"en modern andlig

JAG ÄR DEN

Samtal med

Sri Nisargadatta Maharaj

Det verkliga dör inte, det overkliga har aldrig levt.

När du väl vet att döden sker med kroppen och

inte med dig, ser du bara hur din kropp faller av som ett avlagt klädesplagg.

Det verkliga du är tidlöst och bortom födelse och död. Kroppen överlever så länge den behövs. Det är inte viktigt att den lever länge.

JAG ÄR DEN

Samtal med
SRI NISARGADATTA MAHARAJ

Översatt
från MAURICE FRYDMANs
bandinspelningar på marathi.

Reviderad och redigerad
av SUDHAKAR S.
DIKSHIT

THE EKOLLON PRESS
Durham, North Carolina

Copyright © 1973 av Nisargadatta Maharaj

Alla rättigheter förbehållna. Ingen del av den här boken får reproduceras, lagras i ett system för återvinning eller överföras i någon form eller på något sätt, vare sig mekaniskt, elektroniskt, genom fotokopiering, inspelning eller på annat sätt, utan föregående skriftligt tillstånd från utgivaren.

Ursprungligen publicerad av Chetana Pvt. Ltd., Bombay, Indien, 1973, 3:e upplagan 1981, omtryckt 1983. Publicerad efter överenskommelse med Chetana i
USA och Kanada av The Acorn Press, P.O. Box 4007, Duke Station, Durham, North Carolina . Publicerad i inbunden form 1982, omtryckt 1984,1985, 1986.

Första amerikanska pocketbok

1988 Tredje tryckning 1992

ISBN: 0-89385-022-0
Library of Congress katalognummer 81-66800

Fotografier av Jitendra Arya

Tryckt i USA

Den i vilken alla varelser bor och som bor i alla varelser, den som ger nåd till alla, universums högsta själ, den gränslösa varelsen - jag är det.

Amritbindu Upanishad

Det som genomsyrar allt, som ingenting överskrider och som, liksom den universella rymden runt omkring oss, fyller allting fullständigt inifrån och ut, detta högsta icke-duala Brahman. - som du är.

Sankaracharya

Sökaren är den som söker sig själv.

Ge upp alla frågor utom en: "Vem är jag? När allt kommer omkring är det enda du är säker på att du är det. "Jag är" är säkert. "Jag är detta" är det inte. Kämpa för att ta reda på vad du är i verkligheten.

För att veta vad du är måste du först undersöka och veta vad du inte är.

Upptäck allt som du inte är - kropp, känslor, tankar, tid, rum, det ena eller det andra - ingenting, konkret eller abstrakt, som du uppfattar kan vara du. Själva uppfattningen visar att du inte är det du uppfattar.

Ju tydligare du förstår att du på sinnets nivå endast kan beskrivas i negativa termer, desto snabbare kommer du att komma till slutet av ditt sökande och inse att du är den gränslösa varelsen.

Sri Nisargadatta Maharaj

Förord

Att det finns ännu en upplaga av I AM THAT är inte förvånande, för de sublima orden från Sri Nisar- gadatta Maharaj, deras direkthet och den klarhet med vilken de hänvisar till det Högsta har redan gjort denna bok till en litteratur av största betydelse. Faktum är att många betraktar den som den enda bok om andlig undervisning som verkligen är värd att studera.

Det finns olika religioner och filosofiska system som gör anspråk på att ge människans liv en mening. Men de lider av vissa inneboende begränsningar. De förvandlar sina traditionella trosuppfattningar och ideologier, teologiska eller filosofiska, till vackra ord. De troende upptäcker dock förr eller senare att dessa ords innebörd och tillämplighet är begränsade. De blir desillusionerade och tenderar att överge systemen, på samma sätt som vetenskapliga teorier överges när de ifrågasätts av alltför många motstridiga empiriska uppgifter.

När ett system för andlig tolkning visar sig vara ohållbart och inte rationellt försvarbart, låter många människor sig omvända till ett annat system. Efter ett tag finner de dock begränsningar och motsägelser även i det andra systemet. I denna otacksamma strävan efter att acceptera och förkasta återstår för dem bara skepticism och agnosticism, vilket leder till ett fånigt sätt att leva, uppslukad av enbart grova livsförnödenheter, bara förbrukande av materiella varor. Ibland, om än sällan, ger skepticismen dock upphov till en intuition av en grundläggande verklighet som är mer grundläggande än ord, religioner eller filosofiska system. Märkligt nog är det en positiv aspekt av skepticismen. Det var i ett sådant tillstånd av skepticism, men också med en intuition av den grundläggande verkligheten, som jag råkade läsa Sri Nisar-gadatta Maharajs I AM THAT. Jag slogs genast av den slutgiltiga och oantastliga säkerheten i hans ord. Trots att ord är begränsade av sin natur fann jag Maharajs uttalanden genomskinliga, som polerade fönster, så att säga.

Ingen bok med andliga lärdomar kan dock ersätta läraren själv. Endast de ord som gurun talar direkt till dig släpper sin ogenomskinlighet helt och hållet. I guruns närvaro försvinner de sista gränserna som sinnet dragit upp. Sri Nisargadatta Maharaj är verkligen en sådan guru. Han är ingen predikant, men han ger exakt de indikationer som sökaren behöver. Den verklighet som utgår från honom är oförytterlig och absolut. Den är autentisk. Efter att ha upplevt sanningen i hans ord på sidorna i I AM THAT, och efter att ha inspirerats av dem, har många från väst hittat till Maharaj för att söka upplysning.

Maharajs tolkning av sanningen skiljer sig inte från Jnana Yoga/Advaita Vedanta. Men han har sitt eget sätt. Han säger att de många olika formerna runt omkring oss består av de fem elementen. De är övergående och befinner sig i ett tillstånd av ständig förändring. De styrs också av orsakslagen. Allt detta gäller även för kroppen och sinnet, som båda är övergående och föremål för födelse och död. Vi vet att världen endast kan kännas till med hjälp av de kroppsliga sinnena och sinnet. Liksom i den kantianska synen är den ett korrelat till det mänskliga vetande subjektet och har därför den grundläggande strukturen för vårt sätt att veta. Detta innebär att tid, rum och kausalitet inte är "objektiva" eller främmande enheter utan mentala kategorier i vilka allting formas. Alltings existens och form är beroende av sinnet. Kognition är en mental produkt. Och världen som den ses från sinnet är en subjektiv och privat värld, som ständigt förändras i enlighet med sinnets egen rastlöshet.

I motsats till det rastlösa sinnet, med dess begränsade kategorier - avsiktlighet, subjektivitet, dualitet etc. - står den gränslösa känslan av "jag är" överlägset. Det enda jag kan vara säker på är att "jag är" inte är ett tänkande "jag är" i Cartesiansk mening, utan utan utan predikat. Gång på gång uppmärksammar Maharaj oss på detta grundläggande faktum för att få oss att inse vår "jag är-het" och på så sätt bli av med alla självgjorda fängelser. Han säger: Det enda sanna uttalandet är "jag är". Allt annat är bara en slutsats. Genom ingen ansträngning kan du ändra "jag är" till "jag är inte".

Se, den verkliga upplevelsen är inte sinnet utan jag själv, ljuset i vilket allting framträder. Jaget är den gemensamma faktorn som är roten till all erfarenhet, den medvetenhet i vilken allting händer. Hela medvetandets fält är bara som en film eller en fläck i "jag är". Denna "jag är-het" är att vara medveten om kon-

medvetande, att vara medveten om sig själv. Och det är obeskrivligt, eftersom det inte har några attribut. Det är bara att vara mitt jag, och att vara mitt jag är allt som finns. Allt som existerar existerar som mitt jag. Det finns ingenting som är annorlunda än jag. Det finns ingen dualitet och därför ingen smärta. Det finns inga problem. Det är kärlekens sfär, där allt är perfekt. Det som händer sker spontant, utan avsikt - som matsmältningen eller hårväxten. Inse detta och bli fri från sinnets begränsningar.

Se, den djupa sömn där det inte finns någon föreställning om att vara det ena eller det andra. Ändå finns "jag är" kvar. Och skåda det eviga *nuet*. Minnet tycks föra in saker och ting i nuet från det förflutna, men allt som händer sker endast i nuet. Det är endast i det tidlösa nuet som fenomenen manifesterar sig. Tid och orsakssamband gäller alltså inte i verkligheten. *Jag är* före världen, kroppen och sinnet. *Jag är* den sfär i vilken de framträder och försvinner. *Jag är* källan till dem alla, den universella kraft genom vilken världen med sin förbryllande mångfald blir uppenbar.

Men trots sin uråldrighet är känslan av "jag är" inte den högsta. Den är inte det absoluta. Känslan eller smaken av "jag är" är inte absolut bortom tiden. Eftersom den är essensen av de fem elementen är den på ett sätt beroende av världen. Den uppstår ur kroppen, som i sin tur byggs upp av mat, som består av elementen. Den försvinner när kroppen dör, liksom gnistan slocknar när rökelsepinnen brinner ut. När ren medvetenhet uppnås finns inget behov längre, inte ens av "jag är", som bara är en användbar pekare, en riktningsindikator mot det absoluta. Medvetenheten "jag är" upphör då lätt. Det som råder är det som inte kan beskrivas, det som är bortom ord. Det är detta "tillstånd" som är det mest verkliga, ett tillstånd av ren potentialitet, som föregår allting. "Jag är" och universum är bara återspeglingar av detta. Det är denna verklighet som en *jnani* har insett.

Det bästa du kan göra är att lyssna uppmärksamt på *jnanin* - som Sri Nisargadatta är ett levande exempel på - och att lita på honom och tro på honom. Genom ett sådant lyssnande kommer du att inse att hans verklighet är din verklighet. Han hjälper dig att se världens natur och "jag är". Han uppmanar dig att studera kroppens och sinnets funktionssätt med högtidlig och intensiv koncentration, att inse att du inte är någon av dem och att kasta bort dem. Han föreslår att du gång på gång återvänder till "jag är" tills det är din enda hemvist, utanför vilken ingenting existerar; tills egot som en begränsning av "jag är" har försvunnit. Det är då som den högsta insikten bara kommer att ske utan ansträngning.

Lägg märke till *jnanis* ord, som går över alla begrepp och dogmer. Maharaj säger: "Tills man blir självförverkligad, uppnår kunskap om självet, transcenderar självet, tills dess är alla dessa skitsnackshistorier, alla dessa begrepp, tillhanda. "* Ja, de är begrepp, till och med "jag är" är det, men det finns säkert inga begrepp som är mer värdefulla. Det är upp till sökaren att betrakta dem med största allvar, eftersom de indikerar den högsta verkligheten. Inga bättre begrepp finns tillgängliga för att avlägsna alla begrepp.

Jag är tacksam för att redaktören Sudhakar S. Dikshit bjöd in mig att skriva förordet till denna nya utgåva av I AM THAT och därmed gav mig en möjlighet att hylla Sri Nisargadatta Maharaj, som har förklarat den högsta kunskapen med de enklaste, tydligaste och mest övertygande orden.

Filosofisk

fakultetDouweTie

mersma Erasmus Universiteit
Rotterdam, Holland

juni,1981

* Kvällspresentation. 2 oktober 1979, inspelad av Josef Nauwelaerts från Antverp. Belgien.

Vem är Nisargadatta Maharaj?

När han fick frågan om sitt födelsedatum svarade mästaren vänligt att han aldrig hade blivit född!

Att skriva en biografisk notis om Sri Nisargadatta Maharaj är en frustrerande och otacksam uppgift. Det är nämligen inte bara det exakta datumet för hans födelse som är okänt, utan det finns inga verifierade fakta om hans tidiga levnadsår. Några av hans äldre släktingar och vänner säger dock att han föddes i mars 1897 på en fullmånedag, vilket sammanföll med festivalen Hanuman Jayanti, då hinduer hyllar Hanuman, även kallad Maruti, den berömda apguden från Ramayana. För att förknippa hans födelse med denna lyckosamma dag gav föräldrarna honom namnet Maruti.

Den tillgängliga informationen om hans barndom och tidiga ungdom är fragmentarisk och osammanhängande. Vi får veta att hans far, Shivrampant, var en fattig man som under en tid arbetade som hushållstjänsteman i Bombay och senare försörjde sig som småbrukare i Kandalgaon, en liten by i de bakre skogarna i Ratnagiri-distriktet i Maharashtra. Maruti växte upp nästan utan utbildning. Som pojke hjälpte han sin far med de arbeten som låg inom hans makt - han skötte boskap, drev oxar, arbetade på fälten och gjorde ärenden. Hans nöjen var enkla, precis som hans arbete, men han var begåvad med ett nyfiket sinne som sprudlade av frågor av alla slag.

Hans far hade en brahmanisk vän vid namn Vishnu Haribhau Gore, som var en from man och lärd från landsbygden. Gore talade ofta om religiösa ämnen och pojken Maruti lyssnade uppmärksamt och uppehöll sig vid dessa ämnen mycket mer än vad någon skulle tro. Gore var för honom den ideala mannen - uppriktig, snäll och klok.

När Maruti var 18 år gammal dog hans far och lämnade efter sig sin änka, fyra söner och två döttrar. De magra inkomsterna från den lilla gården minskade ytterligare efter att den gamle

människans död och räckte inte till för att mätta så många munnar. Maruttis äldre bror lämnade byn för att söka arbete i Bombay och Maruti följde efter kort därefter. Det sägs att han i Bombay arbetade i några månader som lågt betald biträdande kontorist på ett kontor, men sade upp sig från jobbet i avsky. Han började sedan med småhandel som kurirhandlare och startade en butik där han sålde barnkläder, tobak och handgjorda cigaretter från landsbygden. Denna verksamhet sägs ha blomstrat med tiden och gett honom en viss ekonomisk trygghet. Under denna period gifte han sig och fick en son och tre döttrar.

Barndom, ungdom, äktenskap, avkomma - Maruti levde en vanlig människas vanliga och händelselösa liv fram till medelåldern, utan någon som helst föraning om det helgonliv som skulle komma att följa. Bland hans vänner under denna period fanns en Yashwantrao Baagkar, som var en anhängare av Sri Siddharameshwar Maharaj, en andlig lärare inom *Navnath Sampradaya, en sekt inom hinduismen. En kväll tog Baagkar med sig Maruti till sin guru och den kvällen visade sig bli en vändpunkt i hans liv. Guru gav honom ett *mantra* och instruktioner i meditation. Tidigt i sin praktik började han få visioner och ibland föll han även i transer. Något utplodades inom honom, som om det vore så, och födde ett kosmiskt medvetande, en känsla av evigt liv. Identiteten som småhandlare Maruti upplöstes och den upplysta personligheten Sri Nisargadatta framträdde.

De flesta människor lever i en värld av självmedvetenhet och har varken lust eller kraft att lämna den. De existerar bara för sig själva; alla deras ansträngningar är inriktade på att uppnå självtillfredsställelse och självförhärligande. Det finns emellertid siare, lärare och uppenbarare som, samtidigt som de till synes lever i samma värld, samtidigt lever i en annan värld också - det kosmiska medvetandets värld, som strålar av oändlig kunskap. Efter sin upplysningsupplevelse började Sri Nisargadatta Maharaj leva ett sådant dubbelt liv. Han drev sin butik, men upphörde att vara en vinstsyftande köpman. Senare övergav han sin familj och sin affärsverksamhet och blev en liemannen, en pilgrim över den indiska religiösa scenens vidd och variation. Han gick barfota på väg till Himalaya där han planerade att tillbringa resten av sina år i sökandet efter ett evigt liv. Men han återvände snart sina steg och kom tillbaka hem och insåg hur meningslöst ett sådant sökande var. Han insåg att det eviga livet inte var något att söka, han hade det redan. Efter att ha gått bortom idén om att jag är kroppen hade han uppnått ett mentalt tillstånd som var så glädjefyllt, fridfullt och härligt att allting

* Se tillägg II.

verkade vara värdelös jämfört med den. Han hade uppnått självförverkligande.

Även om mästaren är obildad är hans samtal upplyst i en extraordinär grad. Trots att han är född och uppvuxen i fattigdom är han den rikaste av de rika, för han har den gränslösa rikedomen av evig kunskap, i jämförelse med vilken de mest fantastiska skatterna bara är flingor. Han är varmhjärtad och ömsint, skarpsinnigt humoristisk, absolut orädd och absolut sann - han inspirerar, vägleder och stöder alla som kommer till honom.

Varje försök att skriva en biografisk notis om en sådan man är lättsinnigt och meningslöst. För han är inte en man med ett förflutet eller en framtid; han är den levande nutiden - evig och oföränderlig. Han är jaget som har blivit allt.

Översättarens anmärkning

Jag träffade Sri Nisargadatta Maharaj för några år sedan och blev imponerad av den spontana enkelheten i hans utseende och uppförande och hans djupa och genuina allvar när han berättade om sina erfarenheter.

Hur ödmjukt och svårt det än är att upptäcka hans lilla hyreshus i Bombays bakgator har många hittat dit. De flesta av dem är indier som samtalar fritt på sitt modersmål, men det fanns också många utlänningar som behövde en översättare. När jag var närvarande föll uppgiften på mig. Många av de frågor som ställdes och de svar som gavs var så intressanta och betydelsefulla att en bandspelare togs fram. Medan de flesta banden var av den vanliga sorten marathi och engelska, var vissa band polyglotta hopkok av flera indiska och europeiska språk. Senare dechiffrerades och översattes varje band till engelska.

Det var inte lätt att översätta ordagrant och samtidigt undvika tråkiga upprepningar och upprepningar. Vi hoppas att den här översättningen av bandinspelningarna inte kommer att minska effekten av denna klartänkta, generösa och på många sätt ovanliga människa.

En Marathi-version av dessa samtal, verifierad av Sri Nisargadatta Maharaj själv, har publicerats separat.

Bombay,
16 oktober 1973

Maurice Frydman
Översättare

Redaktörens anmärkning

Denna utgåva av I AM THAT är en reviderad och omarbetad version av de 101 samtalen som publicerades i två volymer i tidigare utgåvor. Det är inte bara saken som nu har satts om i ett mer läsbart typsnitt och med kapitelrubriker, utan nya bilder av Sri Nisargadatta Maharaj har inkluderats och appendixen innehåller en del hittills opublicerat värdefullt material.

Jag vill särskilt uppmärksamma läsaren på bidraget med titeln "Nisarga Yoga" (bilaga I), där min uppskattade vän Maurice Frydman kortfattat har presenterat Maharajs undervisning. Enkelhet och ödmjukhet är grunddragen i hans undervisning, som Maurice påpekar. Mästaren lägger inte fram något intellektuellt koncept eller någon doktrin. Han ställer inte upp några förutsättningar för de sökande och är nöjd med dem som de är. I själva verket är Sri Nisargadatta Maharaj särskilt fri från all nedvärdering och fördömelse; syndaren och helgonet utbyter bara noteringar; helgonet har syndat, syndaren kan bli helgad. Det är tiden som skiljer dem åt, det är tiden som kommer att föra dem samman. Läraren utvärderar inte; hans enda intresse är "lidandet och lidandets upphörande". Han vet från sin personliga och bestående erfarenhet att sorgens rötter finns i sinnet och att det är sinnet som måste befrias från sina förvrängande och destruktiva vanor. Av dessa är identifikationen av jaget med dess projektioner den mest ödesdigra. Genom föreskrifter och exempel visar Sri Nisar- gadatta Maharaj en genväg, som är ologisk men empiriskt sund. Den fungerar när den förstås.

Revideringen och redigeringen av I AM THAT har varit en pilgrimsfärd till mitt inre jag - på en gång förädlande och upplysande. Jag har utfört mitt arbete i en hängiven anda, med stort allvar. Jag har behandlat varje frågeställares frågor som mina egna frågor och jag har tagit till mig mästarens svar med ett sinne tömt på allt det visste. I denna process av vad som kan kallas en tvåstämmig meditation är det emellertid möjligt att jag på vissa ställen har

kan ha misslyckats med den kallblodiga punktlighet när det gäller syntax och interpunktion som förväntas av en redaktör. För sådana eventuella brister ber jag läsaren om förlåtelse.

Innan jag avslutar vill jag uttrycka mitt hjärtliga tack till professor Douwe Tiemersma vid den filosofiska fakulteten Erasmus. Universiteit, Rotterdam, Holland för att han har bidragit med ett nytt förord till denna utgåva. Att han snabbt tillmötesgick min begäran gör att jag känner mig ännu mer tacksam.

Bombay,
juli 1981

Sudhakar S. Dikshit
Redaktör

Innehåll

Förord	V
Vem är Nisargadatta Maharaj?	IX
Översättarens anmärkning	XII
Redaktörens anmärkning	XIII
1. Känslan av "jag är	1
2. Besatthet av kroppen	3
3. Den levande nutiden	6
4. Den verkliga världen är bortom sinnet	9
5. Det som föds måste dö	11
6. Meditation	13
7. Sinnet	15
8. Jaget står bortom sinnet	18
9. Svar från minnet	23
10. Vittnesbörd	25
11. Medvetenhet och medvetande	28
12. Personen är inte verkligheten	30
13. Den högsta, sinnet och kroppen	33
14. Skenet och verkligheten	39
15. *Gnani*	44
16. Önskelöshet, den högsta lyckan	47
17. Den ständigt närvarande	53
18. För att veta vad du är, hitta vad du inte är	55
19. Verkligheten ligger i objektivitet	60
20. Den högsta är bortom allt	64
21. Vem är jag?	69
22. Liv är kärlek och kärlek är liv	74
23. Diskriminering leder till distansering	79

24. Gud är den som gör allt, *gnanin* är den som inte gör något. 85
25. Håll fast vid "jag är 91
26. Personlighet, ett hinder 97
27. Det begynnelsefria börjar för evigt 102
28. Allt lidande föds ur en önskan 108
29. Att leva är livets enda syfte 112
30. Du är fri NU 118
31. Undervärdera inte uppmärksamheten 122
32. Livet är den högsta gurun 127
33. Allting händer av sig självt 133
34. Sinnet är själva rastlösheten 141
35. Den bästa gurun är ditt inre jag 148
36. Dödande skadar mördaren, inte den dödade 154
37. Bortom smärta och njutning finns lycka 160
38. Andlig praktik är en vilja som bekräftas och bekräftas på nytt 167
39. Ingenting har existens i sig självt 174
40. Endast jaget är verkligt 178
41. Utveckla en attityd som vittne 183
42. Verkligheten kan inte uttryckas 187
43. Ignorans kan erkännas, men inte *Gnana.* 193
44. "Jag är" är sant, allt annat är en slutsats. 198
45. What Comes and Goes har ingen Being 203
46. Medvetenhet om att vara är lycka 209
47. Se upp för ditt sinne 214
48. Medvetenhet är gratis 218
49. Sinnet orsakar osäkerhet 227
50. Självkännedom är vittnet 231
51. Var likgiltig inför smärta och njutning 235
52. Att vara lycklig och göra lycklig är livets rytm 243
53. Uppfyllda önskemål, ger upphov till fler önskemål 246
54. Kropp och sinne är symptom på okunskap 250
55. Ge upp allt och du får allt 256
56. Medvetandet uppstår, världen uppstår 261
57. Bortom sinnet finns det ingen lidande 267

58. Fulländning, allas öde 271
59. Begär och rädsla: Självcentrerade stater 276
60. Fakta, inte fantasier 281
61. Materia är medvetandet självt 285
62. I den högsta domstolen framträder vittnet 291
63. Föreställningen om doktorskap är ett slaveri 297
64. Det som behagar dig, håller dig tillbaka 300
65. Ett lugnt sinne är allt du behöver 307
66. Allt sökande efter lycka är elände 312
67. Erfarenhet är inte den verkliga saken 320
68. Sök efter medvetandets källa 325
69. Föränderlighet är ett bevis på overklighet 329
70. Gud är slutet på all längtan och kunskap 335
71. Med självkännedom lär du dig om dig själv 341
72. Det som är rent, olegerat och oanknutet är verkligt. 348
73. Sinnets död är visdomens födelse 357
74. Sanningen är här och nu 364
75. I fred och tystnad växer du 372
76. Att veta att man inte vet är sann kunskap. 378
77. "Jag" och "mitt" är falska idéer 386
78. All kunskap är okunnighet 390
79. Person, vittne och den högsta 397
80. Medvetenhet 402
81. Grundorsaken till rädsla 408
82. Absolut perfektion är här och nu 414
83. Den sanna gurun 421
84. Ditt mål är din guru 428
85. "Jag är": Grunden för all erfarenhet 435
86. Det okända är hemvist för det verkliga 441
87. Håll sinnet tyst och du kommer att upptäcka 449
88. Kunskap genom sinnet, inte sann kunskap 453
89. Framsteg i det andliga livet 459
90. Överlämna dig till ditt eget jag 463
91. Nöje och lycka 471

92. Gå bortom idén om att jag är kroppen 475
93. Människan är inte den som gör det 480
94. Du är bortom tid och rum 484
95. Acceptera livet som det kommer 490
96. Överge minnen och förväntningar 495
97. Sinnet och världen är inte åtskilda 500
98. Frihet från självidentifikation 508
99. Den uppfattade kan inte vara den uppfattade. 515
100. Förståelse leder till frihet 522
101. Gnani griper inte, inte heller håller han fast 527

Bilagor
I. Nisarga Yoga 535
II. Navanath Sampradaya 539
III. Ordlista 541

1

Känslan av "jag är

Frågeställare: Det är en daglig erfarenhet att världen plötsligt dyker upp när man vaknar upp. Varifrån kommer den?
Maharaj: Innan något kan bli till måste det finnas någon som det kommer till. Allt utseende och försvinnande förutsätter en förändring mot en oföränderlig bakgrund.

F: Innan jag vaknade var jag medvetslös.
M: På vilket sätt? Att ha glömt eller att inte ha upplevt? Upplever man inte även när man är medvetslös? Kan man existera utan att veta? Ett bortfall i minnet: är det ett bevis på att man inte existerar? Och kan man på ett giltigt sätt tala om sin egen icke-existens som en faktisk erfarenhet? Du kan inte ens säga att ditt sinne inte existerade. Vaknade du inte när du blev uppringd? Och när du vaknade, var det inte känslan "jag är" som kom först? Något frömedvetande måste existera även under sömn eller svimning. När man vaknar upp är upplevelsen igång: Jag är
- kroppen
- i världen. Det kan tyckas att de uppstår efter varandra, men i själva verket är de alla samtidiga, en enda idé om att ha en kropp i en värld. Kan det finnas en känsla av "jag är" utan att vara någon eller någon annan?

F: Jag är alltid någon med sina minnen och vanor. Jag känner inte till något annat "jag är".
M: Kanske är det något som hindrar dig från att veta? När du inte vet något som andra vet, vad gör du då?

F: Jag söker källan till deras kunskap under deras undervisning.
M: Är det inte viktigt för dig att veta om du bara är en kropp eller något annat? Eller kanske ingenting alls? Ser du inte att alla dina problem är din kropps problem - mat, klä- ting, skydd, familj, vänner, namn, berömmelse, trygghet, överlevnad - allt detta förlorar sin betydelse i samma ögonblick som du inser att du kanske inte...

vara en ren kropp.

Fråga: Vilken nytta finns det av att veta att jag inte är kroppen?
M: Att säga att du inte är kroppen är inte ens helt sant. På ett sätt är du alla kroppar, hjärtan och sinnen och mycket mer. Gå djupt in i känslan av "jag är" och du kommer att finna det. Hur hittar man en sak som man har förlagt eller glömt? Du behåller det i ditt sinne tills du kommer ihåg det. Känslan av att vara, av "jag är" är den första som dyker upp. Fråga dig själv varifrån den kommer, eller titta bara på den i lugn och ro. När sinnet stannar kvar i "jag är", utan att röra sig, går du in i ett tillstånd som inte kan verbaliseras men som kan upplevas. Allt du behöver göra är att försöka och försöka igen. När allt kommer omkring är känslan "jag är" alltid med dig, bara du har fäst alla möjliga saker vid den. - kropp, känslor, tankar, idéer, ägodelar etc. Alla dessa självidentifikationer är vilseledande. På grund av dem tar du dig själv för att vara det du inte är.

F: Vad är jag då?
M: Det räcker att veta vad man inte är. Man behöver inte veta vad man är. För så länge kunskap innebär en beskrivning i termer av det som redan är känt, perceptuellt eller konceptuellt, kan det inte finnas något sådant som självkännedom, för det du är kan inte beskrivas, utom som total negation. Allt du kan säga är: "Jag är inte detta, jag är inte det". Du kan inte på ett meningsfullt sätt säga "detta är vad jag är". Det är helt enkelt meningslöst. Det du kan peka ut som "detta" eller "det" kan inte vara du själv. Du kan verkligen inte vara "något" annat. Du är ingenting som kan uppfattas eller föreställas. Ändå kan det utan dig varken finnas någon uppfattning eller fantasi. Du observerar hjärtat som känner, sinnet som tänker, kroppen som agerar; själva uppfattningen visar att du inte är det du uppfattar. Kan det finnas perception, erfarenhet, utan dig? En upplevelse måste "vara- lång". Någon måste komma och förklara den som sin egen. Utan en upplevare är upplevelsen inte verklig. Det är upplevelsen som ger upplevelsen verklighet. En erfarenhet som du inte kan ha, vilket värde har den för dig?

Fråga: Känslan av att vara en erfarenhet, känslan av att "jag är", är den inte också en erfarenhet?
M: Självklart är allt som upplevs en erfarenhet. Och i varje erfarenhet uppstår den som upplever den. Minnet skapar en illusion av kontinuitet. I verkligheten har varje upplevelse sin egen upplevare och känslan av identitet beror på den kommoniska faktor som är roten till alla relationer mellan upplevare och upplevelse. Identitet och kontinuitet är inte samma sak. På

samma sätt som varje blomma har sin egen färg, men alla färger orsakas av samma ljus, så

uppträder många upplevare i det odelade och odelbara medvetandet, var och en separat i minnet, identisk i sitt väsen. Detta väsen är roten, grunden, den tidlösa och rymdlösa "möjligheten" till all erfarenhet.

F: Hur kommer jag åt den?
M: Du behöver inte komma åt den, för du *är* den. Den kommer att komma åt dig om du ger den en chans. Släpp ditt fasthållande vid det overkliga och det verkliga kommer snabbt och smidigt att ta plats. Sluta föreställa dig att du är eller gör det ena eller det andra och insikten om att du är källan och hjärtat av allting kommer att gå upp för dig. Med detta kommer stor kärlek som inte är ett val eller en förkärlek, inte heller ett fasthållande, utan en kraft som gör allting kärleksvärt och älskvärt.

2

Besatthet av kroppen

Frågeställare: Maharaj, du sitter framför mig och jag sitter här vid dina fötter. Vad är den grundläggande skillnaden mellan oss?
Maharaj: Det finns ingen grundläggande skillnad.

F: Det måste ändå finnas en verklig skillnad, jag kommer till dig, du kommer inte till mig.
M: Eftersom du föreställer dig skillnader, går du hit och dit för att leta efter "överlägsna" människor.

F: Du är också en överlägsen person. Du hävdar att du känner till det verkliga, medan jag inte gör det.
M: Har jag någonsin sagt till dig att du inte vet och att du därför är underlägsen? Låt dem som uppfann sådana skillnader bevisa dem. Jag påstår inte att jag vet vad ni inte vet. I själva verket vet jag mycket mindre än ni gör.

F: Dina ord är kloka, ditt beteende är ädelt, din nåd är mäktig.
M: Jag vet ingenting om allt detta och ser ingen skillnad mellan dig och mig. Mitt liv är en följd av händelser, precis som ditt. Men jag är distanserad och ser det som passerar som ett passande spektakel, medan du håller fast vid saker och ting och rör dig tillsammans med dem.

F: Vad gjorde dig så objektiv?
M: Inget särskilt. Det hände att jag litade på min guru. Han sa till mig att jag inte är något annat än mitt jag och jag trodde på honom. Eftersom jag litade på honom betedde jag mig därefter och slutade att bry mig om det som inte var jag eller mitt.

F: Varför hade du turen att kunna lita på din lärare fullt ut, medan vårt förtroende är nominellt och verbalt?
M: Vem kan säga det? Det hände så. Saker och ting händer utan orsak och anledning, och vad spelar det för roll vem som är vem? Din höga uppfattning om mig är bara din uppfattning. Du kan när som helst ändra den. Varför lägga vikt vid åsikter, även dina egna?

Q: Men du är ändå annorlunda. Ditt sinne verkar alltid vara tyst och lyckligt. Och mirakel sker runt omkring dig.
M: Jag vet ingenting om mirakel, och jag undrar om naturen tillåter undantag från sina lagar, om vi inte håller med om att allt är ett mirakel. Vad mig beträffar finns det inget sådant. Det finns ett medvetande i vilket allting sker. Det är helt uppenbart och inom allas erfarenhet. Man tittar bara inte tillräckligt noga. Titta noga och se vad jag ser.

F: Vad ser du?

M: Jag ser vad du också skulle kunna se, här och nu, om du inte hade fokuserat din uppmärksamhet på fel sätt. Du ger ingen uppmärksamhet åt dig själv. Ditt sinne är helt och hållet med saker, människor och idéer, aldrig med ditt jag. Få ditt själv i fokus, bli medveten om din egen existens. Se hur du fungerar, titta på motiven och resultaten av dina handlingar. Studera det fängelse som du har byggt runt dig själv genom att inte uppmärksamma dig själv. Genom att veta vad du inte är lär du känna dig själv. Vägen tillbaka till ditt jag går genom att vägra och förkasta. En sak är säker: det verkliga är inte inbillning, det är inte en produkt av sinnet. Inte ens känslan "jag är" är kontinuerlig, även om den är en användbar vägvisare; den visar var man ska söka, men inte vad man ska söka. Titta bara ordentligt på det. När du väl är övertygad om att du inte sanningsenligt kan säga något annat om ditt jag än "jag är", och att ingenting som kan pekas ut kan vara ditt jag, är behovet av "jag är" över - du är inte längre angelägen om att verbalisera vad du är. Allt du behöver är att göra dig av med tendensen att definiera ditt jag. Alla definitioner gäller endast din kropp och dess uttryck. När denna besatthet av kroppen försvinner kommer du att återgå till ditt naturliga tillstånd, spontant och utan ansträngning. Den enda skillnaden mellan oss är att jag är medveten om mitt naturliga tillstånd, medan du är förvirrad. Precis som guld som gjorts till prydnadsföremål inte har någon fördel jämfört med guldstoft, utom när sinnet gör det till det, så är vi ett i vårt väsen - vi skiljer oss bara åt i utseendet. Vi upptäcker det genom att vara seriösa, genom att söka, undersöka och ifrågasätta dagligen och varje timme, genom att ge sitt liv åt denna upptäckt.

3

Den levande nutiden

Frågeställare: Som jag kan se är det inget fel på min kropp eller på mitt verkliga väsen. Båda är inte skapade av mig och behöver inte förbättras. Det som har gått fel är den "inre kroppen", kalla den för sinne, medvetande, *antahkarana,* vad det nu heter.

Maharaj: Vad anser du vara fel med ditt sinne?

F: Den är rastlös, girig efter det trevliga och rädd för det otrevliga.

M: Vad är det för fel med att den söker det trevliga och undviker det obehagliga? Livets flod flyter mellan smärta och njutning. Det är bara när sinnet vägrar att flyta med livet och fastnar vid stränderna som det blir ett problem. Med att flyta med livet menar jag att acceptera - att låta komma vad som kommer och gå vad som går. Begär inte, frukta inte, observera det faktiska som och när det händer, för du är inte det som händer, du är den som det händer med. I slutändan är du inte ens observatör. Du är den ultimata potentialiteten som det allomfattande medvetandet är manifestation och uttryck för.

Fråga: Men mellan kroppen och jaget finns ett moln av tankar och känslor som varken tjänar kroppen eller jaget. Dessa tankar och känslor är tunna, flyktiga, meningslösa, bara mentalt damm som förblindar och kväver, men de finns där, de skymmer och förstör.

M: Minnet av en händelse kan väl inte ersätta händelsen själv? Inte heller kan förväntan göra det. Det finns något exceptionellt, unikt med den nuvarande händelsen, som den tidigare eller den kommande inte har. Det finns en livlighet över det, en aktualitet; det sticker ut som om det vore upplyst. Det finns en "verklighetens stämpel" på det ak- tuella, vilket det förflutna och framtiden inte har.

F: Vad ger nuet en "verklighetsstämpel"?
M: Det finns inget speciellt i den nuvarande händelsen som skiljer den från det förflutna och framtiden. För ett ögonblick var det förflutna verkligt och framtiden kommer att bli det. Vad gör nuet så annorlunda? Uppenbarligen min närvaro. Jag är verklig för jag är alltid *nu,* i nuet, och det som är med mig nu delar min verklighet. Det förflutna finns i minnet, framtiden i fantasin. Det finns ingenting i själva den nuvarande händelsen som gör att den framstår som verklig. Det kan vara en enkel, periodisk händelse, som klockslaget. Trots att vi vet att de på varandra följande slagningarna är identiska, är den nuvarande slagningen helt annorlunda än den föregående och nästa - som vi minns eller förväntar oss. Ett ting som fokuseras i nuet är med mig, för jag är alltid närvarande; det är min egen realitet som jag ger den nuvarande händelsen.

F: Men vi hanterar saker som vi minns som om de vore verkliga.
M: Vi betraktar minnen först när de kommer in i presentationen. Det glömda räknas inte förrän man blir påmind - vilket innebär att man måste komma in i *nuet.*

F: Ja, jag kan se att det i nuet finns en okänd faktor som ger den tillfälliga verkligheten en tillfällig verklighet till den tillfälliga aktualiteten.
M: Du behöver inte säga att den är okänd, för du ser den i ständig drift. Har den någonsin förändrats sedan du föddes? Saker och tankar har förändrats hela tiden. Men känslan av att det som är nu är verkligt har aldrig förändrats, inte ens i drömmen.

Fråga: I djup sömn finns det ingen erfarenhet av den nuvarande verkligheten. **M:** Djupsömnens tomhet beror helt och hållet på avsaknaden av specifika minnen. Men ett allmänt minne av välbefinnande finns där. Det finns en skillnad i känslan när vi säger "jag sov djupt" från "jag var frånvarande".

F: Vi ska upprepa den fråga vi började med: mellan livets källa och livets uttryck (som är kroppen) finns sinnet och dess ständigt föränderliga tillstånd. Strömmen av mentala tillstånd är oändlig, meningslös och smärtsam. Smärtan är den konstanta faktorn. Det vi kallar njutning är bara en lucka, ett intervall mellan två smärtsamma tillstånd. Begär och rädsla är livets väv och varp, och båda är gjorda av smärta. Vår fråga är: kan det finnas ett lyckligt sinne?

M: Begär är minnet av njutning och rädsla är minnet av smärta. Båda gör sinnet rastlöst. Nöjesögonblick är bara luckor i smärtans ström. Hur kan sinnet vara lyckligt?

F: Det är sant när vi önskar njutning eller förväntar oss smärta. Men det finns ögonblick av oväntad, oväntad glädje. Ren glädje som inte är förorenad av begär - oönskad, oförtjänt, oförtjänt, av Gud given.
M: Glädje är dock bara glädje mot bakgrund av smärta.

Fråga: Är smärta ett kosmiskt faktum eller rent mentalt?
M: Universum är komplett och där det finns fullständighet, där ingenting saknas, vad kan då ge smärta?

F: Universum kan vara komplett som helhet, men ofullständigt i detaljer.
M: En del av helheten som ses i förhållande till helheten är också fullständig. Endast när den ses isolerad blir den bristfällig och därmed en plats för smärta. Vad är det som gör att man blir isolerad?

Q: Sinnets begränsningar, naturligtvis. Sinnet kan inte se helheten för en del.
M: Det räcker. Sinnet är till sin natur en delning och en op- posering. Kan det finnas något annat sinne, som förenar och har- moniserar, som ser helheten i delen och delen som helt relaterad till helheten?

F: Det andra sinnet - var ska man leta efter det?
M: Genom att gå bortom det begränsande, uppdelande och motsägande sinnet. Genom att avsluta den mentala processen som vi känner till den. När detta upphör föds det sinnet.

Fråga: I det sinnet existerar problemet med glädje och sorg inte längre? **M:** Inte som vi känner dem, som önskvärda eller motbjudande. Det blir snarare en fråga om kärlek som söker uttryck och möter hinder. Det inkluderande sinnet är kärlek i handling, som kämpar mot omständigheterna, till en början frustrerad, till slut segrande.

Fråga: Är det kärleken som utgör en bro mellan ande och kropp?
M: Vad mer? Sinnet skapar avgrunden, hjärtat korsar den.

4

Den verkliga världen är bortom sinnet

Frågeställare: Vid flera tillfällen har frågan ställts om universum är underkastat lagen om orsakssamband eller om det existerar och fungerar utanför denna lag. Du tycks ha den åsikten att det är orsakslöst, att allting, hur litet det än är, är orsakslöst och uppstår och försvinner utan någon som helst känd anledning.

Maharaj: Det kan vara fysiskt eller mentalt. Tid, rum och orsakssamband är mentala kategorier som uppstår och avtar med sinnet.

Fråga: Så länge sinnet fungerar är orsakssamband en giltig lag.

M: Liksom allt mentalt är den så kallade orsakslagen motsägelsefull. Ingen sak i tillvaron har en särskild orsak; hela universum bidrar till existensen av även den minsta sak; ingenting skulle kunna vara som det är utan att universum är som det är. När alltings källa och grund är den enda orsaken till allting är det fel att tala om kausalitet som en universell lag. Universum är inte bundet av sitt innehåll, eftersom dess möjligheter är oändliga; dessutom är det en manifestation eller ett uttryck för en princip som är fundamentalt och fullständigt fri.

F: Ja, man kan se att det i slutändan är helt fel att tala om att en sak är den enda orsaken till en annan sak. Men i det verkliga livet inleder vi alltid en handling med tanke på ett resultat.

M: Ja, det pågår mycket sådan verksamhet på grund av ignorance. Om människor visste att ingenting kan hända om inte hela universum får det att hända, skulle de uppnå mycket mer med mindre energiåtgång.

Fråga: Om allting är ett uttryck för alla orsaker, hur kan vi då tala om en målmedveten handling för att uppnå något?
M: Själva strävan efter att uppnå något är också ett uttryck för det totala universumet. Den visar bara att energipotentialen har ökat vid en viss punkt. Det är tidsillusionen som får dig att tala om kausalitet. När det förflutna och framtiden ses i det tidlösa nuet, som delar av ett gemensamt mönster, förlorar idén om orsak-verkan sin giltighet och kreativ frihet tar plats.

Fråga: Men jag kan inte se hur något kan uppstå utan en orsak.
M: När jag säger att en sak är utan orsak menar jag att den kan vara utan en viss orsak. Din egen mor behövdes inte för att föda dig; du kunde ha fötts av någon annan kvinna. Men du kunde inte ha fötts utan solen och jorden. Inte ens dessa kunde ha orsakat din födelse utan den viktigaste faktorn: din egen önskan att födas. Det är önskan som ger upphov till födelse, som ger namn och form. Det önskvärda föreställs och önskas och manifesterar sig som något konkret eller kon- ceivibelt. På så sätt skapas den värld som vi lever i, vår per- sonliga värld. Den verkliga världen är bortom sinnets kännedom; vi ser den genom våra önskningars nät, uppdelat i njutning och smärta, rätt och fel, inre och yttre. För att se universum som det är måste man ta ett steg bortom nätet. Det är inte svårt att göra det, för nätet är fullt av hål.

F: Vad menar du med hål? Och hur hittar man dem?
M: Titta på nätet och dess många motsägelser. Man gör och ångrar sig i varje steg. Ni vill ha fred, kärlek, lycka och arbetar hårt för att skapa smärta, hat och krig. Ni vill ha lång livslängd och överäter, ni vill ha vänskap och exploatera. Se ditt nät som gjort av sådana motsägelser och ta bort dem - bara det att du ser dem får dem att försvinna.

Fråga: Eftersom det faktum att jag ser motsägelsen får den att försvinna, finns det då ingen kausal koppling mellan att jag ser den och att den försvinner?
M: Kausalitet, inte ens som begrepp, gäller för kaos.

F: I vilken utsträckning är önskan en orsak?
M: En av många. För allting finns det otaliga orsaksfaktorer. Men källan till allt som är är den oändliga möjligheten.

den högsta verkligheten, som finns i dig och som kastar sin kraft, sitt ljus och sin kärlek över varje upplevelse. Men denna källa är inte en orsak och ingen orsak är en källa. På grund av detta säger jag att allting är orsakslöst. Du kan försöka spåra hur en sak händer, men du kan inte ta reda på varför en sak *är* som den är. En sak är som den är, eftersom universum är som det är.

5

Det som föds måste dö

Frågeställare: Är vittnesmedvetandet permanent eller inte?
Maharaj: Det är inte permanent. Den som vet uppkommer och försvinner med det kända. Det där både den som känner och det kända uppstår och upphör är bortom tiden. Orden permanent eller evigt gäller inte.

Fråga: I sömnen finns varken det kända eller den som känner. Vad håller kroppen känslig och mottaglig?
M: Du kan väl inte säga att den som vet var frånvarande? Upplevelsen av saker och tankar fanns inte där, det är allt. Men även frånvaron av erfarenhet är erfarenhet. Det är som att gå in i ett mörkt rum och säga "jag ser ingenting". En man som är blind från födseln vet inte vad mörker betyder. På samma sätt är det bara den som vet som vet att han inte vet. Sömn är bara ett bortfall i minnet. Livet fortsätter.

F: Och vad är döden?
M: Det är förändringen i en viss kropps livsprocess. Integrationen upphör och upplösningen börjar.

F: Men hur är det med den som vet? När kroppen försvinner, försvinner den som vet då också?
M: På samma sätt som den som känner kroppen dyker upp vid födseln, dyker han upp vid döden.

F: Och ingenting återstår?
M: Livet finns kvar. Medvetandet behöver ett fordon och ett instrument för sin manifestation. När livet producerar en annan kropp kommer en annan vetare till stånd.

Fråga: Finns det en orsakssamband mellan de olika kroppskännarna eller kroppssinnena?
M: Ja, det finns något som kan kallas minneskroppen, eller kausalkroppen, ett register över allt som har tänkts, önskats och gjorts. Det är som ett moln av bilder som hålls samman.

Fråga: Vad är denna känsla av en separat existens?
M: Det är en återspegling i en separat kropp av den enda verkligheten. I denna återspegling förväxlas det obegränsade och det begränsade och tas för samma sak. Att upphäva denna förvirring är syftet med yoga.

F: Gör inte döden slut på denna förvirring?
M: I döden dör bara kroppen. Livet dör inte, medvetandet dör inte, verkligheten dör inte. Och livet är aldrig så levande som efter döden.

F: Men blir man återfödd?
M: Det som föds måste dö. Endast det ofödda är dödslöst. Hitta vad det är som aldrig sover och aldrig vaknar, och vars bleka återspegling är vår känsla av "jag".

F: Hur ska jag gå tillväga för att ta reda på detta?
M: Hur går man tillväga för att hitta något? Genom att hålla sitt sinne och sitt hjärta på det. Det måste finnas ett intresse och en stadig minnesförmåga. Att komma ihåg det som behöver komma ihåg är sek- etet för framgång. Du kommer till det genom att vara seriös.

F: Menar du att det räcker att bara vilja ta reda på det? Det krävs väl både kvalifikationer och möjligheter?
M: Dessa kommer att komma med allvar. Vad som är ytterst viktigt är att vara fri från motsägelser: målet och vägen får inte befinna sig på olika nivåer; livet och ljuset får inte bråka.

beteende får inte förråda tron. Kalla det ärlighet, integritet, helhet; du får inte gå tillbaka, göra ogjort, rötas upp, överge den övervunna marken. En målmedvetenhet och en ärlig strävan kommer att föra dig till ditt mål.

F: Tålamod och ärlighet är väl en gåva? Jag har inte ett spår av dem.
M: Allt kommer att komma när du fortsätter. Ta det första steget först. All lycka kommer inifrån. Vänd dig inåt. "Jag är" vet du. Var med den så mycket tid du kan avvara, tills du återvänder till den spontant. Det finns inget enklare och lättare sätt.

6
Meditation

Frågeställare: Alla lärare rekommenderar att man ska meditera. Vad är syftet med meditation?
Maharaj: Vi känner till den yttre världen av förnimmelser och handlingar, men om vår inre värld av tankar och känslor vet vi väldigt lite. Meditationens främsta syfte är att bli medveten om och bekant med vårt inre liv. Det yttersta syftet är att nå livets och medvetandets källa.

Meditation påverkar för övrigt djupt vår karaktär. Vi är slavar av det vi inte vet, medan vi är herrar över det vi vet. Vilken last eller svaghet vi än har i oss själva, om vi upptäcker och förstår dess orsaker och verk- samhet, så övervinner vi den genom att vi vet; det omedvetna löses upp när det förs in i det medvetna. Det omedvetnas upplösning

frigör energi; sinnet känner sig tillräckligt och blir tyst.

F: Vad är nyttan med ett lugnt sinne?
M: När sinnet är lugnt kan vi lära känna oss själva som det rena vittnet. Vi drar oss tillbaka från upplevelsen och dess upplevelse och står åt sidan i ren medvetenhet, som är mellan och bortom de två. Personligheten, som bygger på självidentifikation, på att man föreställer sig att man är något: "Jag är det här, jag är det där", fortsätter att existera, men bara som en del av den objektiva världen. Dess identifiering med vittnet bryts.

Fråga: Som jag kan se lever jag på många nivåer och livet på varje nivå kräver energi. Självet gläder sig till sin natur åt allting och dess energier flödar utåt. Är inte syftet med meditationen att dämma upp energierna på de högre nivåerna, eller att skjuta dem tillbaka och uppåt, så att de högre nivåerna också kan blomstra?
M: Det handlar inte så mycket om nivåer som om *gunas* (egenskaper). Meditation är en *sattvisk* aktivitet och syftar till att fullständigt eliminera *tamas* (tröghet) och *rajas* (motivation). Ren *sattva* (harmoni) är perfekt frihet från slöhet och rastlöshet.

Fråga: Hur stärker och renar man *sattva*?
M: *Sattva* är alltid ren och stark. Den är som solen. Den kan verka skymd av moln och damm, men bara ur den som uppfattar den. Ta itu med orsakerna till skymningen, inte med solen.

Fråga: Vad används *sattva* till?
M: Vad är nyttan med sanning, godhet, harmoni och skönhet? De är sitt eget mål. De manifesterar sig spontant och utan ansträngning när saker och ting lämnas åt sig själva, inte störs, inte undviks, inte önskas eller konceptualiseras, utan bara ex-presenteras i fullt medvetande. En sådan medvetenhet är i sig själv *sattva*. Den utnyttjar inte saker och människor - den uppfyller dem.

Fråga: Eftersom jag inte kan förbättra *sattva*, ska jag då ta itu med *tamas* och
endast *rajas*? Hur hanterar jag dem?
M: Genom att se deras inflytande på dig och på dig. Var medveten om hur de fungerar, observera deras uttryck i dina tankar, ord och handlingar, och gradvis kommer deras grepp om dig att minska och det klara ljuset från *sattva* kommer att dyka upp. Det är varken en svår,

Det är inte heller en långdragen process, utan allvar är det enda villkoret för att lyckas.

7

Sinnet

Frågeställare: Det finns mycket intressanta böcker som skrivits av till synes mycket kompetenta personer, där man förnekar världens illusoriska natur (men inte dess förgänglighet). Enligt dem finns det en hierarki av varelser, från den lägsta till den högsta; på varje nivå möjliggör och återspeglar organismens komplexitet medvetandets djup, bredd och intensitet, utan någon synlig eller kännbar kulmen. En enda högsta lag råder överallt: utveckling av former för medvetandets tillväxt och berikning och för att manifestera dess oändliga möjligheter.

Maharaj: Det kan vara så eller inte. Även om det är så är det bara så från sinnets synvinkel, men i själva verket existerar hela universum *(mahadakash)* bara i medvetandet *(chidakash),* medan jag har min ställning i det absoluta *(paramakash).* I det rena väsendet uppstår medvetandet; i medvetandet framträder och försvinner världen. Allt som finns är jag, allt som finns är mitt. Före alla tillblivelser, efter alla avslutningar - jag är. Allt har sitt väsen i mig, i det "jag är" som lyser i varje levande varelse. Till och med att inte vara är otänkbart utan mig. Vad som än händer måste jag vara där för att vara med om det.

Fråga: Varför förnekar du att du är en värld?

M: Jag förnekar inte världen. Jag ser den som en del av medvetandet, som är totaliteten av det kända i det okända.

Det som börjar och slutar är bara ett sken. Världen kan sägas vara till synes, men inte vara. Skenet kan vara mycket långt på en viss tidsskala och mycket kort på en annan, men i slutändan är det samma sak. Det som är tidsbundet är momentant och har ingen verklighet.

Fråga: Du ser säkert den verkliga världen som den omger dig. Du verkar uppträda helt normalt!

M: Det är så det verkar för dig. Det som i ditt fall upptar hela medvetandefältet är bara en liten fläck i mitt. Världen varar, men bara för ett ögonblick. Det är ditt minne som får dig att tro att världen fortsätter. Själv lever jag inte av minnet. Jag ser världen som den är, ett momentant uppträdande i medvetandet.

F: I *ditt* medvetande?

M: Alla föreställningar om "mig" och "mitt", till och med om "jag är" finns i medvetandet.

Q: Isthen din "absolut varelse *(paramakash)* o- medvetande?

M: Idén om omedvetenhet existerar endast i medvetandet.

F: Hur vet du då att du befinner dig i det högsta tillståndet?

M: För att jag är med i den. Det är det enda naturliga tillståndet.

F: Kan du beskriva den?

M: Endast genom negation, som oförorsakad, oberoende, orelaterad, odelad, odelad, okomponerad, orubblig, oomtvistad, omöjlig att nå genom ansträngning. Varje positiv definition är från minnet och därför oanvändbar. Och ändå är mitt tillstånd ytterst ak- tual och därför möjligt, realiserbart, uppnåeligt.

F: Är du inte tidlöst nedsänkt i en abstraktion?

M: Abstraktionen är mental och verbal och försvinner i sömnen, eller i svimning; den återuppstår i tiden; jag är i mitt eget tillstånd *(swarupa)* tidlöst i *nuet*. Det förflutna och framtiden finns bara i sinnet - jag är *nu*.

F: Världen är också *nu*.

M: Vilken värld?

Q: Världen omkring oss.
M: Det är din värld du tänker på, inte min. Vad vet du om mig, när till och med mitt samtal med dig bara sker i din värld? Du har ingen anledning att tro att min värld är identisk med din. Min värld är verklig, sann, så som den uppfattas, medan din värld framträder och försvinner, beroende på ditt sinnestillstånd. Din värld är något främmande, och du är rädd för den. Min värld är jag själv. Jag är hemma.

Fråga: Om du är världen, hur kan du då vara medveten om den? Är inte medvetandets subjekt annorlunda än dess objekt?
M: Medvetandet och världen uppträder och försvinner tillsammans och är därför två aspekter av samma tillstånd.

Fråga: I sömnen är jag inte, och världen fortsätter.
M: Hur vet du det?

F: När jag vaknar upp får jag veta. Mitt minne berättar det för mig.
M: Minnet finns i sinnet. Sinnet fortsätter i sömnen.

F: Den är delvis avvaktande.
M: Men dess världsbild påverkas inte. Så länge sinnet finns där finns din kropp och din värld där. Din värld är skapad av sinnet, subjektiv, innesluten i sinnet, fragmentarisk, tillfällig, personlig, hängande i minnets tråd.

F: Så är också din?
M: Åh, nej. Jag lever i en värld av verkligheter, medan din värld består av fantasier. Din värld är personlig, privat, omöjlig att dela med sig av, intimt din egen. Ingen kan komma in i den, se som du ser, höra som du hör, känna dina känslor och tänka dina tankar. I din värld är du verkligen ensam, innesluten i din ständigt föränderliga dröm, som du tar för livet. Min värld är en öppen värld, gemensam för alla, tillgänglig för alla. I min värld finns det gemenskap, insikt, kärlek, verklig kvalitet; individen är helheten, helheten - i individen. Alla är ett och det enda är allt.

F: Är din värld full av saker och människor som min?
M: Nej, den är full av mig själv.

F: Men ser och hör ni som vi gör?

M: Ja, det verkar som om jag hör och ser och talar och agerar, men för mig händer det bara, precis som matsmältning eller svettning händer för dig. Kropp-själ-maskinen tar hand om det, men lämnar mig utanför det. Precis som du inte behöver oroa dig för att håret växer, behöver jag inte oroa mig för ord och handlingar. De bara händer och lämnar mig oberörd, för i min värld går ingenting någonsin fel.

8
Jaget står bortom sinnet

Frågeställare: Som barn upplevde jag ganska ofta tillstånd av fullständig lycka, på gränsen till extas: Senare upphörde de, men sedan jag kom till Indien har de dykt upp igen, särskilt efter att jag träffade dig. Men dessa tillstånd, hur underbara de än är, är inte bestående. De kommer och går och man vet inte när de kommer tillbaka.
Maharaj: Hur kan något vara stabilt i ett sinne som självt inte är stabilt?

F: Hur kan jag göra mitt sinne stabilt?
M: Hur kan ett ostadigt sinne göra sig stabilt? Det kan det naturligtvis inte. Det ligger i sinnets natur att vandra omkring. Allt du kan göra är att flytta medvetandets fokus bortom sinnet.

F: Hur går det till?
M: Avvisa alla tankar utom en: tanken "jag är". Sinnet kommer att göra uppror i början, men med tålamod och uthållighet kommer det att ge efter och vara tyst. När du väl är tyst kommer saker och ting att börja

att det sker spontant och helt naturligt, utan någon inblandning från din sida.

F: Kan jag undvika denna långvariga kamp med mitt sinne?
M: Ja, det kan du. Lev bara ditt liv som det kommer, men med vaksamhet, vaksamt, låt allt hända som det händer, gör de naturliga sakerna på det naturliga sättet, lidande, glädje - som livet ger. Detta är också ett sätt.

F: Ja, då kan jag lika gärna gifta mig, skaffa barn, driva ett företag... vara lycklig.
M: Visst. Du kanske blir nöjd eller inte, ta det lugnt.

F: Men jag vill ha lycka.
M: Sann lycka kan inte hittas i saker som förändras och försvinner. Nöje och smärta växlar obevekligt med varandra. Lyckan kommer från själen och kan endast hittas i själen. Hitta ditt verkliga jag *(swarupa)* och allt annat kommer med det.

Fråga: Om mitt verkliga jag är fred och kärlek, varför är det då så rastlöst?
M: Det är inte din verkliga varelse som är rastlös, utan dess återspegling i sinnet verkar rastlös eftersom sinnet är rastlöst. Det är precis som månens återspegling i vattnet som rörs om av vinden. Begärets vind rör om i sinnet och "jaget", som bara är en återspegling av Jaget i sinnet, verkar föränderligt. Men dessa idéer om rörelse, rastlöshet, njutning och smärta finns alla i sinnet. Självet står bortom sinnet, medvetet men ointresserat.

F: Hur når man den?
M: Du är självet, här och nu. Lämna sinnet ifred, stå medveten och obekymrad och du kommer att inse att det är en aspekt av din verkliga natur att stå alert men distanserad och se händelser komma och gå.

F: Vilka är de andra aspekterna?
M: Aspekterna är oändligt många. Förverkliga en och du kommer att förverkliga alla.

F: Berätta något som kan hjälpa mig.
M: Du vet bäst vad du behöver!

F: Jag är rastlös. Hur kan jag få lugn och ro?

M: Varför behöver ni fred?

F: Att vara lycklig.
M: Är du inte glad nu?

F: Nej, det gör jag inte.
M: Vad gör dig olycklig?

F: Jag har det jag inte vill ha, och jag vill ha det jag inte har.
M: Varför vänder du inte på det: du vill ha det du har och bryr dig inte om det du inte har?

F: Jag vill ha det som är behagligt och inte det som är smärtsamt.
M: Hur vet du vad som är trevligt och vad som inte är det?

Q: Av tidigare erfarenhet, naturligtvis.
M: Med hjälp av minnet har du strävat efter det trevliga och undvikit det obehagliga. Har du lyckats?

F: Nej, det har jag inte. Det trevliga varar inte i längden. Smärtan kommer igen.
M: Vilken smärta?

Fråga: Begäret efter njutning och rädslan för smärta är båda tillstånd av ångest. Finns det ett tillstånd av odelad njutning?
M: Varje njutning, fysisk eller mental, behöver ett instrument. Både de fysiska och mentala instrumenten är materiella, de tröttnar och slits ut. Den njutning de ger upphov till är nödvändigtvis begränsad i intensitet och varaktighet. Smärta är bakgrunden till alla dina njutningar. Du vill ha dem för att du lider. Å andra sidan är själva sökandet efter njutning orsaken till smärta. Det är en ond cirkel.

F: Jag kan se mekanismen bakom min förvirring, men jag kan inte se hur jag ska ta mig ur den.
M: Själva undersökningen av mekanismen visar vägen. När allt kommer omkring finns din förvirring bara i ditt sinne, som aldrig har gjort uppror så långt mot förvirringen och som aldrig har fått grepp om den. Det re-bellerade bara mot smärta.

F: Så allt jag kan göra är att förbli förvirrad?
M: Var uppmärksam. Ställ frågor, observera, undersök, lär dig allt du kan om förvirring, hur den fungerar, vad den gör mot dig och mot

andra. Genom att vara klar över förvirring blir du klar över förvirring.

F: När jag tittar in i mig själv upptäcker jag att min starkaste önskan är att skapa ett monument, att bygga något som kommer att överleva mig. Även när jag tänker på ett hem, en fru och ett barn är det för att det är ett varaktigt, stabilt vittnesbörd om mig själv.

M: Just det, bygg dig ett monument. Hur tänker du göra det?

F: Det spelar ingen roll vad jag bygger, så länge det är permanent.

M: Du kan väl själv se att ingenting är bestående. Allt slits ut, bryts ner, upplöses. Själva marken som du bygger på ger vika. Vad kan du bygga som överlever allt?

Fråga: Intellektuellt och verbalt är jag medveten om att allt är övergående. Ändå vill mitt hjärta på något sätt ha en permanent karaktär. Jag vill skapa något som varar.

M: Då måste du bygga den av något hållbart. Vad har du som är varaktigt? Varken din kropp eller ditt sinne kommer att bestå. Du måste leta någon annanstans.

F: Jag längtar efter beständighet, men jag hittar den ingenstans.

M: Är du själv inte permanent?

F: Jag föddes, jag ska dö.

M: Kan du verkligen säga att du inte var det innan du föddes och kan du möjligen säga när du är död: "Nu är jag inte längre"? Du kan inte säga utifrån din egen erfarenhet att du inte är det. Du kan bara säga: "Jag är". Andra kan inte heller säga till dig att du inte är det.

Fråga: Det finns inget "jag är" i sömnen.

M: Innan du gör sådana svepande uttalanden bör du undersöka ditt vakna tillstånd noggrant. Du kommer snart att upptäcka att den är full av luckor, när sinnet är tomt. Lägg märke till hur lite du minns även när du är helt vaken. Du kan inte säga att du inte var medveten under sömnen. Du minns helt enkelt inte. En lucka i minnet är inte nödvändigtvis en lucka i medvetandet.

F: Kan jag få mig själv att minnas mitt tillstånd av djup sömn?

M: Självklart! Genom att eliminera de oavsiktliga intervallen under dina vakna timmar kommer du gradvis att eliminera de långa intervallen mellan de olika

val av tanklöshet, som ni kallar sömn. Du kommer att vara medveten om att du sover.

F: Problemet med permanens, med kontinuitet i tillvaron, är dock inte löst.
M: Permanens är en idé som föds ur tidens gång. Tiden är återigen beroende av minnet. Med permanens menar du ett oavvisligt minne genom oändlig tid. Du vill eviggöra sinnet, vilket inte är möjligt.

Fråga: Vad är då evigt?
M: Det som inte förändras med tiden. Man kan inte eter- nalisera en förgänglig sak - endast det oföränderliga är evigt.

F: Jag är bekant med den allmänna innebörden av det du säger. Jag längtar inte efter mer kunskap. Allt jag vill ha är fred.
M: Du kan få all den fred du vill ha.

F: Jag frågar.
M: Du måste fråga med ett odelat hjärta och leva ett integrerat liv.

F: Hur?
M: Lösgör dig från allt som gör ditt sinne rastlöst. Avslå allt som stör dess frid. Om du vill ha fred, förtjäna den.

Q: Alla förtjänar väl fred?
M: Det är bara de som förtjänar det, som inte stör det.

F: På vilket sätt stör jag freden?
M: Genom att vara en slav av dina önskningar och rädslor.

F: Även när de är berättigade?
M: Känslomässiga reaktioner som beror på okunskap eller oavsiktlighet är aldrig berättigade. Sträva efter ett klart sinne och ett rent hjärta. Allt du behöver är att hålla dig tyst vaksam och undersöka din verkliga natur. Detta är den enda vägen till fred.

9

Svar från minnet

Frågeställare: Vissa säger att universum skapades. Andra säger att det alltid har funnits och att det ständigt genomgår förändringar. Vissa säger att det är föremål för eviga lagar. Andra förnekar till och med kausalitet. Vissa säger att världen är verklig. Andra - att den inte har något som helst väsen.
Maharaj: Vilken värld frågar du om?

Q: Min värld av föreställningar, naturligtvis.
M: Den värld som du kan uppfatta är en mycket liten värld. Och den är helt privat. Ta det som en dröm och gör slut på det.

F: Hur kan jag ta det som en dröm? En dröm varar inte i längden.
M: Hur länge kommer din egen lilla värld att bestå?

F: Min lilla värld är trots allt bara en del av helheten.
M: Är inte idén om en total värld en del av din personliga värld? Universum kommer inte för att tala om för dig att du är en del av det. Det är du som har uppfunnit en totalitet som innehåller dig som en del. I själva verket är allt du känner till din egen privata värld, hur väl du än har möblerat den med dina fantasier och förväntningar.

F: Uppfattning är väl inte fantasi?
M: Vad mer? Uppfattning är igenkännande, eller hur? Något helt okänt kan kännas, men inte uppfattas. Uppfattningen inbegriper minnet.

F: Ja, men minnet gör det inte till en illusion.
M: Uppfattning, fantasi, förväntan, förväntan, illusion
- alla bygger på minnet. Det finns knappast några gränser mellan dem. De går bara in i varandra. Alla är svar på minnet.

F: Minnet finns ändå där för att bevisa att min värld är verklig.
M: Hur mycket minns du? Försök att skriva ner från minnet vad du tänkte, sa och gjorde den 30:e i förra månaden.

F: Ja, det finns ett tomrum.
M: Det är inte så illa. Du minns mycket - det omedvetna minnet gör att den värld du lever i är så bekant.

F: Jag erkänner att den värld jag lever i är subjektiv och partialisk. Hur är det med dig? I vilken typ av värld lever du?
M: Min värld är precis som din. Jag ser, hör, känner, tänker, talar och agerar i en värld som jag uppfattar, precis som du. Men för dig är det allt, för mig är det nästan ingenting. Eftersom jag vet att världen är en del av mig själv, ägnar jag den inte mer uppmärksamhet än vad du ägnar åt den mat du ätit. Medan maten förbereds och äts är den åtskild från dig och dina tankar är på den; när den väl har svalts är du helt omedveten om den. Jag har ätit upp världen och behöver inte tänka på den längre.

F: Blir du inte helt oansvarig?
M: Hur skulle jag kunna göra det? Hur kan jag skada något som är ett med mig? Tvärtom, utan att tänka på världen kommer allt jag gör att vara till nytta för den. På samma sätt som kroppen ställer sig själv till rätta utan att tänka på något, är jag oavbrutet aktiv för att ställa världen till rätta.

Fråga: Men du är ändå medveten om det enorma lidandet i världen?
M: Självklart är jag det, mycket mer än vad du är.

F: Vad gör du då?
M: Jag ser på det med Guds ögon och finner att allt är bra.

F: Hur kan du säga att allt är bra? Se på krigen, exploateringen, den grymma striden mellan medborgare och stat.
M: Alla dessa lidanden är skapade av människan och det ligger inom människans makt att göra slut på dem. Gud hjälper till genom att ställa människan inför resultatet av hennes handlingar och kräva att balansen ska återställas. *Karma* är den lag som verkar för rättfärdighet; det är Guds helande hand.

10

Vittnesbörd

Frågeställare: Jag är full av önskningar och vill att de ska uppfyllas. Hur ska jag få det jag vill ha?
Maharaj: Förtjänar du det du önskar? På ett eller annat sätt måste du arbeta för att uppfylla dina önskningar. Lägg ner energi och vänta på resultatet.

F: Var får jag tag på energin?
M: Själva önskan är energi.

Fråga: Varför uppfylls då inte alla önskningar?
M: Kanske var den inte tillräckligt stark och hållbar.

F: Ja, det är mitt problem. Jag vill ha saker och ting, men jag är lat när det gäller att agera.
M: När din önskan inte är tydlig eller stark kan den inte ta form. Dessutom, om dina önskningar är personliga, för din egen glädje, är den energi du ger dem nödvändigtvis begränsad; den kan inte vara mer än vad du har.

Fråga: Ändå är det ofta så att vanliga människor uppnår det de önskar.
M: Efter att ha önskat det väldigt mycket och länge. Även då är deras prestationer begränsade.

F: Och hur är det med osjälviska önskningar?
M: När du vill ha det gemensamma bästa, är hela världen med dig. Gör mänsklighetens önskan till din egen och arbeta för den. Där kan du inte misslyckas.

F: Mänskligheten är Guds verk, inte mitt. Jag är intresserad av mig själv. Har jag inte rätt att se mina legitima önskningar uppfyllda? De kommer inte att skada någon. Mina önskningar är legitima. De är riktiga önskningar, varför går de inte i uppfyllelse?
M: Önskemål är rätt eller fel beroende på omständigheterna.

Det beror på hur man ser på dem. Det är bara för individen som skillnaden mellan rätt och fel är giltig.

F: Vilka är riktlinjerna för en sådan distinktion? Hur ska jag veta vilka av mina önskningar som är rätt och vilka som är fel?
M: I ditt fall är önskningar som leder till sorg fel och önskningar som leder till lycka rätt. Men du får inte glömma andra. Deras sorg och lycka räknas också.

F: Resultaten ligger i framtiden. Hur kan jag veta vad de kommer att bli? **M:** Använd ditt sinne. Kom ihåg. Observera. Du är inte annorlunda än andra. De flesta av deras erfarenheter är giltiga för dig också. Tänk klart och djupt, gå in i hela strukturen av dina desires och deras förgreningar. De är en mycket viktig del av din mentala och känslomässiga sammansättning och påverkar kraftfullt dina handlingar. Kom ihåg att du inte kan överge det du inte vet. För att gå bortom dig själv måste du känna dig själv.

F: Vad innebär det att känna sig själv? Genom att lära känna mig själv, vad exakt är det jag lär känna?
M: Allt det du inte är.

F: Och inte vad jag är?
M: Det du är, det är du redan. Genom att veta vad du inte är är du fri från det och förblir i ditt eget naturliga tillstånd. Allt detta sker helt spontant och utan ansträngning.

F: Och vad upptäcker jag?
M: Du upptäcker att det inte finns något att upptäcka. Du är vad du är och det är allt.

F: Men vad är jag i slutändan?
M: Det ultimata förnekandet av allt du inte är.

F: Jag förstår inte!
M: Det är din fasta idé att du måste vara något eller något annat som förblindar dig.

F: Hur kan jag bli av med den här idén?
M: Om du litar på mig, tro mig när jag säger att du är det rena medvetandet som lyser upp medvetandet och dess oändliga innehåll. Inse detta och lev därefter. Om du inte tror mig, gå då in i dig själv och fråga "Vad är jag?" eller fokusera ditt sinne på "Jag är",

som är ren och skär varelse.

F: Vad beror min tro på dig på?
M: Om din insikt i andra människors hjärtan. Om du inte kan se in i mitt hjärta, se in i ditt eget.

F: Jag kan inte göra varken eller.
M: Rensa dig själv genom ett välordnat och nyttigt liv. Vakta dina tankar, känslor, ord och handlingar. Detta kommer att göra din syn klar.

F: Måste jag inte först avstå från allting och leva ett hemlöst liv?
M: Du kan inte avstå. Du kan lämna ditt hem och ge din familj problem, men fasthållanden finns i sinnet och kommer inte att lämna dig förrän du känner ditt sinne in och ut. Först och främst - Känn dig själv, så kommer allt annat att följa med.

F: Men du har redan sagt att jag är den högsta verkligheten. Är det inte självkännedom?
M: Naturligtvis är du den högsta verkligheten! Men vad är det med det? Varje sandkorn är Gud; att veta det är viktigt, men det är bara början.

F: Du sa till mig att jag är den högsta verkligheten. Jag tror dig. Vad finns det nu för mig att göra?
M: Jag har redan sagt det. Upptäck allt du inte är. Kropp, känslor, tankar, idéer, tid, rum, vara och icke vara, detta eller det. - Det finns inget konkret eller abstrakt som du kan peka på är du. Ett rent verbalt uttalande räcker inte - du kan upprepa en formel i all oändlighet utan att det ger något som helst resultat. Du måste hela tiden iaktta dig själv - särskilt ditt sinne - ögonblick för ögonblick, utan att missa någonting. Detta bevittnande är nödvändigt för att skilja självet från icke-självet.

Fråga: Vittnesmålet - är det inte min verkliga natur?
M: För att vittna måste det finnas något annat att vittna om. Vi befinner oss fortfarande i dualitet!

F: Vad sägs om att bevittna vittnet? Medvetenhet om medvetenhet?
M: Att sätta ihop ord räcker inte långt. Gå in i dig själv och upptäck vad du inte är. Inget annat spelar någon roll.

11
Medvetenhet och medvetande

Frågeställare: Vad gör du när du sover?
Maharaj: Jag är medveten om att jag sover.

Fråga: Är inte sömn ett tillstånd av medvetslöshet?
M: Ja, jag är medveten om att jag är medvetslös.

F: Och när jag är vaken eller när jag drömmer?
M: Jag är medveten om att jag är vaken eller drömmer.

F: Jag fattar dig inte. Vad menar du egentligen? Låt mig klargöra mina termer: med sovande menar jag omedveten, med vaken menar jag medveten, med drömmande menar jag medveten om sitt sinne, men inte om omgivningen.
M: Ja, det är ungefär samma sak för mig. Ändå verkar det finnas en skillnad. I varje tillstånd glömmer du de två andra, medan det för mig bara finns ett enda tillstånd av varande, som inkluderar och överskrider de tre mentala tillstånden vaken, drömd och sovande.

F: Ser du en riktning och ett syfte i världen?
M: Världen är bara en återspegling av min fantasi. Allt jag vill se kan jag se. Men varför skulle jag uppfinna mönster för skapande, utveckling och förstörelse? Jag behöver dem inte. Världen finns i mig, världen är jag själv. Jag är inte rädd för den och har inget behov av att låsa in den i en mental bild.

F: Jag kommer tillbaka till sömnen. Drömmer du?
M: Självklart.

F: Vilka är dina drömmar?
M: Ekon från det vakna tillståndet.

F: Och din djupa sömn?
M: Hjärnans medvetande är upphävt.

F: Är du då medvetslös?
M: Omedveten om min omgivning - ja.

F: Inte helt medvetslös?
M: Jag är medveten om att jag är medvetslös.

Fråga: Du använder orden "medveten" och "medvetet". Är de inte samma sak?
M: Medvetenhet är ursprunglig; det är det ursprungliga tillståndet, början- mindre, oändligt, utan orsak, utan stöd, utan delar, utan förändring. Medvetande är på kontakt, en reflektion mot en yta, ett tillstånd av dualitet. Det kan inte finnas något medvetande utan medvetenhet, men det kan finnas medvetenhet utan medvetande, som i djup sömn. Medvetandet är absolut, medvetandet är relaterat till sitt innehåll; medvetandet är alltid av något. Medvetandet är partiellt och föränderligt, medvetandet är totalt, förändringsfritt, lugnt och tyst. Och det är den gemensamma matrisen för varje upplevelse.

Fråga: Hur går man från medvetande till medvetenhet? **M:** Eftersom det är medvetandet som gör medvetandet möjligt finns det medvetande i varje medvetandetillstånd. Därför är själva medvetandet om att vara medveten redan en rörelse i medvetandet. Intresset för din medvetandeström tar dig till medvetenhet. Det är inte ett nytt tillstånd. Det erkänns genast som den ursprungliga, grundläggande existensen, som är själva livet, och även kärlek och glädje.

Fråga: Eftersom verkligheten alltid är med oss, vad innebär då självförverkligande?
M: Insikt är motsatsen till okunnighet. Att ta världen som verklig och sitt eget jag som overkligt är okunnighet, orsaken till sorg. Att känna till självet som den enda verkligheten och allt annat som tem- porellt och övergående är frihet, fred och glädje. Allt är mycket enkelt. Istället för att se saker och ting som inbillade, lär dig att se dem som de är. När du kan se allt som det är kommer du också att se dig själv som du är. Det är som att rengöra en spegel. Samma spegel som visar dig världen som den är kommer också att visa dig ditt eget ansikte. Tanken "jag är" är poleringsduken. Använd den.

12
Personen är inte verkligheten

Frågeställare: Berätta hur du insåg det:
Maharaj: Jag träffade min guru när jag var 34 år och insåg det när jag var 37 år.

Q: Vad hände? Vad var förändringen?
M: Njutning och smärta förlorade sitt inflytande över mig. Jag var fri från begär och rädsla. Jag var mätt och behövde ingenting. Jag såg att i det rena medvetandets hav, på det universella medvetandets yta, uppstår och avtar de fenomenala världarnas oräkneliga vågor i början och i all oändlighet. Som medvetande är de alla jag. Som händelser är de alla mina. Det finns en mystisk kraft som tar hand om dem. Den kraften är medvetenhet, Självet, Livet, Gud, vilket namn du än ger den. Den är grunden, det yttersta stödet för allt som är, precis som guld är grunden för alla guldsmycken. Och den är så innerligt vår! Ta bort namnet och formen från smycket och guldet blir uppenbart. Var fri från namn och form och från de önskningar och rädslor de skapar, vad återstår då?

F: Ingenting.
M: Ja, tomrummet finns kvar. Men tomrummet är fullt till bredden. Det är den eviga potentialen, liksom medvetandet är det eviga faktiska.

F: Med potential menar du framtiden?
M: Förflutet, nutid och framtid - allt finns där. Och oändligt mycket mer.

Fråga: Men eftersom tomrummet är tomt är det inte till någon större nytta för oss.
M: Hur kan du säga det? Hur kan det bli en återfödelse utan att kontinuiteten bryts? Kan det finnas förnyelse utan död? Till och med sömnens mörker är uppfriskande och föryngrande. Utan döden skulle vi för alltid ha fastnat i evig senilitet.

F: Finns det inget sådant som odödlighet?
M: När liv och död ses som väsentliga för varandra, som två aspekter av ett och samma väsen, är det odödlighet. Att se slutet i början och början i slutet är en antydan till eter- nitet. Odödlighet är definitivt inte kontinuitet. Det är endast förändringsprocessen som fortsätter. Ingenting varar.

F: Varar medvetenheten?
M: Medvetenhet är inte en fråga om tid. Tid existerar endast i medvetandet. Var finns tid och rum bortom medvetandet?

Fråga: Inom ditt medvetandes fält finns också din kropp.
M: Självklart. Men idén "min kropp", som skiljer sig från andra kroppar, finns inte där. För mig är det "en kropp", inte "min kropp", "ett sinne", inte "mitt sinne". Sinnet tar hand om kroppen helt okej, jag behöver inte lägga mig i. Det som måste göras görs på ett normalt och naturligt sätt.

Du kanske inte är helt medveten om dina fysiologiska funktioner, men när det gäller tankar och känslor, önskningar och rädslor blir du akut självmedveten. För mig är dessa också till stor del omedvetna. Jag finner mig själv prata med människor, eller göra saker helt korrekt och lämpligt, utan att vara särskilt medveten om dem. Det ser ut som om jag lever mitt fysiska, vakna liv automatiskt och reagerar spontant och korrekt.

Fråga: Kommer detta spontana svar som ett resultat av insikt eller av träning?
M: Båda. Hängivenhet till ditt mål får dig att leva ett rent och oreflekterat liv, där du ägnar dig åt att söka sanningen och hjälpa människor, och förverkligandet gör ädla dygder lätta och spontana, genom att du förflyttar hindren i form av önskningar, rädslor och felaktiga idéer till det goda.

F: Har du inga önskningar och farhågor längre?
M: Mitt öde var att födas som en enkel man, en vanlig man, en ödmjuk handelsman, med liten formell utbildning. Mitt liv var av vanligt slag, med vanliga önskningar och rädslor. När jag genom min tro på min lärare och lydnad mot hans ord insåg mitt sanna väsen, lämnade jag min mänskliga natur bakom mig för att ta hand om sig själv, tills dess att dess öde är uttömt. Ibland kan en gammal

En reaktion, känslomässig eller mental, sker i sinnet, men den uppmärksammas och förkastas genast. När allt kommer omkring, så länge man är engagerad i en person är man utsatt för dess egenheter och vanor.

F: Är du inte rädd för döden?
M: Jag är redan död.

F: På vilket sätt?
M: Jag är dubbelt död. Jag är inte bara död för min kropp, utan också för mitt sinne.

F: Du ser inte alls död ut!
M: Det är vad du säger! Du verkar känna till mitt tillstånd bättre än jag!

Q: Ursäkta. Men jag förstår inte. Du säger att du är kroppslös och tanklös, medan jag ser dig mycket levande och artikulerad.
M: Ett oerhört komplext arbete pågår hela tiden i din hjärna och kropp, är du medveten om det? Inte alls. Men för en utomstående tycks allt ske på ett intelligent och målmedvetet sätt. Varför inte erkänna att hela ens personliga liv kan sjunka till stor del under medvetandets tröskel och ändå fortsätta på ett förnuftigt och smidigt sätt?

F: Är det normalt?
M: Vad är normalt? Är ditt liv - besatt av önskningar och rädslor, fullt av stridigheter och kamp, meningslöst och glädjelöst - normalt? Är det normalt att vara akut medveten om sin kropp? Att slitas av känslor och plågas av tankar - är det normalt? En frisk kropp och ett friskt sinne lever i stort sett utan att deras ägare märker det; endast då och då, genom smärta eller lidande, kräver de uppmärksamhet och insikt. Varför inte utsträcka samma sak till hela persona! livet? Man kan fungera rätt och reagera väl och fullt ut på vad som än händer utan att behöva sätta det i fokus för medvetandet. När självkontroll blir en andra natur, flyttar medvetenheten sitt fokus till djupare nivåer av existens och handling.

F: Blir du inte en robot?
M: Vad är det för fel med att göra det automatiska, det som är vanemässigt och repetitivt? Det är ändå automatiskt. Men när det också är kao-

Den orsakar smärta och lidande och kräver uppmärksamhet. Det främsta syftet med ett rent och välordnat liv är att befria människan från kaosets träldom och sorgens börda.

F: Du verkar vara för ett datoriserat liv.
M: Vad är det för fel med ett liv utan problem? Per- sonaliteten är bara en återspegling av verkligheten. Varför skulle inte återspeglingen vara sann mot originalet som en självklarhet, automatiskt? Behöver personen ha några egna planer? Det liv som den är ett uttryck för kommer att vägleda den. När du väl inser att personen bara är en skugga av verkligheten, men inte själva verkligheten, slutar du att oroa dig och bekymra dig. Du samtycker till att låta dig vägledas inifrån och livet blir en resa in i det okända.

13

Den högsta, sinnet och kroppen

Frågeställare: Från det du berättade för oss verkar det som om du inte är helt medveten om din omgivning. För oss verkar du vara väldigt alert och aktiv. Vi kan omöjligt tro att du befinner dig i ett slags hypnotiskt tillstånd som inte lämnar något minne efter dig. Tvärtom verkar ditt minne vara utmärkt. Hur ska vi förstå ditt uttalande om att världen och allt som den innehåller inte existerar, vad gäller dig.
Maharaj: Allt handlar om fokus. Ditt sinne är fokuserat på världen, mitt är fokuserat på verkligheten. Det är som månen i dagsljus

— När solen skiner är månen knappt synlig. Eller titta på hur du äter din mat. Så länge den är i din mun är du medveten om den, men när den väl är svunnen är den inte längre något som angår dig. Det skulle vara besvärligt att ständigt ha den i åtanke tills den elimineras. Sinnet bör normalt sett vara i vila.
— oavbruten aktivitet är ett sjukligt tillstånd. Universum fungerar av sig självt - det vet jag. Vad mer behöver jag veta?

Fråga: En *gnani* vet alltså vad han gör bara när han tänker på det, annars handlar han bara utan att bry sig om det.
M: Den genomsnittliga människan är inte medveten om sin kropp som sådan. Han är medveten om sina förnimmelser, känslor och tankar. Även dessa rör sig, när väl lösgörandet börjar, bort från medvetandets centrum och sker spontant och utan ansträngning.

Fråga: Vad finns då i medvetandets centrum?
M: Det som inte kan ges namn och form, eftersom det är utan kvalitet och bortom medvetande. Man kan säga att det är en punkt i medvetandet, som är bortom medvetandet. Liksom ett hål i ett papper både är i pappret och ändå inte av papper, så är det högsta tillståndet i medvetandets centrum och ändå bortom medvetandet. Det är som en öppning i sinnet genom vilken sinnet översvämmas av ljus. Öppningen är inte ens ljuset. Det är bara en öppning.

F: En öppning är bara ett tomrum, en frånvaro.
M: Det stämmer. Ur sinnets synvinkel är det bara en öppning för medvetandets ljus att komma in i det mentala rummet. I sig självt kan ljuset bara jämföras med en fast, tät, stenliknande, homogen och oföränderlig massa av rent medvetande, fri från de mentala mönstren av namn och form.

Fråga: Finns det något samband mellan det mentala rummet och den högsta boningen?
M: Det suprema ger existens åt sinnet. Sinnet ger kroppen existens.

F: Och vad ligger bakom?
M: Ta ett exempel. En vördnadsvärd yogi, en mästare i konsten att leva länge, själv över 1000 år gammal, kommer för att lära mig sin konst. Jag respekterar och beundrar uppriktigt hans prestationer, men allt jag kan säga till honom är: Vad har jag för nytta av livslängd? Jag är bortom

tid. Hur långt ett liv än må vara, är det bara ett ögonblick och en dröm. På samma sätt är jag bortom alla attribut. De dyker upp och försvinner i mitt ljus, men kan inte beskriva mig. Enheten är alla namn och former, baserade på kvaliteter och deras skillnader, medan jag är bortom. Världen finns där eftersom jag finns, men jag är inte världen.

F: Men du lever i världen!
M: Det är vad du säger! Jag vet att det finns en värld som inkluderar denna kropp och detta sinne, men jag anser inte att de är mer "mina" än andra sinnen och kroppar. De finns där, i tid och rum, men jag är tidlös och rymdlös.

Fråga: Men eftersom allt existerar genom ditt ljus, är du inte världens skapare?

M: Jag är varken potentialiteten, aktualiseringen eller aktualiteten hos saker och ting. I mitt ljus kommer och går de som dammkorn som dansar i solstrålen. Ljuset lyser upp fläckarna, men är inte beroende av dem. Det kan inte heller sägas skapa dem. Det kan inte ens sägas känna dem.

F: Jag ställer en fråga till dig och du svarar. Är du medveten om frågan och svaret?
M: I verkligheten hör jag varken eller svarar. I händelsernas värld sker frågan och svaret sker. Ingenting händer mig. Allting bara händer.

F: Och du är vittnet?
M: Vad betyder vittne? Bara kunskap. Det regnade och nu är regnet slut. Jag blev inte blöt. Jag vet att det regnade, men jag påverkas inte. Jag bevittnade bara regnet.

Fråga: Den fullt förverkligade människan, som spontant vistas i det överjordiska tillståndet, verkar äta, dricka och så vidare. Är han medveten om det eller inte?
M: Det som medvetandet sker i, det universella medvetandet eller sinnet, kallar vi medvetandets eter. Alla medvetandets objekt utgör universum. Det som ligger bortom båda, som stöder båda, är det högsta tillståndet, ett tillstånd av total stillhet och tystnad. Den som går dit försvinner. Det är oåtkomligt med ord eller med sinnet. Man kan kalla det Gud, *Parabrahman* eller Högsta verklighet, men det är namn som ges

av sinnet. Det är det namnlösa, innehållslösa, ansträngningslösa och spontana tillståndet, bortom varande och icke varande.

F: Men förblir man medveten?
M: Precis som universum är sinnets kropp, är medvetandet det högsta medvetandets kropp. Det är inte medvetet, men det ger upphov till medvetande.

Fråga: I mina dagliga handlingar sker mycket av vana, automatiskt. Jag är medveten om det allmänna syftet, men inte om varje enskild rörelse. I takt med att mitt medvetande breddas och fördjupas tenderar detaljerna att försvinna, vilket gör mig fri för de allmänna tendenserna. Är det inte samma sak som händer med en *gnani,* men i ännu högre grad?
M: På medvetandenivå - ja. I det högsta tillståndet - nej. Detta tillstånd är helt och hållet ett och odelbart, ett enda fast block av verklighet. Det enda sättet att känna det är att *vara* det. Sinnet kan inte nå det. För att uppfatta den behövs inte sinnena; för att veta den behövs inte sinnet.

F: Det är så Gud styr världen.
M: Gud styr inte världen.

F: Vem är det då som gör det?
M: Ingen. Allt händer av sig självt. Du ställer frågan och du ger svaret. Och du vet svaret när du ställer frågan. Allt är en lek i medvetandet. Alla di- visioner är illusoriska. Du kan bara känna till det falska. Det sanna måste du själv vara.

Fråga: Det finns ett vittnesmedvetet medvetande och ett vittnesmedvetet medvetande. Är det andra det högsta?
M: Det finns två - personen och vittnet, ob- servern. När du ser dem som ett, och går bortom dem, är du i det högsta tillståndet. Det kan inte uppfattas, eftersom det är det som gör uppfattningen möjlig. Det är bortom varande och icke varande. Det är varken spegeln eller bilden i spegeln. Det är det som *är* - den tidlösa verkligheten, otroligt hård och solid.

F: *Gnani* - är han vittnet eller den högste?
M: Han är naturligtvis den Högste, men han kan också ses som det universella vittnet.

F: Men han förblir en person?

M: När du tror att du är en person ser du personer överallt. I verkligheten finns det inga personer, bara trådar av minnen och vanor. I det ögonblick då man inser det upphör personen. Identiteten kvarstår, men identiteten är inte en person, den är inhemsk i själva verkligheten. Personen har inget varande i sig själv; den är en återgivning i vittnets sinne, "jag är", som återigen är ett sätt att vara.

Fråga: Är den Högste medveten?
M: Varken medvetet eller omedvetet, det säger jag av erfarenhet.

F: *Pragnanam Brahma.* Vad är denna *Pragna?*
M: Det är den omedvetna kunskapen om själva livet.

Fråga: Är det vitalitet, livsenergi, livlighet?
M: Energin kommer först. Allt är en form av energi. Medvetandet är mest differentierat i vaket tillstånd. Mindre i drömmen. Ännu mindre i sömnen. Homogent - i det fjärde tillståndet. Bortom finns den outsägliga monolitiska verkligheten, *gnanis* boning.

F: Jag har skurit mig i handen. Det har läkt. Av vilken kraft läkte det?
M: Med livets kraft.

F: Vad är den kraften?
M: Det är medvetande. Allt är medvetet.

Fråga: Vad är källan till medvetandet?
M: Själva medvetandet är källan till allting.

Fråga: Kan det finnas liv utan medvetande?
M: Nej, inte heller medvetande utan liv. De är båda ett. Men i verkligheten *finns* bara det ultimata. Resten är en fråga om namn och form. Och så länge du håller fast vid tanken att endast det som har namn och form existerar, kommer det Högsta att framstå för dig som icke existerande. När du förstår att namn och former är heliga skal utan något som helst innehåll, och att det som är verkligt är namnlöst och formlöst, ren livsenergi och medvetandets ljus, kommer du att vara i fred - nedsänkt i verklighetens djupa sil- ence.

Fråga: Om tid och rum bara är illusioner och du befinner dig bortom dem,

berätta för mig hur vädret är i New York. Är det varmt eller regnigt där?

M: Hur kan jag berätta det för dig? Sådana saker kräver särskild utbildning. Eller så kan du bara resa till New York. Jag kan vara helt säker på att jag befinner mig bortom tid och rum, men ändå inte kunna lokalisera mig själv när jag vill vid någon punkt i tid och rum. Jag är inte tillräckligt intresserad, jag ser inget syfte med att genomgå en särskild yogisk utbildning. Jag har just hört talas om New York. För mig är det ett ord. Varför skulle jag veta mer än vad ordet förmedlar? Varje atom kan vara ett universum, lika komplext som vårt. Måste jag känna till dem alla? Det kan jag - om jag tränar.

F: Var gjorde jag fel när jag ställde frågan om vädret i New York?

M: Världen och sinnet är tillstånden. Det högsta är inte ett tillstånd. Det genomsyrar alla tillstånd, men det är inte ett tillstånd av något annat. Den är helt oförorsakad, oberoende, fullständig i sig själv, bortom tid och rum, sinne och materia.

F: På vilket tecken känner du igen den?

M: Det är just det som är poängen, att det inte lämnar några spår. Det finns inget att känna igen den på. Man måste se den direkt, genom att ge upp allt sökande efter tecken och tillvägagångssätt. När alla namn och former har givits upp är det verkliga med dig. Du behöver inte söka efter det. Pluralitet och mångfald är endast sinnets lek. Verkligheten är en.

Fråga: Om verkligheten inte lämnar några bevis, kan man inte tala om den. **M:** Det *är det*. Den kan inte förnekas. Den är djup och mörk, ett mysterium bortom mysteriet. Men den *är*, medan allt annat bara sker.

F: Är det det okända?

M: Den är bortom både det kända och det okända. Men jag kallar det hellre för det kända än det okända. För när något är känt är det det verkliga som är känt.

Fråga: Är tystnad en egenskap hos det verkliga?

M: Detta är också en fråga om sinnet. Alla tillstånd och villkor är av sinnet.

Fråga: Vad är platsen för *samadhi*?

M: Att inte använda sitt medvetande är *samadhi*. Man låter bara sinnet vara ifred. Du vill inte ha någonting, varken från din kropp eller från ditt sinne.

14

Skenet och verkligheten

Frågeställare: Du har upprepade gånger sagt att händelser är orsakslösa, att en sak bara händer och att ingen orsak kan tillskrivas den. Allting har säkert en orsak, eller flera orsaker. Hur ska jag förstå att saker och ting är orsakslösa?

Maharaj: Från den högsta synvinkeln har världen ingen orsak.

F: Men vad är din egen erfarenhet?

M: Allt är oförorsakat. Världen har ingen orsak.

F: Jag frågar inte efter orsakerna till att världen skapades. Vem har sett världens skapelse? Den kan till och med vara utan början och alltid existera. Men jag talar inte om världen. Jag förutsätter att världen existerar - på något sätt. Den innehåller så många saker. Varje sak måste säkert ha en orsak, eller flera orsaker.

M: När du väl har skapat en värld i tid och rum som styrs av kausalitet, måste du söka och hitta orsaker till allting. Du ställer frågan och kräver ett svar.

F: Min fråga är mycket enkel: Jag ser alla möjliga saker och jag förstår inte att varje sak måste ha en orsak, eller ett antal orsaker. Du säger att de inte har någon orsak - ur din synvinkel. Men för dig är ingenting till och därför uppstår inte frågan om orsakssamband. Ändå tycks ni erkänna att saker och ting existerar, men förnekar dem orsakssamband. Detta är vad jag inte kan förstå. När ni väl accepterar sakernas existens, varför förkastar ni då deras orsaker?

M: Jag ser bara medvetande och vet att allting är bara medvetande, precis som du vet att bilden på filmduken bara är ljus.

F: Ljusets rörelser har ändå en orsak.
M: Ljuset rör sig inte alls. Du vet mycket väl att rörelsen är illusorisk, en sekvens av uppfattningar och färger i filmen. Det som rör sig är filmen - som är sinnet.

F: Detta gör inte bilden orsakslös. Filmen finns där, och skådespelarna med teknikerna, regissören, producenten, de olika tillverkarna. Världen styrs av kausalitet. Allting är sammankopplat.
M: Naturligtvis är allting sammanlänkat. Och därför har varje sak otaliga orsaker. Hela universum bidrar till den minsta sak. En sak är som den är, eftersom världen är som den är. Du förstår, du handlar med guldprydnader och jag - med guld. Det finns inget orsakssamband mellan de olika smyckena. När du smälter om ett smycke för att göra ett annat finns det inget orsakssamband mellan de två. Den gemensamma faktorn är guldet. Men du kan inte säga att guldet är orsaken. Det kan inte kallas orsak, för det orsakar ingenting i sig självt. Det återspeglas i sinnet som "jag är", som ornamentets särskilda namn och form. Ändå är allt bara guld. På samma sätt gör verkligheten allting möjligt och ändå kommer ingenting av det som gör ett ting till vad det är, dess namn och form, från re- aliteten.

Men varför oroa sig så mycket för orsakssamband? Vad spelar orsakerna för roll när saker och ting i sig själva är övergående? Låt komma vad som kommer och låt gå vad som går - varför ska man hålla fast vid saker och ting och fråga efter deras orsaker?

Fråga: Ur relativ synvinkel måste allting ha en orsak.
M: Vilken nytta har du av den relativa synen? Du kan se från den absoluta synvinkeln - varför gå tillbaka till den relativa? Är du rädd för det absoluta?

Q: Jag är rädd. Jag är rädd för att somna över mina så kallade absoluta vissheter. För att leva ett anständigt liv är absoluta inte en arvinge. När du behöver en skjorta köper du tyg, ringer en skräddare och så vidare.
M: Allt detta prat visar på okunnighet.

Fråga: Och vad är den vetandes syn?
M: Det finns bara ljus och ljuset är allt. Allt annat är bara en

en bild av ljus. Bilden finns i ljuset och ljuset finns i bilden. Liv och död, jag och icke-själv - överge alla dessa idéer. De är inte till någon nytta för dig.

F: Ur vilken synvinkel förnekar du orsakssamband? Från den relativa synvinkeln - universum är orsaken till allting. Från det abso- luta perspektivet - det finns inget alls.
M: Från vilken stat frågar du?

Fråga: Från det dagliga vakna tillståndet, där alla dessa diskussioner äger rum.
M: I det vakna tillståndet uppstår alla dessa problem, för det är dess natur. Men du är inte alltid i det tillståndet. Vad kan du göra för nytta i ett tillstånd som du faller in i och från vilket du kommer ut hjälplöst. På vilket sätt hjälper det dig att veta att saker och ting är orsakssamband - som de kan tyckas vara i ditt vakna tillstånd?

Fråga: Världen och det vakna tillståndet uppstår och försvinner tillsammans.
M: När sinnet är stilla, helt tyst, finns det vakna tillståndet inte längre.

Fråga: Ord som Gud, universum, det totala, absoluta, suprema är bara ljud i luften, eftersom de inte kan användas i praktiken.
M: Du tar upp frågor som du ensam kan besvara.

F: Avfärda mig inte på det här sättet! Du är så snabb med att tala för helheten, universum och sådana fantasifulla saker! De kan inte komma och förbjuda dig att tala i deras namn. Jag hatar dessa oacceptabla generaliseringar! Och du är så benägen att personifiera dem. Utan kausalitet finns det ingen ordning och ingen målmedveten handling är möjlig.
M: Vill du veta alla orsaker till varje händelse? Är det möjligt?

F: Jag vet att det inte är möjligt! Allt jag vill veta är om det finns orsaker till allting och om orsakerna kan påverkas och därmed påverka händelserna?
M: För att påverka händelser behöver man inte känna till orsakerna. Vilket omvägande sätt att göra saker och ting! Är inte du källan och slutet på varje händelse? Kontrollera det vid själva källan.

F: Varje morgon tar jag tidningen och läser med oro att världens sorger - fattigdom, hat och krig - fortsätter med oförminskad styrka. Mina frågor handlar om sorgens faktum, orsaken och botemedlet. Avfärda mig inte genom att säga att det är buddhism! Stämpla mig inte. Ert insisterande på orsakslöshet tar bort allt hopp om att världen någonsin ska förändras.
M: Du är förvirrad eftersom du tror att du är i världen, inte att världen är i dig. Vem kom först - du själv eller dina medmänniskor? Du föreställer dig att du föddes vid en viss tid och på en viss plats, att du har en far och en mor, en kropp och ett namn. Detta är din synd och din olycka! Visst kan du förändra din värld om du arbetar för det. Arbeta för all del. Vem hindrar dig? Jag har aldrig avskräckt er. Orsaker eller inte, ni har skapat den här världen och ni kan förändra den.

Fråga: En orsakslös värld ligger helt utanför min kontroll.
M: Tvärtom, en värld där du är den enda källan och grunden ligger helt inom din makt att förändra. Det som skapas kan alltid upplösas och återskapas. Allt kommer att ske så som du vill ha det, förutsatt att du verkligen vill ha det.

F: Allt jag vill veta är hur jag ska hantera världens sorger.
M: Du har skapat dem utifrån dina egna önskningar och rädslor, du tar itu med dem. Allt beror på att du har glömt ditt eget väsen. Efter att ha gett verkligheten till bilden på skärmen älskar du dess människor och lider för dem och försöker rädda dem. Det är helt enkelt inte så. Ni måste börja med er själv. Det finns inget annat sätt. Arbete, naturligtvis. Det är inget ont i att arbeta.

Fråga: Ditt universum verkar innehålla alla möjliga erfarenheter. Individen drar en linje genom det och upplever behagliga och obehagliga tillstånd. Detta ger upphov till ifrågasättande och sökande, vilket vidgar vyerna och gör det möjligt för individen att gå bortom sin trånga och självskapade värld, begränsad och självcentrerad. Denna personliga värld kan förändras - med tiden. Universum är tidlöst och perfekt.
M: Att ta skenet för verkligheten är en allvarlig synd och orsaken till alla olyckor. Du är den allt genomträngande, eviga och slutligt skapande medvetenheten - medvetandet. Allt annat är lokalt och tillfälligt. Glöm inte vad du är. Under tiden arbetar du

till ditt hjärtas belåtenhet. Arbete och kunskap bör gå hand i hand.

F: Min egen känsla är att min andliga utveckling inte ligger i mina händer. Att göra egna planer och genomföra dem leder ingenstans. Jag går bara i cirklar runt mig själv. När Gud anser att frukten är mogen kommer han att plocka den och äta den. Den frukt som han tycker är grön kommer att sitta kvar på världens träd för en annan dag.

M: Tror du att Gud känner dig? Inte ens världen känner han.

F: Din Gud är en annan. Min är annorlunda. Min är barmhärtig. Han lider tillsammans med oss.

M: Du ber för att rädda en, medan tusentals dör. Och om alla slutar dö kommer det inte att finnas något utrymme på jorden.

F: Jag är inte rädd för döden. Jag är bekymrad över sorg och sorg. Min Gud är en enkel Gud och ganska hjälplös. Han har ingen makt att tvinga oss att vara kloka. Han kan bara stå och vänta.

M: Om både du och din Gud är hjälplösa, innebär det inte att världen är en tillfällighet? Och om det är så är det enda du kan göra att gå bortom den.

15

Gnani

Frågeställare: Utan Guds kraft kan ingenting göras. Inte ens du skulle sitta här och tala med oss utan honom.

Maharaj: Allt är hans verk, utan tvekan. Vad betyder det för mig, eftersom jag inte vill ha något? Vad kan Gud ge mig eller ta ifrån mig? Det som är mitt är mitt och var mitt även när Gud inte var det. Naturligtvis är det en mycket liten sak, ett korn - känslan "jag är", det faktum att jag är. Detta är min egen plats, ingen gav den till mig. Jorden är min; det som växer på den är Guds.

F: Tog Gud jorden i hyra från dig?

M: Gud är min hängivenhet och gjorde allt detta för min skull.

F: Finns det ingen Gud förutom dig?

M: Hur kan det vara så? "Jag är" är roten, Gud är trädet. Vem ska jag dyrka och varför?

Fråga: Är du den hängivne eller föremålet för hängivenhet?

M: Jag är ingen av dem, jag är hängivenheten själv.

Fråga: Det finns inte tillräckligt med hängivenhet i världen.

M: Du är alltid ute efter att förbättra världen. Tror du verkligen att världen väntar på att du ska bli räddad?

F: Jag vet inte hur mycket jag kan göra för världen. Allt jag kan göra är att försöka. Finns det något annat som du vill att jag ska göra?

M: Finns det en värld utan dig? Du vet allt om världen, men om dig själv vet du ingenting. Du själv är verktyget för ditt arbete, du har inga andra verktyg. Varför tar du inte hand om verktygen innan du tänker på arbetet?

F: Jag kan vänta medan världen inte kan vänta.

M: Genom att inte fråga låter du världen vänta.

F: Vänta på vad?
M: Till någon som kan rädda den.

Fråga: Gud styr världen, Gud kommer att rädda den.
M: Det är vad du säger! Kom Gud och berättade för dig att världen är hans skapelse och angelägenhet och inte din?

F: Varför ska det vara min enda angelägenhet?
M: Tänk efter. Vem mer känner till den värld som du lever i?

Q: Du vet. Alla vet det.
M: Kom någon utifrån för att berätta det för dig? Jag själv och alla andra dyker upp och försvinner i din värld. Vi är alla utlämnade till din nåd.

Q: Det kan inte vara så illa! Jag existerar i din värld och du existerar i min. **M:** Du har inga bevis för min värld. Du är helt och hållet insvept i den värld som du själv har skapat.

F: Jag förstår. Helt, men - hopplöst?
M: I din världs fängelse dyker en man upp som berättar för dig att den värld av smärtsamma motsägelser som du har skapat varken är kontinuerlig eller permanent och att den bygger på en felaktig uppfattning. Han vädjar till er att ta er ut ur den på samma sätt som ni kom in i den. Du kom in i det genom att glömma vad du är och du kommer att ta dig ur det genom att känna dig själv som du är.

Fråga: På vilket sätt påverkar den världen?
M: När du är fri från världen kan du göra något åt den. Så länge du är fånge i den är du hjälplös och kan inte förändra den. Tvärtom kommer allt du gör att förvärra situationen.

F: Rättfärdighet befriar mig.
M: Rättfärdighet kommer utan tvekan att göra dig och din värld till en bekväm och till och med lycklig plats. Men vad är nyttan med det? Det finns ingen verklighet i den. Den kan inte bestå.

F: Gud kommer att hjälpa dig.
M: För att kunna hjälpa dig måste Gud känna till din existens. Men du och din värld är drömtillstånd. I drömmen kan du lida smärta. Ingen känner till dem och ingen kan hjälpa dig.

F: Så alla mina frågor, mitt sökande och mina studier är meningslösa?

M: Detta är bara rörelser hos en man som är trött på att sova. De är inte orsakerna till uppvaknandet, utan dess tidiga tecken. Men du får inte ställa tomma frågor som du redan känner till svaren på.

F: Hur får jag ett sant svar?
M: Genom att ställa en sann fråga - icke-verbalt, men genom att våga leva enligt dina ljus. En man som är villig att dö för sanningen kommer att få den.

F: En annan fråga. Det finns en person. Det finns den som känner personen. Det finns vittnet. Är den som vet och vittnet samma sak, eller är de separata tillstånd?
M: Den som vet och vittnet är två eller ett? När den som vet ses som skild från det kända står vittnet ensamt. När det kända och den som känner ses som ett, blir vittnet ett med dem.

F: Vem är *gnani*? Vittnet eller den högste?
M: *Gnani är* den högsta och även vittnet. Han är både varelse och medvetande. I förhållande till medvetandet är han medvetenhet. I förhållande till universum är han ren varelse.

F: Och hur är det med personen? Vad kommer först, personen eller den som vet?
M: Personen är en mycket liten sak. Egentligen är den en sammansättning, den kan inte sägas existera i sig själv. Den är helt enkelt inte där. Den är bara en skugga av sinnet, summan av minnen. Den rena varelsen återspeglas i sinnets spegel, som vetande. Det som är känt tar formen av en person, baserat på minne och vana. Det är bara en skugga, eller en projektion av den som vet på sinnets skärm.

F: Spegeln finns där, reflektionen finns där. Men var är solen?
M: Den högsta är solen.

Q: Det måste vara medvetet.
M: Det är varken medvetet eller omedvetet. Tänk inte på det i termer av medvetande eller omedvetenhet. Det är livet, som innehåller födelse och är bortom båda.

F: Livet är så intelligent. Hur kan det vara omedvetet?

M: Du talar om det omedvetna när det finns ett bortfall i minnet. I verkligheten finns det bara medvetande. Allt liv är medvetet, allt medvetande - levande.

F: Till och med stenar?
M: Även stenar är medvetna och levande.

Fråga: Det som oroar mig är att jag är benägen att förneka existensen av sådant som jag inte kan föreställa mig.
M: Du skulle vara klokare om du förnekade existensen av det du föreställer dig. Det är det föreställda som är overkligt.

Fråga: Är allt som är tänkbart overkligt?
M: Föreställningar som bygger på minnen är overkliga. Framtiden är inte helt overklig.

Fråga: Vilken del av framtiden är verklig och vilken del är inte verklig?
M: Det oväntade och oförutsägbara är verkligt.

16

Önskelöshet, den högsta lyckan

Frågeställare: Jag har träffat många realistiska människor, men aldrig en liberal man. Har du träffat på en frigjord människa, eller innebär frigörelse bland annat att man måste överge kroppen?
Maharaj: Vad menar du med förverkligande och befrielse?

F: Med insikt menar jag en underbar upplevelse av frid,

godhet och skönhet, när världen är begriplig och det finns en allomfattande enhet av både substans och väsen. Även om en sådan erfarenhet inte varar, kan den inte glömmas bort. Den lyser i sinnet, både som minne och längtan. Jag vet vad jag talar om, för jag har haft sådana upplevelser.

Med befrielse menar jag att vara permanent i detta underbara tillstånd. Vad jag frågar är om frigörelsen är förenlig med kroppens överlevnad.

M: Vad är det för fel på kroppen?

F: Kroppen är så svag och kortlivad. Den skapar behov och begär. Den begränsar en på ett svårt sätt.

M: Och? Låt de fysiska uttrycken vara begränsade. Men frigörelsen är en frigörelse av jaget från dess falska och självpåtagna föreställningar; den är inte begränsad till någon särskild upplevelse, hur härlig den än är.

F: Håller den i evighet?

M: All erfarenhet är tidsbunden. Allt som har en början måste ha ett slut.

F: Så befrielse, i min mening av ordet, existerar inte?

M: Tvärtom, man är alltid fri. Du är både medveten och fri att vara medveten. Ingen kan ta detta ifrån dig. Känner du någonsin att du är icke-existerande eller omedveten?

F: Jag kanske inte minns, men det motbevisar inte att jag ibland är medvetslös.

M: Varför inte vända sig bort från upplevelsen till upplevaren och inse hela innebörden av det enda sanna uttalandet du kan göra: "Jag är"?

F: Hur går det till?

M: Det finns inget "hur" här. Håll bara känslan "jag är" i minnet, smält in i den, tills ditt sinne och din känsla blir ett. Genom upprepade försök kommer du att snubbla över den rätta balansen mellan uppmärksamhet och tillgivenhet och ditt sinne kommer att vara stadigt etablerat i tankekänslan "Jag är". Vad du än tänker, säger eller gör, förblir denna känsla av oföränderligt och kärleksfullt varande den ständigt närvarande bakgrunden i sinnet.

F: Och du kallar det för befrielse?

M: Jag kallar det normalt. Vad är det för fel med att vara, veta och agera...

att vara lätt och lycklig? Varför är det så ovanligt att man förväntar sig att kroppen omedelbart ska förstöras? Vad är det för fel på kroppen att den ska dö? Korrigera din inställning till din kropp och låt den vara ifred. Skäm inte bort den, tortera den inte. Håll den bara igång, för det mesta under tröskeln för medveten uppmärksamhet.

F: Minnet av mina fantastiska upplevelser förföljer mig. Jag vill ha tillbaka dem.
M: Eftersom du vill ha tillbaka dem kan du inte få dem. Tillståndet av längtan efter något blockerar all djupare erfarenhet. Inget av värde kan hända ett sinne som vet exakt vad det vill ha. För ingenting som sinnet kan visualisera och vilja ha är av stort värde.

F: Vad är då värt att vilja ha?
M: Vill ha det bästa. Den högsta lyckan, den största friheten. Önskelöshet är den högsta lyckan.

F: Frihet från begär är inte den frihet jag vill ha. Jag vill ha frihet att uppfylla mina önskningar.
M: Du är fri att uppfylla dina önskningar. I själva verket gör du ingenting annat.

F: Jag försöker, men det finns hinder som gör mig frustrerad.
M: Övervinna dem.

F: Jag kan inte, jag är för svag.
M: Vad gör dig svag? Vad är svaghet? Andra uppfyller sina önskningar, varför gör inte du det?

F: Jag måste sakna energi.
M: Vad hände med din energi? Vart tog den vägen? Spridde du den inte över så många motsägelsefulla önskningar och strävanden? Du har inte ett oändligt utbud av energi.

F: Varför inte?
M: Dina mål är små och låga. De kräver inte mer. Endast Guds energi är oändlig - eftersom han inte vill ha något för sig själv. Var som han och alla dina önskningar kommer att uppfyllas. Ju högre dina mål och större dina önskningar är, desto mer energi kommer du att ha för att uppfylla dem. Önskar allas och universums bästa.

kommer att samarbeta med dig. Men om du vill ha ditt eget nöje måste du förtjäna det på det hårda sättet. Innan du önskar, förtjäna.

F: Jag studerar filosofi, sociologi och pedagogik. Jag tror att det behövs mer mental utveckling innan jag kan drömma om självförverkligande. Är jag på rätt väg?
M: För att kunna försörja sig krävs vissa specialkunskaper. Allmän kunskap utvecklar utan tvekan sinnet. Men om du ska ägna ditt liv åt att samla kunskap bygger du en mur runt dig själv. För att gå bortom sinnet behövs inte ett välutrustat sinne.

F: Vad behövs då?
M: Misstror ditt sinne och gå bortom det.

Fråga: Vad kan jag finna bortom sinnet?
M: Den direkta upplevelsen av att vara, veta och älska.

Fråga: Hur går man bortom sinnet?
M: Det finns många utgångspunkter - de leder alla till samma mål. Du kan börja med osjälviskt arbete och överge handlingens frukter; du kan sedan ge upp tänkandet och sluta med att ge upp alla önskningar. Här är det att ge upp *(tyaga)* den operativa faktorn. Eller så kan du inte bry dig om något du vill, eller tänker eller gör och bara stanna kvar i tanken och känslan "jag är", och fokusera "jag är" fast i ditt sinne. Alla typer av erfarenheter kan komma till dig - förbli orörlig i vetskapen om att allt som kan uppfattas är föränderligt och att endast "jag är" består.

F: Jag kan inte ägna hela mitt liv åt sådana metoder. Jag har mina plikter att sköta.
M: Du kan absolut sköta dina uppgifter. Handlingar som du inte är känslomässigt involverad i och som är fördelaktiga och inte orsakar lidande kommer inte att binda dig. Du kan vara engagerad i sju olika riktningar och arbeta med en enorm lust, men ändå förbli fri och lugn, med ett spegelliknande sinne som reflekterar allt utan att påverkas.

Fråga: Är ett sådant tillstånd realiserbart?
M: Jag skulle inte tala om det om det inte var så. Varför skulle jag ägna mig åt fantasier?

F: Alla citerar skrifter.

M: De som bara känner till skrifterna vet ingenting. Att veta är att vara. Jag vet vad jag talar om; det är inte från läsning eller hörsägen.

Fråga: Jag studerar sanskrit med en professor, men egentligen läser jag bara skrifter. Jag är på jakt efter självförverkligande och jag kom för att få den vägledning som behövs. Vänligen berätta för mig vad jag ska göra?
M: Eftersom du har läst skrifterna, varför frågar du mig då?

Fråga: Skrifterna visar de allmänna anvisningarna, men individen behöver personliga instruktioner.
M: Ditt eget jag är din ultimata lärare *(sadguru).* Den yttre läraren (guru) är bara en milstolpe. Det är bara din inre lärare som kommer att gå med dig till målet, för han är målet.

F: Det är inte lätt att nå den inre läraren.
M: Eftersom han är i dig och med dig kan svårigheten inte vara större än så. Titta inåt och du kommer att hitta honom.

Fråga: När jag tittar inåt finner jag förnimmelser och uppfattningar, tankar och känslor, önskningar och rädslor, minnen och förväntningar. Jag är nedsänkt i detta moln och ser ingenting annat.
M: Den som ser allt detta, och även ingenting, är den inre läraren. Endast han är, allt annat verkar bara vara. Han är ditt eget jag *(swarupa),* ditt hopp och din försäkran om frihet; hitta honom och klamra dig fast vid honom och du kommer att bli räddad och säker.

F: Jag tror dig, men när det gäller att hitta det inre jaget så är det svårt för mig att hitta det.
M: Var kommer idén "det går mig ur händerna" ifrån?

F: I sinnet.
M: Och som känner till sinnet.

Fråga: Vittnet till sinnet känner till sinnet.
M: Har någon kommit till dig och sagt: "Jag är ditt sinnes vittne"?

Q: Naturligtvis inte. Han skulle bara ha varit en annan idé i ditt huvud.
M: Vem är då vittnet?

Q: Jag är det.
M: Så du känner vittnet eftersom du är vittnet. Du

Du behöver inte se vittnet framför dig. Även här gäller att *vara* är att veta.

F: Ja, jag ser att jag är vittnet, själva medvetandet. Men på vilket sätt gynnar det mig?
M: Vilken fråga! Vilken typ av vinst förväntar du dig? Är det inte tillräckligt att veta vad man är?

F: Vad kan man använda sig av självkännedom?
M: Den hjälper dig att förstå vad du inte är och håller dig fri från falska idéer, önskningar och handlingar.

F: Om jag bara är vittne, vad spelar rätt och fel då för roll?
M: Det som hjälper dig att lära känna dig själv är rätt. Det som förhindrar det är fel. Att känna sitt verkliga jag är lycka, att glömma det är sorg.

Fråga: Är vittnesmedvetandet det verkliga jaget?
M: Det är reflektionen av det verkliga i sinnet *(buddhi).* Det verkliga är bortom. Vittnet är den dörr genom vilken du passerar bortom.

F: Vad är syftet med meditation?
M: Att se det falska som det falska är meditation. Detta måste fortsätta hela tiden.

Fråga: Vi uppmanas att meditera regelbundet.
M: Meditation är en medveten daglig övning i att skilja mellan det sanna och det falska och att avstå från det falska. Det finns många olika typer av meditation till att börja med, men de smälter alla samman till en enda.

F: Berätta för mig vilken väg till självförverkligande som är kortast. **M:** Det finns ingen väg som är kort eller lång, men vissa människor är mer i öron-nästet och andra är mindre i öron-nästet. Jag kan berätta om mig själv. Jag var en enkel människa, men jag litade på min guru. Det han sa åt mig att göra gjorde jag. Han sa åt mig att koncentrera mig på "jag är" - det gjorde jag. Han sa till mig att jag är bortom allt som kan uppfattas och tänkas - jag trodde på det. Jag gav honom mitt hjärta och min själ, hela min uppmärksamhet och hela min fritid (jag var tvungen att arbeta för att hålla min familj vid liv). Som ett resultat av tro och seriös tillämpning förverkligade jag mitt jag *(swarupa)* inom tre år.

Du kan välja det sätt som passar dig, men det är ditt allvar som avgör hur snabbt du gör framsteg.

F: Ingen ledtråd för mig?
M: Förankra dig i medvetandet om "jag är". Detta är både början och slutet på all strävan.

17
Den ständigt närvarande

Frågeställare: De högsta krafterna i sinnet är förståelse, intelligens och insikt. Människan har tre kroppar - den fysiska, den mentala och den kausala *(prana, mana, karana).* Den fysiska återspeglar hans varande, den mentala - hans vetande och den kausala - hans glädjefyllda kreativitet. Naturligtvis är detta alla former i medvetande. Men de verkar vara separata, med egna kvaliteter. Intelligens *(buddhi)* är reflektionen i sinnet av förmågan att veta *(chit)*. Det är det som gör sinnet kunskapsdugligt. Ju ljusare intelligensen är, desto bredare, djupare och sannare är kunskapen. Att känna saker, att känna människor och att känna sig själv är alla funktioner av intelligens: den sista är den viktigaste och innehåller de två förstnämnda. Att missförstå sig själv och världen leder till falska idéer och önskningar, som återigen leder till slaveri. Rätt förståelse av sig själv är nödvändig för att man ska kunna frigöra sig från illusionens slaveri. Jag förstår allt detta i teorin, men när det kommer till praktiken finner jag att jag misslyckas hopplöst i mina reaktioner på situationer och människor, och genom mina olämpliga reaktioner ökar jag bara mitt slaveri. Livet är för snabbt för mitt tråkiga och långsamma sinne. Jag förstår, men för sent, när de gamla misstagen redan har upprepats.
Maharaj: Vad är då ditt problem?

F: Jag behöver ett svar på livet som inte bara är intelligent utan också mycket snabbt. Det kan inte vara snabbt om det inte är helt spontant. Hur kan jag uppnå en sådan spontanitet?
M: Spegeln kan inte göra något för att locka till sig solen. Den kan bara hålla ljuset uppe. Så snart sinnet är redo lyser solen i det.

Fråga: Är ljuset från Jaget eller från sinnet?
M: Båda. Den är oförorsakad och oföränderlig i sig själv och färgad av sinnet, eftersom den rör sig och förändras. Det är mycket likt en biograf. Ljuset finns inte i filmen, men filmen färgar ljuset och får det att se ut att röra sig genom att fånga upp det.

F: Är du nu i det perfekta tillståndet?
M: Fulländning är ett tillstånd i sinnet, när det är rent. Jag är bortom sinnet, oavsett vilket tillstånd det har, rent eller orent. Medvetenhet är min natur; i slutändan är jag bortom varande och icke-vara.

F: Hjälper meditation mig att nå ditt tillstånd?
M: Meditation hjälper dig att hitta dina band, lösa dem, knyta loss dem och kasta loss dina förtöjningar. När du inte längre är bunden till någonting har du gjort din del. Resten kommer att göras åt dig.

F: Av vem?
M: Genom samma kraft som förde dig så långt, som fick ditt hjärta att önska sanningen och ditt sinne att söka den. Det är samma kraft som håller dig vid liv. Du kan kalla den Livet eller den Högsta.

F: Samma makt dödar mig i sinom tid.
M: Var du inte närvarande vid din födelse? Kommer du inte att vara närvarande vid din död? Hitta honom som alltid är närvarande och ditt problem med spontana och perfekta svar kommer att vara löst.

Fråga: Att inse det eviga och att utan ansträngning reagera på den ständigt föränderliga tillfälliga händelsen är två olika och separata frågor. Du tycks rulla ihop dem till en. Vad är det som får dig att göra det?
M: Att inse det eviga är att bli det eviga, helheten, universum, med allt vad det innehåller. Varje händelse är effekten och uttrycket av helheten och är i grundläggande harmoni med helheten. Alla reaktioner från helheten måste vara riktiga, utan ansträngning och omedelbara.

Det kan inte vara annorlunda, om det är rätt. Ett fördröjt svar är ett felaktigt svar. Tankar, känslor och handlingar måste vara ett och samtidigt med den situation som kräver dem.

F: Hur kommer den?
M: Jag har redan sagt det. Hitta honom som var närvarande vid din födelse och som kommer att bevittna din död.

F: Min far och mor?
M: Ja, din far och din mor, den källa som du kom ifrån. För att lösa ett problem måste man spåra det till dess källa. Det är bara genom att lösa upp problemet i de universella lösningsmedlen undersökning och lidelsefrihet som man kan finna den rätta lösningen på problemet.

18

För att veta vad du är, hitta vad du inte är

Frågeställare: Du beskriver universum som bestående av materia, sinne och ande på ett sätt som är ett av många. Det finns andra mönster som universum förväntas följa, och man kan inte veta vilket mönster som är sant och vilket som inte är sant. Man slutar med att misstänka att alla mönster endast är verbala och att inget mönster kan innehålla verkligheten. Enligt dig består verkligheten av tre områden: Materia-energins utbredning *(mahadakash),* medvetandets utbredning *(chidakash)* och den rena andens utbredning *(paramakash). Den* första är något som har både rörelse och tröghet. Det som vi uppfattar. Vi vet också att vi uppfattar -

Vi är medvetna och även medvetna om att vi är medvetna. Vi har alltså två: materia-energi och medvetande. Materian verkar vara i rummet medan energin alltid är i tiden och är förknippad med förändring och mäts genom förändringstakten. Medvetandet verkar på något sätt vara här och nu, i en enda punkt i tid och rum. Men du tycks antyda att medvetandet också är universellt - vilket gör det tidlöst, rymdlöst och opersonligt. Jag kan på något sätt förstå att det inte finns någon motsättning mellan det tidlösa och rymdlösa och det här och nu, men det opersonliga medvetandet kan jag inte förstå. För mig är medvetandet alltid fokuserat, centrerat, individualiserat, en per- son. Du tycks säga att det kan finnas en uppfattning utan en uppfattare, en kunskap utan en vetare, en kärlek utan en älskare, en handling utan en aktör. Jag känner att treenigheten av vetande, vetande och känt kan ses i varje rörelse i livet. Medvetande förutsätter en medveten varelse, ett objekt för medvetandet och det faktum att man är medveten. Det som är medvetet kallar jag för en person. En person lever i världen, är en del av den, påverkar den och påverkas av den.

M: Varför frågar du inte hur verkliga världen och personen är?

Q: Åh, nej! Jag behöver inte fråga. Det räcker om personen inte är mindre verklig än den värld i vilken personen existerar.

M: Vad är då frågan?

Fråga: Är personer verkliga och universaler konceptuella, eller är universaler verkliga och personer imaginära?

M: Ingen av dem är verkliga.

F: Jag är säkert tillräckligt verklig för att förtjäna ditt svar och jag är en per- son.

M: Inte när jag sover.

F: Undervatten är inte frånvaro. Även om jag sover, är jag det.

M: För att vara en person måste man vara självmedveten. Är du så på alla sätt?

F: Inte när jag sover, förstås, och inte heller när jag är i svimning eller drogad.

M: Är du ständigt självmedveten under din vakna tid?

Q: Nej, ibland är jag frånvarande eller bara uppslukad.
M: Är du en person under luckorna i självmedvetandet?

Q: Naturligtvis är jag samma person hela tiden. Jag minns mig själv som jag var i går och i fjol - jag är definitivt samma person.
M: Så för att vara en person behöver man ett minne?

Q: Självklart.
M: Och vad är du utan minne?

F: Ett ofullständigt minne medför en ofullständig personlighet. Utan minne kan jag inte existera som person.
M: Du kan väl existera utan minne? Du gör det - i sömnen.

F: Bara i betydelsen att vara vid liv. Inte som en person.
M: Eftersom du medger att du som person bara har en intermittent existens, kan du berätta för mig vad du är i de intervallen mellan att uppleva dig själv som en person?

F: Det är jag, men inte som person. Eftersom jag inte är medveten om mig själv i intervallen kan jag bara säga att jag existerar, men inte som person.
M: Ska vi kalla det för opersonlig existens?

F: Jag skulle kalla det för en ganska omedveten existens; jag är, men jag vet inte att jag är.
M: Du sa det just nu: Jag är, men jag vet inte att jag är. Kan du möjligen säga det om att du befinner dig i ett omedvetet tillstånd?

F: Nej, det kunde jag inte.
M: Du kan bara beskriva det i förfluten tid: "Jag visste inte". Jag var omedveten", i betydelsen att jag inte minns.

Fråga: Hur kan jag minnas när jag har varit medvetslös och vad?
M: Var du verkligen medvetslös eller minns du bara inte?

F: Hur ska jag göra det?
M: Tänk efter. Minns du varje sekund av gårdagen?

F: Naturligtvis inte.
M: Var du då medvetslös?

F: Naturligtvis inte.

M: Så du är medveten och ändå minns du inte?

F: Ja.
M: Kanske var du medveten i sömnen och har bara inte återigen känt dig som en medlem.

F: Nej, jag var inte vid medvetande. Jag sov. Jag betedde mig inte som en medveten person.
M: Återigen, hur vet du det?

F: Det har jag fått höra av dem som såg mig sova.
M: Allt de kan vittna om är att de såg dig ligga lugnt med slutna ögon och andas regelbundet. De kunde inte se om du var vid medvetande eller inte. Ditt enda bevis är ditt eget minne. Ett mycket osäkert bevis är det!

F: Ja, jag erkänner att jag på mina egna villkor är en person endast under mina vakna timmar. Vad jag är däremellan vet jag inte.
M: Du vet åtminstone att du inte vet! Eftersom du låtsas att du inte är medveten i intervallen mellan de vakna timmarna, låt intervallen vara ifred. Låt oss bara betrakta de vakna timmarna.

Fråga: Jag är samma person i mina drömmar.
M: Jag håller med. Låt oss betrakta dem tillsammans - vakna och drömmande. Skillnaden ligger bara i kontinuiteten. Om dina drömmar skulle vara konsekvent kontinuerliga och ge dig natt efter natt samma omgivningar och samma människor, skulle du inte kunna veta vad som är vaket och vad som är drömmen. När vi hädanefter talar om det vakna tillståndet ska vi även inkludera drömtillståndet.

F: Jag håller med. Jag är en person i ett medvetet förhållande till en värld. **M:** Är världen och det medvetna förhållandet till den väsentliga för att du ska vara en person?

Fråga: Även om jag är inkapslad i en grotta är jag fortfarande en person.
M: Det innebär en kropp och en grotta. Och en värld där de kan existera.

F: Ja, det kan jag se. Världen och världens medvetande är väsentliga för min existens som människa.
M: Detta gör personen till en del av världen, eller vice versa. De två är ett.

Fråga: Medvetandet står ensamt. Människan och världen finns i medvetandet.
M: Du sa: "visas". Kan du lägga till: försvinner?

F: Nej, det kan jag inte. Jag kan bara vara medveten om min och min världs ap- pearance. Som person kan jag inte säga: "världen är inte". Utan en värld skulle jag inte vara där för att säga det. Eftersom det finns en värld är jag där för att säga: "Det finns en värld".
M: Det kan vara tvärtom. Tack vare dig finns det en värld.

F: För mig verkar ett sådant uttalande meningslöst.
M: Dess meningslöshet kan försvinna vid en undersökning.

F: Var ska vi börja?
M: Allt jag vet är att det som beror är inte verkligt. Det verkliga är verkligen oberoende. Eftersom personens existens är beroende av världens existens och den är avgränsad och avgränsad av världen kan den inte vara verklig.

F: Det kan väl inte vara en dröm?
M: Till och med en dröm har en existens när den är känd och upplevd, eller uthärdad. Vad du än tänker och känner har existens. Men det kanske inte är vad du tar det för att vara. Det du tror är en person kan vara något helt annat.

F: Jag är vad jag vet att jag är.
M: Du kan omöjligt säga att du är vad du tror att du är! Dina idéer om dig själv förändras från dag till dag och från ögonblick till ögonblick. Din självbild är det mest föränderliga du har. Den är fullständigt sårbar, utlämnad åt en förbipasserandes nåd. Ett dödsfall, förlust av ett jobb, en förolämpning och din bild av dig själv, som du kallar din person, förändras djupt. För att veta vad du är måste du först undersöka och veta vad du inte är. Och för att veta vad du inte är måste du iaktta dig själv noggrant och avvisa allt som inte nödvändigtvis stämmer överens med det grundläggande faktumet: "Jag är". Idéerna: Jag är född på en viss plats, vid en viss tidpunkt, av mina föräldrar och nu är jag så och så, bor på, är gift med, är far till, är anställd av och så vidare, är inte inneboende i meningen "jag är". Vår vanliga inställning är "jag är detta". Separera konsekvent och ihärdigt "jag är" från "detta" eller "det", och

Försök att känna vad det innebär att *vara,* bara *vara,* utan att vara "detta" eller "det". Alla våra vanor går emot det och uppgiften att bekämpa dem är lång och svår ibland, men en klar förståelse hjälper mycket. Ju klarare du förstår att du på sinnets nivå endast kan beskrivas i negativa termer, desto snabbare kommer du att komma till slutet av ditt sökande och inse ditt gränslösa väsen.

19
Verkligheten ligger i objektivitet

Frågeställare: Jag är målare och tjänar pengar på att måla tavlor. Har det något värde ur andlig synvinkel?
Maharaj: När du målar, vad tänker du på?

F: När jag målar finns det bara målningen och jag själv.
M: Vad gör du där?

F: Jag målar.
M: Nej, det gör du inte. Du ser hur målningen pågår. Du tittar bara på, allt annat händer.

F: Bilden målar sig själv? Eller finns det något djupare "jag", eller någon gud som målar?
M: Själva medvetandet är den största målaren. Hela världen är en bild.

Fråga: Vem målade bilden av världen?
M: Målaren är med på bilden.

Fråga: Bilden finns i målarens sinne och målaren finns i bilden, som finns i målarens sinne som finns i bilden! Är inte denna oändlighet av tillstånd och dimensioner absurd? I det ögonblick vi talar om bilden i sinnet, som själv är i bilden, kommer vi till en ändlös följd av vittnen, där det högre vittnet vittnar om det lägre. Det är som att stå mellan två speglar och förundras över mängden!
M: Du är ensam och dubbelspegeln finns där. Mellan de två är dina former och namn otaliga.

F: Hur ser *du* på världen?
M: Jag ser en målare som målar en bild. Bilden kallar jag världen, målaren kallar jag Gud. Jag är varken eller. Jag skapar inte och jag är inte heller skapad. Jag innehåller allt, ingenting innehåller mig.

F: När jag ser ett träd, ett ansikte, en solnedgång är bilden perfekt. När jag blundar är bilden i mitt sinne svag och dimmig. Om det är mitt sinne som projicerar bilden, varför måste jag öppna ögonen för att se en vacker blomma och med slutna ögon ser jag den vagt?
M: Det beror på att dina yttre ögon är bättre än dina inre ögon. Ditt sinne är helt utåtriktat. När du lär dig att titta på din mentalvärld kommer du att finna den ännu mer färgstark och perfekt än vad kroppen kan erbjuda. Naturligtvis kommer du att behöva lite träning. Men varför diskutera? Du föreställer dig att bilden måste komma från den målare som faktiskt målade den. Hela tiden letar du efter ursprung och orsaker. Kausalitet finns bara i sinnet; minnet ger illusionen av kontinuitet och upprepning skapar idén om kausalitet. När saker och ting upprepade gånger händer tillsammans tenderar vi att se en kausal koppling mellan dem. Det skapar en mental vana, men en vana är inte en nödvändighet.

F: Du har just sagt att världen är skapad av Gud.
M: Kom ihåg att språket är ett instrument för sinnet; det skapas av sinnet, för sinnet. När du väl erkänner att det finns en orsak är Gud den yttersta orsaken och världen är effekten. De är olika, men inte åtskilda.

F: Folk talar om att de ser Gud.
M: När du ser världen ser du Gud. Det går inte att se Gud utan att se världen. Att se Gud bortom världen är att vara Gud. Det ljus genom vilket du ser världen, som är Gud, är det ljus som du ser.

En liten gnista: "Jag är", till synes så liten, men ändå den första och den sista i varje handling av kunskap och kärlek.

F: Måste jag se världen för att se Gud?
M: Hur annars? Ingen värld, ingen Gud.

F: Vad återstår?
M: Du förblir en ren varelse.

F: Och vad händer med världen och med Gud?
M: Ren varelse *(avyakta).*

Fråga: Är det samma sak som den stora utbredningen *(paramakash)?*
M: Du kan kalla det så. Orden spelar ingen roll, för de når inte fram till det. De vänder sig tillbaka i total förnekelse.

F: Hur kan jag se världen som Gud? Vad innebär det att se världen som Gud?
M: Det är som att gå in i ett mörkt rum. Du ser ingenting - du kan röra vid något, men du ser inget - inga färger, inga konturer. Vinden öppnas och rummet översvämmas av ljus. Färger och former kommer till liv. Fönstret ger ljuset, men är inte källan till det. Solen är källan. På samma sätt är materien som det mörka rummet; medvetandet - fönstret - översvämmar materien med förnimmelser och uppfattningar, och det högsta är solen, källan till både materia och ljus. Fönstret kan vara stängt eller öppet, men solen skiner hela tiden. Det gör all skillnad för rummet, men ingen för solen. Men allt detta är sekundärt i förhållande till den lilla sak som är "jag är". Utan "jag är" finns det ingenting. All kunskap handlar om "jag är". Falska idéer om detta "jag är" leder till slaveri, rätt kunskap leder till frihet och lycka.

Fråga: Är "jag är" och "det finns" samma sak?
M: "Jag är" betecknar det inre, "det finns" - det yttre. Båda är baserade på känslan av att vara.

Fråga: Är det samma sak som upplevelsen av existens?
M: Att existera innebär att vara något, en sak, en känsla, en tanke, en idé. All existens är speciell. Endast tillvaron är universal, i den meningen att varje varelse är förenlig med varje annan varelse. Existenser krockar med varandra, men tillvaron - aldrig. Existens innebär tillblivelse, förändring, födelse och död och åter födelse, medan det i

att vara där är tyst fred.

F: Om jag skapar världen, varför har jag då gjort den dålig?
M: Alla lever i sin egen värld. Alla världar är inte lika bra eller dåliga.

F: Vad är det som avgör skillnaden?
M: Sinnet som projicerar världen och färgar den på sitt eget sätt. När du möter en människa är hon en främling. När du gifter dig med honom blir han ditt eget jag. När du bråkar blir han din fiende. Det är ditt sinnes inställning som avgör vad han är för dig.

F: Jag kan se att min värld är subjektiv. Gör det att den också är lusorisk?

M: Den är illusorisk så länge den är subjektiv och endast i den utsträckningen. Verkligheten ligger i objektivitet.

F: Vad betyder objektivitet? Du sa att världen är s u b j e k t i v o c h nu talar du om objektivitet. Är inte allting subjektivt? **M:** Allt är subjektivt, men det verkliga är objektivt.

F: På vilket sätt?
M: Det beror inte på minnen och förväntningar, önskningar och rädslor, tycke och smak. Allt ses som det är.

Fråga: Är det vad ni kallar det fjärde tillståndet *(turiya)?*
M: Kalla det vad du vill. Det är fast, stabilt, oföränderligt, börjar mindre och oändligt, alltid nytt, alltid fräscht.

F: Hur nås den?
M: Önskelöshet och oräddhet tar dig dit.

20

Den högsta är bortom allt

Frågeställare: Du säger att verkligheten är en. Enhet, enhet, är personens attribut. Är då verkligheten en person med universum som kropp?

Maharaj: Vad du än säger kommer det att vara både sant och falskt. Ord når inte bortom sinnet.

F: Jag försöker bara förstå. Du talar om Per- sonen, Självet och den Högsta. *(vyakti, vyakta, avyakta).* Ljuset av ren medvetenhet *(pragna),* fokuserat som "jag är" i Jaget *(jivatma),* som medvetande *(chetana)* lyser upp sinnet *(antahkarana)* och som liv *(prana)* vitaliserar kroppen *(deha).* Allt detta är bra så långt orden räcker. Men när det gäller att i mig själv skilja personen från Jaget och Jaget från den Högsta, blir jag förvirrad.

M: Personen är aldrig ämnet. Du kan se en person, men du är inte personen. Du är alltid den Högsta som dyker upp vid en given punkt i tid och rum som vittne, e n bro mellan den Högstes rena medvetande och personens mångfaldiga medvetande.

Fråga: När jag ser på mig själv upptäcker jag att jag är flera personer som slåss inbördes om kroppens användning.

M: De motsvarar sinnets olika tendenser *(samskara).*

F: Kan jag skapa fred mellan dem?

M: Hur kan du göra det? De är så motsägelsefulla! Se dem som de är - bara vanor av tankar och känslor, buntar av minnen och drifter.

Fråga: Ändå säger de alla "jag är".

M: Det är bara för att du identifierar dig med dem. När du

inser att vad som än dyker upp framför dig inte kan vara du själv och inte kan säga "jag är", är du fri från alla dina "personer" och deras krav. Känslan "jag är" är din egen. Du kan inte dela med dig av den, men du kan ge den till vad som helst, som att säga: Jag är ung. Jag är rik osv. Men sådana självidentifikationer är uppenbart falska och orsaken till slaveri.

F: Jag kan nu förstå att jag inte är personen, utan det som, när det återspeglas i personen, ger den en känsla av existens. Hur är det nu med den Supreme? På vilket sätt känner jag mig själv som den Supreme?
M: Källan till medvetandet kan inte vara ett objekt i medvetandet. Att känna källan är att *vara* källan. När du inser att du inte är personen, utan den rena och lugna visheten, och att den orädda medvetenheten är ditt eget väsen, *är* du väsendet. Det är källan, den outtömliga möjligheten.

F: Finns det många källor eller en för alla?
M: Det beror på hur man ser på det, från vilket håll man ser på det. Föremålen i världen är många, men ögat som ser dem är ett. Det högre framstår alltid som ett för det lägre och det lägre som många för det högre.

F: Former och namn är alla från en och samma Gud?
M: Återigen, allt beror på hur man ser på det. På den verbala nivån är allting relativt. Absolutheter bör upplevas, inte diskuteras.

F: Hur upplevs det absoluta?
M: Det är inte ett objekt som man kan känna igen och lagra i minnet. Den finns snarare i nuet och i känslan. Det har mer att göra med "hur" än med "vad". Den finns i kvaliteten, i värdet; eftersom den är källan till allting finns den i allting.

Fråga: Om det är källan, varför och hur manifesterar den sig då?
M: Det ger upphov till medvetande. Allt annat finns i medvetandet.

Fråga: Varför finns det så många medvetandecentra?
M: Det objektiva universumet *(mahadakash) är* i ständig rörelse och projicerar och upplöser otaliga former. När en form tillförs liv *(prana)* uppstår medvetandet *(chetana)* genom att medvetandet reflekteras i materien.

F: Hur påverkas Supreme?
M: Vad kan påverka den och hur? Källan påverkas inte av flodens nyckfullhet och inte heller metallen - av smyckets form. Påverkas ljuset av bilden på skärmen? Den Högsta gör allting möjligt, det är allt.

F: Hur kommer det sig att vissa saker händer och andra inte?
M: Att söka efter orsaker är ett tidsfördriv för sinnet. Det finns ingen dualitet mellan orsak och verkan. Allt är sin egen orsak.

Fråga: Då är det inte möjligt att göra något målmedvetet?
M: Allt jag säger är att medvetandet innehåller allt. I medvetandet är allt möjligt. Du kan ha orsaker om du vill ha dem, i din värld. En annan kan nöja sig med en enda orsak - Guds vilja. Den grundläggande orsaken är en: känslan "jag är".

Fråga: Vad är kopplingen mellan Jaget *(Vyakta)* och den Högsta *(Avyakta)?*
M: Ur jagets synvinkel är världen det kända, Överjaget - det okända. Det okända ger upphov till det kända, men förblir ändå okänt. Det kända är oändligt, men det okända är en oändlighet av oändligheter. Precis som en ljusstråle aldrig ses om den inte avlyssnas av dammkorn, så gör den Supreme allting känt, samtidigt som han själv förblir okänd.

F: Betyder det att den okända är otillgänglig?
M: Åh, nej. Den Högsta är lättast att nå, för den är ditt eget väsen. Det räcker med att sluta tänka och önska något annat än det högsta.

Fråga: Och om jag inte önskar något, inte ens den Högsta?
M: Då är du så gott som död, eller så är du den Supreme.

F: Världen är full av önskningar. Alla vill ha något eller något annat. Vem är den som önskar? Människan eller jaget?
M: Jaget. Alla önskningar, heliga och oheliga, kommer från jaget; de hänger alla på känslan "jag är".

Fråga: Jag kan förstå att heliga önskningar *(satyakama)* utgår från jaget. Det kan vara ett uttryck för salighetsaspekten av *Sadchitananda (*Varande - Medvetenhet - Lycka) hos Jaget. Men varför oheliga önskningar?
M: Alla önskningar syftar till lycka. Deras form och kvalitet de-

beror på psyket *(antahkarana).* Där trögheten *(tamas)* dominerar finner vi perversioner. Med energi *(rajas)* uppstår pas- sioner. Med luciditet *(sattva)* är motivet bakom begäret god vilja, medkänsla, driften att göra lycklig snarare än att vara lycklig. Men den Högsta är bortom allt, men på grund av sin oändliga genomtränglighet kan alla övertygande önskningar uppfyllas.

Fråga: Vilka önskningar är övertygande?
M: Önskningar som förstör sina subjekt eller objekt, eller som inte avtar när de tillfredsställs, är självmotsägande och kan inte uppfyllas. Endast önskningar som motiveras av kärlek, välvilja och medkänsla är fördelaktiga för både subjektet och objektet och kan tillfredsställas fullt ut.

Fråga: Alla önskningar är smärtsamma, både de heliga och de oheliga.
M: De är inte samma sak och smärta är inte samma sak. Passion är smärtsamt, medkänsla - aldrig. Hela universum strävar efter att uppfylla en önskan som föds av medkänsla.

Fråga: Känner den högsta människan till sig själv? Är det opersonliga medvetet?
M: Källan till allt har allt. Allt som flödar från den måste redan finnas där i fröform. Och liksom ett frö är det sista av oändliga frön och innehåller erfarenheten och löftet om otaliga skogar, så innehåller det Okända allt som var eller kunde ha varit och allt som skall eller skulle bli. Hela fältet för tillblivelse är öppet och tillgängligt; det förflutna och framtiden existerar tillsammans i det eviga *nuet.*

F: Lever du i det högsta okända?
M: Var annars?

F: Vad får dig att säga det?
M: Ingen önskan uppstår någonsin i mitt sinne.

F: Är du då medvetslös?
M: Självklart inte! Jag är fullt medveten, men eftersom ingen önskan eller rädsla kommer in i mitt sinne är det perfekt tystnad.

F: Vem känner till tystnaden?
M: Tystnaden känner sig själv. Det är tystnaden i det tysta sinnet, när passioner och begär tystas.

F: Upplever du önskningar ibland?

M: Önskemål är bara vågor i sinnet. Man känner igen en våg när man ser en. En önskan är bara en sak bland många andra. Jag känner inget behov av att tillfredsställa den, ingen åtgärd behöver vidtas för den. Frihet från begär innebär detta: tvånget att tillfredsställa är frånvarande.

Fråga: Varför uppstår önskningar överhuvudtaget?
M: Därför att du föreställer dig att du föddes och att du kommer att dö om du inte tar hand om din kropp. Begäret efter den förkroppsligade existensen är roten till problemen.

Fråga: Ändå är det så många *jivas som* hamnar i kroppar. Det kan väl inte bero på någon felbedömning? Det måste finnas ett syfte. Vad skulle det kunna vara? **M:** För att lära känna sig själv måste jaget konfronteras med sin motsats - icke-självet. Begär leder till erfarenhet. Erfarenhet leder till dis- crimination, distansering, självkännedom - befrielse. Och vad är befrielse egentligen? Att veta att man är bortom födelse och död. Genom att glömma vem du är och föreställa dig en dödlig varelse skapade du så mycket problem för dig själv att du har till väcka upp, som från a dålig dröm. Även förfrågningar väcker dig. Du behöver inte vänta på lidande, utan det är bättre att undersöka lyckan, eftersom sinnet är i harmoni och frid.

Fråga: Vem exakt är den ultimata upplevelsen - jaget eller det okända?
M: Självet, naturligtvis.

Fråga: Varför då införa begreppet Högsta okända?
M: För att förklara Jaget.

Fråga: Men finns det något bortom jaget?
M: Utanför jaget finns det ingenting. Allt är ett och allt finns i "jag är". I vaken- och drömtillstånd är det personen. I djup sömn och *turiya* är det Jaget. Bortom *turiyas* vakna avsikt ligger den Supremes stora, tysta frid. Men i själva verket är allting ett i sitt väsen och relaterat i sitt utseende. I ignorans blir den som ser till det sedda och i visdom är han den som ser till det sedda.
ing.

Men varför ska man bry sig om den högsta? Lär känna dem som vet och allt kommer att bli känt.

21

Vem är jag?

Frågeställare: Vi rekommenderas att dyrka verkligheten personifierad som Gud eller som den perfekta människan. Vi uppmanas att inte försöka arbeta med det absoluta, eftersom det är alldeles för svårt för ett hjärncentrerat medvetande.

Maharaj: Sanningen är enkel och öppen för alla: Varför är du så motsträvig? Sanningen är kärleksfull och älskvärd. Den inkluderar alla, accepterar alla, renar alla. Det är osanning som är svår och en källa till problem. Den vill alltid ha, förväntar sig, kräver. Eftersom den är falsk är den tom och söker på alla sätt efter bekräftelse och bekräftelse. Den är rädd för och undviker att fråga. Den identifierar sig med varje stöd, hur svagt och tillfälligt det än må vara. Vad den än får, förlorar den och begär mer. Lita därför inte på det medvetna. Ingenting som du kan se, känna eller tänka är så. Till och med synd och dygd, förtjänst och försummelse är inte vad de verkar vara. Vanligtvis är det dåliga och det goda en fråga om konvention och sedvänja och undviks eller välkomnas, beroende på hur orden används.

Fråga: Finns det inte goda och dåliga önskningar, höga och låga önskningar? **M:** Alla begär är dåliga, men vissa är värre än andra. Om du fullföljer någon önskan kommer den alltid att ge dig problem.

Fråga: Även önskan att vara fri från önskan?

M: Varför vill du överhuvudtaget? Att önska ett tillstånd av frihet från begär gör dig inte fri. Ingenting kan göra dig fri, eftersom du är fri. Se dig själv med önskelös klarhet, det är allt.

F: Det tar tid att lära känna sig själv.

M: Hur kan tiden hjälpa dig? Tiden är en följd av ögonblick; varje ögonblick dyker upp ur ingenting och försvinner in i ingenting, för att aldrig mer dyka upp igen. Hur kan man bygga på något som är så flyktigt?

F: Vad är permanent?
M: Se till dig själv för att hitta det permanenta. Dyk djupt inåt och hitta det som är verkligt i dig.

F: Hur letar jag efter mig själv?
M: Vad som än händer, händer det dig. Det du gör, är det du som gör det. Hitta subjektet för allt du är som person.

F: Vad kan jag annars vara?
M: Ta reda på det. Även om jag berättar för dig att du är vittnet, den tysta observatören, kommer det inte att betyda någonting för dig om du inte hittar vägen till ditt eget väsen.

F: Min fråga är: Hur hittar man vägen till sitt eget väsen?
M: Ge upp alla frågor utom en: "Vem är jag"? När allt kommer omkring är det enda du är säker på att du är det. "Jag är" är säkert. "Jag är detta" är det inte. Kämpa för att ta reda på vad du är i verkligheten.

F: Jag har inte gjort något annat under de senaste åren.
M: Vad är det för fel med att sträva? Varför vill man ha resultat? Att sträva efter resultat är din verkliga natur.

F: Att sträva är smärtsamt.
M: Du gör det så genom att söka resultat. Sträva utan att söka, kämpa utan girighet.

F: Varför har Gud gjort mig som jag är?
M: Vilken Gud talar du om? Vad är Gud? Är han inte själva ljuset som du ställer frågan med? Själva "Jag är" är Gud. Själva sökandet är Gud. I sökandet upptäcker du att du varken är kroppen eller sinnet, och kärleken till jaget i dig är till jaget i alla. De två är ett. Medvetandet i dig och medvetandet i mig, som till synes är två men egentligen ett, söker enhet och det är kärlek.

F: Hur ska jag hitta den kärleken?
M: Vad älskar du nu? Jag är. Ge ditt hjärta och ditt sinne till det, tänk inte på något annat. Detta är det högsta tillståndet när det är utan ansträngning och naturligt. I det är kärleken själv den älskande och den älskade.

Q: Alla vill leva, existera. Är det inte självkärlek?
M: All längtan har sin källa i jaget.Allt handlar om att välja rätt längtan.

Fråga: Vad som är rätt och vad som är fel varierar beroende på vana och kund. Standarderna varierar med samhällen.
M: Förkasta alla traditionella standarder. Lämna dem åt hypocrites. Endast det som befriar dig från begär, rädsla och felaktiga idéer är bra. Så länge du oroar dig för synd och dygd kommer du inte att ha någon frid.

F: Jag medger att synd och dygd är sociala normer. Men det kan också finnas andliga synder och dygder. Med andlig menar jag det absoluta. Finns det något sådant som absolut synd eller absolut dygd?
M: Synd och dygd gäller endast en person. Utan en syndig eller dygdig person, vad är då synd eller dygd? På den absoluta nivån finns det inga personer; havet av rent medvetande är varken virtuöst eller syndigt. Synd och dygd är alltid relativa.

F: Kan jag göra mig av med sådana onödiga föreställningar?
M: Inte så länge du tror att du är en person.

Fråga: På vilket tecken ska jag veta att jag är bortom synd och dygd? **M:** Genom att vara fri från alla begär och all rädsla, från själva tanken på att vara en person. Att ge näring åt idéerna: Jag är en syndare". "Jag är ingen syndare" är synd. Att identifiera sig med det särskilda är all synd som finns. Det opersonliga är verkligt, det personliga framträder och försvinner. "Jag är" är det opersonliga väsendet. Jag är detta är personen. Personen är relativ och det rena väsendet - grundläggande.

Fråga: Det rena väsendet är säkert inte omedvetet och saknar inte heller särskiljning. Hur kan det vara bortom synd och dygd? Säg oss bara, snälla, har den intelligens eller inte?
M: Alla dessa frågor uppstår när du tror att du är en person. Gå bortom det personliga och se.

F: Vad exakt menar du när du ber mig att sluta vara en person?
M: Jag ber dig inte att sluta vara - det kan du inte. Jag ber dig bara att sluta föreställa dig att du är född, har föräldrar, är en kropp, kommer att dö och så vidare. Försök bara, gör en början - det är inte så svårt som du tror.

Fråga: Att tänka sig själv som det personliga är en synd för det opersonliga. **M:** Återigen den personliga synvinkeln! Varför insisterar du på att förorena det opersonliga med dina idéer om synd och dygd? Det gör bara

inte tillämpligt. Det opersonliga kan inte beskrivas i termer av gott och ont. Den är Varande - Visdom - Kärlek - allt är absolut. Var finns det utrymme för synd där? Och dygd är bara motsatsen till synd.

Fråga: Vi talar om gudomlig dygd.
M: Sann dygd är gudomlig natur *(swarupa).* Vad du verkligen är är din dygd. Men motsatsen till synd som du kallar dygd är bara lydnad född av rädsla.

F: Varför då alla ansträngningar för att vara bra?
M: Det håller dig i rörelse. Du fortsätter och fortsätter tills du hittar Gud. Då tar Gud dig in i sig själv - och gör dig till den han är.

F: Samma handling betraktas som naturlig vid en tidpunkt och som en synd vid en annan. Vad är det som gör den syndig?
M: Allt du gör mot din bättre vetande är synd.

F: Kunskap är beroende av minnet.
M: Att minnas sig själv är en dygd, att glömma sig själv är en synd. Allt handlar om den mentala eller psykologiska länken mellan andevärlden och materien. Vi kan kalla länken psyke *(antahkarana).* När psyket är rått, outvecklat, ganska primitivt, är det utsatt för grova illusioner. När det växer i bredd och känslighet blir det en perfekt länk mellan ren materia och ren ande och ger mening åt materia och uttryck åt ande.

Det finns den materiella världen *(mahadakash)* och den andliga *(paramakash).* Däremellan finns det universella sinnet *(chidakash),* som också är det universella hjärtat *(premakash).* Det är den kloka kärleken som gör de två till ett.

Fråga: Vissa människor är dumma, andra är intelligenta. Skillnaden ligger i deras psyke. De mogna hade mer erfarenhet bakom sig. Precis som ett barn växer genom att äta och dricka, sova och leka, så formas människans psyke av allt hon tänker, känner och gör, tills det är tillräckligt perfekt för att fungera som en bro mellan ande och kropp. På samma sätt som en bro tillåter trafik mellan två stränder, sammanför psyket källan och dess uttryck.
M: Kalla det kärlek. Bron är kärlek.

Fråga: Allt är i slutändan erfarenhet. Vad vi än tänker, känner, gör, är det

erfarenhet. Bakom den finns upplevelsen. Så allt vi vet består av dessa två, upplevelsen och erfarenheten. Men de två är egentligen ett - endast upplevaren är upplevelsen. Ändå tar upplevaren upplevelsen för att vara utanför. På samma sätt är anden och kroppen ett; de framstår bara som två.

M: För Anden finns det ingen sekund.

Fråga: Vem är det då som den andra visar sig? Det förefaller mig som om dualitet är en illusion som framkallas av psykets ofullkomlighet. När psyket är fullkomligt kan man inte längre se dualitet.

M: Du har sagt det.

F: Jag måste fortfarande upprepa min mycket enkla fråga: vem gör skillnaden mellan synd och dygd?

M: Den som har en kropp syndar med kroppen, den som har ett sinne syndar med sinnet.

Fråga: Att bara äga sinne och kropp tvingar väl inte till synd? Det måste finnas en tredje faktor som ligger till grund för detta. Jag återkommer gång på gång till denna fråga om synd och dygd, eftersom unga människor numera säger att det inte finns något sådant som synd, att man inte behöver vara känslig och att man utan vidare bör följa ögonblickets önskan. De accepterar varken traditioner eller auktoriteter och kan endast påverkas av ett gediget och ärligt tänkande.

Om de avstår från vissa handlingar är det av rädsla för polisen snarare än av övertygelse. Det finns utan tvekan något i det de säger, för vi kan se hur våra värderingar förändras från plats till plats och från tid till annan. Till exempel - att döda i krig är en stor dygd i dag och kan betraktas som ett fruktansvärt brott nästa århundrade.

M: En människa som rör sig med jorden kommer nödvändigtvis att uppleva dagar och nätter. Den som stannar med solen kommer inte att uppleva något mörker. Min värld är inte din. Som jag ser det står ni alla på en scen och uppträder. Det finns ingen verklighet när det gäller ert komma och gå. Och era problem är så overkliga!

Fråga: Vi kan vara sömngångare eller drabbas av mardrömmar. Finns det inget ni kan göra?

M: Jag gör det: Jag gick in i ditt drömtillstånd för att berätta för dig -

"Sluta skada dig själv och andra, sluta lida, vakna upp".

F: Varför vaknar vi då inte upp?
M: Det kommer du att göra. Jag ska inte låta mig hindras. Det kan ta lite tid. När du börjar ifrågasätta din dröm är uppvaknandet inte långt borta.

22

Liv är kärlek och kärlek är liv

Frågeställare: Är utövandet av yoga alltid medvetet? Eller kan den vara helt omedveten, under medvetandets tröskel?
Maharaj: När det gäller en nybörjare är utövandet av yoga ofta medvetet och kräver stor beslutsamhet. Men de som praktiserar uppriktigt under många år är hela tiden inriktade på självförverkligande, vare sig de är medvetna om det eller inte. Omedveten *sadhana* är mest effektiv, eftersom den är spontan och stadig.

Fråga: Hur förhåller sig en man som var en uppriktig yogastudent under en tid, men som sedan blev avskräckt och övergav alla ansträngningar?
M: Det som en människa verkar göra, eller inte göra, är ofta bedrägligt. Hans skenbara slöhet kan vara en samling av styrka. Orsakerna till vårt beteende är mycket subtila. Man får inte vara snabb med att fördöma, inte ens med att berömma. Kom ihåg att yoga är det inre jagets *(vyakta)* arbete med det yttre jaget *(vyakti).* Allt som det yttre gör är bara ett svar på det inre.

F: Men det yttre hjälper ändå.
M: Hur mycket kan det hjälpa och på vilket sätt? Den har viss kontroll över kroppen och kan förbättra hållningen och andningen. Över sinnets tankar och känslor har den inte mycket att säga till om, eftersom den själv är sinnet. Det är det inre som kan kontrollera det yttre. Det yttre kommer att vara klokt att lyda.

Fråga: Om det är det inre som i slutändan är ansvarigt för människans andliga utveckling, varför uppmanas och uppmuntras då det yttre så mycket?
M: Det yttre kan hjälpa till genom att vara tyst och fri från begär och rädsla. Du har säkert lagt märke till att alla råd till det yttre är i form av negationer: låt bli, sluta, avstå, avstå, ge upp, ge upp, offra, ge upp, se det falska som falskt. Till och med den lilla beskrivning av verkligheten som ges sker genom förnekanden - "inte detta, inte detta", *(neti, neti).* Alla positiva saker tillhör det inre jaget, liksom alla absoluta saker.
- till verkligheten.

Fråga: Hur kan vi skilja det inre från det yttre i den faktiska erfarenheten?
M: Det inre är inspirationskällan, det yttre är minnet som styr det yttre. Källan är omöjlig att spåra, medan allt minne börjar någonstans. Det yttre är alltså alltid bestämt, medan det inre inte kan hållas i ord. Elevernas misstag består i att de föreställer sig att det inre är något som man kan ta tag i, och glömmer att allt som uppfattas är övergående och därför inte är verkligt. Endast det som gör det möjligt att uppfatta, kalla det Livet eller *Brahman*, eller vad du vill, är verkligt.

Fråga: Måste livet ha en kropp för att kunna uttrycka sig?
M: Kroppen vill leva. Det är inte livet som behöver kroppen, utan kroppen som behöver livet.

F: Gör livet det medvetet?
M: Handlar kärleken medvetet? Ja och nej. Livet är kärlek och kärlek är liv. Vad annat än kärlek håller ihop kroppen? Vad är begär annat än kärlek till sig själv? Vad är rädsla annat än trängslan att skydda? Och vad är kunskap om inte kärleken till sanningen? Medlen och formerna kan vara felaktiga, men motivet bakom är alltid kärlek - kärlek till mig och mitt. Jaget och gruvan kan vara små, eller explodera och omfamna universum, men kärleken finns kvar.

Fråga: Att upprepa Guds namn är mycket vanligt i Indien. Finns det någon dygd i det?
M: När man vet vad en sak eller en person heter kan man lätt hitta den. Genom att kalla Gud vid hans namn får du honom att komma till dig.

Fråga: I vilken form kommer han?
M: Enligt dina förväntningar. Om du råkar ha otur och någon helig själ ger dig ett *mantra* för tur och du upprepar det med tro och hängivenhet, kommer din otur att vända. En stadig tro är starkare än ödet. Ödet är resultatet av orsaker, oftast tillfälliga, och är därför löst vävt. Kon- tro och gott hopp övervinner det lätt.

Fråga: Vad händer exakt när ett *mantra* sjungs?
M: Ljudet av *mantran* skapar den form som kommer att förkroppsliga Jaget. Jaget kan förkroppsliga vilken form som helst - och verka genom den. När allt kommer omkring uttrycker sig Självet i handling - och ett *mantra är i* första hand energi i handling. Det verkar på dig, det verkar på din omgivning.

F: *Mantrat* är traditionellt. Måste det vara så?
M: Sedan urminnes tider har en länk skapats mellan vissa ord och motsvarande energier och förstärkts genom upprepningar i mindre antal. Det är precis som en väg att gå på. Det är en enkel väg
- Det räcker med tro. Du litar på att vägen tar dig till din destination.

Fråga: I Europa finns det ingen tradition av *mantra,* förutom i vissa kontemplativa ordnar. Vad har en modern ung västerlänning för nytta av det?
M: Nej, om han inte är väldigt attraherad. För honom är det rätta förfarandet att hålla fast vid tanken att han är grunden för all kunskap, den oföränderliga och eviga medvetenheten om allt som händer med sinnena och sinnet. Om han håller detta i minnet hela tiden, medveten och alert, kommer han garanterat att bryta gränserna för icke-medvetenhet och träda fram i rent liv, ljus och kärlek. Tanken - "Jag är bara vittnet" kommer att rena kroppen och sinnet och öppna visdomens öga. Då går människan bortom illusionen och hennes hjärta är fritt från alla önskningar. Precis som is förvandlas till vatten och vatten till ånga, och ånga löser sig i luften och försvinner.

När en kropp är som ett päron i rymden, så upplöses den till ren medvetenhet *(chidakash) och* sedan till ren varelse *(paramakash),* som är bortom all existens och icke-existens.

F: Den realiserade människan äter, dricker och sover. Vad får honom att göra det?
M: Samma kraft som rör universum rör också honom.

F: Alla drivs av samma kraft: vad är skillnaden?
M: Bara detta: Den förverkligade människan vet det som andra bara hör, men inte upplever. Intellektuellt kan de verka övertygade, men i handling förråder de sitt slaveri, medan den förverkligade mannen alltid har rätt.

F: Alla säger "jag är". Den realiserade mannen säger också "jag är". Var ligger skillnaden?
M: Skillnaden ligger i betydelsen av orden "jag är". För den förverkligade människan är erfarenheten: "Jag är världen, världen är min" ytterst giltig - hon tänker, känner och agerar i tegralitet och i enhet med allt som lever. Han kanske inte ens känner till självförverkligandets teori och praktik, och är född och uppvuxen fri från religiösa och metafysiska föreställningar. Men det kommer inte att finnas den minsta brist i hans förståelse och medkänsla.

Fråga: Jag kanske möter en tiggare, naken och hungrig, och frågar honom: "Vem är du?" Han kanske svarar: "Jag är det Högsta Jaget". "Nå", säger jag, "eftersom du är det högsta, ändra ditt nuvarande tillstånd". Vad kommer han att göra?
M: Han kommer att fråga dig: Vilken stat? Vad är det som behöver förändras? Vad är det för fel på mig?

F: Varför skulle han svara så?
M: Eftersom han inte längre är bunden av utseendet identifierar han sig inte med namnet och formen. Han använder minnet, men minnet kan inte använda honom.

F: Är inte all kunskap baserad på minnet?
M: Lägre kunskaper - ja. Högre kunskap, kunskap om verkligheten, är inneboende i människans sanna natur.

Fråga: Kan jag säga att jag inte är det jag är medveten om och inte heller är jag medvetandet i sig självt?
M: Så länge du är en sökare, är det bättre att hålla fast vid tanken att du

är rent medvetande, fritt från allt innehåll. Att gå bortom medvetandet är det högsta tillståndet.

Fråga: Har önskan om förverkligande sitt ursprung i medvetandet eller utanför det?
M: I medvetandet, naturligtvis. Allt begär föds ur minnet och befinner sig inom medvetandets område. Det som finns bortom är fritt från all strävan. Själva önskan att gå bortom medvetandet finns fortfarande i medvetandet.

Fråga: Finns det några spår, eller avtryck, av det bortomliggande i medvetandet?
M: Nej, det kan det inte vara.

F: Vad är då kopplingen mellan de två? Hur kan man hitta en passage mellan två stater som inte har något gemensamt? Är inte rent medvetande länken mellan de två?
M: Även ren medvetenhet är en form av medvetande.

Fråga: Vad finns då bortom? Tomhet?
M: Tomhet hänvisar återigen endast till medvetandet. Fullhet och tomhet är relativa termer. Det verkliga är verkligen bortom - bortom inte i förhållande till medvetandet, utan bortom alla relationer av alla slag. Svårigheten kommer med ordet "tillstånd". Det verkliga är inte ett tillstånd av något annat - det är inte ett tillstånd av sinne eller medvetande eller psyke - och det är inte heller något som har en början och ett slut, som är och inte är. Alla motsatser finns i den - men den finns inte i motsatsernas spel. Du får inte ta det som slutet på en övergång. Det är sig självt, efter det att medvetandet som sådant inte längre finns kvar. Då har orden "jag är människa" eller "jag är Gud" ingen betydelse. Endast i tystnad och i mörker kan den höras och ses.

23

Diskriminering leder till distansering

Maharaj: Ni är alla genomblöta eftersom det regnar hårt. I min värld är det alltid fint väder. Det finns ingen natt eller dag, ingen värme eller kyla. Där finns inga bekymmer eller beklaganden. Mitt sinne är fritt från tankar, för det finns inga önskningar att slava för.

Frågeställare: Finns det två världar?
M: Din värld är flyktig, föränderlig. Min värld är perfekt, oföränderlig. Du kan berätta vad du tycker om din värld - jag ska lyssna noga, till och med med intresse, men jag får inte för ett ögonblick glömma att din värld inte är det, att du drömmer.

F: Vad skiljer din värld från min?
M: Min värld har inga egenskaper som gör att den kan identifieras. Du kan inte säga något om den. Jag är min värld. Min värld är jag själv. Den är fullständig och perfekt. Varje intryck är utplånat, varje erfarenhet - förkastad. Jag behöver ingenting, inte ens mig själv, för mig själv kan jag inte förlora.

F: Inte ens Gud?
M: Alla dessa idéer och distinktioner existerar i din värld; i min finns det inget sådant. Min värld är enkel och mycket enkel.

F: Inget händer där?
M: Vad som än händer i din värld är det bara där som det har giltighet och väcker reaktioner. I min värld händer ingenting.

Fråga: Själva det faktum att du upplever din egen värld innebär att dualitet är inneboende i all erfarenhet.
M: Muntligt - ja. Men dina ord når inte fram till mig. Min värld är icke-verbal. I din värld har det outtalade ingen existens.

I min - orden och deras innehåll har ingen existens. I din värld finns ingenting kvar, i min värld förändras ingenting. Min värld är verklig, medan din är gjord av drömmar.

Q: Ändå pratar vi.
M: Samtalet sker i din värld. I min värld råder evig tystnad. Min tystnad sjunger, min tomhet är full, jag saknar ingenting. Du kan - inte känna min värld förrän du är där.

Fråga: Det verkar som om du är ensam i din värld.
M: Hur kan man säga att man är ensam eller inte ensam, när orden inte är tillämpliga? Naturligtvis är jag ensam, för jag är allt.

F: Kommer du någonsin att komma in i vår värld?
M: Vad kommer och går till mig? Detta är återigen ord.
am. Varifrån kommer jag och vart ska jag gå?

F: Vad har jag för nytta av din värld?
M: Du borde fundera närmare på din egen värld, granska den kritiskt och plötsligt kommer du en dag att befinna dig i min värld.

F: Vad vinner vi på det?
M: Du vinner ingenting. Du lämnar det som inte är ditt och hittar det du aldrig har förlorat - ditt eget väsen.

Fråga: Vem är härskaren i din värld?
M: Det finns inga härskare och härskare här. Det finns ingen dualitet överhuvudtaget. Du projicerar bara dina egna idéer. Era skrifter och era gudar har ingen betydelse här.

F: Du har fortfarande ett namn och en form, ett medvetande och en aktivitet.
M: I din värld verkar jag vara det. I min värld är jag bara varelse. Ingenting annat. Ni människor är rika på era idéer om ägande, om kvantitet och kvalitet. Jag är helt utan idéer.

Fråga: I min värld finns det störningar, nöd och förtvivlan. Du verkar leva på någon dold inkomst, medan jag måste slava för att försörja mig.
M: Gör som du vill. Du är fri att lämna din värld för min.

F: Hur sker korsningen?
M: Se din värld som den är, inte som du föreställer dig att den är. Diskrimi- nering kommer att leda till distansering; distansering kommer att säkerställa rätt handling.

rätt handling bygger den inre bron till ditt verkliga väsen. Handling är ett bevis på allvar. Gör det du blir tillsagd flitigt och troget och alla hinder kommer att lösas upp.

F: Är du lycklig?
M: I din värld skulle jag vara mycket olycklig. Att vakna upp, äta, prata, sova igen - vilket besvär!

F: Så du vill inte ens leva?
M: **Att** leva, att dö - vilka meningslösa ord är detta! När du ser mig levande är jag död. När du tror att jag är död är jag levande. Så förvirrad du är!

F: Hur likgiltig är du? Alla sorger i vår värld är ingenting för dig.
M: Jag är medveten om dina problem.

F: Vad gör ni då åt dem?
M: Det finns inget jag behöver göra. De kommer och går.

F: Går de genom att du ger dem uppmärksamhet?
M: Ja. Svårigheterna kan vara fysiska, känslomässiga eller mentala, men de är alltid individuella. Storskaliga katastrofer är summan av många individuella öden och tar tid att lösa. Men döden är aldrig en katastrof?

F: Även när en man dödas?
M: Det är mördaren som står för olyckan.

Q: Det verkar fortfarande som om det finns två världar, min och din.
M: Min är verklig, din är en tanke.

F: Föreställ dig en sten med ett hål i stenen och en groda i hålet. Grodan kan tillbringa sitt liv i fullkomlig lycka, utan att bli distraherad eller störd. Utanför stenen fortsätter världen. Om grodan i hålet fick höra talas om världen utanför skulle den säga: "Det finns inte. Min värld består av fred och lycka. Din värld är bara en ordstruktur, den har ingen existens. Det är samma sak med er. När ni säger till oss att vår värld helt enkelt inte existerar finns det ingen gemensam grund för diskussion. Eller ta ett annat exempel. Jag går till en läkare och klagar på magont. Han undersöker mig och säger: "Du mår bra". Men det gör ont, säger jag. "Din smärta är psykisk", säger han. Jag säger: "Det hjälper mig inte att veta att min smärta är

mentalt. Du är läkare, bota mig från min smärta. Om du inte kan bota mig är du inte min läkare".
M: Helt rätt.

F: Du har byggt järnvägen, men i brist på en bro kan inget tåg passera. Bygg bron.
M: Det behövs ingen bro.

F: Det måste finnas en koppling mellan din värld och min.
M: Det finns inget behov av en länk mellan en verklig värld och en im- aginär värld, för det kan inte finnas någon sådan.

F: Vad ska vi då göra?
M: Undersök din värld, använd ditt sinne på den, granska den kritiskt, granska varje idé om den, det räcker.

F: Världen är för stor för att man ska kunna undersöka den. Allt jag vet är att jag är, världen är, världen besvärar mig och jag besvärar världen.
M: Min erfarenhet är att allt är lycka. Men önskan om lycka skapar smärta. Lycksaligheten blir alltså ett frö till smärta. Smärtans universum föds ur begäret. Ge upp begäret efter njutning och du kommer inte ens att veta vad smärta är.

F: Varför skulle njutning vara ett frö till smärta?
M: För att du begår många synder för nöjes skull. Och syndernas frukter är lidande och död.

Fråga: Du säger att världen inte är till någon nytta för oss - den är bara en prövning. Jag känner att det inte kan vara så. Gud är inte en sådan idiot. Världen verkar för mig vara ett stort företag för att göra potentialen till verklighet, materien till liv, det omedvetna till fullt medvetande. För att inse det högsta behöver vi erfarenheten av motsatserna. Precis som vi för att bygga ett tempel behöver sten och murbruk, trä och järn, glas och kakel, så behöver man för att göra en människa till en gudomlig visdom, en mästare över liv och död, material från varje erfarenhet. På samma sätt som en kvinna går till marknaden, köper proviant av alla slag, kommer hem, lagar mat, bakar och matar sin herre, på samma sätt bakar vi oss själva fint i livets eld och matar vår Gud.
M: Om du tycker det, så gör det. Ge din Gud mat, för all del.

Fråga: Ett barn går i skolan och lär sig många saker som det inte har någon nytta av senare. Men under inlärningen växer det. På samma sätt går vi igenom erfarenheter utan antal och glömmer dem.

men under tiden växer vi hela tiden. Och vad är en *gnani* annat än en man med ett geni för verkligheten! Min värld kan inte vara en tillfällighet. Den är logisk, det måste finnas en plan bakom den. Min Gud har en plan.

M: Om världen är falsk är planen och dess skapare också falska.

F: Återigen förnekar du världen. Det finns ingen bro mellan oss.

M: Det finns inget behov av en bro. Ditt misstag ligger i att du tror att du är född. Du föddes aldrig och kommer aldrig att dö, men du tror att du föddes vid ett visst datum och på en viss plats och att en viss kropp är din egen.

F: Världen är, jag är. Detta är fakta.

M: Varför oroar du dig för världen innan du tar hand om dig själv? Du vill väl rädda världen, eller hur? Kan du rädda världen innan du räddar dig själv? Och vad innebär det att bli räddad? Att räddas från vad? Från illusionen. Frälsning är att se saker och ting som de är. Jag ser verkligen inte mig själv relaterad till någon och något. Inte ens till ett jag, oavsett vad det jaget kan vara. Jag förblir för evigt - odefinierad. Jag är inom och bortom - intim och oåtkomlig.

F: Hur kom du fram till det?

M: Genom min tillit till min guru. Han sa till mig: "Du är ensam" och jag tvivlade inte på honom. Jag funderade bara på det, tills jag insåg att det är absolut sant.

F: Överföring genom upprepning?

M: Genom självförverkligande. Jag upptäckte att jag är medveten och lycklig helt och hållet, och bara av misstag trodde jag att jag var skyldig kroppen och kropparnas värld att vara - medvetande - lycklig.

F: Du är ingen lärd man. Du har inte läst mycket och det du läste eller hörde kanske inte motsade sig självt. Jag är ganska välutbildad och har läst mycket, och jag fann att böcker och lärare motsäger varandra hopplöst. Därför tar jag det jag läser eller hör i ett tvivelaktigt tillstånd. "Det kan vara så, det kan inte vara så" är min första reaktion. Och eftersom mitt sinne inte kan avgöra vad som är sant och vad som inte är sant, lämnas jag med mina tvivel i sticket. Inom yogan har ett tvivlande sinne en enorm nackdel.

M: Jag är glad att höra det, men min guru lärde mig också att tvivla - på allt och absolut. Han sade: "Förneka existensen för varje sak utom för dig själv". Genom begär har du skapat världen med dess smärtor och nöjen.

F: Måste det också vara smärtsamt?

M: Vad mer? Till sin natur är njutningen begränsad och övergående. Begäret föds ur smärta, i smärta söker det efter uppfyllelse och slutar i frustrationens och förtvivlans smärta. Smärta är njutningens grund, allt sökande efter njutning föds i smärta och slutar i smärta.

F: Allt du säger är klart för mig. Men när någon fysisk eller psykisk svårighet uppstår blir mitt sinne matt och grått, eller så söker jag desperat efter lindring.

M: Vad spelar det för roll? Det är sinnet som är tråkigt eller rastlöst, inte du. Titta, alla möjliga saker händer i det här rummet. Är det jag som orsakar att de händer? De bara händer. Så är det med dig - ödets rulle utvecklar sig själv och aktualiserar det oundvikliga. Du kan inte ändra händelseförloppet, men du kan ändra din attityd och det som verkligen betyder något är attityden och inte den nakna händelsen. Världen är en boning för önskningar och rädslor. Du kan inte finna fred i den. För att få fred måste du gå bortom världen. Den grundläggande orsaken till världen är självkärlek. På grund av den söker vi njutning och undviker smärta. Ersätt självkärlek med kärlek till Jaget och bilden förändras. Skaparen *Brahma* är summan av alla önskningar. Världen är instrumentet för att uppfylla dem. Själar tar vad de än önskar sig för nöjen och betalar för dem med tårar. Tiden gör alla räkenskaper rättvisa. Balansens lag är den högsta.

Fråga: För att bli en superman måste man först vara en man. Manlighet är frukten av otaliga erfarenheter. Begäret driver till erfarenhet. Därför är begäret rätt i sin egen tid och på sin egen nivå.

M: Allt detta är sant på ett sätt. Men det kommer en dag när man har samlat ihop tillräckligt och måste börja bygga. Då är det absolut nödvändigt att sortera ut och kasta bort *(viveka-vairagya).* Varje sak måste granskas och det onödiga skoningslöst des- trolleras. Tro mig, det kan inte bli för mycket förstörelse. För i verkligheten är ingenting av värde. Var passionerat lidelsefri - det är allt.

24

Gud är den som gör allt, den *Gnani* en icke-görare

Frågeställare: Vissa mahatmas (upplysta varelser) hävdar att världen varken är en tillfällighet eller en Guds lek, utan resultatet och uttrycket av en mäktig plan som syftar till att väcka och utveckla medvetandet i hela världen. Från livlöshet till liv, från omedvetenhet till medvetande, från tråkighet till ljus intelligens, från missuppfattning till klarhet - det är i den riktningen som världen rör sig oavbrutet och obevekligt. Naturligtvis finns det mo- menter av vila och skenbart mörker, då universum tycks vara vilande, men vilan tar slut och arbetet med medvetandet återupptas. Ur vår synvinkel är världen en tårarnas dal, en plats som man måste fly från, så snart som möjligt och med alla tänkbara medel. För upplysta varelser är världen bra och den tjänar ett gott syfte. De förnekar inte att världen är en mental struktur och att allt i slutändan är ett, men de ser och säger att strukturen har en mening och tjänar ett högst önskvärt syfte. Det vi kallar Guds vilja är inte ett nyckfullt infall från en lekfull gudom, utan uttrycket för en ab- solute nödvändighet att växa i kärlek, visdom och kraft, att förverkliga livets och medvetandets oändliga möjligheter. Precis som en trädgårdsmästare odlar blommor från ett litet frö till härlig fulländning, så odlar Gud i sin egen trädgård, bland andra varelser, människor till övermänniskor, som känner och älskar och arbetar tillsammans med honom.

När Gud vilar *(pralaya)* blir de som inte har fullbordat sin utveckling omedvetna för en tid, medan de fullkomliga, som har gått bortom alla former och innehåll av medvetande, förblir medvetna om den universella tystnaden. När den

När tiden är inne för uppkomsten av ett nytt universum vaknar de sovande och deras arbete börjar. De mer avancerade vaknar först och förbereder marken för de mindre avancerade - som på så sätt hittar former och beteendemönster som är lämpliga för deras fortsatta tillväxt.

Så lyder historien. Skillnaden med er undervisning är följande: ni insisterar på att världen inte är bra och bör undvikas. Ni säger att avsmak för världen är en övergående fas, nödvändig men tillfällig, och att den snart ersätts av en allt genomträngande kärlek och en stadig vilja att arbeta med Gud.

Maharaj: Allt du säger är rätt för den utåtriktade vägen *(pravritti).* För återvändandets väg *(nivritti)* är det nödvändigt att inte göra något åt sig själv. Min ståndpunkt intar jag där ingenting *(paramakash)* finns; ord når inte dit, inte heller tankar. För sinnet är det bara mörker och tystnad. Då börjar medvetandet röra på sig och väcker sinnet *(chidakash),* som projicerar världen *(mahadakash),* uppbyggd av minne och fantasi. När världen väl har uppstått kan allt du säger vara sant. Det ligger i sinnets natur att föreställa sig mål, att sträva mot dem, att söka medel och vägar, att visa visioner, energi och mod. Detta är gudomliga egenskaper och jag förnekar dem inte. Men jag intar min ståndpunkt där det inte finns någon skillnad, där saker och ting inte är, inte heller de sinnen som skapar dem. Där är jag hemma. Vad som än händer påverkar inte mig - saker och ting verkar på saker och ting, det är allt. Fri från minnen och förväntningar är jag frisk, oskyldig och helhjärtad. Sinnet är den stora arbetaren *(mahakarta) och* det behöver vila. Eftersom jag inte behöver något är jag orädd. Vem ska man vara rädd för? Det finns ingen åtskillnad, vi är inte separata jagar. Det finns bara ett jag, den högsta verkligheten, där det personliga och det opersonliga är ett.

F: Allt jag vill är att kunna hjälpa världen.

M: Vem säger att du inte kan hjälpa till? Du har bestämt dig för vad hjälp innebär och behöver och har hamnat i en konflikt mellan vad du borde och vad du kan, mellan nödvändighet och förmåga.

F: Men varför gör vi det?

M: Ditt sinne projicerar en struktur och du identifierar dig med den. Det ligger i begärets natur att få sinnet att skapa en värld för att uppfylla det. Till och med en liten önskan kan starta en lång rad åtgärder; hur är det med en stark önskan? En stark önskan kan skapa en enhetlig

versen; dess krafter är mirakulösa. Precis som en liten tändsticka kan sätta eld på en stor skog, kan en önskan tända människans eldar. Själva syftet med skapelsen är att uppfylla önskan. Önskan kan vara ädel eller oädel, utrymmet *(akash)* är neutralt - man kan fylla det med vad man vill: Man måste vara mycket försiktig med vad man önskar. Och när det gäller de människor som du vill hjälpa är de i sina respektive världar för sina de-sires skull; det finns inget sätt att hjälpa dem annat än genom deras de-sires. Du kan bara lära dem att ha rätt önskningar så att de kan höja sig över dem och bli fria från lusten att skapa och återskapa önskningars världar, boningar av smärta och njutning.

Q: En dag måste komma när showen avslutas; en man måste dö, ett universum måste ta slut.
M: Precis som en sovande människa glömmer allt och vaknar upp för en ny dag, eller som hon dör och träder in i ett nytt liv, så upplöses och försvinner begärets och rädslans världar: Men den universella visheten, det Högsta Självet sover aldrig och - dör aldrig. Evigt slår det stora hjärtat och vid varje slag uppstår ett nytt universum.

F: Är han vid medvetande?
M: Han är bortom allt som sinnet kan föreställa sig. Han är bortom varande och icke varande. Han är ja och nej till allting, bortom och inom, skapar och förstör, ofattbart verkligt.

Fråga: Gud och Mahatma, är de en eller två?
M: De är ett.

F: Det måste finnas någon skillnad.
M: Gud är den som gör allt, *gnanin är* en icke-gärningsman. Gud själv säger inte: "Jag gör allt". För honom sker saker och ting enligt sin egen natur. För *gnani* är allting gjort av Gud. Han ser ingen skillnad mellan Gud och naturen. Både Gud och *gnani* vet att de är det orörliga centrumet för det rörliga, det eviga vittnet om det förgängliga. Centrumet är en punkt av tomhet och vittnet en punkt av rent medvetande; de vet att de är som ingenting och därför kan ingenting stå emot dem.

F: Hur ser det ut och hur känns det i din personliga erfarenhet?
M: Jag är ingenting, men jag är allt. Allt är jag, allt är mitt. Precis som min kropp rör sig genom att jag bara tänker på rörelsen,

Så händer saker och ting som du tänker på dem. Jag gör ingenting. Jag bara ser dem hända.

F: Sker saker och ting som du vill att de ska ske, eller vill du att de ska ske som de sker?
M: Båda. Jag accepterar och är accepterad. Jag är allt och allt är jag. Eftersom jag är världen är jag inte rädd för världen. Eftersom jag är allt, vad ska jag då vara rädd för? Vatten är inte rädd för vatten, inte heller eld för eld. Jag är inte heller rädd eftersom jag inte är något som kan uppleva rädsla eller vara i fara. Jag har ingen form och inget namn. Det är fasthållandet vid ett namn och en form som skapar rädsla. Jag är inte fäst vid något. Jag är ingen sak, och ingenting är rädd för någon sak. Tvärtom är varje sak rädd för Ingenting, för när en sak rör vid Ingenting blir den till Ingenting. Det är som en bottenlös brunn, allt som faller ner i den försvinner.

F: Är inte Gud en person?
M: Så länge du tror att du är en person är han också en person. När du är allt, ser du honom som allt.

F: Kan jag ändra fakta genom att ändra attityd?
M: Attityden är ett faktum. Ta ilska. Jag kanske är rasande och går upp och ner i rummet, men samtidigt vet jag vad jag är, ett centrum av visdom och kärlek, en atom av ren existens. Alla subsidor och sinnet går upp i tystnad.

Q: Men du är fortfarande arg ibland.
M: Vem ska jag vara arg på och varför? Ilskan kom och upplöstes när jag kom ihåg mig själv. Allt är ett spel av *gunas* (egenskaper hos kosmisk materia). När jag identifierar mig med dem är jag deras slav. När jag står åt sidan är jag deras herre.

F: Kan du påverka världen genom din attityd? Genom att skilja dig från världen förlorar du allt hopp om att hjälpa den.
M: Hur kan det vara möjligt? Allt är jag själv - kan jag inte hjälpa mig själv? Jag identifierar mig inte med någon särskild person, för jag är allt - både det särskilda och det universella.

F: Kan du då hjälpa mig, den särskilda personen?
M: Men jag hjälper dig alltid - inifrån. Mitt jag och ditt jag är ett. Jag vet det, men det gör inte du. Det är hela skillnaden - och den kan inte bestå.

F: Och hur hjälper du hela världen?
M: Gandhi är död, men hans tankar genomsyrar jorden. En *gnanis* tanke genomsyrar mänskligheten och arbetar oavbrutet för det goda. Eftersom den är anonym och kommer inifrån är den desto mer kraftfull och övertygande. Det är så världen förbättras - det inre hjälper och välsignar det yttre. När en *gnani* dör finns han inte längre, på samma sätt som en flod inte längre finns när den flyter ihop med havet; namnet, formen finns inte längre, men vattnet finns kvar och blir ett med havet. När en *gnani* förenar sig med det universella sinnet blir all hans godhet och visdom mänsklighetens arv och lyfter upp varje människa.

F: Vi är fästa vid vår personlighet. Vi värdesätter vår individualitet, att vi är annorlunda än andra, mycket högt. Du tycks avfärda båda som värdelösa. Din omanifesterade, vad har vi för nytta av den?
M: Omanifesterat, manifesterat, individualitet, personlighet *(nirguna, saguna, vyakta, vyakti);* allt detta är bara ord, synsätt, mentala attityder. Det finns ingen verklighet i dem. Det verkliga upplevs i tystnad. Du klamrar dig fast vid personligheten - men du är medveten om att du är en person endast när du är i trubbel - när du inte är i trubbel tänker du inte på dig själv.

F: Du berättade inte för mig om användningsområdena för det omanifesterade.
M: Visst måste man sova för att kunna vakna upp. Du måste dö för att kunna leva, du måste smälta för att kunna formas på nytt. Du måste de- stroyera för att bygga, förinta innan du skapar. Den Högsta är det universella lösningsmedlet, den fräter sönder varje behållare, den bränner igenom varje hinder. Utan det absoluta förnekandet av allting skulle tingens tyranni vara absolut. Den Högsta är den stora harmoniseraren, garanten för den ultimata och perfekta balansen.
- liv i frihet. Den upplöser dig och återställer på så sätt ditt sanna väsen.

Q: Det är bra på sin egen nivå. Men hur fungerar det i det dagliga livet?
M: Det dagliga livet är ett liv i handling. Vare sig man vill eller inte måste man fungera. Det du gör för din egen skull ackumuleras och blir explosivt; en dag går det av stapeln och ställer till med förödelse för dig och din värld. När du lurar dig själv om att du arbetar för allas bästa gör det saken värre, för du bör inte låta dig styras av dina egna idéer om vad som är bra för andra. A

Den som påstår sig veta vad som är bra för andra är farlig.

F: Hur ska man då arbeta?
M: Varken för dig själv eller för andra, utan för arbetets egen skull. En sak som är värd att göra är sitt eget syfte och sin egen mening. Gör ingenting till ett medel för något annat. Bind inte. Gud skapar inte en sak för att tjäna en annan. Var och en är skapad för sin egen skull. Eftersom den är skapad för sin egen skull stör den inte. Du" använder saker och människor för ändamål som är främmande för dem och du spelar förödelse med världen och dig själv.

Fråga: Du säger att vårt verkliga väsen hela tiden är med oss. Hur kommer det sig att vi inte märker det?
M: Ja, du är alltid den högsta. Men din uppmärksamhet är fixerad på saker, fysiska eller mentala. När din uppmärksamhet är bort från en sak och ännu inte fixerad på en annan, är du under mellantiden ett rent väsen. När du genom utövandet av diskriminering och distansering *(viveka-vairagya)* förlorar synen på sinnestillstånd och mentala tillstånd, framträder det rena varandet som det naturliga tillståndet.

Fråga: Hur gör man slut på denna känsla av avskildhet? **M:** Genom att fokusera sinnet på "jag är", på känslan av att vara, upplöses "jag är den och den"; "jag är bara ett vittne" återstår och även det går upp i "jag är allt". Då blir allt till ett och ett - du själv, som inte är skild från mig. Överge idén om ett separat "jag" och frågan "vems erfarenhet?" kommer inte att uppstå.

F: Du talar utifrån din egen erfarenhet. Hur kan jag göra den till min egen?
M: Du talar om min erfarenhet som annorlunda än din erfarenhet, eftersom du tror att vi är åtskilda. Men det är vi inte. På en djupare nivå är min erfarenhet din erfarenhet. Dyk djupt in i dig själv och du kommer att hitta den lätt och enkelt. Gå in i direktionen "jag är".

25

Håll fast vid "jag är

Frågeställare: Är du någonsin glad eller ledsen? Känner du till glädje och sorg?
Maharaj: Kalla dem som du vill. För mig är de bara sinnestillstånd, och jag är inte sinnet.

F: Är kärlek ett sinnestillstånd?
M: Återigen, det beror på vad du menar med kärlek. Begär är naturligtvis ett sinnestillstånd. Men förverkligandet av enhet är bortom sinnet. För mig existerar ingenting av sig självt. Allt är Självet, allt är jag själv. Att se mig själv i alla och alla i mig själv är helt klart kärlek.

F: När jag ser något trevligt vill jag ha det. Vem vill egentligen ha det? Jaget eller sinnet?
M: Frågan är fel ställd. Det finns inget "vem". Det finns de- sire, rädsla, ilska, och sinnet säger - detta är jag, detta är mitt. Det finns inget som kan kallas "jag" eller "mitt". Begär är ett sinnestillstånd som uppfattas och benämns av sinnet. Utan att sinnet uppfattar och benämner det, var finns då begäret?

F: Men finns det något sådant som att uppfatta utan att namnge?
M: Självklart. Att namnge kan inte gå bortom sinnet, medan uppfattningen är själva medvetandet.

F: Vad händer egentligen när någon dör?
M: Ingenting händer. Något blir till ingenting. Ingenting var, ingenting finns kvar.

Fråga: Det finns väl en skillnad mellan de levande och de döda.Du talar om de levande som döda och de döda som levande.
M: Varför oroar du dig för att en man dör och bryr dig inte om de miljontals människor som dör varje dag? Hela universum imploderar och ex

som plundrar varje ögonblick - ska jag gråta över dem? En sak är helt klar för mig: allt som är, lever och rör sig och har sin existens i medvetandet, och jag är i och bortom detta medvetande. Jag är i det som vittne. Jag är bortom det som varande.

F: Du bryr dig väl om ditt barn när det är sjukt, eller hur?
M: Jag blir inte upprörd. Jag gör bara det som behövs. Jag oroar mig inte för framtiden. Jag har alltid rätt svar på varje situation. Jag stannar inte upp för att tänka på vad jag ska göra. Jag agerar och går vidare. Resultaten påverkar mig inte. Jag bryr mig inte ens om huruvida de är bra eller dåliga. Vad de än är, så är de - om de kommer tillbaka till mig tar jag itu med dem på nytt. Eller snarare råkar jag hantera dem på nytt. Det finns ingen mening med att jag gör någonting. Saker och ting händer som de händer - inte för att jag får dem att hända, utan det är för att jag *är som* de händer. I verkligheten händer aldrig någonting. När sinnet är rastlöst får det *Shiva* att dansa, precis som sjöns rastlösa vatten får månen att dansa. Allt är bara sken, på grund av felaktiga idéer.

Fråga: Du är säkert medveten om många saker och beter dig i enlighet med deras natur. Du behandlar ett barn som ett barn och en vuxen som en vuxen.
M: Precis som smaken av salt genomsyrar det stora havet och varje droppe havsvatten har samma smak, så ger varje upplevelse mig en känsla av verklighet, den ständigt nya insikten om mitt eget väsen.

Fråga: Finns jag i din värld, precis som du finns i min?
M: Självklart, du och jag är det. Men bara som punkter i medvetandet; vi är ingenting förutom medvetandet. Detta måste du förstå: världen hänger på medvetandets tråd; inget medvetande, ingen värld.

Fråga: Det finns många punkter i medvetandet; finns det lika många världar?
M: Ta drömmen som exempel. På ett sjukhus kan det finnas många patienter, alla sover, alla drömmer, var och en drömmer sin egen privata, personliga dröm, utan samband, utan påverkan, med en enda gemensam faktor - sjukdom. På samma sätt har vi i vår fantasi skiljt oss från den verkliga världen med gemensam erfarenhet och inneslutit oss i ett moln av personliga önskningar.

och rädslor, bilder och tankar, idéer och koncept.

F: Det kan jag förstå. Men vad kan vara orsaken till den enorma variationen i de personliga världarna?
M: Variationen är inte så stor. Alla drömmar är överlagrade över en gemensam värld. I viss mån formar och påverkar de varandra. Den grundläggande enheten fungerar trots allt. I roten till allt ligger självförgätning; att inte veta vem jag är.

F: För att glömma måste man veta. Visste jag vem jag är innan jag fick det?
M: Självklart. Att glömma sig själv är inneboende i självkännedom. Medvetande och omedvetenhet är två aspekter av ett och samma liv. De samexisterar. För att lära känna världen glömmer man sig själv - för att lära känna sig själv glömmer man världen. Vad är världen trots allt? En samling minnen. Håll fast vid en sak som är viktig, håll fast vid "jag är" och släpp allt annat. Detta är *sadhana*. I förverkligandet finns det inget att hålla fast vid och inget att glömma. Allt är känt, ingenting är ihågkommet.

Fråga: Vad är orsaken till att man glömmer sig själv?
M: Det finns ingen orsak, eftersom det inte finns någon glömska. Mentala tillstånd avlöser varandra, och vart och ett av dem utplånar det föregående. Att minnas sig själv är ett mentalt tillstånd och att glömma sig själv är ett annat. De alternerar som dag och natt. Verkligheten är bortom båda.

F: Det måste väl finnas en skillnad mellan att glömma och att inte veta? Att inte veta behöver ingen orsak. Att glömma förutsätter tidigare kunskap och även tendensen eller förmågan att glömma. Jag medger att jag inte kan undersöka orsaken till att man inte vet, men att glömma måste ha någon grund.
M: Det finns inget sådant som att inte veta. Det finns bara att glömma. Vad är det för fel med att glömma? Det är lika enkelt att glömma som att minnas.

Fråga: Är det inte en katastrof att glömma sig själv?
M: Lika illa som att ständigt minnas sig själv. Det finns ett tillstånd bortom glömska. och att inte glömma - det naturliga tillståndet. Att minnas, att glömma - detta är alla sinnestillstånd, tankebundna, ordbundna. Ta till exempel tanken på att vara född. Jag har fått höra att jag är född. Jag minns inte. Jag får höra att jag ska dö. Jag minns inte.

inte förvänta sig det. Ni säger att jag har glömt eller att jag saknar fantasi. Men jag kan helt enkelt inte minnas det som aldrig har hänt, och jag kan inte heller förvänta mig det uppenbart omöjliga. Kroppar föds och kroppar dör, men vad betyder det för mig? Kroppar kommer och går i medvetandet och medvetandet självt har sina rötter i mig. Jag är livet och mitt är själ och kropp.

Fråga: Du säger att världens rot är självförgätning. För att glömma måste jag minnas: Vad har jag glömt att komma ihåg? Jag har inte glömt att jag är.
M: Även detta "jag är" kan vara en del av illusionen.

F: Hur kan det vara möjligt? Du kan inte bevisa för mig att jag inte är det. Även om jag är övertygad om att jag inte är det - så är jag det.
M: Verkligheten kan varken bevisas eller motbevisas. Inom sinnet kan man inte det, bortom sinnet behöver man inte det. I det verkliga uppstår inte frågan "vad är verkligt?". Det manifesterade *(saguna) och det* omanifesterade *(nirguna)* är inte olika.

F: I så fall är allting verkligt.
M: Jag är allt. Som jag själv är allting verkligt. Utan mig är ingenting verkligt.

Fråga: Jag anser inte att världen är resultatet av ett misstag.
M: Det får du säga först efter en fullständig utredning, inte innan. Naturligtvis, när du urskiljer och släpper allt som är overkligt, är det som återfinns verkligt.

F: Finns det något kvar?
M: Den verkliga kvarstår. Men låt dig inte vilseledas av ord!

Fråga: Sedan urminnes tider, under otaliga födslar, har jag byggt och förbättrat och förskönat min värld. Den är varken perfekt eller overklig. Det är en process.
M: Du har fel. Världen har ingen existens förutom du. I varje ögonblick är den bara en återspegling av dig själv. Du skapar den, du förstör den.

F: Och bygg upp den igen, förbättrad.
M: För att förbättra den måste man motbevisa den. Man måste dö för att leva. Det finns ingen återfödelse utom genom döden.

F: Ditt universum kan vara perfekt. Mitt personliga universum är perfekt.

M: Ditt personliga universum existerar inte i sig självt. Det är bara en begränsad och förvrängd bild av verkligheten. Det är inte universum som behöver förbättras, utan ditt sätt att se.

F: Hur ser du på det?
M: Det är en scen där ett världsdrama utspelas. Det är föreställningens kvalitet som är det enda som spelar roll; inte vad skådespelarna säger och gör, utan hur de säger och gör det.

F: Jag gillar inte idén om *lila* (lek). Jag skulle hellre vilja jämföra världen med en arbetsplats där vi är byggare.
M: Du tar det för allvarligt. Vad är det för fel med att leka? Du har ett syfte bara så länge du inte är fullständig *(purna);* tills dess är fullständighet, perfektion, syftet. Men när du är fullständig i dig själv, helt integrerad inom och utom dig, då njuter du av universum; du arbetar inte med det. För de ointresserade kan du tyckas arbeta hårt, men det är deras illusion. Idrottsmän verkar göra enorma ansträngningar, men deras enda syfte är att spela och visa upp sig.

F: Menar du att Gud bara har roligt, att han ägnar sig åt målinriktade handlingar?
M: Gud är inte bara sann och god, han är också vacker *(satyam-shivam-sundaram).* Han skapar skönhet - för glädjens skull.

F: Ja, då är skönhet hans syfte!
M: Varför introducerar du syftet? Syftet innebär rörelse, förändring, en känsla av ofullkomlighet. Gud strävar inte efter skönhet - allt han gör är vackert. Skulle du säga att en blomma försöker vara vacker? Den är vacker genom sin natur. På samma sätt är Gud fullkomlighet i sig själv, inte en strävan efter fullkomlighet.

F: Syftet uppfylls i skönhet.
M: Vad är vackert? Det som uppfattas lyckligt är vackert. Lyckan är skönhetens väsen.

Fråga: Du talar om *Sat-Chit-Ananda.* Att jag är det är uppenbart. Att jag vet är uppenbart. Att jag är lycklig är inte alls uppenbart. Var har min lycka tagit vägen?
M: Var helt medveten om ditt eget väsen och du kommer att vara i lycksalighet medvetet. Eftersom du tar bort ditt sinne från dig själv och gör

Om man uppehåller sig vid det man inte är, förlorar man känslan av välbefinnande, av att må bra.

Fråga: Vi har två vägar framför oss - ansträngningens väg *(yoga marga)* och lätthetens väg *(bhoga marga).* Båda leder till samma mål - befrielse.

M: Varför kallar du bhoga för en väg? Hur kan lätthet ge dig fulländning?

Fråga: Den perfekta avsaknaden *(yogi)* kommer att finna verkligheten. Den perfekta en- joyer *(bhogi)* kommer också att komma till den.

M: Hur kan det vara möjligt? Är de inte motsägelsefulla?

F: Extremerna möts. Att vara en perfekt Bhogi är svårare än att vara en perfekt Yogi.

Jag är en ödmjuk man och kan inte göra några värderingsbedömningar. Både yogin och bhogin är trots allt intresserade av sökandet efter lycka. Yogin vill ha den permanent, bhogin är nöjd med den intermittenta. Ofta strävar Bhogi hårdare än Yogi.

M: Vad är din lycka värd när du måste kämpa och slita för den? Sann lycka är spontan och utan ansträngning.

Fråga: Alla varelser söker lycka. Det är bara medlen som skiljer sig åt. Vissa söker den inom sig och kallas därför yogis, andra söker den utanför och fördöms som bhogis. Ändå behöver de varandra.

M: Njutning och smärta växlar. Lyckan är orubblig. Det man kan söka och hitta är inte det verkliga. Hitta det du aldrig har förlorat, hitta det oförytterliga.

26

Personlighet, ett hinder

Frågeställare: Jag kan se att världen är en yogaskola och att livet i sig är en yogapraktik. Alla strävar efter perfektion och vad är yoga annat än strävan? Det finns inget föraktfullt med de så kallade "vanliga" människorna och deras "vanliga" liv. De strävar lika hårt och lider lika mycket som yogin, men de är inte medvetna om sitt verkliga syfte.
Maharaj: På vilket sätt är era vanliga människor - yogis?

F: Deras slutmål är detsamma. Det som yogin säkrar genom avstående *(tyaga)* inser gemene man genom erfarenhet *(bhoga).* Bhogas väg är omedveten och därför repetitiv och långvarig, medan yogans väg är medveten och intensiv och därför kan gå snabbare.
M: Kanske är det så att perioderna för Yoga och Bhoga alternerar. Först Bhogi, sedan Yogi, sedan igen Bhogi, sedan igen Yogi.

F: Vad kan vara syftet?
M: Svaga begär kan avlägsnas genom introspektion och meditation, men starka, djupt rotade begär måste uppfyllas och deras frukter, söta eller bittra, smakas.

Fråga: Varför ska vi då hylla yogis och tala lite om bhogis? Jag är alla yogis, på ett sätt.
M: På den mänskliga värdeskalan anses medveten ansträngning vara lovvärd. I verkligheten följer både yogin och bhogin sin egen natur, beroende på omständigheter och möjligheter. Yogins liv styrs av en enda önskan - att finna sanningen - medan bhogin tjänar många mästare. Men bhogin blir en yogi och yogin kan få en rundgång i en Bhoga-attack. Det slutliga resultatet är detsamma.

F: Buddha lär ha sagt att det är oerhört viktigt att

Det är viktigt att ha hört att det finns upplysning, en fullständig omvändning och omvandling av medvetandet. De goda nyheterna kan jämföras med en gnista i en skeppslast av bomull; sakta men säkert förvandlas allting till aska. På samma sätt kommer de goda nyheterna om upplysning förr eller senare att leda till en omdaning.

M: Ja, först höra *(shravana),* sedan minnas *(smarana),* fundera *(manana) och* så vidare. Vi befinner oss på bekant mark. Mannen som hörde nyheterna blir en yogi; medan resten fortsätter i sin bhoga.

F: Men du håller med om att leva ett liv - att bara leva världens vardagliga liv, att födas för att dö och dö för att födas - gör människan mer betydelsefull genom sin volym, precis som en flod finner sin väg till havet genom den stora mängden vatten som den samlar in.

M: Innan världen fanns, fanns medvetandet. I medvetandet uppstår det, i medvetandet varar det och i det rena medvetandet upplöses det. Vid roten till allting finns känslan "jag är". Sinnestillståndet: För att vara är jag inte i behov av världen, utan världen är i behov av mig.

Fråga: Viljan att leva är en fantastisk sak.

M: Ännu större är friheten från livets lust att leva.

F: Stenens frihet?

M: Ja, stenens frihet, och mycket mer därtill. En obegränsad och medveten frihet.

F: Är det inte nödvändigt med personlighet för att samla erfarenhet?

M: Som du är nu är personligheten bara ett hinder. Självidentifikation med kroppen kan vara bra för ett spädbarn, men för att verkligen växa upp måste man få bort kroppen ur vägen. Nor- mellt bör man växa ur kroppsbaserade önskningar tidigt i livet. Inte ens bhogin, som inte vägrar att avvisa njutningar, behöver längta efter de njutningar han har smakat. Vanan, önskan om upprepning, frustrerar både yogin och bhogin.

Fråga: Varför fortsätter du att avfärda personen *(vyakti)* som oviktig? Personligheten är det primära faktumet i vår existens. Den upptar hela scenen.

M: Så länge du inte ser att det är en ren vana, byggd på minnet, som drivs av önskan, kommer du att tro att du är en person.

- levande, känner, tänker, är aktiv, passiv, glad eller ledsen. Ställ frågor till dig själv, fråga dig själv. "Är det så?" "Vem är jag?" "Vad finns bakom och bortom allt detta? Och snart kommer du att se ditt misstag. Och det ligger i själva naturen av ett misstag att upphöra att vara när det ses.

Fråga: Livets yoga, själva livet, kan vi kalla den naturliga yogan *(nisarga yoga).* Den påminner mig om den primära yogan *(adhi yoga) som* nämns i Rig-Veda och som beskrevs som giftermålet mellan liv och sinne.

M: Ett liv som levt med eftertanke, i full medvetenhet, är i sig självt Nisarga Yoga.

F: Vad innebär äktenskapet mellan liv och sinne?

M: Att leva i spontan medvetenhet, att vara medveten om att man anstränger sig mindre, att vara fullt intresserad av sitt liv - allt detta är underförstått.

Fråga: Sharada Devi, hustru till Sri Ramakrishna Paramahamsa, brukade skälla ut hans lärjungar för att de ansträngde sig för mycket. Hon jämförde dem med mango på trädet som plockas innan de är mogna. "Varför skynda sig?" brukade hon säga. "Vänta tills ni är helt mogna, mjuka och söta".

M: Så rätt hon hade! Det finns så många som tar gryningen för middagen, en tillfällig upplevelse för full insikt och förstör även det lilla de vinner genom överdriven stolthet. Ödmjukhet och tystnad är väsentliga för en *sadhaka,* hur avancerad han än är. Endast en fullt mogen *gnani* kan tillåta sig själv fullständig spontanitet.

Fråga: Det verkar som om det finns yogaskolor där den studerande, efter att ha blivit upplyst, måste hålla tyst i sju, tolv, femton eller till och med tjugofem år. Till och med Bhagavan Sri Ramana Maharshi ålade sig själv 20 års tystnad innan han började undervisa.

M: Ja, den inre frukten måste mogna. Fram till dess måste disciplinen, att leva i medvetenhet, fortsätta. Gradvis blir övningen mer och mer subtil, tills den helt och hållet blir formlös.

Fråga: Krishnamurti talar också om att leva i medvetenhet.

M: Han siktar alltid direkt på det "ultimata". Ja, i slutändan slutar alla yogor i din *adhi yoga,* medvetandets (brudens) giftermål med livet (brudgummen). Medvetande och varande *(sad-chit)* möts i salighet *(ananda).* För att salighet ska uppstå måste det finnas

vara ett möte, en kontakt, en bekräftelse på att det finns en enhet i dualiteten.

Fråga: Buddha har också sagt att man måste gå till levande varelser för att uppnå *nirvana.* Medvetandet behöver liv för att växa.

M: Själva världen är kontakt - totaliteten av alla kontakter som realiseras i medvetandet. Anden rör vid materia och medvetande uppstår. Sådant medvetande, när det är färgat av minnen och förväntningar, blir till slaveri. Ren erfarenhet binder inte; erfarenhet som fångas mellan begär och rädsla är oren och skapar *karma*.

F: Kan det finnas lycka i enighet? Innebär inte all lycka med nödvändighet kontakt och därmed dualitet?

M: Det är inget fel med dualitet så länge det inte skapar konflikter. Mångfald och variation utan konflikter är glädje. I rent medvetande finns det ljus. För värme behövs kontakt. Ovanför varandets enhet finns kärlekens förening. Kärleken är meningen och syftet med dualiteten.

F: Jag är ett adopterat barn. Min egen far känner jag inte. Min mamma dog när jag föddes. Min fosterfar adopterade mig - nästan av en slump - för att behaga min fostermor, som var barnlös. Han är en enkel man - en lastbilsägare och chaufför. Min mor sköter hemmet. Jag är 24 år nu. Under de senaste två och ett halvt åren har jag rest omkring, rastlös, sökande. Jag vill leva ett gott liv, ett heligt liv. Vad ska jag göra?

M: Åk hem, ta hand om din pappas affärer, ta hand om dina föräldrar på ålderns höst. Gift dig med flickan som väntar på dig, var lojal, enkel och ödmjuk. Dölj din dygd, lev si- lent. De fem sinnena och de tre egenskaperna *(gunas)* är dina åtta steg i yogan. Och "Jag är" är den stora påminnelsen *(mahamantra).* Från dem kan du lära dig allt du behöver veta. Var uppmärksam och fråga oavbrutet. Det är allt.

Fråga: Om man blir befriad av att bara leva sitt liv, varför blir inte alla befriade?

M: Alla befrias. Det är inte vad du lever utan hur du lever som är viktigt. Idén om upplysning är av yttersta vikt. Bara att veta att det finns en sådan möjlighet förändrar hela ens synsätt. Det fungerar som en brinnande tändsticka i en hög med sågspån. Alla de stora lärarna gjorde inget annat. En gnista av sanning kan bränna upp ett berg av lögner. Det motsatta är också sant. Sanningens sol

förblir dold bakom det moln som självidentifieringen med kroppen utgör.

Fråga: Att sprida de goda nyheterna om upplysning verkar mycket viktigt.

M: Bara att höra det är ett löfte om upplysning. Själva mötet med en guru är en försäkran om befrielse. Fulländning är livgivande och skapande.

Fråga: Tänker en förverkligad människa någonsin: "Jag är förverkligad? Är han inte förnedrad när människor gör sig till åtlöje för honom? Anser han inte att han är en vanlig människa?

M: Varken vanlig eller extraordinär. Jag är bara medveten och tillgiven - intensivt. Han ser på sig själv utan att ge sig hän åt självdefinitioner och självidentifikationer. Han känner inte sig själv som något som är skilt från världen. Han är världen. Han är helt befriad från sig själv, som en man som är mycket rik, men som ständigt ger bort sina rikedomar. Han är inte rik, för han har ingenting; han är inte fattig, för han ger rikligt. Han är bara egendomslös. På samma sätt är den förverkligade människan egolös; hon har förlorat förmågan att identifiera sig med något. Han är utan plats, platslös, bortom rum och tid, bortom världen. Bortom ord och tankar är han.

Q: Ja, det är ett djupt mysterium för mig. Jag är en enkel man.

M: Det är du som är djup, komplex, mystisk och svår att förstå. Jag är enkelhet i sig själv, jämfört med dig. Jag är det som är - utan någon som helst åtskillnad mellan inre och yttre, mitt och ditt, gott och ont. Vad världen är, är jag, och vad jag är, är världen.

F: Hur kommer det sig att varje människa skapar sin egen värld?

M: När ett antal människor sover drömmer var och en sin egen dröm. Det är först när man vaknar som frågan om många olika drömmar uppstår och löses upp när de alla ses som drömmar, som något inbillat.

F: Även drömmar har en grund.

M: Till minne. Även då är det man minns bara en annan dröm. Minnet av det falska kan inte annat än ge upphov till det falska. Det är inget fel på minnet som sådant. Det som är falskt är dess innehåll. Kom ihåg fakta, glöm åsikter.

F: Vad är ett faktum?
M: Det som uppfattas i ren medvetenhet, opåverkat av begär och rädsla, är fakta.

27

Det begynnelsefria börjar för evigt

Frågeställare: Häromdagen frågade jag dig om de två sätten att växa - avstående och njutning *(yoga* och *bhoga)*. Skillnaden är inte så stor som den ser ut - yogin avstår för att njuta; bhogan njuter för att avstå. Yogin avstår först, bhogin njuter först:
Maharaj: Än sen? Lämna yogin åt sin yoga och bhogin åt sin bhoga.

Fråga: Bhogas väg förefaller mig vara den bättre. Yogin är som en grön mango, som skiljs från trädet i förtid och som får mogna i en korg med halm. Luftlös och överhettad blir den visserligen mogen, men den sanna smaken och doften går förlorad. Den mango som lämnas kvar på trädet växer till full storlek, färg och sötma och är e n glädje på alla sätt. Men på något sätt får yogan alla lovord och Bhoga - alla förbannelser. Som jag ser det är Bhoga den bättre av de två.
M: Vad får dig att säga det?

Fråga: Jag har sett yogis och deras enorma ansträngningar. Även när

de inser att det finns något bittert eller sammandragande i den. De tycks tillbringa mycket av sin tid i trance och när de talar, är det bara deras skrifter som de uttalar sig om. När de är som bäst är sådana *gnanis* som blommor - perfekta, men bara små blommor, som sprider sin doft inom en kort radie. Det finns några andra som är som skogar - rika, varierade, enorma, fulla av överraskningar, en värld i sig själva. Det måste finnas en anledning till denna skillnad.

M: Ja, du sa det. Enligt dig blev den ena hämmad i sin yoga, medan den andra blomstrade i Bhoga.

F: Är det inte så? Yogin är rädd för livet och söker frid, medan bhogin är äventyrlig, full av livslust och framåtsträvande. Yogin är bunden av ett ideal, medan Bhogi alltid är redo att utforska.

M: Det handlar om att vilja ha mycket eller vara nöjd med lite. Yogin är ambitiös medan bhogin bara är äventyrlig. Din Bhogi verkar vara rikare och mer intressant, men så är det inte i verkligheten. Yogin är smal som den vassa knivkanten på en kniv. Det måste han vara - för att skära djupt och smidigt, för att obehindrat tränga igenom de många lagren av det falska. Bhogin dyrkar vid många altaren; yogin tjänar ingen annan än sitt eget sanna jag. Det finns inget syfte med att ställa yogin mot bhogin. Vägen till utåtriktning *(pravritti)* föregår nödvändigtvis vägen till återvändande *(nivritti).* Att sitta och döma och tilldela betyg är löjligt. Allt bidrar till den ultimata fulländningen. Vissa säger att det finns tre aspekter av verkligheten - Sanning-Vishet-Bliss. Den som söker sanning blir en yogi, den som söker visdom blir en *gnani, den* som söker lycka blir en handlingens man.

Fråga: Vi har fått höra talas om icke-dualitetens lycka.

M: En sådan lycka är mer av karaktären av en stor frid. Glädje och smärta är frukterna av handlingar - rättfärdiga och orättfärdiga.

F: Vad är det som gör skillnaden?

M: Skillnaden är mellan att ge och att ta till sig. Oavsett hur man närmar sig det blir allting till slut ett.

F: Om det inte finns någon skillnad i målet, varför skiljer man då mellan olika tillvägagångssätt?

M: Låt var och en handla enligt sin natur. Det slutgiltiga syftet kommer att tjänas i alla fall. Alla dina diskrimineringar och klassificeringar

cationer är helt okej, men de finns inte i mitt fall. Liksom beskrivningen av en dröm kan vara detaljerad och exakt, men utan att ha någon grund, så passar ditt mönster bara in på dina egna antaganden. Du börjar med en idé och du slutar med samma idé i en annan skrud.

F: Hur ser du på saker och ting?
M: En och alla är lika för mig. Samma medvetande *(chit)* framträder som varande *(sat)* och som salighet *(ananda):* Chit i rörelse är Ananda; Chit orörlig är varande.

F: Du gör fortfarande skillnad mellan rörelse och orörlighet.
M: Icke-distinktion talar i tystnad. Ord bär på distinktioner. Det omanifesterade *(nirguna)* har inget namn, alla namn hänvisar till det manifesterade *(saguna).* Det är meningslöst att kämpa med ord för att ex- trycka det som ligger bortom orden. Medvetande *(chidananda)* är ande *(purusha),* medvetande är materia *(prakriti).* Ofullständig ande är materia, fulländad materia är ande. I början som i slutet är allt ett.

All uppdelning finns i sinnet *(chitta); det finns* ingen uppdelning i verkligheten *(chit).* Rörelse och vila är sinnestillstånd och kan inte vara utan sina motsatser. Av sig självt rör sig ingenting, ingenting vilar. Det är ett stort misstag att tillskriva mentala konstruktioner absolut exis- tens. Ingenting existerar av sig självt.

F: Du verkar identifiera vila med den högsta staten?
M: Det finns vila som ett sinnestillstånd *(chidaram)* och det finns vila som ett tillstånd av varande *(atmaram).* Den förstnämnda kommer och går, medan den sanna vilan är handlingens själva hjärta. Tyvärr är språket ett mentalt verktyg och fungerar endast i motsatser.

F: Arbetar du som vittne eller vilar du?
M: Vittnesmål är en upplevelse och vila är frihet från upplevelsen.

F: Kan de inte samexistera, som vågornas tumult och djupets tystnad samexisterar i havet?
M: Utanför sinnet finns det inget sådant som erfarenhet. Erfarenhet är ett dubbelt tillstånd. Man kan inte tala om verkligheten som en erfarenhet. När du väl har förstått detta kommer du inte längre att leta efter att vara

och blivande som separata och motsatta. I verkligheten är de ett och oskiljaktiga, som rötter och grenar i samma träd. Båda kan bara existera i ljuset av medvetandet, som återigen uppstår i kölvattnet av känslan "jag är". Detta är det primära faktumet. Om du missar det, missar du allt.

Fråga: Är känslan av att vara en produkt av erfarenhet? Det stora talesättet (Mahavakya) *tat-sat* är det ett rent mentationssätt?

M: Det som talas är bara tal. Det som är tänkt är endast tanke. Den verkliga innebörden är oförklarlig, även om den kan upplevas. Mahavakya är sann, men dina idéer är falska, för alla idéer *(kalpana)* är falska.

Fråga: Är övertygelsen: "Jag är det" falsk?

M: Självklart. Övertalning är ett mentalt tillstånd. I "det" finns det inget "jag är". När känslan "jag är" uppstår, blir "Det" dolt, precis som när solen går upp och stjärnorna försvinner. Men liksom med solen kommer ljuset, så kommer saligheten *(chidananda)* med känslan av jaget. Orsaken till lycksaligheten söks i "inte - jag" och därmed börjar slaveriet.

Fråga: Är du alltid medveten om ditt verkliga tillstånd i ditt dagliga liv? **M:** Varken medveten eller omedveten. Jag behöver inga övertygelser. Jag lever på mod. Modet är mitt väsen, som är kärlek till livet. Jag är fri från minnen och förväntningar, obekymrad om vad jag är och vad jag inte är. Jag är inte beroende av självbeskrivningar, *soham* och *brahmasmi* ("Jag är Han", "Jag är Överjaget") är inte till någon nytta för mig, jag har modet att vara som ingenting och att se världen som den är: ingenting. Det låter enkelt, men försök bara!

F: Men vad ger dig mod?

M: Hur perversa är inte dina åsikter! Behöver man ge mod? Din fråga antyder att ångest är det normala tillståndet och att mod är onormalt. Det är tvärtom. Ångest och hopp föds ur fantasin - jag är fri från båda. Jag är en enkel *varelse och* jag behöver inget att vila på.

Fråga: Om du inte känner dig själv, vad har du då för nytta av din *existens*? För att vara nöjd med det du är måste du veta vad du är.

M: Varandet lyser som kunskap, kunskapen är varm i kärleken. Allt är ett. Du föreställer dig separationer och besvärar dig själv med frågor...

tioner. Bry dig inte för mycket om formuleringar. Det rena väsendet kan inte beskrivas.

Fråga: Om en sak inte är möjlig att känna till och njuta av är den inte till någon nytta för mig. Det måste först och främst bli en del av min erfarenhet.
M: Du drar ner verkligheten till erfarenhetens nivå. Hur kan verkligheten vara beroende av erfarenheten, när den är själva grunden *(adhar)* för erfarenheten. Verkligheten finns i själva erfarenheten, inte i dess natur. Erfarenhet är trots allt ett sinnestillstånd, medan varande definitivt inte är ett sinnestillstånd.

F: Återigen är jag förvirrad! Är det att vara skilt från att veta?
M: Separationen är ett utseende. På samma sätt som drömmen inte är skild från drömmaren, är inte heller vetandet skilt från varandet. Drömmen är drömmaren, kunskapen är den som vet, distinktionen är endast verbal.

F: Jag förstår nu att *sat* och *chit är* ett och samma ord. Men hur är det med lycka *(ananda)?* Varande och medvetande är alltid närvarande tillsammans, men lycksaligheten blinkar bara då och då.
M: Det ostörda tillståndet är lycka; det störda tillståndet är det som framstår som världen. I icke-dualitet finns lycka, i dualitet finns erfarenhet. Det som kommer och går är erfarenheten med dess dualitet av smärta och njutning. Lyckan är inte att känna till. Man är på alla sätt salig, men aldrig salig. Lycksalighet är inte en egenskap.

F: Jag har en annan fråga att ställa: Vissa yogis uppnår sitt mål, men det är inte till någon nytta för andra. De vet inte, eller kan inte dela med sig. De som kan dela med sig av vad de har, initierar andra. Var ligger skillnaden?
M: Det är ingen skillnad. Din strategi är felaktig. Det finns inga andra som kan hjälpa till. När en rik man överlämnar hela sin förmögenhet till sin familj har han inte ett enda mynt kvar att ge till en tiggare. På samma sätt är den vise mannen *(gnani)* berövad alla sina krafter och ägodelar. Ingenting, bokstavligen ingenting, kan sägas om honom. Han kan inte hjälpa någon, för han är alla. Han är den fattige och även hans fattigdom, tjuven och även hans tjuveri. Hur kan man säga att han hjälper, när han inte är åtskild? Den som tror att han är skild från världen, låt honom hjälpa världen.

Fråga: Fortfarande finns det dualitet, det finns sorg, det finns behov av hjälp. Genom att fördöma det som en ren dröm uppnås

ingenting.

M: Det enda som kan hjälpa är att vakna upp från drömmen.

F: Det behövs en väckare.
M: Vem är återigen med i drömmen. Vaknaren betyder att slutet börjar. Det finns inga eviga drömmar.

Fråga: Även när det är utan början?
M: Allt börjar med dig. Vad mer är utan början?

F: Jag började när jag föddes.
M: Det är vad man har sagt till dig. Är det så? Såg du dig själv bli ginning?

F: Jag började just nu. Allt annat är ett minne.
M: Helt rätt. Det begynnelsefria börjar för evigt. På samma sätt ger jag evigt, eftersom jag inte har någonting. Att inte vara något, att inte ha något, att inte behålla något för sig själv är den största gåvan, den högsta generositeten.

F: Finns det ingen självkänsla kvar?
M: Naturligtvis är jag självupptagen, men jaget är allt. I praktiken tar det formen av välvilja, obeveklig och universell. Man kan kalla det kärlek, allt genomträngande, allt återgivande. En sådan kärlek är ytterst aktiv - utan känslan av att göra.

28

Allt lidande föds ur en önskan

Frågeställare: Jag kommer från ett avlägset land. Jag har gjort några inre erfarenheter på egen hand och jag skulle vilja jämföra mina erfarenheter. **Maharaj: Det är** helt okej. Känner du dig själv?

Fråga: Jag vet att jag inte är kroppen. Jag är inte heller sinnet.
M: Vad får dig att säga det?

Fråga: Jag känner inte att jag är i kroppen. Det verkar som om jag är överallt, överallt. När det gäller sinnet kan jag så att säga sätta på och stänga av det. Detta får mig att känna att jag inte är sinnet.
M: När du känner dig själv överallt i världen, är du då separerad från världen? Eller är du världen?

F: Båda. Ibland känner jag att jag varken är själ eller kropp, utan ett enda allseende öga. När jag går djupare in i det finner jag att jag är allt jag ser och att världen och jag själv blir ett.
M: Mycket bra. Hur är det med önskemålen? Har du några?

F: Ja, de kommer, korta och ytliga.
M: Och vad gör du med dem?

F: Vad kan jag göra? De kommer och går. Jag tittar på dem. Ibland ser jag hur min kropp och mitt sinne är engagerade i att uppfylla dem.
M: Vems önskningar uppfylls?

F: De är en del av den värld som jag lever i. De finns där precis som träd och moln finns där.
M: Är de inte ett tecken på en viss ofullkomlighet?

F: Varför skulle de vara det? De är som de är, och jag är som jag är. Hur kan önskningars uppkomst och försvinnande påverka

mig? Naturligtvis påverkar de sinnets form och innehåll.
M: Mycket bra. Vad är ditt arbete?

F: Jag är övervakare.
M: Vad betyder det?

F: Ungdomar som begår brott släpps ut på villkorlig dom och det finns särskilda tjänstemän som övervakar deras beteende och hjälper dem att utbilda sig och hitta arbete.
M: Måste du arbeta?

F: Vem arbetar? Arbete sker för att äga rum.
M: Behöver du arbeta?

F: Jag behöver det för pengarnas skull. Jag tycker om det, för det sätter mig i kontakt med levande varelser.
M: Vad behöver du dem till?

F: De kan behöva mig och det är deras öden som har fått mig att börja arbeta. Det är trots allt ett enda liv.
M: Hur kom du till ditt nuvarande tillstånd?

Fråga: Sri Ramana Maharshis läror har satt mig på rätt väg. Sedan träffade jag en Douglas Harding som hjälpte mig genom att visa mig hur jag kan arbeta med frågan "Vem är jag?".
M: Var det plötsligt eller gradvis?

F: Det var ganska plötsligt. Det var som om något helt bortglömt kom tillbaka i ens medvetande. Eller som en plötslig glimt av förståelse. "Så enkelt", sa jag, "så enkelt; jag är inte vad jag trodde att jag var! Jag är varken den som uppfattas eller den som uppfattar; jag är bara den som uppfattar".
M: Inte ens det som uppfattas, utan det som gör allt detta möjligt.

Fråga: Vad är kärlek?
M: När känslan av åtskillnad och separation saknas kan man kalla det kärlek.

Q: Varför så mycket betoning på kärleken mellan man och kvinna?
M: För att lyckan är så framträdande i den.

Fråga: Är det inte så i all kärlek?

M: Inte nödvändigtvis. Kärlek kan orsaka smärta. Du kallar det då för passion.

F: Vad är lycka?
M: Harmoni mellan det inre och det yttre är lycka. Å andra sidan är självidentifikation med de yttre orsakerna lidande.

F: Hur sker självidentifiering?
M: Självet känner till sin natur endast sig självt. I brist på erfarenhet tar det allt det som det uppfattar för att vara sig självt. Misshandlat lär det sig att se ut *(viveka) och att* leva ensamt *(vairagya).* När rätt beteende *(uparati)* blir normalt, får en stark inre drift *(mukmukshutva)* det att söka efter sin källa. Kroppens ljus tänds och allt blir klart och ljust *(atmaprakash).*

Fråga: Vad är den verkliga orsaken till lidande?
M: Självidentifikation med det begränsade *(vyaktitva).* Förnimmelser som sådana, hur starka de än är, orsakar inte lidande. Det är sinnet, förvirrat av felaktiga idéer, som är beroende av att tänka: "Jag är detta". 'Jag är det', som fruktar förlust och längtar efter vinst och lider när den är frus- trerad.

F: En vän till mig brukade ha hemska drömmar natt efter natt. När han somnade blev han förskräckt. Ingenting kunde hjälpa honom.
M: *Satsang (*sällskap av de verkligt goda) skulle hjälpa honom.

F: Livet i sig är en mardröm.
M: Ädel vänskap *(satsang) är det* högsta botemedlet mot alla sjukdomar, fysiska och mentala.

F: I allmänhet kan man inte hitta en sådan vänskap.
M: Sök inom dig själv. Ditt eget jag är din bästa vän.

F: Varför är livet så fullt av motsägelser?
M: Det tjänar till att bryta ner mental stolthet. Vi måste inse hur fattiga och maktlösa vi är. Så länge vi lurar oss själva med hjälp av vad vi inbillar oss att vi är, vet, har och gör, befinner vi oss verkligen i en sorglig situation. Endast i fullständig självförnekelse finns det en chans att upptäcka vårt verkliga väsen.

F: Varför så mycket betoning på självförnekelse?
M: Så mycket som på självförverkligande. Det falska jaget måste avskaffas innan det verkliga jaget kan hittas.

Fråga: Det jag som du väljer att kalla falskt är för mig mycket skrämmande verkligt. Det är det enda jag känner till. Det du kallar det verkliga jaget är bara ett begrepp, ett sätt att tala, ett sinnesdjur, ett attraktivt spöke. Mitt dagliga jag är ingen skönhet, det erkänner jag, men det är mitt eget och enda jag. Ni säger att jag är eller har ett annat jag. Ser du det - är det en verklighet för dig, eller vill du att jag ska tro på det som du själv inte ser?
M: Dra inga förhastade slutsatser. Det konkreta behöver inte vara verkligt, det tänkta behöver inte vara falskt. Uppfattningar som bygger på förnimmelser och är formade av minnet innebär att det finns en uppfattare vars natur du aldrig har brytt dig om att undersöka. Ge den din fulla uppmärksamhet, undersök den med kärleksfull omsorg och du kommer att upptäcka höjder och djup i tillvaron som du inte drömt om, uppslukad som du är av din ynkliga bild av dig själv.

F: Jag måste vara på rätt humör för att undersöka mig själv på ett fruktbart sätt.
M: Du måste vara seriös, medveten och verkligen intresserad. Du måste vara full av välvilja mot dig själv.

F: Jag är självisk.
M: Det gör du inte. Du förstör hela tiden dig själv, och dina egna, genom att tjäna främmande gudar, ovänliga och falska. Var för all del självisk - på rätt sätt. Önskar dig själv väl, arbeta för det som är bra för dig. Förstör allt som står mellan dig och lyckan. Var allt - älska allt - var lycklig - gör lycklig. Ingen lycka är större.

Fråga: Varför finns det så mycket lidande i kärleken?
M: Allt lidande föds ur en önskan. Sann kärlek är aldrig frustrerad. Hur kan känslan av enighet vara frustrerad? Det som kan frus- treras är önskan om att uttrycka sig. En sådan önskan är av sinnet. Som med alla mentala ting är frustration oundviklig.

F: Vilken plats har sex i kärleken?
M: Kärlek är ett tillstånd. Sex är energi. Kärlek är vis, sex är blint. När man väl har förstått kärlekens och sexets sanna natur kommer det inte att finnas några konflikter eller förvirring.

F: Det finns så mycket sex utan kärlek.
M: Utan kärlek är allt ont. Själva livet utan kärlek är ont.

F: Vad kan få mig att älska?
M: Du är kärleken själv - när du inte är rädd.

29

Att leva är livets enda syfte

Frågeställare: Vad innebär det att misslyckas i yoga? Vem är en misslyckad i yoga *(yoga bhrashta)?*
Maharaj: Det är bara en fråga om ofullständighet. Den som av någon anledning inte kunde fullfölja sin yoga kallas misslyckad i yoga. Ett sådant misslyckande är bara tillfälligt, för det kan inte finnas något nederlag i yogan. Denna kamp vinns alltid, för det är en kamp mellan det sanna och det falska. Det falska har ingen chans.

F: Vem misslyckas? Personen *(vyakti)* eller jaget *(vyakta)?*
M: Frågan är fel ställd. Det är inte fråga om något misslyckande, varken på kort eller lång sikt. Det är som att resa en lång och mödosam väg i ett okänt land. Av alla de otaliga stegen är det bara det sista som för dig till din destination. Ändå kommer du inte att betrakta alla tidigare steg som misslyckanden. Varje steg förde dig närmare ditt mål, även när du var tvungen att vända om för att komma förbi ett hinder. I själva verket för varje steg dig till ditt mål, eftersom ditt eviga öde är att alltid vara i rörelse, att lära, upptäcka och utvecklas. Att leva är livets enda syfte. Jaget identifierar sig inte med framgång eller

misslyckande - själva tanken på att bli det ena eller det andra är otänkbar. Jaget förstår att framgång och misslyckande är relativa och relaterade, att de är livets själva varp och väv. Lär dig av båda och gå vidare. Om du inte har lärt dig, upprepa dig.

F: Vad ska jag lära mig?

M: Att leva utan självupptagenhet. För detta måste du känna din egen sanna varelse *(swarupa)* som okuvlig, orädd, alltid segerrik. När du väl med absolut säkerhet vet att ingenting kan besvära dig annat än din egen fantasi, kommer du att bortse från dina önskningar och rädslor, begrepp och idéer och leva enbart efter sanningen.

F: Vad kan vara orsaken till att vissa människor lyckas och andra misslyckas i yoga? Är det ödet eller karaktär, eller är det bara en slump?

M: Ingen misslyckas någonsin i yoga. Allt är en fråga om hur snabbt man gör framsteg. Den är långsam i början och snabb i slutet. När man är helt mogen är förverkligandet explosivt. Den sker spon- tant eller vid minsta antydan. Den snabba är inte bättre än den långsamma. Långsam mognad och snabb blomning alternerar. Båda är naturliga och riktiga.

Men allt detta finns bara i sinnet. Som jag ser det finns det egentligen ingenting av det slaget. I medvetandets stora spegel uppstår och försvinner bilder och det är bara minnet som ger dem kontinuitet. Och minnet är materiellt - förstörbart, förgängligt, övergående. På en sådan tunn grund bygger vi en känsla av personlig existens - vag, intermittent, drömliknande. Denna vaga övertygelse: "Jag är så och så" skymmer det oföränderliga tillståndet av rent medvetande och får oss att tro att vi är födda för att lida och dö.

F: Precis som ett barn inte kan låta bli att växa, så gör en människa framsteg, tvingad av naturen. Varför anstränga sig? Var finns behovet av yoga?

M: Det sker framsteg hela tiden. Allt bidrar till framsteg. Men detta är okunnighetens framsteg. Okunskapens cirklar må vara ständigt vidgade, men den förblir ändå ett slaveri. I sinom tid dyker en guru upp som undervisar och inspirerar oss att utöva yoga och en mognad äger rum som gör att okunnighetens eviga natt löses upp inför visdomens stigande sol. Men i verkligheten hände ingenting. Solen finns alltid där, det finns ingen natt för den; sinnet som är förblindat av "jaget" är inte längre där.

idén om att jag är kroppen" spinner oändligt många illusioner.

Fråga: Om allt är en del av en naturlig process, var finns behovet av ef- fort?
M: Även ansträngning är en del av det. När okunskapen blir obstruktiv och svår och karaktären förvrängs blir ansträngning och smärta oundviklig. I fullständig lydnad mot naturen finns det ingen ansträngning. Det andliga livets frö växer i tystnad och i mörker fram till sin bestämda tid.

Fråga: Vi stöter på en del stora människor som på äldre dagar blir barnsliga, småaktiga, grälsjuka och elaka. Hur kan de försämras så mycket?
M: De var inte perfekta yogis som hade sina kroppar under fullständig kontroll. Eller så kanske de inte brydde sig om att skydda sina kroppar från det naturliga förfallet. Man får inte dra slutsatser utan att förstå alla faktorer. Framför allt får man inte göra bedömningar om underlägsenhet eller överlägsenhet. Ungdomlighet är mer en fråga om vitalitet *(prana)* än om visdom *(gnana)*.

Fråga: Man kan bli gammal, men varför skulle man förlora all vakenhet och urskiljningsförmåga?
M: Medvetande och medvetslöshet i kroppen beror på hjärnans tillstånd. Men jaget är bortom båda, bortom hjärnan, bortom sinnet. Felet på instrumentet är ingen reflektion på dess användare.

Fråga: Jag har fått höra att en förverkligad människa aldrig gör något olämpligt. Han kommer alltid att bete sig exemplariskt.
M: Vem föregår med gott exempel? Varför ska en frigjord man nödvändigtvis följa konventioner? I det ögonblick han blir förutsägbar kan han inte vara fri. Hans frihet ligger i att han är fri att uppfylla ögonblickets behov, att lyda situationens nödvändighet. Frihet att göra vad man vill är egentligen slaveri, medan frihet att göra vad man måste, vad som är rätt, är verklig frihet.

F: Det måste ändå finnas ett sätt att ta reda på vem som har förstått och vem som inte har förstått. Om man inte kan skilja den ena från den andra, vad har man då för nytta av honom?
M: Den som känner sig själv tvivlar inte på det. Han bryr sig inte heller om huruvida andra erkänner hans tillstånd eller inte. Sällsynt är den förverkligade människan som avslöjar sin förverkligande och lyckligt lottad är

de som har mött honom, för han gör det för deras bestående välbefinnande.

Fråga: När man ser sig omkring blir man förskräckt över mängden onödigt lidande som pågår. Människor som borde få hjälp får ingen hjälp. Föreställ er en stor sjukhusavdelning full av obotliga människor som vänder sig om och gnäller. Skulle du inte göra det om du fick befogenhet att döda dem alla och få slut på deras tortyr?
M: Jag skulle överlåta det till dem att bestämma.

F: Men om deras öde är att lida? Hur kan man ingripa i ödet?
M: Deras öde är vad som händer. Det går inte att förhindra de- stiny. Menar du att allas liv är helt och hållet bestämt vid födseln? Vilken märklig idé! Om det vore så skulle den makt som deter- minerar se till att ingen skulle behöva lida.

F: Hur är det med orsak och verkan?
M: Varje ögonblick innehåller hela det förflutna och skapar hela framtiden.

F: Men det finns ett förflutet och en framtid?
M: Bara i sinnet. Tiden finns i sinnet, rymden finns i sinnet. Lagen om orsak och verkan är också ett sätt att tänka. I verkligheten är allt här och nu och allt är ett. Mångfald och mångfald finns bara i sinnet.

F: Ändå är du för att lindra lidandet, även genom att förstöra den obotligt sjuka kroppen.
M: Återigen, du tittar utifrån medan jag tittar inifrån. Jag ser inte en lidande, jag är den lidande. Jag känner honom inifrån och gör det som är rätt spontant och utan ansträngning. Jag följer inga regler och jag fastställer inte heller några regler. Jag flyter med livet - troget och oemotståndligt.

F: Du verkar fortfarande vara en mycket praktisk man som har full kontroll över din omedelbara omgivning.
M: Vad förväntar du dig annars att jag ska vara? En missanpassad person?

F: Men du kan inte hjälpa någon annan så mycket.
M: Jag kan säkert hjälpa till. Du kan också hjälpa till. Alla kan hjälpa till. Men lidandet återskapas hela tiden. Endast människan kan des- trolla i sig själv smärtens rötter. Andra kan bara hjälpa till med smärtan, men inte med dess orsak, som är mänsklighetens avgrundsdjupa dumhet.

F: Kommer denna dumhet någonsin att upphöra?
M: I människan - naturligtvis. När som helst. I mänskligheten - som vi känner den - efter väldigt många år. I skapelsen - aldrig, för själva skapelsen har sina rötter i okunnighet; materien i sig är okunnighet. Att inte veta, och att inte veta att man inte vet, är orsaken till oändligt lidande.

Fråga: Vi får höra talas om de stora *avatarerna,* världens räddare. **M:** Räddade de? De har kommit och gått - och världen fortsätter. Naturligtvis gjorde de mycket och öppnade nya dimensioner i det mänskliga sinnet. Men att tala om att rädda världen är en överdrift.

F: Finns det ingen räddning för världen?
M: Vilken värld vill du rädda? Världen i din egen projektion? Rädda den själv. Min värld? Visa mig min värld så ska jag ta itu med den. Jag är inte medveten om någon värld som är skild från mitt jag, som jag är fri att rädda eller inte rädda. Vad har du att göra med att rädda världen, när allt världen behöver är att räddas från dig? Gå ut ur bilden och se om det finns något kvar att rädda.

F: Du verkar betona att utan dig skulle din värld inte ha existerat och att det enda du kan göra för den därför är att avsluta showen. Detta är inte en utväg. Även om världen vore skapad av mig själv, räddar denna kunskap den inte. Den förklarar den bara. Frågan kvarstår: varför skapade jag en så eländig värld och vad kan jag göra för att förändra den? Ni tycks säga: glöm allt och beundra er egen ära. Du menar säkert inte det. Beskrivningen av en sjukdom och dess orsaker botar den inte. Vad vi behöver är rätt medicin.
M: Beskrivningen och orsakssambandet är botemedlet för en sjukdom som orsakas av obetydlighet och dumhet. På samma sätt som en bristande sjukdom botas genom tillförsel av den saknade faktorn, botas livets sjukdomar genom en god dos intelligent avkoppling *(viveka-vairagya).*

Fråga: Du kan inte rädda världen genom att predika fulländningsråd. Människor är som de är. Måste de lida?
M: Så länge som de är som de är finns det ingen möjlighet att slippa suf- fering. Ta bort känslan av åtskillnad och det kommer inte att finnas någon konflikt.

F: Ett utskrivet meddelande kan vara endast på papper och bläck. Det är texten som är viktig. Genom att analysera världen i element och kvaliteter missar vi det viktigaste - dess mening. Din reducering av allting till drömmar bortser från skillnaden mellan en insekts dröm och en poets dröm. Allt är en dröm, det är sant. Men alla är inte lika.

M: Drömmarna är inte lika, men drömmaren är en. Jag är insekten. Jag är poeten - i drömmen. Men i verkligheten är jag ingen av dem. Jag är bortom alla drömmar. Jag är ljuset i vilket alla drömmar framträder och försvinner. Jag är både innanför och utanför drömmen. Precis som en man med huvudvärk känner till värken och samtidigt vet att han inte är värken, känner jag till drömmen, till att jag drömmer och till att jag inte drömmer - allt på samma gång. Jag är vad jag är före, under och efter drömmen. Men det jag ser i drömmen är jag inte.

F: Allt är en fråga om fantasi. En föreställer sig att man drömmer, en annan föreställer sig att man inte drömmer. Är inte båda samma sak?

M: Samma och inte samma. Att inte drömma, som ett intervall mellan två drömmar, är naturligtvis en del av drömmen. Att inte drömma som ett stadigt fasthållande och tidlöst förblivande i verkligheten har inget med drömmar att göra. I den meningen drömmer jag aldrig och kommer aldrig att drömma.

Fråga: Om både drömmen och flykten från drömmen är inbillningar, vad är då vägen ut?

M: Det finns inget behov av en utväg! Ser du inte att en utväg också är en del av drömmen? Allt du behöver göra är att se drömmen som en dröm.

Fråga: Om jag börjar med att avfärda allt som en dröm, vart kommer det att leda mig?

M: Vart den än leder dig kommer det att vara en dröm. Själva tanken på att gå bortom drömmen är illusorisk. Varför gå någonstans? Inse bara att du drömmer en dröm som du kallar världen, och sluta leta efter utvägar. Drömmen är inte ditt problem. Ditt problem är att du gillar en del av din dröm och inte en annan. Älska allt, eller inget av det, och sluta klaga. När du har sett drömmen som en dröm har du gjort allt som behöver göras.

Fråga: Är drömmar orsakade av tänkande?
M: Allt är en lek av idéer. I det tillstånd som är fritt från idéer *(nirvikalpa samadhi)* uppfattas ingenting. Den grundläggande idén är: Jag är". Den krossar tillståndet av rent medvetande och följs av de otaliga förnimmelser och uppfattningar, känslor och idéer som i sin helhet utgör Gud och hans värld. "Jag är" finns kvar som vittne, men det är genom Guds vilja som allting sker.

F: Varför inte genom mitt testamente?
M: Återigen har du delat upp dig själv - i Gud och vittne. Båda är ett.

30

Du är fri NU

Frågeställare: Det finns så många teorier om människans och universums natur. Skapandeteorin, illusionsteorin, drömteorin - hur många som helst. Vilken är sann?
Maharaj: Alla är sanna, alla är falska. Du kan välja det som du tycker bäst om.

Fråga: Du verkar föredra drömteorin.
M: Det är alla sätt att sätta ihop ord. Vissa föredrar ett sätt, andra ett annat. Teorier är varken rätt eller fel. De är försök att förklara det oförklarliga. Det är inte teorin som är viktig utan sättet på vilket den testas. Det är testningen av teorin som gör den fruktbar. Experimentera med vilken teori du vill - om du är verkligt seriös och ärlig, kommer du att uppnå...

verkligheten kommer att bli din. Som levande varelse är du fångad i en ohållbar och smärtsam situation och du söker en utväg. Du erbjuds flera planer för ditt fängelse, ingen av dem är helt sann. Men de har alla ett visst värde, endast om du är på fullt allvar. Det är allvaret som befriar och inte teorin.

Fråga: Teorin kan vara vilseledande och allvaret - blint.
M: Din uppriktighet kommer att vägleda dig. Hängivenhet till målet om frihet och fulländning kommer att få dig att överge alla teorier och system och leva med visdom, intelligens och aktiv kärlek. Teorier kan vara bra som utgångspunkter, men måste överges, ju tidigare
- desto bättre.

Fråga: Det finns en yogi som säger att den åttafaldiga yogan inte är nödvändig för förverkligande, utan att enbart viljestyrka räcker. Det räcker att koncentrera sig på målet med full tillit till den rena viljans kraft för att utan ansträngning och snabbt uppnå det som andra tar åratal på sig att uppnå.
M: Koncentration, fullt förtroende, ren vilja! Med sådana tillgångar är det inte konstigt att man uppnår det på nolltid. Denna viljans yoga är lämplig för den mogne sökaren, som har avstått från alla önskningar utom en. När allt kommer omkring, vad är vilja annat än hjärtats och sinnets fasthet. Med en sådan fasthet kan allting uppnås.

Fråga: Jag tror att yogin inte bara menade en fast målmedvetenhet som resulterar i en oupphörlig strävan och tillämpning. Han menade att när viljan är fixerad på målet behövs ingen strävan eller tillämpning. Bara det faktum att man är villig lockar till sig sitt mål.
M: Oavsett vilket namn du ger det: vilja, eller fast mål, eller en målinriktning i sinnet, så återkommer du till allvar, förnuft, ärlighet. När du är på fullt allvar, så riktar du varje tillfälle, varje sekund av ditt liv mot ditt syfte. Du slösar inte tid och energi på andra saker. Du är helt och hållet hängiven, kalla det vilja, eller kärlek, eller vanlig ärlighet. Vi är komplexa varelser, i krig inom och utom oss. Vi motsäger oss själva hela tiden och gör i dag det arbete vi utförde i går ogjort. Det är inte konstigt att vi sitter fast. Lite integritet skulle göra stor skillnad.

Fråga: Vad är starkare, önskan eller ödet?
M: Önskan formar ödet.

F: Och ödet formar önskan. Mina önskningar är betingade av

arv och omständigheter, möjligheter och olyckor, det vi kallar ödet.
M: Ja, det kan man säga.

Fråga: När är jag fri att önska vad jag vill önska?
M: Du är fri nu. Vad är det du vill önska? Begär det.

Fråga: Naturligtvis är jag fri att önska, men jag är inte fri att handla efter min önskan. Andra begär kommer att leda mig vilse. Min önskan är inte tillräckligt stark, även om den har mitt godkännande. Andra begär, som jag inte godkänner, är starkare.
M: Du kanske lurar dig själv. Kanske ger du uttryck för dina verkliga önskningar och de som du godkänner hålls på ytan av hänsyn till respektabilitet.

F: Det kan vara som du säger, men det här är en annan teori. Faktum är att jag inte känner mig fri att önska vad jag tycker att jag borde, och när jag verkar önska rätt handlar jag inte därefter.
M: Allt beror på att sinnet är svagt och att hjärnan är sönderslagen. Samla och stärk ditt sinne och du kommer att upptäcka att dina tankar och känslor, ord och handlingar kommer att anpassa sig till din vilja.

Q: Återigen ett perfekt råd! Att integrera och stärka sinnet är ingen lätt uppgift! Hur börjar man?
M: Du kan bara börja där du är. Du är här och nu, du kan inte ta dig härifrån.

F: Men vad kan jag göra här och nu?
M: Du kan vara medveten om din existens - här och nu.

F: Är det allt?
M: Det är allt. Det finns inget mer.

Fråga: Jag är medveten om mig själv i alla mina vakna och drömmar. Det hjälper mig inte särskilt mycket.
M: Yom var medvetna om att tänka, känna och göra. Du var inte medveten om att du *var till.*

F: Vad är den nya faktorn som du vill att jag ska införa?
M: Attityden av rent vittnesmål, att se på händelserna utan att delta i dem.

F: Vad gör det med mig?
M: Svaghet beror på bristande intelligens, bristande förståelse, vilket återigen är ett resultat av icke-medvetenhet. Genom att sträva efter medvetenhet samlar du ditt sinne och stärker det.

Fråga: Jag kan vara helt medveten om vad som pågår, men ändå inte kunna påverka det på något sätt.
M: Du har fel. Det som pågår är en projektion av ditt sinne. Ett svagt sinne kan inte kontrollera sina egna projektioner. Var därför medveten om ditt sinne och dess projektioner. Du kan inte kontrollera det som du inte känner till. Å andra sidan ger kunskap makt. I praktiken är det mycket enkelt. För att kontrollera dig själv - känn dig själv.

F: Jag kanske kan kontrollera mig själv, men kommer jag att kunna hantera kaoset i världen?
M: Det finns inget kaos i världen, förutom det kaos som ditt sinne skapar. Det är självskapat i den bemärkelsen att i dess centrum finns den falska föreställningen om sig själv som något annorlunda och skilt från andra saker. I verkligheten är du inte en sak och inte heller avskild. Du är den oändliga potentialen, den outtömliga möjligheten. Eftersom du *är,* kan allt vara. Universum är bara en partiell manifestation av din gränslösa förmåga att *bli.*

F: Jag märker att jag är helt motiverad av lust till njutning och rädsla för smärta. Hur ädel min önskan än är och hur berättigad min rädsla än är, är njutning och smärta de två poler mellan vilka mitt liv pendlar.
M: Gå till källan för både smärta och njutning, för begär och rädsla. Observera, undersök, försök förstå.

Fråga: Både önskan och rädsla är känslor som orsakas av fysiska eller psykiska faktorer. De finns där och är lätta att observera. Men varför finns de där? Varför önskar jag njutning och fruktar smärta?
M: Glädje och smärta är sinnestillstånd. Så länge du tror att du är sinnet, eller snarare kroppssinnet, är du tvungen att ställa sådana frågor.

Fråga: Och när jag inser att jag inte är kroppen, blir jag då fri från begär och rädsla?
M: Så länge det finns en kropp och ett sinne som skyddar kroppen kommer attraktioner och repulsioner att fungera. De kommer att finnas där, ute i

men det kommer inte att beröra dig. Din uppmärksamhet kommer att riktas mot något annat. Du kommer inte att bli distraherad.

Q: De kommer ändå att finnas där. Kommer man aldrig att bli helt fri?
M: Du är helt fri redan nu. Det du kallar öde *(karma)* är bara resultatet av din egen vilja att leva. Hur stark denna vilja är kan du bedöma utifrån dödens universella skräck.

Fråga: Människor dör ofta frivilligt.
M: Bara när alternativet är värre än döden. Men en sådan vilja att dö kommer från samma källa som viljan att leva, en källa som är djupare än livet självt. Att vara en levande varelse är inte det ultimata tillståndet; det finns något bortom, mycket mer underbart, som varken är varelse eller icke-vara, varken levande eller icke levande. Det är ett tillstånd av ren medvetenhet, bortom rummets och tidens begränsningar. När illusionen om att man själv är kropp och sinne överges förlorar döden sin skräck och blir en del av livet.

31

Undervärdera inte uppmärksamheten

Frågeställare: När jag ser på dig verkar du vara en fattig man med mycket begränsade medel, som står inför alla de problem som fattigdom och ålderdom innebär, precis som alla andra.
Maharaj: Vad skulle det göra för skillnad om jag var väldigt rik? Jag är vad jag är. Vad mer kan jag vara? Jag är varken rik eller fattig, jag är mig själv.

F: Men du upplever både glädje och smärta.

M: Jag upplever dem i medvetandet, men jag är varken medvetandet eller dess innehåll.

Fråga: Du säger att vi alla är lika i vårt verkliga väsen. Hur kommer det sig att din erfarenhet skiljer sig så mycket från vår?

M: Min faktiska erfarenhet är inte annorlunda. Det är min bedömning och inställning som skiljer sig åt. Jag ser samma värld som du, men inte på samma sätt. Det finns inget mystiskt med det. Alla ser världen genom den uppfattning de har om sig själva. Så som du tror att du själv är, så tror du att världen är. Om du föreställer dig själv som skild från världen kommer världen att framstå som skild från dig och du kommer att uppleva begär och rädsla. Jag ser inte världen som skild från mig och därför finns det inget för mig att de- sire eller frukta.

F: Du är en ljuspunkt i världen. Det är inte alla som är det.

M: Det finns absolut ingen skillnad mellan mig och andra, förutom att jag känner mig själv som jag är. Jag är allt. Jag vet det med säkerhet och du vet det inte.

F: Så vi är alla olika.

M: Nej, det gör vi inte. Skillnaden finns bara i sinnet och i tempot. Jag var som du, du kommer att bli som jag.

F: Gud skapade en mycket varierad värld.

M: Mångfalden finns bara i dig. Se dig själv som du är och du kommer att se världen som den är - ett enda block av verklighet, odelbart, obeskrivbart. Din egen skapande kraft projicerar på den en bild och alla dina frågor hänvisar till bilden.

Fråga: En tibetansk yogi skrev att Gud skapar världen i ett syfte och styr den enligt en plan. Syftet är gott och planen är mycket klok.

M: Allt detta är tillfälligt, medan jag har att göra med det eviga. Gudar och deras universum kommer och går, *avatarer* följer varandra i oändlig följd, och till slut är vi tillbaka vid källan. Jag talar bara om den tidlösa källan till alla gudar med alla deras universum, förflutna, nutid och framtid.

F: Känner du till dem alla? Kommer du ihåg dem?

M: När några pojkar spelar en pjäs för skojs skull, vad finns det då att se och minnas?

F: Varför är hälften av mänskligheten män och hälften kvinnor?
M: För deras lycka. Det opersonliga *(avyakta)* blir det personliga *(vyakta) för att skapa* lycka i relationen. Genom min gurus nåd kan jag se lika mycket på det okonstlade som på det personliga. Båda är ett för mig. I livet smälter det per- sonella samman med det opersonliga.

F: Hur uppstår det personliga ur det opersonliga?
M: De två är bara aspekter av en verklighet. Det är inte korrekt att tala om att den ena föregår den andra. Alla dessa idéer hör till det vakna tillståndet.

Fråga: Vad är det som för med sig det vakna tillståndet?
M: I grunden för all skapelse ligger begäret. Begär och fantasi främjar och förstärker varandra. Det fjärde tillståndet *(turiya)* är ett tillstånd av rent bevittnande, fristående medvetenhet, utan passioner och ord. Det är som rymden, opåverkat av det som den innehåller. Kroppsliga och mentala problem når inte dit - de finns utanför, "där", medan vittnet alltid är "här".

Fråga: Vad är verkligt, det subjektiva eller det objektiva? Jag är benägen att tro att det objektiva universum är det verkliga och att mitt subjektiva psyke är föränderligt och övergående. Du tycks hävda verkligheten för dina inre, subjektiva tillstånd och förnekar all verklighet för den konkreta, yttre världen.
M: Både det subjektiva och det objektiva är föränderligt och övergående. Det finns inget verkligt med dem. Hitta det permanenta i det flyktiga, den enda konstanta faktorn i varje erfarenhet.

F: Vad är denna konstanta faktor?
M: Att jag ger den olika namn och pekar ut den på många olika sätt kommer inte att hjälpa dig särskilt mycket, om du inte har förmågan att se. En närsynt man kommer inte att se papegojan på en trädgren, hur mycket du än uppmanar honom att titta. I bästa fall ser han ditt pekande finger. Renodla först din syn, lär dig att se i stället för att stirra, så kommer du att uppfatta papegojan. Du måste också vara ivrig att se. Du behöver både klarhet och allvar för självkännedom. Du behöver hjärtats och sinnets mognad, vilket kommer genom att du i det dagliga livet allvarligt tillämpar det lilla du har förstått. Det finns inga kompromisser inom yogan.

Om du vill synda, synd då helhjärtat och öppet. Även synder har sina lärdomar att lära den uppriktige syndaren, liksom dygder - det uppriktiga helgonet. Det är att blanda ihop de två som är så katastrofalt. Ingenting kan blockera dig så effektivt som kompromisser, för det visar på brist på allvar, utan vilket ingenting kan göras.

F: Jag är för åtstramning, men i praktiken är jag för lyx. Vanan att jaga njutning och undvika smärta är så inrotad i mig att alla mina goda avsikter, som är mycket levande i teorin, inte har några rötter i mitt dagliga liv. Att säga till mig att jag inte är ärlig hjälper mig inte, för jag vet helt enkelt inte hur jag ska göra mig själv ärlig.

M: Du är varken ärlig eller oärlig - att ge namn åt mentala tillstånd är bara bra för att uttrycka ditt gillande eller ogillande. Problemet är inte ditt - det är bara ditt sinnes problem. Börja med att ta avstånd från ditt sinne. Påminn dig resolut om att du inte är sinnet och att dess problem inte är dina.

Fråga: Jag kan fortsätta att intala mig själv: "Jag är inte sinnet, jag bryr mig inte om dess problem", men sinnet finns kvar och dess problem förblir precis som de var. Säg inte till mig att det beror på att jag inte är tillräckligt seriös och att jag borde vara mer lyhörd! Jag vet det och erkänner det och frågar er bara - hur går det till?

M: Du frågar åtminstone! Det räcker till att börja med. Fortsätt att fundera, undra och vara angelägen om att hitta ett sätt. Var medveten om dig själv, observera ditt sinne, ge det din fulla uppmärksamhet. Ta inte efter snabba resultat; det kanske inte finns några inom din notis. Utan att du vet det kommer ditt psyke att genomgå en förändring, det kommer att bli mer klarhet i ditt tänkande, välgörenhet i dina känslor, renhet i ditt beteende. Du behöver inte sikta på dessa - du kommer ändå att bevittna förändringen. För det du är nu är resultatet av ouppmärksamhet och det du blir kommer att vara frukten av uppmärksamhet.

F: Varför skulle uppmärksamhet göra hela skillnaden?

M: Hittills har ditt liv varit mörkt och rastlöst (*tamas* och *rajas*). Uppmärksamhet, vakenhet, medvetenhet, klarhet, livlighet, vitalitet är alla manifestationer av integritet, enhet med din sanna natur *(sattva).* Det ligger i *sattvas* natur att förena och neutralisera *tamas* och *rajas* och återuppbygga personligheten i enlighet med självets sanna natur. *Sattva* är självets trogna tjänare,

alltid uppmärksam och lydig.

F: Och jag kommer till den genom ren uppmärksamhet?
M: Undervärdera inte uppmärksamheten. Det betyder intresse och även kärlek. För att veta, göra, upptäcka eller skapa måste du ge ditt hjärta till det - vilket innebär uppmärksamhet. Alla välsignelser flödar från den.

Fråga: Du råder oss att koncentrera oss på "jag är". Är detta också en form av uppmärksamhet?
M: Vad mer? Ge din odelade uppmärksamhet åt det viktigaste i ditt liv - dig själv. I ditt personliga universum är du centrum - om du inte känner till centrum, vad kan du då veta mer?

F: Men hur kan jag känna mig själv? För att lära känna mig själv måste jag vara borta från mig själv. Men det som är långt ifrån mig själv kan inte vara jag själv. Det ser alltså ut som om jag inte kan känna mig själv, utan bara det som jag tar för att vara mig själv. **M: Det** stämmer. Liksom du inte kan se ditt ansikte, utan bara dess reflektion i spegeln, så kan du bara känna din bild som reflekteras i det rena medvetandets rostfria spegel.

F: Hur får jag tag på en sådan rostfri spegel?
M: Självklart genom att ta bort fläckar. Se fläckarna och ta bort dem. Den gamla läran är fullt giltig.

F: Vad är att se och vad är att ta bort?
M: Den perfekta spegelns natur är sådan att du inte kan se den. Vad du än kan se måste det vara en fläck. Vänd dig bort från det, ge upp det, känn det som oönskat.

F: Är alla uppfattbara varor fläckar?
M: Alla är fläckar.

F: Hela världen är en fläck.
M: Ja, det är det.

Q: Så hemskt! Så universum har inget värde?
M: Det är av enormt värde. Genom att gå bortom den inser du dig själv.

F: Men varför kom den till stånd i första hand?
M: Du kommer att veta det när det är slut.

F: Kommer det någonsin att ta slut?

M: Ja, för dig.

F: När började det?
M: Nu.

F: När kommer det att ta slut?
M: Nu.

F: Det slutar inte nu?
M: Du låter det inte ske.

F: Jag vill låta det vara.
M: Det gör du inte. Hela ditt liv är kopplat till det. Ditt förflutna och din framtid, dina önskningar och dina rädslor har alla sina rötter i världen. Utan världen var är du, vem är du?

Q: Men det är precis vad jag kom att få reda på.
M: Och jag säger dig just detta: hitta ett fotfäste bortom och allt kommer att bli klart och enkelt.

32

Livet är den högsta gurun

Frågeställare: Den ena av oss är brittisk, den andra amerikansk. Den värld som vi föddes i håller på att falla sönder och eftersom vi är unga är vi oroliga. De gamla hoppas att de ska dö sin egen död, men de unga har inget sådant hopp. Några av oss vägrar att döda, men ingen kan vägra att bli dödad. Kan vi hoppas på att ställa världen till rätta under vår livstid?

Maharaj: Vad får dig att tro att världen kommer att gå under?

Q: Förstörelseinstrumenten har blivit otroligt kraftfulla. Dessutom har själva vår produktivitet blivit destruktiv för naturen och för våra kulturella och sociala värden.
M: Du talar om vår tid. Det har varit så överallt - var och alltid? Men den svåra situationen kan vara tillfällig och lokal. När den väl är över kommer den att glömmas bort.

F: Den förestående katastrofen är otroligt stor. Vi lever mitt i en explosion.
M: Varje människa lider ensam och dör ensam. Siffror är irrelevanta. Det finns lika mycket död när en miljon dör som när en enda dör.

F: Naturen dödar miljontals människor, men det skrämmer mig inte. Det kan finnas tragedi eller mystik i det, men ingen grymhet. Det som skrämmer mig är mänskligt orsakat lidande, förstörelse och ödeläggelse. Naturen är storslagen i sitt handlande och sitt upplösande. Men det finns elakhet och galenskap i människans handlingar.
M: Just det. Så det är inte lidandet och döden som är ditt problem, utan den elakhet och galenskap som ligger till grund för dem. Är inte elakhet också en form av galenskap? Och är inte galenskap ett missbruk av sinnet? Mänsklighetens problem ligger enbart i detta missbruk av sinnet. Alla naturens och andens skatter är öppna för den människa som använder sitt sinne på rätt sätt.

F: Vad är rätt användning av sinnet?
M: Rädsla och girighet orsakar missbruk av sinnet. Den rätta användningen av sinnet är i kärlekens, livets, sanningens och skönhetens tjänst.

F: Lättare sagt än gjort. Kärlek till sanningen, till människan, till god vilja - vilken lyx! Vi behöver massor av den för att ställa världen till rätta, men vem kommer att tillhandahålla den?
M: Du kan tillbringa en evighet med att leta på andra håll efter sanning och kärlek, intelligens och välvilja och be Gud och människor om hjälp - allt förgäves. Du måste börja i dig själv, med dig själv - detta är den obevekliga lagen. Du kan inte ändra bilden utan att ändra ansiktet. Inse först att din värld bara är en återspegling av dig själv och sluta hitta fel på återspeglingen. Ta hand om dig själv, ställ dig till rätta - mentalt och känslomässigt. Det fysiska kommer att följa efter.

automatiskt. Ni talar så mycket om reformer: ekonomiska, sociala och politiska. Låt reformerna vara och tänk på reformatorerna. Vad för slags värld kan en människa skapa som är dum, girig och hjärtlös?

F: Om vi måste vänta på en förändring av hjärtat måste vi vänta i all oändlighet. Ert råd är ett fulländat råd, som också är ett råd om förtvivlan. När alla är perfekta kommer världen att vara perfekt. Vilken värdelös truism!

M: Jag har inte sagt det. Jag sa bara: Du kan inte förändra världen om du inte förändrar dig själv. Jag sa inte - innan man förändrar varje kropp. Det är varken nödvändigt eller möjligt att förändra andra. Men om du kan förändra dig själv kommer du att upptäcka att ingen annan förändring behövs. För att förändra bilden byter man bara filmen, man angriper inte filmduken!

F: Hur kan du vara så säker på dig själv? Hur vet du att det du säger är sant?

M: Jag är inte säker på mig själv, jag är säker på dig. Allt du behöver är att sluta söka utanför det som bara finns inom dig. Ställ in din vision innan du agerar. Du lider av en akut missuppfattning. Klargör ditt sinne, rena ditt hjärta, helga ditt liv - detta är den snabbaste vägen till en förändring av din värld.

Fråga: Så många helgon och mystiker levde och dog. De förändrade inte min värld.

M: Hur skulle de kunna göra det? Din värld är inte deras och deras värld är inte heller din.

Fråga: Det finns säkert en värld som är gemensam för alla.

M: Sakernas värld, energins och materiens värld? Även om det fanns en sådan gemensam värld av ting och krafter är det inte den värld vi lever i. Vår värld är en värld av känslor och idéer, av attraktioner och repulsioner, av värderingar, av motiv och incitament; en helt och hållet mental värld. Biologiskt sett behöver vi mycket lite; våra problem är av en annan ordning. Problem som skapas av önskningar, rädslor och felaktiga idéer kan endast lösas på sinnets nivå. Du måste besegra ditt eget sinne och för detta måste du gå bortom det.

Fråga: Vad innebär det att gå bortom sinnet?

M: Du har gått bortom kroppen, eller hur? Du har inte

följa din matsmältning, cirkulation eller eliminering noga. Dessa har blivit automatiska. På samma sätt bör sinnet arbeta automatiskt, utan att kräva uppmärksamhet. Detta kommer inte att ske om inte sinnet arbetar felfritt. Vi är för det mesta medvetna om sinnet och kroppen, eftersom de ständigt kallar på hjälp. Smärta och lidande är bara kroppen och sinnet som skriker efter uppmärksamhet. För att gå bortom kroppen måste du vara frisk: för att gå bortom sinnet måste du ha ditt sinne i perfekt ordning. Du kan inte lämna en röra bakom dig och gå bortom det. - Röran kommer att försumma dig. "Plocka upp ditt skräp" verkar vara den universella lagen. Och en rättvis lag också.

F: Får jag fråga dig hur du gick bortom sinnet?
M: Genom min gurus nåd.

F: Hur såg hans nåd ut?
M: Han berättade vad som är sant.

F: Vad sa han till dig?
M: Han sa att jag är den högsta verkligheten.

F: Vad gjorde du åt det?
M: Jag litade på honom och kom ihåg det.

F: Är det allt?
M: Ja, jag minns honom, jag minns vad han sa.

F: Menar ni att detta var tillräckligt?
M: Vad behöver göras mer? Det var ganska mycket att komma ihåg gurun och hans ord. Mitt råd till dig är ännu mindre svårt än så - kom bara ihåg dig själv. "Jag är" är tillräckligt för att läka ditt sinne och föra dig vidare. Det är bara att ha lite tillit. Jag vilseleder dig inte. Varför skulle jag göra det? Vill jag ha något från dig? Jag önskar dig lycka till - det är min natur. Varför skulle jag vilseleda dig? Förnuftet säger dig också att för att uppfylla en önskan måste du hålla dig till den. Om du vill känna din sanna natur måste du ha dig själv i åtanke hela tiden, tills hemligheten med din som är uppenbarad.

Fråga: Varför ska självmedvetande föra en till självförverkligande? **M:** Därför att de bara är två aspekter av samma tillstånd. Självminnelse finns i sinnet, självförverkligande finns bortom sinnet. Bilden i spegeln är av ansiktet bortom spegeln.

F: Det är rimligt. Men vad är syftet?
M: För att kunna hjälpa andra måste man vara bortom behovet av hjälp.

F: Allt jag vill är att vara lycklig.
M: Var glad för att göra glad.

F: Låt andra ta hand om sig själva.
M: Sir, ni är inte åtskilda. Den lycka ni inte kan dela är falsk. Endast den som kan delas är verkligen önskvärd.

F: Just det. Men behöver jag en guru? Det du berättar för mig är enkelt och övertygande. Jag kommer ihåg det. Detta gör dig inte till min guru.
M: Det är inte dyrkan av en person som är avgörande, utan hur stabil och djup din hängivenhet till uppgiften är. Livet självt är den högsta gurun; var uppmärksam på dess lärdomar och lydig mot dess befallningar. När du personifierar deras källa har du en yttre guru; när du tar dem direkt från livet finns gurun inom dig. Kom ihåg, undra, fundera, lev med det, älska det, växa in i det, växa med det, gör det till ditt eget - din gurus ord, yttre av inre. Sätt in allt och du kommer att få allt. Jag gjorde det. Jag gav all min tid till min guru och till det han sa till mig.

F: Jag är författare till yrket. Kan du ge mig några råd, särskilt för mig?
M: Att skriva är både en talang och en färdighet. Man måste växa i talang och utveckla sin skicklighet. Begär det som är värt att önska och begär det väl. Precis som du väljer din väg i en folkmassa och passerar mellan människor, så hittar du din väg mellan händelser utan att missa den allmänna riktningen. Det är lätt om du är seriös.

F: Du nämner så många gånger behovet av att vara seriös. Men vi är inte människor med en enda vilja. Vi är en blandning av önskningar och behov, instinkter och uppmaningar. De kryper över varandra, ibland dominerar en, ibland en annan, men aldrig länge.
M: Det finns inga behov, bara önskningar.

F: Att äta, dricka, skydda sin kropp; att leva?
M: Önskan att leva är den enda grundläggande önskan. Allt annat är beroende av den.

F: Vi lever för att vi måste leva.

M: Vi lever för att vi längtar efter sinnlig existens.

Fråga: En så universell sak kan inte vara fel.
M: Det är naturligtvis inte fel. På sin egen plats och i sin egen tid är ingenting fel. Men när man är intresserad av sanningen, av verkligheten, måste man ifrågasätta allting, sitt eget liv. Genom att hävda nödvändigheten av sensorisk och intellektuell erfarenhet inskränker du din undersökning till att söka efter bekvämlighet.

F: Jag söker lycka, inte bekvämlighet.
M: Vad är det för lycka som du känner till, förutom att du har det bra i kropp och själ?

F: Finns det någon annan?
M: Ta reda på det själv. Ställ frågor om varje önskan, håll inga önskningar legitima. Töm dig på alla ägodelar, fysiska och mentala, var fri från all självbekymmer, var öppen för upptäckter.

Fråga: Det är en del av den indiska andliga traditionen att bara det att leva i närheten av ett helgon eller en visdom bidrar till befrielse och att inga andra medel behövs. Varför organiserar du inte ett ashram så att människor kan bo nära dig?
M: I samma ögonblick som jag skapar en institution blir jag dess fånge. I själva verket är jag tillgänglig för alla. Gemensamma tak och mat kommer inte att göra människor mer välkomna. Att leva nära varandra innebär inte att man andas samma luft. Det innebär att lita på och lyda, att inte låta lärarens goda avsikter gå till spillo. Ha din guru alltid i ditt hjärta och kom ihåg hans instruktioner - detta är verklig förblivelse med den sanna. Fysisk närhet är minst viktigt. Gör hela ditt liv till ett uttryck för din tro och kärlek till din lärare - detta är verkligt uppehåll med gurun.

33

Allting händer av sig självt

Frågeställare: Dör en *gnani?*
Maharaj: Han är bortom liv och död. Det som vi anser vara oundvikligt - att födas och dö - är för honom bara ett sätt att uttrycka rörelse i det orörliga, förändring i det oföränderliga, slut i det oändliga. För *gnani* är det uppenbart att ingenting föds och ingenting dör, ingenting varar och ingenting förändras, allt är som det är - tidlöst.

F: Du säger att *gnani* är bortom. Bortom vad? Bortom kunskap?
M: Kunskap har sin uppgång och sin nedgång. Medvetandet uppstår och försvinner. Det är en fråga om dagliga händelser och observationer. Vi vet alla att vi ibland är medvetna och ibland inte. När vi inte är medvetna framstår det för oss som ett mörker eller ett tomrum. Men en *gnani* är medveten om sig själv som varken medveten eller omedveten, utan rent medveten, ett vittne till de tre sinnestillstånden och deras kon- tenter.

F: När börjar detta vittnesbörd?
M: För en *gnani* har ingenting en början eller ett slut. Precis som salt löses upp i vatten, så löses allting upp i ren varelse. Wisdom är att evigt förneka det overkliga. Att se det overkliga är wisdom. Bortom detta ligger det outtalbara.

Fråga: Det finns en övertygelse i mig: "Jag är kroppen". Jag medger att jag talar av okunnighet. Men tillståndet att känna att man själv är kroppen, kropp-själ, sinne-kropp eller till och med rent sinne - när började det?
M: Man kan inte tala om en början av medvetandet. Själva idéerna om början och tid finns inom medvetandet. Till

För att kunna tala på ett meningsfullt sätt om början av något måste man gå ut ur det. Och i samma ögonblick som du kliver ut inser du att det inte finns något sådant och aldrig har funnits. Det finns bara verklighet, där inget "ting" har något eget väsen. Liksom vågorna är oskiljaktiga från havet, så är all existens rotad i varandet.

Fråga: Faktum är att jag här och nu frågar dig: När uppstod känslan "Jag är kroppen"? Vid min födelse? eller i morse?
M: Nu.

Q: Men jag minns att jag hade det i går också!
M: Minnet av igår är bara nu.

Fråga: Men jag existerar väl i tiden? Jag har ett förflutet och en framtid.
M: Det är så du föreställer dig det - nu.

F: Det måste ha funnits en början.
M: Nu.

F: Och hur är det med slutet?
M: Det som inte har någon början kan inte ha något slut.

F: Men jag är medveten om min fråga.
M: En falsk fråga kan inte besvaras. Den kan bara ses som falsk.

Q: För mig är den verklig.
M: När verkade det verkligt för dig? Nu.

Q: Ja, det är helt verkligt för mig - nu.
M: Vad är verkligt i din fråga? Det är ett sinnestillstånd. Inget sinnestillstånd kan vara mer verkligt än själva sinnet. Är sinnet verkligt? Det är bara en samling tillstånd, vart och ett av dem övergående. Hur kan en följd av övergående tillstånd betraktas som verkliga?

Q: Som pärlor på ett snöre följer händelser på varandra - i all evighet.
M: De bygger alla på den grundläggande idén: "Jag är kroppen". Men även detta är ett mentalt tillstånd som inte varar. Det kommer och går som alla andra tillstånd. Illusionen av att vara kropp-själ finns där, bara för att den inte undersöks. Att inte undersöka är den tråd på vilken alla sinnestillstånd är upphängda. Det är som mörker i ett stängt rum. Det finns där - till synes. Men när rummet öppnas, vart tar det vägen? Ingenstans, eftersom det inte var där. Alla sinnestillstånd, alla namn och former av exis-

tens har sina rötter i att man inte undersöker, att man inte undersöker, i fantasi och godtrogenhet. Det är rätt att säga "jag är", men att säga "jag är detta", "jag är det" är ett tecken på att man inte frågar, inte undersöker, på mental svaghet eller slöhet.

Fråga: Om allt är ljus, hur kan då mörker uppstå? Hur kan det finnas mörker mitt i ljuset?

M: Det finns inget mörker mitt i ljuset. Självförgätning är mörkret. När vi är upptagna av andra saker, av icke-självet, glömmer vi självet. Det finns inget onaturligt med det. Men varför glömma självet genom överdrivet fasthållande? Visdom ligger i att aldrig glömma jaget som den ständigt närvarande källan till både den som upplever och hans erfarenhet.

Fråga: I mitt nuvarande tillstånd kommer idén om "jag är kroppen" spontant, medan idén om "jag är det rena väsendet" måste påtvingas sinnet som något som är sant men som inte upplevs.

M: Ja, *sadhana* (praktik) består i att med kraft påminna sig själv om sin rena "varelse", att inte vara något särskilt, inte heller en summa av enskilda saker, inte ens helheten av alla enskilda saker, som utgör ett universum. Allt existerar i sinnet, till och med kroppen är en integration i sinnet av ett stort antal sinnesupplevelser, där varje uppfattning också är ett mentalt tillstånd. Om du säger: "Jag är kroppen", visa det.

F: Här är den.

M: Bara när du tänker på det. Både sinnet och kroppen är intermittenta tillstånd. Summan av dessa blixtar skapar illusionen av existens. Fråga vad som är permanent i det förgängliga, verkligt i det overkliga. Detta är *sadhana*.

Fråga: Faktum är att jag tänker på mig själv som kroppen.

M: Tänk på dig själv. Men ta inte in tanken på en kropp i bilden. Det finns bara en ström av förnimmelser, per- ceptioner, minnen och idéer. Kroppen är en abstraktion, skapad av vår tendens att söka enhet i mångfalden - vilket återigen inte är fel.

Fråga: Jag har fått höra att tanken "Jag är kroppen" är en skamfläck i sinnet.

M: Varför pratar du så här? Sådana uttryck skapar problem. The

Jaget är källan till allt, och av allt - slutdestinationen. Ingenting är externt.

Fråga: När kroppstanken blir besatt, är det inte helt fel?
M: Det finns inget fel i idén om en kropp, inte heller i idén "Jag är kroppen". Men att begränsa sig till en enda kropp är ett misstag. I verkligheten är all existens, varje form, min egen, inom mitt medvetande. Jag kan inte säga vad jag är eftersom ord endast kan beskriva vad jag inte är. Jag är, och eftersom jag är, är allting. Men jag är bortom medvetandet och därför kan jag i medvetandet inte säga vad jag är. Ändå är jag. Frågan "Vem är jag" har inget svar. Ingen erfarenhet kan besvara den, för jaget är bortom erfarenheten.

F: Frågan "Vem är jag?" måste ändå vara användbar.
M: Den har inget svar i medvetandet och hjälper därför till att gå bortom medvetandet.

F: Här är jag - i det nuvarande ögonblicket. Vad är verkligt i det och vad är inte verkligt? Säg inte att min fråga är felaktig. Att ifrågasätta mina frågor leder mig ingenstans.
M: Din fråga är inte felaktig. Den är onödig. Du sa: "Här och nu är jag". Stanna där, detta är verkligt. Förvandla inte ett faktum till en fråga. Där ligger ditt misstag. Du är varken vetande eller icke-vetande, varken sinne eller materia; försök inte beskriva dig själv i termer av sinne och materia.

F: Nyligen kom en pojke till dig med ett problem. Du sa några ord till honom och han gick därifrån. Hjälpte du honom?
M: Självklart.

F: Hur kan du vara så säker?
M: Att hjälpa är min natur.

F: Hur lärde du känna den?
M: Det behöver du inte veta. Den fungerar av sig själv.

F: Du har ändå gjort ett uttalande. Vad bygger det på?
M: På vad folk säger till mig. Men det är du som ber om bevis. Jag behöver inga bevis. Att ställa saker och ting till rätta ligger i min egen natur, som är *satyam, shivam, sundaram* (det sanna, det goda, det vackra).

Fråga: När en människa kommer till dig för att få råd och du ger honom råd, varifrån kommer det och med vilken kraft hjälper det?
M: Hans eget väsen påverkar hans sinne och framkallar en reaktion.

F: Och vad är din roll?
M: I mig möts människan och hennes jag.

F: Varför hjälper inte jag själv människan utan dig?
M: Men jag är jaget! Du föreställer dig mig som separat, därav din fråga. Det finns inget "mitt jag" och "hans jag". Det finns självet, det enda självet av alla. Du förvillas av mångfalden av namn och former, sinnen och kroppar och föreställer dig flera olika jag. Vi är båda jaget, men du verkar inte vara övertygad. Detta tal om det personliga jaget och det universella jaget är inlärarens stadium; gå vidare, fastna inte i dualiteten.

F: Låt oss återgå till mannen som behöver hjälp. Han kommer till dig.
M: Om han kommer, kommer han säkert att få hjälp. Eftersom han var beredd att få hjälp kom han. Det finns inget fantasifullt i det. Jag kan inte hjälpa vissa och avvisa andra. Alla som kommer får hjälp, för så är lagen. Det är bara den form som hjälpen tar som varierar beroende på behovet.

F: Varför måste han komma hit för att få råd? Kan han inte få det inifrån?
M: Han lyssnar inte. Hans tankar är vända utåt. Men i själva verket finns alla erfarenheter i sinnet, och även när han kommer till mig och får hjälp är allt inom honom själv. Istället för att hitta ett svar inom sig själv föreställer han sig ett svar utifrån. För mig finns det inget jag, ingen människa och inget givande. Allt detta är bara en flimmer i sinnet. Jag är oändlig frid och tystnad i vilken ingenting framträder, för allt som framträder - försvinner. Ingen kommer för att be om hjälp, ingen erbjuder hjälp, ingen får hjälp. Allt är bara en uppvisning i medvetandet.

Fråga: Men kraften att hjälpa finns där och det finns någon eller något som visar upp den kraften, kalla det Gud, Jaget eller det universella sinnet. Namnet spelar ingen roll, men faktumet gör det.
M: Detta är den ställning som kropp och sinne intar. Det rena sinnet ser saker och ting som de är - bubblor av medvetande. Dessa bubblor dyker upp, försvinner och dyker upp igen - utan att ha-

verklig varelse. Ingen särskild orsak kan tillskrivas dem, eftersom alla orsakas av alla och påverkar alla. Varje bubbla är en kropp och alla dessa kroppar är mina.

F: Menar du att du har makten att göra allting rätt?
M: Det finns ingen makt som är skild från mig. Den är inneboende i min natur. Kalla det kreativitet. Av en guldklump kan du göra många smycken - alla kommer att förbli guld. På samma sätt, i vilken roll jag än uppträder och vilken funktion jag än utför - så är jag fortfarande det jag är: "Jag är" orubblig, orubblig, oberoende. Det ni kallar universum, naturen, är min spontana kreativitet. Vad som än händer - det händer. Men min na- turen är sådan att allt slutar i glädje.

F: Jag har ett fall där en pojke blev blind på grund av att hans dumma mamma gav honom metylalkohol. Jag ber dig att hjälpa honom. Du är full av medkänsla och är uppenbarligen angelägen om att hjälpa honom. Med vilken kraft kan du hjälpa honom?
M: Hans fall är registrerat i medvetande. Det finns där - oavvisligt. Medvetandet kommer att agera.

F: Spelar det någon roll att jag ber dig om hjälp?
M: Din fråga är en del av pojkens blindhet. Eftersom han är blind frågar du. Du har inte tillfört något.

F: Men din hjälp kommer att vara en ny faktor?
M: Nej, allt finns i pojkens blindhet. Allt finns i den - mamman, pojken, du och jag och allt annat. Det är en enda händelse.

F: Menar du att till och med vårt sätt att diskutera pojkens fall är förutbestämt?
M: Hur annars? Alla saker innehåller sin framtid. Pojken dyker upp i medvetandet. Jag är bortom det. Jag ger inte order till medvetandet. Jag vet att det ligger i medvetandets natur att ställa saker och ting till rätta. Låt medvetandet ta hand om sina skapelser! Pojkens sorg, ditt medlidande, mitt lyssnande och medvetandets agerande.
- Allt detta är ett enda faktum - dela inte upp det i olika delar och ställ sedan frågor.

F: Hur konstigt fungerar ditt sinne?
M: Det är du som är konstig, inte jag. Jag är normal. Jag är frisk. Jag ser saker

som de är, och därför är jag inte rädd för dem. Men du är rädd för verkligheten.

F: Varför skulle jag göra det?

M: Det är okunskap om dig själv som gör dig rädd och du är också omedveten om att du är rädd. Försök inte att inte vara rädd. Bryt ner okunskapens mur först.

Människor är rädda för att dö, eftersom de inte vet vad döden är. *Gnani* har dött innan han dog, han såg att det inte fanns något att vara rädd för. I det ögonblick du känner till ditt verkliga väsen är du inte rädd för någonting. Döden ger frihet och makt. För att vara fri i världen måste man dö till världen. Då är universum ditt eget, det blir din kropp, ett uttryck och ett verktyg. Lyckan i att vara absolut fri är obeskrivlig. Å andra sidan kan den som är rädd för friheten inte dö.

F: Du menar att den som inte kan dö inte kan leva?

M: Säg det som du vill: fasthållande är slaveri, lösgörande är frihet. Att begära är att vara slav.

F: Följer det av detta att om du är frälst är världen frälst?

M: Som helhet behöver världen inte räddas. Människan gör misstag och skapar sorg; när det kommer in i medvetandefältet, i en *gnanis* medvetande, rättas det till rätta. Sådan är hans natur.

Fråga: Vi kan observera vad som kan kallas andliga framsteg. En självisk människa blir religiös, kontrollerar sig själv, förfinar sina tankar och känslor, börjar utöva andliga övningar och inser sitt sanna väsen. Är sådana framsteg styrda av kausalitet eller är de tillfälliga?

M: Från min synvinkel sker allting av sig självt, helt spontant. Men människan föreställer sig att hon arbetar för ett incitament, mot ett mål. Han har alltid en belöning i åtanke och strävar efter den.

Fråga: En rå, outvecklad människa arbetar inte utan belöning. Är det inte rätt att erbjuda honom incitament?

M: Han kommer i alla fall att skapa incitament för sig själv. Han vet inte att det ligger i medvetandets natur att växa. Han kommer att gå från motiv till motiv och jaga guruer för att uppfylla sina önskningar. När han genom sitt väsens lagar finner vägen till återvändande *(nivritti)* överger han alla motiv, för hans intresse för

världen är över. Han vill inte ha någonting - varken från andra eller från sig själv. Han dör till allt och blir Allt. Att inte vilja något och inte göra något - det är sann skapelse! Att se hur enigheten uppstår och avtar i ens hjärta är ett under.

F: Det stora hindret för inre ansträngningar är tristess. Lärjungen blir uttråkad.

M: Tröghet och rastlöshet *(tamas* och *rajas)* arbetar tillsammans och håller klarhet och harmoni *(sattva)* nere. Tamas och Rajas måste besegras innan Sattva kan uppträda. Allt kommer att komma i sinom tid, helt spontant.

F: Behöver man då inte anstränga sig?

M: När det behövs ansträngning kommer det att finnas ansträngning. När ansträngningslöshet blir nödvändig kommer den att göra sig gällande. Du behöver inte driva livet runt. Låt det bara flyta med det och ge dig själv helt och hållet åt uppgiften i det nuvarande ögonblicket, som är det döende nuet till nuet. För att leva är att dö. Utan döden kan livet inte existera.

Håll fast vid det viktigaste, nämligen att världen och jaget är ett och fullkomligt. Det är bara din attityd som är felaktig och behöver justeras.

Denna process eller omställning är vad du kallar *sadhana*. Du kommer till den genom att göra slut på slöheten och använda all din energi för att röja vägen för klarhet och välgörenhet. Men i verkligheten är allt detta tecken på oundviklig tillväxt. Var inte rädd, var inte återigen rädd, fördröj inte. Var den du är. Det finns ingenting att vara rädd för. Lita på och försök. Experimentera ärligt. Ge ditt verkliga väsen en chans att forma ditt liv. Du kommer inte att ångra dig.

34

Sinnet är själva rastlösheten

Frågeställare: Jag är född svensk. Nu undervisar jag i Hatha Yoga i Mexiko och i USA.
Maharaj: Var lärde du dig det?

Fråga: Jag hade en lärare i USA, en indisk Swami.
M: Vad gav den dig?

F: Det gav mig god hälsa och en möjlighet att försörja mig.
M: Det räcker. Är det allt du vill ha?

F: Jag söker sinnesfrid. Jag äcklas av alla de grymma saker som de så kallade kristna gör i Kristi namn. Under en tid var jag utan religion. Sedan blev jag attraherad av yoga.
M: Vad fick du ut av det?

Fråga: Jag studerade yogans filosofi och det hjälpte mig.
M: På vilket sätt hjälpte den dig? På vilka sätt kunde du dra slutsatsen att du har fått hjälp?

F: God hälsa är något ganska konkret.
M: Det är utan tvekan väldigt bondigt att känna sig vältränad. Är nöje allt du förväntar dig av yoga?

Fråga: Glädjen av välbefinnande är belöningen för Hatha Yoga. Men yoga i allmänhet ger mer än så. Den ger svar på många frågor.
M: Vad menar du med yoga?

Fråga: Hela den indiska läran - evolution och reinkarnation, *karma* och så vidare.
M: Okej, du fick all den kunskap du ville ha. Men på vilket sätt har du nytta av det?

F: Det gav mig sinnesro.
M: Gjorde det det? Har du fått lugn och ro i sinnet? Är ditt sökande över?

F: Nej, inte ännu.
M: Naturligtvis. Det kommer inte att ta slut, eftersom det inte finns något sådant som sinnesfrid. Sinnet betyder störning; rastlöshet är i sig självt sinnet. Yoga är inte en egenskap hos sinnet och inte heller ett sinnestillstånd.

Fråga: Jag fick ett visst mått av frid från yogan.
M: Om du undersöker det noga kommer du att se att sinnet är fullt av tankar. Det kan bli tomt ibland, men det gör det för en stund och återgår sedan till sin vanliga rastlöshet. Ett kalibrerat sinne är inte ett fredligt sinne.

Du säger att du vill lugna ditt sinne. Är den som vill pacificera sinnet själv fredlig?

F: Nej, jag är inte i fred, jag tar hjälp av yoga.
M: Ser du inte motsägelsen? Under många år har du sökt din sinnesfrid. Du kunde inte finna den, för ett ting som i grunden är rastlöst kan inte vara i fred.

F: Det har skett en viss förbättring.
M: Den fred som du påstår dig ha funnit är mycket bräcklig; varje liten sak kan knäcka den. Det ni kallar fred är bara frånvaro av oordning. Den är knappast värd namnet. Den verkliga freden kan inte störas. Kan du hävda en sinnesfrid som är oantastlig?

F: Jag strävar.
M: Strävan är också en form av rastlöshet.

F: Vad återstår då?
M: Jaget behöver inte vila. Det är självt i fred, men inte i fred. Det är bara sinnet som är rastlöst. Allt det känner till är rastlöshet, med dess många former och grader. De behagliga anses vara överlägsna och de smärtsamma är nedprioriterade. Det vi kallar framsteg är bara en övergång från det obehagliga till det behagliga. Men förändringar i sig kan inte föra oss till det oföränderliga, för allt som har en början måste ha ett slut. Det verkliga börjar inte; det avslöjar sig bara som begynnelse- och ändlöst, alltigenom genomträngande, alltigenom mäktigt, orörlig huvudmover, tidlöst oföränderligt.
F: Vad har man då att göra?
M: Genom yogan har du samlat på dig kunskap och ex

erfarenhet. Detta kan inte förnekas. Men vad har du för nytta av allt detta? Yoga betyder förening, förening. Vad har du återförenat, återförenats med?

Fråga: Jag försöker återförena personligheten med det verkliga jaget.
M: Personligheten *(vyakti) är* bara en produkt av fantasin. Jaget *(vyakta) är* offret för denna fantasi. Det är det faktum att du tar dig själv för att vara det du inte är som binder dig. Personen kan inte sägas existera i egen rätt; det är jaget som tror att det finns en person och är medvetet om att vara den. Bortom självet *(vyakta)* ligger det omanifesterade *(avyakta),* den orsakslösa orsaken till allting. Det är inte ens rätt att tala om att återförena personen med jaget, eftersom det inte finns någon person, utan bara en mental bild som ges en falsk rea- litet genom övertygelse. Ingenting har delats och det finns ingenting att förena.

Fråga: Yoga hjälper till att söka och hitta sig själv.
M: Du kan hitta det du har förlorat. Men du kan inte hitta det du inte har förlorat.

Fråga: Om jag aldrig hade förlorat något skulle jag ha blivit upplyst. Men det är jag inte. Jag söker. Är inte just mitt sökande ett bevis på att jag har förlorat något?
M: Det visar bara att du tror att du har förlorat. Men vem tror det? Och vad tror man att man har förlorat? Har du förlorat en person som du själv? Vad är det för jag som du letar efter? Vad exakt förväntar du dig att hitta?

Fråga: Den sanna kunskapen om sig själv.
M: Den sanna kunskapen om jaget är inte en kunskap. Det är inte något som man hittar genom att söka, genom att leta överallt. Den finns inte i rum eller tid. Kunskap är bara ett minne, ett tankemönster, en mental vana. Alla dessa motiveras av njutning och smärta. Det är för att du drivs av njutning och smärta som du söker efter kunskap. Att vara sig själv är helt bortom all motivation. Du kan inte vara dig själv av någon anledning. Du *är* dig själv, och ingen anledning behövs.

Fråga: Genom att göra yoga kommer jag att finna frid.
M: Kan det finnas en fred som är skild från dig själv? Talar du utifrån din egen erfarenhet eller enbart från böcker? Din bokkunskap är användbar till en början, men snart måste den överges för att ersättas av en direkt erfarenhet, som till sin natur är outtalbar.

Ord kan också användas för att förstöra, bilder byggs upp av ord och förstörs av ord. Du kom in i ditt nuvarande tillstånd genom verbalt tänkande, du måste ta dig ur det på samma sätt.

F: Jag uppnådde en viss grad av inre frid. Ska jag förstöra den?
M: Det som har uppnåtts kan gå förlorat igen. Först när du inser den sanna freden, den fred du aldrig har förlorat, kommer den freden att förbli hos dig, för den har aldrig varit borta. Istället för att söka efter det du inte har, ta reda på vad det är som du aldrig har förlorat? Det som finns där före alltings början och efter alltings slut; det som det inte finns någon födelse eller död för. Det orubbliga tillståndet, som inte påverkas av en kropps eller ett sinnes födelse och död, det tillståndet måste du uppfatta.

Fråga: Hur kan man uppnå en sådan uppfattning?
M: I livet kan man inte uppnå något utan att övervinna hinder. Hindren för den klara uppfattningen av ens sanna väsen är önskan om njutning och rädsla för smärta. Det är lust-smärta-moti- vationen som står i vägen. Själva friheten från alla motiv, det tillstånd där inga begär uppstår är det naturliga tillståndet.

Fråga: Behöver ett sådant uppgivande av önskningar tid?
M: Om du lämnar det till tiden kommer det att krävas miljontals år. Att ge upp önskan efter önskan är en långvarig process där slutet aldrig är i sikte. Lämna dina önskningar och rädslor ifred, ge hela din uppmärksamhet åt ämnet, åt honom som ligger bakom upplevelsen av önskningar och rädslor. Fråga: vem önskar? Låt varje önskan föra dig tillbaka till dig själv.

Fråga: Roten till alla önskningar och rädslor är densamma - längtan efter lycka.
M: Den lycka som du kan tänka på och längta efter är bara fysisk eller mental tillfredsställelse. Sådan sensorisk eller mental njutning är inte den verkliga, den absoluta lyckan.

Fråga: Även sinnesnjutningar och mentala njutningar och den allmänna känslan av välbefinnande som uppstår med fysisk och psykisk hälsa måste ha sina rötter i verkligheten.
M: De har sina rötter i fantasin. En man som får en sten och försäkras om att det är en ovärderlig diamant kommer att bli mycket nöjd tills han inser sitt misstag.

förlorar sin skärpa och smärtar sin tagg när jaget är känt. Båda ses som de är - villkorliga svar, rena reaktioner, enkla attraktioner och repulsioner, baserade på minnen eller föreställningar. Vanligtvis upplevs njutning och smärta när de är förväntade. Allt handlar om förvärvade vanor och övertygelser.

F: Ja, nöje kan vara inbillning. Men smärta är verklig.

M: Smärta och njutning hör alltid ihop. Frihet från den ena innebär frihet från båda. Om du inte bryr dig om njutning kommer du inte att vara rädd för smärta. Men det finns en lycka som inte är någotdera, som är helt bortom. Den lycka som du känner till är beskrivbar och mätbar. Den är så att säga objektiv. Men objektivet kan inte vara ditt eget. Det skulle vara ett stort misstag att identifiera sig med något externt. Detta upprullande av nivåer leder ingenstans. Verkligheten ligger bortom det subjektiva och objektiva, bortom alla nivåer, bortom alla skillnader. Den är definitivt inte deras ursprung, källa eller rot. Dessa kommer från ig- norans av verkligheten, inte från verkligheten själv, som är obeskrivbar, bortom varande och icke-vara.

Fråga: Jag har följt många lärare och studerat många doktriner, men ingen av dem gav mig det jag ville ha.

M: Önskan att hitta sig själv kommer säkert att uppfyllas, om du inte vill ha något annat. Men du måste vara ärlig mot dig själv och verkligen inte vilja ha något annat. Om du under tiden vill ha många andra saker och är engagerad i deras strävan, kan ditt huvudsyfte försenas tills du blir klokare och slutar slitas mellan motsägelsefulla drifter. Gå inåt, utan att svänga, utan att någonsin se utåt.

F: Men mina önskningar och farhågor finns fortfarande kvar.

M: Var finns de förutom i ditt minne? Inse att de har sin rot i förväntningar som föds ur minnet - och de kommer att upphöra att besvära dig.

F: Jag har mycket väl förstått att social service är en oändlig uppgift, eftersom förbättring och förfall, framsteg och tillbakagång, går sida vid sida. Vi kan se det på alla sidor och på alla nivåer. Vad återstår?

M: Oavsett vilket arbete du har påbörjat - slutför det. Ta inte på dig nya uppgifter om inte en konkret situation kräver det.

av lidande och lindring av lidande. Hitta dig själv först, så kommer alla andra välsignelser att följa efter. Ingenting gynnar världen så mycket som att överge vinsterna. En människa som inte längre tänker i termer av förlust och vinst är den verkligt icke-våldsamma människan, för hon är bortom all konflikt.

F: Ja, jag har alltid lockats av idén om *ahimsa* (icke-våld).
M: I första hand betyder *ahimsa* det som det står: "gör inte illa". Det är inte att göra gott som kommer först, utan att sluta skada, att inte öka lidandet. Att glädja andra är inte *ahimsa*.

F: Jag talar inte om att vara till lags, men jag är helt och hållet för att hjälpa andra. **M:** Den enda hjälp som är värd att ge är att befria från behovet av ytterligare hjälp. Upprepad hjälp är ingen hjälp alls. Prata inte om att hjälpa en annan, om du inte kan göra honom fri från all hjälp.

F: Hur går man bortom behovet av hjälp? Och kan man hjälpa en annan att göra det?
M: När du har förstått att all existens i separation och begränsning är smärtsam, och när du är villig och kapabel att leva integrerat, i enhet med allt liv, som en ren varelse, har du kommit bortom allt behov av hjälp. Du kan hjälpa en annan genom föreskrifter och exempel och framför allt genom din varelse. Du kan inte ge det du inte har och du har inte det du inte är. Du kan bara ge det du är - och av det kan du ge begränsat.

F: Men är det sant att all existens är smärtsam?
M: Vad kan annars vara orsaken till detta universella sökande efter njutning? Söker en lycklig människa lycka? Hur rastlösa är inte människor, hur ständigt i rörelse! Det är för att de lider som de söker lindring i nöjen. All den lycka de kan föreställa sig ligger i försäkringen om upprepad njutning.

F: Om det jag är, som jag är, den person jag tror att jag är, inte kan vara lycklig, vad ska jag då göra?
M: Du kan bara upphöra att vara - som du verkar vara nu. Det finns inget grymt i det jag säger. Att väcka en man från en nattlig stut är barmhärtighet. Du kom hit för att du lider, och allt jag säger är: vakna upp, känn dig själv, var dig själv. Slutet på smärtan ligger inte i njutning. När du inser att du är bortom

Om man kan vara en person som är både smärta och nöje, som är oövervinnerlig och oantastlig, så upphör jakten på lycka och därmed också den sorg som följer. För smärta syftar till njutning och njutning slutar i smärta, obevekligt.

Fråga: I det ultimata tillståndet kan det inte finnas någon lycka?
M: Inte heller sorg. Bara frihet. Lycka är beroende av något och kan förloras; frihet från allting är beroende av ingenting och kan inte förloras. Frihet från sorg har ingen orsak och kan därför inte förstöras. Förverkliga denna frihet.

F: Är jag inte född att lida på grund av mitt förflutna? Är frihet överhuvudtaget möjlig? Föddes jag av min egen vilja? Är jag inte bara en skapelse?
M: Vad är födelse och död annat än början och slut på en ström av händelser i medvetandet? På grund av idén om separation och begränsning är de smärtsamma. En tillfällig lindring av smärtan kallar vi för njutning - och vi bygger luftslott i hopp om oändlig njutning som vi kallar för lycka. Allt detta är missförstånd och missbruk. Vakna upp, gå bortom det, lev på riktigt.

F: Min kunskap är begränsad, min makt försumbar.
M: Eftersom jaget är källan till båda är det bortom både kunskap och makt. Det observerbara finns i sinnet. Självets natur är ren medvetenhet, rent vittnande, opåverkad av förekomsten eller frånvaron av kunskap eller tycke.

Om du har din existens utanför denna kropp av födelse och död kommer alla dina problem att lösas. De existerar för att du tror att du är född att dö. Ta bort bedrägeriet mot dig själv och bli fri. Du är inte en person.

35

Den bästa gurun är ditt inre jag

Frågeställare: Jag hör från alla håll att frihet från önskningar och böjelser är det första villkoret för självförverkligande. Men jag anser att villkoret är omöjligt att uppfylla. Okunskap om sig själv orsakar önskningar och önskningar vidmakthåller okunskapen. En verkligt ond cirkel! **Maharaj:** Det finns inga villkor att uppfylla. Det finns ingenting att göra, ingenting att ge upp. Titta bara och kom ihåg att det som du uppfattar inte är du eller ditt. Det finns där i medvetandets fält, men du är inte fältet och dess innehåll, inte ens den som känner till fältet. Det är din idé om att du måste göra saker och ting som gör att du är intrasslad i resultatet av dina ansträngningar - mo- tiva, önskan, misslyckandet att uppnå, känslan av frustration - allt detta håller dig tillbaka. Se bara på det som händer och vet att du är bortom det.

F: Betyder det att jag ska avstå från att göra något?
M: Det kan du inte! Det som pågår måste fortsätta. Om du stannar plötsligt kommer du att krascha.

Fråga: Handlar det om att den som känner och den som känner blir ett? **M:** Båda är idéer i sinnet och ord som uttrycker dem. Det finns inget jag i dem. Jaget är varken mellan eller bortom. Att leta efter det på den mentala nivån är meningslöst. Sluta söka och se - det finns här och nu - det är det "jag är" som du känner så väl. Allt du behöver göra är att upphöra att ta dig själv för att vara inom medvetandets fält. Om du inte redan har övervägt dessa frågor noggrant räcker det inte att lyssna på mig en gång. Glöm dina tidigare erfarenheter och prestationer, stå naken, utsatt för livets vindar och regn och du kommer att ha en chans.

Fråga: Har hängivenhet *(bhakti)* någon plats i din undervisning?
M: När man inte mår bra går man till en läkare som berättar vad som är fel och vad man ska göra. Om man har förtroende för honom blir det enkelt: man tar medicinen, följer kostråden och blir frisk. Men om du inte litar på honom kan du ändå ta en chansning, eller så kan du studera medicin själv! I alla fall är det din önskan om tillfrisknande som driver dig, inte läkaren.

Utan tillit finns det ingen fred. Du kan lita på någon eller några - det kan vara din mamma eller din fru. Av alla människor är den som känner till sig själv, den befriade människan, den mest pålitliga. Men det räcker inte att bara lita på honom. Du måste också önska. Utan önskan om frihet, vad är det för nytta med en tilltro till att du kan få frihet? Önskan och förtroende måste gå hand i hand. Ju starkare din önskan är, desto lättare kommer hjälpen. Den största guru är hjälplös så länge lärjungen inte är ivrig att lära. Igenomträngdhet och allvar är helt avgörande. Förtroendet kommer med erfarenheten. Var hängiven till ditt mål - och hängivenhet till den som kan vägleda dig kommer att följa. Om din önskan och ditt förtroende är starka kommer de att verka och föra dig till ditt mål, för du kommer inte att orsaka fördröjning genom tvekan och kom- munikation.

Den största gurun är ditt inre jag. Han är verkligen den högsta läraren. Han är den ende som kan föra dig till ditt mål och han är den ende som möter dig vid vägens slut. Lita på honom och du behöver ingen yttre guru. Men återigen måste du ha en stark önskan att hitta honom och inte göra något som skapar hinder och förseningar. Och slösa inte energi och tid på att ångra dig. Lär dig av dina misstag och upprepa dem inte.

F: Om du inte har något emot att jag ställer en personlig fråga...?
M: Ja, varsågod.

F: Jag ser dig sitta på ett antilopskinn. Hur stämmer det överens med icke-våld?
M: **Under** hela mitt yrkesverksamma liv var jag cigaretttillverkare och hjälpte människor att förstöra sin hälsa. Och framför min dörr har kommunen satt upp en offentlig toalett som förstör min hälsa. Hur kan man i denna våldsamma värld hålla sig borta från våld av något slag?

Fråga: Allt våld som kan undvikas bör väl undvikas? Men i

I Indien har varje helig man sitt tiger-, lejon-, leopard- eller antilopskinn att sitta på.
M: Kanske för att det inte fanns någon plast i forntiden och att en hud var bäst för att hålla fukten borta. Reumatism har ingen charm, inte ens för ett helgon! Därför uppstod traditionen att man behöver ett skinn för långa meditationer. Precis som trumskinnet i ett tempel är det samma sak med en yogis antilopskinn. Vi lägger knappt märke till den.

F: Men djuret måste dödas.
M: Jag har aldrig hört talas om en yogi som dödar en tiger för dess skinn. Mördarna är inte yogis och yogis är inte mördare.

F: Ska man inte uttrycka sitt ogillande genom att vägra sitta på en hud?
M: Vilken idé! Jag ogillar hela universum, varför bara ett skinn?

F: Vad är det för fel på universum?
M: Att glömma sitt jag är den största skadan; alla olyckor kommer av det. Ta hand om det viktigaste, det mindre viktiga tar hand om sig självt. Man städar inte upp i ett mörkt rum. Man öppnar fönsterrutorna först. Att släppa in ljuset gör allting enkelt. Så låt oss vänta med att förbättra andra tills vi har sett oss själva som vi är - och har förändrats. Det finns ingen anledning att vända och vrida sig i oändliga ifrågasättanden; hitta dig själv och allt kommer att falla på sin rätta plats.

Fråga: Det är mycket sällsynt att man vill återvända till källan. Är det överhuvudtaget naturligt?
M: Utåtriktat är naturligt i början, inåtriktat - i slutet. Men i verkligheten är de två ett, precis som in- och utandning är ett.

Fråga: På samma sätt är inte kroppen och den som bor i kroppen ett och samma?
M: Händelser i tid och rum - födelse och död, orsak och verkan - kan betraktas som en och samma sak, men kroppen och den em- kroppsliga kroppen är inte av samma verklighetsordning. Kroppen existerar i tid och rum, övergående och begränsad, medan den boende är tids- och rumlös, evig och allomfattande. Att identifiera de två är ett svårt misstag och orsaken till oändligt lidande.

Man kan tala om sinnet och kroppen som ett, men kroppssinnet är inte den underliggande verkligheten.

Fråga: Vem han än är så har invånaren kontroll över kroppen och är därför ansvarig för den.
M: Det finns en universell kraft som kontrollerar och är ansvarig.

F: Så jag kan göra som jag vill och lägga skulden på någon universell makt? Så lätt!
M: Ja, det är väldigt lätt. Det är bara att inse att det finns en enda person som står bakom allt som rör sig och lämna allt till honom. Om du inte tvekar eller fuskar är detta den kortaste vägen till verkligheten. Stå utan begär och rädsla, re- linka all kontroll och allt ansvar.

Q: Vilket vansinne!
M: Ja, gudomlig galenskap. Vad är det för fel med att släppa illusionen om personlig kontroll och personligt ansvar? Båda finns bara i sinnet. Så länge du inbillar dig att du har kontroll bör du naturligtvis också inbilla dig att du är ansvarig. Det ena förutsätter det andra.

F: Hur kan det universella vara ansvarigt för det särskilda?
M: Allt liv på jorden är beroende av solen. Ändå kan man inte ge solen skulden för allt som händer, även om den är den yttersta orsaken. Ljuset orsakar blommans färg, men det varken kontrollerar eller är direkt ansvarigt för den. Det gör det möjligt, det är allt.

Fråga: Det jag inte gillar i allt detta är att ta sin tillflykt till någon universell kraft.
M: Man kan inte bråka med fakta.

F: Vems fakta? Dina eller mina?
M: Din. Du kan inte förneka mina fakta, för du känner inte till dem. Om du kunde känna till dem skulle du inte förneka dem. Här ligger problemet. Du tar din inbillning för fakta och mina fakta för inbillning. Jag vet med säkerhet att allt är ett. Skillnader skiljer inte åt. Antingen är du ansvarig för ingenting eller för allting. Att föreställa sig att du har kontroll över och är ansvarig för endast en kropp är kroppssinnets aberration.

F: Du är fortfarande begränsad av din kropp.
M: Bara i frågor som rör kroppen. Detta har jag inget emot. Det

är som att uthärda årets årstider. De kommer, de går - de påverkar mig knappast. På samma sätt kommer och går kropp och sinne - livet är alltid på jakt efter nya uttryck.

F: Så länge du inte lägger hela bördan av ondskan på Gud är jag nöjd. Det kanske finns en Gud, men för mig är han ett begrepp som projiceras av det mänskliga sinnet. Han kanske är en verklighet för er, men för mig är samhället mer verkligt än Gud, för jag är både dess skapelse och dess fånge. Dina värderingar är visdom och medmänsklighet, samhällets: klok självviskhet. Jag lever i en värld som skiljer sig helt från er.
M: Inget tvingar.

F: Ingen tvingar dig, men jag är tvungen. Min värld är en ond värld, full av tårar, slit och smärta. Att bortförklara den genom att intel- lektualisera, genom att lägga fram teorier om evolution och *karma* är bara att lägga till förolämpning till skada. Gud i en ond värld är en grym Gud.
M: Du är gud i din värld och du är både dum och grym. Låt Gud vara ett koncept - din egen skapelse. Ta reda på vem du är, hur du kom att leva och längta efter sanning, godhet och skönhet i en värld full av ondska. Vad har du för nytta av att argumentera för eller emot Gud när du inte vet vem Gud är och vad du talar om? Den Gud som är född av rädsla och hopp, formad av begär och fantasi, kan inte vara den kraft som är, universums sinne och hjärta.

F: Jag håller med om att både den värld jag lever i och den Gud jag tror på är skapelser av fantasi. Men på vilket sätt skapas de av önskan? Varför föreställer jag mig en värld som är så smärtsam och en Gud som är så annorlunda? Vad är det för fel på mig som gör att jag plågar mig själv så grymt? Den upplysta mannen kommer och säger till mig: "Det är bara en dröm som man måste avsluta", men är han inte själv en del av drömmen? Jag känner mig fångad och ser ingen utväg. Ni säger att ni är fri. Av vad är du fri? För Guds skull, ge mig inte bara ord, upplys mig, hjälp mig att vakna upp, eftersom det är du som ser mig våndas i sömnen.
M: När jag säger att jag är fri, säger jag bara ett faktum. Om du är vuxen är du fri från barndomen. Jag är fri från all beskrivning och identifiering. Vad du än hör, ser eller tänker på så är jag inte det. Jag är fri från att vara en uppfattning eller ett koncept.

Q: Men du har en kropp och du är beroende av den.
M: Återigen utgår du från att din synvinkel är den enda korrekta. Jag upprepar: Jag var inte, är inte och ska inte bli en kropp. För mig är detta ett faktum. Jag hade också illusionen att jag var född, men min guru fick mig att inse att födelse och död bara är idéer - födelse är bara idén: "Jag har en kropp". Och döden - "Jag har förlorat min kropp". När jag nu vet att jag inte är en kropp, kan kroppen finnas där eller inte - vad spelar det för roll? Kroppen och sinnet är som ett rum. Det finns där, men jag behöver inte bo i det hela tiden.

F: Men det finns en kropp och du tar hand om den.
M: Den kraft som skapade kroppen tar hand om den.

Q: Vi hoppar från nivå till nivå hela tiden.
M: Det finns två nivåer att ta hänsyn till - den fysiska - fakta - och den mentala - idéer. Jag är bortom båda. Varken dina fakta eller idéer är mina. Det jag ser är bortom det. Gå över till min sida och se med mig.

F: Det jag vill säga är mycket enkelt. Så länge jag tror: "Jag är kroppen" får jag inte säga: "Gud kommer att ta hand om min kropp". Gud kommer inte att göra det. Han kommer att låta den svälta, bli sjuk och dö.
M: Vad mer förväntar du dig av en enkel kropp? Varför är du så angelägen om att avbryta den?
Eftersom du tror att du är kroppen vill du att den ska vara oförstörbar. Du kan förlänga dess livslängd avsevärt genom lämpliga metoder, men för vilket slutgiltigt syfte?

F: Det är bättre att leva länge och hälsosamt. Det ger oss en chans att undvika barndomens och ungdomens misstag, vuxenlivets frustrationer, åldrandets elände och oförstånd.
M: Lev länge i alla fall. Men du är inte herre. Kan du bestämma när du föds och dör? Vi talar inte samma språk. Ditt tal är ett låtsasprat, allt hänger på antaganden och antaganden. Du talar med säkerhet om saker som du inte är säker på.

F: Därför är jag här.
M: Du är ännu inte här. Jag är här. Kom in! Men det gör du inte. Du vill att jag ska leva ditt liv, känna på ditt sätt, använda ditt språk. Det kan jag inte, och det kommer inte att hjälpa dig. Du måste komma till mig. Ord är av sinnet och sinnet skymmer och förvränger. Därför är

Det absoluta behovet av att gå bortom orden och gå över till min sida.

F: Ta mig över.

M: Jag gör det, men du gör motstånd. Du ger begrepp verkligheten, medan begrepp är förvrängningar av verkligheten. Överge alla föreställningar och förbli tyst och uppmärksam. Var allvarlig i detta och allt kommer att bli bra för dig.

36

Dödande skadar mördaren, inte den dödade

Frågeställare: För tusen år sedan levde och dog en man. Hans identitet *(antahkarana)* återkom i en ny kropp. Varför minns han inte sitt tidigare liv? Och om han gör det, kan minnet föras in i det medvetna?

Maharaj: Hur vet du att samma person återkom i den nya kroppen? En ny kropp kan betyda en ny person tillsammans.

Fråga: Föreställ dig en gryta med ghee (indiskt klarat smör). När grytan går sönder, blir Ghee kvar och kan överföras till en annan gryta. Den gamla krukan hade sin egen doft, den nya - sin egen. Ghee kommer att bära med sig dofterna från kruka till kruka. På samma sätt överförs den per- sonliga identiteten från kropp till kropp.

M: Det är okej. När det finns en kropp påverkar dess särdrag personen. Utan kroppen har vi den rena identiteten i den

betydelsen av "jag är". Men när du återföds i en ny kropp, var finns då den värld som du tidigare upplevde?

F: Varje kropp upplever sin egen värld.
M: I den nuvarande kroppen är den gamla kroppen bara en idé, eller är det ett minne?

Q: En idé, naturligtvis. Hur kan en hjärna komma ihåg något som den inte har upplevt?
M: Du har svarat på din egen fråga. Varför leka med idéer? Nöj dig med det du är säker på. Och det enda du kan vara säker på är "jag är". Håll dig till det och förkasta allt annat. Detta är yoga.

F: Jag kan bara avvisa muntligt. I bästa fall kommer jag ihåg att upprepa formeln: Detta är inte jag, detta är inte mitt. Jag är bortom allt detta.
M: Det räcker. Först verbalt, sedan mentalt och känslomässigt, sedan i handling. Ge uppmärksamhet åt verkligheten inom dig och den kommer att komma fram i ljuset. Det är som att karvar grädden till smör. Gör det kor- rekt och ihärdigt och resultatet kommer garanterat.

F: Hur kan det absoluta vara resultatet av en process?
M: Du har rätt, det relativa kan inte leda till det absoluta. Men det relativa kan blockera det absoluta, precis som att grädden inte skakar kan hindra smöret från att separera. Det är det verkliga som skapar lusten; det inre uppmanar det yttre och det yttre svarar med intresse och ansträngning. Men i slutändan finns det varken inre eller yttre; medvetandets ljus är både skapare och varelse, upplevare och erfarenhet, kropp och förkroppsligad. Ta hand om den kraft som projicerar allt detta och dina problem kommer att upphöra.

F: Vilken är den projicerande effekten?
M: Det är fantasi som drivs av önskan.

F: Jag vet allt detta, men jag har ingen makt över det.
M: Det här är en annan illusion som du har skapat på grund av din längtan efter resultat.

F: Vad är det för fel med målmedvetenhet?
M: Det gäller inte. I dessa frågor finns det ingen fråga om syfte eller handling. Allt du behöver är att lyssna, minnas, pon- dera. Det är som att ta in mat. Allt du kan göra är att bita av, tugga och

svälja. Allt annat är omedvetet och automatiskt. Lyssna, lyssna och förstå - sinnet är både skådespelare och scen. Allt är av sinnet och du är inte sinnet. Sinnet föds och återföds, inte du. Sinnet skapar världen och all dess underbara mångfald. Precis som i en bra pjäs har man alla möjliga karaktärer och situationer, så behöver man lite av varje för att skapa en värld.

F: Ingen lider i en pjäs.
M: Om man inte identifierar sig med. Identifiera dig inte med världen och du kommer inte att lida.

Q: Andra kommer att göra det.
M: Gör då din värld perfekt, med alla medel. Om du tror på Gud, arbeta med honom. Om du inte gör det, bli en sådan. Antingen ser du världen som en lek eller så arbetar du för den med all din kraft. Eller både och.

F: Hur är det med identiteten på den döende mannen? Vad händer med den när han är död? Håller du med om att den fortsätter i en annan kropp?
M: Den fortsätter och ändå fortsätter den inte. Allt beror på hur man ser på det. Vad är identitet, trots allt? Kontinuitet i minnet? Kan man tala om identitet utan minne?

F: Ja, det kan jag. Barnet kanske inte känner sina föräldrar, men de ärftliga egenskaperna finns där.
M: Vem identifierar dem? Någon med ett minne som kan registrera och jämföra. Förstår du inte att minnet är en varp i ditt mentala liv? Och identitet är bara ett mönster av händelser i tid och rum. Ändra mönstret och du har förändrat människan.

F: Mönstret är betydelsefullt och viktigt. Det har ett eget värde. Genom att säga att ett vävt mönster bara består av färgade trådar missar man det viktigaste - dess skönhet. Eller genom att beskriva en bok som papper med bläckfläckar på missar man betydelsen. Iden- titet är värdefullt eftersom det är grunden för individualitet; det som gör oss unika och oersättliga. "Jag är" är intuitionen av uni- queness.
M: Ja och nej. Identitet, individualitet, unikhet - det är de mest värdefulla aspekterna av sinnet, men bara av sinnet. "Jag är allt som finns" är också en erfarenhet som är lika giltig. Det partikulära och det universella är oskiljaktiga. De är de två aspekterna av

det namnlösa, sett utifrån och inifrån. Olyckligtvis nämner orden bara, men förmedlar inte. Försök att gå bortom orden.

F: Vad dör med döden?
M: Idén "Jag är den här kroppen" dör; vittnet dör inte.

Fråga: Jains tror på en mångfald av vittnen, som alltid är åtskilda.
M: Det är deras tradition som bygger på några stora personers erfarenheter. Det enda vittnet återspeglar sig självt i de otaliga kropparna som "jag är". Så länge som kropparna, hur subtila de än är, finns kvar, uppträder "jag är" som många. Bortom kroppen finns bara det enda.

F: Gud?
M: Skaparen är en person vars kropp är världen. Den namnlösa är bortom alla gudar.

Fråga: Sri Ramana Maharshi dog. Vad gjorde det för skillnad för honom?
M: Inga. Vad han var, det är han - den absoluta verkligheten.

F: Men för den vanliga människan gör döden en skillnad.
M: Det han tror att han är före döden fortsätter han att vara efter döden. Hans självbild överlever.

Fråga: Häromdagen talades det om *gnaniernas* användning av djurhudar för meditation etc. Jag var inte övertygad. Det är lätt att rättfärdiga allt genom att hänvisa till sedvänjor och traditioner. Seder och bruk kan vara grymma och traditioner korrupta. De förklarar, men rättfärdigar inte.
M: Jag menade aldrig att laglöshet följer på självförverkligande. En befriad människa är extremt laglydig. Men hans lagar är lagarna i hans verkliga jag, inte i samhället. Dessa lyder han under, eller bryter mot dem beroende på omständigheter och nödvändighet. Men han kommer aldrig att vara fantasifull och oordnad.

F: Vad jag inte kan acceptera är rättfärdigande genom sedvänja och vana.
M: Svårigheten ligger i våra olika synsätt. Du talar från kroppssinnets. Min är från vittnet. Skillnaden är grundläggande.

Q: Men grymhet är ändå grymhet.

M: Ingen tvingar dig att vara grym.

F: Att dra nytta av andra människors grymhet är grymhet genom ombud.
M: Om man tittar närmare på livsprocessen kommer man att finna grymhet överallt, för livet livnär sig på livet. Detta är ett faktum, men det får dig inte att känna dig skyldig till att du lever. Du började ett liv i grymhet genom att ge din mor oändliga problem. Till sista dagen i ditt liv kommer du att tävla om mat, kläder, skydd, hålla fast vid din kropp, kämpa för dess behov, vilja att den ska vara trygg, i en värld av osäkerhet och död. Ur djurets synvinkel är dödandet inte den värsta formen av döden; det är säkert att föredra framför sjukdom och senil förruttnelse. Det grymma ligger i motivet, inte i själva faktumet. Att döda skadar mördaren, inte den dödade.

F: Ja, då får man inte acceptera jägares och slaktares tjänster.
M: Vem vill att du ska acceptera?

F: Du accepterar.
M: Det är så *du* ser mig! Så snabbt ni anklagar, fördömer, dömer och avrättar! Varför börja med mig och inte med dig själv?

F: En man som du borde föregå med gott exempel.
M: Är du redo att följa mitt exempel? Jag är död för världen, jag vill inte ha något, inte ens leva. Var som jag är, gör som jag gör. Du dömer mig efter mina kläder och min mat, medan jag bara tittar på dina mo- tiva; om du tror att du är kroppen och sinnet och agerar utifrån det, gör du dig skyldig till den största grymhet - grymhet mot din egen verkliga varelse. Jämfört med det räknas inte alla andra grymheter.

Fråga: Du tar skydd i påståendet att du inte är kroppen. Men du har kontroll över kroppen och är ansvarig för allt den gör. Att låta kroppen få full autonomi skulle vara imbecilitet, galenskap!
M: Kyl ner. Jag är också emot allt dödande av djur för köttets eller pälsens skull, men jag vägrar att ge det första plats. Vegetarianism är en värdig sak, men inte den mest angelägna; alla saker tjänas bäst av den man som har återvänt till sin källa.

Fråga: När jag var på Sri Ramanashram kände jag Bhagwan överallt, allt genomträngande, allt uppfattande.

M: Du hade den nödvändiga tron. De som har sann tro på honom kommer att se honom överallt och alltid. Allt händer i enlighet med din tro och din tro är formen för din önskan.

F: Den tro du har på dig själv, är inte det också en form av en de- sire?
M: När jag säger "jag är" menar jag inte en separat enhet med en kropp som kärna. Jag menar totaliteten av varandet, medvetandets hav, hela universumet av allt som är och vet. Jag har inget att önska för jag är fullständig för evigt.

F: Kan du röra vid andra människors inre liv?
M: Jag är folket.

F: Jag menar inte identiteten i fråga om väsen eller substans, inte heller likheten i form. Jag menar att man faktiskt går in i andras sinnen och hjärtan och deltar i deras personliga erfarenheter. Kan du lida och glädja dig med mig, eller kan du bara dra slutsatser om vad jag känner genom observation och analogi?
M: Alla varelser finns i mig. Men att föra ner innehållet i en annan hjärna till hjärnan kräver särskild träning. Det finns inget som inte kan uppnås genom träning.

F: Jag är inte din projektion och du är inte heller min. Jag finns i min egen rätt, inte bara som din skapelse. Denna grova filosofi om imitation och projektion tilltalar mig inte. Du berövar mig all verklighet. Vem är bilden av vem? Är du min avbild eller är jag din? Eller är jag en bild i mina egna bilder? Nej, det är något som är fel någonstans.
M: Orden avslöjar sin tomhet. Det verkliga kan inte beskrivas, det måste upplevas. Jag kan inte hitta bättre ord för det jag vet. Det jag säger kan låta löjligt. Men det som orden försöker förmedla är den högsta sanningen. Allt är ett, hur mycket vi än tjafsar. Och allt görs för att tillfredsställa den enda källan och målet för varje önskan, som vi alla känner till som "jag är".

Fråga: Det är smärtan som är roten till begäret. Det grundläggande begäret är att undvika smärta.
M: Vad är roten till smärta? Okunskap om dig själv. Vad är roten till begäret? Drivkraften att hitta sig själv. Hela skapelsen kämpar för sitt eget jag och kommer inte att vila förrän den återvänder till sig själv.

F: När kommer den tillbaka?
M: Den kan komma tillbaka när du vill.

F: Och världen?
M: Du kan ta den med dig.

Fråga: Måste jag vänta med att hjälpa världen tills jag har nått fulländning?
M: Du kan hjälpa världen med alla medel. Du kommer inte att hjälpa mycket, men ansträngningen kommer att få dig att växa. Det är inget fel i att försöka hjälpa världen.

F: Det fanns säkert människor, vanliga människor, som hjälpte till mycket.
M: När tiden är inne för att hjälpa världen får vissa människor viljan, visheten och kraften att åstadkomma stora förändringar.

37

Bortom smärta och njutning finns lycka

Maharaj: Du måste först och främst inse att du är beviset på allting, inklusive dig själv. Ingen kan bevisa din existens, eftersom hans existens måste bekräftas av dig först. Din existens och ditt vetande är du inte skyldig någon. Kom ihåg att du är en- tirigt på egen hand. Du kommer inte från någonstans och du går inte någonstans. Du är tidlös varelse och medvetenhet.

Frågeställare: Det finns en grundläggande skillnad mellan oss. Du vet

den verkliga verkligheten, medan jag bara känner till mitt sinnes arbete. Därför är det du säger en sak och det jag hör en annan. Det du säger är sant, det jag förstår är falskt, även om orden är desamma. Det finns en klyfta mellan oss. Hur kan man överbrygga klyftan?

M: Ge upp idén om att vara den du tror att du är så kommer det inte att finnas någon klyfta. Genom att föreställa dig att du är åtskild har du skapat klyftan. Du behöver inte korsa den. Det är bara att inte skapa den. Allt är du och ditt. Det finns ingen annan. Detta är ett faktum.

Q: Så konstigt! Samma ord som är sanna för dig är falska för mig. "Det finns ingen annan". Så uppenbart osant!

M: Låt dem vara sanna eller osanna. Orden spelar ingen roll. Vad som är viktigt är den uppfattning du har om dig själv, för den blockerar dig. Ge upp den.

F: Redan från tidig barndom fick jag lära mig att tro att jag är begränsad till mitt namn och min kroppsform. Enbart ett uttalande om motsatsen kan inte radera den mentala groven. Det krävs en regelrätt hjärntvätt - om det överhuvudtaget går att göra.

M: Du kallar det hjärntvätt, jag kallar det yoga - att jämna ut alla mentala spår. Du får inte tvingas att tänka samma tankar om och om igen. Gå vidare!

F: Lättare sagt än gjort.

M: Var inte barnslig! Det är lättare att ändra sig än att lida. Växupp ur din barnslighet, det är allt.

F: Sådana saker görs inte. De sker.

M: Allt händer hela tiden, men man måste vara beredd på det. Beredskap är mognad. Du ser inte det verkliga eftersom ditt sinne inte är redo för det.

Fråga: Om verkligheten är min verkliga natur, hur kan jag då någonsin vara oförberedd?

M: Unready betyder rädd. Du är rädd för vad du är. Ditt mål är helheten. Men du är rädd för att förlora din identitet. Detta är barnslighet, att hålla fast vid leksakerna, vid dina önskningar och rädslor, åsikter och idéer. Ge upp allt detta och var redo för att det verkliga ska göra sig gällande. Detta självhävdande uttrycks bäst i ord: "Jag är". Ingenting annat har ett väsen. Detta är du helt säker på.

F: "Jag är", naturligtvis, men också "jag vet". Och jag vet att jag är den och den, kroppens ägare, i många olika relationer med andra ägare.

M: Allt är minnen som förs över till *nuet.*

F: Jag kan bara vara säker på det som är nu. Det förflutna och framtiden, minnet och fantasin är mentala tillstånd, men de är allt jag vet och de är nu. Du säger att jag ska överge dem. Hur kan man överge nuet?
M: Du går hela tiden in i framtiden, vare sig du vill det eller inte.

Fråga: Jag rör mig från nu till nu - jag rör mig inte alls. Allt annat rör sig - inte jag.
M: Beviljas. Men ditt sinne rör sig. I nuet är du både rörlig och orörlig. Hittills har du tagit dig själv som den rörliga och förbisett den orörliga. Vänd ditt sinne inåt och utåt. Överse det rörliga och du kommer att upptäcka att du är den ständigt närvarande, oföränderliga verkligheten, outtalbar men fast som en klippa.

F: Om det finns nu, varför känner jag inte till det?
M: För att du håller fast vid tanken att du inte är medveten om den. Släpp tanken.

F: Det gör mig inte medveten.
M: Vänta. Du vill vara på båda sidor av väggen samtidigt. Det kan du, men du måste ta bort väggen. Eller inse att väggen och båda sidorna av den är ett enda rum, för vilket ingen idé som "här" eller "där" gäller.

F: Similarer bevisar ingenting. Mitt enda klagomål är följande: varför ser jag inte det du ser, varför låter dina ord inte sanna i mitt sinne? Låt mig få veta detta, allt annat kan vänta. Du är klok och jag är dum; du ser, jag ser inte. Var och hur ska jag hitta min visdom?
M: Om du vet att du är dum är du inte dum alls!

Fråga: Precis som att veta att jag är sjuk inte gör mig frisk, kan det inte heller göra mig klok att veta att jag är dum.
M: För att veta att du är sjuk måste du inte vara frisk först?

Q: Nej, nej. Jag vet genom jämförelse. Om jag är blind från födseln och du säger att du vet saker utan att röra vid dem, medan jag måste röra vid dem för att veta, är jag medveten om att jag är blind utan att veta vad det innebär att se. På samma sätt vet jag att jag saknar

något när ni påstår saker som jag inte kan förstå. Ni berättar så underbara saker om mig själv; enligt er är jag evig, allestädes närvarande, allvetande, ytterst lycklig, skapare, bevarare och förstörare av allt som finns, källan till allt liv, varandets hjärta, herre och älskad i varje skapelse. Du likställer mig med den ultimata verkligheten, källan och målet för all existens. Jag blinkar bara, för jag vet att jag själv är en liten liten bunt av önskningar och rädslor, ett babblande av lidande, en föränderlig blixt av medvetande i ett hav av mörker.

M: Innan smärta var, var du det. Efter att smärtan hade försvunnit var du återigen. Smärta är övergående, du är det inte.

F: Jag är ledsen, men jag ser inte vad du ser. Från den dag jag föddes till den dag jag dör kommer smärta och njutning att väva in mönstret i mitt liv. Om tillvaron före födelsen och efter döden vet jag ingenting. Jag varken accepterar eller förnekar dig. Jag hör vad du säger, men jag *vet* inte vad du säger.

M: Nu är du medveten, eller hur?

F: Fråga mig inte om före och efter. Jag vet bara vad som är nu.

M: Det räcker. Du är medveten. Håll fast vid det. Det finns tillstånd när du inte är medveten. Kalla det för omedvetenhet.

F: Att vara medvetslös?

M: Medvetande och omedvetenhet gäller inte här. Existensen finns i medvetandet, essensen är oberoende av medvetandet.

F: Det är ogiltigt? Är det tystnad?

M: Varför utveckla det? Varandet genomsyrar och överskrider medvetandet. Det objektiva medvetandet är en del av det rena medvetandet, inte bortom det.

Fråga: Hur kan man lära känna ett tillstånd av rent väsen som varken är medvetet eller omedvetet? All kunskap finns endast i medvetandet. Det kan finnas ett sådant tillstånd som sinnets avvaktan. Framträder medvetandet då som vittne?

M: Vittnet registrerar bara händelser. I sinnets avvaktan försvinner till och med känslan "jag är". Det finns inget "jag är" utan sinnet.

Fråga: Utan sinne betyder utan tankar. "Jag är" som en tanke försvinner. "Jag är" som känslan av att vara kvarstår.
M: Alla erfarenheter försvinner med sinnet. Utan sinnet kan det inte finnas någon upplevare eller erfarenhet.

F: Stannar inte vittnet kvar?
M: Vittnet registrerar bara närvaron eller frånvaron av en upplevelse. Det är inte en erfarenhet i sig självt, men det blir en erfarenhet när tanken: "Jag är vittnet" uppstår.

F: Allt jag vet är att ibland fungerar sinnet och ibland slutar det att fungera. Upplevelsen av mental tystnad kallar jag för sinnets avvaktan.
M: Kalla det tystnad, eller tomrum, eller avvaktan, men faktum är att de tre
- upplevare, upplevelser, erfarenheter - är inte det. I vittnesmål, i medvetande, självmedvetande, känslan av att vara det ena eller det andra, finns inte. Det oidentifierade väsendet kvarstår.

F: Som ett tillstånd av medvetslöshet?
M: När det gäller någonting är det tvärtom. Den är också mellan och bortom alla motsatser. Den är varken medvetande eller omedvetenhet, inte heller mitt emellan eller bortom de två. Det är av sig självt, inte med hänvisning till något som kan kallas experi- ence eller dess frånvaro.

Q: Så konstigt! Du talar om det som om det vore en upplevelse.
M: När jag tänker på det blir det en upplevelse.

F: Som att det osynliga ljuset, som fångas upp av en blomma, blir färg?
M: Ja, det kan man säga. Det finns i färgen men inte i färgen.

Fråga: Samma gamla fyrfaldiga negation som Nagarjuna: varken detta eller det, varken både eller. Mitt sinne snurrar!
M: Din svårighet beror på idén att verkligheten är ett medvetandetillstånd, ett bland många andra. Du tenderar att säga: "Detta är verkligt. Det är inte verkligt. Och detta är delvis verkligt, delvis overkligt", som om verkligheten vore ett attribut eller en egenskap som man kan ha i varierande grad.

F: Låt mig uttrycka det på ett annat sätt. När allt kommer omkring blir medvetandet ett problem först när det är smärtsamt. Ett evigt saligt tillstånd ger inte upphov till frågor. Vi finner att allt medvetande är en blandning av det behagliga och det smärtsamma. Varför?

M: Allt medvetande är begränsat och därför smärtsamt. I medvetandets rot ligger begäret, lusten att uppleva.

Fråga: Menar du att det inte kan finnas något medvetande utan begär? Och vad är fördelen med att vara omedveten? Om jag måste avstå från njutning för att slippa smärta är det bättre att jag behåller båda.
M: Bortom smärta och njutning finns det lycka.

Fråga: Vad är den omedvetna lyckan till för nytta?
M: Varken medveten eller omedveten. Verkligt.

F: Vad har du emot medvetandet?
M: Det är en börda. Kropp betyder börda. Känslor, önskningar, tankar - allt detta är en börda. Allt medvetande är av kon- flikt.

Fråga: Verklighet beskrivs som sant varande, rent medvetande, oändlig lycka. Vad har smärta med detta att göra?
M: Smärta och njutning förekommer, men smärta är priset för njutning och njutning är belöningen för smärta. Även i livet är det ofta så att man behagar genom att såra och sårar genom att behaga. Att veta att smärta och njutning är ett är fred.

F: Allt detta är utan tvekan mycket intressant, men mitt mål är enklare. Jag vill ha mer glädje och mindre smärta i livet. Vad ska jag göra?
M: Så länge det finns ett medvetande måste det finnas glädje och smärta. Det ligger i naturen av "jag är", av medvetandet, att identifiera sig med motsatserna.

F: Vad har jag då för nytta av allt detta? Det är inte tillfredsställande.
M: Vem är du, vem är otillfredsställd?

Q: Jag är smärta-glädje-mannen.
M: Smärta och njutning är båda *ananda* (lycka) Här sitter jag framför dig och berättar - utifrån min egen omedelbara och oföränderliga erfarenhet - att smärta och njutning är vågorna i lycksalighetens hav. Djupt där nere finns fullständig fulländning.

F: Är din erfarenhet konstant?
M: Den är tidlös och oföränderlig.

Fråga: Allt jag vet är att jag vill ha njutning och är rädd för smärta.
M: Det är vad du tror om dig själv. Sluta. Om du inte kan bryta en vana på en gång, fundera över det bekanta sättet att tänka och se att det är falskt. Att ifrågasätta det vanemässiga är sinnets plikt. Det som sinnet skapat måste sinnet förstöra. Eller inse att det inte finns något begär utanför sinnet och håll dig utanför.

F: Ärligt talat misstror jag denna förklaring av att allting är skapat av sinnet. Sinnet är bara ett instrument, precis som ögat är ett instrument. Kan man säga att perception är skapande? Jag ser världen genom fönstret, inte i fönstret. Allt du säger håller ihop på grund av den gemensamma grunden, men jag vet inte om din grund finns i verkligheten eller bara i sinnet. Jag kan bara ha en mental bild av den. Vad den betyder för er vet jag inte.
M: Så länge du tar ställning i sinnet kommer du att se mig i sinnet.

F: Hur otillräckliga är inte orden för att förstå!
M: Vad finns det att förstå utan ord? Behovet av att förstå uppstår på grund av missförstånd. Det jag säger är sant, men för dig är det bara en teori. Hur kommer du att få veta att det är sant? Lyssna, kom ihåg, fundera, visualisera, uppleva. Tillämpa det också i ditt dagliga liv. Ha tålamod med mig och framför allt ha tålamod med dig själv, för du är ditt enda hinder. Vägen leder genom dig själv bortom dig själv. Så länge du tror att endast det partikulära är verkligt, medvetet och lyckligt och förkastar den icke-duala verkligheten som något inbillat, ett abstrakt begrepp, kommer du att finna att jag delar ut begrepp och abstraktioner. Men när du väl har rört vid det verkliga inom ditt eget väsen kommer du att finna mig beskriva det som för dig är det närmaste och det käraste.

38

Andlig praktik är en vilja som bekräftas och bekräftas på nytt

Frågeställare: De västerlänningar som ibland besöker er står inför en märklig svårighet. Själva begreppet en befriad människa, en förverkligad människa, en självkännare, en gudkännare, en människa bortom världen, är okänt för dem. Allt de har i sin kristna kultur är föreställningen om ett helgon: en from man, laglydig, gudfruktig, medmänniska, bönefokuserad, ibland benägen att drabbas av extaser och bekräftad av några få mirakel. Själva idén om en *gnani* är främmande för den västerländska kulturen, något exotiskt och ganska otroligt. Även när hans existens accepteras betraktas han med misstänksamhet, som ett fall av självförvållad eufori orsakad av märkliga fysiska hållningar och mentala attityder. Själva idén om en ny dimension i medvetandet verkar för dem osannolik och osannolik.

Det som kommer att hjälpa dem är möjligheten att höra en *gnani* berätta om sin egen erfarenhet av förverkligande, dess orsaker och begynnelse, dess framsteg och uppnådda resultat och dess faktiska praktik i det dagliga livet. Mycket av det han säger kan förbli konstigt, till och med meningslöst, men ändå kommer det att finnas kvar en känsla av verklighet, en atmosfär av faktiska upplevelser, obeskrivlig men ändå mycket verklig, ett centrum från vilket ett exemplariskt liv kan levas.

Maharaj: Upplevelsen kan vara omöjlig att kommunicera. Kan man kommunicera en upplevelse?

F: Ja, om man är konstnär. Konstens väsen är att förmedla känslor och erfarenheter.

M: För att ta emot kommunikation måste du vara mottaglig.

Q: Självklart. Det måste finnas en mottagare. Men om sändaren inte sänder, vad har mottagaren för nytta?

M: *Gnani* tillhör alla. Han ger sig själv outtröttligt och fullständigt till den som kommer till honom. Om han inte är en givare är han inte en *gnani*. Allt han har delar han med sig av.

F: Men kan han berätta vad han *är*?
M: Du menar att han kan göra andra till *gnanis*? Ja och nej. Nej, eftersom *gnanis* inte görs; de inser sig själva som sådana när de återvänder till sitt ursprung, sin verkliga natur. Jag kan inte göra dig till det du redan är. Allt jag kan berätta för dig är den väg jag reser- ledd och bjuder in dig att ta den.

F: Detta är inte ett svar på min fråga. Jag tänker på den kritiska och skeptiska västerlänningen som förnekar själva möjligheten av högre medvetandetillstånd. På senare tid har droger gjort en brytning i hans misstro, utan att påverka hans materialistiska synsätt. Droger eller inte, kroppen förblir det primära faktumet och sinnet är sekundärt. Utanför sinnet ser de ingenting. Från Buddha och framåt beskrevs självförverkligandet i negativa termer, som "inte detta, inte det". Är det oundvikligt? Är det inte möjligt att illustrera det, om inte beskriva. Jag medger att ingen verbal beskrivning duger, när det tillstånd som beskrivs är bortom ord. Men det finns också inom orden. Poesi är konsten att sätta ord på det outtalbara.
M: Det råder ingen brist på religiösa poeter. Vänd dig till dem för att få det du vill ha. Vad mig beträffar är min undervisning enkel: lita på mig ett tag och gör som jag säger. Om du framhärdar kommer du att upptäcka att din tillit var berättigad.

F: Och vad gör man med människor som är intresserade, men inte kan lita på dem?
M: Om de fick stanna hos mig skulle de börja lita på mig. När de väl litar på mig kommer de att följa mina råd och upptäcka det själva.

F: Det är inte om träningen som jag frågar just nu, utan om resultaten. Du hade båda. Du är villig att berätta allt om utbildningen, men när det gäller resultaten vägrar du att dela med dig. Antingen berättar du för oss att ditt tillstånd är bortom ord, eller att det inte finns någon skillnad; att där vi ser en skillnad ser du ingen. I båda fallen lämnas vi utan någon som helst inblick i ditt tillstånd.
M: Hur kan du ha insyn i mitt tillstånd när du är med...

insikt i din egen? När själva instrumentet för insikt saknas, är det då inte viktigt att hitta det först? Det är som en blind man som vill lära sig måla innan han återfår sin syn. Du vill veta hur jag mår - men vet du hur din fru eller din tjänare mår?

F: Jag ber bara om några tips.

M: Jag gav dig en mycket viktig ledtråd - där du ser skillnader, gör inte jag det. För mig räcker det. Om du tycker att det inte räcker kan jag bara upprepa: det räcker. Tänk igenom det djupt och du kommer att se vad jag ser.

Du verkar vilja ha omedelbar insikt och glömmer att ögonblicket alltid föregås av en lång förberedelse. Frukten faller plötsligt, men mognaden tar tid.

När jag talar om att du ska lita på mig är det trots allt bara för en kort tid, precis tillräckligt med tid för att du ska börja röra på dig. Ju mer seriös du är, desto mindre tro behöver du, för snart kommer du att finna din tro på mig berättigad. Du vill att jag ska bevisa för dig att jag är pålitlig! Hur kan jag och varför skulle jag göra det? När allt kommer omkring är det jag erbjuder er det operativa tillvägagångssättet, som är så vanligt inom den västerländska vetenskapen. När en vetenskapsman beskriver ett experiment och dess resultat, accepterar du vanligtvis hans uttalanden i förtroende och upprepar experimentet så som han beskriver det. När du får samma eller liknande resultat behöver du inte längre lita på honom; du litar på din egen erfarenhet. Uppmuntrad fortsätter du och kommer till slut fram till i stort sett identiska resultat.

Fråga: Det indiska sinnet gjordes redo för metafysiska experiment genom kultur och uppfostran. För en indier är ord som "direkt uppfattning av den högsta verkligheten" meningsfulla och ger svar från djupet av hans väsen. De betyder inte mycket för en västerlänning; även om han är uppfostrad i sin egen variant av kristus- ianitet tänker han inte längre än att han överensstämmer med Guds bud och Kristi påbud. Förstahandskännedom om verkligheten är inte bara bortom ambitioner utan också bortom föreställningar. En del indier säger till mig: "Hopplöst. Västerlänningen kommer inte att göra det, för han kan inte. Berätta inget om självförverkligande för honom; låt honom leva ett användbart liv och förtjäna en återfödelse i Indien. Endast då har han en chans". Vissa säger: "Verkligheten är för alla lika mycket, men alla är inte lika mycket begåvade med förmågan att förstå den. Förmågan

Det är en önskan som kommer att växa till hängivenhet och slutligen till total självuppoffring. Med integritet och allvar och en järnfast beslutsamhet att övervinna alla hinder har västerlänningen samma chans som den orientaliska mannen. Allt han behöver är att väcka intresset". För att väcka hans intresse för självkännedom måste han övertygas om dess fördelar.

M: Tror du att det är möjligt att överföra en personlig erfarenhet?

F: Jag vet inte. Du talar om enhet, om identiteten mellan den som ser och den som ser. När allt är ett borde det vara möjligt att kommunicera.

M: För att få en direkt erfarenhet av ett land måste man åka dit och bo där. Be inte om det omöjliga. En människas andliga seger gynnar utan tvekan mänskligheten, men för att gynna en annan individ krävs en nära personlig relation. En sådan relation är inte tillfällig och inte alla kan göra anspråk på den. Å andra sidan är det vetenskapliga tillvägagångssättet för alla. "Förtroende - test - smak". Vad mer behöver du? Varför trycka ner sanningen i ovilliga halsar? Det går inte att göra i vilket fall som helst. Vad kan givaren göra utan en mottagare?

F: Konstens väsen är att använda den yttre formen för att förmedla en inre upplevelse. Naturligtvis måste man vara känslig för det inre innan det yttre kan bli meningsfullt. Hur kan man växa i känslighet?

M: Hur man än uttrycker det så är det samma sak. Det finns många som ger, men var finns de som tar emot?

F: Kan du inte dela med dig av din egen känslighet?

M: Ja, det kan jag, men delning är en dubbelriktad väg. Det behövs två för att dela med sig. Vem är villig att ta emot det jag är villig att ge?

F: Du säger att vi är ett. Är det inte tillräckligt?

M: Jag är ett med dig. Är du ett med mig? Om du är det kommer du inte att ställa några frågor. Om ni inte är det, om ni inte ser det jag ser, vad kan jag då göra förutom att visa er vägen för att förbättra er syn?

F: Det du inte kan ge är inte ditt eget.

M: Jag hävdar ingenting som mitt eget. När "jag" inte finns, var finns då "mitt"?. Två personer tittar på ett träd. Den ena ser frukten som är gömd bland bladen och den andra ser den inte. Annars finns det ingen skillnad mellan de två. Den som ser vet att med lite uppmärksamhet kommer den andra också att se, men frågan om att dela med sig

inte uppstår. Tro mig, jag är inte en nära knuten man som håller tillbaka din del av verkligheten. Tvärtom, jag är helt och hållet din, ät mig och drick mig. Men medan ni verbalt upprepar: "ge, ge", gör ni ingenting för att ta det som erbjuds. Jag visar dig en kort och enkel väg till att kunna se det jag ser, men du håller fast vid dina gamla tanke-, känslo- och handlingsvanor och lägger hela skulden på mig. Jag har ingenting som ni inte har. Självkännedom är inte en egendom som ska erbjudas och accepteras. Det är en helt ny di- mension, där det inte finns något att ge eller ta.

Fråga: Ge oss åtminstone en liten inblick i vad du tänker när du lever ditt dagliga liv. Att äta, dricka, prata, sova - hur känns det i slutet av ditt liv?

M: Livets vanliga saker: jag upplever dem precis som du. Skillnaden ligger i det som jag inte upplever. Jag upplever inte rädsla eller girighet, hat eller ilska. Jag ber inte om något, vägrar inte och behåller inte något. I dessa frågor kompromissar jag inte. Kanske är detta den främsta skillnaden mellan oss. Jag kompromissar inte, jag är sann mot mig själv, medan du är rädd för verkligheten.

Fråga: Ur västerlänningens synvinkel finns det något störande i ert sätt att vara. Att sitta i ett hörn alldeles ensam och ständigt upprepa: "Jag är Gud, Gud är jag" verkar vara rent vansinnigt. Hur kan man övertyga en västerlänning om att sådana metoder leder till högsta förnuft?

M: Mannen som påstår sig vara Gud och mannen som tvivlar på det.

- Båda är vilseledda. De talar i sina drömmar.

Fråga: Om allt är drömmar, vad är då vaket?

M: Hur kan man beskriva det vakna tillståndet på drömlandets språk? Ord beskriver inte, de är bara symboler.

F: Återigen samma ursäkt för att ord inte kan förmedla verkligheten.

M: Om du vill ha ord ska jag ge dig några av de gamla maktorden. Upprepa något av dem oavbrutet; de kan ge segrar.

F: Är du allvarlig? Skulle du säga till en västerlänning att upprepa "Om" eller "Ram" eller "Hare Krishna" oavbrutet, trots att han helt saknar den tro och övertygelse som är sprungen ur den rätta kulturella och religiösa bakgrunden? Kommer han någonsin att uppnå något utan tillit och glöd och utan att mekaniskt upprepa samma ljud?

M: Varför inte? Det är drivkraften, det dolda motivet som är det viktiga, inte vilken form det tar. Vad han än gör, om han gör det för att hitta sitt eget verkliga jag, kommer han säkert att komma till sig själv.

F: Behöver man inte tro på att medlen är effektiva?
M: Det behövs ingen tro, som bara är en förväntan på resultat. Här är det bara handlingen som räknas. Allt du gör för sanningens skull kommer att föra dig till sanningen. Var bara seriös och ärlig. Vilken form det tar spelar knappast någon roll.

Fråga: Var finns det då behov av att ge uttryck för sin längtan?
M: Det behövs inte. Att inte göra något är lika bra. En ren längtan, som inte är fördunklad av tankar och handlingar, en ren, koncentrerad längtan, kommer att föra dig snabbt till ditt mål. Det är det sanna motivet som är viktigt, inte sättet.

Q: Otroligt! Hur kan tråkig upprepning i tristess på gränsen till förtvivlan vara effektiv?
M: Själva upprepningen, att kämpa på och på och att uthärda och vara uthållig trots tristess och förtvivlan och fullständig brist på övertygelse är verkligen avgörande. De är inte viktiga i sig själva, men uppriktigheten bakom dem är helt avgörande. Det måste finnas en drivkraft inifrån och en dragkraft utifrån.

F: Mina frågor är typiska för västvärlden. Där tänker man i termer av orsak och verkan, medel och mål. De ser inte vilket orsakssamband som kan finnas mellan ett visst ord och den absoluta verkligheten.
M: Ingen alls. Men det finns ett samband mellan ordet och dess innebörd, mellan handlingen och dess motiv. Andlig praktik är en vilja som bekräftas och bekräftas på nytt. Den som inte har modet kommer inte att acceptera det verkliga ens när det erbjuds. Ovilja född av rädsla är det enda hindret.

F: Vad finns det att vara rädd för?
M: Det okända. Att inte vara, att inte veta, att inte göra. Det bortom.

F: Menar du att du kan dela med dig av hur du har uppnått dina mål, men du kan inte dela med dig av frukterna?
M: Självklart kan jag dela med mig av frukterna och det gör jag hela tiden.

tid. Men mitt språk är ett tyst språk. Lär dig att lyssna och förstå.

F: Jag förstår inte hur man kan börja utan att vara övertygad.
M: Stanna hos mig en tid, eller lägg ditt sinne på vad jag säger och gör så kommer övertygelsen att gry.

Q: Alla har inte chansen att träffa dig.
M: Möt ditt eget jag. Var med ditt eget jag, lyssna på det, lyda det, värna om det, ha det ständigt i åtanke. Du behöver ingen annan guide. Så länge din sanningsdrift påverkar ditt dagliga liv är allting bra för dig. Lev ditt liv utan att skada någon. Skadlöshet är en mycket kraftfull form av yoga och den kommer att föra dig snabbt till ditt mål. Detta är vad jag kallar *nisarga yoga,* den naturliga yogan. Det är konsten att leva i fred och harmoni, i vänlighet och kärlek. Frukten av den är lycka, oförorsakad och oändlig.

F: Allt detta förutsätter dock en viss tro.
M: Vänd dig inåt och du kommer att få förtroende för dig själv. I allt annat kommer förtroendet med erfarenheten.

F: När en man säger att han vet något som jag inte vet har jag rätt att fråga: "Vad är det du vet som jag inte vet?
M: Och om han säger till dig att det inte kan förmedlas med ord?

F: Då tittar jag noga på honom och försöker förstå.
M: Och det är precis vad jag vill att du ska göra! Var intresserad, ge uppmärksamhet, tills en ström av ömsesidig förståelse är etablerad. Då blir det lätt att dela med sig. Faktum är att all förverkligande bara är att dela med sig. Du går in i ett bredare medvetande och delar med dig av det. Oviljan att gå in och dela med sig är det enda hindret. Jag talar aldrig om skillnader, för för mig finns det inga. Du gör det, så det är upp till dig att visa dem för mig. Visa mig gärna skillnaderna. För detta måste ni förstå mig, men då kommer ni inte längre att tala om skillnader. Förstå en sak väl, och ni har kommit fram. Det som hindrar dig från att förstå är inte bristen på möjligheter, utan bristen på förmåga att i ditt sinne fokusera på det du vill förstå. Om du bara kunde hålla det du inte vet i minnet skulle det avslöja sina hemligheter för dig. Men om du är ytlig och otålig, inte tillräckligt seriös för att titta och vänta, är du som ett barn som ropar efter månen.

39

Ingenting har existens i sig självt

Frågeställare: När jag lyssnar på dig inser jag att det är meningslöst att ställa frågor till dig. Oavsett vilken fråga jag ställer så vänder du den alltid mot dig själv och leder mig till det grundläggande faktum att jag lever i en illusion som jag själv har skapat och att verkligheten är omöjlig att uttrycka i ord. Ord bidrar bara till förvirringen och den enda kloka vägen är att söka i sitt inre.

Maharaj: Det är trots allt sinnet som skapar illusioner och det är sinnet som frigör sig från dem. Ord kan förvärra illusionen, men ord kan också hjälpa till att skingra den. Det är inget fel i att upprepa samma sanning om och om igen tills den blir verklighet. Moderns arbete är inte över i och med barnets födelse. Hon matar det dag efter dag, år efter år tills det inte längre behöver henne. Människor behöver höra ord, tills fakta talar till dem högre än ord.

F: Så vi är barn som ska matas med ord?

M: Så länge ni lägger vikt vid ord är ni barn.

F: Okej, var då vår mor.

M: Var fanns barnet innan det föddes? Var det inte hos mamman? Eftersom det redan var hos mamman kunde det födas.

F: Mamman bar väl inte barnet när hon själv var barn?

M: Potentiellt sett var hon modern. Gå bortom illusionen av tid.

F: Ditt svar är alltid detsamma. Ett slags urverk som slår samma timmar om och om igen.

M: Det går inte att hjälpa. Precis som att en sol reflekteras i en

miljarder daggdroppar, så upprepas det tidlösa i all oändlighet. När jag upprepar: "Jag är, jag är", bekräftar jag bara ett ständigt närvarande faktum. Ni tröttnar på mina ord eftersom ni inte ser den levande sanningen bakom dem. Ta kontakt med den och du kommer att finna den fulla innebörden av ord och tystnad - båda.

F: Du säger att den lilla flickan redan är mor till sitt framtida barn. Potentiellt - ja. Egentligen - nej.
M: Potentialen blir verklig genom att tänka. Kroppen och dess angelägenheter existerar i sinnet.

Fråga: Och sinnet är medvetandet i rörelse och medvetandet är den betingade *(saguna)* aspekten av jaget. Det obetingade *(nirguna) är en* annan aspekt och bortom den ligger avgrunden av det absoluta *(paramartha).*
M: Det är helt rätt - du har uttryckt det på ett vackert sätt.

Q: Men för mig är det bara ord. Det räcker inte att höra och upprepa dem, de måste upplevas.
M: Ingenting hindrar dig, bara upptagenhet med det yttre som hindrar dig från att fokusera på det inre. Det går inte att hjälpa, du kan inte hoppa över din *sadhana*. Du måste vända dig bort från världen och gå inåt, tills det inre och det yttre smälter samman och du kan gå bortom det betingade, vare sig det är inre eller yttre.

Fråga: Det ovillkorliga är väl bara en idé i det betingade sinnet? I sig självt har det ingen existens.
M: Ingenting existerar i sig självt. Allting behöver sin egen frånvaro. Att vara är att vara särskiljbar, att vara här och inte där, att vara nu och inte då, att vara så och inte annorlunda. Liksom vatten formas av behållaren är allting bestämt av villkor *(gunas)*. Liksom vatten förblir vatten oberoende av kärlen, liksom ljuset förblir sig självt oberoende av de färger det frambringar, så förblir det verkliga verkligt, oberoende av de förhållanden i vilka det reflekteras. Varför hålla reflektionen endast i medvetandets fokus? Varför inte det verkliga självt?

Fråga: Medvetandet i sig självt är en återspegling. Hur kan det hålla fast vid det verkliga? **M: Att** veta att medvetandet och dess innehåll bara är reflektioner, föränderliga och övergående, är att fokusera på det verkliga. Vägran att se ormen i repet är det nödvändiga villkoret för att se repet.

F: Endast nödvändigt eller också tillräckligt?
M: Man måste också veta att det finns ett rep som ser ut som en orm. På samma sätt måste man veta att det verkliga existerar och att det är av karaktären vittnesmedvetande. Naturligtvis finns det bortom vittnesmedvetandet, men för att komma in i det måste man först inse det rena vittnesmedvetandets tillstånd. Medvetenheten om villkoren för en till det obestämda.

Fråga: Kan det ovillkorliga upplevas?
M: Att känna det betingade som betingat är allt som kan sägas om det ovillkorliga. Positiva termer är bara antydningar och vilseledande.

F: Kan vi tala om att bevittna det verkliga?
M: Hur kan vi göra det? Vi kan bara tala om det overkliga, det illusoriska, det övergående, det betingade. För att gå bortom detta måste vi gå igenom en total förnekelse av allt som har en oberoende existens. Allting är beroende av varandra.

F: Vad är de beroende av?
M: Om medvetande. Och medvetandet beror på vittnet.

F: Och vittnet försvarar sig på den verkliga?
M: Vittnet är en återspegling av det verkliga i all sin renhet. Det beror på sinnets tillstånd. Där klarhet och avskildhet dominerar uppstår vittnesmedvetandet. Det är precis som att säga att där vattnet är klart och lugnt, framträder bilden av månen. Eller som när dagsljuset framträder som gnist i diamanten.

Fråga: Kan det finnas ett medvetande utan vittnet?
M: Utan vittnet blir det omedvetet, man lever bara. Vittnet finns latent i varje medvetandetillstånd, precis som ljuset i varje färg. Det kan inte finnas någon kunskap utan den som känner och ingen som känner utan sitt vittne. Inte bara du vet, utan du vet att du vet.

Fråga: Om det ovillkorade inte kan upplevas, eftersom alla erfarenheter är villkorade, varför talar man då om det överhuvudtaget?
M: Hur kan det finnas kunskap om det betingade utan det ovillkorade? Det måste finnas en källa från vilken allt detta

flöden, en grund som allting står på. Självförverkligande är i första hand kunskapen om ens betingning och medvetenheten om att den oändliga variationen av villkor beror på vår oändliga förmåga att vara betingad och ge upphov till variation. För det konditionerade sinnet framstår det okonditionerade som totaliteten såväl som frånvaron av allting. Ingen av dem kan upplevas direkt, men detta gör den inte obefintlig.

F: Är det inte en känsla?

M: En känsla är också ett sinnestillstånd. Precis som en frisk kropp inte kräver uppmärksamhet, är det ovillkorliga fritt från erfarenhet. Ta erfarenheten av döden. Den vanliga människan är rädd för att dö, eftersom hon är rädd för förändring. *Gnani* är inte rädd eftersom hans sinne redan är dött. Han tänker inte: "Jag lever". Han vet: "Det finns liv". Det finns ingen förändring i det och ingen död. Döden verkar vara en förändring i tid och rum. Hur kan det finnas en död där det inte finns vare sig tid eller rum? *Gnani* är redan död för namn och form. Hur kan förlusten av dem påverka honom? Mannen i tåget reser från plats till plats, men mannen utanför tåget går ingenstans, för han är inte bunden till någon destination. Han har ingenstans att ta vägen, inget att göra, inget att bli. De som gör planer kommer att födas för att genomföra dem. De som inte gör några planer behöver inte födas.

F: Vad är syftet med smärta och njutning?

M: Finns de i sig själva eller bara i sinnet?

Q: Men de finns ändå. Det är inte viktigt att tänka på sinnet.

M: Smärta och njutning är bara symptom, resultat av felaktig kunskap och felaktiga känslor. Ett resultat kan inte ha ett eget syfte.

F: I Guds ekonomi måste allt ha ett syfte.

M: Känner du Gud när du talar så fritt om honom? Vad är Gud för dig? Ett ljud, ett ord på papper, en idé i ditt sinne?

F: Genom hans kraft föds jag och hålls vid liv.

M: Och lider och dör. Är du glad?

Fråga: Det kan vara mitt eget fel att jag lider och dör. Jag är skapad för ett evigt liv.

M: Varför evigt i framtiden och inte i det förflutna? Vad har en be-

en måste ha ett slut. Endast det som inte börjar är oändligt.

Fråga: Gud kan vara ett begrepp, en fungerande teori. Ett mycket användbart begrepp i alla fall!
M: Därför måste den vara fri från inre motsättningar, vilket inte är fallet. Varför inte arbeta utifrån teorin att du är din egen skapelse och skapare. Då finns det åtminstone ingen yttre Gud att kämpa med.

F: Världen är så rik och komplex - hur skulle jag kunna skapa den? **M:** Känner du dig själv tillräckligt bra för att veta vad du kan göra och vad du inte kan göra? Du känner inte till dina egna krafter. Du har aldrig undersökt dem. Börja med dig själv nu.

F: Alla tror på Gud.
M: För mig är du din egen Gud. Men om du tror något annat, tänk till slutet. Om det finns en Gud så är allting Guds och allt är för det bästa. Välkomna allt som kommer med ett glatt och tacksamt hjärta. Och älska alla varelser. Även detta kommer att föra dig till ditt Jag.

40

Endast jaget är verkligt

Maharaj: Världen är bara en föreställning, glittrande och tom. Den är, men är ändå inte. Den finns där så länge jag vill se den och delta i den. När jag slutar att bry mig om den, så löses den upp. Den har ingen orsak och tjänar inget syfte. Det händer bara när vi är frånvarande. Det ser ut precis som det ser ut, men det finns inget djup i det, ingen mening. Endast åskådaren är verklig, kalla honom Självet eller *Atma*. Till

För självet är världen bara en färgsprakande föreställning, som han njuter av så länge den varar och glömmer när den är slut. Vad som än händer på scenen får honom att rysa av skräck eller rulla av skratt, men han är hela tiden medveten om att det bara är en föreställning. Utan önskan eller rädsla njuter han av det som sker.

Frågeställare: Den person som är nedsänkt i världen har ett liv med många olika smaker. Han gråter och skrattar, älskar och hatar, önskar och fruktar, lider och gläds. Den önskelösa och orädda *gnani*, vilket liv har han? Är han inte lämnad högt och torrt i sin otukt?

M: Hans tillstånd är inte så öde. Det smakar ren, oförorsakad, oavslutad lycka. Han är lycklig och fullt medveten om att lyckan är hans egen natur och att han inte behöver göra något, inte heller sträva efter något för att säkra den. Den följer honom, mer verklig än kroppen, närmare än själva sinnet. Du inbillar dig att det inte kan finnas någon lycka utan orsak. Att vara beroende av något för att vara lycklig är för mig ett fullständigt elände. Glädje och smärta har orsaker, medan mitt tillstånd är mitt eget, helt utan orsak, oberoende och oantastligt.

F: Som en pjäs på scenen?

M: Pjäsen skrevs, planerades och repeterades. Världen bara uppstår ur ingenting och återgår till ingenting.

F: Finns det ingen skapare? Var inte världen i huvudet på *Brahma*, innan den skapades?

M: Så länge du befinner dig utanför mitt tillstånd kommer du att ha skapare, bevarare och förstörare, men när du väl är med mig kommer du att känna till endast Jaget och se dig själv i allt.

F: Du fungerar ändå.

M: När man är yr ser man att världen går i cirklar runt en. Du är besatt av idén om medel och mål, om arbete och syfte, och du ser att jag uppenbarligen fungerar. I verkligheten ser jag bara ut. Allt som görs görs på scenen. Glädje och sorg, liv och död, allt detta är verkligt för mannen i slaveri; för mig är allt detta en föreställning, lika overkligt som själva föreställningen.

Jag kanske uppfattar världen precis som du, men du tror att du finns i den, medan jag ser den som en iriserande droppe i medvetandets enorma vidd.

F: Vi börjar alla bli gamla. Ålderdomen är inte trevlig - alla har ont

och smärtor, svaghet och det annalkande slutet. Hur känner sig en *gnani* som gammal man? Hur ser hans inre jag på sin egen senilitet?

M: När han blir äldre blir han mer och mer glad och fridfull. När allt kommer omkring är han på väg hem. Likt en resenär som närmar sig sitt mål och hämtar sitt bagage lämnar han tåget utan att ångra sig.

F: Det finns säkert en motsägelse. Vi får höra att *gnanin* är bortom all förändring. Hans lycka varken växer eller avtar. Hur kan han bli lyckligare för att han blir äldre, och det trots fysisk svaghet och så vidare?

M: Det finns ingen motsägelse. Ödets rulle tar slut - sinnet är lyckligt. Den kroppsliga existensens dimma lättar upp.
- Kroppens börda blir mindre från dag till dag.

F: Låt oss säga att *gnani* är sjuk. Han har fått någon form av influensa och varje led värker och bränner. Hur är hans sinnestillstånd?

M: Varje känsla betraktas i perfekt jämnmod. Det finns ingen önskan om den, inte heller någon vägran. Den är som den är och han ser på den med ett leende av kärleksfull distans.

Fråga: Han kan vara avskild från sitt eget lidande, men det finns ändå där.

M: Den finns där, men det spelar ingen roll. Oavsett vilket tillstånd jag befinner mig i ser jag det som ett sinnestillstånd som ska accepteras som det är.

F: Smärta är smärta. Man upplever den på samma sätt.

M: Den som upplever kroppen upplever dess smärtor och nöjen. Jag är varken kroppen eller den som upplever kroppen.

F: Låt oss säga att du är tjugofem år gammal. Ditt äktenskap har arrangerats och fullbordats, och hushållets plikter tränger sig på dig. Hur skulle du känna dig?

M: Precis som jag känner nu. Du fortsätter att insistera på att mitt inre tillstånd formas av yttre händelser. Så är det inte. Vad som än händer förblir jag kvar. Vid roten av mitt väsen finns ren medvetenhet, en fläck av intensivt ljus. Denna fläck utstrålar och skapar bilder i rummet och händelser i tiden - utan ansträngning och spontant. Så länge den bara är medveten finns det inga problem. Men när det diskriminerande sinnet uppstår och

skapar distinktioner, glädje och smärta uppstår. Under sömnen är sinnet i vila och smärta och njutning är det också. Skapandeprocessen fortsätter, men ingen lägger märke till den. Sinnet är en form av medvetande, och medvetandet är en aspekt av livet. Livet skapar allting, men den Högste är bortom allting.

Fråga: Den Högste är herre och medvetandet är hans tjänare.
M: Mästaren finns i medvetandet, inte bortom det. När det gäller medvetandet är den Supreme både skapelse och upplösning, konkretion och abstraktion, det fokala och det universella. Den är också ingetdera. Ord når inte dit, inte heller sinnet.

Fråga: *Gnanen* verkar vara en mycket ensam varelse, helt och hållet för sig själv. **M:** Han är ensam, men han är alla. Han är inte ens en varelse. Han är alla varelsers väsen. Inte ens det. Inga ord kan användas. Han är vad han är, marken från vilken allting växer.

F: Är du inte rädd för att dö?
M: Jag ska berätta hur min gurus guru dog. Efter att ha meddelat att hans slut närmade sig slutade han att äta, utan att ändra sina dagliga rutiner. På den elfte dagen, vid bönestunden, sjöng han och klappade kraftigt och dog plötsligt! Bara så där, mellan två rörelser, som ett utblåst ljus. Alla dör som de lever. Jag är inte rädd för döden, för jag är inte rädd för livet. Jag lever ett lyckligt liv och skall dö en lycklig död. Elände är att födas, inte att dö. Allt beror på hur man ser på det.

F: Det kan inte finnas några bevis för ditt tillstånd. Allt jag vet om det är vad du säger. Allt jag ser är en mycket intressant gammal man.
M: Det är du som är den intressanta gubben, inte jag! Jag är aldrig född. Hur kan jag bli gammal? Det jag verkar vara för dig existerar bara i ditt sinne. Jag är inte intresserad av det.

F: Även som dröm är du en mycket ovanlig dröm.
M: Jag är en dröm som kan väcka dig. Du kommer att få bevis för det i ditt eget uppvaknande.

F: Föreställ dig att du får veta att jag har dött. Någon berättar det för dig: Du känner den och den? Han har dött. Hur skulle du reagera?

M: Jag skulle bli väldigt glad om du kom hem. Jag är verkligen glad att se dig slippa den här dårskapen.

F: Vilken dårskap?

M: Att tänka att du föddes och kommer att dö, att du är en kropp som visar ett sinne och allt sådant nonsens. I min värld föds ingen kropp och ingen dör. En del människor åker på en resa och kommer tillbaka, en del åker aldrig iväg. Vad spelar det för roll, eftersom de reser i drömmar, var och en är insvept i sin egen dröm. Endast uppvaknandet är viktigt. Det räcker att känna till "jag är" som verklighet och även kärlek.

F: Min inställning är inte så absolut, därav min fråga. I hela västvärlden söker människor efter något verkligt. De vänder sig till vetenskapen, som berättar mycket om materia, lite om sinnet och ingenting om medvetandets natur och syfte. För dem är verkligheten objektiv, utanför det observerbara och beskriven, direkt eller genom slutledning; om den subjektiva aspekten av verkligheten vet de ingenting. Det är ytterst viktigt att låta dem veta att det finns en verklighet och att den finns i medvetandets frihet från materien och dess begränsningar och förvrängningar. De flesta människor i världen vet helt enkelt inte att det finns en verklighet som kan hittas och upplevas i medvetandet. Det verkar mycket viktigt att de får höra de goda nyheterna från någon som faktiskt har upplevt dem. Sådana vittnen har alltid funnits, och deras vittnesmål är pre-cious.

M: Självklart. Självförverkligandets evangelium kommer aldrig att glömmas bort när det en gång har hörts. Likt ett frö som lämnas i marken kommer det att vänta på rätt årstid och spira och växa till ett mäktigt träd.

41

Utveckla en attityd som vittne

Frågeställare: Vad är den förverkligade människans dagliga och timliga sinnestillstånd? Hur ser, hör, äter, dricker, vaknar och sover, arbetar och vilar han? Vad finns det för bevis för att hans tillstånd skiljer sig från vårt? Finns det inget sätt att verifiera deras tillstånd objektivt, bortsett från de så kallade förverkligade människornas muntliga vittnesmål? Finns det inte några observerbara skillnader i deras fysiologiska och nervösa reaktioner, i deras ämnesomsättning eller hjärnvågor eller i deras psykosomatiska struktur?

Maharaj: Du kanske hittar skillnader, eller inte. Allt beror på din observationsförmåga. De objektiva skillnaderna är dock de minst viktiga. Det viktiga är deras synsätt, deras attityd, som är total distansering, avståndstagande, att stå åt sidan.

Fråga: Känner inte en *gnani* sorg när hans barn dör, lider han inte?

M: Han lider med dem som lider. Själva händelsen i sig är av liten betydelse, men han är full av medkänsla för den lidande varelsen, vare sig den är levande eller död, i kroppen eller utanför den. Kärlek och medkänsla är trots allt hans egen natur. Han är ett med allt som lever och kärlek är denna enhet i handling.

Fråga: Människor är mycket rädda för döden.

M: *Gnani är* inte rädd för någonting. Men han tycker synd om den som är rädd. Det är trots allt naturligt att födas, leva och dö. Att vara av- raid är inte det. Till händelsen ägnas naturligtvis uppmärksamhet.

F: Föreställ dig att du är sjuk - hög feber, värk, rysningar. Läkaren säger att sjukdomen är allvarlig och att du bara har några få dagar kvar att leva. Vad skulle din första reaktion vara?

M: Ingen reaktion. Det är naturligt att rökelsepinnen brinner ut,

Därför är det naturligt att kroppen dör. Det är egentligen en fråga av mycket liten betydelse. Det viktiga är att jag varken är kroppen eller sinnet. *Jag är.*

F: Din familj kommer naturligtvis att vara desperat. Vad skulle du säga till dem?
M: Det vanliga: frukta inte, livet går vidare, Gud kommer att skydda dig, vi kommer snart att vara tillsammans igen och så vidare. Men för mig är hela denna uppståndelse meningslös, för jag är inte den varelse som föreställer sig att den lever eller är död. Jag är varken född eller kan dö. Jag har inget att minnas eller glömma.

F: Hur är det med bönerna för de döda?
M: Be gärna för de döda. Det gläder dem mycket. De blir smickrade. *Gnani* behöver inte dina böner. Han är själv svaret på era böner.

F: Hur går det för *gnani* efter döden?
M: *Gnanen* är redan död. Förväntar du dig att han ska dö igen?

Fråga: Kroppens upplösning är säkert en viktig händelse även för en *gnani*.
M: Det finns inga viktiga händelser för en *gnani,* förutom när någon når det högsta målet. Då är det bara hans hjärta som blir gladare. Allt annat är ointressant. Hela universum är hans kropp, allt liv är hans liv. Precis som i en stad av ljus när en lampa brinner ut påverkar det inte nätverket, så påverkar inte heller en kropps död hela kroppen.

Fråga: Det särskilda kanske inte spelar någon roll för helheten, men det spelar roll för det särskilda. Helheten är en abstraktion, det särskilda, det konkreta, är verkligt.
M: Det är vad du säger. För mig är det kanske tvärtom - helheten är verklig, delen kommer och går. Det särskilda föds och återföds, byter namn och form, *gnani är* den oföränderliga verkligheten, som gör det föränderliga möjligt. Men han kan inte ge dig övertygelsen. Den måste komma med din egen erfarenhet. Med mig är allting ett, allting är lika.

F: Är synd och dygd en och samma sak?
M: Alla dessa värden är skapade av människan! Vad betyder de för mig? Det som leder till lycka är dygd, det som leder till sorg är synd. Båda är sinnestillstånd. Mitt är inte ett sinnestillstånd.

F: Vi är som de blinda som inte förstår vad det innebär att se.
M: Du kan uttrycka det som du vill.

Fråga: Är tystnad som *sadhana* effektiv?
M: Allt du gör för upplysningens skull för dig närmare. Allt du gör utan att tänka på upplysning tar dig bort. Men varför komplicera? Vet bara att du är över och bortom alla ting och tankar. Det du vill vara är du redan. Det är bara att hålla det i minnet.

F: Jag hör dig säga det, men jag kan inte tro det.
M: Jag var själv i samma situation. Men jag litade på min guru och han visade sig ha rätt. Lita på mig om du kan. Tänk på det jag säger till dig: Begär ingenting, för du saknar ingenting. Själva sökandet hindrar dig från att finna.

Q: Du verkar vara så likgiltig inför allting!
M: Jag är inte likgiltig, jag är opartisk. Jag ger inte företräde åt mig och mitt. En korg med jord och en korg med juveler är båda oönskade. Livet och döden är samma sak för mig.

F: Opartiskhet gör dig likgiltig.
M: Tvärtom, medkänsla och kärlek är min innersta kärna. Jag är fri att älska, fri från alla fördomar.

Fråga: Buddha sa att tanken på upplysning är oerhört viktig. De flesta människor går igenom sina liv utan att ens veta att det finns något sådant som upplysning, för att inte tala om att sträva efter det. När de väl har hört talas om det har ett frö sått som inte kan dö. Därför skickade han sina *bhikhus* för att predika oavbrutet under åtta månader varje år.
M: "Man kan ge mat, kläder, husrum, kunskap, kärlek, men den högsta gåvan är upplysningens evangelium", brukade min guru säga. Du har rätt, upplysning är det högsta goda. När du väl har fått den kan ingen ta den ifrån dig.

F: Om du skulle tala så här i västvärlden skulle folk ta dig för galen.
M: Självklart skulle de det! För de okunniga är allt som de inte kan förstå vansinne. Vad är det med det? Låt dem vara som de är. Jag är som jag är, utan att det är min förtjänst, och de är som de är, utan att det är min förtjänst.

deras fel. Den högsta verkligheten manifesterar sig på otaliga sätt. Dess namn och former är oändligt många. Allt uppstår, allt flyter samman i samma hav, källan till allt är en. Att leta efter orsaker och resultat är bara sinnets tidsfördriv. Det som *är,* är älskvärt. Kärlek är inte ett resultat, den är själva grunden för tillvaron. Vart du än går kommer du att finna varande, medvetande och kärlek. Varför och varför göra preferenser?

Fråga: När tusentals och miljoner liv försvinner av naturliga orsaker (vilket händer vid översvämningar och jordbävningar) sörjer jag inte. Men när en enda människa dör genom människans hand, sörjer jag oerhört mycket. Det oundvikliga har sin egen majestät, men dödande är undvikbart och därför fult och helt och hållet hemskt.
M: Allt händer som det händer. Katastrofer, vare sig de är naturliga eller orsakade av människan, inträffar, och det finns ingen anledning att känna sig förskräckt.

Fråga: Hur kan något vara utan orsak?
M: I varje händelse återspeglas hela universum. Den yttersta orsaken är omöjlig att spåra. Själva idén om orsakssamband är bara ett sätt att tänka och tala. Vi kan inte föreställa oss, oförorsakad uppkomst. Detta bevisar dock inte förekomsten av orsakssamband.

F: Naturen är tanklös och därmed oansvarig. Men människan har ett sinne. Varför är den så pervers?
M: Orsakerna till perversitet är också naturliga - arv, miljö och så vidare. Ni är för snabba med att fördöma. Oroa dig inte för andra. Ta itu med ditt eget sinne först. När du inser att även ditt sinne är en del av naturen kommer dualiteten att upphöra.

F: Det finns ett mysterium i den som jag inte kan förstå. Hur kan sinnet vara en del av naturen?
M: Eftersom naturen finns i sinnet; utan sinnet, var finns naturen?

Fråga: Om naturen finns i sinnet och sinnet är mitt eget, borde jag kunna kontrollera naturen, men så är inte fallet. Krafter utanför min kontroll bestämmer mitt beteende.
M: Utveckla vittnesattityden och du kommer att upptäcka att du genom din egen erfarenhet kommer att upptäcka att distansering ger kontroll. Vittnestillståndet är fullt av kraft, det finns inget passivt med det.

42
Verkligheten kan inte uttryckas

Frågeställare: Jag har märkt att ett nytt jag växer fram i mig, oberoende av det gamla jaget. På något sätt samexisterar de. Det gamla jaget fortsätter sin vana; det nya låter det gamla vara, men identifierar sig inte med det.

Maharaj: Vad är den största skillnaden mellan det gamla jaget och det nya?

Fråga: Det gamla jaget vill att allt ska definieras och förklaras. Det vill att saker och ting ska passa ihop verbalt. Det nya självt bryr sig inte om verbala förklaringar - det accepterar saker och ting som de är och försöker inte relatera dem till saker som man minns.

M: Är du helt och hållet och ständigt medveten om skillnaden mellan det vanliga och det andliga? Hur förhåller sig det nya jaget till det gamla?

F: Det nya ser bara på det gamla. Det är varken vänligt eller oimi- kaligt. Det accepterar bara det gamla jaget tillsammans med allt annat. Det förnekar inte dess existens, men accepterar inte dess värde och giltighet.

M: Det nya är det totala förnekandet av det gamla. Det tillåtande nya är egentligen inte nytt. Det är bara en ny inställning till det gamla. Det verkligt nya utplånar det gamla fullständigt. De två kan inte vara tillsammans. Finns det en process av självförnekelse, en ständig vägran att acceptera de gamla idéerna och värderingarna, eller finns det bara en ömsesidig tolerans? Hur förhåller de sig till varandra?

F: Det finns inget särskilt förhållande. De existerar parallellt.

M: När du talar om det gamla jaget och det nya, vem tänker du då på? Eftersom det finns en kontinuitet i minnet mellan de två, där var och en minns den andra, hur kan man då tala om två jag?

F: Den ena är en slav av vanor, den andra är det inte. Den ena tänker, den andra är fri från alla idéer.

M: Varför två jag? Det kan inte finnas något förhållande mellan det bundna och det fria. Själva det faktum att de existerar tillsammans bevisar deras grundläggande enhet. Det finns bara ett jag - det är alltid *nu.* Det du kallar det andra jaget - gammalt eller nytt - är bara en modalitet, en annan as- pect av det ena jaget. Jaget är en enda. Du är detta jag och du har idéer om vad du har varit eller kommer att vara. Men en idé är inte jaget. Just nu, när du sitter framför mig, vilket jag är du? Det gamla eller det nya?

F: De två står i konflikt med varandra.
M: Hur kan det finnas en konflikt mellan det som är och det som inte är? Konflikt är det gamlas kännetecken. När det nya uppstår finns det gamla inte längre. Man kan inte tala om det nya och konflikten i samma andetag. Till och med ansträngningen att sträva efter det nya jaget tillhör det gamla. Överallt där det finns konflikt, ansträngning, kamp, strävan, längtan efter en förändring finns inte det nya. I vilken utsträckning är du fri från den vanemässiga tendensen att skapa och vidmakthålla konflikter?

F: Jag kan inte säga att jag är en annan människa nu. Men jag har upptäckt nya saker om mig själv, saker som är så annorlunda än vad jag visste tidigare att jag känner mig berättigad att kalla dem nya.
M: Det gamla jaget är ditt eget jag. Det tillstånd som spirar plötsligt och utan orsak bär ingen fläck av själv; du kan kalla det "gud". Det som är frö- och rotlöst, det som inte spirar och växer, blommar och bär frukt, det som plötsligt och i full prakt uppstår, mystiskt och underbart, det kan du kalla "gud". Det är helt oväntat men ändå oundvikligt, oändligt välbekant men ändå högst överraskande, bortom allt hopp men ändå absolut säkert. Eftersom det är utan orsak är det utan hinder. Den lyder endast en lag: frihetens lag. Allt som innebär en kontinuitet, en sekvens, en övergång från stadium till stadium kan inte vara verkligt. Det finns ingen utveckling i verkligheten, den är slutgiltig, perfekt, utan samband.

F: Hur kan jag åstadkomma det?
M: Du kan inte göra något för att åstadkomma det, men du kan undvika att skapa hinder. Titta på ditt sinne, hur det uppstår, hur det fungerar. När du iakttar ditt sinne upptäcker du dig själv som observatör. När du står orörlig och bara iakttar, upptäcker du dig själv som ljuset bakom iakttagaren. Ljusets källa är mörk, okänd är källan till kunskap. Den källan är ensam. Gå tillbaka till den källan och stanna där. Det är inte

i himlen eller i den allt genomträngande etern. Gud är allt som är stort och underbart; jag är ingenting, har ingenting, kan ingenting. Ändå kommer allting från mig - källan är jag, roten, ursprunget är jag.

När verkligheten exploderar i dig kan du kalla det för en erfarenhet av Gud. Eller snarare är det Gud som upplever dig. Gud känner dig när du känner dig själv. Verkligheten är inte resultatet av en process utan en explosion. Den ligger definitivt bortom sinnet, men allt du kan göra är att känna ditt sinne väl. Inte för att sinnet kommer att hjälpa dig, men genom att känna ditt sinne kan du undvika att ditt sinne sätter dig ur spel. Du måste vara mycket uppmärksam, annars kommer ditt sinne att spela falskt med dig. Det är som att titta på en tjuv - inte för att du förväntar dig något av en tjuv, men du vill inte bli bestulen. På samma sätt ger du mycket uppmärksamhet åt sinnet utan att förvänta dig något av det.

Eller ta ett annat exempel. Vi vaknar och sover. Efter en dags arbete kommer sömnen. Går jag nu och sover eller kommer oaktsamhet - som är karakteristiskt för sömntillståndet - till mig? Med andra ord - vi är vakna eftersom vi sover. Vi vaknar inte upp till ett riktigt vaket tillstånd. I det vakna tillståndet framträder världen på grund av okunnighet och tar en in i ett vaket-drömtillstånd. Både sömn och vakenhet är felaktiga benämningar. Vi drömmer bara. Det är bara *gnanierna som* vet vad som är sant vaket och sant sovandes. Vi drömmer att vi är vakna och vi drömmer att vi sover. De tre tillstånden är bara varianter av drömtillståndet. Att behandla allting som en dröm befriar. Så länge du ger drömmarna verklighet är du deras slav. Genom att föreställa dig att du föds som den och den blir du en slav till den och den. Kärnan i slaveriet är att föreställa sig att man är en process, att man har ett förflutet och en framtid, att man har en historia. I själva verket har vi ingen historia, vi är inte en process, vi utvecklas inte och förfaller inte heller; vi ser också allt som en dröm och håller oss borta från den.

F: Vad har jag för nytta av att lyssna på dig?

M: Jag kallar dig tillbaka till dig själv. Allt jag ber dig om är att titta på dig själv, mot dig själv, in i dig själv.

F: I vilket syfte?

M: Du lever, känner och tänker. Genom att ge uppmärksamhet åt ditt liv, dina känslor och ditt tänkande frigör du dig från dem och går till

bortom dem. Din personlighet löses upp och endast vittnet finns kvar. Sedan går du bortom vittnet. Fråga inte hur det sker. Sök bara inom dig själv.

F: Vad är det som gör skillnaden mellan personen och vitsen?
M: Båda är medvetandeformer. I det ena önskar och fruktar du, i det andra är du opåverkad av njutning och smärta och är inte upprörd av händelser. Du låter dem komma och gå.

Fråga: Hur etablerar man sig i det högre tillståndet, det rena vittnets tillstånd?
M: Medvetandet lyser inte av sig självt. Det lyser av ett ljus utanför det. Efter att ha sett medvetandets drömlika kvalitet, leta efter det ljus i vilket det framträder, som ger det varande. Det finns medvetandets innehåll såväl som medvetenheten om det.

Q: Jag vet och jag vet att jag vet.
M: Det är helt riktigt, förutsatt att den andra kunskapen är ovillkorlig och tidlös. Glöm det kända, men kom ihåg att du är den som vet. Var inte hela tiden nedsänkt i dina erfarenheter. Kom ihåg att du är bortom upplevelsen någonsin ofödd och dödlig. När du minns det kommer den rena kunskapens kvalitet att framträda, det villkorslösa medvetandets ljus.

Fråga: När upplever man verkligheten?
M: Erfarenheten är en förändring, den kommer och går. Verkligheten är inte en händelse, den kan inte upplevas. Den kan inte uppfattas på samma sätt som en händelse kan uppfattas. Om du väntar på att en händelse ska äga rum, på att verkligheten ska komma, kommer du att vänta i all evighet, för verkligheten varken kommer eller går. Den ska uppfattas, inte förväntas. Den ska inte förberedas och föregripas. Men själva längtan och sökandet efter verkligheten är verklighetens rörelse, verksamhet, handling. Allt du kan göra är att förstå den centrala punkten, att verkligheten inte är en händelse och inte inträffar och att vad som än händer, vad som än kommer och går, inte är verklighet. Se händelsen bara som en händelse, det övergående som övergående, upplevelsen som en erfarenhet och du har gjort allt du kan. Då är du sårbar för verkligheten, inte längre bepansrad mot den, som du var när du gav händelser och upplevelser verklighet. Men så snart det finns någon form av gillande eller ogillande har du dragit upp en skärm.

Fråga: Skulle du säga att verkligheten uttrycker sig i handling snarare än i kunskap? Eller är det en slags känsla?

M: Varken handling, känsla eller tanke uttrycker verkligheten. Det finns inget sådant som ett uttryck för verkligheten. Du introducerar en dualitet där det inte finns någon. Endast verkligheten *är,* det finns inget annat. De tre tillstånden vaken, drömd och sovande är inte jag och jag finns inte i dem. När jag dör kommer världen att säga - "Åh, Maharaj är död!". Men för mig är detta ord utan kon- tent; de har ingen betydelse. När tillbedjan sker inför guruns bild sker allt som om han vaknar och badar och äter och vilar, och går på en promenad och återvänder, välsignar alla och somnar. Allting sköts i minsta detalj och ändå finns det en känsla av overklighet över allting. Så är fallet med mig. Allt händer som det ska, men ändå händer ingenting. Jag gör det som verkar nödvändigt, men samtidigt vet jag att ingenting är nödvändigt, att livet i sig självt bara är ett påhitt.

F: Varför leva överhuvudtaget? Varför allt detta onödiga komma och gå, vakna och sova, äta och smälta?

M: Ingenting görs av mig, allting bara händer Jag ex-pekterar inte, jag planerar inte, jag ser bara på händelser som händer, och vet att de är overkliga.

F: Var du alltid så här från första ögonblicket av din värvning?

M: De tre tillstånden roterar som vanligt - jag vaknar, sover och vaknar igen, men de händer inte mig. De bara händer. För mig händer aldrig någonting. Det finns något oföränderligt, orörligt, orubbligt, stenliknande, oantastligt; en solid massa av rent varande-medvetande-glädje. Jag är aldrig utanför den. Ingenting kan ta mig ur det, ingen tortyr, ingen olycka.

F: Ändå är du medveten!

M: Ja och nej. Det finns en frid - djup, enorm, orubblig. Händelser registreras i minnet, men har ingen betydelse. Jag är knappt medveten om dem.

F: Om jag förstår dig rätt, så kom detta tillstånd inte till genom odling.

M: Det kom ingen. Det var så - alltid. Det var ett avslöjande och det var plötsligt. Precis som när man vid födseln upptäcker

världen plötsligt, lika plötsligt som jag upptäckte mitt verkliga väsen.

Fråga: Var det molnigt och din *sadhana* löste upp dimman? När ditt sanna tillstånd blev klart för dig, förblev det klart, eller blev det dolt igen? Är ditt tillstånd permanent eller in- termittent?

M: Absolut stabil. Vad jag än gör så står den stilla som en sten - orörlig. När man väl har vaknat upp till verkligheten stannar man i den. Ett barn återvänder inte till livmodern! Det är ett enkelt tillstånd, mindre än det minsta, större än det största. Det är självklart och ändå bortom all beskrivning.

F: Finns det något sätt att göra det?

M: Allt kan bli ett sätt, om du är intresserad. Att bara fundera över mina ord och försöka förstå deras fulla innebörd är en *sadhana som är* fullt tillräcklig för att bryta ner muren. Ingenting bekymrar mig. Jag erbjuder inget motstånd mot problem - därför stannar de inte kvar hos mig. På er sida finns det så mycket problem. På min sida finns det inga problem alls. Kom till min sida. Du är problembenägen. Jag är immun. Allt kan hända - det som behövs är ett uppriktigt intresse. Uppriktighet gör det.

F: Kan jag göra det?

M: Självklart. Du är fullt kapabel att gå över. Var bara uppriktig.

43

Ignorans kan erkännas, men inte *Gnana.*

Frågeställare: Från år till år förblir din undervisning densamma. Det verkar inte finnas några framsteg i det ni berättar för oss.

Maharaj: På ett sjukhus behandlas de sjuka och blir friska. Behandlingen är rutinmässig och förändras knappast, men det finns inget monotont med hälsa. Min undervisning kan vara rutinmässig, men frukten av den är ny från människa till människa.

F: Vad är förverkligande? Vem är en förverkligad människa? Genom vad är
gnani erkänd?

M: Det finns inga utmärkande masker för *gnana*. Endast okunnighet kan kännas igen, inte *gnana*. En *gnani gör* inte heller anspråk på att vara något speciellt. Alla de som proklamerar sin egen storhet och unikhet är inte *gnanis*. De misstar någon ovanlig utveckling för förverkligande. En *gnani* visar ingen tendens att förkunna att han är en *gnani*. Han anser sig själv vara helt normal, trogen sin verkliga natur. Att proklamera sig själv som en allsmäktig, allvetande och allsmäktig gudom är ett tydligt tecken på okunnighet.

F: Kan *gnanin* förmedla sin erfarenhet till de okunniga? Kan *gnana* kan överföras från en människa till en annan?

M: Ja, det kan det. En *gnanis* ord har förmågan att skingra okunnighet och mörker i sinnet. Det är inte orden som är viktiga utan kraften bakom dem.

F: Vad är den kraften?

M: Kraften av övertygelse, baserad på personlig insikt, på ens egen direkta erfarenhet.

F: En del insedda människor säger att kunskap måste vinnas, inte att

fick. En annan kan bara lära ut, men lärandet är ens eget.
M: Det är samma sak.

Fråga: Det finns många som har tränat yoga i åratal utan resultat. Vad kan vara orsaken till deras misslyckande? **M:** En del är beroende av transer, med sitt medvetande i vila. Utan fullt medvetande, vilka framsteg kan det bli?

Fråga: Många praktiserar *samadhis* (tillstånd av hänförande uppslukande). I *samadhis* är medvetandet ganska intensivt, men de resulterar ändå inte i något.
M: Vilka resultat förväntar du dig? Och varför skulle *gnana* vara resultatet av någonting? En sak leder till en annan, men *gnana* är inte något som är bundet av orsaker och resultat. Den är helt och hållet bortom orsakssamband. Det är förblivande i jaget. Yogin lär sig många underverk, men om självet förblir han okunnig. *Gnani* kan se ut och känna sig helt vanlig, men jaget känner han väl.

Fråga: Det finns många som strävar efter självkännedom på allvar, men som inte får några resultat. Vad kan vara orsaken till detta?
M: De har inte undersökt kunskapskällorna tillräckligt, de känner inte tillräckligt väl till sina känslor, känslor och tankar. Detta kan vara en orsak till förseningar. Den andra: vissa önskningar kan fortfarande vara levande.

Fråga: Upp- och nedgångar i *sadhana* är oundvikliga. Men den seriösa sökaren fortsätter trots allt. Vad kan *gnani* göra för en sådan sökare?
M: Om den sökande är seriös kan ljuset ges. Ljuset är för alla och finns alltid där, men sökarna är få, och bland dessa få är de som är redo mycket sällsynta. Hjärtats och sinnets mognad är oumbärlig.

Fråga: Fick du din egen insikt genom ansträngning eller genom din gurus nåd?
M: Hans var läran och min var förtroendet. Min tillit till honom fick mig att acceptera hans ord som sanna, gå djupt in i dem, leva dem, och det var så jag kom att inse vad jag är. Guruns person och ord fick mig att lita på honom och min tillit gjorde dem fruktbara.

Fråga: Men kan en guru ge insikt utan ord, utan tillit, bara så här, utan någon förberedelse?

M: Ja, det kan man göra, men var finns mottagaren? Du förstår, jag var så inställd på min guru, jag litade så fullständigt på honom, det fanns så lite motstånd i mig, att allt hände lätt och snabbt. Men alla är inte så lyckligt lottade. Lathet och rastlöshet står ofta i vägen och tills de ses och avlägsnas går utvecklingen långsamt. Alla de som har insett på plats, bara genom beröring, blick eller tanke, har varit mogna för det. Men sådana är mycket få. Majoriteten behöver en viss tid för att mogna. *Sadhana* är accelererad mognad.

F: Vad gör en människa mogen? Vad är mognadsfaktorn?

M: Uppriktighet förstås, man måste vara riktigt angelägen. När allt kommer omkring är den förverkligade människan den mest seriösa människan. Vad han än gör så gör han det fullständigt, utan begränsningar och förbehåll. Integritet kommer att föra dig till verkligheten.

F: Älskar du världen?

M: När man är skadad gråter man. Varför gråter man? För att du älskar dig själv. Förvara inte din kärlek i flaskor genom att begränsa den till kroppen, utan håll den öppen. Den kommer då att vara kärlek för alla. När alla falska självidentifikationer kastas bort är det som återstår allomfattande kärlek. Gör dig av med alla idéer om dig själv, till och med med idén att du är Gud. Ingen självdefinition är giltig.

F: Jag är trött på löften. Jag är trött på *sadhanas* som tar all min tid och energi och inte ger något. Jag vill ha verkligheten här och nu. Kan jag få det?

M: Självklart kan du det, om du verkligen är trött på allting, inklusive dina *sadhanas.* När du inte kräver något av världen eller av Gud, när du inte vill ha något, inte söker något, inte förväntar dig något, då kommer den högsta staten till dig oväntat och oväntat!

Fråga: Om en man som är uppslukad av familjelivet och världens angelägenheter gör sin *sadhana* strikt enligt skrifternas föreskrifter, kommer han då att få resultat?

M: Resultat kommer han att få, men han kommer att vara insvept i dem som i en kokong.

Fråga: Så många helgon säger att när du är mogen och redo, så

kommer att inse det. Deras ord må vara sanna, men de är inte till någon större nytta. Det måste finnas en väg ut, oberoende av mognad som kräver tid, av *sadhana* som kräver ansträngning.
M: Kalla det inte för ett sätt, det är mer ett slags färdighet. Det är inte ens det. Håll dig öppen och tyst, det är allt. Det du söker är så nära dig att det inte finns någon plats för en väg.

Fråga: Det finns så många okunniga människor i världen och så få
gnanis. Vad kan det bero på?
M: Bry dig inte om andra, ta hand om dig själv. Du vet att du *är det*. Tyngda inte dig själv med namn, var bara du själv. Alla namn eller former som du ger dig själv döljer din verkliga na- tur.

F: Varför ska sökandet upphöra innan man kan förverkliga?
M: Önskan om sanning är den högsta av alla önskningar, men den är fortfarande en önskan. Alla önskningar måste överges för att det verkliga ska kunna existera. Kom ihåg att du *är.* Detta är ditt arbetskapital. Rotera det och det kommer att bli mycket vinst.

F: Varför ska man överhuvudtaget söka?
M: Livet är ett sökande, man kan inte låta bli att söka. När allt sökande upphör är det högsta staten.

F: Varför kommer och går den högsta staten?
M: Den varken kommer eller går. Den *är*.

F: Talar du utifrån din egen erfarenhet?
M: Självklart. Det är ett tidlöst tillstånd, ständigt närvarande.

F: Hos mig kommer och går det, hos dig gör det inte det. Varför denna skillnad?
M: Kanske för att jag inte har några önskemål. Eller så har du inte tillräckligt starka önskningar om det högsta. Du måste känna dig desperat när ditt sinne är bortkopplat.

F: I hela mitt liv har jag strävat efter att uppnå så lite. Jag läste, jag lyssnade - allt förgäves.
M: Att lyssna och läsa blev en vana för dig.

Q: Jag slutade också med det. Jag läser inte längre.
M: Vad du gav upp är inte viktigt nu. Vad har du inte gett upp? Ta reda på det och ge upp det. *Sadhana* är en

söka efter vad man ska ge upp. Töm dig själv helt och hållet.

F: Hur kan en dåre önska sig visdom? Man måste känna till föremålet för önskan, för att kunna önska det. När man inte känner till det högsta, hur kan man då önska det?
M: Människan mognar naturligt och blir redo för förverkligande.

F: Men vad är mognadsfaktorn?
M: Självkännedom, medvetenhet om "jag är" gör honom kraftfullt och snabbt mogen. Ge upp alla idéer om dig själv och var helt enkelt bara.

F: Jag är trött på alla sätt och medel och färdigheter och tricks, på all denna mentala akrobatik. Finns det ett sätt att uppfatta verkligheten direkt och omedelbart?
M: Sluta använda ditt sinne och se vad som händer. Gör denna enda sak noggrant. Det är allt.

F: När jag var yngre hade jag märkliga upplevelser, korta men minnesvärda, av att vara ingenting, bara ingenting, men ändå fullt medveten. Men faran är att man har en önskan att återskapa de ögonblick som har passerat från minnet.
M: Det här är bara fantasi. I medvetandets ljus händer alla möjliga saker och man behöver inte lägga någon särskild vikt vid någon av dem. Synen av en blomma är lika fantastisk som synen av Gud. Låt dem vara. Varför minnas dem och sedan göra minnet till ett problem? Var intetsägande när det gäller dem; dela inte upp dem i högt och lågt, inre och yttre, varaktigt och övergående. Gå bortom, gå tillbaka till källan, gå till det jag som är detsamma vad som än händer. Din svaghet beror på din övertygelse om att du föddes in i världen. I verkligheten återskapas världen ständigt i dig och av dig. Se allting som utgår från det ljus som är källan till ditt eget väsen. Du kommer att finna att det i det ljuset finns kärlek och oändlig energi.

Fråga: Om jag är det ljuset, varför vet jag inte det?
M: För att veta behöver du ett medvetande som vet, ett medvetande som kan veta. Men ditt sinne är ständigt på flykt, aldrig stilla, aldrig helt reflekterande. Hur kan man se månen i all sin prakt när ögat är grumlat av sjukdom?

F: Kan vi säga att även om solen är orsaken till skuggan,

Man kan inte se solen i skuggan. Man måste vända sig om.
M: Återigen har du introducerat treenigheten sol, kropp och skugga. Det finns ingen sådan uppdelning i verkligheten. Det jag talar om har inget att göra med dualiteter och treenigheter. Mentalisera och verbalisera inte. Se bara och var.

F: Måste jag se för att *vara?*
M: Se vad du är. Fråga inte andra, låt inte andra berätta om dig själv. Titta inåt och se. Allt läraren kan berätta för dig är bara detta. Det finns ingen anledning att gå från den ena till den andra. Samma vatten finns i alla brunnar. Du behöver bara ta från den närmaste. I mitt fall finns vattnet inom mig och jag är vattnet.

44

"Jag är" är sant, allt annat är en slutsats.

Maharaj: Den som uppfattar världen, finns han före världen eller uppstår han tillsammans med världen?

Frågeställare: Vilken märklig fråga! Varför ställer du sådana frågor?
M: Om du inte vet det rätta svaret kommer du inte att finna fred.

F: När jag vaknar på morgonen finns världen redan där och väntar på mig. Världen kommer väl först till stånd? Det gör jag, men mycket senare, tidigast vid min födelse. Kroppen förmedlar mellan mig och världen. Utan kroppen skulle varken jag eller världen finnas.

M: Kroppen framträder i ditt sinne, ditt sinne är innehållet i ditt medvetande; du är det orörliga vittnet till medvetandets flod som förändras i all evighet utan att förändra dig på något sätt. Din egen oföränderlighet är så uppenbar att du inte märker den. Titta noga på dig själv och alla dessa missförstånd och missuppfattningar kommer att upplösas. Precis som alla små vattenlevande liv finns i vattnet och inte kan vara utan vatten, så finns hela universum i dig och kan inte vara utan dig.

Q: Vi kallar det Gud.

M: Gud är bara en idé i ditt sinne. Faktum är du. Det enda du vet med säkerhet är: "Här och nu är jag". Ta bort, "här och nu", "jag är" förblir oantastligt. Ordet existerar i minnet, minnet kommer in i medvetandet, medvetandet existerar i medvetandet och medvetandet är ljusets reflektion på tillvarons vatten.

F: Jag förstår fortfarande inte hur världen kan vara i mig när motsatsen "jag är i världen" är så uppenbar.

M: Även att säga "Jag är världen, världen är jag" är ett tecken på ig-norans. Men när jag håller min identitet med världen i minnet och bekräftar den i livet, uppstår en kraft i mig som förstör ignoransen, bränner upp den helt och hållet.

Fråga: Är vittnet om okunnighet skilt från okunnighet? Är det inte en del av okunnigheten att säga: "Jag är okunnig"?

M: Självklart. Allt jag verkligen kan säga är: "Jag är", allt annat är en slutsats. Men slutsatsen har blivit en vana. Förstör alla vanor att tänka och se. Känslan "Jag är" är manifestationen av en djupare orsak, som du kan kalla själv, Gud. Verklighet eller med något annat namn. "Jag är" finns i världen; men det är nyckeln som kan öppna dörren ut ur ordet. Månen som dansar på vattnet syns i vattnet, men det orsakas av månen på himlen och inte av vattnet.

F: Jag har fortfarande inte förstått huvudpoängen. Jag kan medge att den värld i vilken jag lever och rör mig och har mitt väsen är min egen skapelse, en projektion av mig själv, av min fantasi, på den okända världen, världen som den är, världen av "absolut materia", vad denna materia än må vara. Den värld som jag själv har skapat kan vara helt olik den ultimata, den verkliga världen, precis som biografen.

skärmen är helt olik de bilder som projiceras på den. Men denna absoluta värld existerar ändå, helt oberoende av mig själv.

M: Den absoluta verklighetens värld, som ditt sinne har projicerat en värld av relativ overklighet på, är oberoende av dig själv, av den mycket enkla anledningen att den är du själv.

F: Finns det ingen motsägelse i termerna? Hur kan oberoende bevisa identitet?

M: Undersök förändringens rörelse och du kommer att se. Det som kan förändras medan du inte förändras kan sägas vara oberoende av dig. Men det som är oföränderligt måste vara ett med det som också är oföränderligt. För dualitet innebär interaktion och interak- tion innebär förändring. Med andra ord är det absolut materiella och det absolut andliga, det helt objektiva och det helt sub- jektiva identiska, både till substans och väsen.

F: Precis som i en tredimensionell bild bild bildar ljuset sin egen skärm.

M: Vilken jämförelse som helst. Det viktigaste att förstå är att du har projicerat på dig själv en värld av din egen fantasi, baserad på minnen, önskningar och rädslor, och att du har fängslat dig själv i den. Bryt förtrollningen och bli fri.

F: Hur bryter man förtrollningen?

M: Bevisa ditt oberoende i tanke och handling. Allt hänger trots allt på din tro på dig själv, på övertygelsen att det du ser och hör, tänker och känner är verkligt. Varför inte ifrågasätta din tro? Utan tvekan är denna värld målad av dig på medvetandets skärm och är helt och hållet din egen privata värld. Endast din känsla "jag är" är inte av världen, även om den finns i världen. Du kan inte genom logik eller fantasi ändra "jag är" till "jag är inte". I själva förnekandet av din existens hävdar du det. När du väl inser att världen är din egen projektion är du fri från den. Du behöver inte befria dig från en värld som inte existerar, förutom i din egen fantasi! Hur bilden än är, vacker eller ful, är det du som målar den och du är inte bunden av den. Inse att det inte finns någon som tvingar den på dig, att den beror på vanan att ta det imaginära för att vara verkligt. Se det imaginära som imaginärt och bli fri från rädsla.

Precis som färgerna på denna matta framhävs av ljuset, men

Ljuset är inte färgen, och världen är också orsakad av dig, men du är inte världen.

Det som skapar och upprätthåller världen kan du kalla Gud eller försynen, men i slutändan är det du som är beviset för att Gud existerar, inte tvärtom. För innan någon fråga om Gud kan ställas, måste du vara där och ställa den.

Fråga: Gud är en upplevelse i tiden, men upplevelsen är tidlös.

M: Till och med upplevelsen är sekundär. Primärt är medvetandets oändliga utbredning, den eviga möjligheten, den omätbara potentialen hos allt som var, är och kommer att bli. När du tittar på något är det det ultimata du ser, men du inbillar dig att du ser ett moln eller ett träd.

Lär dig att se utan fantasi, att lyssna utan förvrängning: det är allt. Sluta tilldela namn och former till det i grunden namnlösa och formlösa, inse att varje form av uppfattning är subjektiv, att det som ses eller hörs, rörs eller luktar, känns eller tänks, förväntas eller föreställs, finns i sinnet och inte i verkligheten, och du kommer att uppleva fred och frihet från rädsla.

Till och med känslan av "jag är" består av det rena ljuset och känslan av att vara. "Jag" finns där även utan "jag är". Det rena ljuset finns också där oavsett om du säger "jag" eller inte. Bli medveten om det rena ljuset och du kommer aldrig att förlora det. Varandet i varandet, medvetenheten i medvetandet, intresset i varje erfarenhet.

- som inte går att beskriva, men som ändå är helt tillgänglig, eftersom det inte finns något annat.

Fråga: Du talar om verkligheten direkt - som den allt genomträngande, ständigt närvarande, eviga, allvetande, allvetande, energigivande första orsaken. Det finns andra lärare som vägrar att diskutera verkligheten överhuvudtaget. De säger att verkligheten ligger bortom sinnet medan alla diskussioner sker inom sinnets område, som är hemvist för det overkliga. Deras ap- proach är negativ; de pekar ut det overkliga och går därmed bortom det till det verkliga.

M: Skillnaden ligger bara i orden. När jag talar om det verkliga beskriver jag det trots allt som icke overkligt, utan utrymme, utan tid, utan orsak, utan början och utan slut. Det kommer till samma sak. Så länge det leder till upplysning, vad spelar ordvalet för roll? Spelar det någon roll om man drar vagnen eller om man skjuter den, eftersom

så länge den rullar? Du kan känna dig attraherad av verkligheten vid en viss tidpunkt och stött bort från det falska vid en annan; det är bara stämningar som växlar; båda behövs för perfekt frihet. Du kan gå åt det ena eller andra hållet - men varje gång kommer det att vara rätt väg i stunden; gå bara helhjärtat, slösa inte tid på att tvivla eller tveka. Många sorters mat behövs för att få barnet att växa, men ätandet är samma sak. Teoretiskt sett är alla tillvägagångssätt bra. I praktiken, och i ett givet ögonblick, går man bara en väg. Förr eller senare kommer du att upptäcka att om du verkligen vill hitta något måste du gräva på ett enda ställe - inom dig själv.

Varken kroppen eller sinnet kan ge dig det du söker - att vara och känna dig själv och den stora frid som följer med det.

Fråga: Det finns säkert något giltigt och värdefullt i varje metod.

M: I varje fall ligger värdet i att du får dig själv att söka inom dig. Att leka med olika tillvägagångssätt kan bero på motstånd mot att gå inåt, på rädslan för att behöva överge illusionen av att vara något eller någon särskilt. För att hitta vatten gräver man inte små gropar överallt, utan borrar djupt på ett enda ställe. På samma sätt måste man utforska sig själv för att hitta sig själv. När du inser att du är världens ljus kommer du också att inse att du är dess kärlek; att veta är att älska och att älska är att veta.

Av alla känslor kommer kärleken till sig själv först. Din kärlek till världen är en återspegling av din kärlek till dig själv, för din värld är skapad av dig själv. Ljuset och kärleken är opersonliga, men de återspeglas i ditt sinne som att du vet och önskar dig själv väl. Vi är alltid vänliga mot oss själva, men inte alltid kloka. En yogi är en man vars välvilja är allierad med visdom.

45

What Comes and Goes har ingen Being

Frågeställare: Jag har kommit för att vara med dig, snarare än för att lyssna. Mycket kan sägas med ord, mycket mer kan förmedlas med tystnad.
Maharaj: Först ord, sedan tystnad. Man måste vara mogen för tystnad.

F: Kan jag leva i tystnad?
M: Ett osjälviskt arbete leder till tystnad, för när man arbetar osjälviskt behöver man inte be om hjälp. Oberoende av resultat är du villig att arbeta med de mest otillräckliga medel. Du bryr dig inte om att vara mycket begåvad och välutrustad. Du ber inte heller om erkännande och hjälp. Du gör bara det som måste göras och lämnar framgång och misslyckande åt det okända. Allting orsakas nämligen av otaliga faktorer, av vilka din personliga en- dighet bara är en. Ändå är människans magi i sinne och hjärta så stor att det mest osannolika händer när mänsklig vilja och kärlek går samman.

F: Vad är det för fel med att be om hjälp när arbetet är värt det?
M: Var finns behovet av att be? Det visar bara på svaghet och oro. Arbeta på, och universum kommer att arbeta med dig. När allt kommer omkring kommer själva idén om att göra det rätta till dig från det okända. Lämna det okända åt det okända när det gäller resultaten, gå bara igenom de nödvändiga rörelserna. Du är bara en av länkarna i den långa kedjan av orsakssamband. I grunden sker allting endast i sinnet. När du arbetar helhjärtat och stadigt för något händer det, för det är sinnets funktion att få saker och ting att hända. I verkligheten saknas ingenting och ingenting behövs, allt arbete sker endast på ytan. I djupet finns det

fullkomlig frid. Alla dina problem uppstår för att du har av-finat dig själv och därför begränsat dig själv. När du inte tror att du är det ena eller det andra upphör alla konflikter. Alla försök att göra något åt dina problem är dömda att misslyckas, för det som orsakas av begär kan endast göras ogjort i frihet från begär. Du har inneslutit dig själv i tid och rum, pressat in dig själv i en livstid och en kroppsvolym och på så sätt skapat de oräkneliga konflikterna mellan liv och död, njutning och smärta, hopp och rädsla. Du kan inte bli av med problemen utan att överge illusionerna.

F: En person är av naturliga skäl begränsad.

M: Det finns ingen person. Det finns bara restriktioner och begränsningar. Summan av dessa definierar personen. Man tror att man känner sig själv när man vet *vad* man är. Men man vet aldrig *vem* man är. Personen verkar bara vara, precis som utrymmet i grytan verkar ha grytans form, volym och lukt. Se att du inte är vad du tror att du är. Kämpa med all den kraft du har till ditt förfogande mot idén att du är namngiven och beskriven. Det är du inte. Vägra att tänka på dig själv i termer av det ena eller det andra. Det finns ingen annan väg ut ur eländet, som du har skapat för dig själv genom blint accepterande utan undersökning. Lidande är en uppmaning till undersökning, all smärta behöver undersökas. Var inte lat att tänka.

Fråga: Aktivitet är verklighetens väsen. Det finns ingen dygd i att inte arbeta. Tillsammans med tänkandet måste något göras.

M: Att arbeta i världen är svårt, att avstå från allt onödigt arbete är ännu svårare.

F: För den person jag är verkar allt detta omöjligt.

M: Vad vet du om dig själv? Du kan bara vara vad du är i verkligheten, du kan bara verka vad du inte är. Du har aldrig rört dig bort från perfektion. Alla idéer om självförbättring är konventionella och verbala. Liksom solen inte känner till mörkret, känner jaget inte till icke-självet. Det är sinnet som genom att känna till det andra blir det andra. Ändå är sinnet inget annat än jaget. Det är jaget som blir det andra, icke-självet, och ändå förblir jaget. Allt annat är ett antagande. På samma sätt som ett moln döljer solen utan att på något sätt påverka den, så gör också

antagande döljer verkligheten utan att förstöra den. Själva idén om att förstöra verkligheten är löjlig; den som förstör är alltid mer verklig än den som förstörs. Verkligheten är den ultimata förstöraren. All separation, varje form av främlingskap och alienation är falsk. Allt är ett - detta är den ultimata lösningen på varje konflikt.

Fråga: Hur kommer det sig att vi inte gör några framsteg trots så mycket undervisning och hjälp?

M: Så länge vi föreställer oss att vi är separata personligheter, en helt skild från en annan, kan vi inte förstå verkligheten, som i grunden är opersonlig. Först måste vi känna oss själva som enbart vittnen, dimensionslösa och tidlösa centra för observation, och sedan inse det enorma havet av rent medvetande, som är både sinne och materia och bortom båda.

Fråga: Vad jag än är i verkligheten känner jag mig ändå som en liten och separat person, en bland många.

M: Att du är en person beror på illusionen om rum och tid; du föreställer dig att du vid en viss tidpunkt befinner dig i en viss volym; din personlighet beror på din självidentifikation med kroppen. Dina tankar och känslor existerar efter varandra, de har sin tidsspannvidd och får dig att föreställa dig själv, på grund av minnet, att du har en varaktighet. I verkligheten existerar tid och rum i dig; du existerar inte i dem. De är former av perception, men de är inte de enda. Tid och rum är som ord skrivna på papper; pappret är verkligt, orden bara en konvention. Hur gammal är du?

Q: Fyrtioåtta!

M: Vad får dig att säga fyrtioåtta? Vad får dig att säga: Jag är här? Verbala vanor som föds ur antaganden. Sinnet skapar tid och rum och tar sina egna skapelser för verkligheten. Allt är här och nu, men vi ser det inte. I sanning är allt i mig och genom mig. Det finns inget annat. Själva idén om "annat" är en katastrof och en katastrof.

Fråga: Vad är orsaken till personifiering, till självbegränsning i tid och rum?

M: Det som inte går ut kan inte ha en orsak. Det finns inget sådant som en separat person. Även om man tar den empiriska synvinkeln är det uppenbart att allting är orsaken till allting-

att allt är som det är, eftersom hela universum är som det är.

Fråga: Men personligheten måste ha en orsak.
M: Hur uppstår personligheten? Genom minnet. Genom att identifiera nuet med det förflutna och projicera det i framtiden. Tänk på dig själv som tillfällig, utan förflutet och framtid och din personlighet upplöses.

Fråga: Stannar inte "jag är" kvar?
M: Ordet "förbli" är inte tillämpligt. "Jag är" är alltid ny. Du behöver inte minnas för att *vara.* Faktum är att innan du kan uppleva någonting måste det finnas en känsla av att vara. För närvarande är ditt varande blandat med upplevelser. Allt du behöver är att lösa upp varandet ur det virrvarr av upplevelser som finns där. När du väl har lärt känna det rena varandet, utan att vara det ena eller det andra, kommer du att urskilja det bland erfarenheterna och du kommer inte längre att låta dig missledas av namn och former.

Självbegränsning är själva kärnan i personligheten.

F: Hur kan jag bli universell?
M: Men du *är* universell. Du behöver inte och kan inte bli det du redan är. Sluta bara att föreställa dig att du är det speciella. Det som kommer och går har inget väsen. Det har sitt själva utseende att tacka för verkligheten. Du vet att det finns en värld, men känner världen dig? All kunskap flödar från dig, som allt varande och all glädje. Inse att du är den eviga källan och acceptera allt som ditt eget. Ett sådant accepterande är sann kärlek.

Q: Allt du säger låter väldigt vackert. Men hur kan man göra det till ett sätt att leva?
M: Eftersom du aldrig har lämnat huset frågar du efter vägen hem. Gör dig av med felaktiga idéer, det är allt. Att samla rätt idéer leder dig ingenstans. Sluta bara att föreställa dig.

F: Det handlar inte om prestationer utan om förståelse.
M: Försök inte att förstå! Det räcker om du inte missförstår. Förlita dig inte på ditt sinne för att bli befriad. Det är sinnet som förde dig in i slaveri. Gå bortom det helt och hållet.

Det som är utan början kan inte ha en orsak. Det är inte så att du visste vad du är och sedan har du glömt det. När du väl vet kan du inte glömma. Okunskap har ingen början, men kan

har ett slut. Fråga: vem som är okunnig och okunnighet kommer att lösas upp som en dröm. Världen är full av motsägelser, därav ditt sökande efter harmoni och fred. Dessa kan du inte finna i världen, för världen är kaosets barn. För att finna ordning måste du söka inom dig själv. Världen uppstår först när du föds i en kropp. Ingen kropp - ingen värld. Undersök först om du är kroppen. Förståelsen av världen kommer senare.

Fråga: Det du säger låter övertygande, men vilken nytta har den privata personen, som vet att den är i världen och tillhör världen, av det?

M: Miljoner äter bröd, men få vet allt om vete. Och bara de som vet kan förbättra brödet. På samma sätt kan bara de som känner sig själva, som har sett bortom världen, förbättra världen. Deras värde för privatpersoner är enormt, för de är deras enda hopp om frälsning. Det som finns i världen kan inte rädda världen; om man verkligen vill hjälpa världen måste man gå ut ur den.

F: Men kan man gå ut ur världen?

M: Vem föddes först, du eller världen? Så länge du ger världen första plats är du bunden av den; så snart du inser, bortom alla tvivel, att världen finns i dig och inte du i världen, är du fri från den. Naturligtvis förblir din kropp i världen och av världen, men du är inte vilseledd av den. Alla skrifter säger att innan världen fanns fanns Skaparen. Vem känner till Skaparen? Han ensam som var före Skaparen, din egen verkliga varelse, källan till alla världar med deras skapare.

Fråga: Allt du säger hålls samman av ditt antagande att världen är din egen projektion. Du medger att du menar din personliga, subjektiva värld, den värld som du får genom dina sinnen och ditt sinne. I den meningen lever var och en av oss i en värld som är hans egen projektion. Dessa privata världar berör knappt varandra och de uppstår ur och smälter samman med "jag är" i deras centrum. Men bakom dessa privata världar måste det säkert finnas en gemensam objektiv värld, som de privata världarna bara är skuggor av. Förnekar du att det finns en sådan objektiv värld som är gemensam för alla?

M: Verkligheten är varken subjektiv eller objektiv, varken sinne eller

materia, varken tid eller rum. Dessa uppdelningar behöver någon som de kan ske med, ett medvetet separat centrum. Men verkligheten är allt och ingenting, totaliteten och uteslutningen, fullheten och tomheten, helt konsekvent, absolut paradoxalt. Man kan inte tala om den, man kan bara förlora sig själv i den. När man förnekar verkligheten för någonting kommer man till en rest som inte kan förnekas.

Allt tal om *gnana är ett* tecken på okunnighet. Det är sinnet som tror att det inte vet och som sedan kommer att veta. Verkligheten vet ingenting om dessa förvrängningar. Till och med idén om Gud som skapare är falsk. Har jag mitt väsen att tacka någon annan varelse för? Eftersom jag *är, är* allting.

F: Hur kan det vara möjligt? Ett barn föds in i världen, inte världen i barnet. Världen är gammal och barnet är nytt.

M: Barnet föds in i din värld. Föddes du in i din värld, eller uppenbarade sig din värld för dig? Att födas innebär att man skapar en värld med sig själv som centrum. Men skapar du någonsin dig själv? Eller har någon skapat dig? Alla skapar en värld för sig själva och lever i den, fängslad av sin okunnighet. Allt vi behöver göra är att förneka verkligheten till vårt fängelse.

Fråga: Precis som det vakna tillståndet existerar i fröform under sömnen, existerar den värld som barnet skapar när det föds redan innan det föds. Hos vem ligger fröet?

M: Med honom som är vittne till födelse och död, men som varken föds eller dör. Han ensam är skapelsens frö och dess återkomst. Be inte sinnet att bekräfta det som ligger bortom sinnet. Direkt erfarenhet är den enda giltiga bekräftelsen.

46

Medvetenhet om att vara är lycka

Frågeställare: Jag är läkare till yrket. Jag började med kirurgi, fortsatte med psykiatri och skrev också några böcker om psykisk hälsa och helande genom tro. Jag kom till dig för att lära mig lagarna för andlig hälsa.
Maharaj: När du försöker bota en patient, vad är det då exakt du försöker bota? Vad är botande? När kan man säga att en människa är botad?

F: Jag vill bota kroppen och förbättra kopplingen mellan kropp och själ. Jag försöker också att få ordning på sinnet.
M: Har du undersökt sambandet mellan kropp och själ? Vid vilken tidpunkt är de sammankopplade?

Fråga: Mellan kroppen och det inneboende medvetandet finns sinnet.
M: Är inte kroppen gjord av mat? Och kan det finnas ett sinne utan mat?

F: Kroppen byggs och underhålls av maten. Utan mat blir sinnet vanligtvis svagt. Men sinnet är inte bara mat. Det finns en transformerande faktor som skapar ett sinne i kroppen. Vad är denna omvandlande faktor?
M: Precis som träet producerar eld som inte är trä, så producerar kroppen sinnet som inte är kroppen. Men för vem visar sig sinnet? Vem är den som uppfattar de tankar och känslor som du kallar sinnet? Det finns trä, det finns eld och det finns den som njuter av elden. Vem njuter av sinnet? Är den som njuter också ett resultat av maten, eller är den oberoende?

F: Den som uppfattar är oberoende.
M: Hur vet du det? Berätta utifrån din egen erfarenhet. Du är varken kroppen eller sinnet. Du säger det. Hur vet du det?

F: Jag vet verkligen inte. Jag antar det.
M: Sanningen är permanent. Det verkliga är oföränderligt. Det som förändras är inte verkligt, det som är verkligt förändras inte. Vad är det i dig som inte förändras? Så länge det finns mat finns det kropp och sinne. När maten upphör dör kroppen och sinnet löses upp. Men förgås observatören?

F: Jag antar att det inte gör det. Men jag har inga bevis.
M: Du är själv beviset. Du har inte och kan inte heller ha något annat bevis. Du är dig själv, du känner dig själv, du älskar dig själv. Allt som sinnet gör gör det av kärlek till sitt eget jag. Självets själva natur är kärlek. Det är älskat, kärleksfullt och kärleksfullt. Det är jaget som gör kroppen och sinnet så intressanta och kära. Själva den uppmärksamhet som ges dem kommer från jaget.

Fråga: Om jaget inte är kroppen eller sinnet, kan det då existera utan kroppen och sinnet?
M: Ja, det kan det. Det är en fråga om den faktiska erfarenhet som jaget har av att vara oberoende av sinne och kropp. Det är att vara - medvetenhet - lycka. Medvetenhet om att vara är salighet.

F: Det kan vara en fråga om en faktisk erfarenhet för dig, men det är inte mitt fall. Hur kan jag få samma erfarenhet? Vilka metoder ska jag följa, vilka övningar ska jag ta till mig?
M: För att veta att du varken är kropp eller sinne, observera dig själv stadigt och lev utan att påverkas av din kropp och ditt sinne, fullständigt distanserad, som om du vore död. Det betyder att du inte har några intressen, varken i kroppen eller i sinnet.

Q: Farligt!
M: Jag ber dig inte att begå självmord. Du kan inte heller göra det. Du kan bara döda kroppen, du kan inte stoppa den mentala processen och du kan inte heller göra slut på den person du tror att du är. Förbli bara opåverkad. Denna fullständiga avståndstagande, ointresse för sinne och kropp är det bästa beviset på att du i ditt väsens kärna varken är sinne eller kropp. Det som händer med kroppen och sinnet ligger kanske inte inom din makt att förändra, men du kan alltid göra slut på att du inbillar dig att du är kropp och sinne. Vad som än händer, påminn dig själv om att det bara är din kropp och ditt sinne som påverkas, inte du själv. Ju mer seriös du är med att minnas-

Ju mer du minns det som behöver komma ihåg, desto snabbare kommer du att bli medveten om dig själv som du är, för minnet blir till erfarenhet. Öronbarhet avslöjar varandet. Det som föreställs och önskas blir till verklighet - här ligger faran såväl som vägen ut.

Säg mig, vilka åtgärder har du vidtagit för att skilja ditt verkliga jag, det som är oföränderligt inom dig, från din kropp och ditt sinne?

F: Jag är läkare, jag har studerat mycket, jag har infört en strikt disciplin i form av övningar och periodisk fasta och jag är vegetarian.

M: Men vad är det du vill ha i ditt hjärta?

F: Jag vill hitta verkligheten.

M: Vilket pris är du beredd att betala för verkligheten? Vilket pris som helst?

Fråga: Även om jag i teorin är beredd att betala vilket pris som helst, blir jag i det verkliga livet gång på gång uppmanad att bete mig på ett sätt som hamnar mellan mig och verkligheten. Begäret för bort mig.

M: Öka och utvidga dina önskningar tills inget annat än verkligheten kan uppfylla dem. Det är inte begäret som är fel, utan dess trångsynthet och litenhet. Begär är hängivenhet. Var på alla sätt hängiven åt det verkliga, det oändliga, det eviga hjärtat av varat. Förvandla begäret till kärlek. Allt du vill är att vara lycklig. Alla dina önskningar, vilka de än är, är uttryck för din längtan efter lycka. I grund och botten önskar du dig själv lycka till.

F: Jag vet att jag inte borde...

M: Vänta! Vem har sagt att du inte ska göra det? Vad är det för fel med att vilja vara lycklig?

F: Jag vet att jaget måste bort.

M: Men jaget finns där. Dina önskningar finns där. Din längtan efter att vara lycklig finns där. Varför? För att du älskar dig själv. Älska dig själv för all del - på ett klokt sätt. Det som är fel är att älska sig själv på ett dumt sätt, så att man får sig själv att lida. Älska dig själv klokt. Både överseende och åtstramning har samma syfte
- för att göra dig lycklig. Överflöd är det dumma sättet, sparsamhet är det kloka sättet.

F: Vad är åtstramning?

M: När man väl har gått igenom en erfarenhet är det en stränghet att inte gå igenom den igen. Att undvika det onödiga är au...

sterilitet. Att inte förutse njutning eller smärta är stränghet. Att alltid ha saker och ting under kontroll är stränghet. Begär i sig självt är inte fel. Det är livet i sig självt, driften att växa i kunskap och erfarenhet.

Det är de val du gör som är fel. Att inbilla sig att någon liten sak - mat, sex, makt, berömmelse - kommer att göra dig lycklig är att lura dig själv. Endast något så stort och djupt som ditt verkliga jag kan göra dig verkligt och varaktigt lycklig.

Fråga: Eftersom det inte finns något grundläggande fel i begäret som ett uttryck för kärlek till sig själv, hur bör man då hantera begäret?

M: Lev ditt liv på ett intelligent sätt, med ditt djupaste jags intressen alltid i åtanke. När allt kommer omkring, vad vill du egentligen? Inte kärlek; du är redan perfekt. Det du söker är att i handling uttrycka det du är. För detta har du en kropp och ett sinne. Ta dem i hand och få dem att tjäna dig.

F: Vem är operatören här? Vem tar hand om kropp och själ?

M: Det renodlade sinnet är självets trogna tjänare. Det tar hand om instrumenten, inre och yttre, och får dem att tjäna sitt syfte.

F: Och vad är deras syfte?

M: Jaget är universellt och dess mål är universella. Det finns inget personligt i jaget. Lev ett ordnat liv, men gör det inte till ett mål i sig självt. Det bör vara utgångspunkten för höga äventyr.

F: Rådar du mig att komma till Indien flera gånger?

M: Om du är seriös behöver du inte flytta runt. Du är dig själv var du än är och du skapar ditt eget klimat. Rörelse och transport kommer inte att ge dig frälsning. Du är inte kroppen och att släpa kroppen från plats till plats tar dig ingenstans. Ditt sinne är fritt att vandra runt i de tre världarna - utnyttja det fullt ut.

Fråga: Om jag är fri, varför är jag då i en kropp?

M: Du är inte i kroppen, kroppen är i dig! Sinnet är i dig. De händer dig. De finns där för att du tycker att de är intressanta. Din egen natur har den oändliga förmågan att njuta. Den är full av lust och tillgivenhet. Den utstrålar sin strålglans på allt som

Allt som kommer in i dess medvetandefokus och ingenting är uteslutet. Den känner varken till ondska eller fulhet, den hoppas, litar på och älskar. Ni människor vet inte hur mycket ni missar genom att inte känna ert eget sanna jag. Ni är varken kroppen eller sinnet, varken bränslet eller elden. De framträder och försvinner enligt sina egna lagar.

Det du är, ditt sanna jag, du älskar det, och vad du än gör, gör du det för din egen lycka. Att finna den, känna den och värna om den är din grundläggande drift. Sedan urminnes tider har du älskat dig själv, men aldrig på ett klokt sätt. Använd din kropp och ditt sinne klokt i självets tjänst, det är allt. Var sann mot ditt eget jag, älska ditt jag absolut. Låtsas inte att du älskar andra som dig själv. Om du inte har insett dem som ett med dig själv kan du inte älska dem. Låtsas inte vara det du inte är, vägra inte att vara det du är. Din kärlek till andra är resultatet av självkännedom, inte dess orsak. Utan självförverkligande är ingen dygd äkta. När du vet bortom allt tvivel att samma liv strömmar genom allt som är och att du är detta liv, kommer du att älska alla naturligt och spontant. När du inser djupet och fullheten av din kärlek till dig själv vet du att varje levande varelse och hela universum ingår i din tillgivenhet. Men när du ser något som skilt från dig kan du inte älska det, för du är rädd för det. Främlingskap orsakar rädsla och rädsla fördjupar främlingskapet. Det är en ond cirkel. Endast självförverkligande kan bryta den. Satsa resolut på den.

47

Se upp för ditt sinne

Frågeställare: I sökandet efter det väsentliga inser man snart sin otillräcklighet och behovet av en guide eller lärare. Detta innebär en viss disciplin eftersom man förväntas lita på sin guide och följa hans råd och instruktioner. Men de sociala kraven och trycket är så stort, de personliga önskemålen och rädslorna så starka, att den enkelhet i sinnet och viljan som är nödvändig för att lyda inte är möjlig. Hur ska man hitta en balans mellan behovet av en guru och svårigheten att lyda honom självmant?

Maharaj: Det som görs under tryck från samhället och omständigheterna spelar inte så stor roll, för det är mest mekaniskt, bara en reaktion på påverkan. Det räcker att se sig själv opartiskt för att isolera sig helt från det som händer. Det man har gjort utan att tänka på det, i blindo, kan bidra till ens *karma* (öde), men annars spelar det knappast någon roll. Guru kräver endast en sak; klarhet och intensitet i syftet, en känsla av ansvarstagande för sig själv. Själva världens verklighet måste ifrågasättas. Vem är gurun trots allt? Den som känner till det tillstånd där det varken finns världen eller tanken på den, han är den högsta läraren. Att finna honom innebär att nå det tillstånd där fantasin inte längre tas för verkligheten. Snälla, förstå att gurun står för verkligheten, för sanningen, för det som *är.* Han är en realist i ordets högsta bemärkelse. Han kan inte och ska inte komma till rätta med sinnet och dess vanföreställningar. Han kommer för att ta dig till det verkliga; förvänta dig inte att han ska göra något annat.

Den guru du tänker på, en som ger dig information och instruktioner, är inte den verkliga gurun. Den verkliga gurun är den som känner till det verkliga, bortom skenets glamour. För honom är dina frågor om lydnad och disciplin inte meningsfulla, för i hans ögon är den person som du tror att du är

inte existerar. Dina frågor handlar om en person som inte existerar. Det som existerar för dig existerar inte för honom. Det som du tar för givet förnekar han absolut. Han vill att du ska se dig själv så som han ser dig. Då kommer ni inte att behöva någon guru att lyda och följa, för ni kommer att lyda och följa er egen verklighet. Inse att vad du än tror att du är är bara en ström av händelser; att medan allting händer, kommer och går, är du ensam, den oföränderliga bland de föränderliga, den självklara bland de slutsatslösa. Separera det observerade från observatören och överge falska identifikationer.

Fråga: För att hitta verkligheten bör man kasta bort allt som står i vägen. Å andra sidan tvingar behovet av att överleva i ett givet samhälle en att göra och uthärda många saker. Måste man överge sitt yrke och sin sociala ställning för att finna verkligheten?

M: Gör ditt arbete. När du har en ledig stund kan du titta inåt. Det viktiga är att du inte missar möjligheten när den dyker upp. Om du är seriös kommer du att använda din fritid fullt ut. Det räcker.

Fråga: Finns det något utrymme för kreativt liv i mitt sökande efter det väsentliga och i mitt bortskaffande av det oviktiga? Jag älskar till exempel att måla. Kommer det att hjälpa mig om jag ägnar min fritid åt att måla?

M: Vad du än måste göra, se till att du är uppmärksam på ditt sinne. Du måste också ha stunder av fullständig inre frid och tystnad, när ditt sinne är helt stilla. Om du missar det missar du hela saken. Om du inte gör det kommer sinnets tystnad att lösa upp och ab- sorbera allt annat.

Din svårighet ligger i att du vill ha verkligheten och samtidigt är rädd för den. Du är rädd för den eftersom du inte känner till den. De välbekanta sakerna är kända, du känner dig trygg med dem. Det okända är osäkert och därför farligt. Men att känna realiteten är att vara i harmoni med den. Och i harmoni finns det ingen plats för rädsla.

Ett spädbarn känner till sin kropp, men inte till de kroppsbaserade skillnaderna. Det är bara medvetet och lyckligt. Det var trots allt syftet med att det föddes. Glädjen att *vara* är den enklaste formen av självkärlek, som senare växer till kärlek till sig själv. Var som ett spädbarn utan att något står mellan kroppen och självet. Det psykiska livets ständiga buller är frånvarande. I den djupa tystnaden är jaget

betraktar kroppen. Den är som det vita pappret på vilket ingenting ännu är skrivet. Var som detta barn, i stället för att försöka vara det ena eller det andra, var glad över att *vara*. Du kommer att bli ett fullt uppvaknat vittne till medvetandefältet. Men det bör inte finnas några känslor och idéer som står mellan dig och fältet.

Fråga: Att nöja sig med att bara vara till verkar vara ett mycket själviskt sätt att fördriva tiden.
M: Ett mycket värdigt sätt att vara självisk! Var på alla sätt självisk genom att avstå från allt annat än jaget. När du älskar Jaget och ingenting annat går du bortom det självska och osjälviska. Alla distinktioner förlorar sin betydelse. Kärleken till den ene och kärleken till alla smälter samman i ren och skär kärlek, som inte riktar sig till någon och inte förnekas av någon. Stanna kvar i den kärleken, gå djupare och djupare in i den, undersök dig själv och älska undersökningen och du kommer att lösa inte bara dina egna problem utan även mänsklighetens problem. Ni kommer att veta vad ni ska göra. Ställ inte ytliga frågor, utan rikta in dig på det grundläggande, på själva rötterna i ditt väsen.

Fråga: Finns det något sätt för mig att påskynda mitt självförverkligande?
M: Självklart finns det det.

Fråga: Vem kommer att påskynda detta? Kan du göra det åt mig?
M: Varken du eller jag kommer att göra det. Det kommer bara att hända.

F: Redan att jag kom hit har bevisat det. Är det heliga företaget som gör att det går snabbare? När jag åkte förra gången hoppades jag att jag skulle komma tillbaka. Och det gjorde jag! Nu är jag desperat över att jag så snart måste åka till England.
M: Du är som ett nyfött barn. Det fanns där förut, men var inte medvetet om att det fanns. Vid dess födelse uppstod en värld i det, och med den medvetandet om att vara. Nu behöver du bara växa i medvetande, det är allt. Barnet är världens kung - när det växer upp tar det över sitt rike. Föreställ dig att det i sin spädbarnstid blev allvarligt sjukt och att läkaren botade det. Betyder det att den unge kungen är skyldig läkaren sitt rike? Bara, kanske som en av de bidragande faktorerna. Det fanns så många andra; alla bidrog. Men den viktigaste faktorn, den mest avgörande, var det faktum att han föddes som son till en kung. På samma sätt kan gurun hjälpa till. Men det viktigaste som hjälper är att ha verkligheten inom sig. Den kommer att hävda

sig själv. Att du kom hit hjälpte definitivt

du. Det är inte det enda som kan hjälpa dig. Det viktigaste är din egen varelse. Själva ditt allvar vittnar om det.

F: Förnekar jag mitt allvar när jag strävar efter en kallelse?
M: Jag har redan sagt det. Så länge du tillåter dig själv att ha en del stunder av lugn och ro kan du tryggt utöva ditt mycket hedervärda yrke. Dessa stunder av inre tystnad kommer att bränna ut alla hinder utan att misslyckas. Tvivla inte på dess effektivitet. Pröva det.

Q: Men jag försökte!
M: Aldrig troget, aldrig stadigt. Annars skulle du inte ställa sådana frågor. Du frågar för att du inte är säker på dig själv. Och du är inte säker på dig själv eftersom du aldrig har uppmärksammat dig själv, utan bara dina erfarenheter. Var intresserad av dig själv bortom alla erfarenheter, var med dig själv, älska dig själv; den ultimata tryggheten finns endast i självkännedom. Det viktigaste är allvar. Var ärlig mot dig själv och ingen kommer att förråda dig. Dygder och krafter är bara symboliska symboler för barn att leka med. De är användbara i världen, men tar dig inte ut ur den. För att gå vidare behöver du vaken orörlighet, tyst uppmärksamhet.

Fråga: Vad händer då med den fysiska varelsen?
M: Så länge du är frisk lever du vidare.

Fråga: Kommer det här livet med inre orörlighet inte att påverka hälsan?
M: Din kropp är matförvandlad. Såsom din mat, grov och subtle, så kommer din hälsa att vara.

F: Och vad händer med sexinstinkten? Hur kan den kontrolleras?
M: Sex är en vana som man lär sig. Gå längre än så. Så länge du fokuserar på kroppen kommer du att förbli i klorna på mat och sex, rädsla och död. Hitta dig själv och bli fri.

48

Medvetenhet är gratis

Frågeställare: Jag har just kommit från Sri Ramanashram. Jag har tillbringat sju månader där.
Maharaj: Vilken praktik följde du på Ashram?

F: Så långt jag kunde koncentrerade jag mig på frågan "Vem är jag"?
M: På vilket sätt gjorde du det? Verbalt?

F: I mina fria stunder under dagen. Ibland mumlade jag för mig själv: "Vem är jag?" "Jag är det, men vem är jag?". Eller så gjorde jag det mentalt. Ibland hade jag någon trevlig känsla eller hamnade i stämningar av lugn lycka. På det hela taget försökte jag vara tyst och mottaglig, snarare än att försöka få fram upplevelser.
M: Vad upplevde du egentligen när du var på rätt humör?

F: En känsla av inre stillhet, fred och tystnad,
M: Märkte du att du blev medvetslös?

F: Ja, ibland och under en mycket kort tid. Annars var jag bara tyst, både inåt och utåt.
M: Vad för slags tystnad var det? Något som liknar djup sömn, men ändå medvetet. Ett slags vaken sömn?

F: Ja. Alert sovande. *(jagrit-sushupti).*
M: Det viktigaste är att bli fri från negativa känslor - begär, rädsla etc., sinnets sex fiender. När sinnet väl är fritt från dem kommer resten att komma lätt. Precis som tyg som hålls i tvålvatten blir rent, kommer sinnet att renas i strömmen av rena känslor.

När du sitter tyst och tittar på dig själv kan alla möjliga saker komma upp till ytan. Gör ingenting åt dem, reagera inte på dem.

De kommer att gå själva, som de har kommit, så kommer de också att gå. Allt som betyder något är mindfulness, total medvetenhet om sig själv eller snarare om sitt sinne.

F: Med "sig själv" menar du det dagliga jaget?
M: Ja, personen, som i sig själv är objektivt observerbar. Observatören är bortom all observation. Det som är observerbart är inte det verkliga jaget.

Fråga: Jag kan alltid observera observatören, i oändlig recession.
M: Man kan observera observationen, men inte observatören. Du vet att du är den ultimata observatören genom direkt insikt, inte genom en logisk process baserad på observation. Du är vad du är, men du vet vad du inte är. Självet är känt som varande, icke-självet är känt som övergående. Men i verkligheten finns allt i sinnet. Det observerade, observationen och observatören är mentala konstruktioner. Det är bara jaget som *är.*

Fråga: Varför skapar sinnet alla dessa uppdelningar?
M: Att dela upp och specificera är en del av sinnets natur. Det finns inget ont i att dela upp sig. Men separation går emot fakta. Saker och människor är olika, men de är inte åtskilda. Na- turen är en, verkligheten är en. Det finns motsatser, men ingen motsättning.

F: Jag tycker att jag av naturen är väldigt aktiv. Här uppmanas jag att undvika aktivitet. Ju mer jag försöker vara inaktiv, desto större blir lusten att göra något. Detta gör att jag inte bara är aktiv utåt, utan också kämpar inombords för att bli det jag av naturen inte är. Finns det något botemedel mot längtan efter arbete?
M: Det finns en skillnad mellan arbete och ren aktivitet. All natur arbetar. Arbete är natur, natur är arbete. Å andra sidan är aktivitet baserad på begär och rädsla, på längtan efter att äga och njuta, på rädsla för smärta och förintelse. Arbete är av helheten för helheten, aktivitet är av en själv för en själv.

F: Finns det något rättsmedel mot aktivitet?
M: Se på det, och det kommer att upphöra. Använd varje tillfälle för att påminna dig själv om att du är i träldom, att vad som än händer dig beror på din kroppsliga existens. Begär, rädsla, problem, glädje, de kan inte visa sig om du inte är där för att visa dig. Men vad som än händer, pekar på din existens som en uppfattad.

centrum. Strunta i pekarna och var medveten om vad de pekar på. Det är ganska enkelt, men det måste göras. Det viktiga är den ihärdighet med vilken du fortsätter att återvända till dig själv.

F: Jag hamnar i märkliga tillstånd av djup absorption i mig själv, men oförutsägbart och tillfälligt. Jag känner inte att jag har kontroll över dessa tillstånd.
M: Kroppen är en materiell sak och behöver tid för att förändras. Sinnet är bara en uppsättning mentala vanor, sätt att tänka och känna, och för att förändras måste de komma upp till ytan och prövas. Detta tar också tid. Det är bara att vara beslutsam och uthållig, så kommer resten att sköta sig självt.

Fråga: Jag verkar ha en klar uppfattning om vad som behöver göras, men jag blir trött och deprimerad och söker gemenskap med människor och slösar därmed bort tid som borde ägnas åt ensamhet och meditation.
M: Gör vad du känner för att göra. Gör dig inte till åtlöje. Våld gör dig hård och stel. Kämpa inte mot det som du anser vara hinder på din väg. Var bara intresserad av dem, titta på dem, observera, undersök dem. Låt allting hända - bra eller dåligt. Men låt inte dig själv bli nedsänkt av det som händer.

Fråga: Vad är syftet med att hela tiden påminna sig själv om att man är observatören?
M: Sinnet måste lära sig att bortom det rörliga sinnet finns bakgrunden av medvetenhet, som inte förändras. Sinnet måste lära känna det sanna jaget och respektera det och sluta dölja det, som månen som döljer solen under solförmörkelse. Inse bara att ingenting som kan observeras eller upplevas är du eller binder dig. Lägg inte märke till det som inte är du själv.

Fråga: För att göra det du säger till mig måste jag vara ständigt medveten.
M: Att vara medveten är att vara vaken. Att vara omedveten är att sova. Du är medveten hur som helst, du behöver inte försöka vara det. Vad du behöver är att vara medveten om att du är medveten. Var medveten medvetet och medvetet, bredda och fördjupa medvetandets fält. Du är alltid medveten om sinnet, men du är inte medveten om att du är medveten om dig själv.

F: Som jag kan se ger du orden olika betydelser.

"sinne", "medvetande" och "medvetenhet".

M: Se det på det här sättet. Sinnet producerar tankar oavbrutet, även när du inte tittar på dem. När du vet vad som pågår i ditt sinne kallar du det för medvetande. Detta är ditt vakna tillstånd - ditt medvetande skiftar från förnimmelse till förnimmelse, från perception till perception, från idé till idé, i oändlig följd. Sedan kommer medvetandet, den direkta insikten i hela medvetandet, sinnets helhet. Sinnet är som en flod som oavbrutet flyter i kroppens bädd; du identifierar dig för ett ögonblick med en viss krusning och kallar den: "min tanke". Allt du är medveten om är ditt sinne; medvetenhet är kännedomen om medvetandet som helhet.

F: Alla är medvetna, men inte alla är medvetna.

M: Säg inte: "Alla är medvetna". Säg: "Det finns ett medvetande", i vilket allting visas och försvinner. Våra sinnen är bara vågor på medvetandets hav. Som vågor kommer och går de. Som hav är de oändliga och eviga. Känn dig själv som varandets hav, livmodern för all existens. Detta är naturligtvis bara metaforer; verkligheten är bortom all beskrivning. Du kan känna den endast genom att vara den.

F: Är sökandet efter den värt besväret?

M: Utan den är allt problem. Om du vill leva vettigt, kreativt och lyckligt och ha oändliga rikedomar att dela med dig av, sök efter vad du är.

Medan sinnet är centrerat i kroppen och medvetandet är centrerat i sinnet är medvetandet fritt. Kroppen har sina drifter och sinnet sina smärtor och nöjen. Medvetenheten är obunden och orubbad. Den är lucid, tyst, fridfull, alert och orädd, utan begär och rädsla. Meditera på det som ditt sanna väsen och försök att vara det i ditt dagliga liv, så kommer du att inse det i sin fullhet.

Sinnet är intresserat av vad som händer, medan medvetandet är intresserat av själva sinnet. Barnet är ute efter leksaken, men mamman tittar på barnet, inte på leksaken.

Genom att outtröttligt titta blev jag helt tom och med den tomheten kom allt tillbaka till mig utom sinnet. Jag finner att jag har förlorat sinnet oåterkalleligt.

F: När du talar till oss just nu, är du medvetslös?

M: Jag är varken medveten eller omedveten, jag är bortom sinnet och dess olika tillstånd. Distinktioner skapas av sinnet och gäller endast för sinnet. Jag är ren Cons- ciousness själv, obruten medvetenhet om allt som är. Jag befinner mig i ett mer verkligt tillstånd än ditt. Jag är okonstlad av de distinktioner och separationer som utgör en person. Så länge kroppen består har den sina behov som alla andra, men min mentala process har nått sitt slut.

F: Du beter dig som en person som tänker.
M: Varför inte? Men mitt tänkande, liksom min matsmältning, är omedvetet och målmedvetet.

F: Om ditt tänkande är omedvetet, hur vet du då att det är rätt?
M: Det finns ingen önskan och ingen rädsla för att motarbeta den. Vad kan göra det fel? När jag väl känner mig själv och vet vad jag står för behöver jag inte kontrollera mig själv hela tiden. När du vet att din klocka visar rätt tid, tvekar du inte varje gång du konsulterar den.

Fråga: Vem talar i detta ögonblick, om inte sinnet?
M: Den som hör frågan svarar på den.

F: Men vem är det?
M: Inte vem, utan vad. Jag är inte en person i din mening av ordet, även om jag kan framstå som en person för dig. Jag är det oändliga medvetandehavet i vilket allting sker. Jag är också bortom all existens och kunskap, ren salighet i tillvaron. Det finns ingenting som jag känner mig skild från, därför är jag allt. Inget ting är jag, så jag är inget ting.

Samma kraft som får elden att brinna och vattnet att rinna, fröna att gro och träden att växa, får mig att besvara dina frågor. Det finns inget personligt hos mig, även om språket och stilen kan verka personliga. En person är ett bestämt mönster av önskningar och tankar och resulterande handlingar; det finns inget sådant mönster i mitt fall. Det finns ingenting som jag önskar eller fruktar - hur kan det då finnas ett mönster?

Q: Du kommer säkert att dö.
M: Livet kommer att försvinna, kroppen kommer att dö, men det kommer inte att påverka mig det minsta. Bortom tid och rum är jag, utan orsak, utan orsak, men ändå existensens själva matris.

F: Får jag fråga hur ni kom fram till ert nuvarande tillstånd?
M: Min lärare sa till mig att hålla fast vid känslan "jag är" och att inte avvika från den ens för ett ögonblick. Jag gjorde mitt bästa för att följa hans råd och på relativt kort tid insåg jag inom mig själv sanningen i hans undervisning. Allt jag gjorde var att ständigt minnas hans undervisning, hans ansikte och hans ord. Detta gjorde slut på sinnet; i sinnets stillhet såg jag mig själv som jag är - obunden.

F: Var din insikt plötslig eller gradvis.
M: Ingendera. Man är vad man är tidlöst. Det är sinnet som inser när det blir befriat från önskningar och rädslor.

F: Till och med önskan om förverkligande?
M: Önskan att göra slut på alla önskningar är en mycket märklig önskan, precis som rädslan för att vara rädd är en mycket märklig rädsla. Den ena hindrar dig från att gripa och den andra från att springa. Man kan använda samma ord, men tillstånden är inte desamma. Den som söker förverkligande är inte beroende av begär; han är en sökare som går emot begäret, inte med det. En allmän längtan efter befrielse är bara början; att hitta de rätta medlen och använda dem är nästa steg. Sökaren har bara ett mål i sikte: att finna sitt eget sanna väsen. Av alla önskningar är den den mest ambitiösa, för ingenting och ingen kan tillfredsställa den; den sökande och det sökta är ett och sökandet är det enda som betyder något.

F: Sökandet kommer att ta slut. Sökaren kommer att finnas kvar.
M: Nej, sökaren kommer att upplösas, sökandet kommer att finnas kvar. Sökandet är den ultimata och tidlösa verkligheten.

F: Sökning betyder att man saknar, vill ha, är ofullständig och ofullkomlig.
M: Nej, det betyder att man vägrar och förkastar det ofullständiga och ofullkomliga. Sökandet efter verkligheten är i sig självt verklighetens rörelse. På ett sätt är allt sökande efter den verkliga lyckan, eller lyckan av det verkliga. Men här menar vi med sökandet sökandet efter sig själv som roten till att vara medveten, som ljuset bortom sinnet. Detta sökande kommer aldrig att upphöra, medan det rastlösa begäret efter allt annat måste upphöra för att verkliga framsteg ska kunna äga rum.

Man måste förstå att sökandet efter verkligheten, eller Gud, eller

Guru och sökandet efter självet är samma sak; när den ena är funnen, är alla funna. När "jag är" och "Gud är" blir oskiljbara i ditt sinne, då kommer något att hända och du kommer utan minsta tvivel att veta att Gud är för att du är, du är för att Gud är. De två är ett.

Fråga: Eftersom allting är förutbestämt, är vårt självförverkligande också förutbestämt? Eller är vi åtminstone fria där?

M: Ödet avser endast namn och form. Eftersom du varken är kropp eller själ har ödet ingen kontroll över dig. Du är helt fri. Kupan är betingad av sin form, sitt material, sin användning och så vidare. Men utrymmet inom koppen är fritt. Det råkar vara i koppen endast när det betraktas i samband med koppen. Annars är det bara utrymme. Så länge som det finns en kropp, ap- pear du att vara förkroppsligad. Utan kroppen är du inte avkroppsligad - du *är* bara det du *är.*

Även ödet är bara en idé. Ord kan sättas ihop på så många olika sätt! Uttalanden kan skilja sig åt, men gör de någon förändring i verkligheten? Det finns så många teorier för att förklara saker och ting - alla är rimliga, men ingen är sann. När du kör en bil är du underställd mekanikens och kemins lagar: kliver du ur bilen är du underställd fysiologins och biokemins lagar.

F: Vad är meditation och hur används den?

M: Så länge du är nybörjare kan vissa formaliserade meditationer eller böner vara bra för dig. Men för en som söker efter verkligheten finns det bara en meditation - den rigorösa vägran att hysa tankar. Att vara fri från tankar är i sig själv en meditation.

F: Hur går det till?

M: Du börjar med att låta tankarna flöda och titta på dem. Själva iakttagandet gör att tankarna blir långsammare tills de stannar helt och hållet. När sinnet väl är tyst, håll det tyst. Bli inte uttråkad av lugnet, var i det, gå djupare in i det.

F: Jag har hört talas om att hålla fast vid en tanke för att hålla andra tankar borta. Men hur håller man alla tankar borta? Själva idén är också en tanke.

M: Experimentera på nytt, gå inte efter tidigare erfarenheter. Titta på dina tankar och titta på dig själv när du tittar på dina tankar. Tillståndet av

Friheten från alla tankar kommer plötsligt att inträffa, och du kommer att känna igen den genom den lycka som den innebär.

F: Är du inte alls orolig för världens tillstånd? Titta på fasorna i Östpakistan.* Berör de dig inte alls?

M: Jag läser tidningar, jag vet vad som händer! Men min reaktion är inte som din. Du letar efter ett botemedel, medan jag är intresserad av att förebygga. Så länge det finns orsaker måste det också finnas resultat. Så länge människor är inriktade på att dela och separera, så länge de är självviska och aggressiva kommer sådana saker att hända. Om ni vill ha fred och harmoni i världen måste ni ha fred och harmoni i era hjärtan och sinnen. En sådan förändring kan inte påtvingas utan måste komma inifrån. De som avskyr krig måste få bort kriget ur sitt system. Utan fredliga människor hur kan ni få fred i världen? Så länge människor är som de är måste världen vara som den är. Jag gör min del genom att försöka hjälpa människor att lära känna sig själva som den enda orsaken till sitt eget elände. I den meningen är jag en nyttig man. Men vad jag är i mig själv, vad som är mitt normala tillstånd kan inte uttryckas i termer av socialt medvetande och användbarhet.

Jag kan tala om det, använda metaforer eller liknelser, men jag är mycket medveten om att det inte är så. Inte för att det inte kan upplevas. Den upplever sig själv! Men det kan inte beskrivas med ett sinnes termer som måste skilja och motsätta sig för att kunna veta.

Världen är som ett pappersark på vilket något skrivs. Läsningen och innebörden varierar beroende på läsaren, men pappret är den gemensamma faktorn, alltid närvarande, sällan uppfattad: När bandet tas bort lämnar skrivandet inga spår på pappret. Så är det också med mitt sinne - intrycken fortsätter att komma, men inga spår lämnas kvar.

F: Varför sitter du här och pratar med folk? Vad är ditt egentliga motiv?

M: Inget motiv. Du säger att jag måste ha ett motiv. Jag sitter inte här och pratar inte: det finns ingen anledning att söka efter motiv. Förväxla inte mig med kroppen. Jag har inget arbete att utföra, inga plikter att utföra.

---

*Det här samtalet och några andra på de följande sidorna ägde rum 1971, när det pågick ett krig i Östpakistan, nu känt som Bangladesh.

Den del av mig som du kan kalla Gud kommer att ta hand om världen. Din värld, som i så hög grad behöver tas om hand, lever och rör sig i ditt sinne. Fördjupa dig i den, du kommer att finna dina svar där och endast där. Var annars förväntar du dig att de ska komma ifrån? Finns det något utanför ditt medvetande?

F: Den kan finnas utan att jag någonsin vet om det.
M: Vilken typ av tillvaro skulle det vara? Kan man skilja på vara och veta? Allt varande, liksom allt vetande, är relaterat till dig. En sak är eftersom du vet att den är antingen i din erfarenhet eller i ditt väsen. Din kropp och ditt sinne existerar så länge du tror det. Sluta tro att de är dina och de kommer bara att upplösas. Låt för all del din kropp och ditt sinne fungera, men låt dem inte begränsa dig. Om du märker brister, fortsätt bara att märka dem; bara genom att du uppmärksammar dem kommer ditt hjärta, ditt sinne och din kropp att bli rätt.

Fråga: Kan jag bota mig själv från en allvarlig sjukdom genom att bara ta hänsyn till den?
M: Ta hänsyn till hela det, inte bara till de yttre symptomen. All sjukdom börjar i sinnet. Ta hand om sinnet först, genom att spåra och eliminera alla felaktiga idéer och känslor. Lev och arbeta sedan utan att ta hänsyn till sjukdom och tänk inte längre på den. När orsakerna avlägsnas måste effekten avlägsna sig. Människan blir vad hon tror att hon är. Överge alla idéer om dig själv och du kommer att upptäcka att du är det rena vittnet, bortom allt som kan hända med kroppen eller sinnet.

Fråga: Om jag blir vad som helst som jag tror att jag är, och jag börjar tro att jag är den högsta verkligheten, kommer då inte min högsta verklighet att åter bli en ren idé?
M: Först måste man nå det tillståndet och sedan ställa frågan.

49

Sinnet orsakar osäkerhet

Frågeställare: Folk kommer till dig för att få råd. Hur vet du vad du ska svara?
Maharaj: Jag hör frågan och jag hör svaret.

F: Och hur vet du att ditt svar är rätt?
M: När jag väl känner till den sanna källan till svaren behöver jag inte tvivla på dem. Från en ren källa kommer endast rent vatten att flöda. Jag bryr mig inte om människors önskningar och rädslor. Jag är i samklang med fakta, inte med åsikter. Människan tar sitt namn och sin form för att vara sig själv, medan jag tar ingenting för att vara mig själv. Om jag skulle tro att jag är en kropp som är känd genom sitt namn skulle jag inte ha kunnat svara på dina frågor. Om jag hade tagit dig för en ren kropp skulle du inte ha någon nytta av mina svar. Ingen sann lärare ger sig hän åt åsikter. Han ser saker och ting som de är och visar dem som de är. Om du tar människor för att vara vad de tror att de är, kommer du bara att skada dem, eftersom de själva skadar sig själva så svårt hela tiden. Men om du ser dem som de är i verkligheten kommer det att göra dem enormt gott. Om de frågar dig vad du ska göra, vilka metoder du ska använda, vilken livsstil du ska följa, svara: "Gör ingenting, *var* bara. När du är till, sker allting naturligt.

Fråga: Det verkar som om du i dina samtal använder orden "naturligt" och "oavsiktligt" utan åtskillnad. Jag känner att det finns en djup skillnad i betydelsen av de två orden. Det naturliga är ordnat, underkastat lagar; man kan lita på naturen; det oavsiktliga är kaotiskt, oväntat, oförutsägbart. Man skulle kunna hävda att allt är naturligt, underkastat naturens lagar; att hävda att allt är oavsiktligt, utan orsak, är säkert en överdrift.
M: Skulle du tycka att det är bättre om jag använder ordet "spontan" i stället för "tillfällig"?

F: Du kan använda ordet "spontan" eller "naturlig" i motsats till "tillfällig". I det oavsiktliga finns ett element av oordning, av kaos. En olycka är alltid ett brott mot reglerna, ett undantag, en överraskning.
M: Är inte livet självt en ström av överraskningar?

Fråga: Det finns harmoni i naturen. Det oavsiktliga är en störning. **M:** Du talar som en person, begränsad i tid och rum, reducerad till innehållet i en kropp och ett sinne. Det du tycker om kallar du för "naturligt" och det du ogillar kallar du för "oavsiktligt".

F: Jag gillar det naturliga, det laglydiga, det förväntade och jag fruktar det lagbrytande, det oordnade, det oväntade, det odugliga. Det oavsiktliga är alltid monstruöst. Det kan förekomma så kallade lyckliga olyckor, men de bevisar bara regeln att livet skulle vara omöjligt i ett universum med risk för olyckor.
M: Jag känner att det finns ett missförstånd. Med "tillfällig" menar jag något som inte omfattas av någon känd lag. När jag säger att varje sak är tillfällig, utan orsak, menar jag bara att orsakerna och de lagar enligt vilka de verkar ligger bortom vår kunskap, eller ens vår föreställning. Om man kallar det som man anser vara ordnat, harmoniskt och förutsägbart för naturligt, kan man kalla det som lyder högre lagar och rörs av högre makter för sponta- neous. Vi kommer således att ha två naturliga ordningar: den personliga och förutsägbara och den opersonliga, eller superpersonliga, och oförutsägbara. Kalla det för lägre natur och högre natur och slopa ordet tillfällig. Allteftersom du växer i kunskap och insikt fortsätter gränsen mellan lägre och högre natur att minska, men de två finns kvar tills de ses som ett. För i själva verket är varje sak på ett underbart sätt oförklarlig!

F: Vetenskapen förklarar mycket.
M: Vetenskapen handlar om namn och former, mängder och kvantiteter, mönster och lagar. Men livet ska levas, det finns ingen tid för analys. Svaret måste vara ins- tantantaneous - därav betydelsen av det spontana, det tidlösa. Det är i det okända som vi lever och rör oss. Det kända är det förflutna.

F: Jag kan ta ställning till vad jag känner att jag är. Jag är en individ, en person bland andra personer. Vissa människor är integrerade och har-

moniseras, och vissa inte. Vissa lever utan ansträngning, reagerar spontant på varje situation på rätt sätt och gör full rättvisa åt det som behövs för tillfället, medan andra fumlar, gör fel och i allmänhet gör sig själva till en plåga. De harmoniserade människorna kan kallas naturliga, styrda av lagen, medan de upplösta är kao- tiska och utsatta för olyckor.

M: Själva idén om kaos förutsätter känslan av det or- derliga, det organiska, det sammanhängande. Kaos och kosmos: är de inte två aspekter av samma tillstånd?

F: Men du verkar säga att allt är kaos, slumpmässigt och oförutsägbart.

M: Ja, i den meningen att inte alla lagar för tillvaron är kända och att inte alla händelser är förutsägbara. Ju mer man kan förstå, desto mer blir universum tillfredsställande, känslomässigt och mentalt. Verkligheten är god och vacker, vi skapar kaoset.

F: Om du menar att det är människans fria vilja som orsakar olyckor så håller jag med. Men vi har ännu inte diskuterat den fria viljan.

M: Din ordning är det som ger dig glädje och oordning är det som ger dig smärta.

F: Du kan uttrycka det på det sättet, men säg inte att de två är ett. Prata med mig på mitt eget språk - språket hos en individ som söker lycka. Jag vill inte låta mig vilseledas av icke-dualistiska tal.

M: Vad får dig att tro att du är en separat individ?

F: Jag uppträder som en individ. Jag fungerar på egen hand. Jag betraktar i första hand mig själv och andra endast i förhållande till mig själv. Kort sagt, jag är upptagen med mig själv.

M: Fortsätt att vara upptagen med dig själv. I vilket ärende har du kommit hit?

F: Om min gamla verksamhet att göra mig själv trygg och lycklig. Jag erkänner att jag inte har varit särskilt framgångsrik. Jag är varken säker eller lycklig. Därför finner ni mig här. Den här platsen är ny för mig, men min anledning att komma hit är gammal: sökandet efter trygg lycka, lycklig trygghet. Hittills har jag inte hittat den. Kan ni hjälpa mig?

M: Det som aldrig har gått förlorat kan aldrig hittas. Själva ditt sökande

för säkerhet och glädje håller dig borta från dem. Sluta söka, sluta förlora. Sjukdomen är enkel och botemedlet lika enkelt. Det är endast ditt sinne som gör dig osäker och oglad. Förväntan gör dig osäker, minnet gör dig olycklig. Sluta missbruka ditt sinne och allt kommer att bli bra för dig. Du behöver inte rätta till det - det kommer att rätta till sig självt så snart du slutar att bry dig om det förflutna och framtiden och lever helt och hållet i *nuet.*

F: Men nuet har ingen dimension. Jag kommer att bli en nolla, ett ingenting!

M: Precis. Som ingenting och ingen är du säker och lycklig. Du kan få upplevelsen om du ber om den. Försök bara.

Men låt oss återgå till vad som är oavsiktligt och vad som är spontant eller naturligt. Ni sa att naturen är ordnad medan olyckor är e t t tecken på kaos. Jag förnekade skillnaden och sade att vi kallar en händelse för tillfällig när dess orsaker inte kan spåras. Det finns ingen plats för kaos i naturen. Det är bara i människans sinne som det finns kaos. Sinnet fattar inte helheten - dess fokus är mycket snävt. Det ser bara fragment och misslyckas med att uppfatta helheten. Precis som en människa som hör ljud, men inte förstår språket, kan anklaga talaren för meningslöst pladder, men har helt fel. Det som för den ena är en kaotisk ström av ljud är för den andra en vacker dikt.

Kung Janaka drömde en gång att han var en tiggare. När han vaknade upp frågade han sin guru - Vasishta: Är jag en kung som drömmer om att vara en tiggare, eller en tiggare som drömmer om att vara kung? Guru svarade: Du är varken eller, du är båda. Du är det, och ändå är du inte vad du tror att du är. Du är det för att du beter dig därefter; du är det inte för att det inte varar. Kan du vara kung eller tiggare för alltid? Allt måste förändras. Du är det som inte förändras. Vad är du? Janaka sade: Ja, jag är varken kung eller tiggare, jag är det sakliga vittnet. Guru sade. Detta är din sista illusion att du är en *gnani*, att du är annorlunda och överlägsen den vanliga människan. Återigen identifierar du dig med ditt sinne, i det här fallet ett välskött och på alla sätt exemplariskt sinne. Så länge du ser minsta skillnad är du en främling i verkligheten. Du befinner dig på sinnets nivå. När "jag är mig själv" försvinner kommer "jag är allt". När "jag är allt" försvinner, kommer "jag är". När till och med "jag är" försvinner *är* verkligheten ensam och i den bevaras och förhärligas varje "jag är".

Mångfald utan åtskillnad är det ultimata som sinnet kan röra vid. Utöver detta upphör all verksamhet, eftersom alla mål uppnås och alla syften uppfylls i den.

F: När Högsta staten väl har nåtts, kan den delas med andra?

M: Den högsta staten är universell, här och nu; alla har redan del i den. Det är tillståndet att vara - att veta och gilla. Vem tycker inte om att vara eller känner inte till sin egen existens? Men vi drar ingen nytta av denna glädje över att vara medveten, vi går inte in i den och renar den från allt som är främmande för den. Detta arbete med mental självrengöring, rening av psyket, är väsentligt. Precis som en prick i ögat, genom att orsaka en inflammation, kan utplåna världen, så orsakar den felaktiga tanken: "Jag är kroppen-själet" den självbekymring som skymmer universum. Det är mindre användbart att bekämpa känslan av att vara en begränsad och avskild person om inte rötterna till den blottläggs. Självviskhet har sin grund i de felaktiga föreställningarna om sig själv. Att klargöra sinnet är yoga.

50

Självkännedom är vittnet

Frågeställare: Du berättade att jag kan betraktas under tre aspekter: den personliga *(vyakti), den* överpersonliga *(vyakta)* och den opersonliga *(avyakta).* Avyakta är det universella och verkliga rena "jaget"; Vyakta är dess återspegling i medvetandet som "jag är"; Vyakti är helheten av fysiska och vitala processer. Inom

I det nuvarande ögonblickets snäva gränser är det överpersonliga medvetet om personen, både i tid och rum; inte bara en person, utan en lång rad personer som är sammanfogade i *karma*. Den är i huvudsak både vittne och återstående till de ackumulerade erfarenheterna, minnets säte, den sammanbindande länken *(sutratma).* Det är människans karaktär som livet bygger och formar från födelse till födelse. Det universella är bortom alla namn och former, bortom medvetande och karaktär, rent omedvetet *väsen* utan självmedvetande. Har jag återgivit dina åsikter på rätt sätt?

Maharaj: På sinnets nivå - ja. Utanför den mentala nivån gäller inte ett ord.

F: Jag kan förstå att personen är en mental konstruktion, ett kollektivt substantiv för en uppsättning minnen och vanor. Men är den som personen händer med, vittnescentret, också mental?

M: Det personliga behöver en bas, en kropp att identifiera sig med, precis som en färg behöver en yta att visas på. Att se färgen är oberoende av färgen - det är samma sak oavsett färg. Man behöver ett öga för att se en färg. Färgerna är många, men ögat är enstaka. Det personliga är som ljuset i färgerna och även i ögat, men ändå enkelt, enskilt, odelbart och oförståeligt, utom i sina manifestationer. Inte ovetbar, men ouppfattbar, oobjektivisk, oskiljaktig. Varken materiell eller mental, varken objektiv eller subjektiv, den är materiens rot och medvetandets källa. Bortom enbart liv och död är den det allomfattande, allomfattande. Livet, där födelse är död och död är födelse.

Fråga: Det absoluta eller livet som du talar om, är det verkligt eller bara en teori för att dölja vår okunnighet?

M: Båda. För sinnet en teori, i sig själv en verklighet. Den är verklighet i sitt spontana och totala förkastande av det falska. På samma sätt som ljuset avlägsnar mörkret genom sin blotta närvaro, så avlägsnar det absoluta fantasin. Att se att all kunskap är en form av ignorans är i sig självt en rörelse av verklighet. Vittnet är inte en person. Personen uppstår när det finns en grund för den, en or- ganism, en kropp. I den återspeglas det absoluta som medvetande. Ren medvetenhet blir självmedvetenhet. När det finns ett jag är självmedvetenheten vittnet. När det inte finns något jag att vittna om finns det inte heller något vittnande. Allt detta är mycket enkelt; det är pres-

personens förmåga som komplicerar. Se att det inte finns något sådant som en permanent separat person och allt blir klart. Medvetenhet - sinne - materia - de är en enda verklighet i sina två aspekter som orörlig och rörlig, och de tre attributen tröghet, energi och harmoni.

Fråga: Vad kommer först: medvetande eller medvetenhet?
M: Medvetenhet blir medvetande när den har ett objekt. Objektet förändras hela tiden. I medvetandet finns det rörelse; medvetandet i sig självt är orörligt och tidlöst, här och nu.

Fråga: Det råder lidande och blodsutgjutning i Östpakistan för närvarande. Hur ser du på det? Hur ser det ut för dig, hur reagerar du på det?
M: I det rena medvetandet händer ingenting.

F: Kom ner från dessa metafysiska höjder! Vilken nytta har en lidande människa av att få höra att ingen annan än hon själv är medveten om hennes lidande? Att förvisa allting till illusion är en förolämpning som läggs till skada. Bengalen i Östpakistan är ett faktum och hans lidande är ett faktum. Var snäll och analysera dem inte för att de inte existerar! Ni läser tidningar, ni hör människor tala om det. Ni kan inte åberopa okunnighet. Vad är din inställning till det som händer?
M: Ingen attityd. Ingenting händer.

Fråga: Vilken dag som helst kan det bli ett upplopp mitt framför dig, kanske folk dödar varandra. Du kan väl inte säga att det inte händer något och hålla dig utanför?
M: Jag har aldrig talat om att hålla mig undan. Du kan lika gärna se mig hoppa in i striden för att rädda någon och bli dödad. Men för mig hände ingenting.

Föreställ dig att en stor byggnad rasar samman. Vissa rum ligger i ruiner, andra är intakta. Men kan man tala om rummet som förstört eller intakt? Det är bara strukturen som har lidit och de människor som råkade bo i den. Ingenting hände med själva rummet. På samma sätt händer ingenting med livet när formerna bryts ner och namnen utplånas. Guldsmeden smälter ner gamla prydnadsföremål för att skapa nya. Ibland går ett bra stycke med det dåliga. Han tar det med ro, för han vet att inget guld går förlorat.

F: Det är inte döden som jag gör uppror mot. Det är sättet att dö på. **M:** Döden är naturlig, sättet att dö är skapat av människan. Separationen orsakar rädsla och aggressivitet, som återigen orsakar vio- lence. Avskaffa de av människan skapade separationer och all denna skräck av människor som dödar varandra kommer säkert att upphöra. Men i verkligheten finns det varken dödande eller döende. Det verkliga dör inte, det overkliga har aldrig levt. Ställ ditt sinne rätt och allt kommer att bli rätt. När du vet att världen är en, att mänskligheten är en, kommer du att agera i enlighet med detta. Men först och främst måste du se till hur du känner, tänker och lever. Om det inte finns ordning i dig själv kan det inte finnas någon ordning i världen.

I verkligheten händer ingenting. På sinnets skärm projicerar des- liten för evigt sina bilder, minnen av tidigare p r o j e k t , o c h p å så sätt förnyar illusionen sig ständigt. Bilderna kommer och går - ljuset avlyssnas av okunnighet. Se ljuset och bortse från bilden.

Q: Vilket hjärtlöst sätt att se på saker och ting! Människor dödar och blir dödade och här talar ni om bilder.

M: Gå gärna och bli dödad själv - om det är vad du tycker att du ska göra. Eller till och med gå och döda, om du anser att det är din plikt. Men det är inte på det sättet man gör slut på ondskan. Ondskan är stanken från ett sjukt sinne. Laga ditt sinne och det kommer att sluta projicera förvrängda, fula bilder.

F: Jag förstår det du säger, men känslomässigt kan jag inte acceptera det. Denna idealistiska syn på livet stöter bort mig djupt. Jag kan helt enkelt inte tänka mig att jag ständigt befinner mig i ett drömtillstånd.

M: Hur kan du vara permanent i ett tillstånd som orsakas av en im- permanent kropp? Missförståndet grundar sig på din uppfattning att du är kroppen. Undersök idén, se dess inneboende kon- tradiktioner, inse att din nuvarande existens är som en dusch av gnistor, där varje gnista varar en sekund och själva duschen - en minut eller två. Säkerligen kan en sak vars början är slutet inte ha någon mitt. Respektera dina villkor. Verkligheten kan inte vara tillfällig. Den är tidlös, men tidlöshet är inte varaktighet.

F: Jag erkänner att den värld jag lever i inte är den verkliga världen. Men det finns en verklig värld som jag ser en förvrängd bild av. Förvrängningen kan bero på någon brist i min kropp eller mitt sinne. Men när du säger att det inte finns någon verklig värld, utan bara en drömvärld i min

Jag klarar inte av det. Jag önskar att jag kunde tro att alla tillvarons fasor beror på att jag har en kropp. Självmord skulle vara en utväg.

M: Så länge du uppmärksammar idéer, dina egna eller andras, kommer du att få problem. Men om du bortser från all undervisning, alla böcker, allt som sätts i ord och dyker djupt in i dig själv och finner dig själv, kommer enbart detta att lösa alla dina problem och lämna dig i full kontroll över varje situation, eftersom du inte kommer att domineras av dina idéer om situationen. Ta ett exempel. Du befinner dig i sällskap med en attraktiv kvinna. Du får idéer om henne och detta skapar en sexuell situation. Ett problem skapas och du börjar leta efter böcker om kontinens eller en- joyment. Om du var ett barn skulle ni båda kunna vara nakna och tillsammans utan att något problem uppstod. Sluta bara att tänka att ni är kroppar och problemen med kärlek och sex kommer att förlora sin betydelse. När all känsla av begränsning är borta upphör rädsla, smärta och sökandet efter njutning - allt upphör. Endast medvetenhet återstår.

51

Var likgiltig inför smärta och njutning

Frågeställare: Jag är född och bosatt i Frankrike och har sedan ungefär tio år tillbaka praktiserat yoga.

Maharaj: Är du någonstans närmare ditt mål efter tio års arbete?

F: Lite närmare, kanske. Det är hårt arbete, du vet.

M: Jaget är nära och vägen dit är lätt. Allt du behöver göra är att inte göra någonting.

Fråga: Ändå fann jag min *sadhana* mycket svår.
M: Din *sadhana* ska vara. Det som görs händer. Var bara uppmärksam. Var finns svårigheten i att komma ihåg att du är? Du *är* hela tiden.

Fråga: Känslan av att vara finns där hela tiden - utan tvekan. Men uppmärksamhetsfältet översköljs ofta av alla slags mentala händelser - känslor, bilder, idéer. Den rena känslan av att vara är vanligtvis trängd undan.
M: Hur gör du för att rensa sinnet från det onödiga? Vilka är dina medel, dina verktyg för att rena sinnet?

F: I grund och botten är människan rädd. Han är mest rädd för sig själv. Jag känner att jag är som en man som bär på en bomb som kommer att explodera. Han kan inte desarmera den, han kan inte kasta den iväg. Han är fruktansvärt förskräckt och söker desperat efter en lösning, som han inte kan hitta. För mig är befrielse att göra sig av med denna bomb. Jag vet inte mycket om bomben. Jag vet bara att den kommer från den tidiga barndomen. Jag känner mig som det rädda barnet som passionerat protesterar mot att inte bli älskad. Barnet längtar efter kärlek och eftersom det inte får den blir det rädd och arg. Ibland känner jag för att döda någon eller mig själv. Denna önskan är så stark att jag ständigt är rädd. Och jag vet inte hur jag ska bli fri från rädslan.

Det finns en skillnad mellan ett hinduiskt och ett europeiskt sinne. Det hinduiska sinnet är relativt enkelt. Européen är en mycket mer komplex varelse. Hinduismen är i grunden *sattvisk*. Han förstår inte européens rastlöshet, hans outtröttliga strävan efter att göra det som han tror måste göras, hans större allmänna kunskap.
M: Hans förmåga att resonera är så stor att han kommer att resonera sig själv bort från allt förnuft! Hans självhävdelse beror på att han förlitar sig på logik.

F: Men att tänka och resonera är sinnets normala tillstånd. Sinnet kan inte sluta arbeta.
M: Det kan vara det vanliga tillståndet, men det behöver inte vara det normala.

staten. Ett normalt tillstånd kan inte vara smärtsamt, medan felaktiga vanor ofta leder till kronisk smärta.

Fråga: Om det inte är ett naturligt eller normalt sinnestillstånd, hur kan man då stoppa det? Det måste finnas ett sätt att lugna sinnet. Hur ofta säger jag inte till mig själv: "Det räcker, sluta nu, det räcker med detta ändlösa prat av meningar som upprepas i omgångar! Men mitt sinne ville inte sluta. Jag känner att man kan stoppa det ett tag, men inte länge. Till och med de så kallade "andliga" människorna använder sig av knep för att hålla sitt sinne tyst. De upprepar formler, de sjunger, ber, andas med kraft eller försiktigt, skakar, roterar, koncentrerar sig, mediterar, jagar transer, kultiverar dygder, - arbetar hela tiden för att sluta arbeta, sluta jaga, sluta röra på sig. Om det inte vore så tragiskt skulle det vara löjligt.

M: Sinnet existerar i två tillstånd: som vatten och som honung. Vattnet vibrerar vid minsta störning, medan honungen, hur störd den än är, snabbt återgår till orörlighet.

Fråga: Sinnet är till sin natur rastlöst. Det kan kanske göras lugnt, men det är inte lugnt av sig självt.

M: Du kan ha kronisk feber och skaka hela tiden. Det är desires och rädslor som gör sinnet rastlöst. Fri från alla negativa känslor är det lugnt.

F: Du kan inte skydda barnet från negativa känslor. Så snart det föds lär det sig smärta och rädsla. Hunger är en grym mas- ter och lär ut beroende och hat. Barnet älskar mamman för att hon matar det och hatar henne för att hon är sen med maten. Vårt omedvetna sinne är fullt av konflikter, som över- flyter in i det medvetna. Vi lever på en vulkan, vi är alltid i fara. Jag håller med om att sällskapet med människor vars sinne är fridfullt har en mycket lugnande effekt, men så fort jag är borta från dem börjar de gamla problemen. Det är därför jag regelbundet kommer till Indien för att söka sällskap av min guru.

M: Du tror att du kommer och går, att du passerar genom olika tillstånd och stämningar. Jag ser saker och ting som de är, tillfälliga händelser som presenterar sig för mig i snabb följd, som skiljer sig från mig, men som definitivt inte är varken jag eller mina. Bland fenomenen är jag inte ett, och jag är inte heller föremål för något. Jag är oberoende så enkelt och fullständigt att ditt sinne, som är vant vid motsättningar och förnekande, inte kan förstå det. Jag menar bokstavligen vad jag

säga: Jag behöver inte motsätta mig eller förneka, för det är klart för mig att jag inte kan vara motsatsen eller förneka någonting. Jag är bara bortom, i en helt annan dimension. Sök inte efter mig i identifiering med eller opposition mot något: jag finns där begär och rädsla inte finns. Vad är nu din erfarenhet? Känner du också att du står helt och hållet på avstånd från alla förgängliga ting?

F: Ja, det gör jag - ibland. Men så fort en känsla av fara infinner sig, känner jag mig isolerad, utanför alla relationer med andra. Du förstår, här ligger skillnaden mellan våra mentaliteter. Hos hinduerna följer känslan tanken. Ge en hindu en idé och hans känslor väcks. Hos västerlänningen är det tvärtom: ge honom en känsla och han kommer att producera en idé. Dina idéer är mycket attraktiva - intellektuellt, men känslomässigt reagerar jag inte.

M: Lägg ditt intellekt åt sidan. Använd det inte i dessa frågor.

F: Vad hjälper ett råd som jag inte kan genomföra? Allt detta är idéer, och du vill att jag ska reagera med känslor på idéer, för utan känslor kan det inte bli någon handling.

M: Varför talar du om handling? Handlar du någonsin? Någon okänd makt agerar och du inbillar dig att du agerar. Du tittar bara på vad som händer, utan att kunna påverka det på något sätt.

F: Varför finns det ett sådant enormt motstånd i mig mot att acceptera att jag inte kan göra någonting?

M: Men vad kan du göra? Du är som en patient under narkos på vilken en kirurg utför en operation. När du vaknar upp upptäcker du att operationen är över; kan du säga att du har gjort något?

F: Men det är jag som har valt att genomgå en operation.

M: Absolut inte. Det är din sjukdom å ena sidan och trycket från din läkare och familj å andra sidan som har fått dig att bestämma dig. Du har inget val, bara en illusion om det.

F: Ändå känner jag att jag inte är så hjälplös som du får mig att verka. Jag känner att jag kan göra allt jag kan tänka mig, men jag vet inte hur. Det är inte kraften jag saknar, utan kunskapen.

M: Att inte känna till medlen är visserligen lika illa som att inte ha makten! Men låt oss släppa ämnet för tillfället; det är trots allt inte viktigt varför vi känner oss hjälplösa, så länge vi ser klart och tydligt.

att vi för tillfället är hjälplösa.

Jag är nu 74 år gammal. Ändå känner jag mig som ett spädbarn. Jag känner tydligt att jag trots alla förändringar är ett barn. Min guru sa till mig: det barn som är du redan nu är ditt verkliga jag *(swarupa).* Gå tillbaka till detta tillstånd av ren varelse, där "jag är" fortfarande är i sin renhet innan det förorenades av "detta jag är" eller "det jag är". Din börda består av falska självidentifikationer - överge dem alla. Min guru sa till mig: "Lita på mig. Jag säger dig att du är gudomlig. Ta det som den absoluta sanningen. Din glädje är gudomlig, ditt lidande är också gudomligt. Allt kommer från Gud. Kom alltid ihåg det. Du är Gud, din vilja är den enda som sker". Jag trodde på honom och insåg snart hur underbart sanna och träffsäkra hans ord var. Jag konditionerade inte mitt sinne genom att tänka: "Jag är Gud, jag är underbar, jag är bortom allt". Jag följde helt enkelt hans instruktioner som gick ut på att fokusera sinnet på den rena varelsen "jag är" och stanna där. Jag brukade sitta i timmar med ingenting annat än "jag är" i mitt sinne och snart blev frid och glädje och en djup allomfattande kärlek mitt normala tillstånd. I det försvann allt - jag själv, min guru, det liv jag levde, världen omkring mig. Endast frid fanns kvar och en outgrundlig tystnad.

F: Allt ser väldigt enkelt och lätt ut, men så är det inte. Vissa gånger dyker det underbara tillståndet av glädjefylld frid upp för mig och jag tittar och undrar: hur lätt det kommer och hur intimt det verkar, hur helt och hållet mitt eget. Var fanns behovet av att sträva så hårt efter ett tillstånd som är så nära till hands? Den här gången har det säkert kommit för att stanna. Men hur snabbt allting löser sig och lämnar mig undrande - var det en smak av verkligheten eller ännu en avvikelse? Om det var verkligheten, varför försvann den då? Kanske behövs det någon unik erfarenhet för att jag för gott skall kunna fastna i det nya tillståndet och tills den avgörande erfarenheten kommer måste denna lek med att gömma sig fortsätta.

M: Dina förväntningar på något unikt och dramatiskt, på en underbar explosion, hindrar och fördröjer bara ditt självförverkligande. Du ska inte förvänta dig en explosion, för explosionen har redan skett - i det ögonblick då du föddes, då du insåg dig själv som varande-vetande-känsla. Det finns bara ett misstag du gör: du tar det inre för det yttre och det yttre för det inre. Det som finns inom dig tar du för att vara utanför dig och det som finns utanför tar du för att vara inom dig. Sinnet och känslorna är yttre, men du tar dem för att vara inom dig.

timat. Du tror att världen är objektiv, medan den helt och hållet är en projektion av ditt psyke. Detta är den grundläggande förvirringen och ingen ny explosion kommer att rätta till den. Du måste tänka dig ur den. Det finns inget annat sätt.

F: Hur ska jag kunna tänka mig ut när mina tankar kommer och går som de vill? Deras oändliga prat distraherar och utmattar mig.

M: Se på dina tankar samtidigt som du tittar på trafiken på gatan. Människor kommer och går; du registrerar utan att reagera. Det kanske inte är lätt i början, men med lite övning kommer du att upptäcka att ditt sinne kan fungera på många nivåer samtidigt och att du kan vara medveten om dem alla. Det är bara när du har ett intresse för en viss nivå som din uppmärksamhet fastnar i den och du svartlistar på andra nivåer. Även då fortsätter arbetet på de svartlistade nivåerna utanför medvetandets fält. Kämpa inte med dina minnen och tankar, utan försök bara att i ditt uppmärksamhetsfält inkludera de andra, viktigare frågorna, som "Vem är jag?" "Hur råkade jag födas?" "Varifrån kommer denna förening omkring mig?". "Vad är verkligt och vad är ögonblickligt?". Inget minne kommer att bestå om man tappar intresset för det; det är den känslomässiga länken som vidmakthåller bundenheten. Du söker alltid njutning, undviker smärta, är alltid ute efter lycka och frid. Ser du inte att det är just ditt sökande efter lycka som gör att du känner dig olycklig? Prova det andra sättet: var likgiltig inför smärta och njutning, varken begär eller vägrar, ge all din uppmärksamhet åt den nivå där "jag är" är tidlöst närvarande. Snart kommer du att inse att frid och lycka finns i din egen natur och att det bara är sökandet efter dem genom vissa särskilda kanaler som stör. Undvik störningar, det är allt. Att söka finns det inget behov av; du skulle inte söka det du redan har. Du är själv Gud, den högsta verkligheten. Till att börja med, lita på mig, lita på läraren. Det gör det möjligt för dig att ta det första steget - och sedan rättfärdigas din tillit av din egen erfarenhet. I alla livets skeden är ini- tial tillit väsentlig; utan den kan inte mycket göras. Varje åtagande är en troshandling. Till och med ditt dagliga bröd äter du på grund av tillit! Genom att komma ihåg vad jag sa till dig kommer du att uppnå allt. Jag säger det igen: Du är den allt genomträngande, allt transcenderande rea- liteten. Uppför dig därefter: tänk, känn och handla i harmoni med helheten och den faktiska erfarenheten av det jag säger kommer att gå upp för dig på nolltid. Ingen ansträngning behövs. Ha en tro och handla utifrån den.

Jag vill inte ha något av dig. Det är i ditt eget intresse som jag talar, eftersom du framför allt älskar dig själv, du vill att du ska vara trygg och lycklig. Skäms inte för det, förneka det inte. Det är naturligt och bra att älska sig själv. Det är bara du själv som bör veta vad exakt du älskar. Det är inte kroppen du älskar, det är livet.

— Uppfattar, känner, tänker, gör, älskar, strävar, skapar. Det är det liv som du älskar, som är du, som är allt. Förverkliga det i sin helhet, bortom alla uppdelningar och begränsningar, och alla dina önskningar kommer att smälta samman i det, för det större innehåller det mindre. Hitta därför dig själv, för genom att hitta det finner du allt.

Alla är glada över att vara det. Men få känner till hur mycket det är. Du får veta det genom att i ditt sinne uppehålla dig vid "jag är", "jag vet", "jag älskar".

— med viljan att nå den djupaste innebörden av dessa ord.

F: Kan jag tänka "Jag är Gud"?

M: Identifiera dig inte med en idé. Om du med Gud menar det okända, så säger du bara: "Jag vet inte vad jag är". Om du känner Gud på samma sätt som du känner dig själv behöver du inte säga det. Det bästa är den enkla känslan "jag är". Vila tålmodigt i den. Här är tålamod visdom; tänk inte på misslyckande. Det kan inte finnas något misslyckande i denna förståelse.

F: Mina tankar låter mig inte göra det.

M: Bry dig inte om det. Bekämpa dem inte, gör ingenting åt dem, låt dem vara, vad de än är. Just din kamp mot dem ger dem liv. Strunta bara i dem. Titta igenom. Kom ihåg att återigen säga: "Vad som än händer händer det för att jag är". Allt påminner dig om att du *är.* Dra full nytta av det faktum att du måste *vara* för att uppleva för att vara. Du behöver inte sluta tänka. Du behöver bara sluta vara intresserad. Det är ointresse som frigör. Håll inte fast vid något, det är allt. Världen är gjord av ringar. Krokarna är alla dina. Gör dina krokar raka och ingenting kan hålla dig fast: Ge upp dina beroenden. Det finns inget annat att ge upp. Sluta med din rutin av förvärvslystnad, din vana att leta efter resultat och universums frihet är din. Var utan ansträngning.

F: Livet är en ansträngning. Det finns så många saker att göra.

M: Gör det som behöver göras. Gör inget motstånd. Din balans måste vara dynamisk, baserad på att du gör precis rätt sak från ögonblick till ögonblick. Var inte ett barn som inte vill växa upp. Stereotypa gester och hållningar kommer inte att

hjälpa dig. Lita helt och hållet på din klarhet.

tankens renhet, motivets renhet och handlingens integritet. Du kan omöjligt göra fel. Gå bortom det och lämna allt bakom dig.

F: Men kan man lämna något för gott?

M: Du vill ha något som liknar ecstasy dygnet runt. Ecs- tasies kommer och går, med nödvändighet, för den mänskliga hjärnan kan inte stå emot spänningen under en längre tid. En långvarig extas kommer att bränna ut din hjärna, om den inte är extremt ren och subtil. I naturen står ingenting stilla, allt pulserar, dyker upp och försvinner. Hjärtat, andningen, matsmältningen, sömnen och uppvaknandet - födelse och död - allt kommer och går i vågor. Rytm, periodicitet, harmonisk växling av ytterligheter är regeln. Det är ingen idé att göra uppror mot själva livsmönstret. Om du söker det oföränderliga, gå bortom erfarenheten. När jag säger: kom ihåg "jag är" hela tiden, menar jag: Jag menar att jag återkommer till det gång på gång. Ingen särskild tanke kan vara sinnets naturliga tillstånd, bara tystnad. Inte idén om tystnad, utan tystnaden i sig själv. När sinnet befinner sig i sitt naturliga tillstånd återgår det spontant till tystnad efter varje upplevelse, eller snarare, varje upplevelse sker mot bakgrund av tystnad.

Det du har lärt dig här blir nu fröet. Du kan glömma det - tydligen. Men det kommer att leva och i sinom tid gro och växa och ge upphov till blommor och frukter. Allt kommer att ske av sig självt. Du behöver inte göra något, bara du inte hindrar det.

52

Att vara lycklig och göra lycklig är livets rytm

Frågeställare: Jag kom från Europa för några månader sedan på ett av mina återkommande besök hos min guru i närheten av Calcutta. Nu är jag på väg hem igen. Jag blev inbjuden av en vän att träffa dig och jag är glad att jag kom.

Maharaj: Vad lärde du dig av din guru och vilken praxis följde du?

F: Han är en gammal man på omkring åttio år. Filosofiskt sett är han en Vedantin och den praktik han lär ut har mycket att göra med att väcka sinnets omedvetna energier och föra in de dolda hindren och blockeringarna i det medvetna. Min personliga *sadhana* var relaterad till mitt speciella problem med min tidiga spädbarns- och barndom. Min mor kunde inte ge mig känslan av att vara trygg och älskad, vilket är så viktigt för barnets normala utveckling. Hon var en kvinna som inte var lämpad att vara mor; hon var fylld av ångest och neuroser, osäker på sig själv och kände mig som ett ansvar och en börda som hon inte kunde bära. Hon ville aldrig att jag skulle födas. Hon ville inte att jag skulle växa och utvecklas, hon ville ha mig tillbaka i sin livmoder, ofödd, obefintlig, obefintlig. Varje rörelse av liv i mig motsatte hon sig, varje försök att gå utanför den snäva cirkeln av hennes vanliga existens bekämpade hon häftigt. Som barn var jag både känslig och tillgiven. Jag längtade efter kärlek över allt annat och kärlek, den enkla, in stinctive kärleken från en mor till sitt barn förvägrades mig. Barnets sökande efter sin mor blev det ledande motivet i mitt liv och jag växte aldrig ifrån det. Ett lyckligt barn, en lycklig barndom blev en besatthet för mig. Graviditet, födelse och spädbarnstid intresserade mig passionerat. Jag blev en förlossningsläkare av någon sorts

och bidrog till utvecklingen av metoden för smärtfri förlossning. Ett lyckligt barn till en lycklig mamma - det har varit mitt ideal hela livet. Men min mor var alltid där - olycklig själv, ovillig och oförmögen att se mig lycklig. Det visade sig på märkliga sätt. När jag mådde dåligt mådde hon bättre; när jag mådde bra mådde hon dåligt igen och förbannade sig själv och mig också. Som om hon aldrig hade förlåtit mig mitt brott att ha fötts, fick hon mig att känna mig skyldig till att jag levde. "Du lever för att du hatar mig. Om du älskar mig - dö", var hennes ständiga, om än tysta budskap. Och så tillbringade jag mitt liv med att bli erbjuden döden i stället för kärlek. Jag var fängslad i min mor, det eviga spädbarnet, och jag kunde inte utveckla en meningsfull relation med en kvinna; bilden av mamman skulle stå emellan, oförlåtande, oförlåtande. Jag sökte tröst i mitt arbete och fann mycket, men jag kunde inte ta mig ur barndomens grop. Slutligen vände jag mig till andligt sökande och jag är på denna linje stadigt i många år. Men på ett sätt är det samma gamla sökande efter moderskärlek, kalla det Gud eller *Atma* eller högsta verklighet. I grund och botten vill jag älska och bli älskad; tyvärr är de så kallade religiösa människorna emot livet och allt för sinnet. När de ställs inför livets behov och drifter börjar de med att klassificera, abstrahera och konceptualisera och gör sedan klassificeringen viktigare än själva livet. De ber att få koncentrera sig på och personifiera ett begrepp. I stället för den spontana integrationen genom kärlek rekommenderar de en deliberat och mödosam koncentration på en formel. Vare sig det är Gud eller *Atma*, jaget eller den andre, kommer det till samma sak! Något att tänka på, inte någon att älska. Det är inte teorier och system som jag behöver; det finns många lika attraktiva eller rimliga. Jag behöver en uppryckning av hjärtat, en förnyelse av livet, och inte ett nytt sätt att tänka. Det finns inga nya sätt att tänka, men känslor kan vara ständigt nya. När jag älskar någon mediterar jag på honom spontant och kraftfullt, med en värme och kraft som mitt sinne inte kan behärska.

Ord är bra för att skapa känslor, men ord utan känslor är som kläder utan kropp inuti - kalla och slappa. Min mor - hon tömde mig på alla känslor - mina källor har tagit slut. Kan jag här finna den rikedom och det överflöd av känslor som jag behövde i så stor utsträckning som barn?

M: Var är din barndom nu? Och hur ser din framtid ut?

F: Jag föddes, jag har vuxit, jag ska dö.

M: Du menar naturligtvis din kropp. Och ditt sinne. Jag talar inte om din fysiologi och psykologi. De är en del av naturen och styrs av naturens lagar. Jag talar om ditt sökande efter kärlek. Hade det en början? Kommer det att ha ett slut?

F: Det kan jag inte säga. Den finns där - från det första till det sista ögonblicket i mitt liv. Denna längtan efter kärlek - hur konstant och hur hopplös!

M: Vad är det egentligen du söker i ditt sökande efter kärlek?

F: Helt enkelt detta: att älska och bli älskad.

M: Du menar en kvinna?

F: Inte nödvändigtvis. En vän, en lärare, en guide - så länge känslan är ljus och klar. Naturligtvis är en kvinna det vanliga svaret. Men det behöver inte vara det enda.

M: Vad föredrar du av de två, att älska eller att bli älskad?

F: Jag skulle hellre vilja ha båda! Men jag kan se att kärleken är större, ädlare och djupare. Att bli älskad är ljuvligt, men det får en inte att växa.

M: Kan man älska själv, eller måste man tvingas att älska?

Q: Man måste naturligtvis träffa någon som är älskvärd. Min mor var inte bara oälskad, hon var inte heller älskvärd.

M: Vad gör en person älskvärd? Är det inte att man är älskad? Först älskar man och sedan letar man efter orsaker.

F: Det kan vara tvärtom. Du älskar det som gör dig lycklig.

M: Men vad gör dig lycklig?

F: Det finns ingen regel om det. Hela ämnet är mycket individuellt och oförutsägbart.

M: Just det. Hur man än uttrycker det så finns det ingen lycka om man inte älskar. Men gör kärleken dig alltid lycklig? Är inte associationen mellan kärlek och lycka ett ganska tidigt, infantilt stadium? När den älskade lider, lider inte du också? Och slutar du att älska för att du lider? Måste kärlek och lycka komma och gå tillsammans? Är kärleken bara en förväntan på njutning?

Q: Naturligtvis inte. Det kan finnas mycket lidande i kärleken.

M: Vad är då kärlek? Är det inte ett tillstånd av att vara snarare än ett sinnestillstånd? Måste man veta att man älskar för att kunna älska? Älskade du inte din mor utan att veta om det? Din längtan efter hennes kärlek, efter ett tillfälle att älska henne, är det inte kärlekens rörelse? Är inte kärleken lika mycket en del av dig som medvetandet om att vara? Du sökte din mors kärlek för att du älskade henne.

F: Men hon lät mig inte göra det!
M: Hon kunde inte stoppa dig.

F: Varför har jag då varit olycklig hela mitt liv?
M: Därför att du inte gick ner till ditt väsens rötter. Det är din fullständiga okunnighet om dig själv som har dolt din kärlek och lycka och fått dig att söka efter det du aldrig har förlorat. Kärlek är vilja, viljan att dela din lycka med alla. Att vara lycklig - att göra lycklig - det är kärlekens rytm.

53

Uppfyllda önskemål, ger upphov till fler önskemål

Frågeställare: Jag måste erkänna att jag kom hit i dag på ett upproriskt humör. Jag fick en obehaglig behandling på flygbolagens kontor. När man ställs inför sådana situationer verkar allting tveksamt, allting verkar meningslöst.
Maharaj: Detta är ett mycket användbart humör. Tvivlar på allt, vägrar allt, är ovillig att lära sig genom andra. Det är frukten av din långa *sadhana*. När allt kommer omkring studerar man inte för evigt.

Q: Det räcker. Det förde mig ingenstans.
M: Säg inte "ingenstans". Det tog dig dit du är - nu.

Q: Det är återigen barnet och dess vredesutbrott. Jag har inte rört mig en tum från där jag var.
M: Du började som ett barn och du kommer att sluta som ett barn. Allt du har förvärvat under tiden måste du förlora och börja om från början.

F: Men barnet sparkar. När det är olyckligt eller nekas något sparkar det.
M: Låt den sparka. Ta bara på sparken. Och om du är för rädd för samhället för att sparka övertygande, titta på det också. Jag vet att det är en smärtsam sak. Men det finns inget botemedel - utom ett - sökandet efter botemedel måste upphöra.

Om du är arg eller har ont, separera dig från ilska och smärta och titta på dem. Externalisering är det första steget till frigörelse. Ta ett steg bort och titta. De fysiska händelserna kommer att fortsätta att hap- penna, men i sig själva har de ingen betydelse. Det är enbart sinnet som har betydelse. Vad som än händer kan du inte sparka och skrika på ett flygbolagskontor eller på en bank. Samhället tillåter inte det. Om du inte gillar deras sätt eller inte är beredd att uthärda dem, flyg inte eller bär inte pengar. Gå, och om du inte kan gå, res inte. Om du har att göra med samhället måste du acceptera dess sätt, för dess sätt är dina sätt. Dina behov och krav har skapat dem. Dina önskningar är så komplexa och motsägelsefulla - inte konstigt att det samhälle du skapar också är komplext och motsägelsefullt.

F: Jag ser och erkänner att det yttre kaoset bara är en återspegling av min egen inre disharmoni. Men vad är botemedlet?
M: Sök inte efter botemedel.

Fråga: Ibland befinner man sig i ett "tillstånd av nåd" och livet är lyckligt och harmoniskt. Men ett sådant tillstånd varar inte i längden! Stämningen förändras och allt går snett.
M: Om du bara kunde vara tyst, fri från minnen och förväntningar, skulle du kunna urskilja det vackra mönstret av händelser. Det är din rastlöshet som orsakar kaos.

F: Under de tre timmar som jag tillbringade på flygbolagets kontor övade jag mig i tålamod och överseende. Det påskyndade inte saker och ting.

M: Det saktade i alla fall inte ner dem, vilket dina sparkar säkert skulle ha gjort! Du vill ha omedelbara resultat! Vi talar inte om magi här. Alla gör samma misstag: de vägrar att använda medlen men vill ha målen. Du vill ha fred och harmoni i världen, men vägrar att ha det i dig själv. Följ mitt råd förutsättningslöst och du kommer inte att bli besviken. Jag kan inte lösa ditt problem med enbart ord. Du måste handla efter det jag sagt till dig och vara uthållig. Det är inte de rätta råden som befriar, utan den handling som bygger på dem. Precis som en läkare som, efter att ha gett patienten en injektion, säger till honom: "Nu ska du vara tyst. Gör inget mer, håll bara tyst", säger jag till dig: du har fått din "injektion", håll nu tyst, håll bara tyst. Du har inget annat att göra. Min guru gjorde samma sak. Han berättade något för mig och sa sedan: "Håll tyst nu. Fortsätt inte att grubbla hela tiden. Sluta. Var tyst.

F: Jag kan vara tyst i en timme på morgonen. Men dagen är lång och många saker händer som får mig ur balans. Det är lätt att säga "var tyst", men att vara tyst när allt skriker i mig och runt omkring mig - snälla berätta hur det går till.

M: Allt som behöver göras kan göras i fred och tystnad. Det finns ingen anledning att bli upprörd.

F: Det är bara teorier som inte stämmer överens med fakta. Jag återvänder till Europa och har inget att göra där. Mitt liv är helt tomt.

M: Om du bara försöker vara tyst kommer allt att komma - arbetet, kraften för arbetet, det rätta motivet. Måste du veta allting i förväg? Var inte orolig för din framtid - var tyst nu och allt kommer att falla på plats. Det oväntade kommer garanterat att hända, medan det förväntade kanske aldrig kommer. Säg inte att du inte kan kontrollera din natur. Du behöver inte kontrollera den. Kasta den överbord. Du har ingen natur att kämpa mot eller att underkasta dig. Ingen erfarenhet kommer att skada dig, förutsatt att du inte gör den till en vana. Av hela uni- versen är du den subtila orsaken. Allt är för att du är. Fatta denna punkt fast och djupt och uppehåll dig vid den upprepade gånger. Att inse att detta är absolut sant är befrielse.

Fråga: Om jag är fröet till mitt universum, så är jag ett ruttet frö. Man känner fröet genom frukten.

M: Vad är det för fel på din värld som gör att du svär åt den?

F: Det är fullt av smärta.

M: Naturen är varken behaglig eller smärtsam. Den är intelligent och vacker. Smärta och njutning finns i sinnet. Ändra din värdeskala och allt kommer att förändras. Nöje och smärta är bara störningar i sinnena; behandla dem lika och det blir bara lycka. Och världen är vad du gör den till; gör den på alla sätt lycklig. Endast tillfredsställelse kan göra dig lycklig - de uppfyllda önskemålen ger upphov till fler önskningar. Att hålla sig borta från alla begär och vara nöjd med det som kommer av sig självt är ett mycket fruktbart tillstånd - en förutsättning för fullhetens tillstånd. Misströsta inte dess uppenbara sterilitet och tomhet. Tro mig, det är tillfredsställandet av de- sires som föder elände. Frihet från önskningar är lycka.

F: Det finns saker som vi behöver.
M: Det du behöver kommer till dig om du inte ber om det du inte behöver. Ändå är det få människor som uppnår detta tillstånd av fullständig saknad och distansering. Det är ett mycket högt tillstånd, själva tröskeln till befrielse.

F: Jag har varit ofruktbar de senaste två åren, öde och tom och ofta bad jag för att döden skulle komma.
M: När du kom hit har händelserna börjat rulla. Låt saker och ting hända som de gör - de kommer att lösa sig själva på ett bra sätt i slutändan. Du behöver inte anstränga dig för framtiden - framtiden kommer att komma till dig av sig själv. Under en längre tid kommer du att fortsätta att gå i sömnen, som du gör nu, utan mening och trygghet; men denna period kommer att ta slut och du kommer att finna ditt arbete både fruktbart och lätt. Det finns alltid stunder då man känner sig tom och främmande. Sådana stunder är högst önskvärda, för det betyder att själen har kastat sina förtöjningar och seglar mot oväntade platser. Detta är lösgörande - när det gamla är över och det nya ännu inte har kommit. Om du är rädd kan tillståndet vara dis- tressing; men det finns egentligen inget att vara rädd för. Kom ihåg instruktionen: vad du än stöter på - gå bortom det.

Fråga: Buddhas regel är att komma ihåg det som behöver komma ihåg. Men jag tycker att det är så svårt att komma ihåg rätt sak i rätt ögonblick. För mig verkar det vara regel att glömma!
M: Det är inte lätt att komma ihåg när varje situation ger upphov till en storm av önskningar och rädslor. Begär som föds ur minnet är också minnets förstörare.

F: Hur ska jag bekämpa begäret? Det finns inget starkare.
M: Livets vatten dundrar över stenarna av objekt - önskvärda eller avskyvärda. Ta bort stenarna med hjälp av insikt och lösgörande och samma vatten kommer att flöda djupt och tyst och snabbt, i större volym och med större kraft. Var inte teoretisk, ge tid till tanke och övervägande; om du önskar vara fri, försumma inte det närmaste steget till frihet. Det är som att bestiga ett berg: inte ett steg kan missas. Ett steg mindre - och toppen är inte nådd.

54

Kropp och sinne är symptom på okunskap

Frågeställare: Vi diskuterade en dag personen - visheten - det absoluta *(vyakti-vyakta-avyakta). Såvitt* jag re-medierar sa du att det absoluta är det enda som är verkligt och att vittnet är absolut endast vid en given punkt i rum och tid. Personen är organismen, grov och subtil, upplyst av vittnets närvaro. Jag tycks inte ha förstått saken klart och tydligt, kan vi diskutera den igen? Du använder också termerna *mahadakash, chidakash* och *paramakash.* Hur är de relaterade till person, vittne och det absoluta?
Maharaj: *Mahadakash* är naturen, havet av existenser, det fysiska rummet med allt som kan kontaktas med sinnena. *Chidakash* är medvetandets utbredning, det mentala

tidens rum, perception och kognition. *Paramakash* är den tidlösa och rymdlösa verkligheten, tanklös, odifferentierad, den oändliga potentialiteten, källan och ursprunget, substansen och essensen, både materia och medvetande, - men ändå bortom båda. den kan inte uppfattas, men kan upplevas som alltid vittnar- vittnet, uppfattar uppfattaren, ursprunget och slutet av all manifestation, roten till tid och rum, den främsta orsaken i varje orsakskedja.

Fråga: Vad är skillnaden mellan *vyakta* och *avyakta*?
M: Det är ingen skillnad. Det är som ljus och dagsljus. Enheten är full av ljus som du inte ser, men samma ljus ser du som dagsljus. Och det som dagsljuset avslöjar är *vyakti*. Personen är alltid objektet, vittnet är subjektet och deras förhållande av ömsesidigt beroende är en återspegling av deras absoluta identitet. Du inbillar dig att de är skilda och separata tillstånd. Det är de inte. De är samma medvetande i vila och i rörelse, och varje tillstånd är medvetet om det andra. I *chit* känner människan Gud och Gud känner människan. I *chit* formar människan världen och världen formar människan. *Chit* är länken, bron mellan ex tremes, den balanserande och förenande faktorn i varje erfarenhet. Helheten av det uppfattade är det du kallar materia. Helheten av alla som uppfattar är vad du kallar det universella sinnet. Identiteten mellan de två, som manifesterar sig som uppfattbarhet och uppfattande, harmoni och intelligens, kärleksfullhet och kärleksfullhet, bekräftar sig själv för evigt.

Fråga: De tre gunorna, *sattva - rajas - tamas,* finns de bara i materien eller också i sinnet?
M: I båda, naturligtvis, för de två är inte åtskilda. Det är bara det absoluta som är bortom *gunas*. I själva verket är detta bara synvinklar, sätt att se på saker och ting. De existerar bara i sinnet. Bortom sinnet upphör alla distinktioner.

Fråga: Är universum en produkt av sinnena?
M: På samma sätt som du återskapar din värld när du vaknar upp, så rullas också uni-versen upp. Sinnet med sina fem uppfattningsorgan, fem handlingsorgan och fem medvetandefordon framträder som minne, tanke, förnuft och jag.

Fråga: Vetenskaperna har gjort stora framsteg. Vi känner till

kropp och sinne mycket bättre än våra förfäder. Ert traditionella sätt att beskriva och analysera sinne och materia är inte längre giltigt.

M: Men var är era vetenskapsmän med sina vetenskaper? Är de inte återigen bilder i ditt eget sinne?

F: Här ligger den grundläggande skillnaden! För mig är de inte mina egna projektioner. De fanns innan jag föddes och kommer att finnas kvar när jag är död.

M: Självklart. När du accepterar tid och rum som verkliga kommer du att betrakta dig själv som liten och kortlivad. Men är de verkliga? Är de beroende av dig, eller du av dem? Som kropp befinner du dig i rymden. Som sinne är du i tiden. Men är du bara en kropp med ett sinne i den? Har du någonsin undersökt detta?

F: Jag hade varken motivet eller metoden.

M: Jag föreslår båda. Men det egentliga arbetet med insikt och frigörelse *(viveka-vairagya)* är ditt.

Fråga: Det enda motiv jag kan uppfatta är min egen orsakslösa och tidlösa lycka. Och vad är metoden?

M: Lyckan är en tillfällighet. Det sanna och effektiva motivet är kärlek. Du ser människor som lider och du söker det bästa sättet att hjälpa dem. Svaret är uppenbart - först sätter du dig själv bortom behovet av hjälp. Se till att din attityd är av ren välvilja, fri från förväntningar av något slag.

De som bara söker lycka kan hamna i en sublim oändlighet, medan kärleken aldrig kommer att vila.

När det gäller metoden finns det bara en - du måste lära känna dig själv - både vad du verkar vara och vad du är. Klarhet och välgörenhet hör ihop - båda behöver och stärker varandra.

Fråga: Medkänsla förutsätter att det finns en objektiv värld full av undvikbar sorg.

M: Världen är inte objektiv och sorgen över den kan inte undvikas. Medkänsla är bara ett annat ord för att vägra att lida av inbillade skäl.

Fråga: Om skälen är inbillade, varför skulle lidandet då vara undvikbart?

M: Det är alltid det falska som får dig att lida, de falska önskningarna.

och rädslor, falska värderingar och idéer, falska relationer mellan människor. Överge det falska och du är fri från smärta; sanningen gör lycklig - sanningen befriar.

Fråga: Sanningen är att jag är ett sinne som är fängslat i en kropp och det är en mycket olycklig sanning.
M: Du är varken kroppen eller i kroppen - det finns ingen kropp. Du har allvarligt missförstått dig själv; för att förstå rätt - undersök.

F: Men jag föddes som en kropp, i en kropp och ska dö med kroppen, som en kropp.
M: Detta är din missuppfattning. Undersök, undersök, tvivla på dig själv och andra. För att finna sanningen får du inte hålla fast vid dina övertygelser; om du är säker på det omedelbara kommer du aldrig att nå det slutgiltiga. Din föreställning om att du föddes och att du kommer att dö är absurd: både logik och erfarenhet motsäger den.

F: Okej, jag ska inte insistera på att jag är kroppen. Du har en poäng här. Men här och nu, när jag pratar med dig, är jag i min kropp ob- visligt. Kroppen kanske inte är jag, men den är min.
M: Hela universum bidrar oavbrutet till din existens. Därför är hela universum din kropp. I den meningen håller jag med.

F: Min kropp påverkar mig djupt. På mer än ett sätt är min kropp mitt öde. Min karaktär, mitt humör, mina reaktioner, mina önskningar och rädslor - medfödda eller förvärvade - allt detta är baserat på kroppen. Lite alkohol, någon drog eller något annat och allt förändras. Tills drogen försvinner blir jag en annan människa. **M:** Allt detta händer för att du tror att du själv är kroppen. Inse ditt verkliga jag och även drogerna kommer inte att ha någon makt över dig.

F: Röker du?
M: Min kropp har behållit några vanor som lika gärna kan fortsätta tills den dör. Det finns ingen skada i dem.

F: Äter du kött?
M: Jag föddes bland köttätande människor och mina barn äter kött. Jag äter väldigt lite - och gör inget väsen av det.

F: Att äta kött innebär att man dödar.

M: Självklart. Jag gör inga anspråk på konsekvens. Om du tror att det är möjligt att vara absolut konsekvent, bevisa det med ett exempel. Predik inte vad du inte praktiserar.

För att återgå till idén om att vara född. Du är fast med det som dina föräldrar berättade för dig: allt om befruktning, graviditet och födsel, spädbarn, barn, ungdom, tonåring och så vidare. Avlägsna dig nu från föreställningen att du är kroppen med hjälp av den motsatta föreställningen att du inte är kroppen. Det är också en idé, utan tvekan; behandla den som något som ska överges när dess arbete är klart. Idén att jag inte är kroppen ger kroppen verklighet, när det i själva verket inte finns någon kropp, den är bara ett sinnestillstånd. Du kan ha så många kroppar och så olika som du vill; kom bara ihåg stadigt det du vill ha och förkasta det oförenliga.

Fråga: Jag är som en låda inom en låda, inom en låda, där den yttre lådan fungerar som kroppen och den bredvid den - som den inneboende själen. Avlägsna den yttre lådan och nästa blir kroppen och den som ligger bredvid blir själen. Det är en oändlig serie, en oändlig öppning av lådor, är den sista lådan den slutgiltiga själen?

M: Om du har en kropp måste du ha en själ; här gäller din liknelse med ett bo av lådor. Men här och nu, genom alla era kroppar och själar lyser medvetandet, det rena ljuset från *chit*. Håll fast vid det orubbligt. Utan medvetenhet skulle kroppen inte hålla en sekund. Det finns i kroppen en ström av energi, tillgivenhet och intelligens som vägleder, underhåller och ger energi till kroppen. Upptäck denna strömning och håll dig till den.

Naturligtvis är allt detta sätt att uttrycka sig. Ord är lika mycket en barriär som en bro. Hitta livsgnistan som väver in kroppens vävnader och var med den. Det är den enda verklighet som kroppen har.

Fråga: Vad händer med livsgnistan efter döden?

M: Det är bortom tiden. Födelse och död är bara punkter i tiden. Livet väver för evigt sina många nät. Väven är i tiden, men livet självt är tidlöst. Oavsett vilket namn och vilken form du ger dess utbredningar är det som havet - aldrig föränderligt, ständigt föränderligt.

F: Allt du säger låter vackert övertygande, men ändå upphör inte min känsla av att bara vara en person i en värld som är främmande och främmande, ofta fientlig och farlig. Att vara en person, begränsad i

hur kan jag då inse mig själv som motsatsen, en avpersonaliserad, universaliserad medvetenhet om ingenting särskilt?

M: Du hävdar att du är det du inte är och förnekar att du är det du är. Du utelämnar elementet av ren kunskap, av medvetenhet som är fri från alla personliga förvrängningar. Om du inte erkänner *chits* verklighet kommer du aldrig att lära känna dig själv.

F: Vad ska jag göra? Jag ser inte mig själv som du ser mig. Du kanske har rätt och jag har fel, men hur kan jag sluta vara det jag känner att jag är?

M: En prins som tror att han är en tiggare kan bara bevisas på ett sätt: han måste bete sig som en prins och se vad som händer. Uppför er som om det jag säger är sant och döm efter vad som faktiskt händer. Allt jag ber om är den lilla tro som behövs för att ta det första steget. Med erfarenheten kommer förtroendet att komma och ni kommer inte att behöva mig längre. Jag vet vad du är och jag säger det till dig. Lita på mig ett tag.

Fråga: För att vara här och nu behöver jag min kropp och dess sinnen. För att förstå behöver jag ett sinne.

M: Kroppen och sinnet är bara symptom på okunnighet och missförstånd. Uppför dig som om du vore ren medvetenhet, kroppslös och tanklös, rymdlös och tidlös, bortom "var", "när" och "hur". Vistas över det, tänk på det, lär dig att acceptera dess verklighet. Motsätt dig inte den och förneka den inte hela tiden. Håll åtminstone ett öppet sinne. Yoga är att böja det yttre till det inre. Få ditt sinne och din kropp att uttrycka det verkliga som är allt och bortom allt. Genom att göra det lyckas du, inte genom att argumentera.

F: Låt mig återkomma till min första fråga. Hur uppstår felet att vara en person?

M: Det absoluta föregår tiden. Medvetenheten kommer först. En samling minnen och mentala vanor drar till sig uppmärksamhet, medvetenheten fokuseras och en person dyker plötsligt upp. Re-flytta medvetandets ljus, somna eller svimma bort - och personen försvinner. Personen *(vyakti)* flimrar, medvetandet *(vyakta)* innehåller allt rum och tid, det absoluta *(avyakta) är.*

55

Ge upp allt och du vinner allt

Frågeställare: Vad är ditt tillstånd för tillfället? **Maharaj:** Ett tillstånd av icke-upplevelse. I det är all erfarenhet inkluderad.

F: Kan du gå in i en annan människas sinne och hjärta och dela hans erfarenheter?
M: Nej. Sådana saker kräver särskild utbildning. Jag är som en försäljare av vete. Jag vet lite om bröd och kakor. Inte ens smaken av en vetegruel känner jag kanske till. Men om vetekornet vet jag allt och väl. Jag känner till källan till all erfarenhet. Men de otaliga särskilda former som erfarenheterna kan anta känner jag inte till. Inte heller behöver jag veta det. Från ögonblick till ögonblick råkar jag på något sätt veta det lilla jag behöver veta för att leva mitt liv.

Fråga: Existerar båda dina och mina existenser i *Brahmas* sinne?
M: Det universella är inte medvetet om det partikulära. Existensen som person är en personlig angelägenhet. En person existerar i tid och rum, har namn och form, början och slut; det universella omfattar alla personer och det absoluta är roten till och bortom allt.

F: Jag är inte intresserad av helheten. Mitt personliga medvetande och ditt personliga medvetande - vad är länken mellan de två?
M: Vad kan vara länken mellan två drömmare?

F: De kan drömma om varandra.
M: Det är vad folk gör. Alla föreställer sig "andra" och söker en länk till dem. Den som söker är länken, det finns ingen annan.

Fråga: Det måste väl finnas något gemensamt mellan de många medvetandepunkter vi är?
M: Var finns de många punkterna? I ditt huvud. Du insisterar på att din värld är oberoende av ditt sinne. Hur kan den vara det? Din önskan att känna andra människors sinnen beror på att du inte känner ditt eget sinne. Känn först ditt eget sinne och du kommer att upptäcka att frågan om andra sinnen inte alls uppstår, för det finns inga andra människor. Du är den gemensamma faktorn, den enda länken mellan sinnena. Varande är medvetande; "Jag är" gäller för alla.

Fråga: Den högsta verkligheten *(Parabrahman)* kan vara närvarande i oss alla. Men vilken nytta har vi av den?
M: Du är som en man som säger: "Jag behöver en plats där jag kan förvara mina saker, men vad har jag för nytta av utrymme?" eller "Jag behöver mjölk, te, kaffe eller läsk, men vatten har jag ingen användning för". Ser du inte att den högsta verkligheten är det som gör allting möjligt? Men om du frågar vad du har för nytta av det måste jag svara: "Ingen". När det gäller det dagliga livet har den som känner till det verkliga ingen fördel, utan kanske snarare en nackdel: eftersom han är fri från girighet och rädsla skyddar han sig inte. Själva idén om vinst är främmande för honom; han avskyr ackumulationer; hans liv är ett ständigt avskiljande, delande och givande.

Fråga: Om det inte finns någon fördel med att få den Högste, varför då göra sig besväret?
M: Det finns bara problem när man håller fast vid något. När man inte håller fast vid någonting uppstår inga problem. Om man avstår från det mindre är det större som man vinner. Ge upp allt och du vinner allt. Då blir livet det som det var avsett att vara: ren strålning från en outtömlig källa. I det ljuset framstår världen svagt som en dröm.

F: Om min värld bara är en dröm och du är en del av den, vad kan du då göra för mig? Om drömmen inte är verklig och inte har något väsen, hur kan då verkligheten påverka den?
M: Drömmen har en tillfällig existens så länge den varar. Det är ditt begär att hålla fast vid den som skapar problemet. Släpp den. Sluta inbilla dig att drömmen är din.

F: Du tycks ta för givet att det kan finnas en dröm utan en drömmare och att jag identifierar mig med min dröm om min

egen vilja. Men jag är drömmaren och drömmen också. Vem kan sluta drömma?
M: Låt drömmen rulla ut sig själv till sitt slut. Du kan inte hjälpa den. Men du kan betrakta drömmen som en dröm och vägra att ge den verklighetens prägel.

F: Här sitter jag framför dig. Jag drömmer och du tittar på mig när jag pratar i min dröm. Vad finns det för koppling mellan oss?
M: Min avsikt att väcka dig är länken. Mitt hjärta vill att du ska vara vaken. Jag ser hur du lider i din dröm och jag vet att du måste vakna upp för att få slut på ditt lidande. När du ser din dröm som en dröm vaknar du upp. Men i din dröm i sig är jag inte intresserad. Det räcker att jag vet att du måste vakna. Du behöver inte föra din dröm till en definitiv slutsats, eller göra den ädel, eller lycklig, eller vacker; allt du behöver är att inse att du drömmer. Sluta föreställa dig, sluta tro. Se motsägelserna, inkongruenserna, falskheten och sorgen i det mänskliga tillståndet, behovet av att gå bortom det. Inom rymdens oändlighet flyter en liten atom av medvetande och i den är hela universum inneslutet.

Fråga: Det finns känslor i drömmen som verkar verkliga och bestående. Försvinner de när man vaknar?
M: I drömmen älskar du vissa och inte andra. När du vaknar upp upptäcker du att du är kärleken själv, och att du omfamnar alla. Personlig kärlek, hur spänd och äkta den än är, binder alltid; kärlek i frihet är kärlek till alla.

Q: Människor kommer och går. Man älskar dem man möter, men man kan inte älska alla.
M: När du är kärleken själv är du bortom tid och siffror. Genom att älska en älskar du alla, och genom att älska alla älskar du var och en. En och alla är inte uteslutande.

Fråga: Du säger att du befinner dig i ett tidlöst tillstånd. Betyder det att det förflutna och framtiden är öppna för dig? Träffade du Vashishta Muni, Ramas guru?
M: Frågan är i tid och om tid. Återigen frågar du mig om innehållet i en dröm. Tidlöshet är bortom illusionen av tid, det är inte en förlängning av tiden. Den som kallade sig Vashishta kände Vashishta. Jag är bortom alla namn och

former. Vashishta är en dröm i din dröm. Hur kan jag känna honom? Du är alltför upptagen av det förflutna och framtiden. Allt beror på din längtan efter att fortsätta, att skydda dig själv mot ex tinction. Och eftersom du vill fortsätta vill du att andra ska hålla dig sällskap, därav din oro för deras överlevnad. Men det du kallar överlevnad är bara en drömmarnas överlevnad. Döden är att föredra framför den. Det finns en chans att vakna upp.

Fråga: Du är medveten om evigheten, därför är du inte intresserad av överlevnad.
M: Det är tvärtom. Frihet från alla begär är evighet. Allt fasthållande innebär rädsla, för allt är förgängligt. Och rädsla gör en till slav. Denna frihet från fasthållande kommer inte med övning, den är naturlig när man känner sitt sanna väsen. Kärlek klamrar sig inte fast; fasthållande är inte kärlek.

Fråga: Så det finns inget sätt att bli lösryckt?
M: Det finns inget att vinna. Överge alla fantasier och känn dig själv som du är. Självkännedom är lösgörande. Allt begär beror på en känsla av otillräcklighet. När du vet att du inte saknar någonting, att allt som finns är du och ditt, upphör begäret.

Fråga: Måste jag öva medvetenhet för att lära känna mig själv?
M: Det finns inget att öva på. För att lära känna dig själv, *var* dig själv. För att vara dig själv, sluta föreställa dig att du är det ena eller det andra. *Var* bara. Låt din sanna natur komma fram. Stör inte ditt sinne med att söka.

Fråga: Det kommer att ta mycket tid om jag bara väntar på självförverkligande.
M: Vad har du att vänta på när det redan är här och nu? Du behöver bara titta och se. Se på dig själv, på ditt eget väsen. Du vet att du *är* och du gillar det. Överge alla föreställningar, det är allt. Lita inte på tiden. Tid är död. Den som väntar
— dör. Livet är bara *nu.* Prata inte med mig om det förflutna och framtiden.
— De existerar bara i ditt sinne.

Q: Du kommer också att dö.
M: Jag är redan död. Den fysiska döden kommer inte att göra någon skillnad i mitt fall. Jag är en tidlös varelse. Jag är fri från begär eller rädsla, eftersom jag inte minns det förflutna eller föreställer mig framtiden. Där det inte finns några namn och former, hur kan det då finnas begär och

rädsla? Med önskelöshet följer tidlöshet. Jag är säker, eftersom det som inte är inte kan röra det som är. Du känner dig osäker eftersom du föreställer dig faran. Naturligtvis är din kropp som sådan komplex och sårbar och behöver skydd. Men inte du. När du väl inser ditt eget oantastliga väsen kommer du att känna dig fridfull.

F: Hur kan jag finna frid när världen lider?
M: Världen lider av mycket goda skäl. Om du vill hjälpa världen måste du vara bortom behovet av hjälp. Då kommer allt du gör och allt du inte gör att hjälpa världen mest effektivt.

F: Hur kan det vara bra att inte agera när det behövs handling?
M: När det behövs åtgärder vidtas åtgärder. Människan är inte aktören. Hans uppgift är att vara medveten om vad som händer. Själva hans närvaro är handling. Fönstret är frånvaron av väggen och det ger luft och ljus eftersom det är tomt. Var tom på allt mentalt innehåll, på all fantasi och ansträngning, och själva frånvaron av hinder kommer att få verkligheten att rusa in. Om du verkligen vill hjälpa en person ska du hålla dig undan. Om du är känslomässigt engagerad i att hjälpa kommer du att misslyckas med att hjälpa. Du kan vara mycket upptagen och vara mycket nöjd med din välgörenhet, men inte mycket kommer att göras. En människa är verkligen hjälpt när hon inte längre är i behov av hjälp. Allt annat är bara futi- litet.

F: Det finns inte tillräckligt med tid för att sitta och vänta på hjälp. Man måste göra något.
M: Gör det på alla sätt och vis. Men det du kan göra är begränsat; bara jaget är obegränsat. Ge gränslöst - av dig själv. Allt annat kan du bara ge i små mängder. Endast du själv är omätbar. Att hjälpa är din egen natur. Även när du äter och dricker hjälper du din kropp. För dig själv behöver du ingenting. Du är ren givande, utan början, oändlig och outtömlig. När du ser sorg och lidande, var med det. Rusa inte in i aktivitet. Varken inlärning eller handling kan verkligen hjälpa. Var med sorgen och blottlägg dess rötter - att hjälpa till att förstå är verklig hjälp.

F: Min död närmar sig.
M: Det är din kropp som har ont om tid, inte du. Tid och rum finns bara i sinnet. Du är inte bunden. Förstå bara dig själv - det är i sig självt evigheten.

56

Medvetandet uppstår, världen uppstår

Frågeställare: Vad händer med en vanlig människa när hon dör? **Maharaj:** Vad händer med honom? Liksom livet före döden bara är fantasi, så är livet efter döden det också. Drömmen fortsätter.

F: Och hur är det med *gnani*?
M: *Gnanen* dör inte eftersom han aldrig föddes.

Q: Han verkar så för andra.
M: Men inte för sig själv. I sig själv är han fri från saker - fysiska och mentala.

F: Du måste ändå veta i vilket tillstånd mannen som dog befinner sig. Åtminstone från dina egna tidigare liv.
M: Innan jag träffade min guru visste jag så många saker. Nu vet jag ingenting, för all kunskap är bara drömmar och inte giltig. Jag känner mig själv och jag finner varken liv eller död i mig, utan bara ren existens - inte att vara det ena eller det andra, utan att bara *vara.* Men i samma ögonblick som sinnet börjar föreställa sig, med hjälp av sitt förråd av minnen, fyller det rummet med föremål och tiden med händelser. Eftersom jag inte ens känner till denna födelse, hur kan jag då känna till tidigare födelser? Det är sinnet som, när det självt är i rörelse, ser allting röra sig, och när det har skapat tiden oroar det sig för det förflutna och framtiden. Hela universum är vaggat i medvetandet *(maha tattva),* som uppstår där det råder perfekt ordning och harmoni *(maha sattva).* Liksom alla vågor finns i havet, finns allt fysiskt och mentalt i medvetandet. Därför är medvetandet i sig självt allt viktigt, inte innehållet i det. Fördjupa och bredda din medvetenhet om dig själv och alla välsignelser kommer att flöda. Du behöver inte söka något, allt kommer till dig på ett naturligt och lättsamt sätt. De fem sinnena och de fyra

sinnets funktioner - minne, tanke, förståelse och självkänsla; de fem elementen - jord, vatten, eld, luft och eter; de två aspekterna av skapelsen - materia och ande, alla är fasthållna i medvetandet.

F: Men du måste ändå tro på att du har levt tidigare.

M: Skrifterna säger det, men jag vet ingenting om det. Jag känner mig själv som jag är; hur jag framträdde eller kommer att framträda är inte inom min erfarenhet. Det är inte så att jag inte minns. I själva verket finns det ingenting att minnas. Reinkarnation förutsätter ett reinkarnerande jag. Det finns inget sådant. Den samling av minnen och förhoppningar som kallas "jaget" inbillar sig att den existerar i all evighet och skapar tid för att ge aktualitet åt sin falska evighet: För att vara behöver jag inget förflutet eller framtid. Alla erfarenheter är födda ur fantasin; jag föreställer mig inte, så ingen födelse eller död händer mig. Endast den som tror sig född kan tänka sig återfödd. Ni anklagar mig för att ha blivit född - jag erkänner mig oskyldig!

Allt existerar i medvetandet och medvetandet varken dör eller föds på nytt. Det är den oföränderliga verkligheten själv.

Hela erfarenhetsuniversumet föds med kroppen och dör med kroppen; det har sin början och sitt slut i medvetandet, men medvetandet känner varken början eller slut. Om du tänker igenom det noggrant och grubblar över det under en lång tid kommer du att se medvetandets ljus i all sin klarhet och världen kommer att försvinna ur ditt synfält. Det är som att titta på en brinnande rökelsepinne; du ser först pinnen och röken; när du lägger märke till den brinnande spetsen inser du att den har förmågan att förtära berg av pinnar och fylla universum med rök. Tidlöst förverkligar jaget sig självt, utan att uttömma sina oändliga möjligheter. I liknelsen med rökelsepinnen är pinnen kroppen och röken sinnet. Så länge sinnet är upptaget med sina förvrängningar uppfattar det inte sitt eget ursprung. Guru kommer och vänder din uppmärksamhet till gnistan inom dig. Sinnet är till sin natur utåtriktat; det tenderar att söka källan till saker och ting bland sakerna själva. Att få höra att man ska söka källan inom sig är på sätt och vis början på ett nytt liv. Medvetenhet ersätter medvetandet; i medvetandet finns "jaget", som är medvetet, medan medvetandet är odelat; medvetandet är medvetet om sig självt. "Jag är" är en tanke, medan medvetenheten inte är en tanke; det finns inget "jag är medveten" i medvetenheten. Medvetande är ett attribut medan

Medvetenhet är det inte; man kan vara medveten om att man är medveten, men inte medveten om att man är medveten. Gud är medvetandets totalitet, men medvetandet är bortom allt - både varande och icke varande.

F: Jag hade börjat med frågan om en människas tillstånd efter döden. Vad händer med hans medvetande när hans kropp förstörs? Tar han med sig sina syn- och hörselsinnen osv. eller lämnar han dem bakom sig? Och om han förlorar sina sinnen, vad händer då med hans medvetande?
M: Sinnen är bara uppfattningsformer. När de grövre formerna försvinner uppstår finare medvetandetillstånd.

Fråga: Finns det ingen övergång till medvetande efter döden?
M: Det kan inte finnas någon övergång från medvetande till medvetenhet, för medvetenhet är inte en form av medvetande. Medvetandet kan bara bli mer subtilt och förfinat och det är vad som händer efter döden. När människans olika fordon dör ut, försvinner också de medvetandeformer som de framkallat.

F: Tills bara medvetslöshet återstår?
M: Se på dig själv när du talar om medvetslöshet som något som kommer och går! Vem är det som är medveten om att vara omedveten om omedvetenhet? Så länge fönstret är öppet finns det solljus i rummet. När fönstren är stängda finns solen kvar, men ser den mörkret i rummet? Finns det något som liknar mörker för solen? Det finns inget sådant som medvetslöshet, för medvetslöshet kan inte upplevas. Vi drar slutsatsen att vi är medvetslösa när det finns ett bortfall i minnet eller kommunikationen. Om jag slutar att reagera kommer ni att säga att jag är medvetslös. I verkligheten kan jag vara högst medvetet, men oförmögen att kommunicera eller återkoppla.

F: Jag ställer en enkel fråga: det finns ungefär fyra miljarder människor i världen och alla kommer att dö. Hur kommer deras tillstånd vid döden att se ut - inte fysiskt, utan p s y k o l o g i s k t? Kommer deras medvetande att fortsätta? Och om det gör det, i vilken form? Säg inte till mig att jag inte ställer rätt fråga, eller att du inte vet svaret, eller att min fråga är meningslös i din värld; i samma ögonblick som du börjar tala om din värld och min värld som olika och oförenliga bygger du en mur mellan oss. Antingen lever vi i en och samma värld eller så är din erfarenhet oanvändbar för oss.

M: Naturligtvis lever vi i en enda värld. Men jag ser den som den är, medan du inte gör det. Du ser dig själv i världen, medan jag ser världen i mig själv. För dig föds och dör du, medan världen för mig uppstår och försvinner. Vår värld är verklig, men din syn på den är det inte. Det finns ingen mur mellan oss, förutom den som du har byggt upp. Det är inget fel på sinnena, det är din fantasi som vilseleder dig. Den döljer världen som den är med vad du föreställer dig att den är - något som existerar oberoende av dig men som ändå följer dina nedärvda eller förvärvade mönster. Det finns en djup motsägelse i din inställning, som du inte ser och som är orsaken till sorg. Du håller fast vid tanken att du föddes in i en värld av smärta och sorg; jag vet att världen är ett barn av kärlek, som har sin början, tillväxt och fullbordan i kärlek. Men jag är till och med bortom kärleken.

Fråga: Om du har skapat världen av kärlek, varför är den då så full av smärta?

M: Du har rätt - ur kroppens synvinkel. Men du är inte kroppen. Du är medvetandets omätlighet och oändlighet. Anta inte det som inte är sant och du kommer att se saker och ting som jag ser dem. Smärta och njutning, gott och ont, rätt och fel: det är relativa termer och får inte tas absolut. De är begränsade och tillfälliga.

Fråga: I den buddhistiska traditionen sägs det att en nirvani, en upplyst Buddha, har universums frihet. Han kan själv känna till och uppleva allt som existerar. Han kan ge order, påverka naturen, kausalkedjan, ändra händelseförloppet och till och med göra det förflutna ogjort! Världen är fortfarande med honom, men han är fri i den.

M: Det du beskriver är Gud. Där det finns en enhetlig vers finns naturligtvis också dess motsvarighet, som är Gud. Men jag är bortom båda. Det fanns ett rike som letade efter en kung. De hittade den rätta mannen och gjorde honom till kung. Han hade inte förändrats på något sätt. Han fick bara titeln, rättigheterna och plikterna som en kung. Hans natur påverkades inte, bara hans handlingar. På samma sätt är det med den upplysta mannen; innehållet i hans medvetande genomgår en radikal förändring. Men han blir inte vilseledd. Han känner till det oföränderliga.

Fråga: Det oföränderliga kan inte vara medvetet. Medvetande är al-

sätt att förändra. Det oföränderliga lämnar inga spår i medvetandet.

M: Ja och nej. Pappret är inte skrivelsen, men det bär ändå upp skrivelsen. Bläcket är inte budskapet, och läsarens sinne är inte heller budskapet - men alla gör budskapet möjligt.

Fråga: Kommer medvetandet från verkligheten eller är det ett attribut av materien?

M: Medvetandet som sådant är materiens subtila motsvarighet. Precis som tröghet *(tamas)* och energi *(rajas)* är attribut hos materia, manifesterar sig harmoni *(sattva)* som medvetande. Man kan på ett sätt betrakta det som en form av mycket subtil energi. Överallt där materia organiserar sig till en stabil organism framträder medvetandet spontant. I och med att organismen förstörs försvinner medvetandet.

F: Vad överlever då?

M: Det som materia och medvetande bara är aspekter av, som varken föds eller dör.

Fråga: Om den är bortom materia och medvetande, hur kan den då upplevas?

M: Man kan känna igen den genom dess effekter på båda; leta efter den i skönhet och lycka. Men du kommer inte att förstå vare sig kropp eller medvetande, om du inte går bortom båda.

F: Säg oss rent ut: är du medveten eller omedveten? **M: Den** upplysta *(gnani)* är varken eller. Men i hans upplysning *(gnana)* finns allting med. Medvetenheten innehåller varje erfarenhet. Men den som är medveten är bortom varje erfarenhet. Han är bortom själva medvetenheten.

Fråga: Det finns en bakgrund av erfarenhet, kalla det materia. Det finns upplevelsen, kalla den för sinnet. Vad är bron mellan de två?

M: Själva mellanrummet är bron. Det som i ena änden ser ut som materia och i den andra som sinne är i sig självt kylskåpet. Separera inte verkligheten i sinne och kropp och det kommer inte att finnas något behov av broar.

När medvetandet uppstår, uppstår världen. När du betraktar världens visdom och skönhet kallar du den för Gud. Känn källan till allting, som finns i dig själv, och du kommer att finna alla dina

frågor som besvaras.

Fråga: Den seende och den sedda: är de en eller två?
M: Det finns bara ett seende; både den som ser och den som ser är innefattade i det. Skapa inte skillnader där det inte finns några.

F: Jag började med frågan om mannen som dog. Du sa att hans erfarenheter kommer att utformas i enlighet med hans föreställningar och övertygelser.
M: Innan du föddes förväntade du dig att leva enligt en plan som du själv hade lagt upp. Din egen vilja var ryggraden i ditt öde.

Q: *Karma* ingrep säkert.
M: *Karma* formar omständigheterna: attityderna är dina egna. I slutändan är det din karaktär som formar ditt liv, och det är bara du som kan forma din karaktär.

F: Hur formar man sin karaktär?
M: Genom att se det som det är och vara uppriktigt ledsen. Denna helhetsbetonade syn- och känslosamhet kan göra mirakel. Det är som att gjuta en bronsbild; enbart metall eller enbart eld räcker inte; inte heller är formen till någon nytta; man måste smälta ner metallen i eldens hetta och gjuta den i formen.

57

Bortom sinnet finns det ingen lidande

Frågeställare: Jag ser dig sitta i din sons hus och vänta på att lunchen ska serveras. Och jag undrar om innehållet i ditt medvetande liknar mitt, är delvis annorlunda eller helt annorlunda. Är du hungrig och törstig som jag, och väntar du ganska oförmånligt på att maten ska serveras, eller befinner du dig i ett helt annat sinnestillstånd?

Maharaj: Det är inte mycket skillnad på ytan, men mycket skillnad på djupet. Du känner dig själv endast genom sinnena och sinnet. Du tar dig själv för att vara det som de antyder; utan att ha någon direkt kunskap om dig själv har du bara idéer; allt är medelmåttigt, andrahands, från hörsägen. Vad du än tror att du är så tar du det för sant; vanan att föreställa dig att du är möjlig att beskriva och beskriva är mycket stark hos dig.

Jag ser som du ser, hör som du hör, smakar som du smakar, äter som du äter. Jag känner också törst och hunger och förväntar mig att min mat serveras i tid. När jag svälter eller är sjuk blir min kropp och mitt sinne svaga. Allt detta uppfattar jag helt klart, men på något sätt är jag inte i det, jag känner mig som om jag svävar över det, distanserad och fristående. Jag är till och med inte distanserad och fristående. Det finns en distans och en distansering, liksom det finns törst och hunger, men det finns också en medvetenhet om allt detta och en känsla av ett enormt avstånd, som om kroppen och sinnet och allt som händer med dem var någonstans långt borta vid horisonten. Jag är som en filmduk - klar och tom - bilderna passerar över den och försvinner och lämnar den lika klar och tom som förut. På inget sätt påverkas filmduken av bilderna, och inte heller påverkas bilderna av filmduken. Skärmen tar emot och reflekterar bilderna, den formar dem inte. Den har

inget att göra med filmrullar. De är som de är, klumpar av ödet *(prarabdha),* men inte mitt öde; det är människornas öden på filmduken.

F: Du menar väl inte att personerna på en bild har de- stinies! De tillhör berättelsen, men berättelsen är inte deras.
M: Och du då? Formar du ditt liv eller formas du av det?

F: Ja, du har rätt. En livshistoria rullas upp där jag är en av aktörerna. Jag kan inte existera utanför den, liksom den inte kan existera utan mig. Jag är bara en karaktär, inte en person.
M: Karaktären blir en person när han börjar forma sitt liv i stället för att acceptera det som det kommer och identifiera sig med det.

F: När jag ställer en fråga och du svarar, vad händer då exakt?
M: Frågan och svaret - båda visas på skärmen. Läpparna rör sig, kroppen talar - och återigen är skärmen klar och tom.

Fråga: Vad menar du när du säger: klar och tom, vad menar du?
M: Jag menar fri från allt innehåll. För mig själv är jag varken uppfattad eller tänkbar; det finns ingenting som jag kan peka ut och säga: "Detta är jag". Du identifierar dig så lätt med allting, jag tycker att det är omöjligt. Känslan: "Jag är inte det här eller det där, och ingenting är mitt" är så stark i mig att så snart en sak eller en tanke dyker upp, kommer genast känslan "detta är jag inte".

F: Menar du att du tillbringar din tid med att upprepa "detta är jag inte, det är jag inte"?
M: Självklart inte. Jag säger det bara för din skull. Genom min gurus nåd har jag en gång för alla insett att jag varken är objekt eller subjekt och jag behöver inte påminna mig själv hela tiden.

F: Jag har svårt att förstå vad du menar när du säger att du varken är objektet eller subjektet. Är inte jag i detta ögonblick, när vi pratar, föremålet för din erfarenhet och du subjektet?
M: Titta, min tumme rör vid mitt pekfinger. Båda rör vid varandra och är

berörd. När min uppmärksamhet är riktad mot tummen är tummen den som känner och pekfingret är jaget. Om jag flyttar fokus på uppmärksamheten är förhållandet omvänt. Jag upptäcker att jag på något sätt, genom att flytta fokus på uppmärksamheten, blir jag till just det jag tittar på och upplever den typ av medvetande som det har; jag blir sakens inre vittne. Jag kallar denna förmåga att gå in i andra medvetandets brännpunkter för kärlek; du kan ge den vilket namn du vill. Kärleken säger: "Jag är allt". Visdomen säger: "Jag är ingenting." Mellan dessa två flyter mitt liv. Eftersom jag vid varje punkt i tid och rum kan vara både subjekt och objekt för erfarenheten, uttrycker jag det genom att säga att jag är både, och varken eller, och bortom båda.

F: Du gör alla dessa extraordinära uttalanden om dig själv. Vad får dig att säga dessa saker? Vad menar du när du säger att du är bortom tid och rum?

M: Du frågar och svaret kommer. Jag tittar på mig själv - jag tittar på svaret och ser ingen motsägelse. Det är tydligt för mig att jag talar sanning. Allt är mycket enkelt. Bara du måste lita på mig att jag menar vad jag säger, att jag är helt seriös. Som jag berättade för er redan- redo, visade min guru mig min sanna natur - och världens sanna natur. Efter att ha insett att jag är ett med, och ändå bortom världen, blev jag fri från alla begär och all rädsla. Jag resonerade inte om att jag skulle vara fri - jag fann mig själv fri - oväntat, utan minsta ansträngning. Denna frihet från begär och rädsla har förblivit med mig sedan dess. En annan sak som jag märkte var att jag inte behöver anstränga mig; handlingen följer tanken, utan fördröjning och friktion. Jag har också upptäckt att tankarna blir självuppfyllande; saker och ting skulle falla på plats på ett smidigt och rätt sätt. Den viktigaste förändringen skedde i sinnet; det blev orörligt och tyst, svarade snabbt, men utan att per- petera svaret. Spontanitet blev ett sätt att leva, det verkliga blev naturligt och det naturliga blev verkligt. Och framför allt oändlig tillgivenhet, kärlek, mörk och tyst, som strålar i alla riktningar, omfamnar allt, gör allt intressant och vackert, betydelsefullt och lyckosamt.

Fråga: Det sägs att olika yogiska krafter uppstår spontant hos en människa som har insett sitt eget sanna väsen. Vad är din erfarenhet i dessa frågor?

M: Människans femfaldiga kropp (fysisk etc.) har potentiella krafter som överstiger våra vildaste drömmar. Inte bara är hela universum återspeglat i människan, utan även makten att kontrollera universum väntar på att användas av henne. Den kloke mannen är inte angelägen om att använda sådana krafter, utom när situationen kräver det. Han anser att den mänskliga personlighetens förmågor och färdigheter är fullt tillräckliga för det dagliga livet. En del av krafterna kan utvecklas genom specialiserad träning, men den man som visar upp sådana krafter är fortfarande i träldom. Den vise mannen räknar ingenting som sitt eget. När ett mirakel vid en viss tid och på en viss plats tillskrivs en viss person, kommer han inte att fastställa något orsakssamband mellan händelser och personer, och han kommer inte heller att tillåta att några slutsatser dras. Allt hände som det hände eftersom det var tvunget att hända; allt händer som det gör, eftersom universum är som det är.

Fråga: Universum verkar inte vara en lycklig plats att leva på. Varför finns det så mycket lidande?

M: Smärta är fysisk, lidande är psykiskt. Utanför sinnet finns inget lidande. Smärta är bara en signal om att kroppen är i fara och behöver uppmärksamhet. På samma sätt varnar lidande oss för att strukturen av minnen och vanor, som vi kallar personen *(vyakti),* hotas av förlust eller förändring. Smärta är nödvändig för kroppens överlevnad, men ingen tvingar dig att lida. Lidande beror helt och hållet på fasthållande eller motstånd; det är ett tecken på vår ovilja att gå vidare, att flyta med livet.

Liksom ett normalt liv är fritt från smärta, är ett heligt liv fritt från lidande.

Fråga: Ingen har lidit mer än helgon.

M: Berättade de det för dig, eller säger du det själv? Helighetens innebörd är total acceptans av det nuvarande ögonblicket, harmoni med saker och ting som de sker. Ett helgon vill inte att saker och ting ska vara annorlunda än de är; han vet att de, med hänsyn till alla faktorer, är oundvikliga. Han är vän med det oundvikliga och lider därför inte. Smärta kan han känna till, men den krossar honom inte. Om han kan, gör han det nödvändiga för att återställa den förlorade balansen - eller så låter han saker och ting ha sin gång.

Q: Han kan dö.

M: Och? Vad vinner han på att leva vidare och vad förlorar han på att dö? Det som föddes måste dö, det som aldrig föddes måste dö.

kan inte dö. Allt beror på vad han eller hon anser sig vara.

F: Tänk dig att du blir dödligt sjuk. Skulle du inte ångra dig och skickas tillbaka?

M: Men jag är redan död, eller snarare varken levande eller död. Ni ser min kropp bete sig som vanligt och drar era egna slutsatser. Du vill inte erkänna att dina slutsatser inte binder någon annan kropp än dig själv. Se att den bild du har av mig kan vara helt och hållet felaktig. Din bild av dig själv är också felaktig, men det är ditt problem. Men du behöver inte skapa problem för mig och sedan be mig lösa dem. Jag varken skapar eller löser problem.

58

Fulländning, allas öde

Frågeställare: När man frågar dig om hur man kan förverkliga sig själv, betonar du alltid vikten av att sinnet stannar vid känslan "jag är". Var finns den kausala faktorn? Varför skulle denna partiska tanke resultera i självförverkligande? Hur påverkar kontemplationen av "jag är" mig?

Maharaj: Själva observationen förändrar både observatören och den observerade. Det som trots allt förhindrar insikten om ens sanna natur är sinnets svaghet och obetydlighet och dess benägenhet att hoppa över det subtila och fokusera enbart på det grova. När du följer mitt råd och försöker hålla ditt sinne på enbart begreppet "jag är" blir du fullt medveten om ditt sinne och dess nyckfullhet. Medvetenhet, som är klar harmoni *(sattva)* i handling, löser upp

tråkighet och lugnar sinnets rastlöshet och förändrar försiktigt, men stadigt, själva substansen. Denna förändring behöver inte vara spektakulär, den kan vara knappt märkbar, men den är ändå en djup och grundläggande förändring från mörker till ljus, från oaktsamhet till medvetenhet.

F: Måste det vara formeln "Jag är"? Kan inte vilken annan mening som helst duga? Om jag koncentrerar mig på "det finns ett bord", kommer det inte att tjäna samma syfte?
M: Som en övning i koncentration - ja. Men den tar dig inte längre än till idén om ett bord. Du är inte intresserad av bord, du vill lära känna dig själv. För detta håller du ständigt i medvetandets fokus den enda ledtråd du har: din säkerhet om att du är. Var med den, lek med den, fundera över den, fördjupa dig djupt i den, tills okunnighetens skal bryts upp och du kommer ut i verklighetens värld.

Fråga: Finns det någon orsakssamband mellan att jag fokuserar på "jag är" och att skalet bryts?
M: Att man vill hitta sig själv är ett tecken på att man håller på att förbereda sig. Impulsen kommer alltid inifrån. Om inte din tid har kommit kommer du varken att ha lust eller styrka att helhjärtat ge dig in på självrannsakan.

Fråga: Är det inte guruns nåd som är ansvarig för önskan och dess uppfyllelse? Är inte guruns strålande ansikte det bete på vilket vi fångas och dras upp ur denna sorgens sörja?
M: Det är den inre gurun *(sadguru)* som tar dig till den yttre gurun, som en mor tar sitt barn till en lärare. Lita på och lyd din guru, för han är budbäraren av ditt verkliga jag.

F: Hur hittar jag en guru som jag kan lita på?
M: Ditt eget hjärta kommer att berätta det för dig. Det är inte svårt att hitta en guru, eftersom gurun söker dig. Guru är alltid redo; du är inte redo. Du måste vara redo att lära dig, annars kanske du möter din guru och slösar bort din chans genom ren och skär ouppmärksamhet och envishet. Ta mitt exempel: det fanns inget särskilt lovande i mig, men när jag mötte min guru lyssnade jag, litade på honom och lydde.

F: Måste jag inte undersöka läraren innan jag överlämnar mig helt och hållet i hans händer?

M: Undersök gärna! Men vad kan du ta reda på? Bara så som han framträder för dig på din egen nivå.

F: Jag ska se om han är konsekvent, om det finns en överensstämmelse mellan hans liv och hans undervisning.
M: Du kan hitta mycket disharmoni - och vad gör det? Det bevisar ingenting. Det är bara motiven som spelar roll. Hur kan du veta hans motiv?

F: Jag borde åtminstone förvänta mig att han är en man med självkontroll som lever ett rättfärdigt liv.
M: Det finns många sådana - och de är inte till någon nytta för dig. En guru kan visa vägen tillbaka hem, till ditt verkliga jag. Vad har detta att göra med karaktären eller temperamentet hos den person som han verkar vara? Berättar han inte tydligt för dig att han inte är den personen? Det enda sätt du kan bedöma detta på är genom den förändring du själv genomgår när du är i hans sällskap. Om du känner dig mer fridfull och lycklig, om du förstår dig själv med mer än vanligt klarhet och djup, betyder det att du har träffat rätt man. Ta god tid på dig, men när du väl har bestämt dig för att lita på honom, lita absolut på honom och följ varje instruktion helt och hållet och troget. Det spelar ingen större roll om du inte accepterar honom som din guru och bara är nöjd med hans sällskap. Enbart *satsang* kan också föra dig till ditt mål, förutsatt att den är oblandad och ostörd. Men när du väl har accepterat någon som din guru, lyssna, kom ihåg och lyd. Halvhjärtat är en allvarlig nackdel och orsaken till mycket självskapad sorg. Felet är aldrig guruns, utan det är alltid disciplinens obetydlighet och kuslighet som är felet.

Fråga: Avslår eller diskvalificerar gurun då en lärjunge?
M: Han skulle inte vara en guru om han gjorde det! Han väntar på sin tid och väntar tills lärjungen, tuffad och nykter, kommer tillbaka till honom på ett mer mottagligt humör.

F: Vad är motivet? Varför tar gurun så mycket stryk?
M: Sorg och sorgens slut. Han ser människor som lider i sina drömmar och vill att de ska vakna upp. Kärleken är intolerant mot smärta och lidande. En gurus tålamod har inga gränser och kan därför inte besegras. En guru misslyckas aldrig.

Fråga: Är min första guru också min sista, eller måste jag gå från guru till guru?

M: Hela universum är din guru. Du lär dig av allting, om du är uppmärksam och intelligent. Om ditt sinne var klart och ditt hjärta rent, skulle du lära dig av varje förbipasserande. Det är för att du är trög eller rastlös som ditt inre jag manifesterar sig som den yttre gurun och får dig att lita på honom och lyda.

F: Är en guru oundviklig?
M: Det är som att fråga "Är en mor oundviklig?". För att höja medvetandet från en dimension till en annan behöver man hjälp. Hjälpen kanske inte alltid är i form av en mänsklig person, det kan vara en subtil närvaro eller en gnista av intuition, men hjälpen måste komma. Det inre jaget ser och väntar på att sonen ska återvända till sin far. Vid rätt tidpunkt ordnar han allt kärleksfullt och effektivt. När det behövs en budbärare eller en guide skickar han gurun för att göra det nödvändiga.

F: Det finns en sak som jag inte kan förstå. Du talar om det inre jaget som klokt och gott och vackert och på alla sätt perfekt, och om personen som en ren återspegling utan eget väsen. Å andra sidan gör ni er så mycket besvär med att hjälpa personen att inse sig själv. Om personen är så oviktig, varför är ni då så bekymrade över dess välbefinnande? Vem bryr sig om en skugga?
M: Du har fört in dualitet där det inte finns någon. Det finns kroppen och det finns självet. Mellan dem finns sinnet, där jaget återspeglas som "jag är". På grund av sinnets ofullkomlighet, dess råhet och rastlöshet, brist på urskiljning och insikt, tar det sig självt för att vara kroppen, inte självet. Allt som behövs är att rena sinnet så att det kan inse sin identitet med Självet. När sinnet smälter samman med Självet utgör kroppen inga problem. Den förblir vad den är, ett instrument för kunskap och handling, verktyget och uttrycket för den kreativa elden inom sig själv. Kroppens yttersta värde är att den tjänar till att upptäcka den kosmiska kroppen, som är universum i sin helhet. När du förverkligar dig själv i manifestationen fortsätter du att upptäcka att du ständigt är mer än vad du har föreställt dig.

F: Finns det inget slut på självupptäckten?
M: Eftersom det inte finns någon början finns det inget slut. Men vad jag har upptäckt genom min gurus nåd är att jag inte är något som kan pekas ut. Jag är varken ett "detta" eller ett "det". Detta gäller absolut.

Fråga: Var kommer då den oändliga upptäckten in, den oändliga transcenderingen av sig själv till nya dimensioner?
M: Allt detta hör till manifestationens område; det ligger i själva universums struktur att det högre endast kan uppnås genom frihet från det lägre.

F: Vad är lägre och vad är högre?
M: Se det som en medvetenhet. Bredare och djupare medvetenhet är högre. Allt som lever arbetar för att skydda, perpetuera och expandera medvetandet. Detta är världens enda mening och syfte. Det är själva kärnan i yogan - att ständigt höja medvetandets nivå, upptäcka nya di- mensioner, med deras egenskaper, kvaliteter och krafter. I den meningen blir hela universum en yogaskola *(yogakshetra).*

Fråga: Är fulländning en ödesbestämmelse för alla människor?
M: Av alla levande varelser - i slutändan. Möjligheten blir en visshet när tanken på upplysning dyker upp i sinnet. När en levande varelse väl har hört och förstått att befrielsen är inom räckhåll kommer han aldrig att glömma, för det är det första budskapet inifrån. Det kommer att slå rot och växa och i sinom tid ta guruns välsignade form.

F: Så allt vi har att göra med är att rädda sinnet? **M:** Vad mer? Sinnet går vilse, sinnet återvänder hem. Inte ens ordet "vilse" är korrekt. Sinnet måste känna sig självt i varje sinnesstämning. Ingenting är ett misstag om det inte upprepas.

59

Begär och rädsla: Självcentrerade stater

Frågeställare: Jag vill återigen gå in på frågan om behag och smärta, önskan och rädsla. Jag förstår rädsla som ett minne och en förväntan på smärta. Den är nödvändig för att bevara organismen och dess livsmönster. Behoven är, när de upplevs, smärtsamma och deras förväntan är full av rädsla; vi är med rätta rädda för att inte kunna tillgodose våra grundläggande behov. Den lättnad som upplevs när ett behov är uppfyllt eller en ångest är lindrad beror helt och hållet på att smärtan upphör. Vi kan ge den positiva namn som njutning, glädje eller lycka, men i grund och botten handlar det om befrielse från smärta. Det är denna rädsla för smärta som håller ihop våra sociala, ekonomiska och politiska institutioner.

Det som förbryllar mig är att vi finner glädje i saker och sinnestillstånd som inte har något att göra med överlevnad. Tvärtom är våra nöjen oftast destruktiva. De skadar eller förstör objektet, instrumentet och även föremålet för njutningen. Annars skulle njutning och strävan efter njutning inte vara något problem. Detta för mig till kärnan i min fråga: varför är njutning destruktiv? Varför vill man ha den trots att den är destruktiv?

Jag kan tillägga att jag inte tänker på det mönster av glädje och smärta som naturen tvingar oss att gå sin väg. Jag tänker på de av människan skapade njutningarna, både sensoriska och subtila, som sträcker sig från de grövsta, som att äta för mycket, till de mest raffinerade. Beroendet av njutning, oavsett pris, är så universellt att det måste finnas något viktigt som ligger till grund för det.

Naturligtvis måste inte all mänsklig verksamhet vara utilitaristisk, de- signerad för att tillgodose ett behov. Leken är till exempel naturlig och människan är

det mest lekfulla djuret som finns. Leken uppfyller behovet av självupptäckt och självutveckling. Men även i sin lek blir människan destruktiv mot naturen, andra och sig själv.

Maharaj: Kort sagt har du inget emot njutning, utan bara emot dess pris i form av smärta och sorg.

Fråga: Om verkligheten i sig själv är lycka måste njutning på något sätt vara kopplad till den.

M: Låt oss inte gå vidare med verbal logik. Verklighetens lycka utesluter inte lidande. Dessutom känner du bara till njutning, inte den rena varelsens lycka. Så låt oss undersöka njutningen på dess egen nivå.

Om du tittar på dig själv i dina ögonblick av glädje eller smärta kommer du alltid att upptäcka att det inte är saken i sig själv som är glädjande eller smärtsam, utan den situation i vilken den ingår. Glädjen ligger i förhållandet mellan den som njuter och den som njuter. Och kärnan i den är acceptans. Oavsett hur situationen ser ut är den behaglig om den är acceptabel. Om den inte är acceptabel är den smärtsam. Vad som gör den acceptabel är inte viktigt; orsaken kan vara fysisk, psykologisk eller omöjlig att spåra; acceptans är den avgörande faktorn. Omvänt beror lidande på att man inte accepteras.

F: Smärta är inte acceptabelt.

M: Varför inte? Har du någonsin försökt? Försök, och du kommer att finna en glädje i smärtan som njutning inte kan ge, av den enkla anledningen att erkännandet av smärta tar dig mycket djupare än vad njutning gör. Det personliga jaget strävar till sin natur ständigt efter njutning och undviker smärta. Slutet på detta mönster är slutet på jaget. Slutet på jaget med dess önskningar och rädslor gör det möjligt för dig att återvända till din verkliga natur, källan till all lycka och frid. Den eviga önskan om njutning är en återspegling av den tidlösa harmonin inom dig. Det är ett observerbart faktum att man blir självmedveten endast när man fångas i en konflikt mellan njutning och smärta, vilket kräver val och beslut. Det är denna sammandrabbning mellan önskan och rädsla som orsakar ilska, som är den stora förstöraren av förnuftet i livet. När smärta accepteras för vad den är, en läxa och en varning, och när man djupt undersöker den och tar hänsyn till den, bryts separationen mellan smärta och njutning upp, båda blir till erfarenheter - smärtsamma när de motarbetas, glädjefyllda när de accepteras.

F: Rekommenderar du att undvika nöjen och söka smärta?
M: Nej, inte heller att jaga njutning och undvika smärta. Acceptera båda när de kommer, njut av båda så länge de varar, låt dem gå som de måste.

F: Hur kan jag njuta av smärta? Fysisk smärta kräver handling.
M: Självklart. Och det gör även mentaliteten. Lyckan ligger i att vara medveten om det, att inte krympa eller på något sätt vända sig bort från det. All lycka kommer från medvetenhet. Ju mer vi är medvetna, desto djupare blir glädjen. Acceptans av smärta, icke-motstånd, mod och uthållighet - dessa öppnar djupa och eviga källor till verklig lycka, sann lycka.

F: Varför skulle smärta vara effektivare än njutning?
M: Njutning accepteras lätt, medan alla självets krafter avvisar smärta. Eftersom accepterandet av smärta är ett förnekande av jaget och jaget står i vägen för sann lycka, frigör det helhjärtade accepterandet av smärta lyckans källor.

F: Är acceptansen av lidande likadan?
M: Det är lätt att föra in smärtan i medvetandets fokus. När det gäller lidande är det inte så enkelt. Att fokusera lidandet räcker inte, för det mentala livet, som vi känner till det, är en enda kontinuerlig ström av lidande. För att nå lidandets djupare lager måste man gå till dess rötter och blottlägga deras enorma underjordiska nätverk, där rädsla och begär är tätt sammanvävda och livsenergins strömmar motsätter sig, hindrar och förstör varandra.

Fråga: Hur kan jag reda ut ett virrvarr som ligger helt och hållet under mitt medvetande?
M: Genom att vara med dig själv, "jag är", genom att iaktta dig själv i ditt dagliga liv med vaket intresse, med avsikt att förstå snarare än att döma, i full acceptans av vad som än dyker upp, eftersom det finns där, uppmuntrar du det djupa att komma upp till ytan och berika ditt liv och ditt medvetande med dess kraftfulla energier. Detta är medvetandets stora arbete; det undanröjer hinder och frigör energier genom att förstå livets och sinnets natur. Intelligens är dörren till frihet och vaken uppmärksamhet är intelligensens moder.

F: En fråga till. Varför slutar njutningen med smärta?

M: Allting har en början och ett slut, och det gör även glädjen. Förvänta dig inte och ångra dig inte, så blir det ingen smärta. Det är minnet och fantasin som orsakar lidande.

Naturligtvis kan smärta efter njutning bero på att kroppen eller sinnet missbrukas. Kroppen känner till sitt mått, men inte sinnet. Dess begär är otaliga och gränslösa. Bevaka ditt sinne med stor noggrannhet, för där ligger ditt slaveri och även nyckeln till frihet.

F: Min fråga är ännu inte helt besvarad: Varför är människans vädjanden destruktiva? Varför finner han så mycket nöje i att förstöra? Livets angelägenhet ligger i att skydda, bevara och utvidga sig självt. I detta arbete styrs det av smärta och njutning. När blir de destruktiva?

M: När sinnet tar över, minns och förutser, överdriver det, förvränger det och förbiser det. Det förflutna projiceras in i framtiden och framtiden sviker förväntningarna. Förnimmelse- och handlingsorganen stimuleras över sin kapacitet och bryts oundvikligen ner. Njutningsobjekten kan inte ge det som förväntas av dem och blir slitna eller förstörda av felaktig användning. Det resulterar i överdriven smärta där man väntade sig njutning.

Q: Vi förstör inte bara oss själva utan också andra!

M: Självviskhet är naturligtvis alltid destruktiv. Begär och rädsla är båda självcentrerade tillstånd. Mellan begär och rädsla uppstår ilska, med ilska hat, med hat passioner för förstörelse. Krig är hatet i handling, organiserat och utrustat med alla dödsens instument.

F: Finns det något sätt att få slut på dessa fasor?

M: När fler människor lär känna sin verkliga natur kommer deras inflytande, hur subtilt det än är, att dominera och världens känslomässiga atmosfär kommer att bli sötare. Människor följer sina ledare, och när det bland ledarna dyker upp några som är stora i hjärta och sinne och absolut fria från egennytta, kommer deras inflytande att vara tillräckligt stort för att göra den nuvarande tidens grymheter och brott omöjliga. En ny gyllene tidsålder kan komma och bestå en tid och sedan ge efter för sin egen perfektion. För ebb börjar när tidvattnet är

på sin högsta nivå.

F: Finns det inget sådant som permanent perfektion?

M: Ja, det finns det, men det inkluderar all ofullkomlighet. Det är vår självnatur som gör allting möjligt, möjlig och intressant. Den känner inget lidande, för den varken gillar eller ogillar, varken accepterar eller förkastar. Skapande och förstörelse är de två poler mellan vilka den väver sitt ständigt föränderliga mönster. Var fri från förkärlek och preferenser och sinnet med sin börda av sorg kommer inte att finnas kvar.

F: Men jag är inte ensam om att lida. Det finns andra.

M: När du går till dem med dina önskningar och rädslor ökar du bara deras sorg. Bli först fri från lidande själv och hoppas sedan bara på att kunna hjälpa andra. Du behöver inte ens hoppas - din blotta existens kommer att vara den största hjälp en människa kan ge sina medmänniskor.

60

Fakta, inte fantasier

Frågeställare: Du säger att allt du ser är du själv. Du medger också att du ser världen som vi ser den. Här är dagens nyhetstidning med alla hemskheter som pågår. Eftersom världen är du själv, hur kan du förklara ett sådant missförhållande?
Maharaj: Vilken värld har du i åtanke?

Q: Vår gemensamma värld, som vi lever i.
M: Är du säker på att vi lever i samma värld? Jag menar naturen, havet och landet, växter och djur. De är inte problemet, inte heller den oändliga rymden, den oändliga tiden, den oändliga kraften. Låt dig inte vilseledas av att jag äter och röker, läser och pratar. Mitt sinne är inte här, mitt liv är inte här. Din värld, av önskningar och deras uppfyllelse, av rädslor och deras es- capes, är definitivt inte min värld. Jag uppfattar den inte ens, utom genom det du berättar för mig om den. Det är din privata drömvärld och min enda reaktion på den är att be dig sluta drömma.

Fråga: Krig och revolutioner är väl inte drömmar? Sjuka mödrar och svältande barn är inte drömmar. Rikedomar, som är illa förvärvade och missbrukade, är inga drömmar.
M: Vad mer?

F: En dröm kan inte delas.
M: Det kan inte heller det vakna tillståndet. Alla de tre tillstånden - vaket, drömt och sovandes - är subjektiva, personliga och intima. De sker alla i och är inneslutna i den lilla bubbla i medvetandet som kallas "jag". Den verkliga världen ligger bortom jaget.

Fråga: Själv eller inte, fakta är verkliga.
M: Självklart är fakta verkliga! Jag lever bland dem. Men du lever med fantasier, inte med fakta. Fakta kolliderar aldrig med varandra, medan ditt liv och dina

världen är full av motsägelser. Motsägelser är ett kännetecken för det falska; det verkliga motsäger aldrig sig självt.

Du klagar till exempel på att människor är oerhört fattiga. Ändå delar du inte med dig av dina rikedomar till dem. Ni bryr er om kriget i grannskapet, men ni bryr er knappt om det när det pågår i ett långt borta land. Ditt egos skiftande förmögenheter bestämmer dina värderingar; "jag tror", "jag vill", "jag måste" görs till absoluta värden.

Q: Men ondskan är ändå verklig.

M: Inte mer verklig än du är. Ondskan ligger i fel sätt att hantera problem som skapas av missförstånd och missbruk. Det är en ond cirkel.

F: Kan cirkeln brytas?

M: En falsk cirkel behöver inte brytas. Det räcker att se den som den är - obefintlig.

Q: Men tillräckligt verkliga för att få oss att underkasta oss och utsätta oss för förödmjukelser och grymheter.

M: Galenskap är universellt. Förnuft är sällsynt. Ändå finns det hopp, för i samma ögonblick som vi inser vår galenskap är vi på väg mot förnuft. Detta är guruns uppgift - att få oss att se vansinnet i vårt dagliga liv. Livet gör dig medveten, men läraren gör dig medveten.

F: Sir, ni är varken den första eller den sista. Sedan urminnes tider har människor brutit sig in i verkligheten. Men hur lite det påverkade våra liv! Ramas och Krishnas, Buddhor och kristusar har kommit och gått och vi är som vi var; vi väller in i svett och tårar. Vad har de stora gjort, vars liv vi bevittnade? Vad har ni gjort, sir, för att lindra världens trängsel?

M: Du ensam kan göra det onda som du har skapat ogjort. Det är din egen känslokalla självviskhet som är roten till det. Sätt först ditt eget hus i ordning så kommer du att se att ditt arbete är gjort.

F: De visdoms- och kärleksmän som kom före oss har gjort rätt för sig, ofta till ett enormt pris. Vad blev resultatet? Ett stjärnfall, hur starkt det än är, gör inte natten mindre mörk.

M: För att kunna bedöma dem och deras arbete måste man bli en av dem. En groda i en brunn vet ingenting om fåglarna i himlen.

F: Menar du att det inte finns någon mur mellan gott och ont?
M: Det finns ingen vägg, för det finns inget gott och inget ont. I varje konkret situation finns det bara det nödvändiga och det onödiga. Det nödvändiga är rätt, det onödiga är fel.

F: Vem bestämmer?
M: Det är situationen som avgör. Varje situation är en utmaning som kräver rätt svar. När svaret är rätt är utmaningen löst och problemet upphör. Om svaret är felaktigt, uppfylls inte utmaningen och problemet förblir olöst. Dina olösta problem - det är det som utgör din *karma*. Lös dem på rätt sätt och bli fri.

F: Du verkar alltid driva mig tillbaka till mig själv. Finns det ingen objektiv lösning på världens problem?
M: Världens problem skapades av otaliga människor som du, var och en full av egna önskningar och rädslor. Vem kan befria dig från ditt förflutna, personligt och socialt, förutom du själv? Och hur ska du kunna göra det om du inte ser det brådskande behovet av att du först befrias från begär som föds av illusioner? Hur kan du verkligen hjälpa, så länge du själv behöver hjälp?

F: På vilket sätt hjälpte de gamla visarna till? På vilket sätt hjälper du till? Några få individer gynnas, utan tvekan; din vägledning och ditt exempel kan betyda mycket för dem, men på vilket sätt påverkar du mänskligheten, helheten av liv och medvetande? Du säger att du är världen och att världen är du. Vilken inverkan har du haft på den?
M: Vilken typ av effekt förväntar du dig?

F: Människan är dum, självisk och grym.
M: Människan är också klok, kärleksfull och snäll.

F: Varför segrar inte godheten?
M: Det gör det - i min verkliga värld. I min värld är till och med det du kallar ondska det godas tjänare och därför nödvändigt. Det är som bölder och feber som rensar kroppen från orenheter. Sjukdomar är smärtsamma, till och med farliga, men om de hanteras på rätt sätt läker de.

F: Eller dödar.
M: I vissa fall är döden det bästa botemedlet. Ett liv kan vara värre

än döden, som sällan är en obehaglig upplevelse, oavsett hur den ser ut. Ha därför medlidande med de levande, aldrig med de döda. Detta problem med saker och ting, gott och ont i sig, existerar inte i min värld. Det nödvändiga är gott och det onödiga är ont. I er värld är det behagliga gott och det smärtsamma ont.

F: Vad är nödvändigt?
M: Att växa är nödvändigt. Det är nödvändigt att växa ut ur sin egen värld. Det är nödvändigt att lämna det goda bakom sig för att uppnå det bättre.

F: I vilket syfte?
M: Slutet finns i början. Du slutar där du börjar - i det absoluta.

F: Varför då allt detta besvär? För att komma tillbaka till det ställe där jag började? **M:** Vems problem? Vilket problem? Tycker du synd om fröet som ska växa och föröka sig tills det blir en mäktig skog? Dödar ni ett spädbarn för att rädda det från besväret att leva? Vad är det för fel med livet, med allt mer liv? Ta bort hindren för att växa och alla dina personliga, sociala, ekonomiska och politiska problem kommer att lösas upp. Universum är perfekt som helhet och delens strävan efter perfektion är ett sätt att glädjas. Offra frivilligt det im- perfekta till det perfekta och det kommer inte längre att talas om gott och ont.

F: Ändå är vi rädda för det bättre och håller fast vid det sämre.
M: Detta är vår dumhet, på gränsen till vansinne.

61

Materia är medvetandet självt

Frågeställare: Jag hade tur som hade heligt sällskap hela mitt liv. Räcker det för självförverkligande?
Maharaj: Det beror på vad du gör av det.

Fråga: Jag har fått höra att *satsangens* frigörande verkan är automatisk. Precis som en flod för en till flodmynningen, så kommer det subtila och si- lenta inflytandet från goda människor att föra mig till verkligheten.
M: Den tar dig till floden, men övergången är din egen. Frihet kan varken vinnas eller behållas utan viljan till frihet. Du måste sträva efter befrielse; det minsta du kan göra är att avslöja och undanröja hindren flitigt. Om du vill ha fred måste du sträva efter den. Du får inte fred bara genom att vara tyst.

F: Ett barn växer bara. Det gör inga planer för sin tillväxt och har inte heller något mönster; det växer inte heller i fragment, en hand här och ett ben där; det växer helt och hållet och omedvetet.
M: För att han är fri från fantasi. Du kan också växa på det sättet, men du får inte ge dig hän åt prognoser och planer som föds av minnen och förväntningar. Det är en av *gnanis* egenheter att han inte bryr sig om framtiden. Din oro för framtiden beror på rädsla för smärta och önskan om njutning, men för *gnanin* är allting salighet: han är lycklig med vad som än kommer.

F: Det finns säkert många saker som skulle få till och med en *gnani att*
eländig.
M: En *gnani* kan stöta på svårigheter, men de får honom inte att lida. Att uppfostra ett barn från födelse till mognad kan tyckas vara en svår uppgift, men för en mor är minnena av svårigheterna en glädje. Det är inget fel på världen. Det som är fel finns i

hur man ser på det. Det är din egen fantasi som vilseleder dig. Utan fantasi finns det ingen värld. Din övertygelse om att du är medveten om en värld är världen. Den värld du uppfattar består av medvetande; det du kallar materia är själva medvetandet. Du är det utrymme *(akash)* i vilket den rör sig, den tid i vilken den varar, den kärlek som ger den liv. Skär bort fantasin och fasthållandet och vad återstår då?

F: Världen finns kvar. Jag finns kvar.
M: Ja. Men hur annorlunda är det inte när man kan se det som det är, inte genom önskans och rädslans skärm.

Fråga: Vad är alla dessa skillnader - verklighet och illusion, visdom och okunnighet, helgon och syndare - för något? Alla söker efter lycka, alla strävar desperat; alla är yogis och deras liv är en visdomsskola. Var och en lär sig på sitt eget sätt de lektioner han behöver. Samhället godkänner vissa, ogillar andra; det finns inga regler som gäller överallt och för all framtid. **M:** I min värld är kärleken den enda lagen. Jag ber inte om kärlek, jag ger den. Sådan är min natur.

F: Jag ser att du lever ditt liv enligt ett mönster. Du har en meditationskurs på morgonen, föreläser och diskuterar regelbundet, två gånger om dagen har du gudstjänst *(puja)* och religiös sång *(bhajan)* på kvällen. Du verkar följa rutinen noggrant.
M: Gudstjänsten och sången är som jag fann dem och jag såg ingen anledning att lägga mig i. Den allmänna rutinen följer önskemålen hos de människor som jag råkar bo tillsammans med eller som kommer för att lyssna. De är yrkesverksamma människor med många förpliktelser och tiderna är anpassade till deras bekvämlighet. En viss repetitiv rutin är oundviklig. Även djur och växter har sina tidtabeller.

F: Ja, vi ser en regelbunden sekvens i allt liv. Vem upprätthåller ordningen? Finns det en inre härskare som fastställer lagar och upprätthåller ordningen?
M: Allt rör sig enligt sin natur. Var behövs en polis? Varje handling skapar en reaktion som balanserar och neutraliserar handlingen. Allting händer, men det sker en kontinuerlig upphävande, och i slutändan är det som om ingenting hade hänt.

F: Trösta mig inte med slutharmonier. Kontona är avstämda, men förlusten är min.
M: Vänta och se. Det kan hända att ni får en vinst som är tillräckligt bra för att motivera kostnaderna.

F: Jag har ett långt liv bakom mig och jag undrar ofta om de många händelserna skedde av en slump eller om det fanns en plan. Fanns det ett mönster som jag var tvungen att leva mitt liv efter innan jag föddes? Om ja, vem gjorde planerna och vem verkställde dem? Kan det finnas avvikelser och misstag? Vissa säger att ödet är oföränderligt och att varje sekund i livet är förutbestämd, medan andra säger att det är rena tillfälligheter som avgör allt.
M: Du kan ha det som du vill. Du kan urskilja ett mönster i ditt liv eller bara se en kedja av olyckor. Förklaringar är till för att behaga sinnet. De behöver inte vara sanna. Verkligheten är obeskrivbar och obeskrivbar.

F: Sir, ni undviker min fråga! Jag vill veta hur du ser på saken. Vart vi än tittar hittar vi strukturer av otrolig in telligence och skönhet. Hur kan jag tro att universum är formlöst och kaotiskt? Din värld, den värld i vilken du lever, kan vara formlös, men den behöver inte vara kaotisk.
M: Det objektiva universum har struktur, är ordnat och vackert. Ingen kan förneka det. Men struktur och mönster innebär tvång och tvång. Min värld är absolut fri; allt i den är självbestämt. Därför fortsätter jag att säga att allting händer av sig självt. Det finns ordning i min värld också, men den är inte påförd utifrån. Den kommer spontant och omedelbart, på grund av dess tidlöshet. Perfektion ligger inte i framtiden. Den finns nu.

F: Påverkar din värld min värld?
M: Endast vid en punkt - vid tidpunkten för *nuet.* Det ger den en tillfällig existens, en flyktig känsla av verklighet. I fullt medvetande etableras kontakten. Den behöver en ansträngningslös, icke självmedveten uppmärksamhet.

Fråga: Är inte uppmärksamhet en sinnesinställning?
M: Ja, när sinnet är angeläget om verkligheten ger det uppmärksamhet. Det är inget fel på din värld, det är ditt sätt att tänka dig själv att vara skild från den som skapar oordning. Självviskhet är

källan till allt ont.

F: Jag återkommer till min fråga. Bestämde mitt inre jag innan jag föddes över detaljerna i mitt liv, eller var det helt och hållet slumpmässigt och utlämnat åt arv och omständigheter?
M: De som hävdar att de har valt sin far och mor och bestämt hur de ska leva sitt nästa liv kan själva få veta det. Jag vet det själv. Jag föddes aldrig.

F: Jag ser dig sitta framför mig och svara på mina frågor.
M: Du ser bara kroppen som naturligtvis föddes och kommer att dö.

Fråga: Det är den här kroppssjälens livshistoria som jag är intresserad av. Har den fastställts av dig eller någon annan, eller skedde den av en slump?
M: Det finns en hake i just din fråga: Jag gör ingen skillnad mellan kroppen och universum. Var och en är orsaken till den andra, var och en är i själva verket den andra. Men jag är utanför allt detta. När jag berättar för dig att jag aldrig föddes, varför fortsätter du då att fråga mig vilka förberedelser jag gjorde inför nästa födelse? I det ögonblick du låter din fantasi snurra, snurrar den genast fram ett universum. Det är inte alls som ni föreställer er och jag är inte bunden av era fantasier.

F: Det krävs intelligens och energi för att bygga och underhålla en levande kropp. Varifrån kommer de?
M: Det finns bara fantasi. Intelligensen och kraften är helt och hållet förbrukade i din fantasi. Den har absorberat dig så fullständigt att du inte kan förstå hur långt från verkligheten du har avlägsnat dig. Utan tvekan är fantasin rikligt kreativ. Universum inom universum byggs på den. Ändå finns de alla i rum och tid, i det förflutna och i framtiden, som helt enkelt inte existerar.

F: Jag har nyligen läst en rapport om en liten flicka som behandlades mycket grymt i sin tidiga barndom. Hon var svårt lemlästad och vanställd och växte upp på ett barnhem som var helt avskilt från sin omgivning. Denna lilla flicka var tyst och lydig, men helt likgiltig. En av nunnorna som tog hand om barnen var övertygad om att flickan inte var menligt efterbliven, utan bara tillbakadragen och oemottaglig. En psykoanalytiker ombads att ta sig an fallet, och under två år träffade han barnet en gång i veckan och försökte bryta den

isoleringsvägg. Hon var foglig och välartad, men hon ville inte bry sig om sin läkare. Han gav henne ett leksakshus med rum och flyttbara möbler och dockor som föreställde pappa, mamma och deras barn. Det väckte en reaktion, flickan blev intresserad. En dag vaknade de gamla smärtorna till liv igen och kom till surface. Hon återhämtade sig gradvis, ett antal operationer gjorde att hennes ansikte och kropp blev normal igen och hon växte upp till en effektiv och attraktiv ung kvinna. Det tog läkaren mer än fem år, men arbetet var gjort. Han var en riktig guru! Han ställde inte villkor och talade inte heller om beredskap och lämplighet. Utan tro, utan hopp, endast av kärlek försökte han och försökte igen.

M: Ja, det är en gurus natur. Han kommer aldrig att ge upp. Men för att lyckas får han inte mötas av för mycket motstånd. Tvivel och olydnad fördröjer nödvändigtvis. Om han får förtroende och smidighet kan han snabbt åstadkomma en radikal förändring hos lärjungarna. Det krävs djup insikt hos gurun och allvar hos lärjungen. Oavsett hur hennes tillstånd såg ut, led flickan i din berättelse på grund av brist på allvar hos människor. De svåraste är de intellektuella. De pratar mycket, men är inte seriösa.

Det du kallar insikt är en naturlig sak. När du är redo väntar din guru på dig. *Sadhana* är utan ansträngning. När förhållandet till din lärare är rätt växer du. Framför allt ska du lita på honom. Han kan inte vilseleda dig.

F: Även när han ber mig att göra något uppenbart fel?

M: Gör det. En Sanyasi hade blivit maskerad av sin guru för att gifta sig. Han lydde och led bittert. Men hans fyra barn blev alla helgon och siare, de största i Maharashtra. Var nöjd med det som kommer från din guru och du kommer att växa till perfektion utan att sträva efter det.

F: Sir, har du några önskemål eller önskningar? Kan jag göra något för dig?

M: Vad kan du ge mig som jag inte har? Materiella saker behövs för att vara nöjd. Men jag är nöjd med mig själv. Vad behöver jag mer?

F: När du är hungrig behöver du säkert mat och när du är sjuk behöver du medicin.

M: Hunger ger mat och sjukdom ger medicin. Allt är naturens verk.

F: Om jag tar med mig något som jag tror att ni behöver, kommer ni att ta emot det?
M: Den kärlek som fick dig att erbjuda mig kommer att få mig att acceptera.

Fråga: Om någon erbjuder sig att bygga en vacker ashram åt dig?
M: Låt honom göra det, för all del. Låt honom spendera en förmögenhet, anställa hundratals, mata tusentals.

F: Är det inte en önskan?
M: Inte alls. Jag ber honom bara att göra det ordentligt, inte snålt eller halvhjärtat. Han uppfyller sin egen önskan, inte min. Låt honom göra det väl och bli berömd bland människor och gudar.

F: Men vill du ha den?
M: Jag vill inte ha den.

F: Kommer du att acceptera den?
M: Jag behöver den inte.

F: Kommer du att stanna kvar i den?
M: Om jag är tvungen.

F: Vad kan tvinga dig?
M: Kärlek till dem som söker ljus.

F: Ja, jag förstår vad du menar. Hur ska jag nu gå in i *samadhi*?
M: Om du är i rätt tillstånd kommer allt du ser att försätta dig i *samadhi*. *Samadhi är* trots allt inget ovanligt. När sinnet är intensivt intresserat blir det ett med föremålet för intresset.
- Den som ser och den som ser blir ett i att se, den som hör och den som hör blir ett i att höra, den älskade och den älskade blir ett i att älska. Varje erfarenhet kan vara en grund för *samadhi*.

Fråga: Är du alltid i *samadhi*?
M: Självklart inte. *Samadhi* är trots allt ett sinnestillstånd. Jag är bortom all erfarenhet, även av *samadhi*. Jag är den store av- och förstöraren: allt jag rör vid löses upp i tomhet *(akash)*.

Fråga: Jag behöver samadhis för självförverkligande.
M: Du har allt självförverkligande du behöver, men du har inte

lita på det. Ha mod, lita på dig själv, gå, prata, agera; ge det en chans att bevisa sig självt. Med en viss insikt kommer omärkligt, men på något sätt behöver de övertygas. De har förändrats, men de märker det inte. Sådana icke-spektakulära fall är ofta de mest tillförlitliga.

Fråga: Kan man tro att man är förverkligad och ändå ha fel?
M: Självklart. Själva idén "jag är självförverkligad" är ett misstag. Det finns inget "jag är detta" eller "jag är det" i det naturliga tillståndet.

62

I den högsta domstolen framträder vittnet

Frågeställare: För fyrtio år sedan sade J. Krishnamurti att det bara finns liv och att allt prat om personligheter och individualiteter inte har någon grund i verkligheten. Han försökte inte beskriva livet
- Han sa bara att även om livet inte behöver och inte kan beskrivas, kan det upplevas fullt ut om hindren för att uppleva det avlägsnas. Det största hindret ligger i vår uppfattning om och vårt beroende av tid, i vår vana att förutse framtiden i ljuset av det förflutna. Summan av det förflutna blir "jag var", den hoppfulla framtiden blir "jag skall bli" och livet är en ständig ansträngning att gå över från "jag var" till "jag skall bli". Det nuvarande ögonblicket, "nuet", tappas ur sikte. Maharaj talar om "jag är". Är det en illusion, liksom "jag var" och "jag ska bli", eller finns det något verkligt med det? Och om "jag är" också är en illusion,

Hur kan man frigöra sig från den? Själva idén om att jag är fri från "jag är" är en absurditet. Finns det något verkligt, något bestående, i "jag är" till skillnad från "jag var" eller "jag kommer att bli", som förändras med tiden, när nya minnen skapar nya förväntningar?

Maharaj: Det nuvarande "jag är" är lika falskt som "jag var" och "jag kommer att bli". Det är bara en idé i sinnet, ett intryck som minnet lämnar, och den separata identitet som det skapar är falsk. Denna vana att återknyta till ett falskt centrum måste avskaffas; föreställningen: "Jag ser", "Jag känner", "Jag tänker", "Jag gör", måste försvinna från medvetandets fält; det som återstår när det falska inte längre finns kvar är verkligt.

Fråga: Vad är det för snack om att eliminera jaget? Hur kan jaget eliminera sig självt? Vilken typ av metafysisk akrobatik kan leda till att akrobaten försvinner? I slutändan kommer han att dyka upp igen, mäktigt stolt över sitt försvinnande.

M: Du behöver inte jaga "jag är" för att döda det. Det kan man inte. Allt du behöver är en uppriktig längtan efter verkligheten. Vi kallar det *atma-bhakti,* kärleken till den Högsta: eller *moksha-sankalpa,* beslutsamheten att bli fri från det falska. Utan kärlek, och en vilja som inspireras av kärlek, kan ingenting göras. Att bara tala om verkligheten utan att göra något åt den är självförstörande. Det måste finnas kärlek i relationen mellan den person som säger "jag är" och observatören av detta "jag är". Så länge som observatören, det inre jaget, det "högre" jaget, anser sig vara skild från det observerade, det "lägre" jaget, föraktar och fördömer det, är situationen hopplös. Det är först när observatören *(vyakta)* accepterar personen *(vyakti)* som en framställning eller manifestation av sig själv, och så att säga tar in självet i Jaget, som dualiteten "jag" och "detta" försvinner och i identiteten mellan det yttre och det inre manifesterar sig den högsta verkligheten. Denna förening av den seende och det sedda sker när den seende blir medveten om sig själv som den seende; han är inte bara intresserad av det sedda, vilket han ändå är, utan också intresserad av att vara intresserad, ger uppmärksamhet åt uppmärksamhet, är medveten om att vara medveten. Den kärleksfulla medvetenheten är den avgörande faktorn som gör att verkligheten hamnar i fokus.

Fråga: Enligt teosoferna och andra ockultister består människan av tre aspekter: personlighet, individualitet och andlighet. Bakom andligheten ligger gudomligheten. Personligheten är strikt

tillfällig och giltig för endast en födelse. Den börjar när kroppen föds och slutar när nästa kropp föds. När den väl är över är den över för gott; ingenting återstår av den förutom några söta eller bit- ter lektioner.

Individualiteten börjar med djurmänniskan och slutar med den fullständiga människan. Splittringen mellan personlighet och individu- alitet är karakteristisk för vår nuvarande mänsklighet. På ena sidan individualiteten med sin längtan efter det sanna, det goda och det vackra, på andra sidan en ful kamp mellan vana och ambition, rädsla och girighet, passivitet och våld.

Den andliga aspekten är fortfarande i skymundan. Den kan inte manifestera sig i en atmosfär av dualitet. Det är först när personligheten återförenas med individualiteten och blir ett begränsat, kanske, men sant uttryck för den, som det andliga ljuset, kärleken och skönheten kommer till sin rätt.

Du undervisar om *vyakti*, *vyakta*, *avyakta* (observatör, observerad och observationens grund). Stämmer det överens med den andra åsikten?

M: Ja, när *vyakti* inser att den inte existerar i separation från *vyakta,* och *vyakta* ser *vyakti* som sin egen ex-pression, då kommer freden och tystnaden i avyakta-tillståndet till stånd. I verkligheten är de tre ett: *vyakta* och *avyakta* är oskiljaktiga, medan *vyakti* är förnimmelse-, känsel- och tankeprocessen, baserad på en kropp som består av och matas av de fem elementen.

Fråga: Vad är förhållandet mellan *vyakta* och *avyakta*?

M: Hur kan det finnas ett förhållande när de är ett? Allt tal om separation och relation beror på den förvrängande och fördärvade inverkan av "Jag-är-kroppen"-idén. Det yttre jaget *(vyakti)* är bara en projektion av det inre jaget *(vyakta)* på kroppen och sinnet, vilket återigen bara är ett uttryck för det högsta jaget *(avyakta)* som är allt och inget.

Fråga: Det finns lärare som inte vill tala om det högre och det lägre jaget. De talar till människan som om endast det lägre jaget existerade. Varken Buddha eller Kristus nämnde någonsin ett högre jag. Även J. Krishnamurti kämpar skyggt mot varje omnämnande av det högre självet. Varför är det så?

M: Hur kan det finnas två jag i en kropp? Jag är ett enda jag. Det finns inget "högre jag är" och inget "lägre jag är". Alla slags tillstånd av

medvetandet presenteras för medvetandet och det sker en självidentifikation med dem. Observationsobjekten är inte vad de verkar vara och de attityder de möts med är inte vad de behöver vara. Om du tror att Buddha, Kristus eller Krishnamurti talar till personen så misstar du dig. De vet mycket väl att *vyakti*, det yttre jaget, bara är en skugga av *vyakta*, det inre jaget, och de vänder sig endast till och förmanar *vyakta.* De säger åt honom att ägna uppmärksamhet åt det yttre jaget, att vägleda och hjälpa det, att känna sig ansvarig för det, kort sagt att vara fullt medveten om det. Medvetenheten kommer från den Högste och genomsyrar det inre jaget; det så kallade yttre jaget är bara den del av ens väsen som man inte är medveten om. Man kan vara medveten, för varje varelse är medveten, men man är inte medveten. Det som ingår i medvetandet blir det inre och tar del av det inre. Man kan uttrycka det på ett annat sätt: kroppen definies det yttre jaget, medvetandet det inre, och i det rena medvetandet kontaktas den Högsta.

F: Du sa att kroppen definierar det yttre jaget. Eftersom du har en kropp, har du då också ett yttre jag?
M: Det skulle jag göra, om jag var fäst vid kroppen och tog den för mig själv.

F: Men du är medveten om den och tar hand om dess behov.
M: Motsatsen är närmare sanningen - kroppen känner mig och är medveten om mina behov. Men ingetdera är verkligen sant. Denna kropp framträder i ditt sinne; i mitt sinne finns ingenting.

F: Menar du att du är helt omedveten om att du har en kropp?
M: Tvärtom, jag är medveten om att jag inte har någon kropp.

Q: Jag ser att du röker!
M: Precis så är det. Du ser mig röka. Ta reda på själv hur du kom att se mig röka, och du kommer lätt att inse att det är ditt sinnestillstånd "jag är kroppen" som är ansvarig för denna "jag ser dig röka"-idé.

Fråga: Det finns en kropp och det finns mig själv. Jag känner till kroppen. Vad är jag förutom den?
M: Det finns inget "jag" som är skilt från kroppen och inte heller från världen. De tre framträder och försvinner tillsammans. Vid roten finns känslan "jag är". Gå bortom den. Idén: "Jag är inte kroppen" är bara en anti-dot till idén "Jag är kroppen" som är falsk. Vad är detta "jag

am"? Om du inte känner dig själv, vad kan du då veta mer?

Fråga: Av det du säger drar jag slutsatsen att det inte finns någon befrielse utan kroppen. Om idén: "Jag är inte kroppen" leder till befrielse, är kroppens närvaro nödvändig.
M: Helt rätt. Utan kroppen, hur kan idén: "Jag är inte kroppen" uppstå? Idén "jag är fri" är lika falsk som idén "jag är bunden". Ta reda på det "jag är" som är gemensamt för båda och gå bortom det.

Q: All är bara en dröm.
M: Allt är bara ord, vad har du för nytta av dem? Du är intrasslad i nätet av verbala definitioner och formuleringar. Gå bortom dina begrepp och idéer; i önskans och tankens tystnad finns sanningen.

F: Man måste komma ihåg att inte komma ihåg. Vilken uppgift!
M: Det går naturligtvis inte att göra. Det måste hända. Men det sker när man verkligen ser behovet av det. Återigen är uppriktighet den gyllene nyckeln.

F: I mitt bakhuvud finns det ett brummande som pågår hela tiden. Många svaga tankar svärmar och surrar och detta formlösa moln är alltid med mig. Är det likadant med dig? Vad finns i bakhuvudet på dig?
M: Där det inte finns något sinne, finns det ingen rygg till det. Jag är bara framsida, ingen baksida! Tomrummet talar, tomrummet förblir.

F: Finns det inget minne kvar?
M: Inget minne av tidigare njutning eller smärta finns kvar. Varje ögonblick är nyfött.

Fråga: Utan minne kan man inte vara medveten.
M: Självklart är jag medveten och fullt medveten om det. Jag är inte ett träblock! Jämför medvetandet och dess innehåll med ett moln. Du befinner dig inuti molnet, medan jag tittar på. Du är förlorad i det, kan knappt se dina fingertoppar, medan jag ser molnet och många andra moln och den blå himlen också och solen, månen, stjärnorna. Verkligheten är en för oss båda, men för dig är den ett fängelse och för mig är den ett hem.

Fråga: Du talade om personen *(vyakti)*, vittnet *(vyakta)* och den Högsta *(avyakta)*. Vilket kommer först?

M: I Högsta domstolen framträder vittnet. Vittnet skapar personen och tror sig självt vara skilt från den. Vittnet ser att personen framträder i medvetandet, som återigen framträder i vittnet. Denna insikt om den grundläggande enheten är den Supremes verkande. Det är kraften bakom vittnet, källan från vilken allting flyter. Den kan inte kontaktas om det inte finns enhet och kärlek och ömsesidig hjälp mellan personen och vittnet, om inte handlandet är i harmoni med varandet och vetandet. Den Supreme är både källan och frukten av sådan harmoni. När jag talar till dig befinner jag mig i ett tillstånd av fristående men affektiva medvetande *(turiya).* När denna medvetenhet vänder sig mot sig själv kan man kalla det för det högsta tillståndet *(turiyatita).* Men den fun- damentala verkligheten ligger bortom medvetandet, bortom de tre tillstånden blivande, vara och icke vara.

Fråga: Hur kommer det sig att mitt sinne här är engagerat i höga ämnen och att det är lätt och behagligt att uppehålla sig vid dem? När jag återvänder hem finner jag mig själv glömma allt jag har lärt mig här, oroa mig och oroa mig, oförmögen att komma ihåg min verkliga natur ens för ett ögonblick. Vad kan det bero på?

M: Det är din barnslighet som du återgår till. Du är inte fullt ut vuxen; det finns nivåer som är outvecklade eftersom de är obearbetade. Ge bara full uppmärksamhet åt det som i dig är grovt och primitivt, orimligt och ovänligt, helt och hållet barnsligt, så kommer du att öppna dig. Det är hjärtats och sinnets mognad som är avgörande. Den kommer utan ansträngning när det största hindret är undanröjt - inat- tention, omedvetenhet. I medvetenhet växer man.

63

Föreställningen om doktorskap är ett slaveri

Frågeställare: Vi har bott på Satya Sai Baba As- hram under en tid. Vi har också tillbringat två månader på Sri Ramanashram i Tiruvannamalai. Nu är vi på väg tillbaka till USA.

Maharaj: Har Indien orsakat någon förändring hos dig?

Q: Vi känner att vi har släppt vår börda. Sri Satya Sai Baba sa åt oss att lämna allt till honom och bara leva från dag till dag så rättvist som möjligt. Han brukade säga till oss: "Var goda och lämna resten till mig".

M: Vad gjorde du på Sri Ramanashram?

Fråga: Vi fortsatte med det *mantra som* gurun gav oss. Vi gjorde också en del meditation. Det var inte mycket tankeverksamhet eller studier; vi försökte bara hålla oss lugna. Vi befinner oss på bhakti-stigen och är ganska fattiga på filosofi. Vi har inte mycket att tänka på - vi litar bara på vår guru och lever våra liv.

M: De flesta *bhaktas* litar på sin guru bara så länge allt är bra för dem. När problem uppstår känner de sig svikna och går ut och söker efter en annan guru.

F: Ja, vi varnades för denna fara. Vi försöker ta det hårda tillsammans med det mjuka. Känslan: "Allt är nåd" måste vara mycket stark. En *sadhu* gick österut, varifrån en stark vind började blåsa. *Sadhu* vände sig bara om och gick västerut. Vi hoppas att vi kan leva precis så - anpassa oss till de omständigheter som vår guru skickar oss.

M: Det finns bara liv. Det finns ingen som lever ett liv.

F: Det förstår vi, men vi försöker hela tiden leva.

våra liv i stället för att bara leva. Att göra planer för framtiden verkar vara en vana hos oss.

M: Oavsett om du planerar eller inte fortsätter livet. Men i själva livet uppstår en liten virvel i sinnet, som hänger sig åt fantasier och inbillar sig att den dominerar och kontrollerar livet.

Livet i sig självt är önskelöst. Men det falska jaget vill fortsätta - på ett trevligt sätt. Därför är det alltid engagerat i att säkerställa ens kontinuitet. Livet är orädd och fritt. Så länge du har en idé om att påverka händelserna är befrielsen inte för dig. Själva notionen av att vara görare, att vara en orsak, är ett slaveri.

Fråga: Hur kan vi övervinna dualiteten mellan den som gör och den som gör? **M:** Betrakta livet som oändligt, odelat, ständigt närvarande, ständigt aktivt, tills du inser att du är ett med det. Det är inte ens särskilt svårt, för du återvänder bara till ditt eget naturliga tillstånd.

När du inser att allt kommer inifrån, att den värld du lever i inte har projicerats på dig utan av dig, upphör din rädsla. Utan denna insikt identifierar du dig själv med det yttre, som kroppen, sinnet, samhället, nationen, mänskligheten, till och med Gud eller det absoluta. Men dessa är alla flyktvägar från rädslan. Det är först när du fullt ut accepterar ditt ansvar för den lilla värld du lever i och ser processen för dess skapande, bevarande och förstörelse som du kan bli fri från ditt imaginära slaveri.

F: Varför ska jag föreställa mig att jag är så olycklig?

M: Du gör det bara av vana. Ändra dina sätt att känna och tänka, gör en inventering av dem och undersök dem noga. Du är bunden av oaktsamhet. Uppmärksamhet befriar. Du tar så många saker för givna. Börja ifrågasätta. De mest uppenbara sakerna är de mest tveksamma. Ställ dig själv sådana frågor som: Hur vet jag att jag existerar? "Vilka är mina föräldrar?" "Har de skapat mig, eller har jag skapat dem?" "Måste jag tro på allt jag får höra om mig själv?" "Vem är jag egentligen?" Du har lagt ner så mycket energi på att bygga ett fängelse för dig själv. Lägg nu lika mycket på att riva det. Det är faktiskt lätt att riva, för det falska löses upp när det avslöjas. Allt hänger på idén "jag är". Undersök den mycket noggrant. Den ligger till grund för alla problem. Den är ett slags hud som skiljer

från verkligheten. Det verkliga finns både inom och utanför huden, men huden i sig själv är inte verklig. Den här idén om "jag är" föddes inte med dig. Du kunde ha levt mycket bra utan den. Den kom senare på grund av din självidentifikation med kroppen. Den skapade en illusion av separation där det inte fanns någon. Den gjorde dig till en främling i din egen värld och gjorde världen främmande och ovänlig. Utan känslan av "jag är" går livet vidare. Det finns stunder då vi utan känslan av "jag är" är fridfulla och lyckliga. När "jag är" återkommer börjar problemen.

Fråga: Hur kan man bli fri från jag-sinnet?

M: Du måste ta itu med jag-sinnet om du vill bli fri från det. Titta på den när den arbetar och är i fred, hur den börjar och när den slutar, vad den vill ha och hur den får det, tills du ser klart och förstår helt och hållet. När allt kommer omkring har alla yogor, oavsett ursprung och karaktär, bara ett mål: att rädda dig från den separata existensens olycka, från att vara en meningslös prick i en stor och vacker bild.

Du lider för att du har fjärmat dig själv från verkligheten och nu söker du en flykt från detta främlingskap. Du kan inte fly från dina egna tvångstankar. Du kan bara sluta vårda dem.

Det är för att "jag är" är falskt som det vill fortsätta. Verkligheten behöver inte fortsätta - eftersom den vet att den är oförstörbar är den likgiltig inför förstörelsen av former och uttryck. För att stärka och stabilisera "jag är" gör vi alla möjliga saker - allt förgäves, för "jag är" byggs om från ögonblick till ögonblick. Det är ett oändligt arbete och den enda radikala lösningen är att en gång för alla upplösa den separativa känslan av "jag är den och den personen". Varandet kvarstår, men inte självvarandet.

F: Jag har bestämda andliga ambitioner. Måste jag inte arbeta för att uppfylla dem?

M: Ingen ambition är andlig. Alla ambitioner är för "jag är". Om du vill göra verkliga framsteg måste du ge upp alla idéer om personlig prestation. De så kallade yogiernas ambitioner är absurda. En mans längtan efter en kvinna är oskuld i sig självt jämfört med lusten efter en evig personlig lycka. Sinnet är en bedragare. Ju frommare det verkar, desto värre är sveket.

Fråga: Människor kommer ofta till dig med sina världsliga problem och ber om hjälp. Hur vet du vad du ska säga till dem?
M: Jag berättar bara vad jag tänker på för tillfället. Jag har inget standardiserat förfarande för att hantera människor.

F: Du är säker på dig själv. Men när människor kommer till mig för att få råd, hur kan jag då vara säker på att mina råd är rätt?
M: Titta på vilket tillstånd du befinner dig i, från vilken nivå du talar. Om du talar från sinnet kan du ha fel. Om du talar utifrån full insikt i situationen, med dina egna mentala vanor i bakgrunden, kan ditt råd vara ett riktigt svar. Det viktigaste är att vara fullt medveten om att varken du eller mannen framför dig är enbart kroppar; om din medvetenhet är klar och fullständig är ett misstag mindre sannolikt.

64

Det som behagar dig, håller dig tillbaka

Frågeställare: Jag är pensionerad revisor och min fru arbetar med socialt arbete för fattiga kvinnor. Vår son ska åka till Förenta staterna och vi kom för att följa med honom. Vi är panjabier, men vi bor i Delhi. Vi har en guru av Radha-Soami-tro och vi värdesätter *satsang* högt. Vi känner oss mycket lyckligt lottade att ha kommit hit. Vi har träffat många heliga människor och vi är glada över att få träffa ytterligare en.
Maharaj: Du har träffat många ankariter och asketiker, men en

En fullt förverkligad människa som är medveten om sin gudomlighet *(swarupa)* är svår att hitta. Helgon och yogis får genom enorma ansträngningar och uppoffringar många mirakulösa krafter och kan göra mycket gott genom att hjälpa människor och inspirera till tro, men det gör dem inte perfekta. Det är inte en väg till verkligheten, utan endast en berikning av det falska. All ansträngning leder till mer ansträngning; det som byggts upp måste upprätthållas, det som förvärvats måste skyddas mot förfall eller förlust. Det som kan gå förlorat är inte riktigt ens eget, och det som inte är ens eget, vad kan man ha för nytta av det? I min värld är det inget man driver på, allting sker av sig självt. All exis- tens är i rum och tid, begränsad och tillfällig. Den som existerar är också begränsad och tillfällig. Jag bryr mig varken om "vad som existerar" eller om "vem som existerar". Jag tar min ställning bortom, där jag är både både och ingetdera.

De personer som efter mycket ansträngning och botgöring har uppfyllt sina ambitioner och uppnått högre nivåer av erfarenhet och handling är vanligtvis mycket medvetna om sin ställning; de klassificerar människor i hierarkier, från den lägsta icke-påverkade till den högsta påverkade. För mig är alla likvärdiga. Det finns skillnader i utseende och uttryck, men de spelar ingen roll. Precis som formen på en guldprydnad inte påverkar guldet, så förblir människans väsen opåverkat. Där denna känsla av jämlikhet saknas betyder det att verkligheten inte har berörts.

Det räcker inte med kunskap, utan den som vet måste också vara känd. Panditerna och yogis kan veta många saker, men vad är det för nytta med enbart kunskap när man inte känner till sig själv? Den kommer definitivt att missbrukas. Utan kunskap om den som vet kan det inte finnas någon fred.

Fråga: Hur lär man känna den som vet?

M: Jag kan bara berätta vad jag vet av egen erfarenhet. När jag träffade min guru sa han till mig: "Du är inte vad du tror att du är. Ta reda på vad du är. Titta på känslan "jag är", hitta ditt verkliga jag". Jag lydde honom eftersom jag litade på honom. Jag gjorde som han sa. All min fritid ägnade jag åt att titta på mig själv i tystnad. Och vilken skillnad det gjorde, och hur snabbt! Det tog mig bara tre år att inse min sanna natur. Min guru dog strax efter att jag hade träffat honom, men det gjorde ingen skillnad. Jag kom ihåg vad han hade sagt till mig och framhärdade. Frukten av det är här, hos mig.

F: Vad är det?
M: Jag känner mig själv som jag är i verkligheten. Jag är varken kroppen, sinnet eller de mentala förmågorna. Jag är bortom alla dessa.

F: Är du bara ingenting?
M: Kom igen, var förnuftig. Självklart är jag det, påtagligt. Men jag är inte vad du tror att jag är. Detta säger allt.

F: Det säger mig ingenting.
M: För att det inte kan berättas. Man måste skaffa sig sina egna erfarenheter. Du är van att hantera saker, fysiska och mentala. Jag är inte en sak, och det är inte du heller. Vi är varken materia eller energi, varken kropp eller sinne. När du väl har fått en glimt av ditt eget väsen kommer du inte att tycka att jag är svår att förstå.

Vi tror på så många saker på hörsägen. Vi tror på olika länder och människor, på himlar och helveten, på gudar och gudar, för att vi har fått höra det. På samma sätt har vi fått höra om oss själva, våra föräldrar, vårt namn, vår position, våra uppgifter och så vidare. Vi brydde oss aldrig om att kontrollera. Vägen till sanningen går genom att förstöra det falska. För att förstöra det falska måste du ifrågasätta dina mest invanda övertygelser. Av dessa är föreställningen att du är kroppen den värsta. Med kroppen kommer världen, med världen - Gud, som antas ha skapat världen och så börjar det - rädslor, religioner, böner, offer, alla möjliga system.

- Allt för att skydda och stödja den barnman som skrämts till vansinne av monster som han själv har skapat. Inse att det du är varken kan födas eller dö och när rädslan försvinner upphör allt lidande.

Det som sinnet uppfinner, förstör sinnet. Men det verkliga är inte uppfunnet och kan inte förstöras. Håll fast vid det som sinnet inte har någon makt över. Det jag berättar om finns varken i det förflutna eller i framtiden. Det finns inte heller i det dagliga livet så som det flyter i nuet. Det är tidlöst och dess totala tidlöshet är bortom sinnet. Min guru och hans ord: "Du är mig själv" är tidlöst med mig. I början var jag tvungen att fästa mitt sinne vid dem, men nu har det blivit naturligt och lätt. Den punkt då sinnet accepterar guruns ord som sanna och lever efter dem spontant och i varje detalj i det dagliga livet är tröskeln till förverkligande. På sätt och vis är det frälsning genom tro, men tron måste vara in- spänd och varaktig.

Du får dock inte tro att tron i sig själv räcker. Tro

som uttrycks i handling är en säker väg till förverkligande. Av alla medel är det det mest effektiva. Det finns lärare som förnekar tron och enbart litar på förnuftet. I själva verket är det inte tro de förnekar, utan blinda övertygelser. Tro är inte blind. Det är viljan att försöka.

Fråga: Vi fick höra att av alla former av andlig praktik är det mest effektiva att praktisera attityden som ett enkelt vittne. Hur kan det jämföras med tro?

M: Vittnesmålsattityden är också en tro; det är en tro på sig själv. Man tror att man inte är det man upplever och man ser på allting som på avstånd. Det finns ingen ansträngning i att vittna. Du förstår att du bara är vittnet och förståelsen agerar. Du behöver inget mer, du behöver bara komma ihåg att du bara är vittnet. Om du i vittnestillståndet frågar dig själv: "Vem är jag?" kommer svaret genast, även om det är ordlöst och tyst. Sluta vara objektet och bli subjektet i allt som händer; när du väl har vänt dig inåt kommer du att finna dig själv bortom subjektet. När du har funnit dig själv kommer du att upptäcka att du också är bortom objektet, att både subjektet och objektet existerar i dig, men att du inte är någon av dem.

Fråga: Du talar om sinnet, om det bevittnande medvetandet bortom sinnet och om den Supreme, som är bortom medvetandet. Menar du att till och med medvetandet inte är verkligt?

M: Så länge du använder dig av termerna verkligt - overkligt, är medvetenhet den enda verklighet som kan existera. Men den Högsta är bortom alla dis- tinktioner och för den är termen "verklig" inte tillämplig, för i den är allting verkligt och behöver därför inte betecknas som sådant. Den är själva källan till verklighet, den ger verklighet till allt den berör. Den kan helt enkelt inte förstås med ord. Även en direkt erfarenhet, hur sublim den än är, är bara ett vittnesbörd, inget mer.

F: Men vem skapar världen?

M: Det universella sinnet *(chidakash)* skapar och avskaffar allting. Den Högsta *(paramakash)* ger verklighet åt allt som blir till: Att säga att den är den universella kärleken är kanske det närmaste vi kan komma den i ord. Precis som kärleken gör den allting verkligt, vackert och önskvärt.

F: Varför är det önskvärt?

M: Varför inte? Varifrån kommer alla de starka attraktioner som

som får alla skapade ting att reagera på varandra, som för människor samman, om inte från den Högsta? Undvik inte begäret; se bara till att det flyter in i de rätta kanalerna. Utan begär är du död. Men med låga önskningar är du ett spöke.

Fråga: Vilken är den erfarenhet som kommer närmast Supreme?
M: En enorm frid och gränslös kärlek. Inse att allt som är sant, ädelt och vackert i universum kommer från dig, att du själv är källan till det. De gudar och gudinnor som övervakar världen kan vara de mest underbara och härliga varelser; ändå är de som de vackert klädda tjänare som förkunnar sin herres makt och rikedomar.

F: Hur når man den högsta staten?
M: Genom att avstå från alla mindre önskningar. Så länge du är nöjd med det mindre kan du inte få det högsta. Det som behagar dig håller dig tillbaka. Tills du inser alltings otillfredsställdhet, dess förgänglighet och begränsning och samlar dina energier i en enda stor längtan, är inte ens det första steget taget. Å andra sidan är integriteten i längtan efter det Högsta i sig själv en kallelse från det Högsta. Ingenting, vare sig fysiskt eller mentalt, kan ge dig frihet. Du är fri när du förstår att din bon- dage är ditt eget skapande och du slutar att smida de kedjor som binder dig.

Fråga: Hur hittar man tron på en guru?
M: Att hitta en guru och att lita på honom är en sällsynt tur. Det händer inte ofta.

F: Är det ödet som bestämmer?
M: Att kalla det öde förklarar inte mycket. När det händer kan man inte säga varför det händer och man döljer bara sin okunskap genom att kalla det *karma* eller nåd eller Guds vilja.

Fråga: Krishnamurti säger att det inte behövs någon guru.
M: Någon måste berätta om den högsta verkligheten och vägen dit. Krishnamurti gör inget annat. På ett sätt har han rätt - de flesta så kallade lärjungar litar inte på sina guruer; de lyder dem inte och överger dem till slut. För sådana lärjungar skulle det ha varit oändligt mycket bättre om de inte hade haft någon guru alls och bara tittat inåt för att få vägledning. Att hitta en levande guru är

en sällsynt möjlighet och ett stort ansvar. Man bör inte behandla dessa frågor lättvindigt. Ni människor är ute efter att köpa er himlen och ni inbillar er att gurun kommer att tillhandahålla den för ett pris. Ni försöker göra en affär genom att erbjuda lite men begära mycket. Ni lurar ingen utom er själva.

Fråga: Din guru sa till dig att du är den Högsta och du litade på honom och agerade därefter. Vad gav dig denna tillit?
M: Säg, jag var bara rimlig. Det hade varit dumt att inte lita på honom. Vilket intresse skulle han kunna ha av att vilseleda mig?

F: Du sa till en frågeställare att vi är lika, att vi är jämlika. Jag kan inte tro det. Eftersom jag inte tror på det, vad har jag då för nytta av ditt uttalande?
M: Din otrohet spelar ingen roll. Mina ord är sanna och de kommer att göra sitt jobb. Detta är skönheten i ädelt sällskap *(satsang).*

F: Kan det anses vara en andlig praktik att bara sitta nära dig?
M: Självklart. Livets flod flyter. En del av dess vatten finns här, men så mycket av det har redan nått sitt mål. Du känner bara till nuet. Jag ser mycket längre in i det förflutna och i framtiden, in i vad du är och vad du kan bli. Jag kan inte annat än se dig som mitt jag. Det ligger i kärlekens natur att inte se någon skillnad.

F: Hur kan jag se mig själv som du ser mig?
M: Det räcker om du inte föreställer dig att du är kroppen. Det är föreställningen om att "jag är kroppen" som är så olycksbådande. Den förblindar dig helt och hållet för din verkliga natur. Tro inte ens för ett ögonblick att du är kroppen. Ge dig själv inget namn, ingen form. I mörkret och tystnaden finner man verkligheten.

Fråga: Måste jag inte med viss övertygelse tänka att jag inte är kroppen? Var ska jag hitta en sådan övertygelse?
M: Uppför dig som om du var helt övertygad så kommer förtroendet att komma. Vad är nyttan med bara ord? En formel, ett mentalt mönster kommer inte att hjälpa dig. Men osjälviskt handlande, fritt från all oro för kroppen och dess intressen, kommer att föra dig in i verklighetens hjärta.

Fråga: Varifrån får jag mod att agera utan övertygelse?

M: Kärleken ger dig modet. När du möter någon som är helt och hållet beundransvärd, kärleksvärd, sublim, kommer din kärlek och beundran att ge dig lusten att agera ädelt.

Q: Alla vet inte hur man beundrar de beundransvärda. De flesta människor är helt okänsliga.

M: Livet kommer att få dem att uppskatta. Själva tyngden av den samlade erfarenheten kommer att ge dem ögon att se. När du möter en värdig man kommer du att älska och lita på honom och följa hans råd. Detta är de förverkligade människornas roll - att sätta ett exempel på perfektion för andra att beundra och älska. Skönhet i liv och karaktär är ett enormt bidrag till det gemensamma bästa.

F: Måste vi inte lida för att växa?

M: Det räcker att veta att det finns lidande, att världen lider. Varken njutning eller smärta upplyser i sig själva: Endast förståelse gör det. När du väl har förstått sanningen att världen är full av lidande, att det är en katastrof att födas, kommer du att finna lusten och energin att gå bortom det. Njutning får dig att somna och smärta väcker dig. Om du inte vill lida ska du inte somna. Du kan inte lära känna dig själv enbart genom lycka, för lycka är din egen natur. Du måste möta motsatsen, det du inte är, för att finna upplysning.

65

Ett lugnt sinne är allt du behöver

Frågeställare: Jag mår inte bra. Jag känner mig ganska svag. Vad ska jag göra?
Maharaj: Vem mår dåligt, du eller kroppen?

Q: Min kropp, naturligtvis.
M: Igår mådde du bra. Vad kändes bra?

F: Kroppen.
M: Du var glad när kroppen mådde bra och du är ledsen när kroppen mår dåligt. Vem är glad en dag och ledsen nästa dag?

F: Sinnet.
M: Och vem känner till det variabla sinnet?

F: Sinnet.
M: Sinnet är den som vet. Vem känner till den som vet?

Fråga: Känner inte den som vet sig själv?
M: Sinnet är diskontinuerligt. Gång på gång försvinner det, som i sömn, i svimning eller i distraktion. Det måste finnas något kontinuerligt för att registrera diskontinuitet.

F: Sinnet minns. Detta står för kontinuitet.
M: Minnet är alltid partiellt, opålitligt och flyktigt. Det förklarar inte den starka identitetskänsla som genomsyrar medvetandet, känslan "jag är". Ta reda på vad som ligger till grund för detta.

Fråga: Hur djupt jag än letar hittar jag bara sinnet. Dina ord "bortom sinnet" ger mig ingen ledtråd.
M: När du tittar med sinnet kan du inte gå bortom det. För att gå bortom det måste du se bort från sinnet och dess innehåll.

F: I vilken riktning ska jag titta?
M: Alla riktningar finns i sinnet! Jag ber dig inte att titta i någon särskild riktning. Se bara bort från allt som händer.

i ditt sinne och för den till känslan "jag är". "Jag är" är inte en riktning. Det är negationen av alla riktningar. I slutändan måste även "jag är" försvinna, för du behöver inte fortsätta att hävda det som är uppenbart. Att föra sinnet till känslan "jag är" hjälper bara till att vända sinnet bort från allt annat.

F: Vart leder allt detta mig?
M: När sinnet hålls borta från sina bekymmer blir det tyst. Om du inte stör detta lugn och stannar i det, finner du att det genomsyras av ett ljus och en kärlek som du aldrig har känt till, och ändå känner du genast igen det som din egen natur. När du väl har gått igenom denna erfarenhet kommer du aldrig att bli samma människa igen; det oregerliga sinnet kan bryta dess frid och utplåna dess visioner, men det är tvunget att återvända, förutsatt att ansträngningen upprätthålls; fram till den dag då alla band bryts, förvillelser och fasthållanden upphör och livet blir ytterst kon- centrerat i nuet.

F: Vad gör det för skillnad?
M: Sinnet finns inte längre. Det finns bara kärlek i handling.

Fråga: Hur ska jag känna igen detta tillstånd när jag når det?
M: Det finns ingen rädsla.

F: Hur kan jag förbli orädd i en värld full av mysterier och faror?
M: Din egen lilla kropp är också full av mysterier och faror, men du är inte rädd för den, för du tar den som din egen. Vad du inte vet är att hela universum är din kropp och att du inte behöver vara rädd för den. Du kan säga att du har två kroppar: den personliga och den universella. Den personliga kommer och går, den uni- versala är alltid med dig. Hela skapelsen är din universella kropp. Du är så förblindad av det personliga att du inte ser det universella. Denna blindhet kommer inte att upphöra av sig själv - den måste lösas upp på ett skickligt och medvetet sätt. När alla illusioner är oförstående och övergivna når du det felfria och perfekta tillståndet där alla skillnader mellan det personliga och det uni- versella inte längre finns.

Fråga: Jag är en person och därför begränsad i tid och rum. Jag har liten rymd och varar bara några få ögonblick; jag kan inte ens föreställa mig att jag är evig och allomfattande.

M: Det *är* du i alla fall. När du dyker djupt in i dig själv på jakt efter din sanna natur kommer du att upptäcka att endast din kropp är liten och att endast ditt minne är kort, medan livets stora ocean är ditt.

Fråga: Själva orden "jag" och "universellt" är motsägelsefulla. Det ena exkluderar det andra.
M: Det gör de inte. Identitetskänslan genomsyrar det universella. Sök och du kommer att upptäcka den universella personen, som är du själv och oändligt mycket mer.

Hur som helst, börja med att inse att världen finns i dig, inte du i världen.

F: Hur kan det vara möjligt? Jag är bara en del av världen. Hur kan hela världen finnas med i en del, utom genom reflektion, som en s p e g l i n g ?
M: Det du säger är sant. Din personliga kropp är en del i vilken helheten återspeglas på ett underbart sätt. Men du har också en universell kropp. Du kan inte ens säga att du inte känner till den, för du ser och upplever den hela tiden. Det är bara du som kallar den för "världen" och är rädd för den.

F: Jag känner att jag känner min lilla kropp, medan jag inte känner den andra, utom genom vetenskapen.
M: Din lilla kropp är full av mysterier och underverk som du inte känner till. Även där är vetenskapen din enda guide. Både anatomi och astronomi beskriver dig.

Fråga: Även om jag accepterar din doktrin om den universella kroppen som en fungerande teori, på vilket sätt kan jag testa den och vilken nytta har jag av den?
M: Eftersom du känner dig själv som en person som bor i båda kropparna kommer du inte att förneka någonting. Hela universum kommer att vara din angelägenhet; varje levande varelse kommer du att älska och hjälpa på det ömmaste och klokaste sätt. Det kommer inte att finnas någon intressekonflikt mellan dig och andra. All exploatering kommer att upphöra helt och hållet. Varje handling från din sida kommer att vara välgörande, varje rörelse kommer att vara en välsignelse.

Fråga: Det är mycket lockande, men hur ska jag gå vidare för att förverkliga mitt universella väsen?
M: Du har två möjligheter: du kan ge ditt hjärta och din hjärna till självupptäckt, eller så accepterar du mina ord i förtroende och agerar i enlighet med dem-

ningsvis. Med andra ord, antingen blir du helt självupptagen eller helt oupptagen av dig själv. Det är ordet "helt" som är viktigt. Du måste vara extrem för att nå den Högsta.

F: Hur kan jag sträva efter sådana höjder, när jag är så liten och begränsad som jag är? **M:** Förstå dig själv som medvetandets hav i vilket allting sker. Detta är inte svårt. Lite uppmärksamhet, en noggrann observation av sig själv, och du kommer att se att ingen händelse ligger utanför ditt medvetande.

Fråga: Världen är full av händelser som inte syns i mitt medvetande.
M: Även din kropp är full av händelser som inte syns i ditt medvetande. Detta hindrar dig inte från att hävda att din kropp är din egen. Du känner världen precis som du känner din kropp - genom dina sinnen. Det är ditt sinne som har separerat världen utanför din hud från världen inuti och ställt dem i motsats till varandra. Detta har skapat rädsla och hat och allt elände i livet.

Fråga: Jag förstår inte vad du säger om att gå bortom medvetandet. Jag förstår orden, men jag kan inte visualisera upplevelsen. När allt kommer omkring har du själv sagt att alla erfarenheter finns i medvetandet.
M: Du har rätt, det kan inte finnas någon erfarenhet bortom medvetandet. Ändå finns det en erfarenhet av att bara *vara.* Det finns ett tillstånd bortom medvetandet, som inte är omedvetet. Vissa kallar det för supermedvetande, eller rent medvetande, eller högsta medvetande. Det är ett rent medvetande fritt från subjekt- och objektkopplingen.

F: Jag har studerat teosofi och jag finner inget bekant i det du säger. Jag medger att teosofin endast handlar om manifestation. Den beskriver universum och dess invånare i stora detaljer. Den medger många nivåer av materia och motsvarande erfarenhetsnivåer, men den tycks inte gå längre än så. Det du säger går bortom all erfarenhet. Om det inte går att uppleva, varför överhuvudtaget tala om det? **M:** Medvetandet är intermittent, fullt av luckor. Ändå finns identitetens kontinuitet. Vad beror denna känsla av identitet på, om inte på något som ligger bortom medvetandet?

Fråga: Om jag är bortom sinnet, hur kan jag då förändra mig själv?

M: Varför ska vi ändra något? Sinnet förändras ändå hela tiden. Se på ditt sinne utan passion, det räcker för att lugna det. När det är lugnt kan du gå bortom det. Håll det inte sysselsatt hela tiden. Stoppa det - och *var* bara. Om du ger det vila kommer det att lugna ner sig och återfå sin renhet och styrka. Ständigt tänkande får den att förfalla.

Fråga: Om mitt sanna väsen alltid är med mig, hur kommer det sig att jag är okunnig om det?
M: Eftersom det är mycket subtilt och ditt sinne är grovt, fullt av grova tankar och känslor. Lugna och klargör ditt sinne och du kommer att känna dig själv som du är.

F: Behöver jag sinnet för att känna mig själv?
M: Du är bortom sinnet, men du vet med ditt sinne. Det är uppenbart att kunskapens omfattning, djup och karaktär beror på vilket instrument du använder. Förbättra ditt instrument och din kunskap kommer att förbättras.

Fråga: För att veta perfekt behöver jag ett perfekt sinne.
M: Ett lugnt sinne är allt du behöver. Allt annat kommer att ske på rätt sätt när ditt sinne är tyst. Liksom solen när den går upp gör världen aktiv, så påverkar självkännedom förändringar i sinnet. I ljuset av en lugn och stadig självmedvetenhet vaknar inre energier och utför mirakel utan någon ansträngning från din sida.

F: Menar du att det största arbetet görs genom att inte arbeta?
M: Precis. Förstå att du är ämnad för upplysning. Samarbeta med ditt öde, gå inte emot det, motarbeta det inte. Låt det uppfylla sig självt. Allt du behöver göra är att ge aten- tion till de hinder som skapas av det dåraktiga sinnet.

66

Allt sökande efter lycka är elände

Frågeställare: Jag har kommit från England och är på väg till Madras. Där ska jag träffa min far och vi ska åka med bil över land till London. Jag ska studera psykologi, men jag vet ännu inte vad jag ska göra när jag har fått min examen. Jag kanske försöker mig på industripsykologi eller psykoterapi. Min far är allmänläkare, jag kanske följer samma linje.

Men detta är inte allt jag har att säga. Det finns vissa frågor som inte förändras med tiden. Jag har förstått att ni har några svar på sådana frågor, och det fick mig att komma till er.

Maharaj: Jag undrar om jag är rätt man att svara på dina frågor. Jag vet lite om saker och människor. Jag vet bara att jag är, och det vet du också. Vi är jämbördiga.

F: Självklart vet jag att jag är det. Men jag vet inte vad det betyder. **M:** Det du tar för att vara "jag" i "jag är" är inte du. Att veta att du *är* är naturligt, att veta vad du är är resultatet av många undersökningar. Du måste utforska hela medvetandets fält och gå bortom det. det. För detta måste du hitta rätt lärare och skapa de förutsättningar som krävs för upptäckten. Generallyt sett finns det två sätt: yttre och inre. Antingen lever du med någon som känner sanningen och underkastar dig helt och hållet hans vägledande och formande inflytande, eller så söker du den inre guiden och följer det inre ljuset vart det än leder dig. I båda fallen måste man bortse från sina personliga önskningar och rädslor. Du lär dig antingen genom närhet eller genom undersökning, på det passiva eller det aktiva sättet. Antingen låter du dig bäras av livets och kärlekens flod som representeras av din guru, eller så gör du det själv.

dina egna ansträngningar, med hjälp av din inre stjärna som ledstjärna. I båda fallen måste du gå vidare, du måste vara seriös. Sällsynta är de människor som har turen att hitta någon som är värd att lita på och älska. De flesta av dem måste ta den hårda vägen, vägen av intelligens och förståelse, av diskriminering och avståndstagande *(viveka-vairagya).* Detta är den väg som är öppen för alla.

F: Jag har tur som kom hit: även om jag åker i morgon kan ett samtal med dig påverka hela mitt liv.
M: Ja, när du väl säger "Jag vill hitta sanningen" kommer hela ditt liv att påverkas djupt av det. Alla dina mentala och fysiska vanor, känslor och känslor, önskningar och rädslor, planer och beslut kommer att genomgå en mycket radikal omvandling.

F: När jag väl har bestämt mig för att hitta The Reality, vad gör jag då härnäst?
M: Det beror på ditt temperament. Om du är seriös kommer det sätt du väljer att föra dig till ditt mål. Det är öron- ningen som är den avgörande faktorn.

Fråga: Vad är källan till allvar?
M: Det är hemvisten som får fågeln att återvända till sitt bo och fisken till den bergsbäck där den föddes. Fröet återvänder till jorden när frukten är mogen. Mognad är allt.

F: Och vad kommer att mogna mig? Behöver jag erfarenhet?
M: Du har redan alla erfarenheter du behöver, annars skulle du inte ha kommit hit. Du behöver inte samla på dig mer, utan du måste gå bortom erfarenheten. Vilken ansträngning du än gör, vilken metod *(sadhana)* du än följer, kommer bara att gene- ra mer erfarenhet, men kommer inte att föra dig längre än så. Inte heller att läsa böcker kommer att hjälpa dig. De kommer att berika ditt sinne, men den per- son du är kommer att förbli intakt. Om du förväntar dig några fördelar av ditt sökande, vare sig det är materiellt, mentalt eller andligt, har du missat poängen. Sanningen ger inga fördelar. Den ger dig ingen högre status, ingen makt över andra; allt du får är sanningen och friheten från det falska.

Fråga: Sanningen ger dig säkert makten att hjälpa andra.
M: Detta är bara fantasi, hur ädel den än är! I själva verket hjälper du inte andra, eftersom det inte finns några andra. Ni delar upp människor i ädla och oädla och ni ber de ädla att hjälpa de oädla.

Ni separerar, ni utvärderar, ni dömer och fördömer - i sanningens namn förstör ni den. Själva din önskan att formulera sanningen förnekar den, eftersom den inte kan rymmas i ord. Sanningen kan bara uttryckas genom att förneka det falska - i handling. För detta måste du se det falska som falskt *(viveka)* och förkasta det *(vairagya).* Förnekande av det falska är befriande och energigivande. Det öppnar vägen till fulländning.

F: När vet jag att jag har upptäckt sanningen?
M: När tanken "detta är sant" inte uppstår, uppstår inte "det är sant". Sanningen hävdar inte sig själv, den ligger i att man ser det falska som falskt och förkastar det. Det är meningslöst att söka efter sanning när sinnet är blint för det falska. Det måste rensas från det falska helt och hållet innan sanningen kan komma fram.

F: Men vad är falskt?
M: Det som inte har något väsen är säkert falskt.

Fråga: Vad menar du med att det inte finns någon varelse? Det falska finns där, hårt som en spik.
M: Det som motsäger sig självt har inget väsen. Eller så har det bara en tillfällig varelse, vilket leder till samma sak. För det som har en början och ett slut har ingen mitt. Det är ihåligt. Det har bara det namn och den form som sinnet ger det, men det har varken substans eller väsen.

Fråga: Om allt som passerar inte har något väsen, så har inte heller universum något väsen.
M: Vem förnekar det någonsin? Självklart har universum inget väsen.

F: Vad har det?
M: Det som inte är beroende av sin existens, som inte uppstår när universum uppstår och inte heller uppkommer när universum uppkommer, som inte behöver några bevis, utan som ger verklighet åt allt som det berör. Det ligger i det falska att det för ett ögonblick framstår som verkligt. Man skulle kunna säga att det sanna blir far till det falska. Men det falska är begränsat i tid och rum och produceras av omständigheterna.

F: Hur ska jag bli av med det falska och säkra det riktiga?
M: I vilket syfte?

F: För att leva ett bättre, ett mer tillfredsställande liv, integrerade

och lycklig.
M: Allt som föreställs av sinnet måste vara falskt, eftersom det är relativt och begränsat. Det verkliga är obegripligt och kan inte utnyttjas för ett syfte. Det måste sökas för sin egen skull.

F: Hur kan jag vilja ha det ofattbara?
M: Vad finns det mer som är värt att önska? Det är sant att det verkliga inte kan önskas på samma sätt som en sak önskas. Men man kan se det overkliga som overkligt och kasta det bort. Det är förkastandet av det falska som öppnar vägen till det sanna.

F: Jag förstår, men hur ser det ut i det dagliga livet?
M: Egenintresse och egenomsorg är de falska människornas fokus. Ditt dagliga liv vibrerar mellan begär och rädsla. Observera det uppmärksamt och du kommer att se hur sinnet antar otaliga namn och former, som en flod som skummar mellan stenblocken. Spåra varje handling till dess självisk motiv och titta på motivet in- tentativt tills det löses upp.

F: För att leva måste man ta hand om sig själv, man måste tjäna pengar till sig själv.
M: Du behöver inte tjäna pengar för dig själv, men du kan behöva göra det - för en kvinna och ett barn. Du kanske måste fortsätta att arbeta för andras skull. Även bara för att hålla sig vid liv kan det vara en uppoffring. Det finns ingen som helst anledning att vara självisk. Förkasta varje självsökande motiv så snart det syns och du behöver inte söka efter sanningen; sanningen kommer att finna dig.

F: Det finns ett minsta antal behov.
M: Fanns de inte sedan du föddes? Ge upp självupptagenhetens slaveri och var den du är - intelligens och kärlek i handling.

Q: Men man måste överleva!
M: Du kan inte hjälpa att överleva! Det verkliga du är tidlöst och bortom födelse och död. Och kroppen överlever så länge den behövs. Det är inte viktigt att den lever länge. Ett fullt liv är bättre än ett långt liv.

F: Vem kan säga vad som är ett fullvärdigt liv? Det beror på min kulturella bakgrund.

M: Om du söker verkligheten måste du frigöra dig från alla baksidor, från alla kulturer, från alla tanke- och känslomönster. Till och med tanken på att vara man eller kvinna, eller ens människa, bör förkastas. Livets ocean innehåller alla, inte bara människor. Så överge först och främst all självidentifikation, sluta tänka på dig själv som den och den, den och den, den och den, den eller den. Överge all självbekymmer, oroa dig inte för din välfärd, materiell eller andlig, överge varje önskan, grov eller subtil, sluta tänka på prestationer av något slag. Du är fullständig här och nu, du behöver absolut ingenting.

Det betyder inte att du måste vara hjärnlös och dumdristig, obetänksam eller likgiltig, bara den grundläggande oron för dig själv måste försvinna. Du behöver lite mat, kläder och husrum för dig och dina vänner, men detta kommer inte att skapa problem så länge som girighet inte tas för ett behov. Lev i samklang med saker och ting som de är och inte som man föreställer sig dem.

F: Vad är jag om jag inte är människa?

M: Det som får dig att tro att du är en människa är inte mänskligt. Det är bara en dimensionslös punkt i medvetandet, ett medvetet ingenting; allt du kan säga om dig själv är: "Jag är". Du är ren varelse - medvetenhet - lycka. Att inse detta är slutet på allt sökande. Du kommer till det när du ser allt du tror att du själv är som ren fantasi och står på avstånd i ren medvetenhet om det övergående som övergående, inbillning som inbillning, overklig som overklig, overklig som overklig. Det är inte alls svårt, men det krävs distansering. Det är fasthållandet vid det falska som gör det sanna så svårt att se. När du väl förstår att det falska behöver tid och att det som behöver tid är falskt, är du närmare verkligheten, som är tidlös, alltid i nuet. Evighet i tiden är bara upprepning, som klockans rörelse. Den flyter från det förflutna in i framtiden i all oändlighet, en tom evighet. Verkligheten är det som gör nuet så vitalt, så annorlunda än det förflutna och framtiden, som bara är mentala. Om man behöver tid för att uppnå något måste det vara falskt. Det verkliga är alltid med dig; du behöver inte vänta för att bli det du *är.* Bara du inte får låta ditt sinne gå ut ur dig själv i sökandet. När du vill ha något, fråga dig själv: behöver jag det verkligen? och om svaret är nej, låt det då bara falla.

F: Får jag inte vara lycklig? Jag kanske inte behöver något, men om det kan

gör mig lycklig, borde jag inte ta tag i den?
M: Ingenting kan göra dig lyckligare än du är. Allt sökande efter lycka är elände och leder till mer elände. Den enda lycka som är värd namnet är den naturliga lyckan hos medvetna varelser.

F: Behöver jag inte en hel del erfarenhet innan jag kan nå en sådan hög nivå av medvetenhet?
M: Erfarenheterna lämnar bara minnen efter sig och ökar den börda som redan är tung nog. Du behöver inga fler erfarenheter. De tidigare erfarenheterna är tillräckliga. Och om du känner att du behöver mer, se in i hjärtat på människor runt omkring dig. Du kommer att finna en mängd olika erfarenheter som du inte skulle kunna gå igenom på tusen år. Lär dig av andras sorger och rädda dig själv dina egna. Det är inte erfarenhet som du behöver, utan friheten från all erfarenhet. Var inte girig efter erfarenhet; du behöver ingen.

F: Går du inte själv igenom upplevelser?
M: Det händer saker runt omkring mig, men jag deltar inte i dem. En händelse blir en upplevelse först när jag är känslomässigt involverad. Jag befinner mig i ett tillstånd som är fullständigt, som inte försöker att förbättra sig själv. Vad har jag för nytta av erfarenhet?

F: Man behöver kunskap, utbildning.
M: För att hantera saker och ting krävs kunskap om saker och ting. För att hantera människor behövs insikt och sympati. För att hantera sig själv behöver man ingenting. Var den du är: en medveten varelse och kom inte bort från dig själv.

F: Universitetsutbildning är det mest användbara.
M: Det är ingen tvekan om att det hjälper dig att försörja dig. Men det lär dig inte hur du ska leva. Du studerar psykologi. Den kan hjälpa dig i vissa situationer. Men kan du leva genom psykologi? Livet är värt namnet endast när det återspeglar verkligheten i handling. Inget universitet kan lära dig hur du ska leva så att du kan säga när tiden för döden kommer: Jag har levt bra, jag behöver inte leva igen. De flesta av oss dör och önskar att vi kunde leva igen. Så många misstag har begåtts, så mycket har lämnats ogjort. De flesta människor vegeterar, men lever inte. De samlar bara erfarenheter och berikar sitt minne. Men erfarenhet är ett förnekande av verkligheten, som är

varken sensorisk eller konceptuell, varken av kroppen eller sinnet, även om den omfattar och överskrider båda.

F: Men erfarenhet är det mest användbara. Genom erfarenhet lär man sig att inte röra en låga.

M: Jag har redan sagt att kunskap är mest användbar för att hantera saker och ting. Men den talar inte om hur man hanterar människor och sig själv, hur man lever ett liv. Vi talar inte om att köra bil eller tjäna pengar. För detta behövs erfarenhet. Men för att vara ett ljus för dig själv hjälper dig inte materiell kunskap. Du behöver något mycket mer intimt och djupare än medial kunskap, för att vara ditt själv i ordets rätta bemärkelse. Ditt yttre liv är oviktigt. Du kan bli nattväktare och leva lyckligt. Det är vad du är i ditt inre som är viktigt. Din inre frid och glädje måste du förtjäna. Det är mycket svårare än att tjäna pengar. Inget universitet kan lära dig att vara dig själv. Det enda sättet att lära sig är genom övning. Börja genast att vara dig själv. Förkasta allt du inte är och gå allt djupare. Precis som en man som gräver en brunn kastar bort det som inte är vatten, tills han når de vattenbärande lagren, så måste du kasta bort det som inte är ditt eget, tills det inte finns något kvar som du kan förneka. Du kommer att upptäcka att det som finns kvar är ingenting som sinnet kan haka fast vid. Du är inte ens en människa. Du *är* bara - en punkt av medvetande, som är samspänd med tid och rum och bortom båda, den yttersta orsaken, som i sig själv är oförorsakad. Om du frågar mig: "Vem är du? Mitt svar skulle vara: Ingenting särskilt. Ändå är jag.

Fråga: Om du inte är något särskilt, måste du vara universum.

M: Vad är universellt - inte som ett koncept utan som ett sätt att leva? Att inte separera, att inte motsätta sig, utan att förstå och älska det som berör dig är att leva universellt. Att verkligen kunna säga: Jag är världen, världen är jag, jag är hemma i världen, världen är min egen. Varje existens är min existens, varje medvetande är mitt medvetande, varje sorg är min sorg och varje glädje är min glädje - detta är det universella livet. Ändå är mitt verkliga väsen, och ditt också, bortom universum och därför bortom kategorierna av det partikulära och det universella. Den är vad den är, helt självständig och oberoende.

F: Jag har svårt att förstå det.

M: Du måste ge dig själv tid att grubbla över dessa saker. De gamla spåren måste raderas i din hjärna, utan att nya bildas. Du måste inse dig själv som den orörliga, bakom och bortom det rörliga, det tysta vittnet till allt som händer.

F: Betyder det att jag måste ge upp alla idéer om ett aktivt liv?

M: Inte alls. Det kommer att bli äktenskap, det kommer att bli barn, det kommer att bli att tjäna pengar för att försörja en familj; allt detta kommer att ske i det naturliga händelseförloppet, för ödet måste uppfylla sig självt; du kommer att gå igenom det utan motstånd, möta uppgifterna som de kommer, vara uppmärksam och noggrann, både i små och stora saker. Men den ge- nerella attityden kommer att vara en kärleksfull distansering, enorm välvilja, utan förväntningar på återbäring, konstant givande utan att be om det. I äktenskapet är du varken make eller hustru, du är kärleken mellan de två. Du är den klarhet och vänlighet som gör allting ordnat och lyckligt. Det kan verka vagt för dig, men om du tänker lite kommer du att upptäcka att det mystiska är högst praktiskt, för det gör ditt liv kreativt lyckligt. Ditt medvetande höjs till en högre dimension, varifrån du ser allting mycket klarare och med större intensitet. Du inser att den person som du blev vid födseln och kommer att upphöra att vara vid döden är tillfällig och falsk. Du är inte den sensuella, emo- tionella och intellektuella personen som grips av begär och rädslor. Ta reda på ditt verkliga väsen. Vad är jag? är den grundläggande frågan för all filosofi och psykologi. Gå djupt in i den.

67

Erfarenhet är inte den verkliga saken

Maharaj: Sökaren är den som söker sig själv. Snart upptäcker han att han inte kan vara sin egen kropp. När övertygelsen: "Jag är inte kroppen" blir så väl förankrad att han inte längre kan känna, tänka och handla för och på kroppens vägnar, kommer han lätt att upptäcka att han är det universella väsendet, vetande, handlande, att i honom och genom honom är hela universum verkligt, medvetet och aktivt. Detta är problemets kärna. Antingen är du kroppsmedveten och en slav av omständigheterna, eller så är du det universella medvetandet självt - och har full kontroll över varje händelse.

Men medvetandet, vare sig det är individuellt eller universellt, är inte min sanna hemvist; jag är inte i det, det är inte mitt, det finns inget "jag" i det. Jag är bortom, även om det inte är lätt att förklara hur man kan vara varken medveten eller omedveten, utan bara bortom. Jag kan inte säga att jag är i Gud eller att jag är Gud; Gud är det universella ljuset och kärleken, det universella vittnet: Jag är bortom det universella till och med.

Frågeställare: I så fall är du utan namn och form. Vad för slags varelse har du?

M: Jag är vad jag är, varken formell eller formlös, varken medveten eller omedveten. Jag står utanför alla dessa kategorier.

F: Du använder dig av neti-neti-metoden (inte detta, inte detta).

M: Du kan inte hitta mig genom att bara förneka. Jag är både allt och ingenting. Inte heller både och, inte heller någotdera. Dessa definitioner gäller för universums herre, inte för mig.

F: Har du för avsikt att förmedla att du bara är ingenting.

M: Åh, nej! Jag är fullständig och perfekt. Jag är den som är

vara, kunskapen om att veta, lyckans fullhet. Ni kan inte reducera mig till tomhet!

F: Om du är bortom ord, vad ska vi då prata om? Metafysiskt sett håller det du säger ihop; det finns ingen inre motsättning. Men det finns ingen mat för mig i det du säger. Det är så fullständigt bortom mina brådskande behov. När jag ber om bröd ger du juveler. De är vackra, utan tvekan, men jag är hungrig.

M: Det är inte så. Jag erbjuder dig precis det du behöver - uppvaknande. Du är inte hungrig och behöver inget bröd. Du behöver upphörande, avstående, frigörelse. Det du tror att du behöver är inte vad du behöver. Ditt verkliga behov vet jag, inte du. Du behöver återgå till det tillstånd i vilket jag är - ditt naturliga tillstånd. Allt annat som du kan tänka dig är en illusion och ett hinder. Tro mig, du behöver inget annat än att vara det du är. Du inbillar dig att du kommer att öka ditt värde genom förvärv. Det är som att guld tror att ett tillskott av koppar kommer att förbättra det. Det räcker med att eliminera och rena sig, att avstå från allt som är främmande för din natur. Allt annat är fåfänga.

F: Det är lättare sagt än gjort. En man kommer till dig med magsmärtor och du råder honom att avlägsna magen. Naturligtvis finns det inga problem utan sinnet. Men sinnet finns där - högst påtagligt.

M: Det är sinnet som talar om för dig att sinnet finns där. Låt dig inte luras. Alla de ändlösa argumenten om sinnet är framkallade av sinnet självt, för sitt eget skydd, fortsättning och expansion. Det är den blanka vägran att beakta sinnets vindlingar och konvulsioner som kan föra dig bortom det.

F: Sir, jag är en ödmjuk sökare, medan du är den högsta verkligheten själv. Nu närmar sig sökaren den Högsta för att bli upplyst. Vad gör den Supreme?

M: Lyssna på vad jag säger till dig och rör dig inte från det. Tänk på det hela tiden och ingenting annat. När du har nått så långt överger du alla tankar, inte bara på världen utan även på dig själv. Stanna bortom alla tankar, i tyst varande - medvetenhet. Det är inget framsteg, för det du kommer till finns redan i dig och väntar på dig.

F: Så du säger att jag ska försöka sluta tänka och hålla mig lugn i

idén: "Jag är".

M: Ja, och vilka tankar som än kommer till dig i samband med "jag är", töm dem på all betydelse, ge dem ingen uppmärksamhet.

Fråga: Jag råkar träffa många unga människor från västvärlden och jag tycker att det finns en grundläggande skillnad när jag jämför dem med indierna. Det ser ut som om deras psyke *(antahkarana)* är annorlunda. Begrepp som jaget, verkligheten, det rena sinnet, det universella medvetandet är lätta för det indiska sinnet att förstå. De låter bekanta, de smakar sött. Det västerländska sinnet reagerar inte på dem eller förkastar dem helt enkelt. Den konkretiserar och vill genast använda dem i de accepterade värderingarnas tjänst. Dessa värden är ofta personliga: hälsa, välbefinnande, välstånd; ibland är de sociala - ett bättre samhälle, ett lyckligare liv för alla; alla är kopplade till världsliga problem, personliga eller opersonliga. En annan svårighet som man ofta stöter på när man talar med västerlänningar är att för dem är allting erfarenhet - liksom de vill uppleva mat, dryck och kvinnor, konst och resor, så vill de uppleva yoga, förverkligande och befrielse. För dem är det bara ännu en upplevelse som man kan få för ett pris. De föreställer sig att en sådan erfarenhet kan köpas och de förhandlar om priset. När en guru erbjuder ett för högt pris, i form av tid och ansträngning, går de till en annan, som erbjuder delbetalningsvillkor, som till synes är mycket enkla, men som är behäftade med oöverstigliga villkor. Det är den gamla historien om att inte tänka på den grå apan när man tar medicinen! I det här fallet handlar det om att inte tänka på världen, att "överge allt jag", att "släcka alla begär", att "bli perfekta celibater" osv. Naturligtvis pågår det ett enormt fusk på alla nivåer och resultaten är noll. Vissa guruer överger i ren desperation all disciplin, föreskriver inga villkor, rekommenderar enkelhet, naturlighet, att helt enkelt leva i passiv medvetenhet, utan något mönster av "måste" och "får inte". Och det finns många lärjungar vars tidigare erfarenheter fick dem att ogilla sig själva så mycket att de inte vill se sig själva. Om de inte äcklas, är de uttråkade. De har ett överflöd av självkännedom, de vill ha något annat.

M: Låt dem inte tänka på sig själva om de inte vill det. Låt dem stanna hos en guru, titta på honom, tappa inte bort honom. Snart kommer de att uppleva en sorts lycka, helt ny, aldrig upplevd tidigare.

malm, utom kanske i barndomen. Erfarenheten är så oundvikligt ny att den kommer att väcka deras uppmärksamhet och skapa intresse; när intresset väl har väckts följer en ordentlig tillämpning.

Q: Dessa människor är mycket kritiska och misstänksamma. De kan inte vara annorlunda, eftersom de har gått igenom mycket lärande och många besvikelser. Å ena sidan vill de ha erfarenhet, å andra sidan misstror de den. Hur man når dem vet Gud ensam!

M: Sann insikt och kärlek kommer att nå dem.

Fråga: När de har en andlig erfarenhet uppstår en annan svårighet. De klagar över att upplevelsen inte varar, att den kommer och går på ett slumpmässigt sätt. När de har fått tag i en slickepott vill de suga på den hela tiden.

M: Erfarenheter, hur sublima de än är, är inte det verkliga. Det ligger i dess natur att den kommer och går. Självförverkligande är inte ett förvärv. Den är snarare av karaktären förståelse. När man väl har nått fram till den kan man inte förlora den. Å andra sidan är medvetandet föränderligt, flödande och genomgår en omvandling från ögonblick till ögonblick. Håll inte fast vid medvetandet och dess innehåll. Medvetande som hålls fast upphör. Att försöka bevara en glimt av insikt eller ett utbrott av lycka är destruktivt för det man vill bevara. Det som kommer måste försvinna. Det permanenta är bortom allt som kommer och går. Gå till roten av all erfarenhet, till känslan av att vara. Bortom varande och icke-vara ligger det verkliga verklighetens oändlighet. Försök och försök igen.

F: För att försöka behöver man tro.

M: Det måste finnas en önskan först. När lusten är stark kommer viljan att försöka. Du behöver inte vara säker på att lyckas när önskan är stark. Du är redo att satsa.

F: Stark önskan, stark tro - det är samma sak. Dessa människor litar varken på sina föräldrar eller på samhället, eller ens på sig själva. Allt de rört vid har förvandlats till aska. Ge dem en erfarenhet som är absolut äkta, obestridlig, bortom sinnets argumentationer och de kommer att följa dig till världens ände.

M: Men jag gör ingenting annat! Outtröttligt drar jag deras uppmärksamhet till den enda obestridliga faktorn - att vara. Varandet behöver inga bevis - det bevisar allt annat. Om de bara går djupt in i det faktum att vara och upptäcker den vidd och den härlighet som "jaget" har

am" är dörren, och om de går över dörren och går vidare kommer deras liv att vara fullt av lycka och ljus. Tro mig, den ansträngning som krävs är ingenting jämfört med de upptäckter som man kommer fram till.

F: Det du säger är riktigt. Men dessa människor har varken förtroende eller tålamod. Till och med en kort ansträngning tröttar dem. Det är verkligen patetiskt att se dem famla i blindo och ändå inte kunna hålla fast vid den hjälpande handen. De är så trevliga människor i grunden, men totalt förvirrade. Jag säger till dem: ni kan inte få sanningen på era egna villkor. Ni måste acceptera villkoren. På detta svarar de: Vissa kommer att acceptera villkoren och andra inte. Att acceptera eller inte acceptera är ytligt och oavsiktligt; verkligheten finns i alla; det måste finnas en väg för alla att gå - utan villkor.

M: Det finns en sådan väg som är öppen för alla, på alla nivåer och i alla livets skeden. Alla är medvetna om sig själva. Fördjupning och breddning av självmedvetenheten är den kungliga vägen. Kalla det mindful- ness, eller vittnesmål, eller bara uppmärksamhet - det är för alla. Ingen är omogen för det och ingen kan misslyckas.

Men du får naturligtvis inte bara vara uppmärksam. Din medvetenhet måste också omfatta sinnet. Vittnesmål är i första hand medvetenhet om medvetandet och dess rörelser.

68

Sök efter medvetandets källa

Frågeställare: Vi talade häromdagen om det moderna västerländska sinnets sätt och dess svårigheter att underkasta sig Vedantas moraliska och intellektuella disciplin. Ett av hindren ligger i att unga européer eller amerikaner redan är upptagna av världens katastrofala tillstånd och det brådskande behovet av att ställa det till rätta.

De har inget tålamod med människor som du som predikar om personlig förbättring som en förutsättning för att världen ska bli bättre. De säger att det varken är möjligt eller nödvändigt. Mänskligheten är redo för en förändring av systemen - sociala, ekonomiska och politiska. En världsregering, världspolis, världsplanering och avskaffande av alla fysiska och ideologiska barriärer: det räcker, det behövs ingen personlig förändring. Utan tvekan formar människor samhället, men samhället formar också människor. I ett humant samhälle kommer människor att vara humana. Dessutom ger vetenskapen svar på många frågor som tidigare var religionens område. **Maharaj:** Utan tvekan är strävan efter att förbättra världen e n mycket lovvärd sysselsättning. Om det görs osjälviskt klargör det sinnet och renar hjärtat. Men snart kommer människan att inse att hon förföljer en hägring. Lokala och tillfälliga förbättringar är alltid möjliga och har uppnåtts om och om igen under inflytande av en stor kung eller lärare; men de skulle snart ta slut och lämna mänskligheten i en ny cykel av elände. Det ligger i alla manifestationers natur att det goda och det onda följer varandra i lika hög grad. Den sanna tillflykten finns endast i det omanifesterade.

F: Ger du inte råd om flykt?

M: Tvärtom. Den enda vägen till förnyelse går genom de-

struktur. Du måste smälta ner det gamla smycket till formlöst guld innan du kan forma ett nytt. Endast de människor som har gått bortom världen kan förändra världen. Det har aldrig hänt på annat sätt. De få vars inverkan var långvarig var alla kännare av verkligheten. Nå deras nivå och tala sedan bara om att hjälpa världen.

F: Det är inte floderna och bergen som vi vill hjälpa, utan människorna.
M: Det är inget fel på världen, förutom på de människor som gör den dålig. Gå och be dem att uppföra sig.

F: Begär och rädsla får dem att bete sig som de gör.
M: Precis. Så länge som mänskligt beteende domineras av a v l i d e r l i g h e t och rädsla finns det inte mycket hopp. Och för att veta hur man effektivt kan närma sig människor måste man själv vara fri från allt begär och all rädsla.

Fråga: Vissa grundläggande önskningar och rädslor är oundvikliga, t.ex. när det gäller mat, sex och död.
M: Detta är behov och som behov är de lätta att uppfylla.

F: Även döden är ett behov?
M: Efter att ha levt ett långt och fruktbart liv känner du ett behov av att dö. Begär och rädsla är destruktiva endast när de tillämpas felaktigt. Begär absolut det rätta och frukta det felaktiga. Men när människor önskar det som är fel och fruktar det som är rätt skapar de kaos och förtvivlan.

F: Vad är rätt och vad är fel?
M: Relativt sett är det som orsakar lidande fel och det som lindrar det rätt. Absolut sett är det som för dig tillbaka till verkligheten rätt och det som fördunklar verkligheten är fel.

Fråga: När vi talar om att hjälpa mänskligheten menar vi en kamp mot oordning och lidande.
M: Du talar bara om att hjälpa till. Har du någonsin hjälpt, verkligen hjälpt, en enda människa? Har ni någonsin gjort en enda själ obehövlig för ytterligare hjälp? Kan ni ge en människa karaktär, baserad på full insikt om åtminstone hennes plikter och möjligheter, om inte på insikt om hennes sanna väsen? När du inte vet vad som är bra för dig själv, hur kan du då veta vad som är bra för andra?

F: En tillräcklig tillgång till försörjningsmöjligheter är bra för alla. Du kan vara Gud själv, men du behöver en välmatad kropp för att kunna tala med oss.

M: Det är du som behöver min kropp för att prata med dig. Jag är inte min kropp, och jag behöver den inte heller. Jag är bara vittnet. Jag har ingen egen form.

Ni är så vana vid att tänka på er själva som kroppar med medvetande att ni helt enkelt inte kan föreställa er att medvetandet har kroppar. När ni väl inser att den kroppsliga existensen bara är ett sinnestillstånd, en rörelse i medvetandet, att medvetandets hav är oändligt och evigt, och att ni, när ni är i kontakt med medvetandet, bara är vittnet, kommer ni att kunna dra er tillbaka bortom medvetandet helt och hållet.

Fråga: Det sägs att det finns många nivåer av existens. Finns ni och fungerar ni på alla nivåer? Är du också i himlen *(swarga)* medan du är på jorden?

M: Jag är inte att hitta! Jag är inte en sak som ska få en plats bland andra saker. Allt finns i mig, men jag är inte bland saker. Du berättar för mig om överbyggnaden medan jag ägnar mig åt grunden. Överbyggnaderna stiger och faller, men fundamenten består. Jag är inte intresserad av tran- sienten, medan ni talar om ingenting annat.

F: Ursäkta att jag ställer en märklig fråga. Om någon med ett knivskarpt svärd plötsligt skulle slå dig i huvudet, vilken skillnad skulle det göra för dig?

M: Ingen alls. Kroppen kommer att förlora sitt huvud, vissa kommunikationslinjer kommer att skäras av, det är allt. Två personer talar med varandra i telefon och ledningen bryts. Inget händer med människorna, bara de måste leta efter något annat sätt att kommunicera. Bhagavad Gita säger: "svärdet skär inte av det". Det är bokstavligen så. Det ligger i medvetandets natur att överleva sina vehi- cler. Det är som eld. Den vänder på bränslet, men inte på sig själv. Precis som en eld kan överleva ett berg av bränsle, så överlever medvetandet otaliga kroppar.

F: Bränslet påverkar lågan.

M: Så länge det varar. Om du ändrar bränslets karaktär kommer flammans färg och utseende att förändras.

Nu pratar vi med varandra. För detta krävs närvaro; om vi inte är närvarande kan vi inte prata. Men närvaro i sig självt är inte tillräckligt. Det måste också finnas en önskan att tala.

Framför allt vill vi vara medvetna. Vi kommer att uthärda allt lidande och all förödmjukelse, men vi kommer hellre att förbli medvetna. Om vi inte gör uppror mot detta begär efter erfarenhet och släpper det manifesterade helt och hållet kan det inte bli någon lättnad. Vi kommer återigen att vara fångade.

Fråga: Du säger att du är det tysta vittnet och att du är bortom medvetandet. Finns det ingen motsägelse i det? Om du är bortom medvetandet, vad vittnar du då om?

M: Jag är medveten och omedveten, både medveten och omedveten, varken medveten eller omedveten - jag är vittne till allt detta - men egentligen finns det inget vittne, eftersom det inte finns något att vara vittne till. Jag är helt tom på alla mentala formationer, tom på sinne - men ändå fullt medveten. Detta försöker jag uttrycka genom att säga att jag är bortom sinnet.

F: Hur kan jag nå dig då?

M: Var medveten om att du är medveten och sök källan till medvetandet. Det är allt. Mycket lite kan förmedlas med ord. Det är att göra som jag säger som kommer att ge ljus, inte att jag säger det till dig. Medlen spelar inte så stor roll; det är önskan, lusten, örat som räknas.

69

Föränderlighet är ett bevis på overklighet

Frågeställare: Min vän är tysk och jag är född i England av franska föräldrar. Jag har varit i Indien i över ett år och vandrat från Ashram till Ashram.
Maharaj: Några andliga övningar *(sadhanas)*?

F: Studier och meditation.
M: Vad mediterade du på?

Q: Om vad jag läste.
M: Bra.

F: Vad gör ni, sir?
M: Sittande.

F: Och vad mer?
M: Pratar.

F: Vad pratar du om?
M: Vill du ha en föreläsning? Fråga hellre något som verkligen berör dig, så att du känner starkt för det. Om du inte är känslomässigt engagerad kan du argumentera med mig, men det kommer inte att uppstå någon verklig förståelse mellan oss. Om du säger: "Ingenting oroar mig, jag har inga problem" är det okej för mig, vi kan vara tysta. Men om det är något som verkligen berör dig, då finns det en mening med att prata.

Ska jag fråga dig? Vad är syftet med att ni flyttar från plats till plats?

F: För att träffa människor, för att försöka förstå dem.
M: Vilka människor försöker du förstå? Vad är du ute efter?

Q: Integration.
M: Om du vill integrera måste du veta vem du vill integrera.

Fråga: Genom att träffa människor och observera dem lär man känna sig själv. Det hör ihop.
M: Det går inte nödvändigtvis ihop.

F: Den ena förbättrar den andra.
M: Det fungerar inte på det sättet. Spegeln reflekterar bilden, men bilden förbättrar inte spegeln. Du är varken spegeln eller bilden i spegeln. När du har fulländat spegeln så att den reflekterar korrekt, sant, kan du vända på spegeln och i den se en sann reflektion av dig själv - sann så långt spegeln kan reflektera. Men reflektionen är inte du själv - du är den som ser reflektionen. Förstå det klart och tydligt - vad du än uppfattar är du inte det du uppfattar.

F: Jag är spegeln och världen är bilden?
M: Du kan se både bilden och spegeln. Du är ingen av dem. Vem är du? Följ inte formlerna. Svaret finns inte i ord. Det närmaste du kan säga med ord är: Jag är det som gör perceptionen möjlig, livet bortom upplevaren och hans upplevelse.

Kan du nu skilja dig från både spegeln och bilden i spegeln och stå helt ensam, helt själv?

F: Nej, det kan jag inte.
M: Hur vet du att du inte kan det? Det finns så många saker som du gör utan att veta hur du ska göra det. Du smälter, du cirkulerar ditt blod och din lymfa, du rör dina muskler - allt detta utan att veta hur. På samma sätt uppfattar du, känner och tänker du utan att veta varför och hur. På samma sätt är du dig själv utan att veta det. Det är inget fel med dig som jaget. Det är vad det är till perfektion. Det är spegeln som inte är klar och sann och därför ger dig falska bilder. Du behöver inte korrigera dig själv - bara rätta till din uppfattning om dig själv. Lär dig att separera dig själv från bilden och spegeln, fortsätt att minnas: Gör det pa- tiöst och med övertygelse och du kommer säkert att komma till den direkta visionen av dig själv som källan till varande - vetande - kärlek,

evig, allomfattande, genomträngande. Du är det oändliga fokuset i en kropp. Nu ser du bara kroppen. Försök seriöst så kommer du att se endast det oändliga.

Fråga: Upplevelsen av verkligheten, var kommer den ifrån, varar den?

M: All erfarenhet är med nödvändighet övergående. Men grunden för all erfarenhet är orubblig. Ingenting som kan kallas en händelse kommer att bestå. Men vissa händelser renar sinnet och andra fläckar det. Mo- menter av djup insikt och allomfattande kärlek renar sinnet, medan begär och tårar, avund och ilska, blinda trosuppfattningar och in- tellektuell arrogans förorenar och fördärvar psyket.

F: Är självförverkligande så viktigt?

M: Utan den kommer du att bli uppslukad av önskningar och rädslor, som återigen ger sig själv meningslöst ut i ändlöst lidande. De flesta människor vet inte att det kan finnas ett slut på smärtan. Men när de väl har hört de goda nyheterna är det uppenbart att det är den mest brådskande uppgiften som kan vara att gå bortom all strid och kamp. Du vet att du kan bli fri och nu är det upp till dig. Antingen fortsätter du att för evigt vara hungrig och törstig, längtande, sökande, gripande, hållande, ständigt förlorande och bedrövad, eller så ger du dig helhjärtat ut på jakt efter ett tillstånd av tidlös fulländning till vilket ingenting kan läggas till, från vilket ingenting kan tas bort. I den är alla önskningar och rädslor frånvarande, inte för att de har givits upp, utan för att de har förlorat sin mening.

F: Hittills har jag följt dig. Vad förväntas jag göra nu?

M: Det finns inget att göra. Det är bara att vara. Gör ingenting. Var. Inga bergsbestigningar och inget stillasittande i grottor. Jag säger inte ens: "Var dig själv", eftersom du inte känner dig själv. Var bara. När du har sett att du varken är den "yttre" världen av perceptioner eller den "inre" världen av tänkbara saker, att du varken är kropp eller sinne - *var* bara.

F: Det finns säkert olika grader av insikt.

M: Det finns inga steg till självförverkligande. Det finns inget gradvis i det. Det sker plötsligt och är oåterkalleligt. Du ro- tate in i en ny dimension, sett från vilken de tidigare bara är abstraktioner. Precis som man vid soluppgången ser saker och ting som de är, så ser man vid självförverkligandet allting som det är. Illusionernas värld lämnas bakom sig.

Fråga: Förändras saker och ting i det tillstånd som är en insiktsställning? Blir de färgglada och fulla av mening?
M: Upplevelsen är helt rätt, men det är inte en upplevelse av verkligheten *(sadanubhav),* utan av harmonin *(satvanubhav)* i föreningen.

Q: Men det finns ändå framsteg.
M: Det kan bara ske framsteg i förberedelserna *(sadhana).* Förverkligandet är plötsligt. Frukten mognar långsamt, men faller plötsligt och utan återkomst.

F: Jag är fysiskt och mentalt tillfreds. Vad behöver jag mer?
M: Ditt tillstånd är kanske inte det ultimata. Du kommer att känna igen att du har återvänt till ditt naturliga tillstånd genom en fullständig avsaknad av allt begär och all rädsla. När allt kommer omkring är roten till all önskan och rädsla känslan av att inte vara det du är. På samma sätt som en ur led gör ont bara så länge den är ur form och glöms bort så snart den är återställd, så är all självbekymmeri ett symptom på mental dis- tortion som försvinner så snart man är i det normala tillståndet.

Fråga: Ja, men vad är *sadhana* för att uppnå det naturliga tillståndet? **M:** Håll fast vid känslan "jag är" med uteslutande av allt annat. När sinnet på så sätt blir helt tyst lyser det med ett nytt ljus och vibrerar med ny kunskap. Allt kommer spontant, du behöver bara hålla fast vid "jag är". Precis som när man kommer ut ur sömnen eller ett tillstånd av hänryckning känner man sig utvilad och ändå kan man inte förklara varför och hur man kommer att må så bra, på samma sätt känner man sig vid förverkligandet komplett, uppfylld, fri från nöje-smärta-komplexet, och ändå kan man inte alltid förklara vad som hände, varför och hur. Man kan bara uttrycka det i negativa termer: "Det är inget fel på mig längre". Det är bara genom att jämföra med det förflutna som du vet att du har lämnat det. I övrigt är du bara dig själv. Försök inte att förmedla det till andra. Om du kan det är det inte det riktiga. Var tyst och se hur det uttrycker sig i handling.

F: Om du kan berätta för mig vad jag kommer att bli, kan det hjälpa mig att övervaka min utveckling.
M: Hur kan någon tala om för dig vad du ska bli när det inte finns något att bli? Du upptäcker bara vad du är. Alla

Att forma sig efter ett mönster är ett stort slöseri med tid. Tänk varken på det förflutna eller på framtiden, utan *var* bara.

F: Hur kan jag bara vara? Förändringar är oundvikliga.
M: Förändringar är oundvikliga i det föränderliga, men du är inte föremål för dem. Du är den oföränderliga bakgrunden mot vilken förändringarna uppfattas.

Q: Allt förändras, även bakgrunden förändras. Det behövs ingen oförändrad bakgrund för att märka förändringar. Jaget är tillfälligt - det är bara den punkt där det förflutna möter framtiden.
M: Självklart är det jag som bygger på minnet tillfälligt. Men ett sådant jag kräver en obruten kontinuitet bakom sig. Du vet av erfarenhet att det finns luckor när ditt jag är bortglömt. Vad är det som väcker det till liv igen? Vad väcker dig på morgonen? Det måste finnas någon konstant faktor som överbryggar luckorna i medvetandet. Om du tittar noga kommer du att upptäcka att även ditt dagliga medvetande är en blixt, med luckor som hela tiden kommer emellan. Vad finns i luckorna? Vad kan det vara annat än ditt verkliga väsen, som är tidlöst; sinne och tanklöshet är ett med det.

Fråga: Finns det någon särskild plats som du skulle råda mig att gå till för att uppnå andliga mål?
M: Den enda rätta platsen är inombords. Den yttre världen kan varken hjälpa eller hindra. Inget system, inget handlingsmönster kommer att föra dig till ditt mål. Ge upp allt arbete för en framtid, koncentrera dig helt och hållet på *nuet*, var endast bekymrad över ditt svar på varje rörelse i livet när det sker.

F: Vad är orsaken till lusten att ströva omkring?
M: Det finns ingen orsak. Du drömmer bara att du vandrar omkring. Om några år kommer din vistelse i Indien att framstå som en dröm för dig. Du kommer att drömma någon annan dröm vid den tidpunkten. Inse att det inte är du som rör dig från dröm till dröm, utan drömmarna flyter framför dig och du är det oföränderliga vittnet. Ingen händelse påverkar ditt verkliga väsen - detta är den absoluta sanningen.

F: Kan jag inte röra mig fysiskt och hålla mig stilla inombords?
M: Det kan du, men vad tjänar det till? Om du är seriös kommer du att märka att du till slut kommer att tröttna på att vandra omkring och

beklagar slöseriet med energi och tid. För att hitta dig själv behöver du inte ta ett enda steg.

Fråga: Finns det någon skillnad mellan upplevelsen av Självet *(atman)* och det absoluta *(brahman)?*

M: Det kan inte finnas någon erfarenhet av det absoluta eftersom det är bortom all erfarenhet. Å andra sidan är jaget den upplevande faktorn i varje erfarenhet och bekräftar därmed på ett sätt mångfalden av erfarenheter. Världen kan vara full av saker av stort värde, men om det inte finns någon som köper dem har de inget pris. Det Absoluta innehåller allt som kan upplevas, men utan den som upplever är de som ingenting. Det som gör upplevelsen möjlig är det absoluta. Det som gör den verklig är jaget.

Fråga: Når vi inte det absoluta genom en gradering av erfarenheter? Vi börjar med det grövsta och slutar med det mest sublima.

M: Det kan inte finnas någon erfarenhet utan önskan om den. Det kan finnas graderingar mellan önskningar, men mellan den mest sublima önskan och friheten från all önskan finns en avgrund som måste överskridas. Det overkliga kan se verkligt ut, men det är övergående. Det verkliga är inte rädd för tiden.

Fråga: Är inte det overkliga ett uttryck för det verkliga?

M: Hur kan det vara möjligt? Det är som att säga att sanningen uttrycker sig i drömmar. För den verkliga är det overkliga inte verkligt. Det verkar vara verkligt bara för att du tror på det. Tvivlar du på det, upphör det att existera. När du är kär i någon ger du den verklighet - du föreställer dig att din kärlek är allsmäktig och evig. När den tar slut säger du: "Jag trodde att den var verklig, men det var den inte". Förgänglighet är det bästa beviset på overklighet. Det som är begränsat i tid och rum och endast gäller för en person är inte verkligt. Det verkliga är för alla och för alltid.

Framför allt värdesätter du dig själv. Du skulle inte acceptera någonting i utbyte mot din existens. Önskan att vara är den starkaste av alla önskningar och kommer endast att försvinna när du inser din sanna natur.

F: Även i det overkliga finns det en gnutta verklighet.

M: Ja, den verklighet som du ger den genom att ta den som verklig. Att ha

Om du är övertygad om att du är bunden av din övertygelse, är du bunden av din övertygelse. När solen lyser framträder färgerna. När den går ner försvinner de. Var finns färgerna utan ljuset?

Fråga: Detta är att tänka i termer av dualitet.
M: Allt tänkande är i dualitet. I identiteten överlever ingen tanke.

70

Gud är slutet på all längtan och kunskap

Maharaj: Var kommer du ifrån? Vad har du kommit för?
Frågeställare: Jag kommer från Amerika och min vän kommer från Irland. Jag kom hit för ungefär sex månader sedan och jag reste från Ashram till Ashram. Min vän kom på egen hand.
M: Vad har du sett?

Fråga: Jag har varit på Sri Ramanashram och jag har också besökt Rishikesh. Får jag fråga vad du tycker om Sri Ramana Maharshi?
M: Vi befinner oss båda i samma gamla stat. Men vad vet du om Maharshi? Du tar dig själv för att vara ett namn och en kropp, så allt du uppfattar är namn och kroppar.

F: Om du skulle träffa Maharshi, vad skulle hända?
M: Vi skulle förmodligen känna oss ganska lyckliga. Vi kanske till och med ändrar några ord.

F: Men skulle han känna igen dig som en frigjord man?
M: Självklart. Precis som en människa känner igen en människa, så känner en *gnani* igen en *gnani*. Man kan inte uppskatta det man inte har upplevt. Du är vad du tror att du är, men du kan inte tro att du är något som du inte har upplevt.

F: För att bli ingenjör måste jag lära mig teknik. Vad måste jag lära mig för att bli Gud?
M: Du måste lära dig allting. Gud är slutet på alla begär och all kunskap.

F: Menar du att jag blir Gud bara genom att ge upp min önskan att bli Gud?
M: Alla önskningar måste överges, för genom att önska tar du formen av dina önskningar. När inga önskningar kvarstår återgår du till ditt naturliga tillstånd.

F: Hur vet jag att jag har uppnått perfektion?
M: Du kan inte känna till perfektion, du kan bara känna till ofullkomlighet. För att kunskap ska finnas måste det finnas separation och dis- harmoni. Du kan veta vad du inte är, men du kan inte veta ditt verkliga väsen. Du kan bara vara det du är. Hela metoden är genom förståelse, som består i att se det falska som falskt. Men för att förstå måste du observera utifrån.

Fråga: Det vedantiska begreppet Maya, illusion, gäller för det manifestade. Därför är vår kunskap om det manifesterade inte tillförlitlig. Men vi borde kunna lita på vår kunskap om det omanifesterade.
M: Det kan inte finnas någon kunskap om det omanifesterade. Det potentiella är okännbart. Endast det faktiska kan vara känt.

F: Varför ska den som vet förbli okänd?
M: Den som känner vet det kända. Känner du den som vet? Vem är den som känner till den som känner till? Du vill känna det icke manifesterade. Kan du säga att du känner det manifesterade?

F: Jag känner till saker och idéer och deras relationer. Det är summan av alla mina erfarenheter.
M: Alla?

F: Ja, alla faktiska erfarenheter. Jag medger att jag inte kan veta vad som inte hände.
M: Om det manifesterade är summan av alla faktiska upplevelser, inklusive deras upplevare, hur mycket av summan känner du då till? En mycket liten del i själva verket. Och vad är den lilla del som du känner till?

Fråga: Några sinnesupplevelser som rör mig själv.
M: Inte ens det. Du vet bara att du reagerar. Vem som reagerar och på vad vet du inte. Du vet vid kontakt att du existerar - "jag är". "Jag är det här" och "Jag är det där" är inbillningar.

Fråga: Jag känner till det manifesterade eftersom jag deltar i det. Jag medger att min del av det är mycket liten, men den är lika verklig som helheten av det. Och vad som är viktigare är att jag ger det en mening. Utan mig är världen mörk och tyst.
M: En eldfluga som lyser upp världen! Man ger inte världen en mening, man finner den. Dyk djupt in i dig själv och hitta källan från vilken all mening flödar. Det är säkert inte det ytliga sinnet som kan ge mening.

F: Vad gör mig begränsad och ytlig?
M: Summan är öppen och tillgänglig, men du tar den inte. Du är fäst vid den lilla person som du tror att du är. Dina önskningar är smala, dina ambitioner - småaktiga. När allt kommer omkring, var skulle det manifesterade finnas utan ett centrum för perception? Utan perception är det manifesterade lika bra som det omanifesterade. Och du är den uppfattade punkten, den icke-dimensionella källan till alla di- mensioner. Känn dig själv som det totala.

F: Hur kan en punkt innehålla ett universum?
M: Det finns tillräckligt med utrymme i en punkt för en oändlighet av universum. Det finns ingen brist på kapacitet. Självbegränsning är det enda problemet. Men du kan inte fly från dig själv. Hur långt du än går, kommer du tillbaka till dig själv och till behovet av att förstå denna punkt, som är som ingenting och ändå källan till allting.

F: Jag kom till Indien för att söka en yogalärare. Jag är fortfarande på jakt.
M: Vilken typ av yoga vill du utöva, yoga för att få eller yoga för att ge upp?

F: Kommer de inte fram till samma sak i slutändan?

M: Hur kan de göra det? Den ena förslavar, den andra befriar. Motivet är av yttersta vikt. Frihet kommer genom avstående. Allt ägande är slaveri.

F: Varför skulle jag ge upp om jag har styrkan och modet att hålla fast vid det jag har? Och om jag inte har styrkan, hur kan jag då ge upp? Jag förstår inte detta behov av att ge upp. När jag vill ha något, varför skulle jag inte sträva efter det? Att ge upp är för de svaga.

M: Om du inte har vishet och styrka att ge upp, titta bara på dina ägodelar. Bara genom att titta kommer du att bränna upp dem. Om du kan stå utanför ditt sinne kommer du snart att upptäcka att totalt avstående från ägodelar och begär är det mest uppenbart rimliga att göra.

Du skapar världen och oroar dig sedan för den. Att bli självupptagen gör dig svag. Om du tror att du har styrkan och modet att önska är det för att du är ung och oerfaren. Begärets objekt förstör alltid medlen för att skaffa det och sedan förvissar det sig självt. Det är allt för det bästa, för det lär dig att undvika begäret som ett gift.

Fråga: Hur ska jag praktisera önskelöshet?

M: Du behöver inte öva. Inget behov av att göra avkall på något. Det är bara att vända bort sinnet, det är allt. Begär är bara sinnets fixering vid en idé. Få det ur sitt spår genom att neka det at- tention.

F: Är det allt?

M: Ja, det är allt. Vad än önskan eller rädsla må vara, så uppehåll dig inte vid det. Försök och se själv. Här och där kan du glömma, det spelar ingen roll. Gå tillbaka till dina försök tills borsten av varje önskan och rädsla, av varje reaktion blir automatisk.

F: Hur kan man leva utan känslor?

M: Du kan ha alla känslor du vill, men akta dig för reaktioner, för framkallade känslor. Var helt självbestämmande och styrs inifrån, inte utifrån.

Att bara ge upp en sak för att få en bättre sak är inte ett verkligt återlämnande. Ge upp den för att du ser att den är värdelös. När du fortsätter att ge upp kommer du att märka att du växer spontant.

ousously i intelligens och kraft och outtömlig kärlek och glädje,

Fråga: Varför insisterar man så mycket på att ge upp alla önskningar och rädslor? Är de inte naturliga?
M: Det är de inte. De är helt och hållet skapade av sinnet. Du måste ge upp allt för att veta att du inte behöver någonting, inte ens din kropp. Dina behov är overkliga och dina ansträngningar är meningslösa. Du inbillar dig att dina ägodelar skyddar dig. I verkligheten gör de dig sårbar. Inse dig själv som borta från allt som kan pekas ut som "detta" eller "det". Du är oåtkomlig för alla sinnesupplevelser eller verbala konstruktioner. Vänd dig bort från dem. Vägrar att utge dig för att vara en person.

Fråga: Vad ska jag göra när jag har hört dig?
M: Att bara höra hjälper dig inte mycket. Du måste hålla det i minnet och fundera över det och försöka förstå det sinnestillstånd som får mig att säga det jag säger. Jag talar utifrån sanningen; sträck ut din hand och ta emot den. Du är inte vad du tror att du är, det är jag säker på. Den bild du har av dig själv är skapad av minnen och är rent tillfällig.

Fråga: Det jag är är resultatet av min *karma*.
M: Det du verkar vara är du inte. *Karma* är bara ett ord som du har lärt dig att upprepa. Du har aldrig varit och kommer aldrig att bli en person. Vägra att betrakta dig själv som en sådan. Men så länge du inte ens tvivlar på att du är en herr Så och så finns det lite hopp. När du vägrar att öppna ögonen, vad kan man då visa dig?

Fråga: Jag föreställer mig att *karma är en* mystisk kraft som driver mig till perfektion.
M: Det är vad folk sa till dig. Du är redan perfekt, här och nu. Det som kan fulländas är inte du. Du inbillar dig att du är det du inte är - sluta med det. Det är upphörandet som är viktigt, inte vad du ska sluta med.

Fråga: Tvingade inte *karma* mig att bli den jag är?
M: Ingenting tvingar. Du är som du tror att du är. Sluta tro.

F: Här sitter du på din stol och pratar med mig. Det som tvingar dig är din *karma*.

M: Ingenting tvingar mig. Jag gör det som behöver göras. Men du gör så många onödiga saker. Det är din vägran att undersöka som skapar *karma*. Det är likgiltigheten inför ditt eget lidande som vidmakthåller det.

F: Ja, det är sant. Vad kan göra slut på denna likgiltighet?
M: Drivkraften måste komma inifrån som en våg av avståndstagande eller medkänsla.

F: Kan jag möta denna önskan på halva vägen?
M: Självklart. Se ditt eget tillstånd, se världens tillstånd.

Fråga: Vi fick höra om *karma* och reinkarnation, evolution och yoga, mästare och lärjungar. Vad ska vi göra med all denna kunskap?
M: Lämna allt bakom dig. Glöm det. Gå vidare, utan att vara belastad av idéer och övertygelser. Överge alla verbala strukturer, all relativ sanning, alla konkreta mål. Det absoluta kan endast nås genom absolut hängivenhet. Var inte halvhjärtad.

F: Jag måste börja med en absolut sanning. Finns det någon sådan?
M: Ja, det finns det, känslan: "Jag är". Börja med det.

F: Inget annat är sant?
M: Allt annat är varken sant eller falskt. Det verkar vara verkligt när det uppstår, det försvinner när det förnekas. En förgänglig sak är en mys- teri.

F: Jag trodde att det verkliga är mysteriet.
M: Hur kan det vara möjligt? Det verkliga är enkelt, öppet, tydligt och vänligt, vackert och glädjefyllt. Den är helt fri från motsättningar. Det är alltid nytt, alltid fräscht, oändligt kreativt. Varande och icke-vara, liv och död, alla distinktioner smälter samman i det.

F: Jag kan erkänna att allt är falskt. Men gör det mitt sinne obefintligt?
M: Sinnet är vad det tänker. För att göra det sant, tänk sant.

Fråga: Om tingens form bara är ett sken, vad är de då i verkligheten?
M: I verkligheten finns det bara en uppfattning. Den som uppfattar och det uppfattade är konceptuella, men det faktum att man uppfattar är faktiskt.

F: Var kommer Absolute in i bilden?
M: Det absoluta är födelseplatsen för uppfattningen. Det gör perceptionen möjlig.

Men för mycket analys leder ingenstans. Det finns en kärna i dig som ligger bortom analysen, bortom sinnet. Du kan bara lära känna den i handling. Uttryck den i det dagliga livet och dess ljus kommer att bli allt ljusare.

Sinnets legitima funktion är att tala om för dig vad som inte är det. Men om du vill ha positiv kunskap måste du gå bortom sinnet.

Fråga: Finns det i hela universum en enda sak av värde?
M: Ja, kärlekens kraft.

71

Med självkännedom lär du dig om dig själv

Frågeställare: Det är vår upprepade erfarenhet att lärjungarna gör mycket skada på sina guruer. De gör upp planer och genomför dem utan att ta hänsyn till guruns önskemål. I slutändan blir det bara oändliga bekymmer för gurun och bitterhet för hans lärjungar.
Maharaj: Ja, det händer.

Fråga: Vem tvingar gurunerna att underkasta sig dessa förödmjukelser?
M: Guru är i princip utan begär. Han ser vad som händer, men känner inget behov av att ingripa. Han gör inga val, fattar inga beslut. Som ett rent vittne ser han vad som händer och förblir opåverkad.

Q: Men hans arbete blir lidande.
M: Segern är alltid hans - i slutändan. Han vet att om inte eleverna lär sig av hans ord kommer de att lära sig av sina egna misstag. Inåt sett är han tyst och tystlåten. Han har ingen känsla av att vara en separat person. Hela universum är hans eget, inklusive hans lärjungar med sina små planer. Ingenting särskilt påverkar honom, eller, vilket är detsamma, hela universum påverkar honom i lika hög grad.

Fråga: Finns det inget sådant som guruns nåd?
M: Hans nåd är konstant och universell. Den ges inte till en och förnekas inte till en annan.

F: Hur påverkar det mig personligen?
M: Det är genom guruns nåd som ditt sinne är engagerat i sökandet efter sanningen och det är genom hans nåd som du kommer att finna den. Det arbetar oförsiktigt för ditt yttersta bästa. Och det är för alla.

Fråga: Vissa lärjungar är redo, mogna, och andra är det inte. Måste inte gurun utöva valfrihet och fatta beslut?
M: Guru känner till det ultimata och driver lärjungen obevekligt mot det ultimata. Lärjungen är full av hinder som han själv måste övervinna. Guru är inte särskilt intresserad av ytligheterna i lärjungens liv. Det är som gravitation. Frukten måste falla - när den inte längre hålls tillbaka.

Fråga: Om lärjungen inte känner till målet, hur kan han då se hindren?
M: Målet visas av gurun, hindren upptäcks av lärjungarna. Guru har inga preferenser, men de som har hinder att övervinna verkar ligga efter. I verkligheten skiljer sig lärjungen inte från gurun. Han är samma dimensionslösa centrum för perception och kärlek i handling. Det är bara hans fantasi och självidentifikation med det föreställda som omsluter honom och förvandlar honom till en person. Gurun bryr sig inte om personen. Hans uppmärksamhet är riktad mot den inre betraktaren. Det är observatörens uppgift att förstå och därmed eliminera personen. Samtidigt som det finns nåd på ena sidan måste det finnas en hängivenhet för uppgiften på den andra.

F: Men personen vill inte bli eliminerad.

M: Personen är bara resultatet av ett missförstånd. I verkligheten finns det inget sådant. Känslor, tankar och handlingar rusar framför betraktaren i oändlig följd, lämnar spår i hjärnan och skapar en illusion av kontinuitet. En återspegling av observatören i sinnet skapar känslan av "jag" och personen får en till synes oberoende existens. I verkligheten finns det ingen person, utan endast observatören som identifierar sig med "jag" och "mitt". Läraren säger till observatören: du är inte detta, det finns inget av dig i detta, förutom den lilla punkten "jag är", som är bron mellan observatören och hans dröm. "Jag är detta, jag är det" är drömmen, medan det rena "jag är" har verklighetens prägel. Du har smakat på så många saker - allt har gått om intet. Endast känslan "jag är" fanns kvar - oförändrad. Stanna kvar hos det oföränderliga bland det föränderliga, tills du kan gå bortom det.

F: När kommer det att ske?
M: Det kommer att ske så snart du tar bort hindren.

F: Vilka hinder?
M: Begär efter det falska och rädsla för det sanna. Du, som person, föreställer dig att gurun är intresserad av dig som person. Det är inte alls så. För honom är du en olägenhet och ett hinder som måste bortskaffas. Han strävar faktiskt efter att eliminera dig som en faktor i medvetandet.

F: Vad blir kvar om jag försvinner?
M: Ingenting kommer att finnas kvar, allt kommer att finnas kvar. Identitetskänslan kommer att finnas kvar, men inte längre identifikation med en viss kropp. Att vara
- medvetenhet - kärleken kommer att lysa i full prakt. Befrielsen är aldrig av personen, den är alltid från personen.

F: Och inga spår finns kvar av personen?
M: Ett vagt minne finns kvar, som minnet av en dröm eller av den tidiga barndomen. Vad finns det trots allt att minnas? Ett flöde av händelser, mestadels tillfälliga och meningslösa. En sekvens av de- sires och rädslor och otidsenliga misstag. Finns det något som är värt att minnas? Personen är bara ett skal som fängslar dig. Slå sönder skalet.

Fråga: Vem ber du att bryta skalet? Vem ska bryta skalet?

M: Bryt banden mellan minnen och självidentifikation och skalet kommer att brytas av sig självt. Det finns ett centrum som ger verklighet åt det som det uppfattar. Allt du behöver är att förstå att du är verklighetens källa, att du ger verklighet i stället för att få den, att du inte behöver något stöd eller någon bekräftelse. Saker och ting är som de är eftersom du accepterar dem som de är. Om du slutar att acceptera dem kommer de att upplösas. Vad du än tänker på med de- sire eller rädsla framstår inför dig som verkligt. Se på det utan önskan eller rädsla och det förlorar sin substans. Nöje och smärta är tillfälliga. Det är enklare och lättare att bortse från dem än att agera på dem.

Fråga: Om allting har ett slut, varför fanns de då överhuvudtaget?
M: Skapandet ligger i själva medvetandets natur. Medvetande orsakar framträdanden. Verkligheten ligger bortom medvetandet.

Fråga: När vi är medvetna om skenet, hur kommer det sig att vi inte är medvetna om att det bara är skenet?
M: Sinnet döljer verkligheten utan att veta om det. För att känna till sinnets natur behöver man intelligens, förmågan att se på sinnet i tyst och saklig medvetenhet.

Fråga: Om jag har ett allt genomträngande medvetande, hur kan då okunnighet och illusioner drabba mig?
M: Varken okunnighet eller illusion har någonsin hänt dig. Hitta det jag som du tillskriver okunnighet och illusion och din fråga kommer att besvaras. Du talar som om du känner jaget och ser att det står under okunnighetens och illusionens inflytande. Men i själva verket känner du inte jaget, och du är inte heller medveten om okunnighet. Bli på alla sätt medveten - detta kommer att föra dig till självet och du kommer att inse att det varken finns okunnighet eller illusion i det. Det är som att säga: om det finns sol, hur kan det då finnas mörker? Liksom det under en sten kommer att finnas mörker, hur starkt solljuset än är, så måste det i skuggan av medvetandet "jag är kroppen" finnas okunnighet och illusion.

Fråga: Men varför kom kroppsmedvetandet till?
M: Fråga inte "varför", utan "hur". Det ligger i den kreativa fantasins natur att identifiera sig med sina skapelser. Du kan stoppa den när som helst genom att stänga av uppmärksamheten. Eller genom att undersöka.

F: Kommer skapandet före utredningen?

M: Först skapar du en värld, sedan blir "jag är" en person som av olika skäl inte är lycklig. Han går ut för att söka efter lycka och möter en guru som säger till honom: "Du är inte en person, hitta vem du är". Han gör det och går vidare.

F: Varför gjorde han det inte redan från början?
M: Han tänkte inte på det. Han behövde någon som berättade det för honom.

F: Var det tillräckligt?
M: Det räckte.

F: Varför fungerar det inte i mitt fall?
M: Du litar inte på mig.

F: Varför är min tro svag?
M: Önskemål och rädsla har gjort ditt sinne avtrubbat. Det behöver skrubbas lite.

F: Hur kan jag rensa mitt sinne?
M: Genom att titta på den obevekligt. Ouppmärksamhet skymmer, uppmärksamhet klargör.

Fråga: Varför förespråkar de indiska lärarna inaktivitet?
M: De flesta av människors aktiviteter är värdelösa, om inte rent av des- truktiva. De domineras av begär och rädsla och kan inte göra något bra. Att upphöra med att göra det onda föregår att börja göra det goda. Därav behovet av att stoppa alla aktiviteter under en tid, för att undersöka sina drifter och deras motiv, se allt som är falskt i ens liv, rensa sinnet från allt ont och sedan bara börja arbeta igen, börja med sina uppenbara plikter. Om du har en chans att hjälpa någon, gör det naturligtvis för all del och snabbt också, låt honom inte vänta tills du är perfekt. Men bli inte en pro- fessionell välgörare.

Fråga: Jag tycker inte att det finns för många välgörare bland lärarna. De flesta av dem jag träffat är alltför upptagna av sina egna små konflikter. De har inget hjärta för andra.
M: En sådan självupptagenhet är tillfällig. Ha tålamod med sådana människor. Under så många år har de uppmärksammat allt annat än sig själva. Låt dem vända sig till sig själva för en gångs skull.

F: Vilka är frukterna av självkännedom?
M: Du blir intelligentare. Genom medvetenhet lär man sig. I självkännedom

medvetenhet om dig själv. Naturligtvis kan du bara lära dig vad du inte är. För att veta vad du är måste du gå bortom sinnet.

Fråga: Är inte medvetandet bortom sinnet?
M: Medvetenhet är den punkt där sinnet sträcker sig utanför sig självt och in i verkligheten. I medvetenheten söker man inte efter det som behagar utan efter det som är sant.

F: Jag tycker att medvetenhet skapar ett tillstånd av inre tystnad, ett tillstånd av psykiskt tomrum.
M: Det är okej som det är, men det räcker inte. Har du känt den allomfattande tomheten i vilken universum simmar som ett moln på den blå himlen?

F: Sir, låt mig först lära känna mitt eget inre rum väl.
M: Förstör muren som separerar, idén om att "jag är kroppen", och det inre och det yttre kommer att bli ett.

F: Ska jag dö?
M: Fysisk förstörelse är meningslös. Det är fasthållandet vid det sinnliga livet som binder dig. Om du kunde uppleva det inre tomrummet fullt ut skulle explosionen in i totaliteten vara nära.

Fråga: Min egen andliga erfarenhet har sina årstider. Ibland känner jag mig strålande, ibland är jag nedstämd. Jag är som en liftpojke - jag går upp, går ner, går upp, går ner.
M: Alla förändringar i medvetandet beror på idén om "jag är kroppen". Om man befriar sig från denna föreställning blir sinnet stabilt. Det finns ett rent varande, fritt från att uppleva något särskilt. Men för att inse det måste du göra vad din lärare säger till dig. Att bara lyssna, eller till och med memorera, är inte tillräckligt. Om du inte kämpar hårt för att tillämpa varje ord i ditt dagliga liv, ska du inte klaga på att du inte gjort några framsteg. Alla verkliga framsteg är oåterkalleliga. Upp- och nedgångar visar bara att undervisningen inte har tagits till hjärtat och omsatts i handling fullt ut.

F: Häromdagen sa du att det inte finns något sådant som *karma*. Ändå ser vi att varje sak har en orsak och att summan av alla orsaker kan kallas *karma*.
M: Så länge du tror att du är en kropp, kommer du att ge orsaker till allting. Jag säger inte att saker och ting inte har några orsaker.

Varje sak har otaliga orsaker. Det är som det är, eftersom världen är som den är. Varje orsak i sina förgreningar täcker enigheten.

När du inser att du är helt fri att vara vad du samtycker till att vara, att du är vad du verkar vara på grund av okunnighet eller likgiltighet, är du fri att göra uppror och förändra dig. Du tillåter dig själv att vara det du inte är. Du letar efter orsakerna till att vara det du inte är! Det är ett meningslöst sökande. Det finns inga orsaker, bara din okunskap om ditt verkliga väsen, som är per- fekt och bortom all orsakssamband. För vad som än händer är hela universum ansvarigt och du är universums källa.

Fråga: Jag vet ingenting om att vara orsaken till universum.

M: För att du inte undersöker. Undersök, sök inom dig och du kommer att få veta.

F: Hur kan en liten prick som jag skapa det stora universum?

M: När du smittas av viruset "Jag är kroppen" uppstår ett helt universum. Men när du har fått nog av det, hyser du några fantasifulla idéer om befrielse och följer handlingslinjer som är helt meningslösa. Du koncentrerar dig, du mediterar, du plågar ditt sinne och din kropp, du gör alla möjliga onödiga saker, men du missar det väsentliga, nämligen att eliminera personen.

Fråga: I början måste vi kanske be och meditera en tid innan vi är redo för självrannsakan.

M: Om du tror det, fortsätt. För mig är alla förseningar slöseri med tid. Du kan hoppa över alla förberedelser och gå direkt till det ultimata sökandet inom dig. Av alla yogor är det den enklaste och kortaste.

72

Det som är rent, olegerat och oanknutet är verkligt.

Maharaj: Du är tillbaka i Indien! Var har du varit, vad har du sett?

Frågeställare: Jag kommer från Schweiz. Jag bodde där med en märkbar man som påstår sig ha förstått. Han har gjort många yogor i sitt förflutna och haft många upplevelser som gått över. Nu hävdar han inga speciella förmågor eller kunskap; det enda ovanliga hos honom är kopplat till förnimmelser; han kan inte skilja på det som ser och det som ses. När han till exempel ser en bil rusa mot honom vet han inte om bilen rusar mot honom eller han mot bilen. Han tycks vara båda på samma gång, den som ser och den som ser. De blir ett. Vad han än ser, ser han sig själv. När jag ställde några vedantiska frågor till honom sa han: "Jag kan verkligen inte svara. Jag vet inte. Allt jag vet är denna märkliga identitet med det jag uppfattar. Du vet, jag har föreställt mig allt annat än detta.

Han är på det hela taget en ödmjuk man, han gör inga lärjungar och sätter sig inte på något sätt på en piedestal. Han är villig att tala om sitt märkliga tillstånd, men det är allt.

M: Nu vet han vad han vet. Allt annat är över. Han pratar åtminstone fortfarande. Snart kanske han slutar prata.

F: Vad kommer han att göra då?

M: Stillhet och tystnad är inte inaktiva. Blomman fyller rummet med parfym, ljuset med ljus. De gör ingenting men förändrar ändå allt genom sin blotta närvaro. Man kan fotografera ljuset, men inte dess ljus. Man kan känna till mannen, hans namn och utseende, men inte hans inflytande. Hans själva närvaro är handling.

F: Är det inte naturligt att vara aktiv?
M: Alla vill vara aktiva, men varifrån kommer de egna handlingarna? Det finns ingen central punkt: varje handling föder en annan, meningslöst och smärtsamt, i oändlig följd. Det finns ingen alter- nation mellan arbete och paus. Hitta först det oföränderliga centrum där all rörelse föds. Precis som ett hjul snurrar runt en axel måste du alltid vara vid axeln i centrum och inte snurra i periferin.

F: Hur går jag tillväga i praktiken?
M: Närhelst en tanke eller känsla av begär eller rädsla kommer till ditt sinne, vänd dig bort från den.

Fråga: Genom att undertrycka mina tankar och känslor kommer jag att framkalla en reaktion.
M: Jag talar inte om förtryck. Det handlar bara om att vägra uppmärksamhet.

Fråga: Måste jag inte använda mig av ansträngning för att stoppa sinnets rörelser? **M:** Det har inget med ansträngning att göra. Vänd dig bara bort, titta mellan tankarna, snarare än på tankarna. När du råkar gå i en folkmassa slåss du inte mot varje man du möter - du hittar bara mellan dem.

Fråga: Om jag använder min vilja för att kontrollera sinnet stärker det bara egot.
M: Självklart. När du slåss, bjuder du in till ett slagsmål. Men när du inte gör motstånd möter du inget motstånd. När man vägrar att spela spelet är man ute ur det.

F: Hur lång tid tar det för mig att bli fri från sinnet?
M: Det kan ta tusen år, men egentligen behövs det ingen tid. Allt du behöver är att vara på fullt allvar. Här är det viljan som är handlingen. Om du är uppriktig har du den. När allt kommer omkring är det en fråga om attityd. Ingenting hindrar dig från att bli en *gnani* här och nu, utom rädsla. Du är rädd för att vara opersonlig, för att vara opersonlig. Allt är ganska enkelt. Vänd dig bort från dina önskningar och rädslor och från de tankar som de skapar och du är genast i ditt naturliga tillstånd.

Fråga: Det är inte fråga om att omkonditionera, förändra eller eliminera sinnet?
M: Absolut inga. Låt ditt sinne vara ifred, det är allt. Gå inte

tillsammans med den. När allt kommer omkring finns det inget sådant som ett sinne förutom tankar som kommer och går och lyder sina egna lagar, inte dina. De dominerar dig bara för att du är intresserad av dem. Det är precis som Kristus sade "motstå inte ondskan". Genom att göra motstånd mot ondskan förstärker du den bara.

F: Ja, jag förstår nu. Allt jag behöver göra är att förneka ondskan dess existens. Då försvinner den. Men kokar det inte ner till något slags autosuggestion?

M: Den automatiska suggestionen är i full gång nu, när du tror att du är en person som är fångad mellan gott och ont. Vad jag ber dig att göra är att sätta stopp för det, att vakna upp och se saker och ting som de är.

Om din vistelse i Schweiz med din märkliga vän: vad fick du ut av att vara med honom?

F: Ingenting absolut. Hans erfarenhet påverkade mig inte alls. En sak har jag förstått: det finns inget att söka efter. Vart jag än går väntar ingenting på mig i slutet av resan. Upptäckter är inte resultatet av transporter.

M: Ja, du är helt skild från allt som kan vinnas eller förloras.

Fråga: Kallar du det *vairagya*, avstående, avkall?

M: Det finns inget att avstå från. Det räcker om man slutar förvärva. För att ge måste man ha, och för att ha måste man ta. Det är bättre att inte ta. Det är enklare än att praktisera avstående, vilket leder till en farlig form av "andlig" stolthet.

Allt detta väga, välja, välja, byta - allt detta är shopping på en "andlig" marknad. Vad gör du där för affärer? Vilken affär är du ute efter? När du inte är ute efter affärer, vad är då nyttan med denna oändliga valångest? Rastlöshet leder ingenstans. Något hindrar dig från att se att det inte finns något du behöver. Ta reda på det och se dess falskhet. Det är som att ha svalt något gift och lida av ett outtröttligt sug efter vatten. Istället för att dricka bortom alla gränser, varför inte eliminera giftet och bli fri från denna brinnande törst?

Fråga: Jag måste eliminera egot!

M: Känslan "Jag är en person i tid och rum" är giftet. På

På ett sätt är tiden själv giftet. Med tiden tar allting slut och nya saker föds för att i sin tur förtäras. Identifiera dig inte med tiden, fråga inte oroligt: "Vad kommer härnäst, vad kommer härnäst? Stig ut ur tiden och se hur den slukar världen. Säg: "Ja, det ligger i tidens natur att göra slut på allting. Låt det vara. Det angår inte mig. Jag är inte brännbar och behöver inte heller samla bränsle".

F: Kan vittnet vara utan de saker som ska vittna?
M: Det finns alltid något att bevittna. Om inte något, så är det dess frånvaro. Att vittna är naturligt och inget problem. Problemet är ett överdrivet intresse som leder till självidentifiering. Det du är uppslukad av tar du för verkligt.

Fråga: Är "jag är" verkligt eller overkligt? Är "jag är" vittnet? Är vittnet verkligt eller overkligt?
M: Det som är rent, odelat och oanknutet är verkligt. Det som är färgat, blandat, beroende och övergående är overkligt. Låt dig inte vilseledas av ord - ett ord kan förmedla flera och till och med motsägelsefulla betydelser. Det "jag är" som strävar efter det behagliga och undviker det obehagliga är falskt; det "jag är" som ser njutning och smärta som oskiljaktiga ser rätt. Det vittne som är invecklat i det han uppfattar är personen; det vittne som står på avstånd, orört och oberört, är det verkliga verklighetens vakttorn, den punkt där medvetandet, som är inneboende i det omanifesterade, kommer i kontakt med det manifesterade. Det kan inte finnas något universum utan vittnet, det kan inte finnas något vittne utan universum.

Q: Tiden tar världen i anspråk. Vem är tidens vittne?
M: Han som är bortom tiden - den namnlösa. En glödande glöd, som rör sig runt och runt tillräckligt snabbt, framträder som en glödande cirkel. När rörelsen upphör, återkommer glöden i huvudet. På samma sätt skapar "jag är" i rörelse världen. Det "jag är" som är i fred blir det absoluta. Du är som en man med en elektrisk fackla som går genom ett galleri. Du kan bara se det som finns inom strålen. Resten är i mörker.

F: Om jag projicerar världen borde jag kunna förändra den.
M: Självklart kan du det. Men du måste sluta identifiera dig med den och gå bortom den. Då har du makten att förstöra och återskapa.

F: Allt jag vill är att vara fri.
M: Du måste veta två saker: Vad ska du vara fri från och vad håller dig bunden.

Fråga: Varför vill du förinta universum?
M: Jag är inte intresserad av universum. Låt det vara eller inte vara. Det räcker att jag känner mig själv.

Fråga: Om du befinner dig bortom världen är du inte till någon nytta för världen.
M: Beklaga det jag som är, inte den värld som inte är. Du är uppslukad av en dröm och har glömt ditt sanna jag.

Fråga: Utan världen finns det ingen plats för kärlek.
M: Det stämmer. Alla dessa attribut; varande, medvetande, kärlek och skönhet är reflektioner av det verkliga i världen. Ingen verklighet - ingen reflektion.

F: Världen är full av önskvärda saker och människor. Hur kan jag föreställa mig att den inte existerar?
M: Lämna det som är önskvärt till dem som önskar det. Ändra din önskan från att ta till att ge. Passionen för att ge, för att dela med sig, kommer på ett naturligt sätt att tvätta bort tanken på en yttre värld från ditt sinne, och även från att ge. Endast kärlekens rena utstrålning kommer att finnas kvar, bortom att ge och ta emot.

Fråga: I kärleken måste det finnas en dualitet, den älskade och den älskade.
M: I kärleken finns det inte ens en, hur kan det finnas två? Kärlek är vägran att separera, att göra åtskillnader. Innan man kan tänka på enhet måste man först skapa dualitet. När man verkligen älskar säger man inte: "Jag älskar dig"; där det finns mentalisering finns det dualitet.

F: Vad är det som får mig att återkomma till Indien? Det kan väl inte bara vara det relativt billiga livet här? Inte heller färgrikedomen och mångfalden av intryck. Det måste finnas någon viktigare faktor.
M: Det finns också en andlig aspekt. Uppdelningen mellan det yttre och det inre är mindre i Indien. Här är det lättare att uttrycka det inre i det yttre. Det är lättare att integrera det inre. Samhället är inte så op- pressivt.

F: Ja, i västvärlden är allt *tamas* och *rajas*. I Indien finns det

mer av *sattva*, av harmoni och balans.
M: Kan du inte gå bortom *gunas*? Varför välja *sattva*? Var den du är, var du än är och oroa dig inte för *gunas*.

F: Jag har inte kraften.
M: Det visar bara att du har vunnit lite i Indien. Det du verkligen har kan du inte förlora. Om du var väl förankrad i ditt jag skulle byte av plats inte påverka det.

Fråga: I Indien är det andliga livet lätt. Det är inte så i västvärlden. Man måste anpassa sig till omgivningen i mycket större utsträckning.
M: Varför skapar du inte din egen miljö? Världen har bara så mycket makt över dig som du ger den. Rebell. Gå bortom dualiteten, gör ingen skillnad mellan öst och väst.

Fråga: Vad kan man göra när man befinner sig i en mycket oandlig miljö?
M: Gör ingenting. Var dig själv. Håll dig borta. Titta bort.

F: Det kan uppstå konflikter i hemmet. Föräldrarna förstår sällan.
M: När man känner sin sanna varelse har man inga problem. Du kan behaga dina föräldrar eller inte, gifta dig eller inte, tjäna mycket pengar eller inte; allt är detsamma för dig. Det är bara att agera i enlighet med omständigheterna, men i nära kontakt med fakta, med verkligheten i varje situation.

F: Är det inte en mycket hög stat?
M: Nej, det är det normala tillståndet. Du kallar det för högt för att du är rädd för det. Bli först fri från rädsla. Se att det inte finns något att vara rädd för. Fruktlöshet är dörren till det högsta.

F: Ingen ansträngning kan göra mig orädd.
M: Oräddheten kommer av sig själv, när man ser att det inte finns något att vara rädd för. När man går på en fullsatt gata går man bara förbi människor. Vissa ser du, andra tittar du bara på, men du stannar inte. Det är stoppandet som skapar flaskhalsen. Fortsätt att röra på dig! Strunta i namn och former, fäst dig inte vid dem; ditt fasthållande är ditt slaveri.

F: Vad ska jag göra när en man slår mig i ansiktet?
M: Du kommer att reagera enligt din karaktär, medfödd eller påbjuden.

F: Är det oundvikligt? Är jag, är världen, dömd att förbli som vi är?
M: En juvelerare som vill göra om ett smycke smälter först ner det till formlöst guld. På samma sätt måste man återgå till sitt ursprungliga tillstånd innan ett nytt namn och en ny form kan uppstå. Döden är nödvändig för förnyelse.

F: Du betonar alltid behovet av att gå bortom, av distans, av ensamhet. Du använder nästan aldrig orden "rätt" och "fel". Varför är det så?
M: Det är rätt att vara sig själv, det är fel att inte vara det. Allt annat är villkorligt. Du är angelägen om att skilja rätt från fel, eftersom du behöver någon grund för att agera. Du är alltid ute efter att göra ett eller annat. Men personligt motiverat handlande, baserat på någon värdeskala, som syftar till något resultat, är värre än passivitet, för dess frukter är alltid bittra.

Fråga: Är medvetenhet och kärlek en och samma sak?
M: Självklart. Medvetenhet är dynamisk, kärlek är att vara. Medvetenhet är kärlek i handling. I sig självt kan sinnet aktualisera ett oändligt antal möjligheter, men om de inte är föranledda av kärlek är de värdelösa. Kärleken föregår skapandet. Utan den finns det bara kaos.

F: Var finns det en medvetenhet?
M: Du är så obotligt operativ! Om det inte finns rörelse, rastlöshet, tumult, kallar ni det inte för handling. Kaos är rörelse för rörelsens skull. Verklig handling förskjuter inte, den omvandlar. Ett byte av plats är en ren transport, en förändring av hjärtat är handling. Kom bara ihåg att ingenting som kan uppfattas är verkligt. Aktivitet är inte handling. Handling är dold, okänd, okänd. Man kan bara känna till frukten.

Fråga: Är inte Gud den som gör allt?
M: Varför tar ni in en yttre aktör? Världen återskapar sig själv ur sig själv. Det är en oändlig process, det förgängliga föder det förgängliga. Det är ditt ego som får dig att tro att det måste finnas en görare. Du skapar en Gud till din egen bild, hur dyster bilden än är. Genom ditt sinnes film projicerar du en värld och även en Gud för att ge den orsak och syfte. Allt är fantasi.
- gå ut ur den.

Fråga: Hur svårt är det inte att se världen som rent mental? Den taniga

Den konkreta verkligheten verkar så övertygande.

M: Detta är fantasins mysterium, att den verkar vara så verklig. Du kan vara celibat eller gift, munk eller familjefar, det är inte poängen. Är du en slav av din fantasi eller inte? Vilket beslut du än fattar, vilket arbete du än utför, kommer det alltid att vara baserat på fantasi, på antaganden som presenteras som fakta.

F: Jag sitter här framför dig. Vilken del av det är fantasi?

M: Hela den. Till och med rummet och tiden är inbillade.

F: Betyder det att jag inte existerar?

M: Jag existerar inte heller. All existens är inbillad.

F: Är det för fantasifullt att *vara* för fantasifullt?

M: Ren varelse, som fyller allt och är bortom allt, är inte en begränsad existens. All begränsning är inbillning, endast det obegränsade är verkligt.

F: När du tittar på mig, vad ser du då?

M: Jag ser att du föreställer dig att du är det.

F: Det finns många som jag. Ändå är alla olika.

M: Helheten av alla projektioner är det som kallas *maha-maya,* den stora illusionen.

F: Men när du tittar på dig själv, vad ser du då?

M: Det beror på hur jag ser ut. När jag ser genom sinnet ser jag otaliga människor. När jag ser bortom sinnet ser jag visheten. Bortom vittnet finns den oändliga intensiteten av tomhet och tystnad.

F: Hur hanterar man människor?

M: Varför gör man planer och vad ska man göra? Sådana frågor visar på ångest. Förhållandet är en levande sak. Om du är i fred med ditt inre jag kommer du att vara i fred med alla.

Inse att du inte är herre över vad som händer, du kan inte kontrollera framtiden utom i rent tekniska frågor. Mänskliga relationer kan inte planeras, de är alltför rika och varierande. Var bara förstående och medkännande, fri från allt självsökande.

F: Jag är väl inte herre över vad som händer? Jag är snarare dess slav.

M: Var varken herre eller slav. Stå på avstånd.

F: Innebär det att man undviker att agera?
M: Det går inte att undvika åtgärder. Det händer, som allt annat.

F: Jag kan säkert kontrollera mina handlingar.
M: Försök. Du kommer snart att se att du gör det du måste.

F: Jag kan handla enligt min vilja.
M: Du känner till din vilja först när du har agerat.

F: Jag minns alla önskningar, de val som gjorts, de beslut som fattats och agerar därefter.
M: Då är det ditt minne som bestämmer, inte du.

F: Var kommer jag in?
M: Du gör det möjligt genom att ge det uppmärksamhet.

Fråga: Finns det ingen fri vilja? Är jag inte fri att önska? **M:** Nej, du är tvungen att önska. Inom hinduismen finns inte själva idén om fri vilja, så det finns inget ord för den. Vilja är engagemang, fixering, bundenhet.

F: Jag är fri att välja mina begränsningar.
M: Du måste vara fri först. För att vara fri i världen måste man vara fri från världen. Annars bestämmer ditt förflutna över dig och din framtid. Du är fångad mellan det som har hänt och det som måste hända. Kalla det öde eller *karma,* men aldrig - frihet. Återvänd först till ditt sanna väsen och handla sedan från kärlekens hjärta.

Fråga: Inom det manifesterade vad är stämpeln av det icke manifesterade?
M: Det finns ingen. I samma ögonblick som du börjar leta efter det omanifesterade, löser det manifesterade upp sig. Om du försöker un- derstå det omanifesterade med sinnet går du genast bortom sinnet, som när du rör om i elden med en träpinne bränner du pinnen. Använd sinnet för att undersöka det manifesterade. Var som kycklingen som hackar på skalet. Spekulationer om livet utanför skalet skulle inte ha varit till någon större nytta för den, men genom att picka på skalet bryts skalet inifrån och kycklingen befrias. På samma sätt kan du bryta sönder sinnet inifrån genom att undersöka och avslöja dess motsägelser och absurditeter.

Fråga: Längtan efter att bryta skalet, varifrån kommer den?
M: Från det omanifesterade.

73

Sinnets död är visdomens födelse

Frågeställare: Innan man kan inse sin sanna natur måste man väl vara en person? Har inte egot sitt värde?
Maharaj: Personen är inte till någon större nytta. Den är djupt involverad i sina egna angelägenheter och är helt okunnig om sitt sanna väsen. Om inte det vittnande medvetandet börjar spela på personen och den blir föremål för observation snarare än subjekt, är förverkligande inte genomförbart. Det är vittnet som gör förverkligandet önskvärt och uppnåeligt.

F: Det kommer en punkt i en människas liv när det blir vittnet.
M: Åh, nej. Personen i sig själv blir inte vittne. Det är som att förvänta sig att ett kallt ljus ska börja brinna med tiden. Personen kan förbli i okunnighetens mörker för evigt, om inte medvetenhetens låga rör vid den.

F: Vem tänder ljuset?
M: Guru. Hans ord, hans närvaro. I Indien är det ofta *mantran*. När ljuset väl är tänt kommer lågan att förtära ljuset.

F: Varför är *mantrat* så effektivt?
M: Att ständigt upprepa *mantran* är något som man inte gör för sin egen skull. Den som gynnas är inte personen. Precis som ljuset som inte ökar genom att brinna.

Fråga: Kan personen bli medveten om sig själv av sig själv?
M: Ja, det händer ibland som ett resultat av mycket lidande. Guru vill bespara dig den oändliga smärtan. Sådan är hans nåd.

Även när det inte finns någon yttre guru att upptäcka finns det alltid en *sadguru*, den inre gurun, som leder och hjälper inifrån. Orden "yttre" och "inre" är endast relativa till kroppen; i verkligheten är allt ett, det yttre är bara en projektion av det inre. Medvetenheten kommer som från en högre dimension.

F: Vad är skillnaden mellan innan gnistan tänds och efter, vad är skillnaden?
M: Innan gnistan tänds finns det inget vittne som kan se skillnaden. Personen kan vara medveten, men är inte medveten om att den är medveten. Den är helt identifierad med vad den tänker, känner och upplever. Det mörker som finns i den är av dess egen skapelse. När mörkret ifrågasätts upplöses det. Önskan att ifrågasätta planteras av gurun. Med andra ord är skillnaden mellan personen och vittnet som mellan att inte veta och att veta sig själv. Den värld som ses i medvetandet ska vara av medvetandets natur, när det råder harmoni *(sattva)*; men när aktivitet och passivitet (*rajas* och *tamas*) dyker upp, skymmer och förvränger de och du ser det falska som verkligt.

Fråga: Vad kan en person göra för att förbereda sig för guruns ankomst?
M: Själva önskan att vara redo betyder att gurun har kommit och att lågan är tänd. Det kan vara ett förstrött ord eller en sida i en bok; guruns nåd verkar mystiskt.

F: Finns det inget sådant som självförberedelse? Vi hör så mycket om *yoga sadhana*?
M: Det är inte personen som gör *sadhana*. Personen är orolig och gör motstånd ända till slutet. Det är vittnet som arbetar med personen, med alla dess illusioner, tidigare, nuvarande och framtida.

F: Hur kan vi veta att det du säger är sant? Hur kan vi veta att det inte är en produkt av en fruktbar fantasi, som närs och berikas av ständiga upprepningar, även om det är självklart och fritt från inre motsägelser?
M: Beviset på sanningen ligger i dess effekt på lyssnaren.

F: Ord kan ha en mycket kraftfull effekt. Genom att höra eller återge ord kan man uppleva olika sorters transer. Lyssnarens upplevelser kan vara framkallade och kan inte betraktas som bevis.

M: Effekten behöver inte nödvändigtvis vara en upplevelse. Det kan vara en förändring av karaktären, av motivationen, av förhållandet till människor och till sig själv. Trance och visioner som framkallas av ord, droger eller andra sensoriska eller mentala medel är tillfälliga och obeständiga. Sanningen i det som sägs här är orubblig och evig. Och beviset för det finns i lyssnaren, i de djupa och bestående förändringarna i hela hans väsen. Det är inte något han kan tvivla på, om han inte tvivlar på sin egen existens, vilket är otänkbart. När min erfarenhet blir din egen erfarenhet också, vilket bättre bevis kan man då önska sig?

Fråga: Upplevelsen är beviset på sin erfarenhet.
M: Ja, men upplevelsen behöver inga bevis. "Jag är, och jag vet att jag är". Du kan inte be om ytterligare bevis.

Fråga: Kan det finnas verklig kunskap om saker och ting?
M: Relativt - ja. Absolut - det finns inga saker. Att veta att ingenting *finns* är sann kunskap.

F: Vad är kopplingen mellan relativ och absolut?
M: De är identiska.

F: Ur vilken synvinkel är de identiska?
M: När orden är uttalade råder tystnad. När rela- tionen är över finns det absoluta kvar. Tystnaden innan orden uttalades, skiljer den sig från den tystnad som kommer efter? Tystnaden är en och utan den hade orden inte kunnat höras. Den finns alltid där - bakom orden. Flytta din uppmärksamhet från orden till tystnaden och du kommer att höra den. Sinnet längtar efter erfarenhet, och minnet av den tar det som kunskap. *Gnani* är bortom all erfarenhet och hans minne är tomt på det förflutna. Han är helt orelaterad till något särskilt. Men sinnet längtar efter formuleringar och definitioner, alltid angeläget om att pressa verkligheten in i en verbal form. Det vill ha en idé om allting, för utan idéer finns inte sinnet. Verkligheten är i huvudsak ensam, men sinnet vill inte lämna den ifred - och handlar i stället med det overkliga. Ändå är det allt som sinnet kan göra - att avfärda det overkliga som overkligt.

F: Och att se det verkliga som verkligt?
M: Det finns inget sådant tillstånd som att se det verkliga. Vem ska se vad? Du kan bara vara det verkliga - vilket du är i alla fall. The

Problemet är bara mentalt. Överge falska idéer, det är allt. Det finns inget behov av sanna idéer. Det finns inga.

F: Varför uppmanas vi då att söka efter det verkliga?
M: Sinnet måste ha ett syfte. För att uppmuntra det att frigöra sig från det overkliga lovas det något i gengäld. I verkligheten finns det inget behov av ett syfte. Att vara fri från det falska är bra i sig självt, det vill inte ha någon belöning. Det är precis som att vara ren - vilket är sin egen belöning.

Fråga: Är inte självkännedom belöningen?
M: Belöningen för självkännedom är frihet från det personliga jaget. Du kan inte känna den som vet, för du är den som vet. Det faktum att man vet bevisar den som vet. Du behöver inga andra bevis. Den som känner det kända är inte möjlig att känna. På samma sätt som ljuset endast är känt i färgerna, är den som vet känt i kunskapen.

Fråga: Är den som vet bara en slutsats?
M: Du känner din kropp, ditt sinne och dina känslor. Är du bara en slutsats?

Fråga: Jag är en slutsats för andra, men inte för mig själv.
M: Det är jag också. En slutsats för dig, men inte för mig själv. Jag känner mig själv genom att vara mig själv. Precis som du vet att du är en man genom att vara en man. Du påminner inte dig själv hela tiden om att du är en man. Det är först när din mänsklighet ifrågasätts som du hävdar den. På samma sätt vet jag att jag är allt. Jag behöver inte upprepa: "Jag är allt, jag är allt". Det är bara när ni anser att jag är en särskild person som jag protesterar. På samma sätt som du är en människa hela tiden är jag vad jag är - hela tiden. Vad du än är oföränderligt, så är du bortom allt tvivel.

F: När jag frågar hur du vet att du är en *gnani* svarar du: "Jag finner inget begär i mig. Är inte detta ett bevis?
M: Om jag hade varit full av önskningar skulle jag fortfarande ha varit den jag är.

Fråga: Jag själv, full av önskningar, och du, full av önskningar, vad skulle det vara för skillnad?
M: Du identifierar dig med dina önskningar och blir deras slav. För mig är önskningar bland annat bara moln på den mentala himlen, och jag känner mig inte tvingad att handla efter dem.

Fråga: Den som vet och hans kunskap, är de en eller två?
M: De är båda. Den som vet är det omanifesterade, det kända är det manifesterade. Det kända är alltid i rörelse, det förändras, det har ingen egen form, ingen egen boning. Den vetande är det oföränderliga stödet för all kunskap. Var och en behöver den andra, men verkligheten ligger bortom den. Den *gnani* kan inte bli känd, eftersom det inte finns någon som kan bli känd. När det finns en person kan man berätta något om den, men när det inte finns någon självidentifikation med det särskilda, vad kan man då säga? Man kan säga vad som helst till en *gnani,* men hans fråga kommer alltid att vara: "Vem pratar du om? Det finns ingen sådan person. På samma sätt som man inte kan säga något om universum eftersom det omfattar allt, kan man inte heller säga något om en *gnani,* eftersom han är allt och ändå ingenting i synnerhet. Du behöver en krok för att hänga upp din tavla på. Om det inte finns någon krok, vad ska tavlan då hänga på? För att lokalisera en sak behöver man utrymme, för att placera en händelse behöver man tid; men det tidlösa och rymdlösa trotsar all hantering. Den gör allting uppfattbart, men i sig själv är den bortom all uppfattbarhet. Sinnet kan inte veta vad som finns bortom sinnet, men sinnet är känt av det som finns bortom det. *Gnani* känner varken till födelse eller död; existens och icke-existens är samma sak för honom.

Fråga: När din kropp dör finns du kvar.
M: Ingenting dör. Kroppen är bara föreställd. Det finns inget sådant.

F: Innan ytterligare ett århundrade har gått kommer du att vara död för alla runt omkring dig. Din kropp kommer att täckas med blommor, sedan brännas och askan spridas ut. Det kommer att vara vår erfarenhet. Vad kommer att bli din?
M: Tiden kommer att ta slut. Detta kallas den stora döden. *(mahamrityu),* tidens död.

F: Betyder det att universum och dess innehåll kommer att upphöra?
M: Universum är din personliga erfarenhet. Hur kan det påverkas? Du kanske har hållit en föreläsning i två timmar, men vart har den tagit vägen när den är slut? Det har gått över i tystnad där början, mitten och slutet av föreläsningen är samlade. Tiden har stannat upp, den var, men finns inte längre. Tystnaden efter ett liv av prat och tystnaden efter ett liv av tystnad är

samma tystnad. Odödlighet är frihet från känslan: "Jag är". Ändå är det inte utplåning. Tvärtom är det ett tillstånd som är oändligt mycket mer verkligt, medvetet och lyckligt än vad du kan tänka dig. Det är bara självmedvetandet som inte längre finns.

Fråga: Varför sammanfaller sinnets stora död med kroppens "lilla död"?

M: Det gör det inte! Du kan dö hundra gånger utan att den mentala oron bryts. Eller så kan du behålla din kropp och dö endast i sinnet. Sinnets död är visdomens födelse.

F: Personen försvinner och bara vittnet är kvar.

M: Vem återstår att säga: "Jag är vittnet". När det inte finns något "jag är", var finns då vittnet? I det tidlösa tillståndet finns det inget jag att ta sin tillflykt till.

Den som bär ett paket är angelägen om att inte förlora det - han är medveten om paketet. Den man som värnar om känslan "jag är" är självmedveten. *Gnani* håller fast vid ingenting och kan inte sägas vara medveten. Ändå är han inte omedveten. Han är själva hjärtat av medvetandet. Vi kallar honom *digambara* klädd i rymden, den nakna, bortom allt skenbart. Det finns inget namn och ingen form under vilka han kan sägas existera, men ändå är han den enda som verkligen *är.*

F: Jag kan inte förstå det.

M: Vem kan det? Sinnet har sina gränser. Det räcker för att föra dig till kunskapens gränser och få dig att möta det okändas oändlighet. Det är upp till dig att dyka in i det.

F: Hur är det med vittnet? Är det verkligt eller overkligt?

M: Det är både och. Den sista kvarlevan av illusionen, den första beröringen med det verkliga. Att säga: Jag är bara vittnet är både falskt och sant: falskt på grund av "jag är", sant på grund av vittnet. Det är bättre att säga: "Det finns ett vittnesmål". I samma ögonblick som du säger: "Jag är" uppstår hela universum tillsammans med dess skapare.

F: En annan fråga: Kan vi visualisera personen och jaget som två bröder, en liten och en stor? Den lille brodern är busig och självisk, oförskämd och rastlös, medan den store brodern är intelligent och snäll, förnuftig och omtänksam, fri från kroppsmedvetandet med dess önskningar och rädslor. Storebrodern känner den lille, men den lille är okunnig om den store och

tror att den är helt självständig. Guru kommer och säger till den mindre: "Du är inte ensam, du kommer från en mycket god familj, din bror är en mycket anmärkningsvärd man, klok och snäll, och han älskar dig mycket. Kom ihåg honom, tänk på honom, hitta honom, tjäna honom, och du kommer att bli ett med honom". Frågan är om det finns två i oss, det personliga och det individuella, det falska jaget och det sanna jaget, eller är det bara en liknelse?

M: Det är både och. De verkar vara två, men vid en undersökning visar det sig att de är en. Dualiteten består bara så länge den inte ifrågasätts. Treenigheten: sinnet, självet och anden *(vyakti, vyakta, avyakta)* blir enhet när man undersöker den. Detta är bara olika sätt att uppleva: fasthållande, lösgörande och transcendens.

Fråga: Ditt antagande att vi befinner oss i ett drömtillstånd gör din ståndpunkt oantastlig. Oavsett vilken invändning vi gör förnekar du bara dess giltighet. Man kan inte diskutera med dig!

M: Önskan att diskutera är också bara en önskan. Önskan att veta, att ha makt, till och med önskan att existera är bara önskningar. Alla vill vara, överleva, fortsätta, för ingen är säker på sig själv. Men alla är odödliga. Du gör dig själv dödlig genom att ta dig själv till kroppen.

F: Eftersom du har funnit din frihet, kan du inte ge mig lite av den?

M: Varför liten? Ta det hela. Ta det, det finns där för att tas. Men du är rädd för friheten!

Fråga: Swami Ramdas fick ta itu med en liknande begäran. En dag samlades några av de röstberättigade runt honom och började be om befrielse. Ramdas lyssnade leende, men plötsligt blev han allvarlig och sa: Ni kan få den, här och nu, frihet absoluta och permanent. Den som vill ha den kan komma fram. Ingen rörde sig. Tre gånger upprepade han erbjudandet. Ingen accepterade. Sedan sa han: "Erbjudandet är återkallat".

M: Fasthållning förstör modet. Den som ger är alltid redo att ge. Den som tar emot är frånvarande. Frihet innebär att släppa taget. Människor bryr sig bara inte om att släppa allt. De vet inte att det ändliga är priset för det oändliga, liksom döden är priset för odödligheten. Andlig mognad ligger i beredskapen att släppa allting. Att ge upp är det första steget. Men det verkliga uppgivandet ligger i att inse

att det inte finns något att ge upp, för ingenting är ditt eget. Det är som djup sömn - du ger inte upp din säng när du somnar.
- du bara glömmer det.

74

Sanningen är här och nu

Frågeställare: Min fråga är: Vad är beviset på sanning? Anhängare av alla religioner, metafysiska eller politiska, filosofiska eller etiska, är övertygade om att deras religion är den enda sanningen, att allt annat är falskt, och de tar sin egen orubbliga övertygelse som bevis för sanningen. "Jag är övertygad, så det måste vara sant", säger de. Det förefaller mig som om ingen filosofi eller religion, ingen doktrin eller ideologi, hur fullständig, fri från inre motsägelser och känslomässigt tilltalande den än är, kan vara beviset för sin egen sanning. De är som kläder som människor tar på sig, som varierar med tiden och omständigheterna och följer modetrender.

Kan det finnas en religion eller filosofi som är sann och som inte är beroende av någons övertygelse? Inte heller på skrifterna, eftersom de återigen är beroende av att någon tror på dem? Finns det en sanning som inte är beroende av tillit, som inte är subjektiv?

Maharaj: Hur är det med vetenskapen?

Fråga: Vetenskapen är cirkulär, den slutar där den börjar, med sinnena. Den handlar om erfarenhet, och erfarenhet är subjektiv. Två personer kan inte ha samma erfarenhet, även om de kan uttrycka den med samma ord.

M: Du måste leta efter sanningen bortom sinnet.

F: Sir, jag har fått nog av transer. Vilken drog som helst kan framkalla dem billigt och snabbt. Även de klassiska *samadhis* som orsakas av andning eller mentala övningar är inte mycket annorlunda. Det finns *syre-samadhis* och *koldioxid-samadhis* och självinducerade *samadhis, som* orsakas av upprepning av en formel eller en tankekedja. Monotoni är sömngivande. Jag kan inte acceptera *samadhi,* hur ärofullt det än är, som ett bevis på sanning.

M: *Samadhi* är bortom erfarenhet. Det är ett tillstånd utan kvalitet.

Fråga: Frånvaron av erfarenhet beror på ouppmärksamhet. Den skördas med uppmärksamhet. Att stänga ögonen motbevisar inte ljuset. Att tillskriva verkligheten till negativa tillstånd leder oss inte långt. Själva negationen innehåller en bekräftelse.

M: På ett sätt har du rätt. Men förstår du inte att du ber om bevis för sanningen utan att förklara vilken sanning du tänker på och vilket bevis som skulle tillfredsställa dig? Du kan bevisa vad som helst, förutsatt att du litar på ditt bevis. Men vad bevisar att ditt bevis är sant? Jag kan lätt få dig att erkänna att du bara vet att du existerar - att du är det enda bevis du kan ha för någonting. Men jag identifierar inte blotta existensen med verkligheten. Existens är tillfällig, alltid i tid och rum, medan verkligheten är oföränderlig och allomfattande.

F: Sir, jag vet inte vad som är sanning och vad som kan bevisa den. Kasta inte ut mig på mina egna resurser. Jag har inga. Här är det du som känner sanningen, inte jag.

M: Du avvisar vittnesmål som bevis för sanning: andras erfarenheter är inte till någon nytta för dig, du avvisar alla slutsatser från de övertygande uttalandena från ett stort antal oberoende vittnen.Så det är upp till dig att berätta för mig vad som är det bevis som kommer att tillfredsställa dig, vad är ditt test för ett giltigt bevis?

F: Ärligt talat vet jag inte vad som kännetecknar ett bevis.

M: Inte ens din egen erfarenhet?

Fråga: Varken min erfarenhet eller ens min existens. De är beroende av att jag är medveten.

M: Och ditt medvetande beror på vad?

F: Jag vet inte. Tidigare skulle jag ha sagt: på min kropp.

Jag kan se att kroppen är sekundär, inte primär, och att den inte kan betraktas som ett bevis på existens.

M: Det gläder mig att du har övergivit idén om att jag är kroppen, som är den främsta källan till fel och lidande.

F: Jag har övergivit det intellektuellt, men känslan av att vara en särskild person finns fortfarande kvar i mig. Jag kan säga: "Jag är", men vad jag är kan jag inte säga. Jag vet att jag existerar, men jag vet inte vad som existerar. Hur jag än uttrycker det står jag inför det okända.

M: Din egen varelse är det verkliga.

F: Vi talar säkert inte om samma sak. Jag är inte någon abstrakt varelse. Jag är en person, begränsad och medveten om sina begränsningar. Jag är ett faktum, men ett högst osubstantiellt faktum är jag. Det finns inget jag kan bygga på min tillfälliga existens som person.

M: Dina ord är klokare än du själv! Som person är din existens tillfällig. Men är du bara en person? Är du en per- son överhuvudtaget?

F: Hur ska jag svara? Min känsla av att vara bevisar endast att jag är; den bevisar ingenting som är oberoende av mig. Jag är relativ, både skapelse och skapare av det relativa. Det absoluta beviset på den absoluta sanningen - vad är det, var är det? Kan den blotta känslan "jag är" vara ett bevis på verkligheten?

M: Självklart inte. "Jag är" och "världen är" är relaterade och villkorliga. De beror på sinnets tendens att projicera namn och former.

Q: Namn och former, idéer och övertygelser, men inte sanning. Om det inte vore för dig skulle jag ha accepterat att allting är relativt, även sanningen, och lärt mig att leva med antaganden. Men sedan möter jag dig och hör dig tala om det absoluta som något som ligger inom min räckhåll och som något ytterst eftersträvansvärt. Ord som fred, lycka, evighet, odödlighet fångar min uppmärksamhet, eftersom de erbjuder frihet från smärta och rädsla. Mina medfödda instinkter: nöjeslystnad och nyfikenhet väcks och jag börjar utforska den värld som du har öppnat. Allt verkar mycket attraktivt och jag frågar naturligtvis. Är det möjligt att ta hand om det? Är det verkligt?

M: Du är som ett barn som säger: Bevisa att sockret är sött, då ska bara jag få det. Beviset på sötman finns i munnen, inte i sockret. För att veta att det är sött måste du smaka på det,

Det finns inget annat sätt. Naturligtvis börjar du med att fråga: Är det socker? Är det sött? och ni accepterar min försäkran tills ni smakar på det. Först då löser sig alla tvivel och din kunskap blir förstahands och orubblig. Jag ber er inte att tro på mig. Lita bara tillräckligt mycket på mig för att börja. Varje steg bevisar eller motbevisar sig självt. Du verkar vilja att beviset för sanningen ska föregå sanningen. Och vad blir beviset för beviset? Ni förstår, ni faller in i en regress. För att avbryta den måste ni sluta be om bevis och bara för ett ögonblick acceptera något som sant. Det spelar egentligen ingen roll vad det är. Det kan vara Gud, eller jag, eller ditt eget jag. I varje fall accepterar du något eller någon okänd person som sant. Om du nu agerar utifrån den sanning som du har accepterat, även för ett ögonblick, kommer du mycket snart att föras till nästa steg. Det är som att klättra i ett träd i mörkret - du kan få tag i nästa gren först när du sitter på den föregående. Inom vetenskapen kallas det för experimentell metod. För att bevisa en teori utför du ett experiment enligt de operativa instruktioner som de som har gjort experimentet före dig har lämnat. I det andliga sökandet kallas den kedja av experiment som man måste göra för yoga.

Fråga: Det finns så många yogor, vilken ska man välja?

M: Naturligtvis kommer varje *gnani* att föreslå sin egen väg som den väg han känner till mest intimt. Men de flesta av dem är mycket liberala och anpassar sina råd till den sökandes behov. Alla vägar leder dig till rening av sinnet. Det orena sinnet är ogenomskinligt för sanningen; det rena sinnet är genomskinligt. Sanningen kan lätt och tydligt ses genom det.

F: Jag är ledsen, men det verkar som om jag inte kan förmedla min svårighet. Jag frågar om beviset på sanningen och får metoderna för att uppnå det. Om jag antar att jag följer metoderna och uppnår ett underbart och önskvärt tillstånd, hur kan jag då veta att mitt tillstånd är sant? Varje religion börjar med tro och lovar någon extas. Är extasen verklig eller en produkt av tron? För om det är ett framkallat tillstånd kommer jag inte att ha något att göra med det. Ta kristendomen som säger: Jesus är din frälsare, tro och bli räddad från synden. När jag frågar en syndande kristen hur det kommer sig att han inte har blivit räddad från synden trots sin tro på Kristus, svarar han: Min tro är inte perfekt. Återigen befinner vi oss i den onda cirkeln.

cle - utan fullkomlig tro - ingen frälsning, utan frälsning - ingen fullkomlig tro, alltså ingen frälsning. Man ställer villkor som är omöjliga att uppfylla och sedan får vi skulden för att vi inte uppfyller dem.

M: Du inser inte att ditt nuvarande vakna tillstånd är ett tillstånd av okunnighet. Din fråga om beviset på sanningen är född ur okunnighet om verkligheten. Du kontaktar dina sensoriska och men- taliska tillstånd i medvetandet, vid punkten "jag är", medan verkligheten inte förmedlas, inte kontaktas, inte upplevs. Ni tar dualiteten så mycket för given att ni inte ens märker den, medan jag anser att variation och mångfald inte skapar separation. Ni föreställer er att verkligheten står åtskild från namn och former, medan namn och former för mig är de ständigt föränderliga uttrycken för verkligheten och inte åtskilda från den. Du frågar efter beviset för sanningen, medan för mig är all existens beviset. Du skiljer existensen från tillvaron och tillvaron från verkligheten, medan allt för mig är ett. Hur mycket du än är övertygad om sanningen i ditt vakna tillstånd hävdar du inte att det är permanent och oföränderligt, vilket jag gör när jag talar om mitt. Ändå ser jag ingen skillnad mellan oss, förutom att du föreställer dig saker, medan jag inte gör det.

F: Först diskvalificerar du mig från att fråga om sanningen, sedan anklagar du mig för att vara fantasifull! Det som är fantasi för dig är verklighet för mig.

M: Tills du undersöker det. Jag anklagar dig inte för någonting. Jag ber dig bara att ställa kloka frågor. Istället för att söka efter bevis för sanningen, som du inte känner till, gå igenom de bevis du har för det du tror dig veta. Du kommer att upptäcka att du inte vet något säkert - du litar på hörsägen. För att känna sanningen måste du gå igenom din egen erfarenhet.

Fråga: Jag är dödligt rädd för samadhis och andra transer, oavsett orsak. En drink, en rök, en feber, en drog, andning, sång, skakning, dans, virvlande, bön, sex eller fasta, *mantran* eller någon svindlande abstraktion kan få mig att lämna mitt vakna tillstånd och ge mig en upplevelse som är extraordinär eftersom den är okänd. Men när orsaken upphör, upplöses effekten och endast ett minne återstår, som är förföljt men som bleknar.

Låt oss överge alla medel och deras resultat, för resultaten är bundna till medlen; låt oss ställa frågan på nytt: kan sanningen hittas?

M: Var finns sanningens boningsplats där du kan söka efter den? Och hur vet du att du har hittat den? Vilken teststen tar du med dig för att testa den? Du är tillbaka till din ursprungliga fråga: Vad är beviset på sanningen? Det måste vara något fel på själva frågan, för du tenderar att upprepa den om och om igen. Varför frågar du vad som är sanningens bevis? Är det inte för att ni inte känner sanningen på egen hand och att ni är rädda för att bli lurade? Ni inbillar er att sanningen är något som bär namnet "sanning" och att det är fördelaktigt att ha den, förutsatt att den är äkta. Därav er rädsla för att bli lurad. Ni handlar efter sanning, men ni litar inte på handlarna. Ni är rädda för förfalskningar och imitationer.

F: Jag är inte rädd för att bli lurad. Jag är rädd för att lura mig själv.

M: Men du lurar dig själv genom din okunskap om dina verkliga motiv. Du ber om sanning, men i själva verket söker du bara tröst, som du vill ska vara för evigt. Nu kan ingenting, inget sinnestillstånd, vara för evigt. I tid och rum finns det alltid en gräns, eftersom tid och rum själva är begränsade. Och i det tidlösa har orden "för evigt" ingen betydelse. Samma sak med "sanningsbeviset". I icke-dualitetens rike är allting fullständigt, dess eget bevis, mening och syfte. Där allt är ett behövs inga stöd. Du inbillar dig att beständighet är beviset på sanning, att det som varar längre är på något sätt mer sant. Tiden blir sanningens måttstock. Och eftersom tiden finns i sinnet blir sinnet domare och söker inom sig självt efter sanningens bevis - en uppgift som är helt omöjlig och hopplös!

F: Sir, skulle ni säga: Inget är sant, allt är relativt, skulle jag hålla med dig. Men du hävdar att det finns sanning, verklighet, perfekt kunskap, och därför frågar jag: Vad är det och hur vet du det? Och vad får mig att säga: Ja, Maharaj hade rätt?

M: Du håller fast vid behovet av ett bevis, ett vittnesmål, en auktoritet. Du föreställer dig fortfarande att sanningen behöver pekas ut och berätta för dig: "Titta, här är sanningen". Så är det inte. Sanningen är inte resultatet av en ansträngning, slutet på en väg. Den finns här och nu, i själva sökandet efter den. Den är närmare än sinnet och kroppen, närmare än känslan "jag är". Du ser den inte eftersom du tittar för långt bort från dig själv, utanför ditt innersta väsen. Du

har objektifierat sanningen och insisterar på era standardbevis och tester, som bara gäller saker och tankar.

F: Allt jag kan utläsa av det du säger är att sanningen är bortom mig och att jag inte är kvalificerad att tala om den.
M: Du är inte bara kvalificerad, utan du är själva sanningen. Det är bara du som misstar det falska för det sanna.

F: Du verkar säga: Du säger att du inte ska be om bevis för sanningen. Bekymra dig endast om osanning.
M: Upptäckten av sanningen sker genom att urskilja det falska. Man kan veta vad som inte är det. Det som är - du kan bara *vara.* Kunskap är relativ till det kända. På ett sätt är den motsvarigheten till okunnighet. Där okunnighet inte finns, var finns behovet av kunskap? Varken okunnighet eller kunskap har i sig själva någon existens. De är bara sinnestillstånd, som återigen bara är ett sken av en rörelse i medvetandet som i sitt väsen är oföränderligt.

Fråga: Finns sanningen inom sinnets område eller bortom det?
M: Det är varken eller, det är både och. Det går inte att sätta ord på det.

Q: Det här är vad jag hör hela tiden - obeskrivligt *(anirvachaniya).* Det gör mig inte klokare.
M: Det är sant att det ofta döljer ren okunskap. Sinnet kan arbeta med termer som det självt har skapat, men det kan inte gå utanför sig självt. Det som varken är sensoriskt eller mentalt, men utan vilket varken det sensoriska eller det mentala kan existera, kan inte tas in i dem. Förstå att sinnet har sina gränser; för att gå utanför måste du samtycka till tystnad.

F: Kan vi säga att handling är ett bevis på sanning? Det kanske inte kan verbaliseras, men det kan demonstreras.
M: Varken handling eller passivitet. Den är bortom båda.

F: Kan en människa någonsin säga: "Ja, detta är sant"? Eller är han begränsad till att förneka det falska? Med andra ord, är sanningen en ren negation? Eller finns det ett ögonblick då den blir ett påstående?
M: Sanningen kan inte beskrivas, men den kan upplevas.

F: Erfarenheter är subjektiva, de kan inte delas. Dina erfarenheter lämnar mig där jag är.
M: Sanningen kan upplevas, men den är inte bara en erfarenhet. Jag vet den och jag kan förmedla den, men bara om du är öppen för den. Att vara

öppen betyder att inte vilja ha något annat.

F: Jag är full av önskningar och rädslor. Betyder det att jag inte är berättigad till sanning?
M: Sanningen är inte en belöning för gott uppförande och inte heller ett pris för att klara vissa prov. Den kan inte åstadkommas. Den är det primära, det ofödda, den uråldriga källan till allt som är. Du är berättigad eftersom du är det. Du behöver inte förtjäna sanningen. Den är din egen. Sluta bara att springa iväg genom att springa efter. Stå stilla, var tyst.

F: Sir, om ni vill att kroppen ska vara stilla och sinnet tyst, berätta hur det går till. I självmedvetenhet ser jag att kroppen och sinnet rör sig av orsaker som ligger utanför min kontroll. Arv och miljö dominerar mig helt och hållet. Det mäktiga "jag är", universums skapare, kan utplånas av en drog tillfälligt, eller en droppe gift - permanent.
M: Återigen tar du dig själv som kroppen.

Fråga: Även om jag avfärdar denna kropp av ben, kött och blod som inte jag, så finns jag fortfarande kvar i den subtila kroppen som består av tankar och känslor, minnen och fantasier. Om jag också avfärdar dessa som inte mig, förblir jag ändå med medvetandet, som också är ett slags kropp.
M: Du har helt rätt, men du behöver inte stanna där. Gå längre än så. Varken medvetandet eller "jag är" i dess centrum är du. Ditt sanna väsen är helt utan självmedvetande, helt fritt från all självidentifikation med vad det än må vara, grovt, subtilt eller transcendentalt.

F: Jag kan föreställa mig att jag är bortom. Men vilket bevis har jag? För att vara måste jag vara någon.
M: Det är tvärtom. För att *vara* måste man vara ingen. Att tro att man är något eller någon är död och helvete.

F: Jag har läst att människor i det gamla Egypten fick tillträde till vissa mysterier där de under påverkan av droger eller incantationer skulle bli utdrivna ur sina kroppar och faktiskt kunde uppleva att de stod utanför och tittade på sina egna pro- trate former. Detta var avsett att övertyga dem om verkligheten i tillvaron efter döden och skapa en djup oro för deras slutliga öde hos dem, vilket var så fördelaktigt för staten och templet. Självidentifikationen med den person som äger kroppen re-

underhålls.

M: Kroppen består av mat, liksom sinnet består av tankar. Se dem som de är. Icke-identifikation, när den är naturlig och spontan, är befrielse. Du behöver inte veta vad du är. Det räcker att veta vad man inte är. Vad du är kommer du aldrig att veta, för varje upptäckt avslöjar nya dimensioner att erövra. Det okända har inga gränser.

F: Innebär det att man är okunnig för alltid?

M: Det betyder att okunnighet aldrig har funnits. Sanningen finns i upptäckten, inte i det upptäckta. Och för upptäckten finns det ingen början och inget slut. Ställ gränserna i fråga, gå bortom dem, ställ dig själv inför uppgifter som verkar omöjliga - det är vägen dit.

75

I fred och tystnad växer du

Frågeställare: Den indiska traditionen berättar att gurun är okränkbar. Vad är han oumbärlig för? En mor är oumbärlig för att ge barnet en kropp. Men själen ger hon inte. Hennes roll är begränsad. Hur är det med gurun? Är hans roll också begränsad, och i så fall till vad? Eller är han oumbärlig i allmänhet, till och med absolut oumbärlig?

Maharaj: Det innersta ljuset, som lyser fridfullt och tidlöst i hjärtat, är den verkliga gurun. Alla andra visar bara vägen.

Fråga: Jag är inte intresserad av den inre gurun, utan bara av den som är

som visar vägen. Det finns människor som tror att yoga är otillgängligt utan en guru. De är ständigt på jakt efter den rätta gurun och byter ut den ena mot den andra. Vilket värde har sådana guruer? **M:** De är tillfälliga, tidsbundna guruer. Man finner dem i alla livets olika skeden. Du behöver dem för att förvärva vilken kunskap eller färdighet som helst.

F: En mamma finns bara för en livstid, hon börjar vid födseln och slutar vid döden. Hon är inte för evigt.
M: På samma sätt är den tidsbundna gurun inte för evigt. Han uppfyller sitt syfte och lämnar sin plats till nästa. Det är helt naturligt och det finns ingen skuld till det.

Fråga: Behöver jag en separat guru för varje typ av kunskap eller färdighet?
M: Det kan inte finnas någon regel i dessa frågor, förutom en: "Det yttre är övergående, det innersta är permanent och oföränderligt", även om det alltid är nytt i utseende och handling.

Fråga: Vad är förhållandet mellan de inre och yttre guruerna? **M:** Den yttre representerar den inre, den inre accepterar den yttre - för en tid.

F: Vems är insatsen?
M: Lärjungens, naturligtvis. Den yttre gurun ger instruktionerna, den inre sänder styrkan; den alerta tillämpningen är lärjungens. Utan vilja, intelligens och energi från lärjungens sida är den yttre gurun hjälplös. Den inre gurun ger sin chans. Obtusenhet och felaktiga strävanden leder till en kris och lärjungen vaknar upp till sin egen situation. Den kloke är den som inte väntar på en chock, som kan vara ganska oförskämd.

F: Är det ett hot?
M: Inte ett hot, en varning. Den inre gurun är inte engagerad i icke-våld. Han kan ibland vara ganska våldsam, till den grad att han förstör den stumma eller perverterade personligheten. Lidande och död, liksom liv och lycka, är hans arbetsredskap. Det är bara i dualiteten som icke-våld blir den förenande lagen.

Fråga: Måste man vara rädd för sitt eget jag?
M: Jag är inte rädd, för jaget menar väl. Men det måste tas på allvar. Det kräver uppmärksamhet och lydnad; när man inte lyssnar på det

Den övergår från övertalning till tvång, för så länge den kan vänta får den inte förnekas. Svårigheten ligger inte i gurun, vare sig inre eller yttre. Guru är alltid tillgänglig. Det är den mogne lärjungen som saknas. När en person inte är redo, vad kan man då göra?

F: Redo eller villig?
M: Båda. Det blir samma sak. I Indien kallar vi det *adhikari.* Det betyder både kapabel och berättigad.

Fråga: Kan den yttre gurun ge initiering *(diksha)?*
M: Han kan ge alla slags initieringar, men initieringen till verkligheten måste komma inifrån.

Fråga: Vem ger den ultimata initiationen?
M: Den är självgiven.

F: Jag känner att vi går i cirklar. När allt kommer omkring känner jag bara ett jag, det nuvarande, empiriska jaget. Det inre eller högre jaget är bara en idé som har utformats för att förklara och uppmuntra. Vi talar om att det har en beroende existens. Det har det inte.
M: Både det yttre och det inre jaget är inbillade. Besattheten av att vara ett "jag" behöver en annan besatthet av ett "superjag" för att bli botad, som man behöver en annan tagg för att ta bort en tagg, eller ett annat gift för att neutralisera ett gift. Allt påstående kräver ett förnekande, men detta är endast det första steget. Nästa steg är att gå bortom båda.

F: Jag förstår att den yttre gurun behövs för att göra mig uppmärksam på mig själv och på det brådskande behovet av att göra något åt mig själv. Jag förstår också hur hjälplös han är när det gäller någon djupgående förändring i mig. Men här tar du in *sadguru*, den inre gurun, som är begynnelsefri, oföränderlig, roten till tillvaron, det stående löftet, det säkra målet. Är han ett koncept eller en verklighet?
M: Han är den enda verkligheten. Allt annat är en skugga som kastas av kroppen och sinnet *(deha-buddhi)* på tidens yta. Naturligtvis är även en skugga relaterad till verkligheten, men i sig själv är den inte verklig.

F: Jag är den enda verklighet jag känner till. *Sadguru* finns där så länge jag tänker på honom. Vad vinner jag på att flytta verkligheten till honom?
M: Din förlust är din vinst. När man ser att skuggan bara är en skugga slutar man att följa den. Du vänder dig om och upptäcker

solen som var där hela tiden - bakom din rygg!

Fråga: Undervisar den inre gurun också?
M: Han ger dig övertygelsen att du är den eviga, förändringsfria verkligheten-medvetandekärleken, inom och bortom alla sken.

F: Det räcker inte med en fällande dom. Det måste finnas en visshet.
M: Helt rätt. Men i det här fallet tar vissheten formen av mod. Rädslan upphör helt och hållet. Detta tillstånd av oräddhet är så otvivelaktigt nytt, men ändå djupt känt som ens eget, att det inte kan förnekas. Det är som att älska sitt eget barn. Vem kan tvivla på det?

Fråga: Vi hör talas om framsteg i våra andliga strävanden. Vilken typ av framsteg tänker du på?
M: När du går bortom framsteg kommer du att veta vad som är framsteg.

F: Vad är det som gör att vi gör framsteg?
M: Tystnad är den viktigaste faktorn. I fred och tystnad växer man.

Fråga: Sinnet är så fullständigt rastlöst. Hur kan man lugna det?
M: Lita på läraren. Ta mitt eget fall. Min guru beordrade mig att uppmärksamma känslan "jag är" och att inte uppmärksamma något annat. Jag lydde bara. Jag följde inte någon särskild kurs för andning, eller meditation, eller studier av skrifter. Vad som än hände, så vände jag min uppmärksamhet bort från det och stannade kvar vid känslan "jag är", det kan se alltför enkelt, till och med grovt ut. Det enda skälet till att jag gjorde det var att min guru sa det till mig. Ändå fungerade det! Lydnad är ett kraftfullt lösningsmedel för alla önskningar och rädslor.

Vänd dig bara bort från allt som upptar sinnet; gör det arbete du har att utföra, men undvik nya åtaganden; håll dig tom, håll dig tillgänglig, motstå inte det som kommer oinbjudet.

I slutändan når du ett tillstånd av icke-gripande, av glädjefyllt icke-anknytning, av inre lätthet och frihet som är obeskrivligt men ändå otroligt verkligt.

Fråga: När en sanningssökare uppriktigt praktiserar sin yoga, vägleder och hjälper hans inre guru honom eller lämnar han honom till sina egna resurser och väntar bara på resultatet?
M: Allt händer av sig självt. Varken sökaren eller gurun gör något.

något. Saker och ting händer som de händer; skuld eller beröm fördelas senare, efter att känslan av att vara en görare dyker upp.

Q: Så konstigt! Det är klart att den som gör det kommer före gärningen.
M: Det är tvärtom; gärningen är ett faktum och den som gör det är bara ett begrepp. Ert språk visar att medan gärningen är säker är gärningsmannen tvivelaktig; att flytta ansvaret är ett märkligt mänskligt spel. Med tanke på den oändliga listan av faktorer som krävs för att något ska hända kan man bara erkänna att allt är ansvarigt för allt, hur avlägset det än är. Att vara ansvarig är en myt som föds ur illusionen om "jag" och "mitt".

F: Hur stark är illusionen?
M: Utan tvekan, eftersom den är baserad på verkligheten.

F: Vad är verkligt i den?
M: Ta reda på det genom att urskilja och förkasta allt som är overkligt.

F: Jag har inte riktigt förstått det inre jagets roll i andliga strävanden. Vem gör ansträngningen? Är det det yttre jaget eller det inre?
M: Du har uppfunnit ord som ansträngning, inre, yttre, själv, etc. och försöker införa dem i verkligheten. Saker och ting råkar bara vara som de är, men vi vill bygga in dem i ett mönster som fastställs av vårt språks struktur. Denna vana är så stark att vi tenderar att förneka verkligheten för det som inte kan verbaliseras. Vi vägrar helt enkelt att se att ord bara är symboler, som genom konvention och vana är relaterade till upprepade erfarenheter.

F: Vad är värdet av andliga böcker?
M: De hjälper till att undanröja okunskap. De är användbara i början, men blir ett hinder i slutändan. Man måste veta när man ska kasta dem.

Fråga: Vad är kopplingen mellan *atma* och *sattva,* mellan jaget och den universella harmonin?
M: Som mellan solen och dess strålar. Harmoni och skönhet, oförståelse och tillgivenhet är alla uttryck för verkligheten. Det är rea- litet i handling, andens inverkan på materien. *Tamas* skymmer, *rajas* förvränger, *sattva* harmoniserar. I och med att *sattva* mognar upphör alla önskningar och rädslor. Det verkliga väsendet återspeglas oförvrängt i sinnet. Materian är förlöst, anden - uppenbarad.

De två ses som en enhet. De har alltid varit ett, men det okonstlade sinnet såg dem som två. Att fullända sinnet är människans uppgift, för materia och ande möts i sinnet.

F: Jag känner mig som en man som står inför en dörr. Jag vet att dörren är öppen, men den är bevakad av begärets och rädslans hundar. Vad ska jag göra?
M: Lyssna på läraren och var modig mot hundarna. Uppför dig som om de inte fanns där. Återigen är lydnad den gyllene regeln. Frihet vinns genom lydnad. För att fly från fängelset måste man okritiskt lyda de instruktioner som skickas av dem som arbetar för ens re- lease.

Fråga: Guruens ord har liten kraft när de bara hörs. Man måste ha tro för att lyda dem. Vad skapar en sådan tro?
M: När tiden kommer, kommer tron. Allt kommer med tiden. Guru är alltid redo att dela med sig, men det finns inga mottagare.

F: Ja, Sri Ramana Maharshi brukade säga: Men var är lärjungarna?
M: Ja, med tiden händer allting. Allt kommer att gå igenom, inte en enda själ *(jiva)* kommer att gå förlorad.

F: Jag är mycket rädd för att ta intellektuell förståelse för att förverkliga den. Jag kan tala om sanningen utan att veta den, och jag kan veta den utan att ett enda ord har sagts.
Jag förstår att dessa samtal kommer att publiceras.
Hur påverkar de läsaren?
M: Hos den uppmärksamme och omtänksamme läsaren kommer de att mogna och ge upphov till blommor och frukter. Ord som bygger på sanning har sin egen kraft om de prövas fullt ut.

Att veta att man inte vet är sann kunskap.

Maharaj: Det finns kroppen. Inuti kroppen verkar en observatör vara en observatör och utanför - en värld under observation. Observatören och hans observation samt den observerade världen ap- pear och försvinner tillsammans. Bortom allt detta finns tomheten. Detta tomrum är ett för alla.

Frågeställare: Det du säger verkar enkelt, men det är inte alla som skulle säga det. Det är du, och endast du, som talar om de tre och tomrummet därutöver. Jag ser endast världen, som omfattar alla.

M: Till och med "jag är"?

F: Till och med "jag är". "Jag är" finns där eftersom världen finns där.

M: Och världen finns där eftersom "jag är" finns där.

F: Ja, det går åt båda hållen. Jag kan inte separera de två, och jag kan inte gå längre än så, jag kan inte säga att något *är* om jag inte upplever det, liksom jag inte kan säga att något *inte är,* eftersom jag inte upplever det. Vad är det du upplever som gör att du talar med sådan säkerhet?

M: Jag känner mig själv som jag är - tidlös, rymdlös, orsakslös. Du råkar inte veta det, eftersom du är uppslukad av andra saker.

F: Varför är jag så uppslukad?

M: För att du är intresserad.

F: Vad gör mig intresserad?

M: Rädsla för smärta, önskan om njutning. Behagligt är slutet på smärta och smärtsamt slutet på njutning. De bara roterar i oändlig

succession. Undersök den onda cirkeln tills du finner dig själv utanför den.

F: Behöver jag inte din nåd för att ta mig vidare?
M: Din inre verklighets nåd är tidlöst med dig. Att du själv ber om nåd är ett tecken på det. Oroa dig inte för min nåd, utan gör vad du blir tillsagd. Att göra är beviset på öron- ning, inte att förvänta sig nåd.

Fråga: Vad ska jag vara allvarlig om?
M: Undersök noggrant allt som korsar ditt uppmärksamhetsfält. Med övning kommer fältet att breddas och undersökningen fördjupas, tills de blir spontana och gränslösa.

Fråga: Gör du inte förverkligandet till ett resultat av praktiken? Praktiken verkar inom den fysiska existensens begränsningar. Hur kan den ge upphov till det obegränsade?
M: Naturligtvis kan det inte finnas något orsakssamband mellan övning och visdom. Men hindren för visdom påverkas djupt av praktiken.

F: Vilka är hindren?
M: Felaktiga idéer och önskningar som leder till felaktiga handlingar och som orsakar förvirring och svaghet i sinne och kropp. Upptäckten och övergivandet av det falska tar bort det som hindrar det verkliga från att komma in i sinnet.

Fråga: Jag kan skilja mellan två sinnestillstånd: Jag kan skilja mellan två sinnestillstånd: "Jag är" och "Världen är"; de uppstår och försvinner tillsammans. Människor säger: "Jag är, eftersom världen är". Du verkar säga: "Världen är, eftersom jag är". Vilket är sant?
M: Ingendera. De två är ett och samma tillstånd, i tid och rum. Bortom finns det tidlösa.

F: Vad är sambandet mellan tid och tidlöshet?
M: Det tidlösa känner tiden, tiden känner inte det tidlösa. Allt medvetande är i tiden och för det är det tidlösa omedvetet. Ändå är det den som gör medvetandet möjligt. Ljuset lyser i mörkret. I ljuset är mörkret inte synligt. Eller man kan uttrycka det på det andra sättet - i ljusets oändliga ocean dyker medvetandets moln upp - mörka och begränsade, som kan uppfattas genom kontrast. Detta är bara försök att uttrycka i ord

Något mycket enkelt, men ändå helt obeskrivligt.

F: Ord ska fungera som en bro att gå över.
M: Ordet syftar på ett sinnestillstånd, inte på verkligheten. Floden, de två stränderna, bron på andra sidan - allt detta finns i sinnet. Ord ensamma kan inte föra dig bortom sinnet. Det måste finnas en im- mense längtan efter sanning, eller en absolut tro på gurun. Tro mig, det finns inget mål och inget sätt att nå det. Du är vägen och målet, det finns inget annat att nå än dig själv. Allt du behöver är att förstå och förståelse är sinnets blomstring. Trädet är flerårigt, men blomningen och fruktbärandet kommer i säsong. Årstiderna förändras, men inte trädet. Du är trädet. Du har fått otaliga grenar och blad i det förflutna och du kan få dem att växa även i framtiden - men du förblir ändå. Du får inte veta vad som var eller kommer att bli, utan vad som *är.* Din önskan är den som skapar universum. Känn världen som din egen skapelse och var fri.

F: Du säger att världen är ett barn av kärlek. När jag vet vilka hemskheter världen är full av, krigen, koncentrationslägren, den omänskliga exploateringen, hur kan jag då äga den som min egen skapelse? Hur begränsad jag än är kan jag inte ha skapat en så grym värld. **M:** Hitta för vem denna grymma värld framstår och du kommer att veta varför den framstår som så grym. Dina frågor är helt legitima, men de kan bara inte besvaras om du inte vet vems världen är. För att ta reda på meningen med en sak måste du fråga dess skapare. Det säger jag till er: Du är skaparen av den värld du lever i.
- Det är bara du som kan förändra den, eller avskaffa den.

F: Hur kan du säga att jag har skapat världen? Jag känner knappt till den. **M:** Det finns ingenting i världen som du inte kan känna till när du känner dig själv. När du tror att du är kroppen känner du världen som en samling materiella ting. När du känner dig själv som ett medvetandecentrum framstår världen som sinnets hav. När du känner dig själv som du är i verkligheten känner du världen som dig själv.

F: Det låter väldigt vackert, men det svarar inte på min fråga Varför finns det så mycket lidande i världen?
M: Om du bara står på avstånd som observatör kommer du inte att lida. Du kommer att se världen som en föreställning, en mycket underhållande föreställning.

Q: Åh, nej! Den här *lila* teorin ska jag inte ha. Lidandet är alltför akut och allomfattande. Vilken perversion att bli underhållen av ett skådespel av lidande! Vilken grym Gud du erbjuder mig! **M:** Orsaken till lidandet ligger i identifieringen av den som uppfattar med det uppfattade. Ur den föds begär och med begäret föds blinda handlingar, utan hänsyn till resultaten. Se dig omkring och du kommer att se - lidande är en mänsklig skapelse.

F: Om en man bara skulle skapa sin egen sorg skulle jag hålla med dig. Men i sin dårskap får han andra att lida. En drömmare har sin egen privata mardröm och ingen lider utom han själv. Men vad är det för slags dröm som spelar förödelse i andras liv?
M: Beskrivningarna är många och motsägelsefulla. Verkligheten är enkel.
- Allt är ett, harmoni är den eviga lagen, ingen tvingar till lidande. Det är bara när man försöker beskriva och förklara som orden sviker en.

Fråga: Jag minns att Gandhiji en gång sa till mig att jaget inte är bundet av lagen om icke-våld *(ahimsa).* Jaget har friheten att utsätta sina uttryck för lidande för att ställa dem till rätta.
M: På dualitetens nivå kan det vara så, men i verkligheten finns det bara källan, mörk i sig själv, som får allt att lysa. Ouppfattat orsakar den perception. Oupplevd orsakar den känslor. Oförnimbar orsakar den tanken. Icke-varande ger upphov till varande. Den är den orörliga bakgrunden till rörelse. När du väl är där är du hemma överallt.

Fråga: Om jag är det, vad är det då som gör att jag föds?
M: Minnet av tidigare ouppfyllda önskningar fångar energi som manifesterar sig som en person. När dess laddning blir överbelastad dör personen. Ouppfyllda önskningar bärs över till nästa födelse. Självidentifikation med kroppen skapar ständigt nya önskningar och det finns inget slut på dem, såvida inte denna mekanism för träldom tydligt ses. Det är klarhet som är befriande, för du kan inte överge begäret om inte dess orsaker och verkningar är klart synliga. Jag säger inte att samma person återföds. Den dör och dör för gott. Men dess minnen finns kvar och dess önskningar och rädslor. De ger energi till en ny person. Det verkliga tar inte del i det, men gör det möjligt genom att ge det ljus.

F: Min svårighet är följande. Som jag ser det är varje erfarenhet sin egen verklighet. Den finns där - upplevd. I samma ögonblick som jag ifrågasätter den och frågar vem den sker med, vem som är observatör och så vidare, är upplevelsen över och allt jag kan undersöka är bara minnet av den. Jag kan helt enkelt inte undersöka det levande ögonblicket - *nuet.* Mitt medvetande är det förflutna, inte nuet. När jag är medveten lever jag egentligen inte i *nuet,* utan bara i det förflutna. Kan det verkligen finnas en medvetenhet om nuet?

M: Det du beskriver är inte alls medvetenhet, utan bara att tänka på upplevelsen. Sann medvetenhet *(samvid)* är ett tillstånd av rent bevittnande, utan minsta försök att göra något åt den bevittnade händelsen. Dina tankar och känslor, ord och handlingar kan också vara en del av händelsen; du iakttar allt oberört i klarhetens och förståelsens fulla ljus. Du förstår inte exakt vad som händer, eftersom det inte påverkar dig. Det kan tyckas vara en attityd av kallt avståndstagande, men det är inte riktigt så. När du väl är inne i den kommer du att upptäcka att du älskar det du ser, oavsett vad det är för något. Denna valfria kärlek är medvetenhetens pekpinne. Om den inte finns där är du bara intresserad - av personliga skäl.

Fråga: Så länge det finns smärta och nöje är man garanterat intresserad.

M: Och så länge man är medveten kommer det att finnas smärta och njutning. Man kan inte bekämpa smärta och njutning på medvetandenivå. För att gå bortom dem måste man gå bortom medvetandet, vilket är möjligt endast när man ser på medvetandet som något som händer dig och inte i dig, som något externt, främmande, överlagrat. Då är man plötsligt fri från medvetandet, verkligen ensam, utan något som tränger sig på. Och det är ditt sanna tillstånd. Medvetandet är ett kliande utslag som får dig att klia dig. Naturligtvis kan du inte ta dig ut ur medvetandet, för själva tanken på att ta sig ut är i m e d v e t a n d e t . Men om du lär dig att se på ditt medvetande som ett slags feber, personlig och privat, där du är innesluten som en kyckling i sitt skal, så kommer ur just denna attityd den kris som kommer att bryta skalet.

Fråga: Buddha sa att livet är lidande.

M: Han måste ha menat att allt medvetande är smärtsamt, vilket

är uppenbart.

F: Och erbjuder döden leverans?

M: Den som tror att han är född är mycket rädd för döden. Å andra sidan är döden en lycklig händelse för den som verkligen känner sig själv.

Fråga: Enligt hinduisk tradition är lidande en följd av ödet och ödet är förtjänat. Se på de enorma katastroferna, naturliga eller av människan orsakade, översvämningar och jordbävningar, krig och revolutioner. Kan vi våga tro att var och en lider för sina egna synder, som han inte kan ha någon aning om? De miljarder som lider, är alla brottslingar rättvist straffade?

M: Måste man bara lida för sina egna synder? Är vi verkligen åtskilda? I detta enorma livshav lider vi för andras synder och låter andra lida för våra synder. Naturligtvis är balansens lag överordnad och räkenskaperna blir kvadratiska i slutändan. Men så länge livet pågår påverkar vi varandra djupt.

F: Ja, som poeten säger: "Ingen människa är en ö".

M: Bakom varje upplevelse finns jaget och dess intresse för upplevelsen. Kalla det önskan, kalla det kärlek - ord spelar ingen roll.

F: Kan jag önska lidande? Kan jag medvetet be om smärta? Är jag inte som en man som bäddar en dunig säng i hopp om en god natts sömn, men som sedan drabbas av en mardröm och vänder sig om och skriker i drömmen? Det är säkert inte kärleken som ger upphov till mardrömmar.

M: Allt lidande orsakas av självisk isolering, av isolering och girighet. När orsaken till lidandet ses och avlägsnas upphör lidandet.

Fråga: Jag kan ta bort mina orsaker till sorg, men andra kommer att få lida.

M: För att förstå lidande måste man gå bortom smärta och njutning. Dina egna önskningar och rädslor hindrar dig från att förstå och därmed hjälpa andra. I verkligheten finns det inga andra, och genom att hjälpa dig själv hjälper du alla andra. Om du menar allvar med mänsklighetens lidanden måste du fullända det enda hjälpmedel du har - dig själv.

F: Du säger hela tiden att jag är skaparen, bevararen och de-

världens förövare, allestädes närvarande, allvetande och allsmäktig. När jag funderar över vad ni säger frågar jag mig själv: "Hur kommer det sig att det finns så mycket ondska i min värld?

M: Det finns ingen ondska, inget lidande; glädjen att leva är viktigast. Se hur allting håller fast vid livet, hur dyrbar existensen är.

F: På min skärm följer bilder på varandra i en sluten och mindre följd. Det finns inget bestående hos mig.

M: Titta bättre på dig själv. Skärmen är där - den förändras inte. Ljuset lyser stadigt. Det är bara filmen mellan dem som rör sig och får bilder att synas. Du kan kalla filmen - ödet *(prarabdha).*

Fråga: Vad skapar ödet?

M: Okunskap är orsaken till oundviklighet.

F: Okunskap om vad?

M: Ignorans av dig själv i första hand. Dessutom okunnighet om tingens sanna natur, om deras orsaker och verkningar. Du ser dig omkring utan att förstå och tar skenet för verkligheten. Du tror att du känner världen och dig själv - men det är bara din ignorans som får dig att säga det: Jag vet. Börja med att erkänna att du inte vet och börja därifrån.

Det finns inget som kan hjälpa världen mer än att du sätter stopp för okunskapen. Då behöver du inte göra något särskilt för att hjälpa världen. Själva din existens är en hjälp, vare sig du gör något eller inte.

F: Hur kan man känna till okunnighet? Att känna till okunnighet förutsätter kunskap.

M: Helt rätt. Själva erkännandet: "Jag är okunnig" är kunskapens gryning. En okunnig människa är okunnig om sin okunnighet. Man kan säga att okunnighet inte existerar, för i samma ögonblick som den ses finns den inte längre. Därför kan man kalla det omedvetenhet eller blindhet. Allt du ser runt omkring dig och inom dig är det du inte vet och inte förstår, utan att du ens vet att du inte vet och inte förstår. Att veta att man inte vet och inte förstår är sann kunskap, ett ödmjukt hjärtas kunskap.

Q: Ja, Kristus sa det: Välsignade är de fattiga i anden...

M: Du kan säga vad du vill, men faktum är att kunskapen endast gäller okunskap. Du vet att du inte vet.

F: Kommer okunskapen någonsin att upphöra?

M: Vad är det för fel med att inte veta? Man behöver inte veta allt. Det räcker att veta det man behöver veta. Resten kan sköta sig själv, utan att du behöver veta hur den gör det. Det viktiga är att ditt omedvetna inte arbetar mot det medvetna, att det finns en integration på alla nivåer. Att veta är inte så viktigt.

F: Det du säger är psykologiskt korrekt. Men när det gäller att lära känna andra, att lära känna världen, hjälper inte min vetskap om att jag inte vet så mycket.

M: När du väl har integrerats i ditt inre kommer den yttre kunskapen till dig spontant. I varje ögonblick av ditt liv vet du vad du behöver veta. I det universella sinnets ocean finns all kunskap; den är din på begäran. Det mesta av den kanske du aldrig behöver veta - men den är din ändå.

Som med kunskap är det med makt.

Det du känner att du behöver göra sker oavbrutet. Gud sköter utan tvekan denna uppgift att förvalta universum, men han är glad om han får hjälp. När hjälparen är osjälvisk och intelligent kan han styra över alla universums krafter.

F: Till och med naturens blinda krafter?

M: Det finns inga blinda krafter. Medvetande är makt. Var medveten om vad som behöver göras och det kommer att göras. Håll dig bara uppmärksam - och tyst. När du väl når din destination och känner din verkliga natur blir din existens en välsignelse för alla. Du kanske inte vet, och världen vet inte heller, men hjälpen strålar ut. Det finns människor i världen som gör mer gott än alla statsmän och filantroper tillsammans. De utstrålar ljus och fred utan avsikt eller kunskap. När andra berättar för dem om de mirakel de utfört blir de också förundrade. Men eftersom de inte tar något som sitt eget är de varken stolta eller suktar efter rykte. De är helt enkelt oförmögna att önska något för egen del, inte ens glädjen att hjälpa andra då de vet att Gud är god och att de är fridfulla.

77

"Jag" och "mitt" är falska idéer

Frågeställare: Jag är mycket fäst vid min familj och mina ägodelar. Hur kan jag övervinna detta fasthållande?

Maharaj: Detta fasthållande föds tillsammans med känslan av "jag" och "mitt". Hitta den sanna innebörden av dessa ord och du kommer att bli fri från alla bindningar. Du har ett sinne som är utspritt i tiden. En efter en händer alla saker med dig och minnet återstår. Det finns inget fel i det. Problemet uppstår bara när minnet av tidigare smärtor och njutningar - som är avgörande för allt organiskt liv - kvarstår som en reflex och dominerar beteendet. Denna reflex tar formen av "jaget" och använder kroppen och sinnet för sina syften, som alltid är att söka efter njutning eller fly från smärta. När du inser att "jaget" är som det är, en bunt av önskningar och rädslor, och känslan av "mitt", som innefattar alla saker och människor som behövs för att undvika smärta och säkra njutning, kommer du att se att "jaget" och "mitt" är falska idéer, som inte har någon grund i verkligheten. De är skapade av sinnet och styr sin skapare så länge som det krävs för att de ska vara sanna; när de ifrågasätts upplöses de.

Jaget och mitt har ingen egen existens och behöver ett stöd som de finner i kroppen. Kroppen blir deras referenspunkt. När man talar om "min" make och "mina" barn menar man kroppens make och kroppens barn. Ge upp idén om att vara kroppen och ställ dig inför frågan: Vem är jag? Genast kommer en process att sättas igång som kommer att föra tillbaka verkligheten, eller snarare föra sinnet till verkligheten. Men du får inte vara rädd.

F: Vad ska jag vara rädd för?

M: För att verkligheten ska kunna existera måste idéerna om "jag" och "mitt" försvinna. De kommer att försvinna om du låter dem försvinna. Då återuppstår ditt normala naturliga tillstånd,

där du varken är kroppen eller sinnet, varken "jag" eller "mitt", utan befinner dig i ett helt annat tillstånd. Det är ren medvetenhet om att vara, utan att vara det ena eller det andra, utan någon självidentifikation med något särskilt eller allmänt. I detta rena medvetandets ljus finns ingenting, inte ens idén om ingenting. Det finns bara ljus.

F: Det finns människor som jag älskar. Måste jag ge upp dem?
M: Du släpper bara ditt grepp om dem. Resten är upp till dem. De kan förlora intresset för dig, eller inte.

F: Hur skulle de kunna göra det? Är de inte mina egna?
M: De är din kropps, inte din egen. Eller bättre: Det finns ingen som inte är din egen.

F: Och mina ägodelar då?
M: När "gruvan" inte längre finns kvar, var finns då dina ägodelar?

F: Snälla, säg mig: måste jag förlora allt genom att förlora "jaget"?
M: Du får eller inte får. Det kommer att vara samma sak för dig. Din förlust kommer att vara någons vinst. Du kommer inte att ha något emot det.

F: Om jag inte har något emot det, kommer jag att förlora allt!
M: När du inte har något har du inga problem.

F: Jag står inför problemet att överleva.
M: Det är kroppens problem och den löser det genom att äta, dricka och sova. Det finns tillräckligt för alla, förutsatt att alla delar med sig.

F: Vårt samhälle bygger på att ta till sig, inte på att dela med sig.
M: Genom att dela med dig av dina erfarenheter kommer du att förändra det.

F: Jag känner inte för att dela med mig. Hur som helst, jag beskattas på mina ägodelar.
M: Detta är inte samma sak som frivillig delning. Samhället kommer inte att förändras genom tvång. Det krävs en förändring av hjärtat. Förstå att ingenting är ditt eget, att allt tillhör alla. Då är det bara samhället som kommer att förändras.

F: En mans förståelse kommer inte att föra världen långt.
M: Den värld du lever i kommer att påverkas djupt. Det kommer att bli en sund och lycklig värld som kommer att stråla och kommunicera, öka och spridas. Kraften hos ett sant hjärta är im- mense.

F: Berätta mer.
M: Att prata är inte min hobby. Ibland pratar jag, ibland inte. Att jag pratar eller inte pratar är en del av en given situation och beror inte på mig. När det finns en situation där jag måste prata hör jag mig själv prata. I en annan situation kanske jag inte hör mig själv prata. Det är samma sak för mig. Oavsett om jag pratar eller inte påverkas inte ljuset och kärleken i att vara den jag är, och de är inte heller under min kontroll. De är det, och jag vet att de är det. Det finns en glad medvetenhet, men ingen som är glad. Naturligtvis finns det en känsla av identitet, men det är identiteten hos ett minnesspår, som identiteten hos en sekvens av bilder på den ständigt närvarande skärmen. Utan ljuset och skärmen kan det inte finnas någon bild. Att känna bilden som ljusets spel på skärmen ger frihet från tanken att bilden är verklig. Allt du behöver göra är att förstå att du älskar dig själv och att jaget älskar dig, och att känslan "jag är" är länken mellan er båda, ett tecken på identitet trots den uppenbara mångfalden. Se på "jag är" som ett tecken på kärlek mellan det inre och det yttre, det verkliga och det ap- pearance. Precis som i en dröm är allting annorlunda, utom känslan av "jag", som gör det möjligt för dig att säga "jag drömde", så gör känslan av "jag är" det möjligt för dig att säga "jag är mitt verkliga jag igen". Jag gör ingenting, och ingenting görs heller med mig. Jag är vad jag är och ingenting kan påverka mig. Jag verkar vara beroende av allting, men i själva verket är allting beroende av mig.

F: Hur kan du säga att du inte gör någonting? Pratar ni inte med mig? **M:** Jag har inte känslan av att jag pratar. Det pågår ett samtal, det är allt.

Q: Jag pratar.
M: Gör du det? Du hör dig själv prata och du säger: Jag pratar.

F: Alla säger: "Jag arbetar, jag kommer och går".
M: Jag har inga invändningar mot konventionerna i ert språk, men de förvränger och förstör verkligheten. Ett mer korrekt sätt att säga hade varit: "Det talas, arbetas, kommer och går". För att något ska kunna hända måste hela universum sammanfalla. Det är fel att tro att något särskilt kan orsaka en händelse. Varje orsak är universell. Själva din kropp skulle inte existera utan att hela universum bidrog till dess skapande och överlevnad. Jag är fullt medveten om att saker och ting händer som de gör eftersom

Världen är som den är. För att påverka händelseförloppet måste jag föra in en ny faktor i världen, och en sådan faktor kan bara vara jag själv, med kärlekens och förståelsens kraft fokuserad i mig.

När kroppen föds händer alla möjliga saker med den och du deltar i dem, eftersom du tar dig själv för att vara kroppen. Du är som mannen i biografen, som skrattar och gråter tillsammans med filmen, fastän han vet att han hela tiden sitter på sin plats och att filmen bara är ett ljusspel. Det räcker med att flytta uppmärksamheten från skärmen till sig själv för att bryta förtrollningen. När kroppen dör tar den typ av liv som du lever nu - en följd av fysiska och mentala händelser - slut. Det kan sluta redan nu - utan att vänta på kroppens död - det räcker att flytta uppmärksamheten till självet och hålla den där. Allt händer som om det finns en mystisk kraft som skapar och rör allting. Inse att du inte är den som rör sig, utan bara ob- servern, och du kommer att få lugn och ro.

F: Är den makten skild från mig?
M: Självklart inte. Men du måste börja med att vara en opartisk observatör. Först då kommer du att inse ditt fulla väsen som universell älskare och aktör. Så länge du är invecklad i en viss personlighets vedermödor kan du inte se något bortom den. Men i slutändan kommer du att inse att du varken är den särskilda eller den universella, du är bortom båda. Liksom den lilla spetsen på en penna kan rita otaliga bilder, så ritar medvetandets dimensionslösa punkt innehållet i det enorma universum. Hitta den punkten och bli fri.

Fråga: Av vad skapar jag denna värld?
M: Från dina egna minnen. Så länge du är okunnig om dig själv som skapare är din värld begränsad och repetitiv. När du går bortom din självidentifikation med ditt förflutna är du fri att skapa en ny värld av harmoni och skönhet. Eller så förblir du bara kvar - bortom varande och ickevarande.

Fråga: Vad kommer att finnas kvar om jag släpper mina minnen?
M: Ingenting kommer att finnas kvar.

Q: Jag är rädd.
M: Du kommer att vara rädd tills du upplever friheten och dess välsignelser. Naturligtvis behövs det vissa minnen för att identifiera och

att vägleda kroppen och sådana minnen finns kvar, men det finns inget fasthållande kvar till kroppen som sådan; den är inte längre en grund för begär eller rädsla. Allt detta är inte särskilt svårt att förstå och praktisera, men du måste vara intresserad. Utan intresse kan ingenting göras.

När du har sett att du är en samling minnen som hålls samman av fasthållning, gå ut och titta utifrån. Du kanske för första gången uppfattar något som inte är ett minne. Du slutar att vara en herr Så-och-så, upptagen av sina egna angelägenheter. Du är äntligen i fred. Du inser att ingenting någonsin var fel med världen - det var bara du som hade fel och nu är allting över. Aldrig mer kommer du att fångas i maskorna av begär som föds av okunnighet.

78

All kunskap är okunnighet

Frågeställare: Får vi be dig att tala om för oss hur du har kommit till insikt?

Maharaj: På något sätt var det väldigt enkelt och lätt i mitt fall. Min guru berättade för mig innan han dog: Tro mig, du är den högsta verkligheten. Tvivla inte på mina ord, tvivla inte på mig. Jag talar om sanningen för dig - handla utifrån den. Jag kunde inte glömma hans ord och genom att inte glömma - har jag insett.

F: Men vad gjorde du egentligen?

M: Inget speciellt. Jag levde mitt liv, utövade mitt yrke, tog hand om min familj, och varje ledig stund tillbringade jag med att bara minnas-

Jag är intresserad av min guru och hans ord. Han dog kort därefter och jag hade bara minnet att falla tillbaka på. Det räckte.

Fråga: Det måste ha varit din gurus nåd och kraft.
M: Hans ord var sanna och de blev sanna. Sanna ord blir på alla sätt sanna. Min guru gjorde ingenting; hans ord verkade eftersom de var sanna. Vad jag än gjorde kom det inifrån, utan att jag hade bett om det och utan att jag hade förväntat mig det.

F: Guru startade en process utan att delta i den?
M: Sätt det som du vill. Saker och ting händer som de händer - vem kan säga varför och hur? Jag gjorde ingenting avsiktligt. Allt kom av sig självt - önskan att släppa taget, att vara ensam, att gå in i sig själv.

F: Ni gjorde inga som helst ansträngningar?
M: Inga. Tro det eller ej, jag var inte ens angelägen om att inse det. Han berättade bara för mig att jag är den Högsta och sedan dog han. Jag kunde helt enkelt inte tro på honom. Resten hände av sig självt. Jag upptäckte att jag förändrades - det är allt. Faktum är att jag blev förvånad. Men en önskan uppstod i mig att verifiera hans ord. Jag var så säker på att han omöjligen kunde ha ljugit att jag kände att jag antingen skulle inse den fulla innebörden av hans ord eller dö. Jag kände mig ganska avskräckt, men visste inte vad jag skulle göra. Jag tillbringade timmar med att tänka på honom och hans försäkran, utan att argumentera utan att bara komma ihåg vad han sa till mig.

F: Vad hände med dig då? Hur visste du att du är den Högste?
M: Ingen kom och berättade för mig. Jag fick inte heller veta det inombords. I själva verket var det bara i början, när jag ansträngde mig, som jag genomgick en del märkliga upplevelser; jag såg ljus, hörde röster, träffade gudar och gudinnor och samtalade med dem. När gurun sa till mig: "Du är den högsta verkligheten" slutade jag att ha visioner och transer och blev mycket tyst och enkel. Jag upptäckte att jag önskade och visste mindre och mindre, tills jag i total förvåning kunde säga: "Jag vet ingenting, jag vill ingenting".

Fråga: Var du verkligen fri från begär och kunskap, eller spelade du en *gnani* enligt den bild som din guru gav dig?
M: Jag fick ingen bild och jag hade heller ingen bild. Min guru berättade aldrig vad jag kunde förvänta mig.

F: Fler saker kan hända dig. Är du i slutet av din resa?
M: Det var aldrig någon resa. Jag är som jag alltid har varit.

Fråga: Vad var den högsta verkligheten som du skulle nå?
M: Jag blev inte lurad, det är allt. Jag brukade skapa en värld och befolka den - nu gör jag det inte längre.

F: Var bor du då?
M: I tomrummet bortom varande och icke-vara, bortom medvetandet. Detta tomrum är också fullhet; tyck inte synd om mig. Det är som en man som säger: "Jag har gjort mitt arbete, det finns inget kvar att göra".

F: Du anger ett visst datum för ditt förverkligande. Det betyder att något hände dig vid det datumet. Vad hände?
M: Sinnet slutade att producera händelser. Det antika och upphörande sökandet upphörde - jag ville inte ha något, förväntade mig inget - accepterade inget som mitt eget. Det fanns inget "jag" kvar att sträva efter. Till och med det nakna "jag är" försvann. Det andra som jag märkte var att jag förlorade alla mina vanemässiga vissheter. Tidigare var jag säker på så många saker, nu är jag säker på ingenting. Men jag känner att jag inte har förlorat något genom att inte veta, eftersom all min kunskap var falsk. Att jag inte visste var i sig en kunskap om att all kunskap är okunnighet, att "jag vet inte" är det enda sanna uttalande som sinnet kan göra. Ta idén "Jag är född". Du kan ta den som sann. Det är det inte. Du föddes aldrig, och du kommer heller aldrig att dö. Det är tanken som föddes och kommer att dö, inte du. Genom att identifiera dig med den blev du dödlig. Precis som i en biograf allt är ljus, så blir medvetandet den stora världen. Om du tittar närmare, kommer du att se att alla namn och former bara är föränderliga vågor på medvetandets ocean, att endast medvetandet kan sägas vara, inte dess omvandlingar.

I medvetandets oändlighet framträder ett ljus, en liten punkt som rör sig snabbt och spårar former, tankar och känslor, begrepp och idéer, som en penna som skriver på papper. Och bläcket som lämnar ett spår är minnet. Du är den lilla punkten och genom din rörelse skapas världen ständigt på nytt. Om du slutar röra dig finns det ingen värld. Titta inåt och du kommer att upptäcka att ljuspunkten är en reflektion av det omätliga ljuset i kroppen, som

betydelsen "jag är". Det finns bara ljus, allt annat syns.

F: Känner du till det ljuset? Har du sett det?
M: För sinnet är det mörker. Det kan bara kännas igen genom sina reflektioner. Allt ses i dagsljus - utom dagsljus.

F: Har jag förstått att våra sinnen är lika?
M: Hur kan det vara möjligt? Du har ditt eget privata sinne, vävt av minnen, hållet samman av önskningar och rädslor. Jag har inget eget sinne; det jag behöver veta ger universum mig, precis som det ger mig den mat jag äter.

F: Vet du allt du vill veta?
M: Det finns ingenting som jag vill veta. Men det jag behöver veta kommer jag att få veta.

F: Kommer denna kunskap till dig inifrån eller utifrån?
M: Det gäller inte. Mitt inre är utanför och mitt yttre är innanför. Jag kan få den kunskap som jag för tillfället behöver från dig, men du är inte skild från mig.

Fråga: Vad är *turiya*, det fjärde tillståndet som vi hör talas om?
M: Att vara en ljuspunkt som följer världen är *turiya*. Att vara ljuset självt är *turiyatita.* Men vad är namnen till nytta när verkligheten är så nära?

F: Har du gjort några framsteg i ditt tillstånd? När du jämför dig själv i går med dig själv i dag, ser du då att du förändras, att du gör framsteg? Växer din syn på verkligheten i bredd och djup?
M: Verkligheten är orörlig och ändå i ständig rörelse. Den är som en mäktig flod - den flyter och ändå finns den där - för evigt. Det som flyter är inte floden med dess botten och stränder, utan dess vatten, så spelar *sattva guna,* den universella harmonin, sitt spel mot *tamas* och *rajas*, mörkrets och förtvivlans krafter. I *sattva* finns det alltid förändring och framsteg, i *rajas finns* det förändring och tillbakagång, medan *tamas* står för kaos. De tre *Gunas* spelar evigt mot varandra - det är ett faktum och man kan inte bråka med ett faktum.

Fråga: Måste jag alltid vara tråkig med *tamas* och desperat med *rajas*? Hur är det med *sattva*?

M: *Sattva* är utstrålningen av din verkliga natur. Du kan alltid finna den bortom sinnet och dess många världar. Men om du vill ha en värld måste du acceptera de tre *gunorna* som oskiljaktiga - mat- ter - energi - liv - en i sitt väsen, olika i sitt utseende. De blandas och flyter - i medvetandet. I tid och rum finns det ett evigt flöde, födelse och död igen, framsteg, reträtt, ytterligare ett framsteg, återigen reträtt - uppenbarligen utan början och utan slut; verkligheten är tidlös, oföränderlig, kroppslös, sinneslös medvetenhet är salighet.

F: Jag förstår att enligt dig är allting ett medvetandetillstånd. Världen är full av saker - ett sandkorn är en sak, en planet är en sak. Hur är de relaterade till medvetande?

M: Där medvetandet inte når fram börjar materien: En sak är en form av varande som vi inte har förstått. Det förändras inte - det är alltid detsamma - det verkar vara där av sig självt - något konstigt och främmande. Naturligtvis finns det i *chit*, medvetandet, men verkar vara utanför på grund av sin uppenbara oföränderlighet. Tingens grund ligger i minnet - utan minnet skulle det inte finnas något igenkännande. Skapande reflektion - förkastande: *Brahma - Vishnu - Shiva*: detta är den eviga processen. Alla ting styrs av den.

F: Finns det ingen utväg?

M: Jag gör inget annat än att visa flykten. Förstå att den Enda innefattar de Tre och att du är den Enda, och du kommer att bli fri från världsprocessen.

Fråga: Vad händer då med mitt medvetande?

M: Efter skapandet kommer granskningen och reflektionen och slutligen övergivandet och glömskan. Medvetandet finns kvar, men i ett latent, tyst tillstånd.

F: Finns identitetstillståndet kvar?

M: Identitetstillståndet är inneboende i verkligheten och försvinner aldrig. Men identitet är varken den förgängliga personligheten *(vyakti)* eller den karma-bundna individualiteten *(vyakta).* Den är det som återstår när all självidentifikation har övergivits som falsk - rent medvetande, känslan av att vara allt som finns, eller skulle kunna finnas. Medvetande är

Den är ren i början och ren i slutet; däremellan blir den förorenad av fantasin, som är roten till skapelsen. Medvetandet förblir alltid detsamma. Att känna det som det är är förverkligande och tidlös frid.

Fråga: Är känslan "jag är" verklig eller overklig?
M: Båda. Det är overkligt när vi säger: "Jag är detta, jag är det". Det är verkligt när vi menar "Jag är varken det ena eller det andra".

Den som vet kommer och går med det kända och är förgänglig, men den som vet att den inte vet, som är fri från minne och förväntan, är tidlös.

Fråga: Är "jag är" själv vittnet, eller är de åtskilda?
M: Utan det ena kan det andra inte existera. Ändå är de inte ett. Det är som blomman och dess färg. Utan blomma - inga färger; utan färg - förblir blomman osynlig. Bortom är ljuset som vid kontakt med blomman skapar färgen. Inse att din sanna natur är enbart rent ljus, och både det uppfattade och den som uppfattar kommer och går tillsammans. Det som gör båda möjliga och ändå inte är någotdera är ditt verkliga väsen, vilket innebär att inte vara ett "detta" eller "det", utan ren medvetenhet om varande och icke-vara. När medvetenheten vänds mot sig själv är känslan att inte veta. När den vänds utåt kommer de vetbara sakerna till stånd. Att säga: "Jag känner mig själv" är en motsägelse, för det som är "känt" kan inte vara "mig själv".

Fråga: Om jaget alltid är det okända, vad är det då som förverkligas i självförverkligandet?
M: Att veta att det kända inte kan vara jag eller mitt är befrielse nog. Friheten från självidentifikation med en uppsättning minnen och vanor, tillståndet av förundran över varelsens oändliga räckvidd, dess outtömliga kreativitet och totala transcendens, den absoluta oräddhet som föds ur insikten om illusoriskheten och förgängligheten hos varje medvetandeform - strömmar från en djup och outtömlig källa. Att känna källan som källa och skenet som skenet, och sig själv endast som källan är självförverkligande.

F: På vilken sida befinner sig vittnet? Är det verkligt eller overkligt?
M: Ingen kan säga: "Jag är vittnet". "Jag är" är alltid vittne. Tillståndet av fristående medvetenhet är vittnet.

medvetande, "spegelhjärnan". Det stiger och sjunker med sitt objekt och är därför inte riktigt verkligt. Oavsett vilket objekt det har förblir det detsamma, och därför är det också verkligt. Det har del i både det verkliga och det overkliga och är därför en bro mellan de två.

Fråga: Om allting bara händer med "jag är", om "jag är" är det kända och den som vet och själva kunskapen, vad gör då vittnet? Vilken nytta har det?
M: Den gör ingenting och är inte till någon som helst nytta.

F: Varför talar vi då om det?
M: För att den finns där. Bron tjänar bara ett syfte - att gå över. Man bygger inte hus på en bro. "Jag är" ser på saker och ting, vittnet ser igenom dem. Det ser dem som de är - overkliga och övergående. Att säga "inte jag, inte mitt" är vittnets uppgift.

Fråga: Är det det manifesterade *(saguna)* genom vilket det omanifesterade
(nirguna) representeras?
M: Det omanifesterade är inte representerat. Inget manifesterat kan representera det omanifesterade.

F: Varför talar du då om det?
M: För att det är min födelseort.

79

Person, vittne och den högsta

Frågeställare: Vi har en lång historia av droger bakom oss, mestadels droger av medvetandeutvidgande slag. De gav oss erfarenhet av andra medvetandetillstånd, höga och låga, och även övertygelsen om att droger är opålitliga och i bästa fall tillfälliga och i värsta fall destruktiva för organismen och personligheten. Vi är på jakt efter bättre metoder för att utveckla medvetande och transcendens. Vi vill att frukterna av vårt sökande skall stanna kvar hos oss och berika våra liv, i stället för att förvandlas till bleka minnen och hjälplösa beklaganden. Om vi med det andliga menar självundersökningar och utveckling, är vårt syfte med att komma till Indien definitivt andligt. Den glada hippiestadiet ligger bakom oss; vi är seriösa nu och på väg. Vi vet att det finns en verklighet att finna, men vi vet inte hur vi ska hitta och hålla fast vid den. Vi behöver ingen övertalning, bara vägledning. Kan ni hjälpa oss?

Maharaj: Du behöver ingen hjälp, bara råd. Det du söker finns redan i dig. Ta mitt eget fall. Jag gjorde ingenting för min förverkligande. Min lärare sa till mig att verkligheten finns inom mig; jag tittade inåt och fann den där, precis som min lärare sa till mig. Att se verkligheten är lika enkelt som att se sitt ansikte i en spegel. Bara spegeln måste vara klar och sann. För att spegla verkligheten behövs ett lugnt sinne, oförvrängt av önskningar och rädslor, fritt från idéer och åsikter, klart på alla nivåer. Var klar och tyst - vaken och av- tagen, allt annat kommer att ske av sig självt.

F: Du var tvungen att göra ditt sinne klart och tyst innan du kunde inse sanningen. Hur gjorde du det?

M: Jag gjorde ingenting. Det bara hände. Jag levde mitt liv och skötte min familjs behov. Inte heller min guru gjorde det. Det bara hände, som han sa att det skulle göra.

F: Saker och ting händer inte bara. Det måste finnas en orsak till varje sak.
M: Allt som händer är orsaken till allt som händer. Orsakerna är oräkneliga; tanken på en enda orsak är en illusion.

F: Du måste ha gjort något specifikt - meditation eller yoga. Hur kan du säga att förverkligandet kommer att ske av sig självt?
M: Inget specifikt. Jag levde bara mitt liv.

Q: Jag är förvånad!
M: Det var jag också. Men vad fanns det att förvånas över? Min lärares ord blev sanna. Och vad händer nu? Han kände mig bättre än jag kände mig själv, det är allt. Varför söka efter orsaker? Alldeles i början gav jag viss uppmärksamhet och tid åt känslan "jag är", men bara i början. Strax efter att min guru dog levde jag vidare. Hans ord visade sig vara sanna. Det är allt. Allt är en enda process. Man tenderar att separera saker och ting i tiden och sedan leta efter orsaker.

F: Vad arbetar du med nu? Vad gör du?
M: Du föreställer dig att vara och göra är identiska. Det är inte så. Sinnet och kroppen rör sig och förändras och får andra sinnen och kroppar att röra sig och förändras, och det kallas att göra, att agera. Jag ser att det ligger i handlingens natur att skapa ytterligare handling, som eld som fortsätter genom att brinna. Jag varken agerar eller får andra att agera; jag är tidlöst medveten om vad som pågår.

F: I ditt sinne, eller även i andra sinnen?
M: Det finns bara ett sinne, som svärmar av idéer: "Jag är det här, jag är det där, det här är mitt, det är mitt". Jag är inte sinnet, har aldrig varit och kommer aldrig att vara.

Fråga: Hur uppstod sinnet?
M: Världen består av materia, energi och intelligens. De manifesterar sig på många olika sätt. Önskan och fantasi skapar världen och intelligensen förenar de två och orsakar en känsla av harmoni och fred. För mig sker allting; jag är medveten men ändå opåverkad.

Fråga: Du kan inte vara medveten och samtidigt opåverkad. Det finns en motsägelse i termerna. Uppfattning är förändring. När man väl har upplevt

Om du har fått en känsla, kan du inte återgå till det tidigare tillståndet med hjälp av minnet.

M: Ja, det som läggs till i minnet kan inte raderas så lätt. Men det går säkert att göra och jag gör det faktiskt hela tiden. Likt en fågel på sina vingar lämnar jag inga fotspår.

F: Har vittnet namn och form, eller är det mer än så?

M: Vittnet är bara en punkt i medvetandet. Det har inget namn och ingen form. Det är som solens reflektion i en daggdroppe. Daggdroppen har namn och form, men den lilla ljuspunkten orsakas av solen. Droppens klarhet och jämnhet är ett nödvändigt villkor men inte tillräckligt i sig självt. På samma sätt är sinnets klarhet och tystnad nödvändiga för att verklighetens återspegling ska kunna visas i sinnet, men de är i sig själva inte tillräckliga. Det måste finnas en verklighet utanför den. Eftersom rea- liteten är tidlöst närvarande ligger tonvikten på de nödvändiga villkoren.

Fråga: Kan det hända att sinnet är klart och lugnt och att det ändå inte finns någon reflektion?

M: Det finns ett öde att ta hänsyn till. Det omedvetna är i ödets grepp; det är faktiskt ödet. Man kanske måste vänta. Men hur tung ödets hand än är kan den lyftas genom tålamod och självkontroll. Integritet och renhet undanröjer hindren och verklighetens vision framträder i sinnet.

F: Hur får man självkontroll? Jag är så svagt sinnad!

M: Förstå först att du inte är den person som du tror att du är. Det du tror att du är är bara en antydan eller fantasi. Du har inga föräldrar, du föddes inte och du kommer inte heller att dö. Antingen litar du på mig när jag säger det, eller så kommer du fram till det genom studier och undersökningar. Den totala trons väg är snabb, den andra är långsam men stadig. Båda måste prövas i handling. Agera på det du tror är sant - detta är vägen till sanningen.

F: Är det en och samma sak att förtjäna sanningen och ödet?

M: Ja, båda finns i det omedvetna. Medvetna förtjänster är bara fåfänga. Medvetande är alltid hinder; när det inte finns några hinder går man bortom det.

F: Kommer förståelsen av att jag inte är kroppen att ge mig den karaktärsstyrka som krävs för självkontroll?

M: När du vet att du varken är kropp eller sinne kommer du inte att låta dig påverkas av dem. Du kommer att följa sanningen, vart den än leder dig, och du kommer att göra det som måste göras, oavsett vad det kostar att betala.

Fråga: Är handling viktigt för självförverkligande?
M: För att förverkliga är det viktigt att förstå. Handling är bara en tillfällighet. En man med stadig förståelse kommer inte att avstå från handling. Handling är sanningens test.

F: Behövs det tester?
M: Om du inte testar dig själv hela tiden kommer du inte att kunna skilja mellan verklighet och fantasi. Observation och nära resonemang hjälper till viss del, men verkligheten är paradoxal. Hur vet du att du har insett om du inte iakttar dina tankar och känslor, ord och handlingar och förundras över de förändringar som sker i dig utan att du vet varför och hur? Det är just för att de är så överraskande som du vet att de är verkliga. Det förutsedda och förväntade är sällan sant.

F: Hur uppstår personen?
M: Precis som en skugga uppstår när ljuset hindras av kroppen, så uppstår personen när det rena självmedvetandet hindras av idén "jag är kroppen". Och på samma sätt som skuggan ändrar form och position beroende på hur landet ser ut, verkar personen glädjas och lida, vila och slita, finna och förlora enligt ödets mönster. När kroppen inte längre finns kvar försvinner personen helt och hållet utan att återvända, endast vittnet återstår och det stora okända.

Vittnet är det som säger "jag vet". Personen säger "jag vet". Att säga "jag vet" är inte osant - det är bara begränsat. Men att säga "jag gör" är helt och hållet falskt, eftersom det inte finns någon som gör något; allt händer av sig självt, inklusive idén om att vara en görare.

Fråga: Vad är då handling?
M: Universum är fullt av handling, men det finns ingen aktör. Det finns otaliga personer, små och stora och mycket stora, som genom identifikation föreställer sig att de agerar, men det ändrar inte det faktum att handlingens värld *(mahadakash)* är en enda helhet där allt är beroende av och påverkar allt. Stjärnorna påverkar oss djupt och vi påverkar stjärnorna. Ta ett steg tillbaka från handling till medvetande, lämna handling till kroppen och sinnet; det är

deras domän. Förbli ett rent vittne, tills till och med vittnesmålet löser sig i den Högsta.

Föreställ dig en tjock djungel full av tungt timmer. En planka formas av virket och en liten penna används för att skriva på den. Vittnet läser skriften och vet att även om pennan och plankan har ett avlägset samband med djungeln har skriften ingenting med den att göra. Den är helt och hållet överlagrad och dess försvinnande spelar ingen roll. Personlighetens upplösning följs på alla sätt av en känsla av stor lättnad, som om en tung börda har fallit av.

Fråga: När du säger att jag befinner mig i ett tillstånd bortom vittnet, vad är det för erfarenhet som får dig att säga det? På vilket sätt skiljer den sig från det stadium där man bara är ett vittne?

M: Det är som att tvätta en tryckt duk. Först bleknar motivet, sedan bakgrunden och till slut är tyget helt vitt. Per- sonaliteten ger plats åt vittnet, sedan försvinner vittnet och det rena medvetandet återstår. Tyget var vitt i början och är vitt i slutet; mönstren och färgerna bara hände.

- för en tid.

Fråga: Kan det finnas medvetenhet utan ett objekt för medvetenhet? **M:** Medvetenhet med ett objekt kallas vittnesmål. När det också finns en självidentifikation med objektet, orsakad av önskan eller rädsla, kallas ett sådant tillstånd för en person. I verkligheten finns det bara ett tillstånd; när det är förvrängt av självidentifikation kallas det för en person, när det är färgat av känslan av att vara är det vittnet; när det är färglöst och gränslöst kallas det för den Högsta.

F: Jag märker att jag alltid är rastlös, längtar, hoppas, söker, finner, njuter, överger, söker igen. Vad är det som håller mig i gång?

M: Du är verkligen på jakt efter dig själv, utan att veta om det. Du är kärlek - du längtar efter den som är värd att älska, den som är fullkomligt älskvärd. På grund av okunnighet söker du efter den i en värld av motsatser och motsägelser. När du finner den inom dig kommer ditt sökande att vara över.

Fråga: Det kommer alltid att finnas en sorglig värld att ta itu med.

M: Vänta inte på det. Du vet inte. Det är sant att all manifestation finns i motsatserna. Nöje och smärta, gott och ont, högt och lågt, framsteg och tillbakagång, vila och strid - de är alla.

kommer och går tillsammans - och så länge det finns en värld kommer dess motsättningar att finnas där. Det kan också finnas perioder av perfekt harmoni, av lycka och skönhet, men bara för en tid. Det som är perfekt återvänder till källan till all perfektion och motsättningarna fortsätter att spela.

F: Hur ska jag nå fulländning?
M: Håll tyst. Gör ditt arbete i världen, men håll tyst inom dig själv. Då kommer allt att komma till dig. Förlita dig inte på ditt arbete för att förverkliga dig. Det kan vara till nytta för andra, men inte för dig. Ditt hopp ligger i att hålla tyst i ditt sinne och tyst i ditt hjärta. Förverkligade människor är mycket tysta.

80

Medvetenhet

Frågeställare: Tar det tid att inse Självet, eller kan tiden inte hjälpa till att inse det? Är självförverkligande endast en fråga om tid, eller beror det på andra faktorer än tid?
Maharaj: Alla väntan är meningslös. Att förlita sig på att tiden ska lösa våra problem är självbedrägeri. Om framtiden lämnas åt sig själv upprepar den bara det förflutna. Förändring kan bara ske nu, aldrig i framtiden.

F: Vad är det som leder till en förändring?
M: Med kristallklarhet se behovet av förändring. Detta är allt.

Fråga: Sker självförverkligandet i materien eller bortom den? Är det inte en erfarenhet som är beroende av kroppen och sinnet för att inträffa?

M: All erfarenhet är illusorisk, begränsad och tillfällig. Förvänta dig ingenting av erfarenheten. Insikten i sig är ingen erfarenhet, även om den kan leda till en ny dimension av erfarenheter. Men de nya erfarenheterna, hur intressanta de än är, är inte mer verkliga än de gamla. Definitivt är förverkligande ingen ny erfarenhet. Det är upptäckten av den tidlösa faktorn i varje erfarenhet. Det är medvetenhet som gör upplevelsen möjlig. Precis som ljuset i alla färger är den färglösa faktorn, så är medvetenheten närvarande i varje erfarenhet, men den är ändå inte en erfarenhet.

Fråga: Om medvetenhet inte är en erfarenhet, hur kan den då förverkligas? **M:** Medvetenhet finns alltid där. Den behöver inte förverkligas. Öppna sinnets fönsterlucka och det kommer att översvämmas av ljus.

F: Vad är materia?
M: Det du inte förstår är materia.

F: Vetenskapen förstår materia.
M: Vetenskapen flyttar bara fram gränserna för vår okunskap.

F: Och vad är naturen?
M: Naturen är en helhet av medvetna upplevelser. Som medvetet jag är du en del av naturen. Som medvetande är du bortom det. Att se naturen som enbart medvetande är medvetenhet.

F: Finns det nivåer av medvetenhet?
M: Det finns nivåer i medvetandet, men inte i medvetandet. Det är av ett enda block, homogent. Dess återspegling i sinnet är kärlek och förståelse. Det finns nivåer av klarhet i förståelsen och intensitet i kärleken, men inte i deras källa. Källan är enkel och enda, men dess gåvor är oändliga. Ta bara inte gåvorna för källan. Inse dig själv som källan och inte som floden, det är allt.

F: Jag är också floden.
M: Självklart är du det. Som ett "jag är" är du floden som flyter mellan kroppens stränder. Men du är också källan och havet och molnen på himlen. Överallt där det finns liv och medvetande finns du. Mindre än det minsta, större än det största *är* du, medan allt annat framträder.

Fråga: Känslan av att vara och känslan av att leva - är de en och samma sak eller olika?

M: Identiteten i rummet skapar den ena, kontinuiteten i tiden skapar den andra.

Fråga: Du sa en gång att den som ser, den som ser och den som ses är en enda sak, inte tre. För mig är de tre separata. Jag tvivlar inte på dina ord, men jag förstår inte.

M: Titta noga och du kommer att se att searen och det sedda bara finns när det finns ett seende. De är attribut för att se. När du säger "Jag ser detta". "Jag är" och "detta" kommer med seing, inte före. Du kan inte ha ett osynligt "detta" eller ett osynligt "jag är".

F: Jag kan säga: "Jag ser inte".

M: "Jag ser det här" har blivit "Jag ser att jag inte ser det här", eller "Jag ser mörker". Det är fortfarande synen som kvarstår. I trip- liciteten: det kända, vetande och den som vet, är det bara vetandet som är ett faktum. "Jag är" och "detta" är tveksamma. Vem vet? Vad är känt? Det finns ingen säkerhet, förutom att det finns kunskap.

Fråga: Varför är jag säker på att jag vet, men inte på att jag vet vem som vet?

M: Att veta är en återspegling av din sanna natur tillsammans med att vara och älska. Den som vet och det kända läggs till av sinnet. Det ligger i sinnets natur att skapa en subjekt-objekt-dualitet, där det inte finns någon.

Fråga: Vad är orsaken till begär och rädsla?

M: Självklart minnet av tidigare smärtor och nöjen. Det finns inget stort mysterium kring det. Konflikt uppstår endast när önskan och rädsla avser samma objekt.

F: Hur kan man få slut på minnet?

M: Det är varken nödvändigt eller möjligt. Inse att allt sker i medvetandet och att du är medvetandets rot, källa och grund. Världen är bara en följd av upplevelser och du är det som gör dem medvetna och ändå förblir du bortom alla upplevelser. Det är som värmen, lågan och den brinnande veden. Värmen upprätthåller flamman, flamman håller ihop träet. Utan värme skulle det inte finnas vare sig flamma eller bränsle. På samma sätt skulle det utan medvetenhet inte finnas något medvetande, inte heller liv, som förvandlar materien till ett medvetandets fordon.

F: Du hävdar att utan mig skulle det inte finnas någon värld, och

att världen och min kunskap om världen är identiska. Vetenskapen har kommit fram till en helt annan slutsats: världen existerar som något konkret och kontinuerligt, medan jag är en biprodukt av den biologiska utvecklingen av nervsystemet, som i första hand inte så mycket är en plats för medvetande som en mekanism för att överleva som individ och art. Din uppfattning är helt och hållet subjektiv, medan vetenskapen försöker beskriva allting i objektiva termer. Är denna motsättning oundviklig?

M: Förvirringen är uppenbar och rent verbal. Det som är, *är.* Det är varken subjektivt eller objektivt. Materia och sinne är inte åtskilda, de är aspekter av en energi. Se på sinnet som en funktion av materia och du har vetenskap; se på materia som en pro- dukt av sinnet och du har religion.

F: Men vad är sant? Vad kommer först, sinnet eller materien?

M: Ingen av dem kommer först, för ingen av dem är ensam. Materien är formen, sinnet är namnet. Tillsammans skapar de världen. Per- vading och transcending är Verklighet, rent väsen - medvetenhet - lycka, din egen essens.

Fråga: Allt jag vet är medvetandeströmmen, en oändlig följd av händelser. Tidens flod flyter, för med sig och för bort obevekligt. Förvandlingen av framtiden till det förflutna pågår hela tiden.

M: Är du inte ett offer för ditt språk? Du talar om tidens flöde, som om du vore stationär. Men de händelser som du bevittnade i går kan någon annan se i morgon. Det är ni som är i rörelse och inte tiden. Sluta röra dig och tiden kommer att upphöra.

F: Vad betyder det att tiden kommer att upphöra?

M: Det förflutna och framtiden kommer att smälta samman i det eviga nuet.

F: Men vad betyder det i praktiken? Hur vet du att tiden har upphört för dig?

M: Det kan betyda att det förflutna och framtiden inte spelar någon roll längre. Det kan också betyda att allt som hänt och kommer att hända blir en öppen bok som man kan läsa när man vill.

F: Jag kan tänka mig ett slags kosmiskt minne som man kan få tillgång till med viss träning. Men hur kan man känna till framtiden? Det oväntade är oundvikligt.

M: Det som är oväntat på en nivå kan vara säkert att det kommer att hända när man ser det från en högre nivå. Vi befinner oss trots allt inom sinnets gränser. I verkligheten händer ingenting, det finns inget förflutet och inget förflutet; allt verkar och ingenting är.

F: Vad betyder det att ingenting är? Blir du tom eller somnar du? Eller upplöser du världen och håller oss alla i dvala, tills vi återuppväcks till liv vid nästa flimmer av din tanke?
M: Nej, det är inte så illa. Världen av sinne och materia, av namn och former, fortsätter, men det spelar ingen roll för mig alls. Det är som att ha en skugga. Den finns där - den följer mig vart- ver jag går, men hindrar mig inte på något sätt. Den förblir en värld av upplevelser, men inte av namn och former som jag relaterar till mig själv med hjälp av avlöpare och rädslor. Upplevelserna är kvalitetslösa, rena upplevelser, om jag får säga så. Jag kallar dem upplevelser i brist på ett bättre ord. De är som vågorna på havets yta, de är ständigt närvarande men påverkar inte dess fredliga kraft.

F: Menar du att en upplevelse kan vara namnlös, formlös, odefinierad?
M: I början är alla erfarenheter sådana. Det är bara önskan och rädsla, födda ur minnet, som ger den namn och form och skiljer den från andra erfarenheter.

Det är inte en medveten upplevelse, för den står inte i motsats till andra upplevelser, men den är ändå en upplevelse.

Fråga: Om det inte är medvetet, varför pratar man då om det?
M: De flesta av dina erfarenheter är omedvetna. De medvetna är mycket få. Du är omedveten om detta faktum eftersom för dig är det bara de medvetna som räknas. Bli medveten om det omedvetna.

Fråga: Kan man vara medveten om det omedvetna? Hur gör man det?
M: Begär och rädsla är de faktorer som skymmer och förvränger. När sinnet är fritt från dem blir det omedvetna tillgängligt.

F: Betyder det att det omedvetna blir medvetet?
M: Det är snarare tvärtom. Det medvetna blir ett med det omedvetna. Skillnaden upphör, hur man än ser på det.

F: Jag är förbryllad. Hur kan man vara medveten och ändå omedveten? **M:** Medvetenhet är inte begränsad till medvetande. Den är av allt som är. Medvetandet är av dualitet. Det finns ingen dualitet i medvetandet. Det är ett enda block av ren kognition. På samma sätt kan man tala om det rena väsendet och den rena skapelsen - namnlös, formlös, tyst och ändå absolut verklig, kraftfull, effektiv. Att de är obeskrivliga påverkar dem inte det minsta. Samtidigt som de är omedvetna är de väsentliga. Det medvetna kan inte förändras i grunden, det kan bara modifieras. Allting måste, för att förändras, passera genom döden, genom fördunkling och upplösning. Guldsmycken måste smältas ner innan de gjuts i en annan form. Det som vägrar att dö kan inte återfödas.

Fråga: Hur dör man, om man inte dör av kroppen?
M: Tillbakadragande, avståndstagande, att släppa taget är döden. För att leva fullt ut är döden nödvändig; varje slut ger en ny början.

Å andra sidan måste du förstå att endast de döda kan dö, inte de levande. Det som är levande i dig är odödligt.

Fråga: Varifrån hämtar begäret sin energi?
M: Dess namn och form kommer från minnet. Energin strömmar från källan.

Fråga: Vissa önskningar är helt felaktiga. Hur kan felaktiga önskningar komma från en sublim källa?
M: Källan är varken rätt eller fel. Inte heller är begäret i sig självt rätt eller fel. Det är inget annat än en strävan efter lycka. Efter att ha identifierat dig med en liten kropp känner du dig vilse och söker desperat efter den känsla av fullhet och fullständighet som du kallar lycka.

F: När förlorade jag den? Jag har aldrig haft den.
M: Du hade det innan du vaknade i morse. Gå bortom ditt medvetande och du kommer att hitta den.

F: Hur ska jag gå vidare?
M: Du vet det redan, gör det.

F: Det är vad du säger. Jag vet ingenting om det.
M: Men jag upprepar - du vet det. Gör det. Gå bortom, tillbaka till ditt normala, naturliga, högsta tillstånd.

F: Jag är förbryllad.

M: En prick i ögat får dig att tro att du är blind. Tvätta bort den och titta.

Q: Jag ser ut! Jag ser bara mörker.
M: Ta bort fläckarna och dina ögon kommer att översvämmas av ljus. Ljuset finns där - det väntar. Ögonen är där - redo. Det mörker du ser är bara skuggan av den lilla pricken. Gör dig av med den och kom tillbaka till ditt naturliga tillstånd.

81

Grundorsaken till rädsla

Maharaj: Var kommer du ifrån?
Frågeställare: Jag är från USA, men jag bor mestadels i Europa. Jag kom nyligen till Indien. Jag var i Rishikesh, i två ashrams. Jag fick lära mig meditation och andning.
M: Hur länge var du där?

F: Åtta dagar i en, sex dagar i en annan. Jag var inte lycklig där och lämnade det. Sedan var jag i tre veckor med de tibetanska lamorna. Men de var alla insvepta i formler och ritualer.
M: Och vad blev resultatet av det hela?

F: Det var definitivt en ökning av energin. Men innan jag åkte till Rishikesh fastade och bantade jag en del på ett Nature Cure Sanatorium i Pudukkotai i södra Indien. Det har gjort mig enormt gott.
M: Kanske berodde tillgången till energi på bättre hälsa.

F: Det kan jag inte säga. Men som ett resultat av alla dessa försök började det brinna eldar på olika ställen i min kropp och jag hörde sånger och röster där det inte fanns några.
M: Och vad är du ute efter nu?

Q: Vad är vi alla ute efter? Någon sanning, någon inre säkerhet, någon verklig lycka. I de olika skolorna för självförverkligande talas det så mycket om medvetenhet att man hamnar i den insikten att medvetenheten själv är den högsta verkligheten. Är det så? Kroppen tas om hand av hjärnan, hjärnan är upplyst av medvetandet; medvetandet vakar över medvetandet; finns det något bortom medvetandet?
M: Hur vet du att du är medveten?

F: Jag känner att jag är det. Jag kan inte uttrycka det på annat sätt.
M: När man följer det noggrant från hjärnan via medvetandet till medvetandet finner man att känslan av dualitet finns kvar. När man går bortom medvetandet finns det ett tillstånd av icke-dualitet, där det inte finns någon kännedom, bara rent varande, som lika gärna kan kallas icke-vara, om man med varande menar att man är något särskilt.

Fråga: Det du kallar ren varelse är det universella varandet, att vara allting?
M: Allting innebär en samling detaljer. I det rena varandet saknas själva idén om det partikulära.

Fråga: Finns det något samband mellan ren varelse och särskild varelse?
M: Vilket förhållande kan det finnas mellan det som är och det som bara verkar vara? Finns det något samband mellan havet och dess vågor? Det verkliga gör det overkliga möjligt för det overkliga att framträda och får det att försvinna. Uppföljningen av flyktiga ögonblick skapar en illusion av tid, men den tidlösa verkligheten av rent varande är inte i rörelse, för all rörelse kräver en orörlig bakgrund. Den är själv bakgrunden. När du väl har funnit den i dig själv vet du att du aldrig hade förlorat det oberoende väsendet, oberoende av alla uppdelningar och separationer. Men leta inte efter det i medvetandet, du kommer inte att hitta det där. Sök inte efter det någonstans, för ingenting innehåller det. Tvärtom innehåller det allt och manifesterar allt. Det är som dagsljuset

som gör allting synligt samtidigt som den själv förblir osynlig.

F: Sir, vad har jag för nytta av att du säger att verkligheten inte kan hittas i medvetandet? Var ska jag annars leta efter den? Hur kan du förstå den?

M: Det är ganska enkelt. Om jag frågar dig vad smaken i din mun är, kan du bara svara: den är varken söt eller bitter, sur eller sammandragande; den är det som återstår när alla dessa smaker inte finns kvar. På samma sätt är det som återstår när alla skillnader och reaktioner inte längre finns kvar verkligheten, den enkla och fasta verkligheten.

Fråga: Allt jag förstår är att jag befinner mig i greppet av en illusion utan början. Och jag ser inte hur den kan få ett slut. Om den kunde det hade den gjort det - för länge sedan. Jag måste ha haft lika många möjligheter i det förflutna som jag kommer att ha i framtiden. Det som inte kunde hända kan inte hända. Eller, om det skulle hända, skulle det inte kunna vara i längden. Vårt mycket beklagliga tillstånd efter alla dessa oräkneliga miljoner år innebär i bästa fall ett löfte om slutlig utplåning, eller, vilket är värre, ett hot om en ändlös och meningslös upprepning.

M: Vad har du för bevis för att ditt nuvarande tillstånd är begynnande, mindre och oändligt? Hur var du innan du föddes? Hur kommer du att vara efter döden? Och om ditt nuvarande tillstånd - hur mycket vet du? Du vet inte ens vad ditt tillstånd var innan du vaknade i morse? Du vet bara lite om ditt nuvarande tillstånd och utifrån det drar du slutsatser för alla tider och platser. Du kanske bara drömmer och inbillar dig att din dröm är evig.

Q: Att kalla det en dröm förändrar inte situationen. Jag upprepar min fråga: Vilket hopp finns kvar som evigheten bakom mig inte kunde uppfylla? Varför skulle min framtid vara annorlunda än mitt förflutna?

M: I ditt febriga tillstånd projicerar du ett förflutet och en framtid och tar dem för verkliga. I själva verket känner du bara till din nuvarande situation. Varför undersöker du inte det som är nu, i stället för att ifrågasätta det imaginära förflutna och den imaginära framtiden? Ditt nuvarande tillstånd är varken beginninglöst eller ändlöst. Det är över i en blixt. Titta noga på varifrån det kommer och varifrån det går. Du kommer snart att upptäcka den tidlösa verkligheten bakom den.

F: Varför har jag inte gjort det tidigare?

M: På samma sätt som varje våg sjunker ner i havet, så gör också varje

återvända till sin källa. Förverkligandet består i att upptäcka källan och stanna där.

F: Vem upptäcker?
M: Sinnet upptäcker.

F: Hittar den svaren?
M: Den upptäcker att den inte har några frågor, att inga svar behövs.

F: Att födas är ett faktum. Att dö är ett annat faktum. Hur kan de tillämpas på vittnet?
M: Ett barn har fötts, en man har dött - bara händelser i tidens gång.

F: Har vittnet gjort några framsteg? Utvecklas medvetenheten?
M: Det som ses kan genomgå många förändringar när medvetandets ljus fokuseras på det, men det är objektet som förändras, inte ljuset. Växter växer i solljus, men solen växer inte. I sig själva är både kroppen och vittnet orörliga, men när de förs samman i sinnet tycks de båda röra sig.

F: Ja, jag kan se att det som rör sig och förändras är bara "jag är". Behövs "jag är" överhuvudtaget?
M: Vem behöver det? Den finns där - nu. Det hade en början och kommer att ha ett slut.

Fråga: Vad återstår när "jag är" försvinner?
M: Det som inte kommer och går finns kvar. Det är det ständigt giriga sinnet som skapar idéer om framsteg och utveckling mot perfektion. Det stör och talar om ordning, förstör och söker säkerhet.

Fråga: Finns det framsteg i ödet, i *karma?*
M: *Karma* är bara ett förråd av outnyttjade energier, av outfyllda önskningar och rädslor som man inte förstått. Lagret fylls ständigt på av nya önskningar och rädslor. Det behöver inte vara så för alltid. Förstå den grundläggande orsaken till dina rädslor - främlingskap från dig själv: och till önskningar - längtan efter jaget, och din *karma* kommer att upplösas som en dröm. Mellan jorden och himlen fortsätter livet. Ingenting påverkas, bara kroppar växer och förfaller.

F: Vad är förhållandet mellan personen och vittnet? **M:** Det kan inte finnas något förhållande mellan dem eftersom de är ett. Skilj inte åt och sök inte efter ett förhållande.

Fråga: Om searen och den sedda är ett, hur skedde då separationen?
M: Fascinerad av namn och former, som till sin natur är distinkta och olika, skiljer du på det som är naturligt och separerar det som är ett. Världen är rik på mångfald, men att du känner dig konstig och rädd beror på missförstånd. Det är kroppen som är i fara, inte du.

F: Jag kan se att den grundläggande biologiska ångesten, flyktinstinkten, tar många olika former och förvränger mina tankar och känslor. Men hur uppstod denna ångest?
M: Det är ett mentalt tillstånd som orsakas av idén om "jag är kroppen". Det kan avlägsnas av den motsatta idén: "Jag är inte kroppen". Båda idéerna är falska, men den ena avlägsnar den andra. Inse att inga idéer är dina egna, de kommer alla till dig utifrån. Du måste tänka ut allting själv, bli dig själv objektet för din meditation. Ansträngningen att förstå dig själv är yoga. Var en yogi, ge ditt liv åt det, grubbla, undra, sök, tills du kommer till roten till felet och till sanningen bortom felet.

Fråga: Vem är det som mediterar i meditation, personen eller vittnet?
M: Meditation är ett medvetet försök att tränga in i de högre medvetandetillstånden och slutligen gå bortom dem. Konsten att meditera är konsten att flytta uppmärksamhetsfokus till allt lägre nivåer utan att förlora greppet om de nivåer som lämnats kvar. På ett sätt är det som att ha döden under kontroll. Man börjar med de lägsta nivåerna: sociala omständigheter, sedvänjor och vanor; den fysiska omgivningen, kroppens hållning och andning; sinnena, deras förnimmelser och uppfattningar; sinnet, dess tankar och känslor; tills hela personlighetens mekanism är greppad och fasthållen. Meditationens slutskede nås när identitetskänslan går bortom "jag är-så-och-så", bortom "så-är-jag", bortom "jag-är-vetandet-enbart", bortom "det-är", bortom alla idéer till det ovillkorligt personliga rena väsendet. Men du måste vara energisk när du börjar meditera. Det är definitivt ingen deltidssysselsättning.

Begränsa dina intressen och aktiviteter till det som är nödvändigt för dig och dina anhöriga. Spara all din energi och tid för att bryta den mur som ditt sinne har byggt runt dig. Tro mig, du kommer inte att ångra dig.

F: Hur kan jag veta att min erfarenhet är universell?
M: I slutet av din meditation är allting känt direkt, inga som helst bevis behövs. Precis som varje droppe i havet bär på havets smak, bär varje ögonblick på evighetens smak. Definitioner och beskrivningar har sin plats som användbara incitament för vidare sökande, men du måste gå bortom dem till det som är odefinierbart och obeskrivbart, utom i nega- tiva termer.

När allt kommer omkring är till och med universalitet och evighet bara begrepp, motsatsen till att vara plats- och tidsbunden. Verkligheten är inte en idé, inte heller manifestationen av ett begrepp. Den har ingenting att göra med begrepp. Bekymra dig om ditt sinne, ta bort dess dis- tortioner och orenheter. När du väl har fått smaka på ditt eget jag kommer du att finna det överallt och alltid. Därför är det så viktigt att du kommer till det. När du väl har lärt känna det kommer du aldrig att förlora det.

Men du måste ge dig själv möjligheten genom intensiv, till och med mödosam meditation.

F: Vad exakt vill du att jag ska göra?
M: Ge ditt hjärta och ditt sinne till att grubbla över "jag är", vad är det, hur är det, vad är dess källa, dess liv, dess mening. Det är ungefär som att gräva en brunn. Du förkastar allt som inte är vatten, tills du når den livgivande källan.

F: Hur ska jag veta att jag rör mig i rätt riktning?
M: Genom dina framsteg när det gäller intensitet, klarhet och hängivenhet till uppgiften.

Q: Vi européer har mycket svårt att hålla tyst. Världen är alltför mycket med oss.
M: Nej, ni är också drömmare. Vi skiljer oss bara i innehållet i våra drömmar. Ni är ute efter perfektion - i framtiden. Vi vill finna den - i *nuet.* Endast det begränsade är fullkomningsbart. Det obegränsade är redan perfekt. Ni är perfekta, det är bara det att ni inte vet om det. Lär känna dig själv och du kommer att upptäcka underverk.

Allt du behöver finns redan inom dig, du måste bara närma dig dig dig själv med vördnad och kärlek. Självfördömande och misstro mot sig själv är allvarliga misstag. Din ständiga flykt från smärta och ditt sökande efter njutning är ett tecken på den kärlek du har till dig själv; allt jag ber dig om är detta: gör kärleken till dig själv fullkomlig. Förneka ingenting för dig själv - ge dig själv oändlighet och evighet och upptäck att du inte behöver dem; du är bortom dem.

82

Absolut perfektion är här och nu

Frågeställare: Kriget pågår. Hur ställer du dig till det?
Maharaj: Kriget pågår alltid på någon plats, i någon form. Fanns det en tid då det inte fanns något krig? Vissa säger att det är Guds vilja. En del säger att det är Guds lek. Det är ett annat sätt att säga att krig är oundvikliga och att ingen är ansvarig.

F: Men hur är din egen inställning?
M: Varför ska jag tvinga på mig attityder? Jag har ingen attityd som jag kan kalla min egen.

Q: Någon måste väl vara ansvarig för detta fruktansvärda och meningslösa blodbad? Varför dödar människor varandra så lättvindigt?
M: Sök efter den skyldige inom dig. Idéerna om "jag" och "mitt" är roten till alla konflikter. Om du blir fri från dem kommer du att vara fri från

konflikt.

F: Vad beror det på att jag inte är i konflikt? Det påverkar inte kriget. Om jag är orsaken till kriget är jag redo att förintas. Ändå är det logiskt att försvinnandet av tusen sådana som jag inte kommer att stoppa krig. De började inte med min födelse och kommer inte heller att sluta med min död. Jag är inte ansvarig. Vem är det?
M: Strid och kamp är en del av tillvaron. Varför frågar du inte vem som är ansvarig för existensen?

F: Varför säger du att existens och konflikt är oskiljaktiga? Kan det inte finnas någon existens utan konflikter? Jag behöver inte kämpa mot andra för att vara mig själv.
M: Du kämpar hela tiden mot andra för din överlevnad som en separat kropp-själ, ett särskilt namn och en särskild form. För att leva måste du de- döda. Från det ögonblick då du blev född startade du ett krig med din omgivning - ett skoningslöst krig av ömsesidig utrotning, tills döden släpper dig fri.

F: Min fråga är fortfarande obesvarad. Du beskriver bara vad jag vet - livet och dess sorger. Men vem som är ansvarig säger du inte. När jag pressar dig kastar du skulden på Gud, eller *karma*, eller på min egen girighet och rädsla - vilket bara inbjuder till ytterligare frågor. Ge mig det slutgiltiga svaret.
M: Det slutgiltiga svaret är följande: ingenting är det. Allt är en tillfällig uppenbarelse i det universella medvetandets fält; kontinuitet som namn och form är endast en mental formation som är lätt att skingra.

F: Jag frågar om det omedelbara, det övergående, det som framträder. Här är en bild på ett barn som dödats av soldater. Det är ett faktum - det stirrar på dig. Du kan inte förneka det. Vem är ansvarig för barnets död?
M: Ingen och alla. Världen är vad den innehåller och varje sak påverkar alla andra. Vi dödar alla barnet och vi dör alla med det. Varje händelse har otaliga orsaker och ger upphov till otaliga effekter. Det är meningslöst att föra räkenskaper, ingenting går att spåra.

Fråga: Ert folk talar om *karma* och vedergällning.
M: Det är bara en grov approximation: i verkligheten är vi alla varandras skapare och varelser, som orsakar och bär varandras bördor.

F: Så de oskyldiga lider för de skyldiga?
M: I vår okunnighet är vi oskyldiga, i våra handlingar är vi skyldiga. Vi syndar utan att veta och lider utan att förstå. Vårt enda hopp: att stanna upp, att se, att förstå och att ta oss ur minnets fällor. För minnet ger näring åt fantasin och imaginationen skapar begär och rädsla.

F: Varför tänker jag överhuvudtaget på det?
M: Medvetandets ljus passerar genom minnesfilmen och kastar bilder på din hjärna. På grund av hjärnans bristfälliga och oordnade tillstånd är det du uppfattar förvrängt och färgat av känslor av tycke och smak. Gör ditt tänkande ordnat och fritt från känslomässiga övertoner, och du kommer att se människor och saker som de är, med klarhet och välgörenhet.

Vittnet om födelse, liv och död är en och samma sak. Det är ett vittnesbörd om smärta och kärlek. För även om existensen i begränsning och separation är sorglig, älskar vi den. Vi älskar den och hatar den på samma gång. Vi slåss, vi dödar, vi förstör liv och egendom och ändå är vi kärleksfulla och självuppoffrande. Vi vårdar barnet ömt och gör det föräldralöst också. Vårt liv är fullt av motsägelser. Ändå håller vi fast vid det. Detta fasthållande är roten till allting. Ändå är den helt och hållet ytlig. Vi håller fast vid något eller någon med all vår kraft och i nästa ögonblick glömmer vi det, som ett barn som formar sina lerpjäser och sedan överger dem lättvindigt. Rör dem - det skriker av ilska, avleder barnet och det glömmer dem. För vårt liv är *nu,* och kärleken till det är *nu.* Vi älskar variationer, leken av smärta och njutning, vi fascineras av motsättningar. För detta behöver vi motsatserna och deras skenbara separering. Vi njuter av dem under en tid och blir sedan trötta och längtar efter det rena varandets frid och tystnad. Det kosmiska hjärtat slår oavbrutet. Jag är vittnet och hjärtat också.

F: Jag kan se bilden, men vem är målaren? Vem är ansvarig för denna fruktansvärda och ändå förtjusande upplevelse?
M: Målaren är med på bilden. Du separerar målaren från bilden och letar efter honom. Separera inte och ställ inga falska frågor. Saker och ting är som de är och ingen särskild person är ansvarig. Idén om personligt ansvar kommer från il- lusionen om handlingskraft. Någon måste ha gjort det, någon är ansvarig. Samhället som det ser ut i dag, med dess ram av lagar och

är baserad på idén om en separat och ansvarsfull personlighet, men detta är inte den enda form som ett samhälle kan ha. Det kan finnas andra former där känslan av separation är svag och ansvaret diffust.

Fråga: Är en person med svag personlighetskänsla närmare självförverkligande?
M: Ta ett litet barn till exempel. Känslan av "jag är" är ännu inte bildad, personligheten är rudimentär. Hindren för självkännedom är få, men kraften och klarheten i medvetandet, dess bredd och djup saknas. Under årens lopp kommer medvetenheten att bli starkare, men också den latenta personligheten kommer att dyka upp och fördunkla och komplicera. Precis som ju hårdare träet är, desto hetare är lågan, så är det så att ju starkare personligheten är, desto ljusare är det ljus som genereras av dess förstörelse.

F: Har ni inga problem?
M: Jag har problem. Jag har redan berättat det för dig. Att vara, att existera med ett namn och en form är smärtsamt, men jag älskar det.

Q: Men du älskar allt!
M: I tillvaron finns allting. Min egen natur är att älska; även det smärtsamma är älskvärt.

F: Det gör det inte mindre smärtsamt. Varför inte stanna kvar i det obearbetade?
M: Det är utforskningsinstinkten, kärleken till det okända, som för mig in i livet. Det ligger i varandets natur att se ad- venture i tillblivelsen, liksom det ligger i själva naturen av tillblivelsen att söka fred i tillvaron. Denna förändring av vara och blivande är oundviklig; men mitt hem är bortom.

F: Är ditt hem i Gud?
M: Att älska och dyrka en gud är också okunnighet. Mitt hem är bortom alla föreställningar, hur sublima de än är.

F: Men Gud är inte en föreställning! Det är verkligheten bortom existensen.
M: Du kan använda vilket ord som helst. Vad du än tänker på är jag bortom det.

F: När du väl känner till ditt hem, varför inte stanna där? Vad är det som gör att man lämnar det?
M: Av kärlek till den korporativa existensen föds man och en gång

När man föds blir man involverad i ödet. Ödet är oskiljaktigt från att bli. Önskan att vara det speciella gör dig till en person med ett personligt förflutet och en personlig framtid. Titta på någon stor man, vilken underbar människa han var! Och ändå, hur oroligt var hans liv och begränsade dess frukter. Hur fullständigt beroende är inte människans per- sonalitet och hur likgiltig är inte hennes värld. Och ändå älskar vi den och skyddar den för att den är så obetydlig.

F: Kriget pågår och det råder kaos, och du ombeds att ta hand om ett matningscenter. Du får det som behövs och det gäller bara att klara jobbet. Kommer du att tacka nej till det? **M:** Att arbeta eller inte arbeta är en och samma sak för mig. Jag kan ta ansvar eller inte. Det kan finnas andra som är bättre lämpade för sådana uppgifter än jag - professionella cateringföretag till exempel. Men min inställning är annorlunda. Jag ser inte döden som en katastrof, liksom jag inte gläds åt ett barns födelse. Barnet är ute i trubbel medan den döde är ute ur trubbel. Att fästa sig vid livet är att fästa sig vid sorgen. Vi älskar det som ger oss smärta. Sådan är vår natur. För mig kommer dödsögonblicket att vara ett ögonblick av jubel, inte av rädsla. Jag grät när jag föddes och jag kommer att dö skrattande.

Fråga: Hur förändras medvetandet i dödsögonblicket?
M: Vilken förändring förväntar du dig? När filmprojektionen slutar är allting fortfarande detsamma som när den började. Tillståndet innan du föddes var också tillståndet efter döden, om du minns.

Q: Jag minns ingenting.
M: För att du aldrig försökte. Det är bara en fråga om att ställa in sinnet. Det kräver naturligtvis träning.

F: Varför deltar du inte i socialt arbete?
M: Men jag gör ingenting annat hela tiden! Och vad är det för arbete du vill att jag ska göra? Lapptäcke är inget för mig. Min ståndpunkt är tydlig: producera för att distribuera, ge mat innan du äter, ge innan du tar, tänk på andra innan du tänker på dig själv. Endast ett samhälle utan självförtroende som bygger på delning kan vara stabilt och lyckligt. Detta är den enda praktiska lösningen. Om du inte vill ha den - kämpa.

Fråga: Allt handlar om *gunas*. Där *tamas* och *rajas* dominerar måste det bli krig. Där *sattva* härskar blir det fred. **M:** Lägg det på vilket sätt du vill, det kommer fram till samma sak. Samhället

bygger på motiv. Sätt god vilja i grunden och du behöver inga specialiserade socialarbetare.

F: Världen blir bättre.
M: Världen hade all tid att bli bättre, men det blev den inte: Vad finns det för hopp för framtiden? Naturligtvis har det funnits och kommer det att finnas perioder av harmoni och fred, när *sattva* var i uppgång, men saker och ting förstörs av sin egen perfektion. Ett perfekt samhälle är med nödvändighet statiskt och därför stagnerar och förfaller det. Från toppen leder alla vägar nedåt. Samhällen är som människor - de föds, växer upp till en viss punkt av relativ perfektion och förfaller sedan och dör.

Fråga: Finns det inte ett tillstånd av absolut perfektion som inte förfaller?
M: Allt som har en början måste ha ett slut. I det tidlösa är allt perfekt, här och nu.

F: Men kommer vi att nå det tidlösa i sinom tid?
M: I sinom tid kommer vi tillbaka till utgångspunkten. Tiden kan inte ta oss ut ur tiden, liksom rymden inte kan ta oss ut ur rymden. Allt man får genom att vänta är mer väntan. Den absoluta fulländningen finns här och nu, inte i någon framtid, nära eller långt borta. Hemligheten ligger i handling - här och nu. Det är ditt beteende som gör dig blind för dig själv. Bortse från vad du tror att du är och agera som om du vore absolut perfekt - oavsett vad din uppfattning om perfektion är. Allt du behöver är mod.

Fråga: Var hittar jag sådant mod?
M: I dig själv, naturligtvis. Titta inåt.

F: Din nåd kommer att hjälpa.
M: Min nåd säger till dig nu: se inåt. Allt du behöver har du. Använd det. Uppför dig så gott du kan, gör vad du tycker att du borde göra. Var inte rädd för misstag; du kan alltid rätta till dem, endast intentioner spelar roll. Den form som saker och ting tar ligger inte inom din makt; motiven till dina handlingar gör det.

F: Hur kan en handling som är född ur ofullkomlighet leda till fulländning? **M:** Handling leder inte till fulländning; fulländning uttrycks i handling. Så länge du bedömer dig själv utifrån dina uttryck, ge dem största möjliga uppmärksamhet; när du inser ditt eget väsen,

ditt beteende blir perfekt - spontant.

Fråga: Om jag är tidlöst perfekt, varför föddes jag då överhuvudtaget? Vad är syftet med detta liv?

M: Det är som att fråga: Vad tjänar guld på att bli en prydnad? Prydnaden får guldets färg och skönhet; guldet berikas inte. På samma sätt gör verklighet som uttrycks i handling att handlingen blir meningsfull och vacker.

F: Vad vinner det verkliga genom sina uttryck?

M: Vad kan den vinna? Ingenting alls. Men det ligger i kärlekens natur att uttrycka sig, att bekräfta sig själv, att övervinna svårigheter. När du väl har förstått att världen är kärlek i handling kommer du att se på den på ett helt annat sätt. Men först måste din inställning till lidande förändras. Lidande är i första hand en uppmaning till uppmärksamhet, vilket i sig självt är en kärleksrörelse. Mer än lycka vill kärleken ha tillväxt, en breddning och fördjupning av medvetande och varande. Det som förhindrar blir en orsak till smärta och kärleken drar sig inte för smärta. *Sattva*, den energi som arbetar för rättfärdighet och ordnad utveckling, får inte hindras. När den hindras vänder den sig mot sig själv och blir d e s t r u k t i v . När kärlek undanhålls och lidande tillåts sprida sig blir krig oundvikligt. Vår likgiltighet inför vår nästas sorg för med sig lidande till vår dörr.

83

Den sanna gurun

Frågeställare: Du sa häromdagen att grunden till din insikt var förtroendet för din guru. Han försäkrade dig om att du redan var den absoluta verkligheten och att det inte fanns något mer att göra. Du litade på honom och lät det stanna vid det, utan att anstränga dig, utan att sträva. Nu är min fråga: skulle du ha förverkligat utan tillit till din guru? När allt kommer omkring är det du är, du är, oavsett om ditt sinne litar på dig eller inte; skulle tvivel hindra verkan av guruns ord och göra dem verkningslösa?

Maharaj: Du har sagt det - de skulle ha blivit operativa - för en tid.

Fråga: Och vad skulle hända med energin eller kraften i guruns ord?

M: Den skulle förbli latent, omanifesterad. Men hela frågan bygger på ett missförstånd. Mästaren, lärjungen, kärleken och förtroendet mellan dem, dessa är ett faktum, inte så många oberoende fakta. Var och en är en del av den andra. Utan kärlek och tillit skulle det inte ha funnits någon guru eller lärjunge, och ingen relation mellan dem. Det är som att trycka på en strömbrytare för att tända en elektrisk lampa. Det är för att lampan, ledningarna, strömbrytaren, transformatorn, överföringsledningarna och kraftverket bildar en enda helhet som du får ljuset. Om någon faktor saknas skulle det inte finnas något ljus. Man får inte separera det oskiljaktiga. Ord skapar inte fakta; de beskriver dem antingen eller förvränger dem. Fakta är alltid icke-verbala.

F: Jag förstår fortfarande inte; kan guruns ord förbli ofullständigt eller kommer det alltid att visa sig vara sant?

M: En förverkligad mans ord missar aldrig sitt syfte. De väntar på att de rätta förutsättningarna ska uppstå, vilket kan ta en viss tid, och

Detta är naturligt, för det finns en säsong för sådd och en säsong för skörd. Men en gurus ord är ett frö som inte kan förgås. Guru måste naturligtvis vara en verklig guru, som är bortom kroppen och sinnet, bortom själva medvetandet, bortom rum och tid, bortom dualitet och enhet, bortom förståelse och beskrivning. De goda människorna, som har läst mycket och har mycket att säga, kan lära dig många användbara saker, men de är inte de verkliga guruerna vars ord alltid blir sanna. De kan också berätta för dig att du är den ultimata verkligheten själv, men vad är det med det?

F: Men om jag av någon anledning råkar lita på dem och lyder dem, är jag då förlorare?
M: Om du kan lita på och lyda kommer du snart att hitta din verkliga guru, eller snarare kommer han att hitta dig.

Fråga: Blir alla som känner till Självet en guru, eller kan man vara en kännare av verkligheten utan att kunna föra andra till den?
M: Om du vet vad du lär ut kan du lära ut det du vet. Här är seership och teachership ett. Men den absoluta verkligheten är bortom båda. De självutnämnda guruerna talar om mognad och ef- fort, om förtjänster och prestationer, om öde och nåd; allt detta är bara mentala formationer, projektioner från ett beroende sinnestillstånd. Istället för att hjälpa, hindrar de.

F: Hur kan jag veta vem jag ska följa och vem jag ska misstro?
M: Misstror alla tills du är övertygad. Den sanna gurun kommer aldrig att förödmjuka dig, och han kommer inte heller att avlägsna dig från dig själv. Han kommer ständigt att föra dig tillbaka till det faktum att du är fullkomlig och uppmuntra dig att söka inom dig själv. Han vet att du inte behöver någonting, inte ens honom, och han är aldrig trött på att påminna dig. Men den självutnämnde gurun är mer intresserad av sig själv än av sina lärjungar.

Fråga: Du sa att verkligheten ligger bortom kunskapen och undervisningen om det verkliga. Är inte kunskapen om verkligheten det högsta i sig självt och undervisningen beviset på att den uppnåtts?
M: Kunskapen om det verkliga, eller självet, är ett sinnestillstånd. Att undervisa en annan är en rörelse i dualitet. De berör endast sinnet; *sattva* är ändå en Guna.

F: Vad är då verkligt?
M: Den som känner till sinnet som icke-realiserat och realiserat, som

känner till okunnighet och kunskap som sinnestillstånd, han är det verkliga. När du får diamanter blandade med grus kan du antingen missa diamanterna eller hitta dem. Det är synen som är avgörande. Var finns grusets gråhet och diamantens skönhet utan förmågan att se? Det kända är bara en form och kunskap är bara ett namn. Den som vet är bara ett sinnestillstånd. Det verkliga är bortom.

Fråga: Objektiv kunskap och idéer om saker och ting och självkännedom är väl inte en och samma sak? Det ena kräver en hjärna, det andra inte.
M: För att diskutera kan man ordna ord och ge dem betydelse, men faktum kvarstår att all kunskap är en form av okunskap. Den mest exakta kartan är ändå bara papper. All kunskap finns i minnet; den är bara ett erkännande, medan verkligheten ligger bortom dualiteten mellan den som vet och den som är känd.

Fråga: Vad är det då som gör att verkligheten är känd?
M: Hur vilseledande är inte ditt språk! Du förutsätter, utan att vara medveten om det, att verkligheten också kan nås genom kunskap. Och sedan kommer ni att föra in en kännare av verkligheten bortom verkligheten! Förstå att för att vara behöver verkligheten inte vara känd. Okunskap och kunskap finns i sinnet, inte i verkligheten.

Fråga: Om det inte finns något sådant som kunskap om det verkliga, hur kan jag då nå det?
M: Du behöver inte sträcka dig efter det som redan finns hos dig. Just din strävan gör att du missar det. Ge upp tanken på att du inte har hittat det och låt det bara komma in i fokus för den direkta uppfattningen, här och nu, genom att ta bort allt som är av sinnet.

Fråga: När allt som kan försvinna försvinner, vad återstår då?
M: Tomheten finns kvar, medvetandet finns kvar, det medvetna väsendets rena ljus finns kvar. Det är som att fråga vad som återstår av ett rum när alla möbler har tagits bort? Ett mycket användbart rum återstår. Och när till och med väggarna rivs ner återstår rymden. Bortom rum och tid finns verklighetens *här* och *nu*.

F: Stannar vittnet kvar?
M: **Så** länge som det finns ett medvetande finns dess vittne också där. De två framträder och försvinner tillsammans.

Fråga: Om vittnet också är förgängligt, varför ges det då så stor betydelse?
M: Bara för att bryta det kändas förtrollning, illusionen att endast det som kan uppfattas är verkligt.

F: Uppfattningen är primär, vittnet sekundär.
M: Detta är kärnan i saken. Så länge du tror att endast den yttre världen är verklig förblir du dess slav. För att bli fri måste din uppmärksamhet riktas mot "jag är", vittnet. Naturligtvis är den som vet och den som är känd ett och inte två, men för att bryta det kändas förtrollning måste den som vet lyftas fram i förgrunden. Ingen av dem är primära, båda är reflektioner i minnet av den obeskrivliga erfarenheten, som alltid är ny och alltid nu, oöversättlig, snabbare än sinnet.

F: Sir, jag är en ödmjuk sökare som vandrar från guru till guru i sökandet efter befrielse. Mitt sinne är sjukt, brinnande av begär, fruset av rädsla. Mina dagar flyger förbi, röda av smärta, grå av tristess. Min ålder stiger, min hälsa försämras, min framtid är mörk och frusen. I denna takt kommer jag att leva i sorg och dö i förtvivlan. Finns det något hopp för mig? Eller har jag kommit för sent?
M: Det är inget fel på dig, men de föreställningar du har om dig själv är helt felaktiga. Det är inte du som önskar, fruktar och lider, det är den person som byggs upp på din kropps grund av omständigheter och influenser. Du är inte den personen. Detta måste du tydligt slå fast i ditt sinne och aldrig förlora ur sikte. Det kräver också en långvarig *sadhana,* åratal av stränghet och meditation.

F: Mitt sinne är svagt och vacklande. Jag har varken styrka eller uthållighet för *sadhana*. Mitt fall är hopplöst.
M: På ett sätt är ditt fall ett mycket hoppfullt fall. Det finns ett alternativ till *sadhana,* nämligen tillit. Om du inte kan ha den övertygelse som föds ur ett fruktbart sökande, så dra nytta av min upptäckt, som jag är så ivrig att dela med mig av till dig. Jag kan med största klarhet se att ni aldrig har varit, är eller kommer att vara avskilda från verkligheten, att ni är fulländningen av perfektion här och nu och att ingenting kan beröva er ert arv, det ni är. Du är inte på något sätt annorlunda än jag, bara du inte vet det. Du vet inte vad du är och därför inbillar du dig att du...

att vara det du inte är. Därav begär och rädsla och överväldigande förtvivlan. Och meningslösa aktiviteter för att fly.

Lita på mig och lev genom att lita på mig. Jag ska inte vilseleda dig. Du är den högsta verkligheten bortom världen och dess skapare, bortom medvetandet och dess vittne, bortom alla påståenden och förnekanden. Kom ihåg det, tänk på det, handla utifrån det. Överge all känsla av separation, se dig själv i allt och handla därefter. Med handling kommer saligheten och med saligheten kommer övertygelsen. När allt kommer omkring tvivlar du på dig själv eftersom du är i sorg. Man kan inte föreställa sig en naturlig, spontan och varaktig lycka. Antingen finns den där eller så finns den inte. När du väl börjar uppleva den frid, kärlek och lycka som inte behöver några yttre orsaker kommer alla dina tvivel att upplösas. Ta bara fasta på det jag sa till dig och lev efter det.

F: Du säger att jag ska leva efter minnet?
M: Du lever i alla fall efter minnet. Jag ber dig bara att ersätta de gamla minnena med minnet av det jag berättade för dig. På samma sätt som du agerade utifrån dina gamla minnen, agera utifrån det nya. Var inte rädd. Under en viss tid kommer det säkert att finnas en konflikt mellan det gamla och det nya, men om du ställer dig resolut på det nyas sida kommer striden snart att upphöra och du kommer att inse det ansträngningslösa tillståndet att vara sig själv, att inte vara de- ceived av önskningar och rädslor som föds av illusioner.

Fråga: Många guruer har för vana att ge tecken på sin nåd - sin huvudduk, sina pinnar, sin tiggarskål eller sin mantel - och på så sätt överföra eller bekräfta sina lärjungars självförverkligande. Jag kan inte se något värde i sådana metoder. Det är inte självförverkligande som överförs, utan självhävdelse. Vilken jordisk nytta har det att få höra något mycket smickrande, men som inte är sant? Å ena sidan varnar du mig för de många självutnämnda guruerna, å andra sidan vill du att jag ska lita på dig. Varför påstår ni att ni är ett undantag? **M:** Jag ber dig inte att lita på mig. Lita på mina ord och kom ihåg dem, jag vill ha din lycka, inte min. Misstror dem varför de lägger ett avstånd mellan dig och ditt sanna väsen och erbjuder sig själva som en mellanhand. Jag gör inget sådant. Jag ger inte ens några löften. Jag säger bara: om du litar på mina ord och sätter dem på prov kommer du själv att upptäcka hur absolut sanna de är. Om ni ber om ett bevis innan ni vågar er på det, kan jag bara säga: I

Jag är beviset. Jag litade på min lärares ord och höll dem i mitt sinne, och jag fann att han hade rätt, att jag var, är och kommer att vara den oändliga verkligheten, som omfattar allt och överskrider allt.

Som du säger har du varken tid eller ork för långa övningar. Jag erbjuder dig ett alternativ. Acceptera mina ord på förtroende och lev på nytt, eller lev och dö i sorg.

F: Det verkar för bra för att vara sant.

M: Låt dig inte vilseledas av det enkla rådet. Mycket få är de som har modet att lita på de oskyldiga och enkla. Att veta att man är en fånge i sitt sinne, att man lever i en fantasivärld som man själv har skapat, är visdomens gryning. Att inte vilja ha något av det, att vara beredd att överge det helt och hållet, är öronblicken. Endast en sådan uppriktighet, född av sann förtvivlan, kommer att få dig att lita på mig.

F: Har jag inte lidit tillräckligt?

M: Lidandet har gjort dig tråkig, oförmögen att se dess enorma omfattning. Din första uppgift är att se sorgen i dig och runt omkring dig; din nästa uppgift är att intensivt längta efter befrielse. Själva intensiteten i längtan kommer att vägleda dig; du behöver ingen annan vägledning.

F: Lidandet har gjort mig tråkig, likgiltig till och med för mig själv.

M: Kanske är det inte sorg utan glädje som gjort dig tråkig. I-vestigate.

F: Vad än orsaken är så är jag tråkig. Jag har varken vilja eller energi.

M: Åh, nej. Du har tillräckligt för det första steget. Och varje steg kommer att generera tillräckligt med energi för nästa. Energi kommer med självförtroende och självförtroende kommer med erfarenhet.

F: Är det rätt att byta guru?

M: Varför inte byta? Gurus är som milstolpar? Det är naturligt att gå från en till en annan. Var och en talar om riktning och avstånd, medan *sadguru,* den eviga gurun, är vägen själv. När man väl inser att vägen är målet och att man alltid är på vägen, inte för att nå ett mål utan för att njuta av dess skönhet och visdom, upphör livet att vara en uppgift och blir naturligt och enkelt, i sig en extas.

F: Så det finns inget behov av att dyrka, be eller utöva yoga?

M: Lite daglig sopning, tvätt och bad kan inte skada. Självkännedom talar om för dig i varje steg vad som behöver göras. När allt är gjort förblir sinnet tyst.

Nu är du i vaket tillstånd, en person med namn och form, glädjeämnen och sorger. Personen fanns inte där innan du föddes och kommer inte heller att finnas där efter din död. I stället för att kämpa med personen för att få den att bli vad den inte är, varför inte gå bortom det vakna tillståndet och lämna det personliga livet helt och hållet? Det innebär inte att personen försvinner, utan bara att man ser den i rätt perspektiv.

F: En fråga till. Du sa att innan jag föddes var jag ett med verklighetens rena väsen. Om så är fallet, vem bestämde då att jag skulle födas?

M: I verkligheten är du aldrig född och kommer aldrig att dö. Men nu föreställer du dig att du är eller har en kropp och du frågar dig vad som har orsakat detta tillstånd. Inom illusionens gränser är svaret: begär som föds ur minnet lockar dig till en kropp och får dig att tänka som ett med den. Men detta är sant endast ur relativ synvinkel. I själva verket finns det ingen kropp, inte heller någon värld som innehåller den; det finns bara ett mentalt tillstånd, ett drömliknande tillstånd, som är lätt att avfärda genom att ifrågasätta dess verklighet.

F: Kommer du att komma tillbaka efter din död? Om jag lever tillräckligt länge kommer jag att träffa dig igen.

M: För dig är kroppen verklig, för mig finns det ingen. Jag, som du ser mig, existerar endast i din fantasi. Du kommer säkert att se mig igen, om och när du behöver mig. Det påverkar inte mig: som solen inte påverkas av soluppgångar och solnedgångar. Eftersom den inte påverkas är den säker på att vara där när den behövs.

Du är intresserad av kunskap, det är inte jag. Jag har inte den där känslan av osäkerhet som får dig att vilja veta. Jag är nyfiken, som ett barn är nyfiken. Men det finns ingen ångest som får mig att söka min tillflykt till kunskap. Därför är jag inte orolig för om jag ska återfödas eller hur länge världen kommer att bestå. Detta är frågor som föds av rädsla.

84

Ditt mål är din guru

Frågeställare: Du berättade för oss att det finns många självutnämnda guruer, men att en riktig guru är mycket sällsynt. Det finns många *gnanis* som inbillar sig att de är förverkligade, men allt de har är bokkunskap och en hög uppfattning om sig själva. Ibland im- pressar de, till och med fascinerar, lockar till sig lärjungar och får dem att slösa sin tid på onödiga övningar. När lärjungen efter några år gör en inventering av sig själv finner han ingen förändring. När han klagar till sin lärare får han den vanliga tillrättavisningen att han inte har försökt tillräckligt hårt. Skulden läggs på bristen på tro och kärlek i lärjungens hjärta, medan skulden i själva verket ligger på gurun, som inte hade något att göra med att ta emot lärjungar och väcka deras förhoppningar. Hur kan man skydda sig från sådana guruer?

Maharaj: Varför är du så bekymrad över andra? Vem som än är guru, om han har rent hjärta och agerar i god tro kommer han inte att skada sina lärjungar. Om det inte sker några framsteg ligger felet hos lärjungarna, deras lathet och brist på självkontroll. Om lärjungen däremot är seriös och tillämpar sig själv intelligent och med lust på sin *sadhana,* kommer han garanterat att träffa en mer kvalificerad lärare som kommer att föra honom vidare. Din fråga bygger på tre falska antaganden: att man behöver bry sig om andra, att man kan utvärdera andra och att lärjungens framsteg är guruns uppgift och ansvar. I verkligheten är guruns roll endast att instruera och uppmuntra; lärjungen är helt ansvarig för sig själv.

Fråga: Vi får höra att det räcker med total överlåtelse till gurun, att gurun kommer att göra resten.

M: Naturligtvis, när det sker en total överlåtelse, en fullständig avstående från all oro för ens förflutna, nutid och framtid, för ens fysiska och andliga säkerhet och ställning, kommer en ny

Livet gryr, fullt av kärlek och skönhet; då är gurun inte viktig, för lärjungen har brutit självförsvarets skal. Fullständig självöverlämning är i sig själv befrielse.

Fråga: Vad händer när både lärjungen och läraren är otillräckliga?
M: I det långa loppet kommer allt att bli bra. Bådas verkliga jag påverkas trots allt inte av den komedi de spelar för en tid. De kommer att nyktra till och mogna och övergå till en högre nivå av relation.

F: Eller så kan de separera.
M: Ja, de kan separera. Inget förhållande är ju för evigt. Dualitet är ett tillfälligt tillstånd.

F: Är det en slump att jag träffade dig och är det en annan slump att vi ska skiljas åt för att aldrig träffas igen? Eller är mitt möte med dig en del av ett kosmiskt mönster, ett fragment i vårt livs stora drama?
M: Det verkliga är meningsfullt och det meningsfulla är relaterat till verkligheten. Om vår relation är meningsfull för dig och mig kan den inte vara tillfällig. Framtiden påverkar nuet lika mycket som det förflutna.

F: Hur kan jag avgöra vem som är ett riktigt helgon och vem som inte är det?
M: Det kan man inte, om man inte har en klar inblick i människans hjärta. Skådespelet är bedrägligt. För att se klart måste ditt sinne vara rent och obundet. Om du inte känner dig själv väl, hur kan du då känna en annan människa? Och när du känner dig själv - *är* du den andre.

Låt andra vara ifred en stund och rannsaka dig själv. Det finns så mycket du inte vet om dig själv - vad är du, vem är du, hur kom du till världen, vad gör du nu och varför, vart är du på väg, vad är meningen och syftet med ditt liv, din död, din framtid? Har du ett förflutet, har du en framtid? Hur kom du att leva i turbulens och sorg, medan hela ditt väsen strävar efter lycka och frid? Detta är tunga frågor som måste behandlas först. Ni har varken behov eller tid att ta reda på vem som är en *gnani* och vem som inte är det?

Fråga: Jag måste välja min guru på rätt sätt.
M: Var den rätta mannen och den rätta gurun kommer säkert att hitta dig.

F: Du svarar inte på min fråga: hur hittar man rätt guru?
M: Men jag svarade på din fråga. Sök inte efter en guru, tänk inte ens på någon. Gör ditt mål till din guru. När allt kommer omkring är gurun bara ett medel för att nå ett mål, inte själva målet. Han är inte viktig, det är vad du förväntar dig av honom som är viktigt för dig. Vad förväntar du dig?

Fråga: Genom hans nåd ska jag bli lycklig, kraftfull och fredlig.
M: Vilka ambitioner! Hur kan en person som är begränsad i tid och rum, en ren kropp-själ, en smärtans flämtning mellan födelse och död, vara lycklig? Själva villkoren för dess uppkomst gör lyckan omöjlig. Fred, makt, lycka, dessa är aldrig personliga tillstånd, ingen kan säga "min fred", "min makt" - eftersom "min" innebär exklusivitet, vilket är bräckligt och osäkert.

Fråga: Jag känner bara till min betingade existens, det finns inget annat. **M:** Det kan du inte säga. I djupsömnen är du inte konditionerad. Hur redo och villig är du att sova, hur fridfull, fri och lycklig är du när du sover!

F: Jag vet ingenting om det.
M: Säg det negativt. När du sover har du varken smärta, är bunden eller rastlös.

F: Jag förstår vad du menar. När jag är vaken vet jag att jag är det, men jag är inte lycklig; när jag sover är jag det, jag är lycklig, men jag vet inte det. Allt jag behöver är att veta att jag är fri och lycklig.
M: Det stämmer. Gå nu in i ett tillstånd som du kan jämföra med ett tillstånd av vaken sömn, där du är medveten om dig själv, men inte om världen. I det tillståndet kommer du att veta, utan minsta spår av tvivel, att du vid roten av din varelse är fri och lycklig. Det enda problemet är att du är beroende av upplevelser och att du värnar om dina minnen. I verkligheten är det tvärtom; det som man minns är aldrig verkligt; det verkliga är *nuet.*

Fråga: Allt detta förstår jag verbalt, men det blir inte en del av mig själv. Det förblir som en bild i mitt sinne som jag kan titta på. Är det inte guruns uppgift att ge liv åt bilden?
M: Återigen är det tvärtom. Bilden är levande, sinnet är dött. Eftersom sinnet består av ord och bilder är varje bild död.

reflektion i sinnet. Den döljer verkligheten med verbalisering och klagar sedan. Du säger att det behövs en guru för att göra mirakel med dig. Ni leker bara med ord. Guru och lärjunge är en enda sak, som ljuset och dess låga. Om inte lärjungen är seriös kan han inte kallas lärjunge. Om inte gurun är helt och hållet kärleksfull och självgivande kan han inte kallas guru. Endast verkligheten föder verkligheten, inte det falska.

F: Jag kan se att jag är falsk. Vem kan göra mig sann?

M: Just de ord du sa kommer att göra det. Meningen: "Jag kan se att jag är falsk" innehåller allt du behöver för att bli befriad. Fundera över den, gå djupt in i den, gå till roten av den; den kommer att fungera. Kraften ligger i ordet, inte i personen.

F: Jag förstår dig inte helt och hållet. Å ena sidan säger du att det behövs en guru, å andra sidan kan gurun bara ge råd, men ansträngningen är min. Var snäll och säg klart och tydligt - kan man förverkliga Självet utan en guru, eller är det nödvändigt att hitta en sann guru?

M: Det är ännu viktigare att hitta en sann lärjunge. Tro mig, en sann lärjunge är mycket sällsynt, för på nolltid går han bortom behovet av en guru genom att hitta sitt eget jag. Slösa inte din tid på att försöka ta reda på om de råd du får kommer från enbart kunskap eller från giltig erfarenhet. Följ dem bara troget. Livet kommer att ge dig en annan guru, om det behövs. Eller beröva dig all yttre vägledning och lämna dig till ditt eget ljus. Det är mycket viktigt att förstå att det är undervisningen som är viktig, inte guruns person. Du får ett brev som får dig att skratta eller gråta. Det är inte brevbäraren som gör det. Guru berättar bara de goda nyheterna om ditt verkliga jag och visar dig vägen tillbaka till det. På ett sätt är gurun dess budbärare. Det kommer att finnas många budbärare, men budskapet är ett: var den du är. Eller man kan uttrycka det på ett annat sätt: tills du inser dig själv kan du inte veta vem som är din verkliga guru. När du inser det finner du att alla guruer du haft har bidragit till ditt uppvaknande. Din realisering är beviset på att din guru var verklig. Ta honom därför som han är, gör det han säger till dig, med allvar och iver och lita på att ditt hjärta varnar dig om något går fel. Om tvivel uppstår, slå inte emot det. Håll fast vid det som är tveksamt och låt det tveksamma vara ifred.

Fråga: Jag har en guru och jag älskar honom väldigt mycket. Men om han är

min sanna guru vet jag inte.

M: Se upp för dig själv. Om du ser dig själv förändras, växa, betyder det att du har hittat rätt man. Han kan vara vacker eller ful, trevlig eller otrevlig, smickrande eller skällande, ingenting spelar någon roll förutom det avgörande faktum att du växer inåt. Om du inte gör det, ja, då kan han vara din vän, men inte din guru.

Fråga: När jag träffar en europé med viss utbildning och talar med honom om en guru och hans läror är hans reaktion: "Han måste vara galen för att lära ut sådant nonsens". Vad ska jag säga till honom?

M: Ta honom till sig själv. Visa honom hur lite han känner sig själv, hur han tar de mest absurda uttalanden om sig själv för heliga sanningar. Han får höra att han är kroppen, att han föddes, kommer att dö, att han har skulder och plikter, att han lär sig att tycka om det som andra tycker om och att frukta det som andra fruktar. Han är helt och hållet en varelse av arv och samhälle, han lever av minnen och handlar av vanor. Ignorant om sig själv och sina verkliga intressen strävar han efter falska mål och är alltid frustrerad. Hans liv och död är meningslösa och smärtsamma, och det verkar inte finnas någon utväg. Säg då till honom att det finns en utväg inom hans räckhåll, inte en omvändelse till en annan uppsättning idéer, utan en befrielse från alla idéer och levnadsmönster. Berätta inte för honom om guruer och lärjungar - det sättet att tänka är inget för honom. Hans väg är en inre väg, han drivs av en inre drift och vägleds av ett inre ljus. Bjud in honom att göra uppror och han kommer att svara. Försök inte imponera på honom att den och den är en förverkligad människa och kan accepteras som guru. Så länge han inte litar på sig själv kan han inte lita på någon annan. Och förtroendet kommer med erfarenhet.

Q: Så konstigt! Jag kan inte föreställa mig ett liv utan en guru.

M: Det är en fråga om temperament. Du har också rätt. För dig räcker det med att sjunga Guds lovsång. Du behöver inte önska reali- zation och du behöver inte heller ta upp en *sadhana*. Guds namn är all den mat du behöver. Lev på det.

Fråga: Är inte detta ständiga upprepande av några få ord ett slags galenskap?

M: Det är vansinne, men det är ett medvetet vansinne. All upprepning är *tamas,* men att upprepa Guds namn är *sattva-tamas* på grund av dess höga syfte. På grund av närvaron av *sattva* kommer *tamas* att slitas ut och anta formen av fullständig dispas- sion, distansering, uppgivenhet, avståndstagande,

oföränderlighet.

Tamas blir den fasta grunden för ett integrerat liv.

F: Det oföränderliga - dör det?
M: Det är förändringen som dör. Det oföränderliga varken lever eller dör; det är det tidlösa vittnet till liv och död. Du kan inte kalla det för dött, för det är medvetet. Du kan inte heller kalla den levande, för den förändras inte. Det är precis som din bandspelare. Den spelar in, den reproducerar - helt av sig själv. Du lyssnar bara. På samma sätt tittar jag på allt som händer, även när jag talar till dig. Det är inte jag som pratar, orden dyker upp i mitt sinne och sedan hör jag dem sägas.

F: Är det inte samma sak med alla?
M: Vem sa nej? Men du insisterar på att du tänker och talar, medan jag anser att det finns ett tänkande och ett talande.

F: Det finns två fall att ta ställning till. Antingen har jag hittat en guru eller så har jag inte hittat någon. Vad är det rätta att göra i båda fallen?
M: Du är aldrig utan en guru, för han är tidlöst närvarande i ditt hjärta. Ibland är han extern och kommer till dig som en upplyftande och reformerande faktor i ditt liv, en mor, en hustru, en lärare, eller så förblir han som en inre drivkraft mot rättfärdighet och fulländning. Allt du behöver göra är att lyda honom och göra vad han säger till dig. Det han vill att du ska göra är enkelt: lära dig självmedvetenhet, självkontroll och självöverlåtelse. Det kan verka mödosamt, men det är lätt om du är seriös. Och helt omöjligt om du inte är det. Uppriktighet är både nödvändig och tillräcklig. Allting ger efter för uppriktighet.

F: Vad gör en person seriös?
M: Medkänsla är grunden för allvar. Medkänsla för dig själv och andra, född av ditt eget och andras lidande.

F: Måste jag lida för att vara allvarlig?
M: **Det** behöver du inte, om du är känslig och reagerar på andras sorger, som Buddha gjorde. Men om du är okänslig och utan medlidande kommer ditt eget lidande att få dig att ställa de oundvikliga frågorna.

F: Jag tycker att jag lider, men inte tillräckligt mycket. Livet är obehagligt men uthärdligt. Mina små nöjen kompenserar mig för min lilla

Jag har smärtor och på det hela taget har jag det bättre än de flesta av de människor jag känner. Jag vet att mitt tillstånd är osäkert, att en katastrof kan drabba mig när som helst. Måste jag vänta på att en kris ska sätta mig på väg mot sanningen?

M: I samma ögonblick som du ser hur bräckligt ditt tillstånd är, är du redan uppmärksam. Håll dig nu vaksam, ge uppmärksamhet, undersök, undersök, upptäck dina misstag i själ och kropp och överge dem.

Fråga: Varifrån ska energin komma? Jag är som en förlamad man i ett brinnande hus.

M: Till och med förlamade personer kan ibland vara i fara med sina ben! Men du är inte förlamad, du inbillar dig bara att du är det. Ta det första steget och du kommer att vara på väg.

Fråga: Jag känner att mitt grepp om kroppen är så starkt att jag inte kan ge upp tanken att jag är kroppen. Den kommer att hålla fast vid mig så länge kroppen finns kvar. Det finns människor som hävdar att det inte är möjligt att förverkliga något medan man lever, och jag känner mig benägen att hålla med dem. **M:** Innan ni håller med eller inte håller med, varför inte undersöka själva idén om en kropp? Förekommer sinnet i kroppen eller kroppen i sinnet? Visst måste det finnas ett sinne för att föreställa sig idén om "jag-är-kroppen". En kropp utan sinne kan inte vara "min kropp". "Min kropp" är alltid frånvarande när sinnet är i vila. Den är också frånvarande när sinnet är djupt engagerat i tankar och känslor. När du väl inser att kroppen är beroende av sinnet, och sinnet av medvetandet, och medvetandet av medvetandet och inte tvärtom, besvaras din fråga om att vänta på självförverkligande tills du dör. Det är inte så att du först måste bli fri från "jag-är-kroppen"-idén och sedan inse självet. Det är definitivt tvärtom - du klamrar dig fast vid det falska, eftersom du inte känner till det sanna. Uppriktighet, inte perfektion, är en förutsättning för självförverkligande. Dygder och krafter kommer med förverkligandet, inte före.

85

"Jag är": Grunden för all erfarenhet

Frågeställare: Jag hör dig göra uttalanden om dig själv som: Jag är tidlös, oföränderlig bortom alla attribut", etc. Hur vet du dessa saker? Och vad får dig att säga dem?

Maharaj: Jag försöker bara beskriva tillståndet innan "jag är" uppstod, men själva tillståndet, som ligger bortom sinnet och dess språkbruk, är obeskrivligt.

Fråga: "Jag är" är grunden för all erfarenhet. Det du försöker beskriva måste också vara en erfarenhet, begränsad och transitorisk. Du talar om dig själv som oföränderlig. Jag hör ljudet av ordet, jag minns dess ordboksbetydelse, men upplevelsen av att vara oföränderlig har jag inte. Hur kan jag bryta igenom barriären och personligen, intimt, veta vad det innebär att vara oföränderlig?

M: Själva ordet är bron. Kom ihåg det, tänk på det, utforska det, gå runt det, titta på det från alla håll, fördjupa dig i det med en uthållig öronbedövning: uthärda alla förseningar och besvikelser tills sinnet plötsligt vänder sig om, bort från ordet, mot verkligheten bortom ordet. Det är som att försöka hitta en person genom att bara känna till hans namn. En dag kommer den dag då dina förfrågningar leder dig till honom och namnet blir verklighet. Ord är värdefulla, för mellan ordet och dess innebörd finns det en länk och om man undersöker ordet flitigt, går man bortom begreppet och in i den erfarenhet som ligger till grund för det. Faktum är att sådana upprepade försök att gå bortom orden är det som kallas för meditation. *Sadhana* är inget annat än ett ihärdigt försök att gå över från det verbala till det icke-verbala. Uppgiften verkar hopplös tills plötsligt allt blir klart och enkelt och så underbart.

enkelt. Men så länge du är intresserad av ditt nuvarande sätt att leva kommer du att undvika det slutliga språnget in i det okända.

Q: Varför skulle det okända intressera mig? Vilken nytta har det okända?
M: Ingen som helst nytta. Men det är värt att veta vad som håller dig inom det kända, smala ramarna. Det är den fullständiga och korrekta kunskapen om det kända som tar dig till det okända. Du kan inte tänka på det i termer av användningsområden och fördelar; att vara tyst och fristående, bortom räckvidden för all självupptagenhet, alla själviska hänsynstaganden, är ett oundvikligt villkor för frigörelse. Du kan kalla det för döden; för mig är det livet i sin mest meningsfulla och intensiva form, för jag är ett med livet i dess helhet och fullhet - intensitet, meningsfullhet, harmoni; vad mer vill du ha?

F: Det behövs naturligtvis inget mer. Men du talar om det som kan kännas.
M: Om det okända talar bara tystnaden. Sinnet kan bara tala om det som det vet. Om du flitigt undersöker det som är känt, upplöses det och endast det okända återstår. Men med den första gnistan av fantasi och intresse fördunklas det okända och det kända kommer i förgrunden. Det kända, det föränderliga, är det du lever med - det oföränderliga är inte till någon nytta för dig. Det är först när du är mätt på det föränderliga och längtar efter det oföränderliga som du är redo för att vända om och kliva in i det som kan beskrivas, sett från sinnets nivå, som tomhet och mörker. För sinnet längtar efter innehåll och variation, medan verkligheten för sinnet är innehållslös och oföränderlig.

Q: Det ser ut som döden för mig.
M: Det är det. Den är också allt genomträngande, allt övervinnande, intensiv bortom alla ord. Ingen vanlig hjärna kan stå ut med det utan att krossas; därav det absoluta behovet av *sadhana*. Kroppens renhet och sinnets klarhet, icke-våld och osjälviskhet i livet är nödvändiga för att överleva som en intelligent och andlig varelse.

Fråga: Finns det enheter i verkligheten?
M: Identitet är verklighet, verklighet är identitet. Verkligheten är inte en formlös massa, ett ordlöst kaos. Den är kraftfull, medveten, lycklig; jämfört med den är ditt liv som ett ljus mot solen.

Fråga: Genom Guds och din lärares nåd förlorade du all önskan och rädsla och nådde det orörliga tillståndet. Min fråga är enkel - hur vet du att ditt tillstånd är orörligt?
M: Endast det föränderliga kan man tänka på och tala om. Det oföränderliga kan bara förverkligas i tystnad. När det väl har förverkligats kommer det att djupt påverka det föränderliga, medan det självt förblir opåverkat.

F: Hur vet du att du är vittnet?
M: Jag vet inte, jag är det. Jag är, för för att *vara* måste allting bevittnas.

F: Existensen kan också accepteras på hörsägen.
M: Ändå kommer du till slut till behovet av ett direkt vittne. Ett vittnesmål måste, om det inte är personligt och faktiskt, åtminstone vara möjligt och genomförbart. Den direkta erfarenheten är det slutgiltiga beviset.

F: Erfarenheterna kan vara felaktiga och vilseledande.
M: Ja, men det är inte ett faktum att det handlar om en upplevelse. Oavsett vad upplevelsen är, sann eller falsk, kan man inte förneka att en upplevelse äger rum. Det är dess eget bevis. Titta noga på dig själv och du kommer att se att oavsett vilket innehåll medvetandet har, så beror vittnesmålet om det inte på innehållet. Medvetandet är sig självt och förändras inte med händelsen. Händelsen kan vara trevlig eller obehaglig, liten eller viktig, medvetandet är detsamma. Lägg märke till den rena medvetenhetens säregna natur, dess naturliga självidentitet, utan minsta spår av självmedvetande, och gå till roten av den och du kommer snart att inse att medvetenheten är din sanna natur och ingenting som du kan vara medveten om kan du kalla ditt eget.

Fråga: Är inte medvetandet och dess innehåll en och samma sak?
M: Medvetandet är som ett moln på himlen och vattendropparna är innehållet. Molnet behöver solen för att bli synligt, och medvetandet behöver fokuseras i medvetandet.

Fråga: Är inte medvetenhet en form av medvetande?
M: När innehållet betraktas utan att man gillar eller ogillar det, är medvetandet om det medvetet. Men det finns ändå en skillnad mellan medvetenhet som återspeglas i medvetandet och ren medvetenhet bortom medvetandet. Den reflekterade medvetenheten, känslan: "Jag är medveten" är vittnet, medan den rena medvetenheten är det

verklighetens väsen. Solens reflektion i en vattendroppe är utan tvekan en reflektion av solen, men inte av solen själv. Mellan medvetenhet som reflekteras i medvetandet som vittne och ren medvetenhet finns en klyfta som sinnet inte kan passera.

F: Beror det inte på hur man ser på det? Sinnet säger att det finns en skillnad. Hjärtat säger att det inte finns någon.
M: Naturligtvis är det ingen skillnad. Det verkliga ser det verkliga i det overkliga. Det är sinnet som skapar det overkliga och det är sinnet som ser det falska som falskt.

F: Jag förstod att upplevelsen av det verkliga följer på att man ser det falska som falskt.
M: Det finns inget sådant som erfarenheten av det verkliga. Det verkliga är bortom erfarenheten. All erfarenhet finns i sinnet. Du känner till det verkliga genom att vara verklig.

Fråga: Om det verkliga är bortom ord och sinne, varför pratar vi då så mycket om det?
M: För att det är roligt, förstås. Det verkliga är den högsta lyckan. Bara att tala om det är lycka.

Fråga: Jag hör dig tala om det orubbliga och lyckliga. Vad tänker du på när du använder dessa ord?
M: Det finns ingenting i mitt sinne. När du hör orden hör jag dem också. Den kraft som får allt att hända får dem att hända också.

Q: Men det är du som talar, inte jag.
M: Det är så det verkar för dig. Som jag ser det utbyter två kroppssinnen symboliska ljud. I verkligheten händer ingenting.

Q: Lyssna, sir. Jag kommer till dig för att jag har problem. Jag är en stackars själ som är vilse i en värld som jag inte förstår. Jag är rädd för Moder Natur som vill att jag ska växa, föröka mig och dö. När jag frågar efter meningen och syftet med allt detta svarar hon inte. Jag har kommit till dig för att jag har fått höra att du är snäll och klok. Du talar om det föränderliga som falskt och förgängligt och det kan jag förstå. Men när ni talar om det oföränderliga känner jag mig vilsen. "Inte detta, inte det, bortom all kunskap, utan nytta" - varför tala om allt detta? Finns det, eller är det bara ett begrepp, en verbal motsats till det föränderliga?

M: Det är det, det *är* bara det. Men i ditt nuvarande tillstånd har du ingen nytta av den. Precis som glaset med vatten vid din säng inte är till någon nytta för dig när du drömmer att du dör av törst i en öken. Jag försöker väcka dig, oavsett vilken dröm du drömmer.

Fråga: Säg inte att jag drömmer och att jag snart kommer att vakna upp. Jag önskar att det vore så. Men jag är vaken och har ont. Ni talar om ett smärtfritt tillstånd, men ni tillägger att jag inte kan få det i mitt förskjutna tillstånd. Jag känner mig vilsen.

M: Känn dig inte vilse. Jag säger bara att för att hitta det oföränderliga och lyckliga måste du ge upp ditt grepp om det föränderliga och smärtsamma. Du är bekymrad över din egen lycka och jag säger dig att det inte finns något sådant. Lyckan är aldrig din egen, den finns där "jaget" inte finns. Jag säger inte att den är utom räckhåll för dig; du behöver bara sträcka dig bortom dig själv och du kommer att finna den.

Fråga: Om jag måste gå bortom mig själv, varför fick jag då idén om "jag är" från början?

M: Sinnet behöver ett centrum för att rita en cirkel. Cirkeln kan växa sig större och med varje ökning kommer det att ske en förändring av känslan "jag är". En man som tagit sig själv i hand, en yogi, kommer att rita en spiral, men centrum kommer att finnas kvar, hur stor spiralen än är. En dag kommer när hela företaget ses som falskt och ges upp. Den centrala punkten finns inte längre och universum blir centrum.

F: Ja, kanske. Men vad ska jag göra nu?

M: Titta noga på ditt ständigt föränderliga liv, undersök djupt de motiv som ligger bakom dina handlingar och du kommer snart att få hål på den bubbla som du är innesluten i. En kyckling behöver skalet för att växa, men det kommer en dag då skalet måste brytas. Om det inte görs kommer det att bli lidande och död.

F: Menar du att om jag inte börjar yoga är jag dömd att dö ut?

M: Det finns en guru som kommer till din undsättning. Om din vaksamhet är djup och stadig, alltid vänd mot källan, kommer den gradvis att röra sig uppströms tills den plötsligt blir källan. Sätt din medvetenhet i arbete, inte ditt sinne. Gruvan är inte det rätta instrumentet för denna uppgift. Det tidlösa kan vara

som endast nås av de tidlösa. Din kropp och ditt sinne är båda föremål för tid; endast medvetandet är tidlöst, även i nuet. I medvetandet står du inför fakta och verkligheten är förtjust i fakta.

Fråga: Du litar helt och hållet på att mitt medvetande ska ta över och inte på gurun och Gud.
M: Gud ger kroppen och sinnet och gurun visar hur man använder dem. Men att återvända till källan är din egen uppgift.

F: Gud har skapat mig, han kommer att ta hand om mig.
M: Det finns otaliga gudar, var och en i sitt eget universum. De skapar och återskapar i all evighet. Ska du vänta på att de ska rädda dig? Det du behöver för din frälsning finns redan inom din räckhåll. Använd det. Undersök det du vet till slutet och du kommer att nå de okända lagren av ditt väsen. Gå vidare och det oväntade kommer att explodera i dig och splittra all.

F: Betyder det död?
M: Det betyder liv - äntligen.

86

Det okända är hemvist för det verkliga

Frågeställare: Vem är gurun och vem är den högsta gurun?
Maharaj: Allt som händer i ditt medvetande är din guru. Och det rena medvetandet bortom medvetandet är den högsta gurun.

Fråga: Min guru är Sri Babaji. Vad anser du om honom?
M: Vilken fråga att ställa! Man frågar vad rymden i Bombay anser om rymden i Poona. Namnen skiljer sig åt, men inte utrymmet. Ordet "Babaji" är bara en adress. Vem bor under adressen? Man ställer frågor när man har problem. Fråga vem som orsakar problem och vem.

F: Jag förstår att alla är skyldiga att förverkliga. Är det hans plikt, eller är det hans öde?
M: Insikten är det faktum att du inte är en person. Därför kan det inte vara en plikt för en person vars öde är att visa sig. Dess öde är plikten för den som inbillar sig att vara personen. Ta reda på vem han är och den inbillade personen kommer att dis- lösa. Frihet är från något. Vad ska du vara fri från? Självklart måste du vara fri från den person som du tror att du är, för det är den föreställning du har om dig själv som håller dig i träldom.

F: Hur avlägsnas personen?
M: Genom beslutsamhet. Förstå att det måste försvinna och önska att det ska försvinna - det kommer att försvinna om du är seriös. Någon, vem som helst, kommer att berätta för dig att du är rent medvetande, inte ett kroppssinne. Acceptera det som en möjlighet och undersök det seriöst. Du kanske upptäcker att det inte är så, att du inte är en person som är bunden i

rum och tid. Tänk vilken skillnad det skulle göra!

F: Om jag inte är en person, vad är jag då?
M: En våt trasa ser annorlunda ut, känns och luktar annorlunda så länge den är våt. När den är torr är den återigen en vanlig trasa. Vattnet har lämnat den och vem kan se att den var våt? Din verkliga natur är inte som du verkar vara. Ge upp tanken på att vara en person, det är allt. Du behöver inte bli det du är hur som helst. Det finns identiteten av det du är och det finns personen som är överlagrad på den. Allt du vet är personen, identiteten - som inte är en person.
- Du vet inte, för du har aldrig tvivlat, aldrig ställt dig själv den avgörande frågan - "Vem är jag?". Identiteten är personens vittne och *sadhana* består i att flytta fokus från den ytliga och föränderliga personen till det oföränderliga och ständigt närvarande vittnet.

F: Hur kommer det sig att frågan "Vem är jag" lockar mig så lite? Jag vill gärna tillbringa min tid i de heligas ljuva sällskap.
M: Att stanna kvar i sitt eget väsen är också ett heligt sällskap. Om du inte har något problem med lidande och befrielse från lidande kommer du inte att finna den energi och uthållighet som behövs för självundersökningen. Du kan inte skapa en kris. Den måste vara äkta.

F: Hur uppstår en verklig kris?
M: Det händer varje ögonblick, men du är inte tillräckligt uppmärksam. En skugga på din grannes ansikte, existensens enorma och allomfattande sorg är en konstant faktor i ditt liv, men du vägrar att lägga märke till den. Du lider och ser andra lida, men du reagerar inte.

F: Det du säger är sant, men vad kan jag göra åt det? Situationen är sådan i praktiken. Min hjälplöshet och tråkighet är en del av den.
M: Det räcker. Se på dig själv stadigt - det räcker. Dörren som låser in dig är också dörren som släpper ut dig. "Jag är" är dörren. Stanna vid den tills den öppnas. Faktum är att den är öppen, bara du inte är vid den. Du väntar vid de obefintliga målade dörrarna, som aldrig kommer att öppnas.

Fråga: Många av oss tog droger någon gång, och till viss del även tidigare. Folk sa till oss att vi skulle ta droger för att bryta igenom till högre medvetandenivåer. Andra rådde oss att ha

rikligt med sex i samma syfte. Vad är din åsikt i frågan?

M: Utan tvekan kan en drog som kan påverka hjärnan också påverka sinnet och ge dig alla de märkliga upplevelser som utlovats. Men vad är alla droger jämfört med den drog som gav dig denna högst ovanliga upplevelse av att födas och leva i sorg och rädsla, i jakt på lycka som inte kommer, eller inte varar. Du bör undersöka denna drogs natur och hitta ett motgift.

Födelse, liv och död - de är ett. Ta reda på vad som har orsakat dem. Innan du föddes var du redan drogad. Vilken typ av drog var det? Du kan bota dig själv från alla sjukdomar, men om du fortfarande är under inflytande av den ursprungliga drogen, vad hjälper då de ytliga botemedlen?

Fråga: Är det inte *karma* som orsakar återfödelse?

M: Du kan ändra namnet, men faktum kvarstår. Vad är den drog som ni kallar *karma* eller öde? Den fick dig att tro att du är något du inte är. Vad är det, och kan du bli fri från den? Innan du går vidare måste du acceptera, åtminstone som en arbetsteori, att du inte är vad du verkar vara, att du är under inflytande av en drog. Först då kommer du att ha lust och tålamod att undersöka symptomen och söka efter deras gemensamma orsak. Allt en guru kan säga till dig är: "Min käre herre, du har helt fel om dig själv. Du är inte den person som du tror att du är. Lita inte på någon, inte ens på dig själv. Sök, ta reda på, ta bort och förkasta alla antaganden tills du når fram till det levande vattnet och sanningens klippa. Tills du är fri från drogen är alla dina religioner och vetenskaper, böner och yogor inte till någon nytta för dig, eftersom de bygger på ett misstag och förstärker det. Men om du håller fast vid tanken att du inte är varken kroppen eller sinnet, inte ens deras vittne, utan helt och hållet bortom, kommer ditt sinne att växa i klarhet, dina önskningar - i renhet, dina handlingar - i välgörenhet och denna inre destillering kommer att ta dig till en annan värld, en värld av sanning och orädd kärlek. Gör motstånd mot dina gamla vanor att känna och tänka, säg hela tiden till dig själv: "Nej, inte så, det kan inte vara så, jag är inte så här, jag behöver det inte, jag vill inte ha det", och en dag kommer säkert när hela strukturen av fel och förtvivlan kommer att falla samman och marken kommer att vara fri för ett nytt liv. När allt kommer omkring måste du åter

medlem, att alla dina bekymmer med dig själv bara finns under vaken tid och delvis i dina drömmar; i sömnen läggs allt åt sidan och glöms bort. Det visar hur lite viktigt ditt vakna liv är, även för dig själv, att det räcker med att lägga sig ner och blunda för att avsluta det. Varje gång du somnar gör du det utan minsta säkerhet om att du kommer att vakna upp och ändå accepterar du risken.

F: När du sover, är du medveten eller omedveten?
M: Jag är fortfarande medveten, men inte medveten om att jag är en viss person.

F: Kan du ge oss en smak av upplevelsen av självförverkligande?
M: Ta hela den! Den är här för att du ska få den. Men du frågar inte. Inte ens när ni ber om det tar ni det. Ta reda på vad som hindrar dig från att ta.

F: Jag vet vad som hindrar - mitt ego.
M: Då får du ägna dig åt ditt ego och lämna mig ifred. Så länge du är inlåst i ditt sinne är mitt tillstånd utom räckhåll för dig.

F: Jag har inga fler frågor att ställa.
M: Om du verkligen var i krig med ditt ego skulle du ha ställt många fler frågor. Du har för få frågor eftersom du inte är riktigt intresserad. För tillfället drivs du av den njutning-smärta-principen som är egot. Du följer med egot, du kämpar inte mot det. Ni är inte ens medvetna om hur mycket ni påverkas av personliga överväganden. En människa bör alltid göra uppror mot sig själv, för egot, likt en krokig spegel, förtränger och förvränger sig själv. Det är den värsta av alla tyranner, det dominerar dig fullständigt.

Fråga: När det inte finns något "jag", vem är då fri?
M: Världen är befriad från en stor olägenhet. Det räcker.

F: Bra för vem?
M: Bra för alla. Det är som ett rep spänt över gatan, det hindrar trafiken. Rulla ihop det, det finns där, som en ren identitet, användbart när det behövs. Frihet från ego-jaget är frukten av självundersökningen.

F: Det fanns en tid då jag var mycket missnöjd med mig själv.

Nu har jag träffat min guru och jag är i fred efter att ha överlämnat mig helt och hållet till honom.

M: Om du tittar på ditt dagliga liv kommer du att se att du inte har övergivit någonting. Du har bara lagt till ordet "överlämning" till ditt ordförråd och gjort din guru till en pinne att hänga upp dina problem på. Verklig överlåtelse innebär att man inte gör någonting, om man inte uppmanas av gurun. Du går så att säga åt sidan och låter din guru leva ditt liv. Du tittar bara på och undrar hur lätt han löser de problem som för dig verkade olösliga.

F: När jag sitter här ser jag rummet och människorna. Jag ser dig också. Hur ser det ut i din ände? Vad ser ni?

M: Ingenting. Jag ser, men jag ser inte i den meningen att jag skapar bilder som är behäftade med bedömningar. Jag varken beskriver eller utvärderar. Jag tittar. Jag ser dig, men varken attityder eller åsikter skymmer min syn. Och när jag vänder bort blicken låter mitt sinne inte minnet dröja sig kvar; det är på en gång fritt och färskt för nästa intryck.

Fråga: När jag står här och tittar på dig kan jag inte lokalisera händelsen i tid och rum. Det finns något evigt och universellt i den överföring av visdom som äger rum. Tio tusen år tidigare eller senare gör ingen skillnad - själva händelsen är tidlös.

M: Människan förändras inte mycket genom tiderna. Mänskliga problem förblir desamma och kräver samma svar. Att du är medveten om vad du kallar överföring av visdom visar att visdomen ännu inte har överförts. När du har den är du inte längre medveten om den. Det som verkligen är ditt eget är du inte medveten om. Det du är medveten om är varken du eller ditt. Ditt är kraften i uppfattningen, inte det du uppfattar. Det är ett misstag att ta det medvetna för att vara hela människan. Människan är det omedvetna, det medvetna och det övermedvetna, men du är inte människan. Du är filmduken, ljuset och synförmågan, men bilden är inte du.

Fråga: Måste jag söka efter gurun, eller ska jag stanna hos den som jag har hittat?

M: Själva frågan visar att du ännu inte har hittat någon. Så länge du inte har insett det kommer du att gå från guru till guru, men när du har funnit dig själv kommer sökandet att upphöra. En guru är

en milstolpe. När man är i rörelse passerar man så många milstolpar. När du har nått din destination är det bara den sista som räknas. I verkligheten betydde alla något vid sin egen tidpunkt och ingen betyder något nu.

Fråga: Du verkar inte lägga någon vikt vid gurun. Han är bara en händelse bland andra.
M: Alla händelser bidrar, men ingen är avgörande. På vägen hjälper varje steg dig att nå ditt mål, och varje steg är lika viktigt som det andra, för varje steg måste tas, du kan inte hoppa över det. Om du vägrar att göra det är du fast!

Fråga: Alla sjunger gurun i ära, medan du jämför honom med en milstolpe. Behöver vi inte en guru?
M: Behöver vi inte en milstolpe? Ja och nej. Ja, om vi är osäkra, nej om vi vet hur vi ska gå till väga. När vi väl är säkra på oss själva behövs inte gurun längre, utom i teknisk mening. Ditt sinne är trots allt ett instrument, och du bör veta hur du ska använda det. På samma sätt som man lär sig hur man använder sin kropp bör man veta hur man använder sitt sinne.

F: Vad vinner jag på att lära mig att använda mitt sinne?
M: Du blir fri från begär och rädsla, som helt och hållet beror på felaktig användning av sinnet. Enbart mental kunskap är inte tillräckligt. Det kända är en tillfällighet, det okända är hemvist för det verkliga. Att leva i det kända är slaveri, att leva i det okända är befrielse.

Fråga: Jag har förstått att all andlig praktik består i att eliminera det personliga jaget. En sådan övning kräver järn- och avbrytande arbete och en obeveklig tillämpning. Var kan man hitta integ- ritet och energi för ett sådant arbete?
M: Du hittar den i de kloka människornas sällskap.

F: Hur vet jag vem som är klok och vem som bara är smart?
M: Om dina motiv är rena, om du söker sanningen och inget annat, kommer du att hitta rätt människor. Det är lätt att hitta dem, det svåra är att lita på dem och dra full nytta av deras råd och vägledning.

Fråga: Är det viktigare att vara vaken än att sova när det gäller andlig praktik?

M: På det hela taget lägger vi för stor vikt vid det vakna tillståndet. Utan sömn skulle det vakna tillståndet vara omöjligt; utan sömn blir man galen eller dör; varför lägga så stor vikt vid det vakna medvetandet, som uppenbarligen är beroende av det omedvetna? Inte bara det medvetna utan även det omedvetna bör tas om hand i vår andliga praktik.

Fråga: Hur tar man hand om det omedvetna?
M: Håll "jag är" i fokus för medvetandet, kom ihåg att du *är*, observera dig själv oavbrutet och det omedvetna kommer att flöda in i det medvetna utan någon särskild ansträngning från din sida. Felaktiga önskningar och rädslor, falska idéer, sociala hämningar blockerar och förhindrar dess fria samspel med det medvetna. När det väl är fritt att blanda sig blir de två ett och det ena blir allt. Personen smälter samman med vittnet, vittnet med medvetandet, medvetandet med det rena varandet, men identiteten går inte förlorad, endast dess begränsningar går förlorade. Den förvandlas och blir det verkliga jaget, *sadguru, den* eviga vännen och vägledaren. Du kan inte närma dig den i dyrkan. Ingen yttre aktivitet kan nå det inre jaget; arbete och böner förblir endast på ytan; för att gå djupare är meditation nödvändig, strävan att gå bortom sömn-, dröm- och vakenhetstillstånd. I början är försöken oregelbundna, sedan återkommer de oftare, blir regelbundna, sedan kontinuerliga och intensiva, tills alla hinder är övervunna.

F: Hinder för vad?
M: För att glömma sig själv.

Fråga: Om dyrkan och böner är verkningslösa, varför dyrkar du då dagligen, med sånger och musik, bilden av din guru?
M: De som vill göra det, gör det. Jag ser inget syfte med att lägga mig i.

F: Men du deltar i den.
M: Ja, det verkar så. Men varför är du så bekymrad över mig? Ge all din uppmärksamhet åt frågan: "Vad är det som gör mig medveten?", tills ditt sinne blir själva frågan och inte kan tänka på något annat.

F: Alla och envar uppmanar mig att meditera. Jag finner ingen lust i meditationen, men jag är intresserad av många andra saker; vissa vill jag väldigt gärna ha och mina tankar går till dem; mina försök till meditation är så halvhjärtade, vad ska jag göra?

M: Fråga dig själv: "Vem händer allt detta? Använd allt som en möjlighet att gå in i dig själv. Belys din väg genom att bränna upp hinder i medvetandets intensitet. När du råkar önska eller frukta är det inte önskan eller fruktan som är fel och måste försvinna, utan personen som önskar och fruktar. Det är ingen idé att bekämpa önskningar och rädslor som kan vara helt naturliga och berättigade; det är personen som låter sig påverkas av dem som är orsaken till missöden, både tidigare och framtida. Denna person bör noggrant granskas och dess falskhet bör ses; då kommer dess makt över dig att upphöra. När allt kommer omkring avtar den varje gång du somnar. I djup sömn är du inte en självmedveten person, men du är ändå levande. När du är levande och medveten, men inte längre självmedveten, är du inte längre en person. Under de vakna timmarna är du som om du står på scenen och spelar en roll, men vad är du när pjäsen är slut? Du är vad du är; det du var innan pjäsen började förblir du när den är slut. Se på dig själv som en aktör på livets scen. Föreställningen kan vara utmärkt eller klumpig, men du är inte med i den, du tittar bara på den; med intresse och sympati, naturligtvis, men med hela tiden i åtanke att du bara tittar på medan pjäsen - livet - pågår.

Fråga: Du betonar alltid verklighetens kognitiva aspekt. Du nämner nästan aldrig affektion, och kommer du aldrig att göra det?

M: Vilja, tillgivenhet, lycka, strävan och njutning är så djupt fördärvade av det personliga att man inte kan lita på dem. Det klargörande och renande som behövs i början av resan kan endast medvetenhet ge. Kärlek och vilja ska få sin tur, men marken måste vara förberedd. Medvetandets sol måste gå upp först - allt annat kommer att följa efter.

87

Håll sinnet tyst och du kommer att upptäcka

Frågeställare: En gång hade jag en märklig upplevelse. Jag var inte, inte heller världen, det fanns bara ljus - inom och utom mig - och en oerhörd frid. Detta varade i fyra dagar och sedan återvände jag till det vardagliga medvetandet.

Nu har jag en känsla av att allt jag vet bara är en byggnadsställning som täcker och döljer den byggnad som håller på att byggas. Arkitekten, designen, planerna, syftet - ingenting vet jag; någon aktivitet pågår, saker händer, det är allt jag kan säga. Jag är den där byggnadsställningen, något mycket svagt och kortvarigt; när byggnaden är klar kommer byggnadsställningen att demonteras och tas bort. "Jag är" och "Vad är jag" har ingen betydelse, för när byggnaden är klar kommer "jaget" att försvinna som en självklarhet och lämnar inga frågor om sig själv att besvara.

Maharaj: Är du inte medveten om allt detta? Är inte medvetandet den konstanta faktorn?

Fråga: Min känsla av beständighet och identitet beror på minnet, som är så flyktigt och opålitligt. Hur lite jag minns, även från det senaste förflutna! Jag har levt ett helt liv, och vad finns nu kvar av mig? En samling händelser, i bästa fall en kort berättelse.

M: Allt detta sker i ditt medvetande.

F: Inom och utanför. På dagen - inom; på natten - utan. Medvetandet är inte helt och hållet. Så många saker händer utanför dess räckvidd. Att säga att det jag inte är medveten om inte existerar är helt fel.

M: Det du säger är logiskt, men i själva verket vet du bara det som finns i ditt medvetande. Det du påstår existerar utanför den medvetna erfarenheten är en slutsats.

Fråga: Det kan vara en slutsats och ändå är det mer verkligt än det sensoriska. **M:** Var försiktig. I det ögonblick du börjar prata skapar du ett verbalt universum, ett universum av ord, idéer, begrepp och abstraktioner, sammanvävda och och beroende av varandra, mest underbart genererar, stödjer och förklarar varandra och ändå är alla utan essens eller substans, bara skapelser av sinnet. Ord skapar ord, verkligheten är tyst.

F: När du pratar hör jag dig. Är det inte ett faktum?
M: Det du hör är ett faktum. Vad du hör - är inte det. Faktumet kan upplevas, och i den meningen upplevs ljudet av ordet och de mentala krusningar som det orsakar. Det finns ingen annan verklighet bakom det. Dess innebörd är rent konventionell, att återigen minnas; ett språk kan lätt glömmas bort, om det inte praktiseras.

Fråga: Om orden inte har någon verklighet i sig, varför pratar man då överhuvudtaget?
M: De tjänar sitt begränsade syfte att kommunicera mellan människor. Ord förmedlar inte fakta, de signalerar dem. När man väl är bortom personen behöver man inga ord.

F: Vad kan ta mig bortom personen? Hur kan jag gå bortom medvetandet?
M: Ord och frågor kommer från sinnet och håller dig kvar där. För att gå bortom sinnet måste du vara tyst och tyst. Fred och tystnad, tystnad och fred - detta är vägen bortom sinnet. Sluta ställa frågor.

F: Vad ska jag göra när jag har slutat ställa frågor?
M: Vad kan man göra annat än att vänta och titta?

F: Vad ska jag vänta på?
M: För att ditt centrum av din varelse ska komma fram i medvetandet. De tre tillstånden - sova, drömma och vakna - är alla i medvetandet, det manifesterade; det som du kallar omedvetenhet kommer också att manifesteras - med tiden; bortom medvetandet ligger tillsammans det omanifesterade. Och bortom allt, och som genomsyrar allt, finns varelsens hjärta som slår stadigt - manifesterat-omannat; manifesterat-omannat *(saguna-nirguna).*

F: På det verbala planet låter det bra. Jag kan visualisera mig själv som ett frö av varelse, en punkt i medvetandet, med min känsla "jag".

am" pulserar, dyker upp och försvinner omväxlande. Men vad ska jag göra för att inse det som ett faktum, för att gå bortom det till den oföränderliga, ordlösa verkligheten?

M: Du kan inte göra någonting. Det som tiden har åstadkommit kommer tiden att ta bort.

Fråga: Varför då alla dessa uppmaningar att utöva yoga och söka verkligheten? De får mig att känna mig stark och ansvarig, medan det i själva verket är tiden som gör allt.

M: Detta är slutet på yogan - att förverkliga självständighet. Allt som händer händer i och med sinnet, inte med källan till "jag är". När du väl inser att allting händer av sig självt (kalla det öde, Guds vilja eller bara en tillfällighet), förblir du bara vittne, förstår och njuter, men är inte störd.

F: Om jag slutar att lita på orden helt och hållet, vad kommer jag då att få för problem?

M: Det finns en tid för tillit och för misstro. Låt årstiderna göra sitt arbete, varför oroa sig?

F: På något sätt känner jag mig ansvarig för vad som händer runt omkring mig. **M:** Du är bara ansvarig för det som du kan förändra. Allt du kan ändra är din inställning. Där ligger ditt ansvar.

F: Du råder mig att vara likgiltig inför andras sorger!

M: Det är inte så att du inte är likgiltig. Alla mänsklighetens lidanden hindrar dig inte från att njuta av din nästa måltid. Vitsen är inte likgiltig. Han är full av förståelse och medkänsla. Endast som vittne kan du hjälpa en annan.

F: Hela mitt liv har jag fått mat av ord. Antalet ord jag har hört och läst uppgår till miljarder. Har det gynnat mig? Inte alls!

M: Sinnet formar språket och språket formar sinnet. Båda är verktyg, använd dem men missbruka dem inte. Ord kan bara föra dig upp till sin egen gräns; för att gå längre måste du överge dem. Förbli endast det tysta vittnet.

F: Hur kan jag? Världen stör mig mycket.

M: Det beror på att du tror att du är tillräckligt stor för att påverkas av världen. Så är det inte. Du är så liten att ingenting kan sätta dig på plats. Det är ditt sinne som fastnar, inte du själv. Känn dig själv som

Du *är* bara en punkt i medvetandet, dimensionslös och tidlös. Du är som spetsen på en blyertspenna - genom att bara röra dig tecknar sinnet sin bild av världen. Du är enkel och enkel - bilden är komplex och omfattande. Låt dig inte vilseledas av bilden - förbli medveten om den lilla punkten - som finns överallt i bilden.

Det som är kan upphöra att vara, det som inte är kan bli till, men det som varken är eller inte är, utan som är avgörande för varande och icke-vara, är oantastligt; känn dig själv som orsaken till begär och rädsla, men som själv är fri från båda.

F: Hur kan jag vara orsaken till rädsla?
M: Allt beror på dig. Det är genom ditt samtycke som världen existerar. Om du inte längre tror på dess verklighet kommer den att upplösas som en dröm. Tiden kan sänka berg; mycket mer än du, som är tidlös källa till tid. För utan minne och förväntningar kan det inte finnas någon tid.

Fråga: Är "jag är" det ultimata?
M: Innan du kan säga: "Jag är" måste du vara där och säga det. Att vara behöver inte vara självmedveten. Man behöver inte veta för att vara, men man måste *vara* för att veta.

F: Sir, jag drunknar i ett hav av ord! Jag förstår att allt beror på hur orden sätts ihop, men det måste finnas någon som sätter ihop dem - på ett meningsfullt sätt. Genom att dra ord slumpmässigt skulle Ramayana, Mahabharata och Bhagavata aldrig kunna produceras. Teorin om tillfällig uppkomst är inte hållbar. Ursprunget till det meningsfulla måste ligga bortom det. Vad är den kraft som skapar ordning ur kaos? Att leva är mer än att vara, och medvetande är mer än att leva. Vem är den medvetna levande varelsen?
M: Din fråga innehåller svaret: en medveten levande varelse är en medveten levande varelse. Orden är mycket lämpliga, men du förstår inte deras fulla betydelse. Gå djupt in i innebörden av orden: vara, leva, medveten, och du kommer att sluta springa i cirklar, ställa frågor men sakna svar. Du måste förstå att du inte kan ställa en giltig fråga om dig själv, eftersom du inte vet vem du frågar om. I frågan "Vem är jag?" känner man inte till "jaget" och frågan kan formuleras som: "Jag vet inte vad jag menar med 'jag'". Vad du är måste du

ta reda på det. Jag kan bara berätta vad du inte är. Du är inte av världen, du är inte ens i världen. Världen är inte, det är bara du som är det. Du skapar världen i din fantasi som en dröm. På samma sätt som du inte kan skilja drömmen från dig själv, kan du inte ha en yttre värld som är oberoende av dig själv. Du är oberoende, inte världen. Var inte rädd för en värld som du själv har skapat. Sluta leta efter lycka och verklighet i en dröm så kommer du att vakna upp. Du behöver inte veta alla "varför" och "hur", dessa frågor har ingen ände. Överge alla önskningar, håll ditt sinne tyst och du kommer att upptäcka.

88

Kunskap genom sinnet, inte sann kunskap

Frågeställare: Upplever ni de tre tillstånden vaken, drömd och sovande precis som vi gör, eller på annat sätt?

Maharaj: Alla de tre staterna är sömniga för mig. Mitt vakna tillstånd är bortom dem. När jag ser på er verkar ni alla sova och drömma upp egna ord. Jag är medveten, för jag inbillar mig ingenting. Det är inte *samadhi,* som bara är ett slags sömn. Det är bara ett tillstånd som är opåverkat av sinnet, fritt från det förflutna och framtiden. I ditt fall är det stört av begär och rädsla, av minnen och förhoppningar; i mitt fall är det som det är - normalt. Att vara en person är att sova.

Fråga: Mellan kroppen och det rena medvetandet finns det "inre organet", *antahkarana,* den "subtila kroppen", den "mentala kroppen", vad det nu heter. Precis som en virvlande spegel omvandlar solljuset till en

Det är på samma sätt som den subtila kroppen omvandlar det lysande Jagets enkla ljus till en mångskiftande värld. På detta sätt har jag förstått din undervisning. Vad jag inte kan förstå är hur denna subtila kropp uppstod till att börja med?
M: Den skapas i samband med att idén om "jag är" uppstår. De två är ett.

Fråga: Hur uppstod "jag är"?
M: I din värld måste allt ha en början och ett slut. Om det inte har det kallar ni det för evigt. Enligt min åsikt finns det ingen början eller slut - allt detta är relaterat till tid. Det tidlösa varandet är helt och hållet i *nuet.*

Fråga: Är *antahkarana*, eller den "subtila kroppen", verklig eller overklig?
M: Den är momentan. Verklig när den är närvarande, overklig när den är över.

F: Vilken typ av verklighet? Är den tillfällig?
M: Kalla det empiriskt, eller faktiskt, eller faktabaserat. Det är verkligheten i den omedelbara erfarenheten, här och nu, som inte kan förnekas. Man kan ifrågasätta beskrivningen och innebörden, men inte själva händelsen. Varande och icke-vara alternerar och deras verklighet är tillfällig. Den oföränderliga verkligheten ligger bortom rum och tid. Inse ögonblickligheten hos varande och icke-vara och bli fri från båda.

Fråga: Saker och ting må vara flyktiga, men de finns ändå i allra högsta grad med oss, i oändlig upprepning.
M: Önskemålen är starka. Det är begäret som orsakar upprepning. Det finns ingen upprepning där det inte finns någon önskan.

F: Hur är det med rädsla?
M: Begäret är från det förflutna, rädslan är från framtiden. Minnet av tidigare lidande och rädslan för att det ska upprepas gör en orolig inför framtiden.

F: Det finns också en rädsla för det okända.
M: Den som inte har lidit är inte rädd.

Fråga: Är vi dömda till rädsla?
M: Tills vi kan se på rädslan och acceptera den som skuggan av den personliga existensen, är vi som personer tvungna att vara rädda. Avskaffa alla personliga ekvationer och du kommer att vara fri från rädsla. Det är inte svårt. Begärslöshet kommer av sig självt när begäret är

erkänns som falska. Du behöver inte kämpa med begäret. I slutändan är det en önskan om lycka, vilket är naturligt så länge det finns sorg. Se bara att det inte finns någon lycka i det du önskar.

F: Vi nöjer oss med nöje.
M: Varje njutning är omsluten av smärta. Man upptäcker snart att man inte kan ha det ena utan det andra.

Fråga: Det finns en upplevare och det finns hans erfarenhet. Vad skapade länken mellan de två?
M: Ingenting skapade det. Det är. De två är ett.

F: Jag känner att det finns en fångst någonstans, men jag vet inte var. **M:** Haken finns i ditt sinne, som insisterar på att se dualitet där det inte finns någon.

Fråga: När jag lyssnar på dig är mitt sinne helt och hållet i nuet och jag är glad över att finna mig själv utan frågor.
M: Man kan känna till verkligheten först när man är förvånad.

F: Jag kan se att orsaken till ångest och rädsla är minnet. Vilka medel finns det för att få slut på minnet?
M: Prata inte om medel, det finns inga medel. Det som du ser som falskt löses upp. Det ligger i illusionens natur att upplösas när den undersöks. Undersök - det är allt. Du kan inte förstöra det falska, för du skapar det hela tiden. Dra dig tillbaka från det, ignorera det, gå bortom det, och det kommer att upphöra att existera.

F: Kristus talar också om att ignorera ondskan och vara barnslig.
M: Verkligheten är gemensam för alla. Endast det falska är personligt.

Fråga: När jag iakttar *sadhakas* och undersöker de teorier som de lever efter, finner jag att de bara har ersatt materiella begär med "andliga" ambitioner. Av det du berättar för oss ser det ut som om orden: andliga" och "ambition" är oförenliga. Om "andlighet" innebär frihet från ambitioner, vad kommer då att driva sökaren vidare? Yogorna talar om önskan om befrielse som väsentlig. Är det inte den högsta formen av ambition?
M: Ambitionen är personlig, befrielsen är från det personliga. I frigörelsen finns inte längre både subjektet och objektet för ambitionen. Uppriktighet är inte en längtan efter frukterna av ens upp- strävanden. Den är ett uttryck för en inre förändring av intresset bort från

från det falska, det oviktiga, det personliga.

Fråga: Du sa häromdagen att vi inte ens kan drömma om perfektion innan vi har förverkligat den, eftersom Självet är källan till all perfektion och inte sinnet. Om det inte är förträfflighet i dygder som är avgörande för befrielse, vad är det då?
M: Befrielse är inte ett resultat av några skickligt använda medel eller av omständigheter. Den ligger bortom orsaksprocessen. Ingenting kan tvinga den, ingenting kan förhindra den.

Fråga: Varför är vi då inte fria här och nu?
M: Men vi är fria här och nu. Det är bara sinnet som föreställer sig slaveri.

Fråga: Vad kommer att sätta stopp för fantasin?
M: Varför skulle du vilja göra slut på det? När du väl känner till ditt sinne och dess mirakulösa krafter, och tar bort det som förgiftade det - idén om en separat och isolerad person - låter du det bara vara ifred för att göra sitt arbete bland saker som det är väl lämpat för. Att hålla sinnet på sin egen plats och på sitt eget arbete är sinnets befrielse.

Fråga: Vad är sinnets arbete?
M: Sinnet är hjärtats hustru och världen är deras hem - den ska hållas ljus och lycklig.

Fråga: Jag har ännu inte förstått varför befrielsen inte sker här och nu om ingenting står i vägen för den.
M: Ingenting står i vägen för din frigörelse och den kan ske här och nu, om du inte är mer intresserad av andra saker. Och du kan inte kämpa mot dina intressen. Du måste gå med dem, genomskåda dem och se dem avslöja sig själva som rena felbedömningar och uppskattningar.

Fråga: Hjälper det mig inte om jag åker och bor hos någon stor och helig man?
M: Stora och heliga människor finns alltid inom din räckhåll, men du känner inte igen dem. Hur kan du veta vem som är stor och helig? Genom hörsägen? Kan du lita på andra i dessa frågor, eller till och med på dig själv? För att övertyga dig bortom skuggan av tvivel behöver du mer än ett beröm, mer till och med mer än en tillfällig hänryckning. Du kanske stöter på en stor och helig man eller kvinna.

och inte ens veta om din lycka under en lång tid. Den lille sonen till en stor man kommer under många år inte att känna till sin fars storhet. Du måste mogna för att känna igen storhet och rena ditt hjärta för helighet. Annars kommer du att spendera din tid och dina pengar förgäves och även missa vad livet erbjuder dig. Det finns goda människor bland dina vänner - du kan lära dig mycket av dem. Att springa efter helgon är bara ett annat spel att spela. Kom i stället ihåg dig själv och titta obevekligt på ditt dagliga liv. Var seriös, så kommer du inte att misslyckas med att bryta banden av ouppmärksamhet och fantasi.

F: Vill du att jag ska kämpa ensam?
M: Du är aldrig ensam. Dessa krafter och närvaron är krafter och närvaron som hela tiden tjänar dig på ett troget sätt. Du kanske inte tycker om dem, men de är ändå verkliga och aktiva. När du inser att allt finns i ditt sinne och att du är bortom sinnet, att du verkligen är ensam; då är allt du.

Fråga: Vad är allvetande? Är Gud allvetande? Är du allvetande? Vi hör uttrycket - universellt vittne. Vad betyder det? Innebär självförverkligande allvetande? Eller är det en mat- ter av specialiserad utbildning?
M: Att helt förlora allt intresse för kunskap resulterar i omniscience. Det är bara gåvan att veta vad som måste vetas i rätt ögonblick för att man ska kunna handla felfritt. När allt kommer omkring behövs kunskap för att handla, och om du handlar rätt, spontant, utan att ta in det medvetna, så mycket bättre.

Fråga: Kan man känna en annan människas tankar?
M: Lär känna ditt eget sinne först. Det innehåller hela universum och det finns plats för alla!

Fråga: Din arbetsteori verkar vara att det vakna tillståndet inte är fundamentalt annorlunda än drömmen och den drömlösa sömnen. De tre tillstånden är i huvudsak ett fall av felaktig självidentifikation med kroppen. Kanske är det sant, men jag känner att det inte är hela sanningen. **M:** Försök inte att känna sanningen, för kunskap genom sinnet är inte sann kunskap. Men du kan veta vad som inte är sant - vilket är tillräckligt för att befria dig från det falska. Tanken att du vet vad som är sant är farlig, för den håller dig fängslad i sinnet. Det är när du inte vet som du är fri att undersöka...

grind. Och det kan inte finnas någon frälsning utan undersökning, eftersom bristande undersökning är huvudorsaken till slaveri.

Fråga: Du säger att världens illusion börjar med känslan "jag är", men när jag frågar om ursprunget till känslan "jag är" svarar du att den inte har något ursprung, för när den undersöks upplöses den. Det som är tillräckligt stabilt för att bygga världen på kan inte bara vara en illusion. "Jag är" är den enda oföränderliga faktor som jag är medveten om; hur kan den vara falsk?

M: Det är inte "jag är" som är falskt, utan det du tar dig själv för att vara. Jag kan se, utan minsta tvivel, att du inte är vad du tror att du är. Logik eller inte, du kan inte förneka det uppenbara. Du är ingenting som du är medveten om. Anträng dig flitigt för att ta isär den struktur som du har byggt upp i ditt sinne. Det som sinnet har gjort måste sinnet göra ogjort.

Fråga: Du kan inte förneka det nuvarande ögonblicket, med eller utan sinne. Det som är nu är nu. Du kan ifrågasätta utseendet, men inte faktumet: Vad är roten till faktumet?

M: "Jag är" är roten till alla framträdanden och den permanenta länken i den serie av händelser som vi kallar livet, men jag är bortom "jag är".

F: Jag har upptäckt att de insedda människorna brukar beskriva sin stat med termer som lånats från deras religion. Du råkar vara hindu, så du talar om *Brahma*, *Vishnu* och *Shiva och* använder hinduiska metoder och bilder. Berätta vänligen för oss, vad är erfarenheten bakom dina ord? Vilken verklighet hänvisar de till?

M: Det är mitt sätt att tala, ett språk som jag har lärt mig att använda.

F: Men vad ligger bakom språket?

M: Hur kan jag uttrycka det i ord, förutom genom att förneka dem? Därför använder jag ord som tidlös, rymdlös, orsakslös. Också detta är ord, men eftersom de är tomma på mening passar de mitt syfte.

F: Om de är meningslösa, varför använder man dem då?

M: För att du vill ha ord där det inte finns några ord.

F: Jag förstår vad du menar. Återigen har du berövat mig min fråga!

89

Framsteg i det andliga livet

Frågeställare: Vi är två flickor från England som är på besök i Indien. Vi vet lite om yoga och vi är här för att vi har fått höra att andliga lärare spelar en viktig roll i det indiska livet.

Maharaj: Du är välkommen. Det finns inget nytt du kommer att hitta här. Det arbete vi utför är tidlöst. Det var detsamma för tio tusen år sedan och kommer att vara detsamma om tio tusen år. Århundraden rullar vidare, men det mänskliga problemet förändras inte - problemet med lidande och upphörandet av lidandet.

F: Häromdagen dök sju unga utlänningar upp och frågade efter en plats att sova på för några nätter. De kom för att träffa sin guru som föreläste i Bombay. Jag träffade honom - han är en mycket trevlig ung man - till synes mycket saklig och effektiv, men med en atmosfär av frid och tystnad över sig. Han är en mycket trevlig ung man. Hans undervisning är traditionell med betoning på karmayoga, mindre arbete för sig själv, tjänstgöring för gurun osv. Liksom i Gita säger han att osjälviskt arbete kommer att leda till frälsning. Han är full av ambitiösa planer: han utbildar arbetare som ska starta andliga centra i många länder. Det verkar som om han ger dem inte bara auktoritet utan också makt att utföra arbetet i hans namn.

M: Ja, det finns något sådant som överföring av kraft.

F: När jag var med dem hade jag en konstig känsla av att bli osynlig. De hängivna, i sin överlåtelse till sin guru, övergav mig också! Vad jag än gjorde för dem var det deras gurus som gjorde det, och jag betraktades inte som något annat än ett instrument. Jag var bara en kran för att svänga till vänster eller höger. Det fanns ingen som helst personlig relation. De försökte lite grann att omvända mig till sin tro, men så snart de kände motstånd släppte de mig helt enkelt ur deras uppmärksamhet. Inte ens sinsemellan verkade de ha någon större relation; det är deras gemensamma intresse för sin guru som.

höll dem samman. Jag tyckte att det var ganska kallt, nästan omänskligt. Att betrakta sig själv som ett instrument i Guds händer är en sak; att förvägras all uppmärksamhet och hänsyn för att "allt är Gud" kan leda till likgiltighet som gränsar till grymhet. När allt kommer omkring förs alla krig "i Guds namn". Hela mänsklighetens historia är en följd av "heliga krig". Man är aldrig så opersonlig som i krig! **M:** Att insistera och göra motstånd ingår i viljan att *vara.* Om man tar bort viljan att *vara,* vad återstår då? Existens och icke-existens relaterar till något i rum och tid; här och nu, där och då, som återigen finns i sinnet. Sinnet spelar en gissningslek; det är ständigt osäkert, ångestfyllt och rastlöst. Du vill inte längre behandlas som ett instrument för någon gud eller guru och insisterar på att bli behandlad som en person, eftersom du inte är säker på din egen existens och inte vill ge upp den trygghet och säkerhet som en personlighet innebär. Du kanske inte är vad du tror att du är, men det ger dig kontinuitet, din framtid flyter in i nuet och blir det förflutna utan stötar. Att förnekas personlig existens är skrämmande, men du måste möta det och hitta din identitet med livets helhet. Då finns problemet med vem som används av vem inte längre.

F: All uppmärksamhet jag fick var ett försök att konvertera mig till deras tro. När jag gjorde motstånd förlorade de allt intresse för mig.

M: Man blir inte en lärjunge genom att konvertera eller genom en handling. Det finns vanligen en gammal länk, som upprätthålls genom många liv och som blommar ut som kärlek och tillit, utan vilken det inte finns något lärjungaskap.

F: Vad fick dig att bestämma dig för att bli lärare?

M: Jag blev det genom att bli kallad så. Vem ska jag undervisa och vem? Det jag är, är ni, och det ni är - det är jag. "Jag är" är gemensamt för oss alla; bortom "Jag är" finns ljusets och kärlekens oändlighet. Vi ser det inte eftersom vi tittar någon annanstans; jag kan bara peka ut mot himlen; att se stjärnan är ditt eget verk. En del tar längre tid innan de ser stjärnan, andra tar mindre tid; det beror på hur klar deras syn är och hur allvarligt de söker. Dessa två måste vara deras egna - jag kan bara uppmuntra dem.

F: Vad förväntas jag göra när jag blir en lärjunge?

M: Varje lärare har sin egen metod, som vanligtvis är baserad på hans

Guru's läror och den väg han själv har förverkligat, och även hans egen terminologi. Inom denna ram görs anpassningar till lärjungens personlighet. Lärjungen ges full frihet att tänka och undersöka och uppmuntras att ifrågasätta så mycket han vill. Han måste vara absolut säker på sin gurus ställning och kompetens, annars kommer hans tro inte att vara absolut och hans handling inte heller att vara fullständig. Det är det absoluta i dig som tar dig till det absoluta bortom dig - absolut sanning, kärlek och osjälviskhet är de avgörande faktorerna för självförverkligande. Med allvar kan dessa uppnås.

Fråga: Jag har förstått att man måste ge upp sin familj och sina ägodelar för att bli en lärjunge.
M: Det varierar med gurun. Vissa förväntar sig att deras mogna lärjungar ska bli asketiker och enstöringar, andra uppmuntrar familjeliv och plikter. De flesta av dem anser att ett föredömligt familjeliv är svårare än att avstå, och att det är lämpligt för en personlighet som är mer mogen och bättre balanserad. I de tidiga stadierna kan klosterlivets disciplin vara tillrådligt. I den hinduiska kulturen förväntas därför studenter upp till 25 års ålder leva som munkar - i fattigdom, kyskhet och lydnad - för att ge dem en chans att bygga upp en karaktär som är kapabel att möta det gifta livets svårigheter och frestelser.

F: Vilka är personerna i det här rummet? Är de dina lärjungar?
M: Fråga dem. Det är inte på den verbala nivån som man blir en lärjunge, utan i det tysta djupet av ens varelse. Man blir inte lärjunge av egen vilja, det är mer en fråga om öde än om egen vilja. Det spelar ingen större roll vem som är läraren - alla önskar dig lycka till. Det är lärjungen som räknas - hans ärlighet och allvar. Den rätta lärjungen kommer alltid att hitta den rätta läraren.

F: Jag kan se skönheten och känna välsignelsen i ett liv deröstat för att söka sanningen under en kompetent och kärleksfull lärare. Tyvärr måste vi återvända till England.
M: Avståndet spelar ingen roll. Om dina önskningar är starka och sanna kommer de att forma ditt liv så att du kan uppfylla dem. Så ditt frö och lämna det till årstiderna.

Fråga: Vilka tecken på framsteg i det andliga livet finns det?
M: Frihet från all ångest; en känsla av lätthet och glädje; djup

fred inom dig och riklig energi utanför.

F: Hur fick du tag på den?
M: Jag fann allt i min gurus heliga närvaro - jag gjorde ingenting på egen hand. Han sa åt mig att vara tyst - och det gjorde jag - så mycket jag kunde.

F: Är din närvaro lika kraftfull som hans?
M: Hur ska jag kunna veta det? För mig är hans närvaro den enda. Om du är med mig är du med honom.

Fråga: Varje guru hänvisar mig till sin egen guru. Var är utgångspunkten?

M: Det finns en kraft i universum som arbetar för upplysning.
- och frigörelse. Vi kallar den *Sadashiva,* som alltid är närvarande i människornas hjärtan. Det är den förenande faktorn. Enhet - befriar. Frihet - förenar. I slutändan är ingenting mitt eller ditt - allt är vårt. Var bara ett med dig själv och du kommer att vara ett med alla, hemma i hela universum.

Fråga: Menar du att alla dessa härligheter kommer när man bara uppehåller sig vid känslan "jag är"?
M: Det är det enkla som är säkert, inte det komplicerade. På något sätt litar människor inte på det enkla, det enkla, det alltid tillgängliga. Varför inte ge en ärlig prövning av det jag säger? Det kan se väldigt litet och obetydligt ut, men det är som ett frö som växer till ett mäktigt träd. Ge dig själv en chans!

F: Jag ser så många människor som sitter här - tyst. Varför har de kommit hit?
M: För att träffa sig själva. Hemma är världen för mycket med dem. Här störs de inte av någonting, de har en chans att ta avsked av sina dagliga bekymmer och komma i kontakt med det väsentliga i sig själva.

F: Hur går utbildningen i självkännedom till?
M: Det finns inget behov av utbildning. Medvetenheten är alltid med dig. Samma uppmärksamhet som du ägnar åt det yttre, vänder du till det inre. Det behövs ingen ny eller speciell typ av medvetenhet.

F: Hjälper du människor personligen?
M: Folk kommer hit för att diskutera sina problem. Uppenbarligen behöver de hjälp, annars skulle de inte komma.

F: Är samtalen med människor alltid offentliga, eller kommer du att tala med dem privat också?
M: Det är enligt deras önskemål. Personligen gör jag ingen skillnad mellan offentligt och privat.

F: Är du alltid tillgänglig, eller har du annat att göra?
M: Jag är alltid tillgänglig, men morgon och sen eftermiddag är de bästa tiderna.

F: Jag har förstått att inget arbete är högre än en andlig lärares arbete.
M: Motivet har stor betydelse.

90

Överlämna dig till ditt eget jag

Frågeställare: Jag är född i USA och har tillbringat de senaste fyra tonårsmånaderna i Sri Ramanashram, och nu är jag på väg tillbaka till USA där min mor väntar på mig.
Maharaj: Vad har du för planer?

F: Jag kan kvalificera mig som sjuksköterska eller gifta mig och få barn.
M: Vad får dig att vilja gifta dig?

F: Att ge ett andligt hem är den högsta form av social service som jag kan tänka mig. Men livet kan förstås forma sig på annat sätt. Jag är redo för vad som än kommer.
M: Vad gav de här fjorton månaderna på Sri Ramanashram dig? På vilket sätt är du annorlunda än vad du var när du kom dit?

F: Jag är inte längre rädd. Jag har funnit en viss frid.
M: Vad är det för slags fred? Frid när man har det man vill ha eller när man inte vill ha det man inte har?

F: Lite av båda, tror jag. Det var inte alls lätt. Ashrammen är en mycket fridfull plats, men inombords var jag i plågor.
M: När du inser att skillnaden mellan inre och yttre bara finns i sinnet är du inte längre rädd.

Fråga: Sådana insikter kommer och går med mig. Jag har ännu inte nått den absoluta fullständighetens oföränderlighet.
M: Ja, så länge du tror det måste du fortsätta med din *sadhana för att* skingra den falska föreställningen om att du inte är komplett. *Sadhana* tar bort de överordnade pålagorna. När du inser att du är mindre än en punkt i tid och rum, något som är för litet för att skäras och för kortlivat för att dödas, då, och bara då, försvinner all rädsla. När du är mindre än nålens spets kan nålen inte genomborra dig - du genomborrar nålen!

Q: Ja, det är så jag känner mig ibland - okuvlig. Jag är mer än orädd - jag är oräddhet själv.
M: Vad fick dig att gå till Ashram?

F: Jag hade en olycklig kärleksaffär och led ett helvete. Varken alkohol eller droger kunde hjälpa mig. Jag famlade och stötte på några böcker om yoga. Från bok till bok, från ledtråd till ledtråd - jag kom till Ramanashram.
M: Om samma tragedi skulle hända dig igen, skulle du då sufa lika mycket, med tanke på ditt nuvarande sinnestillstånd?

Q: Nej, jag skulle inte låta mig själv lida igen. Jag skulle ta livet av mig.
M: Så du är inte rädd för att dö!

F: Jag är rädd för att dö, men inte för döden i sig själv. Jag föreställer mig att dödsprocessen är smärtsam och ful.
M: Hur vet du det? Det behöver inte vara så. Det kan vara vackert och fridfullt. När du väl vet att döden sker med kroppen och inte med dig, ser du bara hur din kropp faller av som ett avlagt klädesplagg.

F: Jag är fullt medveten om att min rädsla för döden beror på rädsla och inte på kunskap.

M: Människor dör varje sekund, rädslan och smärtan för att dö hänger som ett moln över världen. Inte undra på att du också är rädd. Men när man väl vet att det bara är kroppen som dör och inte minnets kontinuitet och känslan av "jag är" som återspeglas i den, är man inte längre rädd.

Q: Låt oss dö och se.
M: Om du är uppmärksam kommer du att upptäcka att födelse och död är ett, att livet pulserar mellan att vara och att inte vara, och att båda behöver varandra för att bli kompletta. Du föds för att dö och du dör för att återfödas.

F: Stoppar inte avskiljandet processen?
M: När man tar avstånd försvinner rädslan, men inte faktumet.

Fråga: Ska jag tvingas att återfödas? Så fruktansvärt!
M: Det finns inget tvång. Du får vad du vill. Du gör dina egna planer och genomför dem.

F: Fördömer vi oss själva att lida?
M: Vi växer genom att undersöka, och för att undersöka behöver vi erfarenhet. Vi tenderar att upprepa det vi inte har förstått. Om vi är känsliga och intelligenta behöver vi inte lida. Smärta är en uppmaning till uppmärksamhet och ett straff för slarv. Intelligent och medmänsklig handling är det enda botemedlet.

Fråga: Det är för att jag har vuxit i intelligens som jag inte skulle tol- erera mitt lidande igen. Vad är fel med självmord?
M: Inget fel, om det löser problemet. Vad händer om det inte gör det? Lidande som orsakas av yttre faktorer - ett smärtsamt slut i en botbar sjukdom eller en outhärdlig katastrof - kan ge ett visst rättfärdigande, men där visdom och medkänsla saknas kan självmord inte hjälpa. En dåraktig död innebär att dåraktigheten återföds. Dessutom finns det frågan om *karma* att ta hänsyn till. Uthållighet är vanligtvis den klokaste vägen.

Fråga: Måste man uthärda lidande, hur akut och hopplöst det än är? **M:** Uthållighet är en sak, hjälplös plåga är en annan. Uthållighet är meningsfullt och fruktbart, medan plågor är värdelösa.

F: Varför oroa sig för *karma*? Den tar hand om sig själv i alla fall.
M: Det mesta av vår *karma* är kollektiv. Vi lider för andras synder, liksom andra lider för våra. Mänskligheten är en. Okunskap om

Detta faktum ändrar inte på det. Vi kunde ha varit mycket lyckligare människor om vi inte hade varit likgiltiga inför andras lidanden.

F: Jag tycker att jag har blivit mycket mer lyhörd.
M: Bra. Vad tänker du på när du säger det? Dig själv, som en lyhörd person i en kvinnokropp?

Fråga: Det finns en kropp och det finns medkänsla och det finns minnen och ett antal saker och attityder; tillsammans kan de kallas en person.
M: Inklusive idén om "jag är"?

Fråga: "Jag är" är som en korg som innehåller de många saker som gör en person till en person.
M: Eller snarare är det pilen som korgen är vävd av. När du tänker på dig själv som kvinna, menar du då att du är kvinna eller att din kropp beskrivs som kvinnlig?

F: Det beror på mitt humör. Ibland känner jag att jag bara är ett medvetandecentrum.
M: Eller ett hav av medvetenhet. Men finns det stunder då du varken är man eller kvinna, inte är det oavsiktliga, orsakat av omständigheter och villkor?

Q: Ja, det finns det, men jag känner mig blyg för att tala om det.
M: En antydan är allt man kan förvänta sig. Du behöver inte säga mer.

F: Får jag röka i din närvaro? Jag vet att det inte är brukligt att röka i närvaro av en visdomare och ännu mindre för en kvinna.
M: Rök gärna, ingen har något emot det. Vi förstår.

F: Jag känner att jag behöver svalka mig.
M: Det är ofta så med amerikaner och européer. Efter en längre tid av *sadhana* blir de laddade med energi och söker friskt efter ett utlopp. De organiserar samhällen, blir yogalärare, gifter sig, skriver böcker - allt annat än att vara tysta och vända sin energi inåt, för att hitta källan till den outtömliga kraften och lära sig konsten att hålla den under kontroll.

F: Jag erkänner att jag nu vill gå tillbaka och leva ett mycket aktivt liv eftersom jag känner mig full av energi.

M: Du kan göra vad du vill, så länge du inte tar dig själv för att vara kroppen och sinnet. Det handlar inte så mycket om att faktiskt ge upp kroppen och allt som hör till den, utan snarare om en klar insikt om att du inte är kroppen, en känsla av distans, av känslomässig icke-inblandning.

Q: Jag vet vad du menar. För ungefär fyra år sedan genomgick jag en period då jag förkastade det fysiska; jag köpte inga kläder, åt den enklaste mat och sov på bara plankor. Det är acceptansen av försakelserna som är viktig, inte det faktiska obehaget. Nu har jag insett att det bästa är att välkomna livet som det kommer och älska allt det erbjuder. Jag skall med glatt hjärta acceptera vad som än kommer och göra det bästa av det. Om jag inte kan göra något mer än att ge liv och sann kultur till några få barn - så är det bra nog; även om mitt hjärta går ut till alla barn kan jag inte nå alla.

M: Man är gift och mor först när man är medveten om att man är man-kvinna. När du inte tar dig själv som kroppen, då ses kroppens familjeliv, hur intensivt och intressant det än är, bara som en pjäs på sinnets skärm, med medvetandets ljus som enda verklighet.

Fråga: Varför insisterar du på att medvetenhet är det enda verkliga? Är inte föremålet för medvetandet lika verkligt, så länge det varar?

M: Men det håller inte i längden! Den tillfälliga verkligheten är sekundär; den är beroende av den tidlösa.

F: Menar du kontinuerligt eller permanent?

M: Det kan inte finnas någon kontinuitet i tillvaron. Kontinuitet innebär identitet i det förflutna, nutid och framtid. Ingen sådan identitet är möjlig, eftersom själva identifikationsmedlen fluktuerar och förändras. Kon- tinuitet, permanens, detta är illusioner skapade av minnet, rena mentala projektioner av ett mönster där inget mönster kan finnas; överge alla idéer om tillfälligt eller permanent, kropp eller sinne, man eller kvinna; vad återstår? Vad är ditt sinnestillstånd när all åtskillnad har övergivits? Jag talar inte om att ge upp separationer, för utan dem finns det ingen manifestation.

Fråga: När jag inte separerar mig är jag lyckligt tillfredsställd. Men på något sätt förlorar jag gång på gång orienteringen och börjar söka lyckan i yttre ting. Varför min inre frid inte är stabil kan jag inte förstå.

M: Fred är trots allt också ett tillstånd i sinnet.

Fråga: Bortom sinnet finns tystnaden. Det finns inget att säga om den.
M: Ja, allt prat om tystnad är bara buller.

Fråga: Varför söker vi världslig lycka även efter att ha smakat på vår egen naturliga spontana lycka?
M: När sinnet är engagerat i att tjäna kroppen går lyckan förlorad. För att återfå den söker den efter njutning. Drivkraften att vara lycklig är riktig, men medlen för att uppnå den är vilseledande, opålitliga och destruktiva för den sanna lyckan.

F: Är det alltid fel att njuta?
M: Rätt tillstånd och rätt användning av kroppen och sinnet är mycket behagligt. Det är sökandet efter njutning som är fel. Försök inte att göra dig själv lycklig, ifrågasätt snarare ditt eget sökande efter lycka. Det är för att du inte är lycklig som du vill vara lycklig. Ta reda på varför du är olycklig. Eftersom du inte är lycklig söker du lycka i njutning; njutning medför smärta och därför kallar du den världslig; du längtar då efter någon annan njutning, utan smärta, som du kallar gudomlig. I verkligheten är nöje bara en paus från smärta. Lycka är både världslig och icke världslig, inom och bortom allt som sker. Gör ingen distinktion, separera inte det oskiljaktiga och alienera dig inte från livet.

F: Nu förstår jag dig så väl! Innan min vistelse i Ramanashram var jag tyranniserad av mitt samvete och satt alltid och dömde mig själv. Nu är jag helt avslappnad och accepterar mig själv som jag är. När jag återvänder till USA kommer jag att ta livet som det kommer, som Bhagavans nåd, och njuta av det bittra tillsammans med det söta. Detta är en av de saker jag har lärt mig i Ashrammen - att lita på Bhagavan. Jag var inte så här tidigare. Jag kunde inte lita på honom.
M: Att lita på Bhagavan är att lita på dig själv. Var medveten om att vad som än händer händer med dig, av dig, genom dig, att du är skaparen, njutaren och förstöraren av allt du uppfattar och du kommer inte att vara rädd. Utan rädsla kommer du inte att vara olycklig och du kommer inte heller att söka lycka.
I ditt sinnes spegel visas alla slags bilder och de-

visas. Med vetskap om att de är helt och hållet dina egna skapelser, se dem tyst komma och gå, var uppmärksam men inte orolig. Denna attityd av tyst observation är själva grunden för yogan. Du ser bilden, men du är inte bilden.

Fråga: Tanken på döden skrämmer mig eftersom jag inte vill återfödas. Jag vet att ingen tvingar mig, men trycket från otillfredsställda önskningar är överväldigande och jag kanske inte kan återuppstå.
M: Frågan om motstånd uppstår inte. Det som föds och återföds är inte du. Låt det ske, se det ske.

F: Varför är du då överhuvudtaget orolig?
M: Men du är orolig! Och du kommer att vara orolig så länge bilden krockar med din egen känsla av sanning, kärlek och skönhet. Önskan om harmoni och fred är outplånlig. Men när den väl är uppfylld upphör oron och det fysiska livet blir mödosamt och ligger under uppmärksamhetsnivån. Då är du inte ens i kroppen född. Att vara förkroppsligad eller kroppslös är detsamma för dig. Du når en punkt när ingenting kan hända dig. Utan kropp kan du inte bli dödad, utan ägodelar kan du inte bli bestulen, utan sinne kan du inte bli lurad. Det finns ingen punkt där en önskan eller rädsla kan haka på. Så länge ingen förändring kan hända dig, vad spelar då någon annan roll?

F: På något sätt gillar jag inte tanken på att dö.
M: Det beror på att du är så ung. Ju mer du känner dig själv desto mindre är du rädd. Naturligtvis är dödskvalet aldrig trevligt att se på, men den döende är sällan medveten.

F: Återvänder han till medvetande?
M: Det är mycket likt sömn. Under en tid är personen ur fokus och sedan återkommer den.

F: Samma person?
M: Eftersom personen är en skapelse av omständigheterna förändras den med nödvändighet tillsammans med dem, som en låga som förändras med bränslet. Det är bara processen som fortsätter och fortsätter och skapar tid och rum.

Q: Gud kommer att ta hand om mig. Jag kan lämna allt till honom. **M:** Även tron på Gud är bara ett steg på vägen. I slutändan överger man allt, för man kommer till något som är så enkelt att det finns

Det finns inga ord för att uttrycka det.

F: Jag har precis börjat. I början hade jag ingen tro, ingen tillit, jag var rädd för att låta saker och ting hända. Världen verkade vara en mycket farlig och fientlig plats. Nu kan jag åtminstone tala om att jag litar på gurun eller Gud. Låt mig växa. Driv inte på mig. Låt mig utvecklas i min egen takt.

M: Fortsätt gärna. Men det gör du inte. Ni är fortfarande fast i föreställningarna om man och kvinna, gammal och ung, liv och död. Fortsätt, gå bortom det. En sak som erkänns är en sak som överskrids.

Q: Sir, var jag än går så ser folk det som sin plikt att hitta fel hos mig och reta upp mig. Jag är trött på detta andliga förmögenhetsmakeri. Vad är det för fel på min nutid som gör att den ska offras för en framtid, hur härlig den än är? Ni säger att verkligheten finns i nuet. Jag älskar mitt nu. Jag vill ha det. Jag vill inte vara evigt an- xiös om min ställning och dess framtid. Jag vill inte jaga efter mer och bättre. Låt mig älska det jag har.

M: Du har helt rätt, gör det. Var bara ärlig - älska bara det du älskar - sträva inte efter och anstränga dig inte.

Fråga: Detta är vad jag kallar att överlämna sig till gurun.

M: Varför exteriorisera? Ge upp till ditt eget jag, som allting är ett uttryck för.

91

Nöje och lycka

Frågeställare: En vän till mig, en ung man på omkring tjugofem år, fick veta att han lider av en obotlig hjärtsjukdom. Han skrev till mig att han i stället för en långsam död föredrog självmord. Jag svarade att en sjukdom som är obotlig med västerländsk medicin kan botas på något annat sätt. Det finns yogiska krafter som kan åstadkomma nästan omedelbara förändringar i människokroppen. Effekterna av upprepad fasta är också på gränsen till mirakulösa. Jag skrev till honom att han inte skulle ha bråttom att dö, utan snarare pröva andra metoder.

Det finns en yogi som bor inte långt från Bombay och som har mirakulösa krafter. Han har specialiserat sig på att kontrollera de vitala krafter som styr kroppen. Jag träffade några av hans lärjungar och skickade genom dem till yogin min väns brev och foto. Låt oss se vad som händer.

Maharaj: Ja, mirakel sker ofta. Men det måste finnas en vilja att leva. Utan den kommer miraklet inte att ske.

F: Kan man skapa en sådan önskan?

M: Ytlig önskan, ja. Men den kommer att slitas ut. I grunden kan ingen tvinga någon annan att leva. Dessutom fanns det kulturer där självmordet hade sin erkända och respekterade plats.

Fråga: Är det inte obligatoriskt att leva ut sin naturliga livslängd?

M: Naturligt - spontant - lätt - ja. Men sjukdom och lidande är inte naturligt. Det finns en ädel dygd i att orubbligt uthärda vad som än kommer, men det finns också värdighet i att återfukta meningslös tortyr och förödmjukelse.

Fråga: Jag fick en bok skriven av en *siddha*. I den beskriver han många av sina märkliga och till och med fantastiska upplevelser. Enligt honom slutar en sann *sadhakas* väg när han möter sin guru.

och överlämna sig till honom med kropp, sinne och hjärta. Från och med nu tar gurun över och blir ansvarig även för minsta händelse i lärjungens liv, tills de två blir ett. Man kan kalla det för förverkligande genom identifiering. Lärjungen tas över av en kraft som han varken kan kontrollera eller motstå, och känner sig lika hjälplös som ett blad i stormen. Det enda som håller honom säker från galenskap och död är hans tro på sin gurus kärlek och kraft.

M: Varje lärare undervisar enligt sin egen erfarenhet. Erfarenheten formas av tron och tron formas av erfarenheten. Till och med gurun formas av lärjungen till hans egen bild. Det är lärjungen som gör gurun stor. När gurun ses som en agent för en befriande kraft som verkar både inifrån och utifrån, blir helhjärtad överlåtelse naturlig och lätt. På samma sätt som en man som är gripen av smärta lägger sig helt i händerna på en kirurg, så litar lärjungen förbehållslöst på sin guru. Det är helt naturligt att söka hjälp när behovet känns akut. Men hur mäktig gurun än må vara bör han inte tvinga sin vilja på lärjungen. Å andra sidan kommer en lärjunge som misstror och tvekar att förbli otillfredsställd utan att det beror på gurun.

F: Vad händer då?

M: Livet lär ut när allt annat misslyckas. Men livets lärdomar tar lång tid att komma. Mycket fördröjning och problem sparas genom att lita på och lyda. Men en sådan tillit kommer först när likgiltighet och rastlöshet ger plats åt klarhet och frid. En man som håller sig själv i låg aktning kommer inte att kunna lita på sig själv, och inte heller på någon annan. Därför gör läraren i början sitt bästa för att försäkra lärjungen om sitt höga ursprung, sin ädla natur och sitt ärofyllda öde. Han berättar för honom om vissa helgon och om sina egna erfarenheter och ingjuter förtroende för sig själv och sina oändliga möjligheter. När självförtroende och tillit till läraren möts kan snabba och långtgående förändringar ske i lärjungens karaktär och liv.

F: Jag kanske inte vill ändra mig. Mitt liv är tillräckligt bra som det är.

M: Du säger det för att du inte har sett hur smärtsamt ditt liv är. Du är som ett barn som sover med en slickepott i munnen. Du kan känna dig lycklig för ett ögonblick genom att vara helt självcentrerad,

Men det räcker med att titta på människors ansikten för att se hur universellt lidandet är. Till och med din egen lycka är så vulgär och kortlivad, utlämnad åt en bankkrasch eller ett magsår. Den är bara ett ögonblick av andrum, en liten lucka mellan två sorger. Verklig lycka är inte sårbar, eftersom den inte är beroende av omständigheterna.

F: Talar du utifrån din egen erfarenhet? Är du alltför olycklig?

M: Jag har inga personliga problem. Men världen är full av levande varelser vars liv är pressade mellan rädsla och begär. De är som boskap som drivs till slakteriet, som hoppar och springer, sorglösa och glada, men som ändå är döda och flådda inom en timme.

Du säger att du är lycklig. Är du verkligen lycklig eller försöker du bara övertyga dig själv? Se på dig själv utan rädsla och du kommer genast att inse att din lycka beror på förhållanden och omständigheter, och att den därför är tillfällig och inte verklig. Verklig lycka flödar inifrån.

F: Vad har jag för nytta av din lycka? Den gör mig inte lycklig.

M: Du kan få allt och mer för att bara fråga. Men du frågar inte, du verkar inte vilja.

F: Varför säger du det? Jag vill vara lycklig.

M: Du är ganska nöjd med nöjen. Det finns ingen plats för lycka. Töm din bägare och rengör den. Den kan inte fyllas på annat sätt. Andra kan ge dig njutning, men aldrig lycka.

F: En kedja av trevliga händelser är tillräckligt bra.

M: Snart slutar det i smärta, om inte i katastrof. Vad är yoga trots allt annat än att söka efter varaktig lycka inom sig?

F: Du kan bara tala för öst. I väst är förhållandena annorlunda och det du säger gäller inte.

M: Det finns inget öst eller väst i sorg och rädsla. Problemet är universellt - lidande och upphörande av lidande. Orsaken till lidandet är beroende och oberoende är botemedlet. Yoga är vetenskapen och konsten att frigöra sig själv genom självförståelse.

F: Jag tycker inte att jag är lämplig för yoga.
M: Vad mer är du lämplig för? Allt ditt gå och komma, ditt sökande efter njutning, ditt älska och hata - allt detta visar att du kämpar mot begränsningar, självpåtagna eller accepterade. I din okunnighet gör du misstag och orsakar smärta för dig själv och andra, men driften finns där och ska inte förnekas. Samma driftighet som söker födelse, lycka och död ska söka förståelse och befrielse. Det är som en gnista av eld i en last av bomull. Du kanske inte vet om det, men förr eller senare kommer skeppet att brinna upp i lågor. Befrielse är en naturlig process och i det långa loppet in- undvikbar. Men det ligger inom din makt att föra in den i nuet.

Fråga: Varför finns det då så få befriade människor i världen?
M: I en skog är det bara några av träden som blommar vid en viss tidpunkt, men alla träd har sin tur.

Förr eller senare kommer dina fysiska och psykiska resurser att ta slut. Vad kommer du att göra då? Förtvivla? Okej, förtvivlan. Du kommer att tröttna på att förtvivla och börja ifrågasätta. I det ögonblicket kommer du att vara lämplig för medveten yoga.

F: Jag tycker att allt detta sökande och grubbleri är mycket onaturligt.
M: Du är naturlig som en född krympling. Du kan vara omedveten, men det gör dig inte normal. Vad det innebär att vara naturlig eller normal vet du inte, och du vet inte heller att du inte vet.

För närvarande driver du omkring och är därför i fara, för för en som driver omkring kan vad som helst hända när som helst. Det vore bättre att vakna upp och se din situation. Det du *är* - det vet du. Vad du är - det vet du inte. Ta reda på vad du är.

F: Varför finns det så mycket lidande i världen?
M: Själviskhet är orsaken till lidande. Det finns ingen annan orsak.

Fråga: Jag har förstått att lidande är inneboende i begränsning.
M: Olikheter och skillnader är inte orsaker till sorg. Enhet i mångfald är naturligt och bra. Det är bara med åtskillnad och självsökande som verkligt lidande uppträder i världen.

92

Gå bortom idén om att jag är kroppen

Frågeställare: Vi är som djur, vi springer omkring i fåfänga strävanden och det verkar inte finnas något slut på det. Finns det någon utväg?

Maharaj: Många vägar kommer att erbjudas dig, men de kommer att leda dig runt och föra dig tillbaka till din utgångspunkt. Inse först att ditt problem bara existerar i ditt vakna tillstånd, att hur smärtsamt det än är kan du glömma det helt och hållet när du somnar. När du är vaken är du medveten, när du sover är du bara levande. Medvetande och liv - båda kan du kalla Gud; men du är bortom båda, bortom Gud, bortom vara och icke vara. Det som hindrar dig från att känna dig själv som allt och bortom allt är sinnet som bygger på minnet. Det har makt över dig så länge du litar på det; kämpa inte mot det; strunta bara i det. Berövas det uppmärksamheten kommer det att sakta ner och avslöja mekanismen för sitt arbete. När du väl känner till dess natur och syfte kommer du inte att låta det skapa inbillade problem.

F: Alla problem är väl inte inbillade? Det finns verkliga problem.

M: Vilka problem kan det finnas som sinnet inte har skapat? Livet och döden skapar inga problem; smärtor och nöjen kommer och går, upplevs och glöms bort. Det är minnet och deltagandet som skapar problem som handlar om att uppnå eller undvika, som är kopplade till gillande och ogillande. Sanning och kärlek är människans verkliga natur och sinnet och hjärtat är medlen för att uttrycka den.

F: Hur får man sinnet under kontroll? Och hjärtat, som inte vet vad det vill?

M: De kan inte arbeta i mörker. De behöver ljuset från rent

medvetenhet för att fungera på rätt sätt. Alla försök till kontroll kommer bara att underkasta dem minnets diktat. Minnet är en bra tjänare, men en dålig herre. Det förhindrar effektivt upptäckter. Det finns ingen plats för ansträngningar i verkligheten. Det är självviskhet, på grund av en självidentifiering med kroppen, som är huvudproblemet och orsaken till alla andra problem. Och självviskhet kan inte flyttas tillbaka genom ansträngning, utan endast genom en klar insikt om dess orsaker och effekter. Ansträngning är ett tecken på konflikt mellan oförenliga önskningar. De bör ses som de är - då först löser de sig.

F: Och vad återstår?
M: Det som inte kan förändras förblir. Den stora friden, den djupa tystnaden, verklighetens dolda skönhet finns kvar. Även om den inte kan förmedlas med ord, väntar den på att du ska få uppleva den själv.

F: Måste man inte heller vara lämplig och berättigad till förverkligande? Vår natur är djurisk i grunden. Hur kan vi hoppas på att verkligheten ska gry?
M: Låt djuret vara ifred. Låt det vara. Kom bara ihåg vad du är. Använd varje händelse under dagen för att påminna dig om att utan dig som vittne skulle det varken finnas djur eller Gud. Förstå att du är båda, essensen och substansen av allt som finns, och förbli fast i din förståelse.

F: Är det tillräckligt att förstå? Behöver jag inte mer konkreta bevis?
M: Det är din förståelse som avgör om bevisen är giltiga. Men vilket mer påtagligt bevis behöver du än din egen existens? Vart du än går finner du dig själv. Hur långt du än sträcker dig ut i tiden finns du där.

F: Jag är uppenbarligen inte allomfattande och evig. Jag är bara här och nu.
M: Det räcker: Det finns ett "här" överallt och ett nu - på alla sätt och vis. Om du går bortom idén om "jag är kroppen" kommer du att upptäcka att rymd och tid finns i dig och inte du i rymd och tid. När du väl har förstått detta är det största hindret för förverkligande re- flyttat.

Fråga: Vad är den insikt som är bortom all förståelse?
M: Föreställ dig en tät skog full av tigrar och du i ett starkt stål.

bur. Du vet att du är väl skyddad av buren och tittar orädd på tigrarna. Därefter ser du tigrarna i buren och dig själv ströva omkring i djungeln. Till sist - buren öppnas och du rider på tigrarna!

Fråga: Jag deltog i en av gruppmeditationerna som nyligen hölls i Bombay och bevittnade deltagarnas frenesi och självuppgivelse. Varför går människor på sådana saker?

M: Alla dessa är uppfinningar av ett rastlöst sinne som skämmer bort människor som söker efter sensationer. En del av dem hjälper de omedvetna att frigöra undertryckta minnen och längtan, och i den utsträckningen ger de lindring. Men i slutändan lämnar de utövaren där han var - eller värre.

Fråga: Jag har nyligen läst en bok av en yogi om hans erfarenheter av meditation. Den är full av visioner och ljud, färger och melodier; en riktig uppvisning och en underbar underhållning! Till slut försvann de alla och bara känslan av total rädsla fanns kvar. Det är inte så konstigt - en man som gått igenom alla dessa upplevelser oskadd behöver inte vara rädd för någonting! Ändå undrade jag vad jag har för nytta av en sådan bok?

M: Det är nog inte till någon nytta, eftersom det inte lockar dig. Andra kanske blir imponerade. Människor är olika. Men alla står inför det faktum att de existerar. "Jag är" är det yttersta faktumet; "Vem är jag?" är den yttersta frågan som alla måste finna ett svar på.

F: Samma svar?

M: Samma i grunden, olika uttryck.

Varje sökare accepterar, eller uppfinner, en metod som passar honom, tillämpar den på sig själv med ett visst mått av allvar och ansträngning, uppnår resultat enligt sitt temperament och sina förväntningar, formar dem i ord, bygger dem till ett system, upprättar en tradition och börjar släppa in andra i sin "yogaskola". Allt bygger på minne och fantasi. Ingen sådan skola är värdelös eller oumbärlig; i var och en av dem kan man göra framsteg fram till den punkt, då all önskan om framsteg måste överges för att göra ytterligare framsteg möjliga. När alla skolor är uppgivna upphör all ansträngning; i ensamhet och mörker tas det sista steget som gör slut på okunnighet och rädsla för alltid.

Den sanna läraren fängslar dock inte sin lärjunge i en föreskriven uppsättning idéer, känslor och handlingar, tvärtom,

Han kommer tålmodigt att visa honom behovet av att frigöra sig från alla idéer och fasta beteendemönster, att vara vaksam och seriös och följa med livet vart det än leder honom, inte för att njuta eller lida, utan för att förstå och lära.

Med den rätta läraren lär sig lärjungen att lära sig, inte att vara medlem och lyda. *Satsang*, de ädla människornas sällskap, formar inte, utan befriar. Akta dig för allt som gör dig beroende. De flesta av de så kallade "övergivningarna till gurun" slutar i förödelse, om inte i tragedi. Lyckligtvis kommer en uppriktig sökare att frigöra sig själv med tiden, och blir klokare av erfarenheten.

Fråga: Självuppgivelse har säkert sitt värde.

M: Självuppgivelse är att ge upp all självupptagenhet. Det går inte att göra, det sker när du inser din sanna natur. Verbal självöverlämning, även om den åtföljs av känslor, är av ringa värde och bryter samman under stress. I bästa fall visar den en strävan, inte ett faktiskt faktum.

Fråga: I Rigveda nämns *adhi-yogan,* den ursprungliga yogan, som består av *pragnas* giftermål med *Prana,* vilket, som jag förstår det, innebär att visdom och liv förenas. Skulle du säga att det också innebär föreningen av *Dharma* och *Karma,* rättfärdighet och handling?

M: Ja, förutsatt att du med rättfärdighet menar harmoni med din sanna natur och med handling - endast osjälvisk och önskelös handling.

I *adhi yoga* är livet självt gurun och sinnet lärjungen. Sinnet är uppmärksam på livet, det dikterar inte. Livet flyter naturligt och utan ansträngning och sinnet tar bort hindren för dess jämna flöde.

Fråga: Är inte livet till sin natur repetitivt? Kommer inte följandet av livet att leda till stagnation?

M: Livet är i sig självt oerhört kreativt. Ett frö blir med tiden en skog. Sinnet är som en skogvaktare - det skyddar och reglerar existensens enorma livsnödvändighet.

Fråga: *Adhi-yogan är en* perfekt demokrati, eftersom den ses som en tjänst för livet som utförs av sinnet: Alla är engagerade i att leva ett liv efter sin bästa förmåga och kunskap, alla är lärjungar till samma guru.

M: Det kan man säga. Det kan vara så - potentiellt. Men om man inte älskar och litar på livet, följer det med iver och lust, skulle det vara fantasifullt att tala om yoga, som är en rörelse i medvetandet, medvetenhet i handling.

F: En gång såg jag en bergsström rinna mellan stenblocken. Vid varje sten var det annorlunda, beroende på stenens form och storlek. Är inte varje människa bara ett tumult över en kropp, medan livet är ett och evigt?

M: Rörelsen och vattnet är inte åtskilda. Det är oron som gör dig medveten om vattnet. Medvetande är al- sätt av rörelse, av förändring. Det kan inte finnas något sådant som ett oföränderligt medvetande. Förändringslöshet utplånar medvetandet omedelbart. En människa som berövats yttre eller inre känslor försvinner eller går bortom medvetande och omedvetenhet till det födelse- och dödslösa tillståndet. Det är först när ande och materia möts som medvetandet föds.

F: Är de en eller två?

M: Det beror på vilka ord du använder: de är ett, två eller tre. Vid undersökningar blir tre till två och två till ett. Ta liknelsen ansikte - spegel - bild. Två av dem kan vara den tredje som förenar de två. I *sadhana* ser du de tre som två, tills du inser att de två är ett.

Så länge du är uppslukad av världen kan du inte lära känna dig själv: för att lära känna dig själv måste du vända bort din uppmärksamhet från världen och vända den inåt.

F: Jag kan inte förstöra världen.

M: Det behövs inte. Förstå bara att det du ser inte är det som är. Skenet kommer att upplösas när du undersöker det och den o-derliggande verkligheten kommer upp till ytan. Du behöver inte bränna huset för att komma ut ur det. Det är bara att gå ut. Det är först när du inte kan komma och gå fritt som huset blir ett fängelse. Jag rör mig lätt och naturligt in och ut ur medvetandet och därför är världen för mig ett hem, inte ett fängelse.

F: Men finns det i slutändan en värld, eller finns det ingen?

M: Det du ser är inget annat än ditt eget jag. Kalla det vad du vill, det ändrar inte på faktumet. Genom ödets film visar ditt eget ljus bilder på skärmen. Du är betraktaren, den

ljuset, bilden och skärmen. Även ödets film *(prarabdha)* är självvald och självvald. Anden är en idrottsman och tycker om att övervinna hinder. Ju svårare uppgiften är desto djupare och bredare är hans självförverkligande.

93

Människan är inte den som gör det

Frågeställare: Jag har från början av mitt liv förföljts av en känsla av ofullständighet. Från skolan till college, till arbete, till äktenskap, till välstånd, jag föreställde mig att nästa sak säkert skulle ge mig frid, men det fanns ingen frid. Denna känsla av ofullständighet fortsätter att växa med åren.

Maharaj: Så länge det finns en kropp och en känsla av identitet med kroppen är frustration oundviklig. Det är först när du vet att du är helt främmande för och annorlunda än kroppen som du kan finna lindring från den blandning av rädsla och begär som är oskiljaktig från idén om "jag är kroppen". Att enbart lindra rädslor och tillfredsställa begär kommer inte att ta bort denna känsla av tomhet som du försöker fly från; endast självkännedom kan hjälpa dig. Med självkännedom menar jag full kunskap om vad du inte är. En sådan kunskap kan uppnås och är slutgiltig, men upptäckten av vad du är kan inte få något slut. Ju mer du upptäcker, desto mer återstår att upptäcka.

F: För att det ska vara möjligt måste vi ha olika föräldrar och skolor och leva i ett annat samhälle.

M: Du kan inte ändra dina omständigheter, men dina attityder.

du kan ändra. Du behöver inte vara fäst vid det som inte är väsentligt. Endast det nödvändiga är bra. Det finns fred endast i det nödvändiga.

F: Det är sanningen jag söker, inte freden.
M: Du kan inte se det sanna om du inte är i fred. Ett lugnt sinne är nödvändigt för rätt uppfattning, vilket återigen krävs för självförverkligande.

Q: Jag har så mycket att göra. Jag har helt enkelt inte råd att hålla mitt sinne tyst.
M: Det beror på din illusion att du är den som gör det. I verkligheten görs saker och ting till dig, inte av dig.

F: Om jag bara låter saker och ting hända, hur kan jag då vara säker på att de kommer att hända på mitt sätt? Jag måste väl ändå böja dem efter min önskan?
M: Din önskan bara händer dig tillsammans med dess uppfyllelse eller icke uppfyllelse. Du kan inte ändra på något av dem. Du kanske tror att du anstränger dig, strävar och kämpar. Återigen, allting händer bara, inklusive frukterna av arbetet. Ingenting är av dig och för dig. Allt finns i den bild som visas på filmduken, ingenting i ljuset, inklusive det du tror att du är, personen. Du är bara ljuset.

Fråga: Om jag är enbart ljus, hur kunde jag glömma det?
M: Du har inte glömt. Det är i bilden på skärmen som du glömmer och sedan minns. Du upphör aldrig att vara en människa för att du drömmer om att vara en tiger. På samma sätt är du rent ljus som framträder som en bild på skärmen och också blir ett med den.

F: Varför ska jag oroa mig när allting händer?
M: Precis. Frihet är frihet från oro. När du har insett att du inte kan påverka resultaten, så lägg ingen vikt vid dina önskningar och rädslor. Låt dem komma och gå. Ge dem inte näring av intresse och uppmärksamhet.

Fråga: Om jag vänder min uppmärksamhet från det som händer, vad ska jag då leva efter?
M: Återigen är det som att fråga: "Vad ska jag göra om jag slutar drömma? Stanna upp och se. Du behöver inte vara orolig: "Vad händer härnäst? Det finns alltid nästa. Livet varken börjar eller slutar: det är orörligt - det

rör sig, är tillfällig - den varar. Ljuset kan inte uttömmas även om det projicerar otaliga bilder. På samma sätt fyller livet varje form till brädden och återvänder till sin källa när formen bryts ner.

F: Om livet är så underbart, hur kan då okunskap hända?
M: Du vill behandla sjukdomen utan att ha sett patienten! Innan du frågar om okunnighet, varför frågar du inte först vem som är okunnig? När du säger att du är okunnig vet du inte att du har lagt begreppet okunnighet över det faktiska tillståndet för dina tankar och känslor. Undersök dem när de uppstår, ge dem din fulla uppmärksamhet och du kommer att upptäcka att det inte finns något som liknar okunnighet, bara ouppmärksamhet. Ge uppmärksamhet åt det som oroar dig, det är allt. När allt kommer omkring är oro mental smärta och smärta är alltid ett krav på uppmärksamhet. I det ögonblick du ger uppmärksamhet upphör kravet på uppmärksamhet och frågan om okunnighet löses upp. Istället för att vänta på ett svar på din fråga, ta reda på vem som ställer frågan och vad som får honom att ställa den. Du kommer snart att upptäcka att det är sinnet, sporrat av rädsla för smärta, som ställer frågan. Och i rädslan finns minne och förväntan, dåtid och framtid. Uppmärksamheten för dig tillbaka till nuet, till nuet, och närvaron i nuet är ett tillstånd som alltid är nära till hands, men som sällan uppmärksammas.

Fråga: Du reducerar *sadhana* till enkel uppmärksamhet. Hur kommer det sig att andra lärare undervisar i kompletta, svåra och tidskrävande kurser?
M: Guruerna lär vanligtvis ut de *sadhanas* genom vilka de själva har nått sitt mål, oavsett vad målet är. Detta är helt naturligt, för deras egen *sadhana* känner de intimt till. Jag fick lära mig att ge uppmärksamhet åt min känsla av "jag är" och jag fann det ytterst effektivt. Därför kan jag tala om det med fullt förtroende. Men ofta kommer människor med sina kroppar, hjärnor och sinnen så illa hanterade, perverterade och svaga att tillståndet av formlös uppmärksamhet är bortom dem. I sådana fall är det lämpligt med något enklare tecken på allvar. Upprepning av ett *mantra* eller att titta på en bild kommer att förbereda deras kropp och sinne för ett djupare och mer direkt sökande. När allt kommer omkring är det allvaret som är oumbärligt, den avgörande faktorn. *Sadhana* är bara ett kärl och det måste fyllas till brädden med uppriktighet, som är kärlek i

åtgärder. För ingenting kan göras utan kärlek.

Q: Vi älskar bara oss själva.
M: Om det vore så, skulle det vara fantastiskt! Älska dig själv klokt och du kommer att nå toppen av perfektion. Alla älskar sin kropp, men få älskar sitt verkliga väsen.

Fråga: Behöver min verkliga varelse min kärlek?
M: Ditt verkliga väsen är själva kärleken och dina många kärlekar är dess återkopplingar i enlighet med den aktuella situationen.

F: Vi är självisk, vi känner bara till självkärlek.
M: Det räcker för en början. Önskar dig själv lycka till. Tänk över, känn efter djupt vad som verkligen är bra för dig och sträva efter det på allvar. Mycket snart kommer du att upptäcka att det verkliga är ditt enda goda.

Fråga: Jag förstår inte varför de olika guruerna insisterar på att skriva upp komplicerade och svåra *sadhanas*. Vet de inte bättre?
M: Det är inte vad du gör utan vad du slutar göra som är viktigt. De människor som börjar sin *sadhana* är så febriga och viljelösa att de måste vara mycket upptagna för att hålla sig på rätt spår. En absorberande rutin är bra för dem. Efter en tid lugnar de ner sig och vänder sig bort från ansträngning. I lugn och ro löses "jagets" hud upp och det inre och det yttre blir ett. Den verkliga *sadhana* är utan ansträngning.

Fråga: Ibland har jag en känsla av att själva rymden är min kropp.
M: När du är bunden av illusionen: "Jag är den här kroppen" är du bara en punkt i rummet och ett ögonblick i tiden. När självidentifikationen med kroppen inte längre finns, finns allt rum och all tid i ditt sinne, som bara är en krusning i medvetandet, vilket är medvetenhet som återspeglas i naturen. Medvetenhet och materia är de aktiva och passiva aspekterna av det rena varandet, som finns i båda och bortom båda. Rymd och tid är den universella existensens kropp och sinne. Min känsla är att allt som händer i tid och rum händer mig, att varje upplevelse är min upplevelse, att varje form är min form. Det jag tar mig själv för att vara blir min kropp och allt som händer med den kroppen blir mitt sinne. Men vid universums rot finns ren medvetenhet, bortom rum och tid, här och nu. Vet att det är din verkliga

vara och agera därefter.

Fråga: Vad spelar det för roll om jag gör vad jag tror att jag är? Handlingar sker bara i enlighet med omständigheterna.

M: Omständigheter och förhållanden styr den okunnige. Den som känner till verkligheten är inte tvingad. Den enda lag han lyder är kärlekens lag.

94

Du är bortom tid och rum

Frågeställare: Du fortsätter att säga att jag aldrig föddes och aldrig kommer att dö. Om det är så, hur kommer det sig att jag ser världen som en värld som har fötts och som säkert kommer att dö?

Maharaj: Du tror det eftersom du aldrig har ifrågasatt din tro att du är kroppen som uppenbarligen föds och dör. Medan den lever drar den till sig uppmärksamhet och fascinerar så mycket att man sällan uppfattar sin verkliga natur. Det är som att se havets yta och helt glömma bort det enorma under ytan. Världen är bara sinnets yta och sinnet är oändligt. Det vi kallar tankar är bara krusningar i sinnet. När sinnet är tyst speglar det verkligheten. När det är rörelselöst genomgående löser det upp sig och endast verkligheten finns kvar. Denna verklighet är så konkret, så faktisk, så mycket mer påtaglig än sinne och materia, att jämfört med den är till och med diamant mjuk som smör. Denna överväldigande aktualitet gör världen drömlik, dimmig och irrelevant.

Fråga: Hur kan du se den här världen, med så mycket lidande i den, som irrelevant? Vilken känslokallhet!
M: Det är du som är känslokall, inte jag. Om din värld är så full av suf- fering, gör något åt det; lägg inte till det genom girighet eller slöhet. Jag är inte bunden av din drömvärld. I min värld sås inte frön av lidande, begär och rädsla och lidandet växer inte. Min värld är fri från motsatser, från ömsesidigt destruktiva diskrepanser; harmoni genomsyrar den; dess frid är stenliknande; denna frid och tystnad är min kropp.

Fråga: Det du säger påminner mig om Buddhas *dharmakaya.*
M: Kanske det. Vi behöver inte gå iväg med terminologin. Se bara den person som du inbillar dig att du är som en del av den värld som du uppfattar i ditt sinne och betrakta sinnet utifrån, för du är inte sinnet. När allt kommer omkring är ditt enda problem den ivriga självidentifieringen med det du uppfattar. Ge upp denna vana, kom ihåg att du inte är det du uppfattar, använd din förmåga till alert distansering. Se dig själv i allt som lever och ditt beteende kommer att uttrycka din vision. När du väl inser att det inte finns något i den här världen som du kan kalla ditt eget, betraktar du den utifrån som du betraktar en pjäs på scenen eller en bild på filmduken, beundrar och njuter, men är egentligen oberörd. Så länge du föreställer dig att du är något konkret och fast, en sak bland saker, som faktiskt existerar i tid och rum, kortlivad och sårbar, kommer du naturligtvis att vara angelägen om att överleva och öka. Men när du vet att du är bortom tid och rum - i kontakt med dem endast här och nu, i övrigt allt genomträngande och allt innehållande, oåtkomlig, oantastbar, oövervinnerlig, osårbar - kommer du inte längre att vara rädd. Känn dig själv som du är - mot rädsla finns inget annat botemedel.

Du måste lära dig att tänka och känna enligt dessa linjer, annars kommer du att förbli på obestämd tid på den personliga nivån av begär och rädsla, vinna och förlora, växa och förfalla. Ett personligt problem kan inte lösas på sin egen nivå. Själva önskan att leva är dödens budbärare, liksom längtan efter att vara lycklig är sorgens kontur. Världen är ett hav av smärta och rädsla, av ångest och förtvivlan. Nöjen är som fiskarna, få och snabba, de kommer sällan och försvinner snabbt. En man med låg intelligens tror, mot

att han är ett undantag och att världen är skyldig honom lycka. Men världen kan inte ge vad den inte har. Den är i grunden overklig och kan därför inte bidra till verklig lycka. Det kan inte vara annorlunda. Vi söker det verkliga eftersom vi är olyckliga med det overkliga. Lyckan är vår verkliga natur och vi kommer aldrig att vila förrän vi hittar den. Men sällan vet vi var vi ska söka den. När du väl har förstått att världen bara är en felaktig bild av verkligheten och inte är vad den verkar vara, är du fri från dess besatthet. Endast det som är förenligt med ditt verkliga väsen kan göra dig lycklig och världen, som du uppfattar den, är dess rena förnekelse.

Var mycket tyst och se vad som dyker upp i ditt sinne. Förkasta det kända, välkomna det hittills okända och förkasta det i sin tur. På så sätt kommer du till ett tillstånd där det inte finns någon kunskap, utan bara varande, där varandet i sig självt är kunskap. Att veta genom att vara är direkt kunskap. Den bygger på identiteten mellan den som ser och den som ses. Indirekt kunskap bygger på förnimmelse och minne, på närhet mellan den som uppfattar och hans uppfattning, kon- finierad med kontrasten mellan de två. Samma sak med lycka. Vanligtvis måste man vara ledsen för att känna till glädje och glad för att känna till sorg. Sann lycka är oförorsakad och den kan inte försvinna på grund av brist på stimulans. Den är inte motsatsen till sorg, den innefattar all sorg och allt lidande.

Fråga: Hur kan man vara lycklig bland så mycket lidande?
M: Man kan inte hjälpa det - den inre lyckan är överväldigande verklig. Liksom solen på himlen kan dess uttryck vara molniga, men den är aldrig frånvarande.

Fråga: När vi har problem är vi säkert olyckliga.
M: Rädsla är det enda problemet. Känn dig själv som oberoende och du kommer att vara fri från rädsla och dess skuggor.

F: Vad är skillnaden mellan lycka och njutning?
M: Glädjen är beroende av saker och ting, inte lyckan.

F: Om lyckan är oberoende, varför är vi då inte alltid lyckliga?
M: Så länge vi tror att vi behöver saker för att bli lyckliga kommer vi också att tro att vi måste vara olyckliga om de saknas. Sinnet formar sig alltid i enlighet med sina övertygelser. Därför är det viktigt att övertyga sig själv om att man inte behöver bli tvingad till lycka, utan att nöje tvärtom är en

Det är en distraktion och en olägenhet, eftersom det bara ökar den falska övertygelsen att man måste ha och göra saker för att vara lycklig, när det i själva verket är precis tvärtom.

Men varför tala om lycka överhuvudtaget? Man tänker inte på lycka annat än när man är olycklig: En man som säger: "Nu är jag lycklig" befinner sig mellan två sorger - det förflutna och framtiden. Denna lycka är bara en upprymdhet som orsakas av att man slipper smärta. Verklig lycka är helt och hållet osjälvständig. Den kan bäst uttryckas negativt som: Det är inget fel på mig. Jag har inget att oroa mig för". När allt kommer omkring är det yttersta syftet med all *sadhana* att nå en punkt när denna övertygelse, i stället för att bara vara verbal, är baserad på den faktiska och ständigt närvarande erfarenheten.

F: Vilken erfarenhet?

M: Upplevelsen av att vara tom, fri från minnen och förväntningar; det är som lyckan av öppna ytor, av att vara ung, av att ha all tid och energi för att göra saker, för att upptäcka, för äventyr.

F: Vad återstår att upptäcka?

M: Universum utanför och den inre omätlighet som de är i verkligheten, i Guds stora sinne och hjärta. Tillvarons mening och syfte, lidandets hemlighet, livets befrielse från okunnighet.

Fråga: Om det att vara lycklig är detsamma som att vara fri från rädsla och oro, kan man då inte säga att frånvaron av problem är orsaken till lycka?

M: Ett tillstånd av frånvaro, av icke-existens, kan inte vara en orsak. Ditt naturliga tillstånd, i vilket ingenting existerar, kan inte vara en orsak till tillblivelse; orsakerna är dolda i minnets stora och mystiska kraft. Men ditt sanna hem är i ingenting, i tomheten av allt innehåll.

Fråga: Tomhet, tomhet och ingenting - så fruktansvärt!

M: Du möter den med glädje när du somnar! Ta själv reda på tillståndet i vaken sömn och du kommer att finna att det är helt i harmoni med din verkliga natur. Ord kan bara ge dig en idé och idén är inte erfarenheten. Allt jag kan säga är att sann lycka inte har någon orsak och att det som inte har någon orsak är orubbligt.

Men det betyder inte att det är möjligt att uppfatta det som njutning. Det som kan uppfattas är smärta och njutning; tillståndet av frihet från sorg kan endast beskrivas negativt. För att känna det direkt måste man gå bortom det sinne som är beroende av kausalitet och tidens tyranni.

Fråga: Om lycka inte är medvetet och medvetande inte är lyckligt, vad är då kopplingen mellan de två?
M: Medvetandet, som är en produkt av förhållanden och omständigheter, är beroende av dem och förändras tillsammans med dem. Det som är oberoende, oskapat, tidlöst och oföränderligt, och ändå ständigt nytt och fräscht, ligger bortom sinnet. När sinnet tänker på det upplöses sinnet och endast lycka återstår.

Fråga: När allt försvinner återstår ingenting.
M: Hur kan dessa vara ingenting utan något? Ingenting är bara en idé, det är beroende av minnet av något. Det rena varandet är helt oberoende av existensen, som är definierbar och beskriven.

Fråga: Berätta för oss: fortsätter medvetandet bortom sinnet, eller slutar det med sinnet?
M: Medvetandet kommer och går, medvetandet lyser oföränderligt.

Fråga: Vem är medveten i medvetandet?
M: När det finns en person finns det också ett medvetande. "Jag är", sinnet och medvetandet betecknar samma tillstånd. Om du säger "jag är medveten" betyder det bara: "Jag är medveten om att jag tänker på att jag är medveten". Det finns inget "jag är" i medvetandet.

F: Hur är det med vittnesmål?
M: Vittnesmål är en fråga för sinnet. Vittnet följer med vittnet. I icke-dualismens tillstånd upphör all separation.

Q: Hur är det med dig? Fortsätter du att vara medveten?
M: Personen, "Jag är den här kroppen, det här sinnet, den här kedjan av minnen, det här paketet av önskningar och rädslor" försvinner, men något som man kan kalla identitet finns kvar. Den gör det möjligt för mig att bli en person när det behövs. Kärleken skapar sina egna b e h o v , även för att bli en person.

Fråga: Det sägs att verkligheten manifesterar sig som existens - kon-

medvetande - lycka. Är de absoluta eller relativa?
M: De är relativa till varandra och beror på varandra. Verkligheten är oberoende av sina uttryck.

Fråga: Vad är förhållandet mellan verkligheten och dess uttryck?
M: Ingen relation. I verkligheten är allting verkligt och identiskt. Som vi uttrycker det är *saguna* och *nirguna* ett i *Parabrahman*. Det finns bara den Högsta. I rörelse är det *saguna.* Rörelselös är det *nirguna.* Men det är bara sinnet som rör sig eller inte rör sig. Det verkliga är bortom, du är bortom. När du väl har förstått att inget som kan uppfattas, eller som är tänkbart, kan vara du själv, är du fri från dina fantasier. Att se allt som fantasi, född av begär, är nödvändigt för självförverkligande. Vi missar det verkliga genom bristande uppmärksamhet och skapar det overkliga genom överdriven fantasi. Man måste ge sitt hjärta och sinne till dessa saker och grubbla över dem upprepade gånger. Det är som att laga mat. Du måste hålla den på elden en tid innan den är färdig.

Fråga: Är jag inte underställd mitt öde, min *karma*? Vad kan jag göra mot det? Vad jag är och vad jag gör är förutbestämt. Till och med mitt så kallade fria val är förutbestämt; det är bara det att jag inte är medveten om det och inbillar mig att jag är fri.
M: Återigen, allt beror på hur man ser på det. Okunskap är som feber - den får dig att se saker som inte finns där. *Karma är den* gudomligt föreskrivna behandlingen. Välkomna den och följ instruktionerna troget och du kommer att bli frisk. En patient kommer att lämna sjukhuset när han har återhämtat sig. Att insistera på omedelbar valfrihet och handlingsfrihet kommer bara att skjuta upp tillfrisknandet. Acceptera ditt öde och uppfyll det - detta är den kortaste vägen till frihet från ödet, men inte från kärleken och dess tvång. Att handla utifrån begär och rädsla är slaveri, att handla utifrån kärlek är frihet.

95

Acceptera livet som det kommer

Frågeställare: Jag var här förra året. Nu står jag återigen inför er. Vad som får mig att komma vet jag verkligen inte, men på något sätt kan jag inte glömma dig.
Maharaj: En del glömmer, en del glömmer inte, beroende på deras öden, som du kan kalla slumpen, om du vill.

F: Det finns en grundläggande skillnad mellan slump och öde.
M: Bara i ditt huvud. I själva verket vet du inte vad som orsakar vad? Ödet är bara ett täckord för att dölja din okunnighet. Slump är ett annat ord.

Fråga: Kan det finnas frihet utan kunskap om orsaker och deras resultat?
M: Orsaker och resultat är oändliga i antal och variation. Allting påverkar allting. När en sak förändras i detta universum förändras allting. Därav människans stora makt att förändra världen genom att förändra sig själv.

Fråga: Enligt dina egna ord har du, genom din gurus nåd, förändrats radikalt för fyrtio år sedan. Ändå förblir världen som den var tidigare.
M: Min värld har förändrats helt och hållet. Din värld är densamma, för du har inte förändrats.

F: Hur kommer det sig att jag inte har påverkats av din förändring?
M: Eftersom det inte fanns någon gemenskap mellan oss. Se inte dig själv som skild från mig och vi kommer genast att dela den gemensamma staten.

F: Jag har en fastighet i USA som jag tänker sälja och köpa mark i Himalaya. Jag ska bygga ett hus, anlägga en trädgård, skaffa två-tre kor och leva lugnt. Folk säger

att egendom och tystnad inte går att förena, att jag genast kommer att få problem med myndigheter, grannar och tjuvar. Är det oundvikligt?

M: Det minsta du kan förvänta dig är en oändlig rad av besökare som gör din bostad till ett fritt och öppet gästhus. Det är bättre att acceptera ditt liv som det ser ut, gå hem och ta hand om din fru med kärlek och omsorg. Ingen annan behöver dig. Dina drömmar om ära kommer att leda till att du hamnar i mer problem.

F: Det är inte ära jag söker. Jag söker verkligheten.

M: För detta behöver du ett välordnat och lugnt liv, sinnesfrid och ett stort allvar. I varje ögonblick kommer det som kommer till dig utan att du har bett om det från Gud och kommer säkert att hjälpa dig om du utnyttjar det fullt ut. Det är bara det som du strävar efter, utifrån din egen fantasi och önskan, som ger dig problem.

F: Är öde detsamma som nåd?

M: Absolut. Acceptera livet som det kommer så kommer du att finna det underbart.

F: Jag kan acceptera mitt eget liv. Hur kan jag acceptera det slags liv som andra tvingas leva?

M: Du accepterar det ändå. Andras sorger stör inte dina nöjen. Om du verkligen var medkännande skulle du för länge sedan ha övergivit all självbekymmeri och en- terat det tillstånd från vilket du ensam verkligen kan hjälpa.

Fråga: Om jag har ett stort hus och tillräckligt med mark kan jag skapa en as- hram med individuella rum, en gemensam meditationssal, matsal, bibliotek, kontor osv.

M: Ashrams skapas inte, de uppstår. Du kan varken starta eller förhindra dem, precis som du inte kan starta eller stoppa en flod. Alltför många faktorer är inblandade i skapandet av en framgångsrik ashram och din inre mognad är bara en av dem. Om du är ig- norant av ditt verkliga väsen måste naturligtvis allt du gör förvandlas till aska. Du kan inte imitera en guru och komma undan med det. Allt hyckleri kommer att sluta i katastrof.

Fråga: Vad är det för fel med att bete sig som ett helgon innan man blir det?

M: Att öva på helighet är en *sadhana*. Det är helt okej, så länge man inte gör anspråk på någon merit.

F: Hur kan jag veta om jag kan starta en ashram om jag inte försöker?
M: Så länge du anser dig själv vara en person, en kropp och ett sinne, som är skild från livets ström, som har en egen vilja och som strävar efter sina egna mål, lever du bara på ytan, och vad du än gör kommer att vara kortvarigt och av ringa värde, bara halm för att mata fåfängslighetens flammor. Du måste sätta in ett verkligt värde innan du kan förvänta dig något verkligt. Vad är ditt värde?

F: Med vilket mått ska jag mäta det?
M: Titta på innehållet i ditt sinne. Du är vad du tänker på. Är du inte för det mesta upptagen med din egen lilla per- son och dess dagliga behov?

Värdet av regelbunden meditation är att den tar dig bort från den dagliga rutinen och påminner dig om att du inte är vad du tror att du är. Men det räcker inte med att komma ihåg - handling måste följa på övertygelsen. Var inte som den rike mannen som har gjort ett detaljerat testamente men vägrar att dö.

F: Är inte gradvis utveckling livets lag?
M: Åh, nej. Bara förberedelserna är gradvisa, men själva förändringen är plötslig och fullständig. En gradvis förändring tar dig inte till en ny nivå av medvetenhet. Du behöver mod för att släppa taget.

F: Jag erkänner att jag saknar mod.
M: Det beror på att du inte är helt övertygad. Fullständig övertygelse skapar både lust och mod. Och meditation är konsten att uppnå tro genom förståelse. I meditationen betraktar du den mottagna undervisningen, i alla dess aspekter och re- peaterat, tills det ur klarheten föds förtroende och, med förtroendet, handling. Övertygelse och handling är oskiljaktiga. Om handling inte följer på övertygelse, granska dina övertygelser, ak- cutera inte dig själv för bristande mod. Självförnekelse leder dig ingenstans. Utan klarhet och känslomässigt samtycke, vad har viljan för nytta?

F: Vad menar du med känslomässigt samtycke? Får jag inte handla mot mina önskningar?
M: Du kommer inte att agera mot dina önskningar. Klarhet är inte tillräckligt. Energi kommer från kärlek - du måste älska för att agera - oavsett vilken form och vilket objekt din kärlek har. Utan klarhet och kärlek kur-

ålder är destruktiv. Människor i krig är ofta fantastiskt modiga, men vad är det för något?

F: Jag ser klart och tydligt att allt jag vill ha är ett hus i en trädgård där jag kan leva i fred. Varför skulle jag inte uppfylla min önskan?
M: För all del, agera. Men glöm inte det oundvikliga, obehandlade. Utan regn kommer din trädgård inte att blomstra. Du behöver mod för äventyr.

F: Jag behöver tid för att samla mitt mod, pressa mig inte. Låt mig mogna för handling.
M: Hela tillvägagångssättet är fel. Försenad handling är övergiven handling. Det kan finnas andra möjligheter till andra åtgärder, men det nuvarande ögonblicket är förlorat - oåterkalleligt förlorat. Alla förberedelser är för framtiden - man kan inte förbereda sig för nuet.

F: Vad är det för fel med att förbereda sig för framtiden?
M: **Att** agera i nuet är inte särskilt hjälpsamt med dina förberedelser. Klarhet är nu, handling är nu. Att tänka på att vara redo hindrar handling. Och handling är verklighetens teststen.

F: Även när vi agerar utan övertygelse?
M: Man kan inte leva utan handling, och bakom varje handling finns det en rädsla eller en önskan. I slutändan bygger allt du gör på din övertygelse om att världen är verklig och oberoende av dig själv. Om du var övertygad om motsatsen skulle ditt beteende ha varit helt annorlunda.

F: Det är inget fel på min övertygelse, men mina handlingar är formade av omständigheterna.
M: Med andra ord är du övertygad om att dina omständigheter, den värld du lever i, är verkliga. Spåra världen till dess källa och du kommer att finna att innan världen fanns, var du och när världen inte längre finns, finns du kvar. Hitta ditt tidlösa väsen och ditt handlande kommer att vittna om det. Hittade du det?

F: Nej, det gjorde jag inte.
M: Vad har du mer att göra då? Det här är säkert den mest brådskande uppgiften. Du kan inte se dig själv som oberoende av allting om du inte släpper allting och förblir utan stöd och odefinierad. När du väl känner dig själv spelar det ingen roll vad du gör, men för att inse ditt oberoende måste du pröva det genom att släppa taget.

allt du var beroende av. Den förverkligade människan lever på en absolut nivå; hennes visdom, kärlek och mod är fullständiga, det finns inget relativt hos henne. Därför måste han bevisa sig själv genom tester som är strängare, genomgå prövningar som är mer krävande. Den som testar, den som testas och den som ställs inför testet finns alla inom sig. Det är ett inre drama som ingen kan vara part i.

Q: Korsfästelse, död och uppståndelse - vi är på bekant mark! Jag har läst, hört och talat om det i all oändlighet, men att göra det är jag oförmögen att göra.
M: Håll dig tyst, utan att bli störd, så kommer visdomen och kraften av sig själv. Du behöver inte längta efter dem. Vänta i tystnad i hjärta och sinne. Det är mycket lätt att vara tyst, men viljan är sällsynt. Ni människor vill bli supermänniskor över en natt. Stanna utan ambitioner, utan minsta önskan, utsatt, sårbar, oskyddad, osäker och ensam, helt öppen för och välkomnande av livet som det sker, utan den självisk övertygelsen att allt måste ge dig njutning eller vinst, materiellt eller så kallat andligt.

F: Jag svarar på det du säger, men jag förstår inte hur det går till.
M: Om du vet hur man gör det, gör du det inte. Överge alla försök, bara vara; sträva inte, kämpa inte, släpp allt stöd, håll fast vid den blinda känslan av att vara och borsta bort allt annat. Detta är tillräckligt.

F: Hur görs denna borstning? Ju mer jag borstar bort, desto mer kommer det upp till ytan.

M: Vägrar uppmärksamheten, låter saker och ting komma och gå. Önskemål och tankar är också saker. Strunta i dem. Sedan urminnes tider har stoftet från händelserna täckt ditt sinnes klara spegel, så att du bara kunde se minnen. Borsta bort dammet innan det hinner sätta sig. Detta kommer att blottlägga de gamla lagren tills ditt sinnes sanna natur upptäcks. Allt är mycket enkelt och jämförelsevis lätt; var uppriktig och tålmodig, det är allt. Dispassion, lösgörelse, frihet från begär och rädsla, från all självbekymmer, ren medvetenhet - fri från minnen och förväntningar - detta är det sinnestillstånd som upptäckten kan ske. När allt kommer omkring är befrielse inget annat än friheten att upptäcka.

96

Överge minnen och förväntningar

Frågeställare: Jag är född amerikan och under det senaste året har jag bott i en ashram i Madhya Pradesh och studerat yogan i alla dess aspekter. Vi hade en lärare vars guru, en lärjunge till den store Sivananda Saraswati, bor i Monghyr. Jag bodde också på Ramanashram. När jag var i Bombay genomgick jag en intensiv kurs i burmesisk meditation som leddes av en Goenka. Ändå har jag inte funnit frid. Jag har förbättrat min självkontroll och min dagliga disciplin, men det är allt. Jag kan inte säga exakt vad som orsakade vad. Jag besökte många heliga platser. Hur var och en av dem påverkade mig kan jag inte säga.
Maharaj: Förr eller senare kommer goda resultat. Fick du några instruktioner i Sri Ramanashram?

F: Ja, några engelsmän undervisade mig och även en indisk anhängare av *gnana yoga, som* bodde där permanent, gav mig lektioner.
M: Vad har du för planer?

F: Jag måste återvända till USA på grund av visumproblem. Jag vill slutföra min kandidatexamen, studera naturvård och göra det till mitt yrke.
M: Ett bra yrke, utan tvekan.

Fråga: Finns det någon fara med att följa yogans väg till varje pris? **M:** Är en tändsticka farlig när huset brinner? Sökandet efter verkligheten är det farligaste av alla företag eftersom det kommer att förstöra den värld du lever i. Men om ditt motiv är kärlek till sanningen och livet behöver du inte vara rädd.

F: Jag är rädd för mitt eget sinne. Det är så ostadigt!

M: I ditt sinnes spegel visas och försvinner bilder. Spegeln förblir. Lär dig att skilja det orörliga från det rörliga, det oföränderliga från det föränderliga, tills du inser att alla skillnader bara är ett skenbart faktum och att enheten är ett faktum. Denna grundläggande identitet - du kan kalla Gud, eller *Brahman*, eller matrisen *(Prakriti),* orden spelar ingen roll - är bara insikten om att allt är ett. När du väl kan säga med självförtroende som föds ur direkt erfarenhet: "Jag är världen, världen är jag själv", är du å ena sidan fri från begär och rädsla och å andra sidan blir du helt ansvarig för världen. Mänsklighetens meningslösa sorg blir din enda angelägenhet.

F: Så även en *gnani* har sina problem!

M: Ja, men de är inte längre hans egna skapelser. Hans lidande är inte förgiftat av en känsla av skuld. Det är inget fel med att lida för andras synder. Er kristendom bygger på detta.

Fråga: Är inte allt lidande självskapat?

M: Ja, så länge det finns ett separat jag som kan skapa det. I slutändan vet du att det inte finns någon synd, ingen skuld, ingen vedergällning, bara livet i dess oändliga omvandlingar. Med upplösningen av det per- sonala "jaget" försvinner det personliga lidandet. Det som återstår är medkänslans stora sorg, skräcken över den onödiga smärtan.

F: Finns det något som är onödigt i sammanhanget?

M: Ingenting är nödvändigt, ingenting är oundvikligt. Vanor och vanor förblindar och vilseleder. Medkännande medvetenhet läker och förlöser. Det finns inget vi kan göra, vi kan bara låta saker och ting hända enligt sin natur.

F: Förespråkar du fullständig passivitet?

M: Klarhet och välgörenhet är handling. Kärlek är inte lat och klarhet är en handling. Du behöver inte oroa dig för handling, ta hand om ditt sinne och hjärta. Dumhet och självishet är det enda onda.

Fråga: Vad är bättre - att upprepa Guds namn eller att meditera? **M:** Upprepning stabiliserar andningen. Med djup och lugn andning kommer vitaliteten att förbättras, vilket kommer att påverka hjärnan och hjälpa sinnet att växa rent och stabilt och vara redo för meditation. Utan vitalitet kan inte mycket göras, därav vikten av att skydda och öka den. Hållning och andning är en del av

Yoga, för kroppen måste vara frisk och väl kontrollerad, men alltför mycket koncentration på kroppen motverkar sitt eget syfte, för det är sinnet som är det primära i början. När sinnet har fått vila och inte längre stör det inre rummet *(chidakash)* får kroppen en ny betydelse och dess trans- formation blir både nödvändig och möjlig.

Fråga: Jag har vandrat runt i hela Indien, träffat många guruer och lärt mig flera olika yogor i dussin. Är det okej att smaka på allt?
M: Nej, detta är bara en introduktion. Du kommer att träffa en man som kommer att hjälpa dig att hitta din egen väg.

Fråga: Jag känner att den guru jag själv väljer inte kan vara min verkliga guru. För att vara verklig måste han komma oväntat och vara oemotståndlig.
M: Det är bäst att inte föregripa. Det är ditt sätt att reagera som är avgörande.

F: Är jag herre över mina svar?
M: Diskriminering och lidelsefrihet som praktiseras nu kommer att ge sina frukter vid rätt tidpunkt. Om rötterna är friska och välbevattnade kommer frukterna garanterat att bli söta. Var ren, var uppmärksam, håll dig redo.

Fråga: Är det någon mening med stränghet och botgöring?
M: Att möta livets alla växlingar är en tillräcklig botgöring! Du behöver inte hitta på problem. Att glatt möta allt som livet ger dig är all den stränghet du behöver.

F: Hur är det med uppoffringar?
M: Dela gärna och villigt med dig av allt du har till den som behöver det.
- uppfinner inte självförvållade grymheter.

Fråga: Vad är självöverlämning?
M: Acceptera det som kommer.

F: Jag känner att jag är för svag för att stå på egna ben. Jag behöver det heliga sällskapet av en guru och goda människor. Jämlikhet är bortom min förmåga. Att acceptera det som kommer som det kommer skrämmer mig. Jag tänker med fasa på min återkomst till USA.
M: Gå tillbaka och utnyttja dina möjligheter på bästa sätt. Skaffa dig en kandidatexamen först. Du kan alltid återvända till Indien för dina naturvetenskapliga studier.

F: Jag är väl medveten om möjligheterna i USA. Det är ensamheten som skrämmer mig.
M: Du har alltid sällskap av ditt eget jag - du behöver inte känna dig ensam. Om du är avskilt från det kommer du att känna dig ensam till och med i Indien. All lycka kommer från att tillfredsställa jaget. Gör det till lags, efter att ha återvänt till staterna, gör ingenting som kan vara ovärdigt den härliga verkligheten i ditt hjärta och du kommer att bli lycklig och förbli lycklig. Men du måste söka självet och, när du har hittat det, stanna hos det.

F: Kommer det att vara till någon nytta att tävla i ensamhet?
M: Det beror på ditt temperament. Du kan arbeta med andra och för andra, vara alert och vänlig och växa mer än om du arbetar ensam, vilket kan göra dig tråkig eller lämna dig i händerna på ditt sinnes oändliga prat. Inbilla dig inte att du kan förändras genom ansträngning. Våld, till och med vänt mot dig själv, som i stränghet och botgöring, kommer att förbli fruktlöst.

F: Finns det inget sätt att avgöra vem som är realiserad och vem som inte är det?
M: Ditt enda bevis finns i dig själv. Om du upptäcker att du förvandlas till guld är det ett tecken på att du har rört vid de vises sten. Stanna hos personen och se vad som händer med dig. Fråga inte andra. Deras man kanske inte är din guru. En guru kan vara univer- sal i sitt väsen, men inte i sina uttryck. Han kan verka arg eller girig eller orolig för sin ashram eller sin familj, och du kan vilseledas av utseendet, medan andra inte gör det.

F: Har jag inte rätt att förvänta mig en allsidig perfektion, både inre och yttre?
M: Inre - ja. Men den yttre fulländningen beror på omständigheterna, på kroppens tillstånd, personligt och socialt, och andra otaliga faktorer.

F: Jag fick höra att jag skulle hitta en *gnani för* att av honom lära mig konsten att uppnå *gnana* och nu får jag höra att hela tillvägagångssättet är falskt, att jag inte kan hitta en *gnani och att gnana* inte heller kan uppnås med lämpliga medel. Allt är så förvirrande!
M: Det beror på att du helt missförstår verkligheten. Ditt sinne är genomsyrad av vanor att utvärdera och förvärva.

och inte vill erkänna att det ojämförbara och ouppnåeliga väntar tidlöst i ditt eget hjärta på att bli erkänt. Allt du behöver göra är att överge alla minnen och förväntningar. Håll dig bara redo i total nakenhet och ingenting.

F: Vem ska överge det?
M: Gud kommer att göra det. Se bara behovet av att bli övergiven. Gör inget motstånd, håll inte fast vid den person som du tror att du är. Eftersom du föreställer dig själv som en person tar du också *gnanen som* en person, bara något annorlunda, bättre informerad och mäktigare. Du kan säga att han är evigt medveten och lycklig, men det är långt ifrån att uttrycka hela sanningen. Lita inte på definitioner och beskrivningar - de är grovt vilseledande.

F: Om jag inte får veta vad jag ska göra och hur jag ska göra det känner jag mig vilsen.
M: För all del, känn dig vilse! Så länge du känner dig kompetent och självsäker är verkligheten utom räckhåll för dig. Om du inte accepterar det inre äventyret som ett sätt att leva, kommer upptäckterna inte att komma till dig.

F: Upptäckt av vad?
M: Från ditt centrum, som är fritt från alla riktningar, alla medel och mål.

F: Vara allt, veta allt, ha allt?
M: Var ingenting, vet ingenting, har ingenting. Detta är det enda liv som är värt att leva, den enda lycka som är värd att ha.

F: Jag kan erkänna att målet är bortom min fattningsförmåga. Låt mig åtminstone få veta hur det ska gå till.
M: Du måste hitta din egen väg. Om du inte hittar den själv är det inte din egen väg och den leder dig ingenstans. Lev uppriktigt din sanning så som du har funnit den - handla utifrån det lilla du har förstått. Det är allvaret som kommer att ta dig igenom, inte smarthet - din egen eller någon annans .

F: Jag är rädd för misstag. Jag har provat så många saker - men det blev inget av dem.
M: Du gav för lite av dig själv, du var bara nyfiken, inte seriös.

F: Jag vet inte bättre.
M: Det vet du i alla fall. Att veta att de är superfina ger inget värde åt dina erfarenheter, glöm dem så fort som möjligt.

de är över. Lev ett rent, osjälviskt liv, det är allt.

F: Är moral så viktigt?
M: Var inte otrogen, gör inte illa - är det inte viktigt? Framför allt behöver du inre frid - vilket kräver harmoni mellan det inre och det yttre. Gör det du tror på och tro på det du gör. Allt annat är slöseri med energi och tid.

97

Sinnet och världen är inte åtskilda

Frågeställare: Jag ser här bilder på flera helgon och jag har fått veta att de är dina andliga förfäder. Vilka är de och hur började det hela?
Maharaj: Vi kallas kollektivt för de "nio mästarna". Legenden säger att vår första lärare var Rishi Dattatreya, den stora inkarnationen av treenigheten *Brahma*, *Vishnu* och *Shiva*. Även de "nio mästarna" (Navnath) är mytologiska.

Fråga: Vad är det speciella med deras undervisning?
M: Dess enkelhet, både i teori och praktik.

F: Hur blir man Navnath? Genom initiering eller genom överlåtelse?
M: Ingendera. De nio mästarnas tradition, Navnath Parampara, är som en flod - den rinner ut i verklighetens hav och den som går in i den bärs med.

Fråga: Innebär det att en levande mästare som tillhör samma tradition måste acceptera den?
M: De som utövar *sadhana* genom att fokusera sitt sinne på "jag är" kan känna sig besläktade med andra som har följt samma *sadhana* och lyckats. De kan besluta att verbalisera sin känsla av släktskap genom att kalla sig Navnaths. Det ger dem glädjen att tillhöra en etablerad tradition.

F: Har de på något sätt nytta av att ansluta sig?
M: *Satsangcirkeln*, "de heligas sällskap", växer i antal med tiden.

F: Får de därigenom tillgång till en källa till makt och nåd som de annars skulle ha varit utestängda från?
M: Kraft och nåd är till för alla och för alla som ber om det. Att ge sig själv ett särskilt namn hjälper inte. Kalla dig själv för vilket namn som helst.
- Så länge du är intensivt uppmärksam på dig själv kommer de ackumulerade hindren för självkännedom att sopas bort.

F: Om jag gillar din undervisning och accepterar din vägledning, kan jag då kalla mig Navnath?
M: Snälla ditt ordberoende sinne! Namnet kommer inte att förändra dig. I bästa fall kan det påminna dig om att uppföra dig. Det finns en succession av guruer och deras lärjungar, som i sin tur utbildar fler lärjungar och på så sätt upprätthålls linjen. Men traditionens kontinuitet är informell och frivillig. Det är som ett familjenamn, men här är familjen andlig.

Fråga: Måste man förverkliga sig för att gå med i Sampradaya?
M: Navnath Sampradaya är bara en tradition, ett sätt att undervisa och praktisera. !t betecknar inte en medvetandenivå. Om du accepterar en Navnath Sampradaya-lärare som din guru ansluter du dig till hans Sampradaya. Vanligtvis får du ett tecken på hans nåd - en blick, en beröring eller ett ord, ibland en livlig dröm eller ett starkt minne. Ibland är det enda tecknet på nåd en betydande och snabb förändring av karaktär och beteende.

F: Jag känner dig sedan några år tillbaka och träffar dig regelbundet. Tanken på dig är aldrig långt borta från mitt sinne. Gör det att jag blir medlem i din Sampradaya?
M: Din tillhörighet är en fråga om din egen känsla och övertygelse.

ning. Allt är trots allt verbalt och formellt. I verkligheten finns det varken guru eller lärjunge, varken teori eller praktik, varken okunnighet eller insikt. Allt beror på vad du tar dig själv för att vara. Lär känna dig själv på rätt sätt. Det finns inget substitut för självkännedom.

F: Vad har jag för bevis för att jag känner mig själv rätt?
M: Du behöver inga bevis. Upplevelsen är unik och omöjlig att ta till sig. Den kommer plötsligt att gå upp för dig när hindren i viss mån har avlägsnats. Det är som ett fransigt rep som knäpper. Din uppgift är att arbeta med trådarna. Det kommer garanterat att gå sönder. Det kan fördröjas, men inte förhindras.

F: Jag är förvirrad över att du förnekar kausalitet. Betyder det att ingen är ansvarig för världen som den är?
M: Du tänker på ansvar. Du tror att det måste finnas något eller någon som är ensam ansvarig för allt som händer. Det finns en motsägelse mellan ett universum med många olika orsaker och en enda orsak. Antingen det ena eller det andra måste vara falskt. Eller båda. Som jag ser det är allt detta dagdrömmar. Det finns ingen verklighet i idéer. Faktum är att utan dig hade varken universum eller dess orsak kunnat uppstå utan dig.

Fråga: Jag kan inte avgöra om jag är universums skapelse eller skapare.
M: "Jag är" är ett ständigt närvarande faktum, medan "jag är skapad" är en idé. Varken Gud eller universum har kommit för att berätta för dig att de har skapat dig. Sinnet som är besatt av idén om kausalitet uppfinner skapelsen och undrar sedan "vem är skaparen?". Själva sinnet är skaparen. Inte ens detta är helt sant, för det skapade och dess skapare är ett. Sinnet och världen är inte åtskilda. Förstå att det du tror är världen är ditt eget sinne.

Fråga: Finns det en värld bortom eller utanför sinnet??
M: Allt rum och all tid finns i sinnet. Var kommer du att hitta en superamental värld? Det finns många nivåer av sinnet och var och en projicerar sin egen version, men alla finns i sinnet och skapas av sinnet.

Fråga: Hur förhåller du dig till synden? Hur ser du på en syndare, någon som bryter mot lagen, inre eller yttre? Vill du att han

att ändra sig eller tycker du bara synd om honom? Eller är du likgiltig för honom på grund av hans synder?

M: Jag känner varken synd eller syndare. Din distinktion och värdering binder mig inte. Alla beter sig enligt sin natur. Det kan inte hjälpas och behöver inte heller beklagas.

Q: Andra lider.

M: Livet lever på livet. I naturen är processen obligatorisk, i samhället borde den vara frivillig. Det kan inte finnas något liv utan offer. En syndare vägrar att offra sig och bjuder in till döden. Detta är som det är och ger ingen anledning till fördömande eller medlidande.

F: Du känner väl åtminstone medlidande när du ser en människa som är genomsyrad av synd.

M: Ja, jag känner att jag är den mannen och att hans synder är mina synder.

F: Just det, och vad händer sedan?

M: Genom att jag blir ett med honom blir han ett med mig. Det är ingen medveten process, det sker helt av sig självt. Ingen av oss kan hjälpa det. Det som behöver förändras kommer ändå att förändras; det räcker att känna sig själv som man är, här och nu. Intensivt och metodiskt undersökande av sitt sinne är yoga.

F: Hur är det med ödeskedjorna som skapats av synden?

M: När okunskapen, syndens moder, försvinner, upphör ödet, tvånget att synda igen.

F: Det finns återbäringar att göra.

M: I och med att okunskapen tar slut kommer allt att ta slut. Saker och ting ses då som de är, och de är bra.

F: Om en syndare, en lagbrytare, kommer till dig och ber om din nåd, vad kommer du då att svara?

M: Han kommer att få det han ber om.

F: Trots att han var en mycket dålig människa?

M: Jag känner inga dåliga människor, jag känner bara mig själv. Jag ser varken helgon eller syndare, bara levande varelser. Jag delar inte ut nåd. Det finns inget jag kan ge eller förneka som ni inte redan har i lika stor utsträckning. Var bara medveten om dina rikedomar och använd dem fullt ut. Så länge du tror att du behöver min nåd kommer du att stå vid min dörr och tigga om den.

Min bön om nåd från dig skulle vara lika meningslös!
Vi är inte åtskilda, det verkliga är gemensamt.

F: En mamma kommer till dig med en berättelse om sina olyckor. Hennes enda son har börjat med droger och sex och det går allt sämre för honom. Hon ber om din nåd. Vad skall du svara?
M: Förmodligen kommer jag att höra mig själv säga till henne att allt kommer att bli bra.

F: Är det allt?
M: Det är allt. Vad mer förväntar du dig?

F: Men kommer kvinnans son att förändras?
M: Han kanske eller kanske inte.

Fråga: De människor som samlas runt dig och som känner dig sedan många år tillbaka hävdar att när du säger "Det kommer att ordna sig" så händer det i varierande grad som du säger.
M: Man kan lika gärna säga att det är moderns hjärta som räddade barnet. För allting finns det otaliga orsaker.

Fråga: Jag har hört att den som inte vill ha något för sig själv är den mäktigaste. Hela universum står till hans förfogande.
M: Om du tror det, agera på det. Överge alla personliga önskningar och använd den kraft som du på så sätt har sparat för att förändra världen!

Fråga: Alla Buddhor och Rishis har inte lyckats förändra världen.
M: Världen ger inte efter för att förändras. Den är till sin natur smärtsam och övergående. Se den som den är och avlägsna dig själv från all avlängtan och rädsla. När världen inte håller och binder dig blir den en boning av glädje och skönhet. Du kan vara lycklig i världen endast när du är fri från den.

F: Vad är rätt och vad är fel?
M: Generellt sett är det som orsakar lidande fel och det som förflyttar det rätt. Kroppen och sinnet är begränsade och därför sårbara; de behöver skydd, vilket ger upphov till rädsla. Så länge du identifierar dig med dem är du dömd att lida; inse ditt oberoende och förbli lycklig. Jag säger er att detta är lyckans hemlighet. Att tro att du är beroende av saker och människor för att bli lycklig beror på okunnighet om din sanna na- ture; att veta att du inte behöver något för att vara lycklig, förutom självkännedom, är visdom.

Fråga: Vad kommer först, vara eller vilja?
M: När du är uppkommen i medvetandet uppstår idéer om vad du är i ditt sinne, liksom vad du borde vara. Detta ger upphov till önskan och handling och processen att bli börjar. Att bli har tydligen ingen början och inget slut, för den börjar om varje ögonblick. Med upphörande av fantasi och avkall upphör tillblivelsen och det som är detta eller det som är detta eller det smälter samman till rent varande, som inte kan beskrivas, utan bara upplevas.

Världen verkar så överväldigande verklig för dig eftersom du tänker på den hela tiden; om du slutar tänka på den kommer den att upplösas i en tunn dimma. Du behöver inte glömma; när begär och rädsla upphör, upphör också slaveriet. Det är det känslomässiga engagemanget, mönstret av tycke och smak som vi kallar karaktär och temperament, som skapar bundenheten.

Fråga: Utan önskan och rädsla, vad finns det för motiv för handling?
M: Inga, om du inte anser att kärlek till livet, rättfärdighet och skönhet är motiv nog.

Var inte rädd för frihet från begär och rädsla. Den gör det möjligt för dig att leva ett liv som skiljer sig så mycket från allt du känner till, som är så mycket mer spännande och intressant att du verkligen vinner allt genom att förlora allt.

Fråga: Eftersom du räknar din andliga härstamning från Rishi Datta- treya, har vi rätt att tro att du och alla dina föregångare är reinkarnationer av Rishi?
M: Du kan tro på vad du vill och om du agerar utifrån din tro kommer du att få frukterna av den, men för mig har det ingen betydelse. Jag är vad jag är och det räcker för mig. Jag har ingen önskan att identifiera mig med någon, hur berömd han än är. Jag känner inte heller ett behov av att ta myter för verkligheten. Jag är bara intresserad av okunnighet och av att bli fri från okunnighet. En gurus rätta roll är att skingra okunskapen i sina lärjungars hjärtan och sinnen. När lärjungen väl har förstått är det upp till honom att bekräfta åtgärderna. Ingen kan agera för någon annan. Och om han inte agerar på rätt sätt betyder det bara att han inte har förstått och att guruns arbete inte är avslutat.

F: Det måste också finnas hopplösa fall?
M: Ingen är hopplös. Hinder kan övervinnas. Det som livet inte kan laga kommer döden att avsluta, men gurun kan inte misslyckas.

F: Vad ger dig denna trygghet?
M: Guru och människans inre verklighet är verkligen ett och arbetar tillsammans mot samma mål - förlossningen och frälsningen av sinnet. De kan inte misslyckas. De bygger sina broar av just de stenar som hindrar dem. Medvetandet är inte hela tillvaron - det finns andra nivåer på vilka människan är mycket mer samarbetsvillig. Guru är hemma på alla nivåer och hans energi och tålamod är outtömliga.

Fråga: Du säger hela tiden till mig att jag drömmer och att det är hög tid att jag vaknar. Hur kommer det sig att Maharaj, som har kommit till mig i mina drömmar, inte har lyckats väcka mig? Han fortsätter att uppmana och påminna mig, men drömmen fortsätter.
M: Det beror på att du inte riktigt har förstått att du drömmer. Detta är kärnan i slaveriet - att blanda ihop det verkliga med det overkliga. I ditt nuvarande tillstånd är det bara känslan "jag är" som hänvisar till verkligheten; "vad" och "hur jag är" är illusioner som påtvingats av ödet eller en tillfällighet.

F: När började drömmen?
M: Det verkar vara utan början, men i själva verket är det först nu. Från ögonblick till ögonblick förnyar du den. När du väl har sett att du drömmer ska du vakna upp. Men du ser det inte, för du vill att drömmen ska fortsätta. En dag kommer det att komma en dag då du längtar efter att drömmen ska upphöra, av hela ditt hjärta och din själ, och du är villig att betala vilket pris som helst; priset kommer att vara lidelsefrihet och avståndstagande, förlusten av intresset för drömmen själv.

F: Jag är så hjälplös. Så länge drömmen om existens varar vill jag att den ska fortsätta. Så länge jag vill att den ska fortsätta kommer den att bestå.
M: Det är inte oundvikligt att vilja att det ska fortsätta. Se klart ditt tillstånd, just din klarhet kommer att frigöra dig.

F: Så länge jag är med dig verkar allt du säger ganska självklart, men så fort jag är borta från dig springer jag omkring rastlöst och oroligt.
M: Du behöver inte hålla dig borta från mig, åtminstone inte i ditt sinne. Men ditt sinne är ute efter världens välfärd!

Q: Världen är full av problem, inte konstigt att mitt sinne också är fullt av problem.

dem.

M: Har det någonsin funnits en värld utan problem? Din existens som person är beroende av våld mot andra. Själva din kropp är ett slagfält av döda och döende. Existens innebär våld.

F: Som kropp - ja. Som människa - definitivt inte. För mänskligheten är icke-våld livets lag och våld dödens lag.

M: Det finns lite icke-våld i naturen.

Fråga: Gud och naturen är inte mänskliga och behöver inte vara mänskliga. Jag är bara intresserad av människan. För att vara mänsklig måste jag vara absolut kompas- sionär.

M: Inser du att du måste vara våldsam så länge du har ett jag att försvara?

Q: Det gör jag. För att vara verkligt mänsklig måste jag vara självlös. Så länge jag är självisk är jag undermänniska, endast en humanoid.

M: Så vi är alla undermänniskor och bara några få är mänskliga. Få eller många, det är återigen "klarhet och välgörenhet" som gör oss mänskliga. De undermänskliga - "humanoiderna" - domineras av *tamas* och *rajas* och människorna av *sattva*. Klarhet och välgörenhet är *sattva* eftersom det påverkar sinne och handling. Men det verkliga ligger bortom *sattva*. Sedan jag har känt dig verkar du alltid vara ute efter att hjälpa världen. Hur mycket har du hjälpt?

F: Inte ett dugg. Varken världen eller jag har förändrats, men världen lider och jag lider tillsammans med den. Att kämpa mot suf- fering är en naturlig reaktion. Och vad är civilisation och kultur, filosofi och religion annat än en revolt mot lidandet. Ondskan och slutet på ondskan - är det inte din egen huvudsyssla? Du kan kalla det okunnighet - det kommer till samma sak.

M: Tja, ord spelar ingen roll, och det spelar heller ingen roll i vilken form du befinner dig just nu. Namn och former förändras oavbrutet. Känn dig själv som det oföränderliga vittnet till det föränderliga sinnet. Det räcker.

98

Frihet från självidentifikation

Maharaj: Kan du sitta på golvet? Behöver du en kudde? Har du några frågor att ställa? Inte för att du behöver fråga, du kan lika gärna vara tyst. Att vara, bara *vara,* är viktigt. Du behöver inte fråga något och inte heller göra något. Ett sådant uppenbart lat sätt att tillbringa tiden är mycket uppskattat i Indien. Det betyder att du för tillfället är fri från besattheten av "vad som kommer härnäst". När man inte har bråttom och sinnet är fritt från oro blir det tyst och i tystnaden kan man höra något som vanligtvis är för fint och subtilt för att uppfattas. Sinnet måste vara öppet och tyst för att kunna se. Vad vi försöker göra här är att föra våra sinnen in i det rätta tillståndet för att förstå vad som är verkligt.

Frågeställare: Hur lär vi oss att sluta oroa oss?
M: Du behöver inte oroa dig för dina bekymmer. *Var* bara du själv. Försök inte att vara tyst, gör inte "vara tyst" till en uppgift som ska utföras. Var inte rastlös över att "vara tyst", olycklig över att "vara lycklig". Var bara medveten om att du är och förbli medveten - säg inte: "Ja, det är jag, vad händer nu?". Det finns inget "nästa" i "jag är". Det är ett tillstånd utan tid.

Fråga: Om det är ett tidlöst tillstånd kommer det att hävda sig hur som helst.
M: Du är vad du är, tidlöst, men vad har du för nytta av det om du inte vet det och agerar utifrån det? Din tiggarskål må vara av rent guld, men så länge du inte vet det är du en fattiglapp. Du måste känna ditt inre värde och lita på det och uttrycka det i det dagliga offret av begär och rädsla.

Fråga: Om jag känner mig själv, ska jag då inte ha begär och rädsla?
M: Under en tid kan de mentala vanorna kvarstå trots att

nya visioner, vanan att längta efter det kända förflutna och frukta den okända framtiden. När du vet att dessa är enbart sinnesintryck kan du gå bortom dem. Så länge du har alla slags idéer om dig själv känner du dig själv genom dimman av dessa idéer; för att känna dig själv som du är måste du ge upp alla idéer. Du kan inte föreställa dig smaken av rent vatten, du kan bara upptäcka den genom att överge alla smaksättare.

Så länge du är intresserad av ditt nuvarande sätt att leva kommer du inte att överge det. Upptäckten kan inte komma så länge du håller fast vid det välbekanta. Det är först när du till fullo inser den enorma sorgen i ditt liv och gör uppror mot den som en utväg kan hittas.

F: Jag kan nu se att hemligheten bakom Indiens eviga liv ligger i dessa existensdimensioner, som Indien alltid har varit förvaltare av.

M: Det är en öppen hemlighet och det fanns alltid människor som var villiga och redo att dela med sig av den. Lärare - det finns många, orädda elever - väldigt få.

F: Jag är villig att lära mig.

M: Det räcker inte att lära sig ord. Du kanske kan teorin, men utan den faktiska erfarenheten av dig själv som det opersonliga och okvalificerade centret för varande, kärlek och lycka, är enbart verbal kunskap steril.

F: Vad ska jag då göra?

M: Försök att *vara,* bara *vara.* Det viktiga ordet är "försöka". Avsätt tillräckligt med tid varje dag för att sitta tyst och försöka, bara försöka, att gå bortom personligheten, med dess beroenden och besatthet. Fråga inte hur, det går inte att förklara. Du fortsätter bara att försöka tills du lyckas. Om du är uthållig kan det inte bli något misslyckande. Det som är ytterst viktigt är uppriktighet, allvar; du måste återigen alla ha haft överflöd av att vara den person du är, och nu se det brådskande behovet av att bli fri från denna onödiga självidentifikation med ett knippe minnen och vanor. Detta ständiga motstånd mot det onödiga är hemligheten bakom framgång.

När allt kommer omkring är du vad du är varje ögonblick i ditt liv, men du är aldrig medveten om det, utom kanske när du vaknar upp ur sömnen. Allt du behöver är att vara medveten om att du är, inte som ett verbalt uttalande, utan som ett ständigt närvarande faktum. Den medvetna-

att du *är* kommer att öppna dina ögon för vad du är. Allt är mycket enkelt. Först och främst ska du upprätta en ständig kontakt med dig själv, vara med dig själv hela tiden. Till självmedvetenheten flödar alla bles- singar. Börja som ett centrum för observation, medveten kännedom, och växa till ett centrum för kärlek i handling. "Jag är" är ett litet frö som kommer att växa till ett mäktigt träd - helt naturligt, utan minsta ansträngning.

F: Jag ser så mycket ondska i mig själv. Får jag inte ändra på det?

M: Ondskan är skuggan av ouppmärksamhet. I ljuset av självmedvetenhet kommer den att vissna och falla bort.

Allt beroende av andra är meningslöst, för det som andra kan ge tar andra ifrån oss. Endast det som är ditt eget från början kommer att vara ditt eget i slutändan. Acceptera ingen annan vägledning än den som kommer inifrån, och till och med då ska du sålla bort alla minnen, för de kommer att vilseleda dig. Även om du är helt okunnig om vägar och medel, håll tyst och titta inåt; vägledning kommer garanterat att komma. Du lämnas aldrig utan att veta vad ditt nästa steg bör vara. Problemet är att du kanske undviker det. Guru finns där för att ge dig mod på grund av sin erfarenhet och framgång. Men endast det som du avslöjar genom din egen medvetenhet, din egen ansträngning, kommer att vara till permanent nytta för dig.

Kom ihåg att ingenting som du uppfattar är ditt eget. Ingenting av värde kan komma till dig utifrån; det är bara din egen känsla och förståelse som är relevant och avslöjande. Ord, hörda eller lästa, skapar bara bilder i ditt sinne, men du är inte en mental bild. Du är kraften i uppfattningen och handlingen bakom och bortom bilden.

Fråga: Du verkar råda mig att vara självcentrerad till den grad att jag blir egoist. Får jag inte ge efter även när det gäller mitt intresse för andra människor?

M: Ditt intresse för andra är egoistiskt, självupptagen och självorienterad. Du är inte intresserad av andra som personer, utan endast i den mån de berikar eller förädlar din egen bild av dig själv. Och det ultimata i egoism är att bara bry sig om att skydda, bevara och föröka sin egen kropp. Med kropp menar jag allt som är relaterat till ditt namn och din form - din familj, stam, land, ras osv. Att vara fäst vid sitt namn och sin form är självishet. En människa som vet att hon varken är kropp eller sinne kan inte vara självisk, för hon har inget att vara självisk för.

Eller, kan man säga, han är lika "självisk" när det gäller alla han möter; allas välfärd är hans egen. Känslan "Jag är världen, världen är jag själv" blir helt naturlig; när den väl är etablerad finns det helt enkelt ingen möjlighet att vara självisk. Att vara självisk innebär att åtrå, förvärva, ackumulera för en del av en helhet.

F: Man kan vara rik och ha många ägodelar genom arv, giftermål eller bara tur.
M: Om du inte håller fast vid den kommer den att tas ifrån dig.

F: Kan du i ditt nuvarande tillstånd älska en annan person som en egen person?
M: Jag är den andra personen, den andra personen är jag själv; i namn och form är vi olika, men det finns ingen separation. Vid roten av vårt väsen är vi ett.

Fråga: Är det inte så när det finns kärlek mellan människor?
M: Det är det, men de är inte medvetna om det. De känner attraktionen, men vet inte varför.

F: Varför är kärleken selektiv?
M: Kärleken är inte selektiv, begäret är selektivt. I kärleken finns inga främlingar. När själviskhetens centrum inte längre finns upphör alla begär efter njutning och rädsla för smärta; man är inte längre intresserad av att vara lycklig; bortom lyckan finns ren inten- sitet, outtömlig energi, extasen av att ge från en evig källa.

F: Måste jag inte börja med att själv lösa problemet med rätt och fel?
M: Det som är trevligt är bra och det som är smärtsamt är dåligt.

Q: Ja, det är så det är med oss vanliga människor. Men hur är det med er, på enhetens nivå? Vad är bra och vad är dåligt för er?
M: Det som ökar lidandet är dåligt och det som tar bort det är bra.

F: Så du förnekar godheten i själva lidandet. Det finns religioner där lidande anses vara gott och ädelt.
M: *Karma*, eller ödet, är ett uttryck för en välgörande lag: den

en universell trend mot balans, harmoni och enhet. I varje ögonblick är det som händer nu till det bästa. Det kan förefalla smärtsamt och fult, ett lidande bittert och meningslöst, men med tanke på det förflutna och framtiden är det för det bästa, som den enda vägen ut ur en katastrofal situation.

F: Lider man bara för sina egna synder?
M: Man lider tillsammans med det man tror att man är. Om man känner sig ett med mänskligheten lider man med mänskligheten.

Fråga: Och eftersom du hävdar att du är ett med universum finns det ingen gräns i tid eller rum för ditt lidande!
M: Att vara är att lida. Ju snävare min självidentifikation är, desto mer akut blir lidandet som orsakas av begär och rädsla.

Fråga: Kristendomen accepterar lidande som renande och förädlande, medan hinduismen ser på det med avsmak.
M: Kristendomen är ett sätt att sätta ihop ord och hin- duismen är ett annat. Det verkliga är, bakom och bortom orden, kommunicerbart, direkt upplevt, explosivt i sin effekt på sinnet. Det är lätt att få det när man inte vill ha något annat. Det icke-reella skapas av fantasin och upprätthålls av begäret.

Fråga: Kan det inte finnas något lidande som är nödvändigt och bra?
M: Smärta som orsakas av en olyckshändelse är oundviklig och övergående; smärta som orsakas av befrielse och som tillfogas även med de bästa av avsikter är elak och grym.

F: Du skulle inte bestraffa brott?
M: Straff är bara legaliserad brottslighet. I ett samhälle som bygger på förebyggande åtgärder snarare än vedergällning skulle det finnas mycket lite brottslighet. De få undantagen kommer att behandlas medicinskt, som om de vore sinnesförvirrade och kroppslösa.

F: Du verkar inte ha någon större användning för religion.
M: Vad är religion? Ett moln på himlen. Jag bor i himlen, inte i molnen, som är så många ord som hålls ihop. Ta bort ordspråket och vad återstår? Sanningen återstår. Mitt hem finns i det oföränderliga, som verkar vara ett tillstånd av ständig rekonciliation och integration av motsatser. Människor kommer hit för att lära sig om den faktiska existensen av ett sådant tillstånd, om hindren för dess uppkomst och, när det väl har uppfattats, om konsten att stabilisera det i kon-

så att det inte uppstår någon konflikt mellan förståelse och liv. Själva tillståndet är bortom sinnet och behöver inte läras in. Sinnet kan bara fokusera på hindren; att se ett hinder som ett hinder är effektivt, eftersom det är sinnet som agerar på sinnet. Börja från början: ge uppmärksamhet åt det faktum att du *är*. Du kan inte vid något tillfälle säga "jag var inte" allt du kan säga: "jag minns inte". Du vet hur opålitligt minnet är. Acceptera att du, uppslukad av små personliga angelägenheter, har glömt vad du är; försök att återskapa det förlorade minnet genom att eliminera det kända. Man kan inte berätta vad som kommer att hända, och det är inte heller önskvärt; förväntan kommer att skapa illusioner. I det inre sökandet är det oväntade oundvikligt; upptäckten är alltid bortom all fantasi. Precis som ett ofött barn inte kan känna till livet efter födseln, eftersom det inte har något i sitt sinne som kan ge en giltig bild, så är sinnet oförmöget att tänka på det verkliga i termer av det overkliga, utom genom negation: "Inte detta, inte det". Att acceptera det overkliga som verkligt är hindret; att se det falska som falskt och överge det falska gör att verkligheten uppstår. Tillstånden av fullständig klarhet, enorm kärlek, fullständig oräddhet; detta är för närvarande bara ord, konturer utan färg, antydningar om vad som kan bli. Du är som en blind man som förväntar sig att se som ett resultat av en operation.

- förutsatt att du inte undviker operationen! Det spelar ingen roll i vilket tillstånd jag befinner mig i ord. Det finns inte heller något beroende av ord. Endast fakta spelar roll.

Fråga: Det kan inte finnas någon religion utan ord.

M: Inspelade religioner är bara en massa ordbajs. Religioner visar sitt sanna ansikte i handling, i tyst handling. För att veta vad en människa tror, titta på hur hon agerar. För de flesta människor är det att tjäna sina kroppar och sitt sinne deras religion. De kan ha religiösa idéer, men de handlar inte efter dem. De leker med dem, de är ofta mycket förtjusta i dem, men de handlar inte efter dem.

F: Ord behövs för att kommunicera.

M: För informationsutbyte - ja. Men verklig kommunikation mellan människor är inte verbal. För att upprätta och upprätthålla en relation krävs en kärleksfull medvetenhet som tar sig uttryck i direkta handlingar. Det är inte vad du säger utan vad du gör som räknas. Ord skapas av sinnet och är meningsfulla endast på sinnets nivå. Ordet "bröd": du kan varken äta eller leva.

Den förmedlar bara en idé. Den får sin mening först när den äts. På samma sätt talar jag om för er att det normala tillståndet inte är verbalt. Jag kan säga att det är klok kärlek som uttrycks i handling, men dessa ord förmedlar föga, om du inte upplever dem i sin fullhet och skönhet.

Orden har en begränsad användbarhet, men vi sätter inga gränser för dem och för oss själva till katastrofens rand. Våra ädla idéer balanseras fint av odugliga handlingar. Vi talar om Gud, sanning och kärlek, men i stället för direkta erfarenheter har vi definitioner. I stället för att utvidga och fördjupa handlingarna mejslar vi våra definitioner. Och vi inbillar oss att vi vet vad vi kan definiera!

F: Hur kan man förmedla en erfarenhet annat än genom ord?

M: Erfarenheter kan inte förmedlas med ord. Den kommer med handling. En man som är intensiv i sin erfarenhet kommer att utstråla självförtroende och mod. Andra kommer också att agera och få erfarenheter som föds ur handling. Verbal undervisning har sin nytta, den förbereder sinnet för att tömma sig på sina ansamlingar.

En nivå av mental mognad uppnås när inget yttre har något värde och hjärtat är redo att avstå från allt. Då har det verkliga en chans och den griper den. Eventuella fördröjningar orsakas av att sinnet är ovilligt att se eller förkasta.

F: Är vi så totalt ensamma?

M: Nej, det gör vi inte. De som har kan ge. Och sådana givare är många. Världen själv är en yttersta gåva som upprätthålls genom kärleksfulla offer. Men de rätta mottagarna, kloka och ödmjuka, är så få. "Be och du skall få" är den eviga lagen. Så många ord har ni lärt er, så många har ni talat. Du vet allt, men du känner inte dig själv. För jaget är inte känt genom ord - endast en direkt insikt kan avslöja det. Se inåt, sök inåt.

F: Det är mycket svårt att överge ord. Vårt mentala liv är en ständig ström av ord.

M: Det handlar inte om lätt eller svårt. Du har inget alternativ. Antingen försöker du eller så gör du det inte. Det är upp till dig.

F: Jag har försökt många gånger och misslyckats.

M: Försök igen. Om du fortsätter att försöka kan något hända. Men om du inte gör det är du fast. Du kanske kan alla de rätta orden,

Du kan citera bibeltexter, vara lysande i dina diskussioner och ändå vara en enda liten skitstövel: Eller så kan du vara obemärkt och hum- ble, en obetydlig person i stort sett, men ändå lysande av kärleksfull vänlighet och djup visdom.

99

Den uppfattade kan inte vara den uppfattade.

Frågeställare: Jag har gått från plats till plats för att undersöka de olika yogorna som finns tillgängliga för utövning och jag har inte kunnat avgöra vilken som passar mig bäst. Jag skulle vara tacksam om jag kunde få några kom- petenta råd. Som ett resultat av allt detta sökande är jag för närvarande bara trött på tanken på att hitta sanningen. Det verkar för mig både onödigt och besvärligt. Livet är trevligt som det är och jag ser ingen anledning att förbättra det.

Maharaj: Du är välkommen att stanna i din tillfredsställelse, men kan du det? Ungdom, kraft, pengar - allt kommer att försvinna tidigare än du tror. Sorgen, som du hittills har undvikit, kommer att förfölja dig. Om du vill vara bortom lidandet måste du möta det på halva vägen och omfamna det. Avskaffa dina vanor och beroenden, lev ett enkelt och nyktert liv, skada inte en levande varelse; detta är yogans grund. För att finna verkligheten måste du vara verklig i den minsta dagliga handling; det kan inte finnas något bedrägeri i sökandet efter sanningen. Du säger att du tycker att ditt liv är roligt. Kanske är det det - för närvarande. Men vem njuter av det?

F: Jag erkänner att jag inte känner till den som njuter eller den som njuter. Jag kan bara

vet hur det är att njuta av det.

M: Helt rätt. Men njutning är ett sinnestillstånd - det kommer och går. Just dess obeständighet gör det möjligt att uppfatta det. Man kan inte vara medveten om det som inte förändras. Allt medvetande är medvetande om förändring. Men själva uppfattningen av förändring - kräver den inte en oföränderlig bakgrund?

F: Inte alls. Minnet av det senaste tillståndet - jämfört med det nuvarande tillståndet - ger upplevelsen av förändring.

M: Mellan det ihågkomna och det faktiska finns det en grundläggande skillnad som kan observeras från ögonblick till ögonblick. Vid ingen tidpunkt är det faktiska detsamma som det ihågkomna. Mellan de två finns det en skillnad i art, inte bara i intensitet. Det faktiska är otvetydigt så. Utan någon ansträngning av vilja eller fantasi kan man inte byta ut de två. Vad är det nu som ger den faktiska verkligheten denna unika kvalitet?

Fråga: Det verkliga är verkligt, medan det finns en hel del osäkerhet om det som man kommer ihåg.

M: Ja, men varför? För ett ögonblick sedan var det ihågkomna det faktiska, om ett ögonblick kommer det faktiska att vara det ihågkomna. Vad gör det faktiska unikt? Uppenbarligen är det din känsla av att vara närvarande. I minnet och förväntan finns det en tydlig känsla av att det är ett mentalt tillstånd som observeras, medan känslan i det faktiska främst är att vara närvarande och medveten.

F: Ja, det kan jag se. Det är medvetenheten som gör skillnaden mellan det faktiska och det ihågkomna. Man tänker på det förflutna eller framtiden, men man är närvarande i *nuet.*

M: Vart du än går har du alltid känslan av här och nu med dig. Det betyder att du är oberoende av rum och tid, att rum och tid finns i dig, inte du i dem. Det är din självidentifikation med kroppen, som naturligtvis är begränsad i tid och rum, som ger dig känslan av ändlighet. I verkligheten är du oändlig och evig.

Fråga: Hur kan jag känna mitt oändliga och eviga jag, hur kan jag känna det?

M: Det jag som du vill veta, är det ett andra jag? Är du gjord av flera jag? Visst finns det bara ett själv och du är det själv. Det jag du är är det enda jag som finns. Ta bort och överge dina felaktiga idéer om dig själv och där är det, i

i all sin prakt. Det är bara ditt sinne som hindrar självkännedom.

Fråga: Hur kan jag bli av med sinnet? Och är ett liv utan sinne överhuvudtaget möjligt på det mänskliga planet?
M: Det finns inget sånt som kallas för sinne. Det finns idéer och en del av dem är felaktiga. Överge de felaktiga idéerna, för de är falska och hindrar din syn på dig själv.

F: Vilka idéer är felaktiga och vilka är sanna?
M: Påståenden är oftast fel och förnekanden - rätt.

F: Man kan inte leva genom att förneka allt!
M: Det är bara genom att förneka som man kan leva. Att hävda är ett slaveri. Att ifrågasätta och förneka är nödvändigt. Det är kärnan i revolten och utan revolt kan det inte finnas någon frihet.

Det finns inget andra eller högre jag att söka efter. Du är det högsta jaget, det enda du behöver göra är att ge upp de falska föreställningar du har om dig själv. Både tro och förnuft säger dig att du varken är kroppen, eller dess önskningar och rädslor, eller sinnet med dess fantasifulla idéer, eller den roll som samhället tvingar dig att spela, den person du förväntas vara. Ge upp det falska och det sanna kommer att komma till sin rätt.

Du säger att du vill lära känna dig själv. Du *är* dig själv - du kan inte vara något annat än det du är. Är kunskap åtskild från att vara? Allt du kan veta med ditt sinne är något som hör till sinnet, inte till dig. Om dig själv kan du bara säga: "Jag är, jag är medveten, jag tycker om det".

Fråga: Jag tycker att det är smärtsamt att vara i livet.
M: Du kan inte vara levande eftersom du är livet självt. Det är den person som du föreställer dig själv som lider, inte du själv. Lös upp den i medvetenhet. Den är bara en bunt av minnen och vanor. Från medvetenheten om det overkliga till medvetenheten om din verkliga natur finns det en klyfta som du lätt kommer att korsa när du väl behärskar konsten att vara rent medveten.

F: Allt jag vet är att jag inte känner mig själv.
M: Hur vet du att du inte känner dig själv? Din di- rektala insikt säger dig att du känner dig själv först, för ingenting kommer till dig utan att du är där för att uppleva dess existens. Du inbillar dig att du inte känner dig själv, eftersom du inte kan beskriva dig själv. Du kan alltid säga: "Jag vet att jag är" och

du kommer att avvisa påståendet "Jag är inte" som osant. Men det som kan beskrivas kan inte vara ditt jag, och det du är kan inte beskrivas. Du kan bara lära känna dig själv genom att vara dig själv, utan försök till självdefinition och självbeskrivning. När du väl har förstått att du inte är något som kan uppfattas eller kon- ceivas, att det som dyker upp i medvetandets fält inte kan vara ditt jag, kommer du att ägna dig åt att utplåna all självidentifiering, som det enda sätt som kan föra dig till en djupare insikt om ditt jag. Du gör bokstavligen framsteg genom att förkasta
- en riktig raket. Att veta att man varken är i kroppen eller i sinnet, även om man är medveten om båda, är redan självkännedom.

Fråga: Om jag varken är kroppen eller sinnet, hur kan jag då vara medveten om dem? Hur kan jag uppfatta något som är helt främmande för mig själv?
M: "Ingenting är jag" är det första steget. "Allt är jag" är nästa steg. Båda bygger på idén: "Det finns en värld". När även denna överges förblir du den du är - det icke-duala jaget. Du är det här och nu, men din syn hindras av dina falska idéer om ditt jag.

F: Jag erkänner att jag är, var och kommer att vara, åtminstone från födelse till död. Jag tvivlar inte på att jag är här och nu. Men jag märker att det inte räcker. Mitt liv saknar den glädje som föds av harmoni mellan det inre och det yttre. Om jag ensam är och världen bara är en projektion, varför finns det då disharmoni?
M: Du skapar disharmoni och klagar sedan! När man släpper av lust och rädsla och identifierar sig med sina känslor skapar man sorg och slaveri. När du skapar, med kärlek och visdom, och förblir obunden med dina skapelser, blir resultatet harmoni och fred. Men oavsett vilket tillstånd ditt sinne har, på vilket sätt återspeglar det dig? Det är bara din självidentifikation med ditt sinne som gör dig lycklig eller olycklig. Gör uppror mot ditt slaveri till ditt sinne, se dina band som självskapade och bryt kedjorna av fasthållande och avsky. Håll ditt mål om frihet i minnet, tills det går upp för dig att du redan är fri, att frihet inte är något som ligger i en avlägsen framtid och som ska förtjänas med smärtsamma ansträngningar, utan ständigt är ens eget, att använda! Befrielse är inte ett förvärv utan en fråga om mod, modet att tro att du redan är fri och att handla utifrån det.

F: Om jag gör som jag vill måste jag lida.
M: Men du är ändå fri. Konsekvenserna av din handling beror på det samhälle du lever i och dess konventioner.

F: Jag kan agera vårdslöst.
M: Tillsammans med modet kommer visdom, medkänsla och handlingskompetens att växa fram. Du kommer att veta vad du ska göra och vad du än gör kommer det att vara bra för alla.

Fråga: Jag upplever att de olika aspekterna av mig själv är i krig sinsemellan och att det inte finns någon fred i mig. Var finns frihet och mod, visdom och medkänsla? Mina handlingar ökar bara den klyfta som jag befinner mig i.
M: Allt är så, för du tar dig själv för att vara någon eller något. Stanna upp, titta, undersök, ställ de rätta frågorna, dra de rätta slutsatserna och ha modet att agera utifrån dem och se vad som händer. De första stegen kan få taket att falla ner på ditt huvud, men snart kommer tumultet att lätta och det kommer att bli fred och glädje. Du vet så mycket om dig själv, men den som vet vet du inte. Ta reda på vem du är, den som känner till det kända. Titta flitigt inåt, kom ihåg att åter- medlem att den uppfattade inte kan vara den uppfattade. Vad du än ser, hör eller tänker på, kom ihåg - du är inte det som händer, du är den som det händer. Fördjupa dig djupt i känslan "jag är" och du kommer säkert att upptäcka att det uppfattande centret är universellt, lika universellt som det ljus som lyser upp världen. Allt som händer i universum händer med dig, det sil- liga vittnet. Å andra sidan görs allt som görs av dig, den universella och outtömliga energin.

Fråga: Det är utan tvekan mycket glädjande att höra att man är det tysta vittnet och den universella energin. Men hur går man över från ett verbalt uttalande till direkt kunskap? Att höra är inte att veta.
M: Innan du kan känna något direkt, ickeverbalt, måste du känna den som känner. Hittills har du tagit sinnet för den som vet, men så är det inte. Sinnet täpper till dig med bilder och idéer, som lämnar ärr i minnet. Du tar minnet för att vara kunskap. Sann kunskap är alltid fräsch, ny, oväntad.

Den kommer inifrån. När du vet vad du är, är du också det du vet. Det finns ingen klyfta mellan att veta och vara.

Fråga: Jag kan bara undersöka sinnet med sinnet.
M: Använd gärna ditt sinne för att lära känna ditt sinne. Det är helt legitimt och också den bästa förberedelsen för att gå bortom sinnet. Att vara, veta och njuta är ditt eget. Inse först ditt eget varande. Detta är lätt eftersom känslan "jag är" alltid finns med dig. Möt sedan dig själv som den som vet, skild från det kända. När du väl känner dig själv som ren varelse är frihetens extas din egen.

F: Vilken yoga är detta?
M: Varför oroa dig? Det som får dig att komma hit är att du är missnöjd med ditt liv som du känner till det, livet i din kropp och ditt sinne. Du kan försöka förbättra dem, genom att kontrollera och böja dem till ett ideal, eller så kan du klippa av knuten av självidentifikation helt och hållet och se på din kropp och ditt sinne som något som händer utan att binda dig på något sätt.

Fråga: Ska jag kalla kontrollens och disciplinens väg för *raja yoga* och lösgörelsens väg för *gnana yoga?* Och dyrkan av ett ideal - *bhakti yoga?*
M: Om det behagar dig. Orden anger, men förklarar inte. Det jag lär ut är det gamla och enkla sättet att befria sig genom att förstå. Förstå ditt eget sinne och dess grepp om dig kommer att brytas. Sinnet missförstår, missförstånd är dess egen natur. Rätt förståelse är det enda botemedlet, oavsett vilket namn du ger det. Det är det tidigaste och även det senaste, för det behandlar sinnet som det är.

Inget du gör kommer att förändra dig, för du behöver ingen förändring. Du kan ändra ditt sinne eller din kropp, men det är alltid något yttre som har förändrats, inte du själv. Varför bryr du dig överhuvudtaget om att förändra dig? Inse en gång för alla att varken din kropp eller ditt sinne eller ens ditt medvetande är du själv och stå ensam i din sanna natur bortom medvetande och omedvetenhet. Ingen ansträngning kan ta dig dit, bara klarheten i förståelsen. Spåra dina missförstånd och överge dem, det är allt. Det finns inget att söka och hitta, för det finns inget som är förlorat. Slappna av och titta på "jag är". Verkligheten finns precis bakom den. Var tyst,

Tyst, den kommer att dyka upp, eller snarare, den kommer att ta in dig.

F: Måste jag först bli av med min kropp och mitt sinne?
M: Det kan du inte, för själva idén binder dig till dem. Du måste bara förstå och bortse från dem.

Fråga: Jag kan inte bortse från det, för jag är inte integrerad.
M: Föreställ dig att du är helt integrerad, att dina tankar och handlingar är helt samordnade. Hur kommer det att hjälpa dig? Det kommer inte att befria dig från att misstänka att du är kroppen eller sinnet. Se dem korrekt som "inte du", det är allt.

F: Du vill att jag ska komma ihåg att glömma!
M: Ja, det ser ut så. Men det är inte hopplöst. Du kan göra det. Det är bara att sätta igång på allvar. Ditt blinda famlande är fullt av löften. Själva ditt sökande är ett fynd. Du kan inte misslyckas.

Fråga: Eftersom vi är upplösta lider vi.
M: Vi kommer att lida så länge våra tankar och handlingar styrs av önskningar och rädslor. Se deras meningslöshet och faran och kaoset som de skapar kommer att avta. Försök inte att reformera dig själv, se bara det meningslösa i all förändring. Det föränderliga fortsätter att förändras medan det oföränderliga väntar. Förvänta dig inte att den förändringsbenägna ska ta dig till den oföränderliga - det kan aldrig hända. Det är först när själva idén om förändring ses som falsk och förkastad som det oföränderliga kan komma till sin rätt.

Q: Överallt får jag höra att jag måste förändras djupt innan jag kan se det verkliga. Denna process av avsiktlig, självvald förändring kallas yoga.
M: Alla förändringar påverkar bara sinnet. För att vara den du är måste du gå bortom sinnet, in i ditt eget väsen. Det spelar ingen roll vilket sinne du lämnar bakom dig, förutsatt att du lämnar det bakom dig för gott. Detta är återigen inte möjligt utan självförverkligande.

Fråga: Vad kommer först - att överge sinnet eller att förverkliga sig själv?
M: Självförverkligande kommer definitivt först. Sinnet kan inte gå bortom sig självt av sig självt. Det måste explodera.

F: Ingen utforskning före explosionen?
M: Den explosiva kraften kommer från det verkliga. Men du är väl

Det är bra att ha sinnet redo för det. Rädsla kan alltid skjuta upp det tills ett annat tillfälle dyker upp.

F: Jag trodde att det alltid finns en chans.

M: I teorin - ja. I praktiken måste en situation uppstå när alla faktorer som är nödvändiga för självförverkligande är närvarande. Detta behöver inte avskräcka dig. Ditt uppehållande vid det faktum att "jag är" kommer snart att skapa en ny chans. För attityden drar till sig möjligheter. Allt du vet är andrahandsinformation. Endast "jag är" är förstahands och behöver inga bevis. Håll dig till det.

100

Förståelse leder till frihet

Frågeställare: I många länder i världen tillämpar utredare vissa metoder som syftar till att få fram bekännelser från offret och vid behov även förändra offrets personlighet. Genom ett väl avvägt val av fysiska och moraliska förluster och genom övertalning bryts den gamla personligheten ner och en ny personlighet etableras i dess ställe. Den man som undersöks hör så många gånger upprepas att han är en fiende till staten och en förrädare mot sitt land, att det kommer en dag då något bryter samman i honom och han börjar känna med full övertygelse att han är en förrädare, en rebell, helt och hållet föraktlig och förtjänar det värsta straffet. Denna process är känd som hjärntvätt.

Det slog mig att de religiösa och yogiska praktikerna är mycket

liknar "hjärntvätt". Samma fysiska och psykiska depri- vation, isolering, en stark känsla av synd, förtvivlan och en önskan att fly genom försoning och omvändelse, antagande av en ny bild av sig själv och utgivning av denna bild. Samma upprepning av fasta formler: Gud är god, gurun (partiet) vet, tron kommer att rädda mig. I de så kallade yogiska eller religiösa praktikerna fungerar samma mekanism. Man får sinnet att koncentrera sig på en viss idé med uteslutande av alla andra idéer, och koncentrationen förstärks kraftfullt genom sträng disciplin och smärtsamma åtstramningar. Man betalar ett högt pris i liv och lycka och vad man får i gengäld verkar därför vara av stor betydelse. Denna på förhand arrangerade omvändelse, uppenbar eller dold, religiös eller politisk, etisk eller social, kan se äkta och varaktig ut, men det finns en känsla av konstgjordhet över den.

Maharaj: Du har helt rätt. Genom att genomgå så många svårigheter blir sinnet förskjutet och orörligt. Dess tillstånd blir osäkert; vad det än företar sig slutar i ett djupare slaveri.

Fråga: Varför föreskrivs då sadhanas?

M: Om du inte gör enorma ansträngningar kommer du inte att bli övertygad om att ansträngningar inte leder dig någonstans. Jaget är så självsäkert att det inte ger upp om det inte blir helt avskräckt. Enbart verbal övertygelse räcker inte. Enbart hårda fakta kan visa att självbilden är absolut obefintlig.

Fråga: Hjärntvättaren gör mig galen och gurun gör mig frisk. Körningen är likartad. Ändå är motivet och syftet helt olika. Likheterna är kanske bara verbala.

M: Att bjuda in till eller tvinga till lidande innehåller våld, och våldets frukter kan inte vara söta.

Det finns vissa livssituationer som oundvikligen är smärtsamma, och man måste ta dem med ro. Det finns också vissa situationer som du har skapat, antingen avsiktligt eller genom försummelse. Och av dessa måste du lära dig en läxa så att de inte upprepas igen.

Fråga: Det verkar som om vi måste lida för att lära oss att övervinna smärta.

M: Smärta måste man utstå. Det finns inget sådant som att övervinna...

och det behövs ingen utbildning. Att träna för framtiden, att utveckla attityder är ett tecken på rädsla.

Fråga: När jag väl vet hur jag ska möta smärta är jag fri från den, inte rädd för den och därför lycklig. Detta är vad som händer med en fånge. Han anser att straffet är rättvist och lämpligt och är i fred med fängelsemyndigheterna och staten. Alla religioner gör inget annat än att predika acceptans och överlåtelse. Vi uppmanas att erkänna oss skyldiga, att känna oss ansvariga för allt ont i världen och peka ut oss själva som den enda orsaken till det. Mitt problem är att jag inte kan se någon större skillnad mellan hjärntvätt och *sadhana,* förutom att man i fallet med *sadhana* inte är fysiskt begränsad. Elementet av tvångsmässig suggestion är närvarande i båda.
M: Som du har sagt är likheterna ytliga. Du behöver inte tjata om dem.

F: Sir, likheterna är inte ytliga. Människan är en komplex varelse och kan samtidigt vara anklagare och anklagad, domare, föreståndare och bödel. Det är inte mycket som är frivilligt i en "frivillig" *sadhana*. Man drivs av krafter som ligger utanför ens kännedom och kontroll. Jag kan förändra min mentala metabolism lika lite som den fysiska, utom genom smärtsamma och pro- trakterade ansträngningar - vilket är yoga. Allt jag frågar är: håller Maharaj med mig om att yoga innebär våld?
M: Jag håller med om att yoga, som du framställer det, innebär våld och jag förespråkar aldrig någon form av våld. Min väg är helt utan våld. Jag menar exakt vad jag säger: icke-våldsam. Ta reda på själv vad det är. Jag säger bara att den är icke-våldsam.

F: Jag missbrukar inte orden. När en guru ber mig att meditera sexton timmar om dagen för resten av mitt liv, kan jag inte göra det utan att utsätta mig själv för extremt våld. Har en sådan guru rätt eller fel?
M: Ingen tvingar dig att meditera sexton timmar om dagen, om du inte känner för att göra det. Det är bara ett sätt att tala om för dig: Det är bara ett sätt att säga: "Stanna hos dig själv, gå inte vilse bland andra". Läraren kommer att vänta, men sinnet är otåligt.

Det är inte läraren, det är sinnet som är våldsamt och även rädd för sitt eget våld. Det som tillhör sinnet är relativt, det är ett misstag att göra det till något absolut.

F: Om jag förblir passiv kommer ingenting att förändras. Om jag är aktiv måste jag vara våldsam. Vad kan jag göra som varken är sterilt eller våldsamt? **M:** Naturligtvis finns det ett sätt som varken är våldsamt eller sterilt men ändå ytterst effektivt. Se bara på dig själv som du är, se dig själv som du är, acceptera dig själv som du är och gå allt djupare in i det du är. Våld och icke-våld beskriver din inställning till andra; jaget i förhållande till sig självt är varken våldsamt eller icke-våldsamt, det är antingen medvetet eller omedvetet om sig självt. Om det känner sig självt kommer allt det gör att vara rätt, om det inte gör det kommer allt det gör att vara fel.

F: Vad menar du med att säga: Jag känner mig själv som jag är?
M: Före sinnet - jag är. "Jag är" är inte en tanke i sinnet; sinnet händer med mig, jag händer inte med sinnet. Och eftersom tid och rum finns i sinnet är jag bortom tid och rum, evig och allestädes närvarande.

F: Är du allvarlig? Menar du verkligen att du finns överallt och alltid?
M: Ja, det gör jag. För mig är det lika självklart som rörelsefriheten är för dig. Tänk dig att ett träd frågar en apa: "Menar du verkligen att du kan förflytta dig från plats till plats?". Och apan svarar: "Ja, det gör jag.

F: Är du också fri från kausalitet? Kan du skapa mirakel?
M: Själva världen är ett mirakel. Jag är bortom mirakel - jag är helt normal. Med mig sker allting som det ska. Jag lägger mig inte i skapelsen. Vad har jag för nytta av små mirakel när det största av mirakel sker hela tiden? Vad du än ser är det alltid ditt eget väsen som du ser. Gå allt djupare in i dig själv, sök inom dig själv, det finns varken våld eller icke-våld i självupptäckten. Förstörelsen av det falska är inte våld.

Fråga: När jag utövar självrannsakan, eller går in i mig själv med tanken att det kommer att gynna mig på något sätt, så flyr jag fortfarande från det jag är.
M: Helt rätt. Sann undersökning är alltid en undersökning av något, inte en undersökning av något. När jag frågar hur jag ska få eller undvika något, frågar jag inte riktigt. För att veta något måste man acceptera det - helt och hållet.

F: Ja, för att känna Gud måste jag acceptera Gud - så skrämmande!
M: Innan du kan acceptera Gud måste du acceptera dig själv, vilket är ännu mer skrämmande. De första stegen i självacceptans är inte alls trevliga, för det man ser är ingen glad syn. Man behöver allt mod för att gå vidare. Det som hjälper är tystnad. Se på dig själv i total tystnad, beskriv inte dig själv. Se på den varelse du tror att du är och kom ihåg att
- Du är inte vad du ser. "Detta är jag inte - vad är jag?" är den rörelse som självrannsakan innebär. Det finns inga andra sätt att frigöra sig, alla medel fördröjer sig. Förkasta resolut det du inte är, tills det verkliga jaget framträder i sin härliga ingenting, sin "icke-ting- ning".

F: Världen genomgår snabba och kritiska förändringar. Vi kan se dem med stor tydlighet i Förenta staterna, även om de sker i andra länder. Å ena sidan ökar brottsligheten och å andra sidan blir det mer äkta helighet. Gemenskaper bildas och en del av dem befinner sig på en mycket hög nivå av in- tegritet och åtstramning. Det ser ut som om ondskan förstör sig själv genom sina egna framgångar, likt en eld som förbrukar sitt bränsle, medan det goda, likt livet, förblir sig självt.
M: Så länge du delar upp händelserna i gott och ont kan du ha rätt. I själva verket blir det goda till det onda och det onda till det goda genom sitt eget förverkligande.

F: Hur är det med kärleken?
M: När det blir lust blir det destruktivt.

F: Vad är lust?
M: Minnas - föreställa sig - förutse. Det är sensoriskt och verbalt. En form av beroende.

Fråga: Är *brahmacharya*, kontinens, nödvändigt inom yogan?
M: **Ett** liv med tvång och förtryck är inte yoga. Sinnet måste vara fritt från begär och avslappnat. Det kommer med förståelse, inte med beslutsamhet, som bara är en annan form av minne. Ett förstående sinne är fritt från begär och rädsla.

F: Hur kan jag få mig själv att förstå?
M: Genom att meditera, vilket innebär att ge uppmärksamhet. Bli helt medveten om ditt problem, titta på det från alla sidor, se hur det påverkar ditt liv. Lämna det sedan i fred. Du kan inte göra mer än så.

F: Kommer det att göra mig fri?
M: Du är fri från det du har förstått. De yttre uttrycken för frihet kan ta tid att visa sig, men de är redan redo. Förvänta dig inte perfektion. Det finns ingen perfektion i manifestationen. Detaljer måste kollidera. Inget problem löses helt och hållet, men du kan dra dig tillbaka från det till en nivå där det inte fungerar.

101

Gnani griper inte, inte heller håller han fast

Frågeställare: Hur går *gnani* tillväga när han vill att något ska göras? Gör han upp planer, beslutar han om följderna och genomför han dem?

Maharaj: *Gnani* förstår en situation till fullo och vet genast vad som behöver göras. Det är allt. Resten sker av sig självt och i stor utsträckning omedvetet. *Gnanis* identitet med allt som är är så fullständig att när han svarar på universum, svarar universum på samma sätt på honom. Han är ytterst övertygad om att när en situation väl är känd, kommer händelserna att följa med som ett lämpligt svar. Den vanliga människan är personligen berörd, hon räknar sina risker och chanser, medan *gnani* håller sig på avstånd, säker på att allt kommer att hända som det måste, och det spelar ingen större roll vad som händer, för i slutändan är återgången till balans och harmoni oundviklig. Det är fred i sakernas kärna.

F: Jag har förstått att personligheten är en illusion och att alert distansering, utan förlust av identitet, är vår kontaktpunkt med verkligheten. Kan du vara snäll och berätta för mig - är du i detta ögonblick en person eller en självmedveten identitet?
M: Jag är både och. Men det verkliga jaget kan inte beskrivas annat än i termer som tillhandahålls av personen, i termer av vad jag inte är. Allt du kan berätta om personen är inte jaget, och du kan inte berätta något om jaget, som inte skulle hänvisa till personen, som den är, som den skulle kunna vara, som den borde vara. Alla egenskaper är personliga. Det verkliga ligger bortom alla attribut.

F: Är du ibland jaget och ibland personen?
M: Hur kan jag vara det? Personen är vad jag verkar vara för andra personer. För mig själv är jag medvetandets oändliga utbredning i vilken otaliga personer dyker upp och försvinner i oändlig följd.

Fråga: Hur kommer det sig att personen, som för dig är helt illusorisk, verkar verklig för oss?
M: Du, jaget, som är roten till allt varande, medvetande och glädje, förmedlar din verklighet till allt du uppfattar. Detta förmedlande av verklighet sker alltid i nuet, vid ingen annan tidpunkt, eftersom det förflutna och framtiden bara finns i sinnet. "Varande" gäller endast för nuet.

F: Är inte också evigheten oändlig?
M: Tiden är oändlig, även om den är begränsad, evigheten finns i *nuets* delade rörelse. Vi missar den eftersom sinnet ständigt pendlar mellan det förflutna och framtiden. Det stannar inte upp för att fokusera på *nuet.* Det kan göras relativt enkelt om intresset väcks.

F: Vad väcker intresse?
M: Uppriktighet, ett tecken på mognad.

F: Och hur uppstår mognad?
M: Genom att hålla ditt sinne klart och rent, genom att leva ditt liv i full medvetenhet om varje ögonblick som händer, genom att undersöka och lösa upp dina önskningar och rädslor så snart de uppstår.

F: Är en sådan koncentration överhuvudtaget möjlig?
M: Försök. Det är lätt att ta ett steg i taget. Energin flödar från allvaret.

F: Jag tycker inte att jag är tillräckligt seriös.
M: Självförräderi är en allvarlig sak. Det fördärvar sinnet som cancer. Botemedlet ligger i klarhet och integritet i tänkandet. Försök att förstå att du lever i en värld av illusioner, undersök dem och avslöja deras rötter. Själva försöket att göra detta kommer att göra dig seriös, för det finns lycka i rätt strävan.

F: Vart leder det mig?
M: **Vart** kan den leda dig om inte till sin egen perfektion? När du väl har etablerat dig i *nuet* har du ingen annanstans att ta vägen. Det som du är tidlöst uttrycker du för evigt.

F: Är du en eller många?
M: Jag är en, men jag framstår som många.

F: Varför finns det en sådan överhuvudtaget?
M: Det är bra att vara och att vara medveten.

F: Livet är sorgligt.
M: Okunskap orsakar sorg. Lycka följer på förståelse.

F: Varför ska okunnighet vara smärtsamt?
M: Det är roten till allt begär och all rädsla, som är smärtsamma tillstånd och källan till oändliga misstag.

F: Jag har sett människor som antas ha insett det, skratta och gråta. Visar det inte att de inte är fria från begär och rädsla?
M: De kan skratta och gråta beroende på omständigheterna, men innerst inne är de svala och klara, och ser med distans på sina egna spontana reaktioner. Uppenbarheten är vilseledande, och det är ännu värre när det gäller en *gnani*.

F: Jag förstår inte vad du säger.
M: Sinnet kan inte förstå, för sinnet är tränat för att greppa och hålla fast, medan *gnani* inte greppar och inte håller fast.

Fråga: Vad är det jag håller fast vid som du inte gör?
M: Du är en varelse av minnen, åtminstone tror du att du är det. Jag är helt och hållet oföreställd. Jag är vad jag är, inte identifierbar med något fysiskt eller mentalt tillstånd.

Fråga: En olycka skulle förstöra ditt jämnmod.
M: Det märkliga är att det inte gör det. Till min egen förvåning förblir jag som jag är - ren medvetenhet, uppmärksam på allt som händer.

F: Även i dödsögonblicket?
M: Vad betyder det för mig att kroppen dör?

F: Behöver du inte den för att kontakta världen?
M: Jag behöver inte världen. Jag är inte heller i en värld. Den värld du tänker på finns i ditt eget sinne. Jag kan se den genom dina ögon och ditt sinne, men jag är fullt medveten om att den är en projektion av minnen; den berörs av det verkliga endast vid tidpunkten för medvetande, vilket kan vara först nu.

Fråga: Den enda skillnaden mellan oss verkar vara att medan jag fortsätter att säga att jag inte känner mitt verkliga jag, så hävdar du att du känner det väl.Finns det någon annan skillnad mellan oss?
M: Det finns ingen skillnad mellan oss; jag kan inte heller säga att jag känner mig själv, jag vet att jag varken kan beskrivas eller definieras. Det finns en vidsträckthet bortom sinnets yttersta räckvidd. Denna vidd är mitt hem, denna vidd är jag själv. Och den vidden är också kärlek.

Fråga: Du ser kärlek överallt, medan jag ser hat och lidande. Mänsklighetens historia är historien om mord, individuella och kollektiva. Ingen annan levande varelse har så stor glädje av att döda.
M: Om du går in i motiven kommer du att finna kärlek, kärlek till dig själv och dina egna. Människor kämpar för det de tror att de älskar.

F: Deras kärlek måste väl vara tillräckligt verklig när de är beredda att dö för den?
M: Kärleken är gränslös. Det som är begränsat till ett fåtal kan inte kallas kärlek.

Fråga: Känner du till en sådan obegränsad kärlek?
M: Ja, det gör jag.

F: Hur känns det?
M: Allt är älskat och älskvärt. Ingenting är uteslutet.

F: Inte ens de fula och kriminella?
M: Allt finns i mitt medvetande, allt är mitt eget. Det är vansinne att dela upp sig själv genom att gilla och ogilla. Jag är bortom båda. I

Jag är inte alienerad.

F: Att vara fri från tycke och smak är ett tillstånd av likgiltighet.
M: Det kan se ut och kännas så i början. Håll ut i en sådan likgiltighet och den kommer att blomma ut till en allt genomträngande och allomfattande kärlek.

Fråga: Man har sådana stunder då sinnet blir en blomma och en flamma, men de varar inte länge och livet återgår till sin dagliga gråhet.
M: Diskontinuitet är lagen, när man har att göra med det konkreta. Det kontinuerliga kan inte upplevas, eftersom det inte har några gränser. Medvetande innebär förändringar, förändring efter förändring, när en sak eller ett tillstånd tar slut och ett annat börjar; det som inte har någon gräns kan inte upplevas i ordets gängse mening. Man kan bara *vara* det, utan att veta, men man kan veta vad det inte är. Det är definitivt inte hela medvetandets innehåll som alltid är i rörelse.

Fråga: Om det orörliga inte kan kännas, vad är då meningen och syftet med att förverkliga det?
M: Att inse det orörliga innebär att bli orörlig. Och syftet är det goda för allt som lever.

F: Livet är rörelse. Stillestånd är död. Vilken nytta har döden för livet?
M: Jag talar om orörlighet, inte om immobilitet. Man blir orubblig i rättfärdighet. Du blir en kraft som gör allting rätt. Det kan innebära intensiv yttre aktivitet eller inte, men sinnet förblir djupt och tyst.

Fråga: När jag tittar på mitt sinne ser jag att det förändras hela tiden, att humöret avlöser humöret i oändlig variation, medan du verkar vara i samma humör av glad välvilja.
M: Stämningar finns i sinnet och spelar ingen roll. Gå inåt, gå bortom det. Sluta vara fascinerad av innehållet i ditt medvetande. När du når de djupa lagren av ditt sanna väsen kommer du att upptäcka att sinnets ytliga spel påverkar dig mycket lite.

F: Det kommer ändå att finnas spel?
M: Ett tyst sinne är inte ett dött sinne.

F: Medvetandet är alltid i rörelse - det är en observerbar

faktum. Oföränderligt medvetande är en motsägelse. När du talar om ett lugnt sinne, vad är det då? Är inte sinnet detsamma som medvetandet?

M: Vi måste komma ihåg att ord används på många olika sätt, beroende på sammanhanget. Faktum är att det är liten skillnad mellan det medvetna och det omedvetna - de är i princip samma sak. Det vakna tillståndet skiljer sig från djup sömn i vittnets närvaro. En stråle av medvetande lyser upp en del av vårt sinne och den delen blir vårt dröm- eller vakna medvetande, medan medvetandet uppträder som vittne. Vittnet känner vanligtvis bara medvetandet. *Sadhana* består i att vittnet vänder sig tillbaka först till sitt medvetande och sedan till sig själv i sitt eget medvetande. Självmedvetenhet är yoga.

Fråga: Om medvetandet är allomfattande, kan då en blind man se när han väl har insett det?

M: Du blandar ihop känsla med medvetenhet. *Gnani* känner sig själv som han är. Han är också medveten om att hans kropp är förlamad och att hans sinne är berövat en rad olika sinnesupplevelser. Men han påverkas inte av att synen är tillgänglig, inte heller av att den är borta.

F: Min fråga är mer specifik; när en blind man blir en *gnani* kommer han att få tillbaka sin syn eller inte?

M: Om inte hans ögon och hjärna renoveras, hur kan han då se?

F: Men kommer de att renoveras?

M: De kanske eller kanske inte. Allt beror på ödet och nåden. Men en *gnani* behärskar en spontan, icke-sinnlig uppfattning, som gör att han känner till saker direkt, utan sinnenas förmedling. Han befinner sig bortom det perceptuella och det konceptuella, bortom kategorierna tid och rum, namn och form. Han är varken det uppfattade eller den som uppfattar, utan den enkla och universella faktor som gör det möjligt att uppfatta. Verkligheten finns inom medvetandet, men den är inte medvetandet eller något av dess innehåll.

Fråga: Vad är falskt, världen eller min kunskap om den?

M: Finns det en värld utanför din kunskap? Kan man gå bortom det man vet? Du kan postulera en värld bortom den

Det kommer att förbli ett begrepp, obevisat och omöjlig att bevisa. Din erfarenhet är ditt bevis, och det gäller bara för dig. Vem annan kan ha din erfarenhet, när den andra personen bara är så verklig som den framstår i din erfarenhet?

F: Är jag så hopplöst ensam?
M: Det är du, som person. I din verkliga varelse är du hela.

Fråga: Är du en del av den värld som jag har i mitt medvetande, eller är du oberoende?
M: Det du ser är ditt och det jag ser är mitt. De två har inte mycket gemensamt.

F: Det måste finnas någon gemensam faktor som förenar oss.
M: För att hitta den gemensamma faktorn måste man överge alla distinktioner. Endast det universella är gemensamt.

Fråga: Det som slår mig som ytterst märkligt är att medan du säger att jag bara är en produkt av mina minnen och är sorgligt begränsad, så skapar jag en stor och rik värld där allting finns, inklusive du och din undervisning. Jag har svårt att förstå hur denna vidsträckthet skapas och innehålls i min litenhet. Kanske ger du mig hela sanningen, men jag fattar bara en liten del av den.
M: Men det är ett faktum att det lilla projicerar helheten, men det kan inte innehålla helheten. Hur stor och fullständig din värld än är så är den självmotsägelsefull och förgänglig och helt och hållet illusorisk.

Fråga: Det är kanske illusoriskt men ändå fantastiskt. När jag tittar och lyssnar, rör vid, luktar och smakar, tänker och känner, minns och föreställer mig, kan jag inte annat än förvånas över min mirakulösa kreativitet. Jag tittar genom ett mikroskop eller teleskop och ser underverk, jag följer en atoms spår och hör stjärnornas viskningar. Om jag är den enda skaparen av allt detta, då är jag verkligen Gud! Men om jag är Gud, varför verkar jag då så liten och hjälplös inför mig själv?
M: Du är Gud, men du vet inte om det.

Fråga: Om jag är Gud måste den värld som jag skapar vara sann.
M: Det är sant i grunden, men inte till synes. Var fri från de-yrer och rädslor och genast kommer din syn att klarna och du kommer att se alla saker som de är. Eller så kan man säga att *satoguna* skapar världen, *tamoguna* fördunklar den och *rajoguna*

förvränger.

Fråga: Detta säger mig inte mycket, för om jag frågar vad *gunas* är så blir svaret: det som skapar - det som döljer - det som förvränger. Faktum kvarstår - något otroligt har hänt mig, och jag förstår inte vad som har hänt, hur och varför.
M: Ja, förundran är visdomens början. Att ständigt och konsekvent undra är *sadhana*.

Fråga: Jag befinner mig i en värld som jag inte förstår och därför är jag rädd för den. Detta är allas erfarenhet.
M: Du har separerat dig själv från världen och därför smärtar och skrämmer den dig. Upptäck ditt misstag och bli fri från rädsla.

Fråga: Du ber mig att ge upp världen, samtidigt som jag vill vara lycklig i världen.
M: Om du ber om det omöjliga, vem kan då hjälpa dig? Det begränsade är garanterat smärtsamt och trevligt i omgångar. Om du söker verklig lycka, oantastlig och oföränderlig, måste du lämna världen med dess smärtor och nöjen bakom dig.

F: Hur går det till?
M: Rent fysiskt avstående är bara ett tecken på allvar, men allvaret i sig självt frigör inte. Det måste finnas en förståelse som kommer med vaken lyhördhet, ivrigt sökande och djupgående undersökningar. Du måste arbeta obevekligt för din frälsning från synd och sorg.

F: Vad är synd?
M: Allt som binder dig.

Nisarga Yoga

I Sri Nisargadatta Maharajs ödmjuka bostad skulle man inte veta i vilken period av mänsklighetens historia man befinner sig om det inte vore för de elektriska lamporna och bullret från gatutrafiken. Det finns en atmosfär av tidlöshet i hans lilla rum; de ämnen som diskuteras är tidlösa - giltiga för alla tider; det sätt på vilket de förklaras och undersöks är också tidlöst; århundradena, mil- lenierna och *yugorna* faller bort och man har att göra med frågor som är oerhört gamla och evigt nya.

De diskussioner som förs och de läror som ges skulle ha varit desamma för tio tusen år sedan och kommer att vara desamma även om tio tusen år framöver. Det kommer alltid att finnas medvetna varelser som undrar över det faktum att de är medvetna och som frågar efter orsak och syfte. Varifrån kommer jag? Vem är jag? Vart är jag? Sådana frågor har ingen början och inget slut. Och det är viktigt att känna till svaren, för utan en fullständig förståelse av sig själv, både i tid och i tidlöshet, är livet bara en dröm, påtvingad oss av krafter som vi inte känner till, för syften som vi inte kan förstå.

Maharaj är ingen lärd man. Det finns ingen lärdom bakom hans hemtrevliga marathi; han citerar inte auktoriteter, skrifter nämns sällan; Indiens häpnadsväckande rika andliga arv är snarare underförstått än uttalat hos honom. Ingen rik ashram byggdes någonsin runt honom och de flesta av hans anhängare är ödmjuka arbetare som värnar om möjligheten att tillbringa en timme med honom då och då.

Enkelhet och ödmjukhet är grundtonen i hans liv och undervisning; fysiskt och inre tar han aldrig en högre plats; den essens av varande som han talar om ser han i andra lika tydligt som han ser den i sig själv. Han medger att medan han är medveten om det är andra det inte ännu, men denna skillnad är tillfällig och av liten betydelse, förutom för sinnet och dess ständigt föränderliga innehåll. När han får frågan om sin yoga säger han att han inte har något att erbjuda, inget system att föreslå, ingen teologi, kosmogoni, psykologi eller filosofi. Han känner till den verkliga naturen - sin egen och lyssnarnas.

- och han påpekar det. Lyssnaren kan inte se det eftersom han inte kan se det uppenbara, enkelt och direkt. Allt han vet vet han med sitt sinne, stimulerat av sinnena. Att sinnet är ett sinne i sig självt misstänker han inte ens.

**Nisarga-yogan,* Maharajs "naturliga" yoga, är obehagligt enkel - sinnet, som är allt-blivande, måste erkänna och genomtränga sitt eget varande, inte som ett varande av det ena eller det andra, här eller där, då eller nu, utan bara som ett tidlöst varande.

Denna tidlösa varelse är källan till både liv och medvetande. När det gäller tid, rum och orsakssamband är den allsmäktig, eftersom den är den orsakslösa orsaken, allomfattande, evig i betydelsen begynnelsefri, oändlig och ständigt närvarande. Oförorsakad är den fri, allt genomträngande vet den, odelad är den lycklig. Den lever, den älskar och har oändligt roligt när den formar och omformar enheten. Alla människor har den, alla människor *är* den, men inte alla känner sig själva som de är och identifierar sig därför med namnet och formen på sina kroppar och innehållet i sin kons- ciositet.

För att rätta till denna missuppfattning av verkligheten är det enda sättet att ta full kännedom om sitt sinnes vägar och göra det till ett instrument för självupptäckt. Sinnet var ursprungligen ett verktyg i kampen för biologisk överlevnad. Det var tvunget att lära sig naturens lagar och sätt för att kunna besegra den. Det gjorde det, och gör det fortfarande, för om sinnet och naturen arbetar hand i hand kan livet lyftas upp till en högre nivå. Men i processen förvärvade sinnet konsten att tänka symboliskt och kommunicera, språkets konst och färdighet. Orden blev viktiga. Idéer och abstraktioner fick ett verklighetsskimmer, det konceptuella ersatte det verkliga, med resultatet att människan nu lever i en verbal värld, överfylld av ord och dominerad av ord.

För att hantera saker och människor är ord naturligtvis oerhört användbara. Men de får oss att leva i en värld som är helt symbolisk och därför overklig. För att bryta sig ut ur det verbala sinnets fängelse och komma in i verkligheten måste man kunna flytta sitt fokus från ordet till det som det hänvisar till, själva saken.

Det vanligaste ordet och det som är mest förknippat med känslor och idéer är ordet "jag". Sinnet tenderar att inkludera allt och alla i det, både kroppen och det absoluta. I praktiken står det som en fingervisning om en upplevelse som är direkt, omedelbar och oerhört betydelsefull. Att *vara,* och att veta att man *är, är det* viktigaste. Och för att vara av intresse måste en sak vara relaterad till ens medvetna existens, som är fokuspunkten för varje

**nisarga* naturligt tillstånd. medfödd läggning.

begär och rädsla. Det yttersta målet för varje önskan är nämligen att förstärka och intensifiera denna känsla av existens, medan all rädsla i sitt väsen är rädslan för att själv utplånas.

Att fördjupa sig i känslan av "jag" - som är så verklig och vital - för att nå dess källa är kärnan i *Nisarga-yogan*. Eftersom känslan av "jag" inte är kontinuerlig måste den ha en källa från vilken den flödar och till vilken den återvänder. Denna tidlösa källa till medvetet varande är det som Maharaj kallar självnaturen, självvarandet, *swarupa*.

När det gäller metoderna för att inse sin högsta identitet med jaget är Maharaj märkligt oengagerad. Han säger att var och en har sin egen väg till verkligheten och att det inte kan finnas någon allmän regel. Men för alla är porten till verkligheten, oavsett vilken väg man tar sig dit, känslan av "jag är". Det är genom att förstå hela innebörden av "jag är" och gå bortom den till dess källa som man kan förverkliga det högsta tillståndet, som också är det ursprungliga och det ultimata. Skillnaden mellan början och slut ligger endast i sinnet. När sinnet är mörkt eller turbulent: källan uppfattas inte. När det är klart och lysande blir det en trogen återspegling av källan. Källan är alltid densamma - bortom mörker och ljus, bortom liv och djup, bortom det medvetna och det omedvetna.

Detta uppehållande vid känslan "jag är" är den enkla, lätta och naturliga yogan, *Nisarga-yogan.* Det finns inget hemlighetsmakeri i den och inget beroende; det krävs inga förberedelser och ingen initiering. Den som är förbryllad över sin egen existens som en medveten varelse och som öronmärkt vill hitta sitt eget ursprung kan ta tag i den ständigt närvarande känslan "jag är" och stanna upp vid den ihärdigt och tålmodigt, tills de moln som skymmer sinnet löses upp och varandets hjärta syns i all sin prakt.

Nisarga-yogan resulterar i att man blir medveten och aktiv i det man alltid varit omedveten och passiv när man framhärdar i den och når sitt mål. Det finns ingen skillnad i art - bara i sätt - skillnaden mellan en guldklump och en härlig prydnad som formas av den. Livet fortsätter, men det är spontant och fritt, meningsfullt och lyckligt.

Maharaj beskriver mycket tydligt detta naturliga, spontana tillstånd, men på samma sätt som en man som föds blind inte kan visualisera ljus och färg, så är det oupplysta sinnet oförmöget att ge sådana beskrivningar en mening. Uttryck som saklig lycka, kärleksfullt avståndstagande, tidlöshet och orsakslöshet hos ting och varelser - de låter alla konstiga och ger ingen respons. Intuitivt känner vi att de har en djup innebörd, och de

De kan till och med skapa en märklig längtan efter det obefintliga i oss, en föregångare till det som komma skall, men det är allt. Som Maharaj uttrycker det: ord är pekare, de visar riktningen, men de kommer inte att följa med oss. Sanningen är frukten av seriös handling, ord visar bara vägen.

Maurice Frydman

Navanath Sampradaya

Hinduismen består av många sekter, trosbekännelser och kulter och ursprunget till de flesta av dem har gått förlorat i forntiden. Nath Sampradaya, senare känd som 1Navnath Sampradaya, är en av dem. Vissa forskare anser att denna sekt har sitt ursprung i lärorna från den mytiska rishi Dattatreya, som tros vara en kombinerad inkarnation av den heliga treenigheten *Brahma*, *Vishnu* och *Shiva*. Denna legendariska figurs unika andliga färdigheter nämns i Bhagavata Purana, Mahabharata och även i vissa senare upanishader. Andra menar att det är en avknoppning av Hathayoga.

Oavsett ursprung har Nath Sampradayas läror under århundradena blivit labyrintiska och komplexa och har antagit olika former i olika delar av Indien. Vissa guruer i Sampradaya betonar *bhakti*, hängivenhet, andra *jnana*, kunskap, ytterligare andra *yoga,* förening med det yttersta. På fjortonhundratalet finner vi Svatmarama Svami, den store Hathayogin, som beklagade "det mörker som uppstår på grund av mångfalden av åsikter", för att skingra detta mörker tände han lampan i sitt berömda verk Hathayogapradipika.

Enligt vissa lärda kommentatorer hävdar Nath-guruerna att hela skapelsen föds ur *nada* (ljud), den gudomliga principen, och *bindu* (ljus), den fysiska principen, och att den högsta verkligheten som dessa två principer utgår ifrån är *Shiva*. Enligt dem är befrielsen att själen smälter samman med *Shiva* genom processen [2]*laya,* upplösning av det mänskliga egot, känslan av jag-het.

I de dagliga instruktionerna till sina hängivna hänvisar Nath-gurusen dock sällan till den metafysik som de lärda upptäckt i sin undervisning. I själva verket är deras tillvägagångssätt helt utan metafysik, enkelt och direkt. Medan sjungandet av heliga hymner och hängivna sånger samt dyrkan av avgudarna är ett traditionellt inslag i sekten, betonar dess undervisning att den högsta verkligheten endast kan förverkligas i hjärtat.

[1] Navnath Sampradaya. eller traditionen med nio mästare (*nava* nio: *natha.* mästare; *sampradaya*, tradition).
[2] *laya*, upplösning

Nath Sampradaya kom att kallas Navnath Sam- pradaya när sektens anhängare någon gång i ett avlägset förflutet valde ut nio av sina tidiga guruer som förebilder för sin trosbekännelse. Men det råder ingen enighet om namnen på dessa nio mästare. Den mest allmänt accepterade listan är dock följande:

1. Matsyendranath, 2. Gorakhnath, 3. Jalandharnath,
4. Kantinath, 5. Gahininath, 6. Bhartrinath, 7. Revananath,
8. Charpatnath och 9. Naganath.

Av dessa nio mästare hade Gahininath och Revananath stora anhängare i södra Indien, inklusive Maharashtra, den delstat som Sri Nisargadatta Maharaj tillhör. Revananath sägs ha grundat en egen undersekt och valde Kadasiddha som sin främsta lärjunge och efterträdare. Den senare ini- tierade Lingajangam Maharaj och Bhausahib Maharaj och anförtrodde dem sin ashram och spridningen av hans lära. Bhausahib Maharaj etablerade senare det som kom att kallas Inchegeri Sampradaya, en ny rörelse inom den traditionella fållan. Bland hans lärjungar fanns Amburao Maharaj, Girimalleshwar Maharaj, Siddharameshwar Maharaj och den kända filosofen Dr. R.D. Ranade. Sri Nisargadatta Maharaj är Siddharameshwar Maharajs direkta lärjunge och efterträdare.

Det kan nämnas här att även om Sri Nisargadatta officiellt är den nuvarande gurun för Inchegeri-grenen av Navnath Sampradaya, verkar han inte fästa någon större vikt vid sekter, kulter och trosbekännelser, inklusive sin egen. Som svar på en frågeställare som ville ansluta sig till Navnath Sampradaya sade han:-

> Navnath Sampradaya är bara en tradition, ett sätt att undervisa och praktisera. Den betecknar inte en nivå av medvetande. Om du accepterar en Navnath Sampradaya-lärare som din guru, ansluter du dig till hans Sampradaya. ..... Din be- längtan är en fråga om din egen känsla och övertygelse. Allt är trots allt verbalt och formellt. I verkligheten finns det varken guru eller lärjunge, varken teori eller praktik, varken okunnighet eller insikt. Allt beror på vad du tar dig själv för att vara. Lär känna dig själv på rätt sätt. Det finns ingen ersättning för självkännedom.

Nath Sampradayas undervisning erbjuder sökaren den kungliga vägen till befrielse, en väg där alla de fyra sidospåren *bhakti, jnana, karma* och *dhyana* tycks förenas. Adinath Bhairava, som sägs vara en manifestation av Lord Shiva, hävdar i sin hagiografi Nathlingamrita att den väg som Nath-sekten visar är den bästa av alla och att den leder direkt till befrielse.

Ordlista

Adhar
Stöd.

Adhi-Yoga
Den högsta yogan *(adhi,* ovan, högsta + *yoga).*

Ahimsa
Harmlöshet, att avstå från att skada andra i tankar, ord eller handling, (negativt participium ***a,*** un + *himsa,* döda, skada).

Akash
Tomrummet, etern som ett element i rymden, himlen, (***a,*** att + *kasha,* utseende).

Ananda
Lycka, lycka, (***a,*** att + *nand*, att glädjas).

Anirvachaniya
Obeskrivlig, (negativ del. ***a***, un + *vachaniya*, från *vach*, ord, ex-pression).

Antahkarana
Psyket, sinnet, (*antar*, inre + *karana*, sinnesorgan). Sinnet i kol- lektiv mening, inklusive intelligens *(buddhi)*, ego *(ahamkara)* och sinne *(manas)*.

Anubhava
Direkt uppfattning, erfarenhet, kognition, (*anu*, efter + *bhav*, hända). Den erfarenhet som uppnås i slutet av en handling, perception, känsla eller tanke är *anubhava*. I alla upplevelser finns det inga andra upplevelser än "jag". All *anubhava* leder således till jag-principen - "jag är".

Atma, Atman
Det högsta jaget, den individuella själen (*atm*, tillhör en själv). *Atman* är bortom alla *Prakritis* tre gunor. Det är inte atman som agerar utan endast *Prakriti*.

Atma-Bhakti
Dyrkan av den Högsta, (*atman* + *bhakti*, från *bhaj*, att dyrka, tillbe).

Atma-Prakash
Självets ljus.

Atmaram
Att glädja sig åt självet (*atrna*, självet + *ram, raman,* att njuta).

Avatara

Inkarnation, (*ava*, av, ner, *avataran*, nedstigning).

Avyakta

Det omanifesterade, (neg. part. *a*, un + *vyakta*, manifest). Motsatsen - "vyakta".

Bhajan

Hängiven praktik, bön (*bhaj*, tillbedja).

Bhakti

Hängivenhet, tillbedjan (*bhaj*, tillbedja). Därav "Bhakta", en hängiven person.

Bhoga, Bhogi

Erfarenhet av världsliga glädjeämnen och sorger (*bhuj,* att njuta av, att uthärda). Bhogi, en som är involverad i världsliga glädjeämnen och sorger. "Bhoga Marga", den väg som leder till världsliga fritidsintressen och sorger.

Brahma

En av gudarna i den hinduiska treenigheten: *Brahma*, skaparen, *Vishnu*, för- och servitören och *Shiva,* förstöraren. (*brh*, att öka. Brahma skapar, ökar).

Brahmacharya

Kontinens, religiös studentverksamhet med celibat. *Brahmacharya* i dess vidare bemärkelse står inte bara för avhållsamhet från sexuellt överseende, utan också för frihet från begäret efter alla sinnliga njutningar.

Brahman

Det absoluta, den yttersta verkligheten, vars egenskaper är - absolut existens *(sat),* absolut medvetande *(chit)* och absolut lycka *(ananda)*. Enligt Sankaracharya har *Brahman*, det absoluta, fem olika faser: *Hiranyagarbha,* det kosmiska jaget, *Ishvara*, den personliga guden i form av en avatar, *Jiva*, den individuella själen, *Prakriti,* den förgängliga naturen och *Shakti*, den skapande kraften.

Brahmasmi

Jag är den Högsta, (*Brahman*, den Högsta + *asmi*, jag är, som, att vara) "Jag är" *(asmi)* representerar den rena medvetenheten om självtillvaron och är därför ett uttryck för det rena medvetandet eller *Purusha*. När detta rena medvetande blir involverat i materia förändras det rena "jag är" till "jag är det", "jag är så och så".

Buddhi

Intelligens, reflektion av det verkliga i sinnet, (*bodhati,* att urskilja, att veta). Buddhi är den förmåga som gör det möjligt för sinnet att uppfatta objekt i den fenomenala världen. Så länge *buddhi* fungerar genom sinnets medium är det inte möjligt att känna det rena medvetandet. (*budh,* att vakna upp, observera).

Chetana

Medvetande, inre uppvaknande (*chit*, att uppfatta).

Chidakash

Brahman i sin aspekt av gränslös kunskap, medvetandets vidd,

chit, att uppfatta + *akash*, vidd, himmel). Används ofta för medvetande, både individuellt och universellt.

Chidananda

Medvetande-Bliss, andens glädje, (*chit*, att uppfatta + *ananda*, glädje).

Chidaram

Glädje av medvetande, (*chit*, att uppfatta ram, att njuta).

Chit

Universellt medvetande, (*chit*, att uppfatta).

Chitta

Individuellt medvetande, (*chit,* att uppfatta). *Chitta är av* medvetandets natur, som är immateriell men påverkas av materia. Det kan beskrivas som en produkt av både medvetande och materia, eller *Purusha* och *Prakriti*. *Chitta* omfattar alla medvetandets nivåer, varav den lägsta är *manas*.

Deha

Fysisk kropp.

Deha-Buddhi

Det intellekt som får en att identifiera Jaget med den fysiska kroppen.

Digambara

Naken, en som är klädd i himlens riktningar (*dish, dik,* himlens kvarter eller di- rektion + *ambar* kläder).

Gnana

Kunskap, särskilt den högre kunskap som härrör från meditation. Stavas oftast som "jnana" (*jna*, att veta), *Gnani (Jnani),* den som vet. *Gnana* är insikten om alltings enhet i *Brahman*.

Gunas

Egenskaper, kvaliteter. I Samkhya-filosofin är de tre attributen hos den kosmiska substansen *(Prakriti) följande: De tre attributen för Kripritias är:* Upplysande *(sattva),* aktiverande *(rajas)* och begränsande *(tamas)*.

Guru

Andlig lärare, preceptor.

Jagrat-Sushupti

Uppvaknad-sömn, (*jagri*, att vara vaken, vaksam, uppmärksam + *sushupti*, sömn).

Jiva, Jivatman

Den individuella själen (*jiv,* leva). Enligt Vedanta uppstår *jiva* som ett resultat av *atmans* falska identifiering med kropp, sinnen och sinne. *Atman* + doership är *jiva*.

Kalpana

Fantasi, fantasi.

Karma

Handling, särskilt ansvarsfull handling, god eller ond, (*karma*, att göra, per- form); *karma* är av tre slag: *sanchita (*ackumulerad från tidigare

födslar), *prarabdha* (del av den tidigare karman som ska utföras i det föregående livet) och *agami* (den nuvarande karman vars resultat kommer att bära frukt i framtiden).

Karana

Orsak, den primära orsaken som alltid föregår ett resultat, den obefintliga potentiella orsaken som i sinom tid tar form som den synliga effekten, universums materiella orsak. Karana är kosmisk energi i potentiell form.

Lila

Lek, sport, kosmos betraktas som den gudomliga leken. *Lila* representerar inte *Brahmans* absoluta sanning. Det är bara den partiella sanningen, som inte skiljer sig från osanning. Till exempel kan is av vissa beskrivas som vatten och av andra som ånga. Båda påståendena är bara delvis sanna.

Mahadakash

Den stora utbredningen av tillvaron, universum av materia och energi, (*mahat*, stor + *akash,* himmel).

Maha-Karta

Den store göraren (*maha*, stor + *karta*, görare, *kar*, göra). Sinnet är den stora göraren, för det är ständigt upptagen, ständigt engagerat i något eller något annat.

Maha-Mantra

Den stora besvärjelsen. (se Mantra).

Maha-Maya

Den stora illusionen, overkligheten, (*maha*, stor + *maya*, illusion). *Maya* är den illusoriska kraft som döljer verkligheten. *Mayas* natur är att vilseleda. *Maya*
är helheten av alla mentala projektioner.

Maha-Mrityu

Den slutliga upplösningen, den stora döden av hela skapelsen.

Maha-sattva

Den högsta harmonin, (*maha* stor + *sattva*, vara, harmonisk existens).

Maha-Tattva

Den stora verkligheten, det högsta medvetandet, (*maha*, stor + *tattva,* verklighet, sant väsen).

Maha-Vakya

Det sublima uttalandet, (*vach*, ord, ljud, uttryck, *vakya*, tal, mening, det som sägs, *Maha-vakya - maha*, stort, sublimt).
+ *vakya,* mening, uttalande). Fyra upanishadiska uttalanden, som uttrycker de högsta vedantiska sanningarna, är kända som *Mahavakyas*. De är: *Prajnanam Brahman* (medvetandet är Brahman), *Aham Brahmasmi* (jag är Brahman), *Tat Tvam asi* (det du är) och *Ayam Atma Brahma (*jaget är Brahman).

Mana, Manas

Sinnet, förståelse. (*man*, att tänka). *Manas* är den tänkande förmågan, förmågan att urskilja. I Nyaya-filosofin betraktas *manas* som en

substans som skiljer sig från *Atman*, själen.

Manana

Meditation, reflektion, (*man*, att tänka).

Mantra

Inkonst, hymn, ett tankeinstrument, idealiska ljud visualiserade som bokstäver och vokaliserade som stavelser (*man*, tänka + agentiellt suffix *tra*).

Mantra är en grupp ord vars ständiga upprepning ger specifika resultat.

Marga

Stigen.

Moksha

Emancipation, befrielse från den världsliga tillvaron, (*muc*, att lossa, frigöra). Mukta, en befriad person.

Moksha-Sankalpa

Beslutsamhet att bli fri från det falska, *moksha*, frigörelse + *sankalpa*, beslutsamhet).

Mumukshattva

Rätt önskan, som består av en vilja att lära känna den ultimata principen och därigenom uppnå befrielse. I Vedanta en av de fyra kvalifikationerna hos den som söker sanningen, nämligen rätt diskriminering *(viveka)*, rätt dis- passion *(vairagya),* rätt uppförande *(sat-sampat)* och rätt önskan *(mumukshatva). Mumukshattva är en* intensiv längtan efter befrielse.

Neti-Neti

Inte detta; inte detta, den analytiska processen att successivt förneka alla namn och former. *(nama-rupa)* som världen är gjord av, för att nå den eviga, ultimata sanningen.

Nirguna

Den villkorslösa, utan attribut (*nir*, utan + *guna*, attribut).

Nirvana

Slutlig upplösning, utplåning av livets låga (*nis*, ut + *vana*, blåst - rot *va*, blåsa). Därav frigörelse från materien och återförening med den högsta anden *(Brahman).* "Nirvani", den som söker Nirvana.

Nirvikalpa

Fri från föreställningar, utan förändringar i sinnet, (*nir*, utan + *vikalpa*, tvivel; föreställning, fantasi).

Nisarga

Naturligt, medfött, medfött.

Nivritti

Befrielse från den världsliga tillvaron, avsägelse (*nir*, utan + *vritti*, från). *vart*, att vända sig, rotera, livssättet).

Parabrahman

Den högsta verkligheten (*para*, bortom + *Brahman,* den yttersta verkligheten).

Paramakash

Den stora vidden, den tidlösa och rymdlösa verkligheten (*param*, högsta, mest avlägsna, största + *akash,* tomheten). Därav det absoluta väsendet.

Paramartha

Den sublima sanningen (*para*, bortom + *artha*, syfte, sann kunskap).

Pragna

Omedveten kunskap, kognitivt medvetande, ren medvetenhet. Skrivs också som "prajna" (*prajin*, vis, *pra,* hög + *jna,* veta). Prajna står för högre medvetande.

Prakriti

Den kosmiska substansen. den ursprungliga, oförorsakade orsaken till fenomenell existens, som är formlös, gränslös, orörlig, evig och allomfattande, (*pra*, före, först + *kar,* att göra). Den kallas också för "Avyakta".

Pralaya

Fullständig upplösning, när kosmos går upp i den högsta verklighetens omanifesterade absoluta (*pra*, före + *laya,* utplåning).

Prana

Livets andedräkt, livets princip, (*pra*, före + *ana*, andedräkt).

Prarabdha

Ödet, det som påbörjas som ett företag (*pra, prak,* före + *abdham*, *addhi*, reservoar). Därav förrådet av *sanchita karma* (*karma* från tidigare liv) som har blivit ödet i det nuvarande livet.

Pravritti

Fortsatt aktivitet, förkärlek för det världsliga livet (*pra*, före + *vritti,* livsstil).

Premakash

Brahman i sin aspekt av gränslös kärlek (*prem*, kärlek + *akash,* vidd, himmel). Det är ett annat namn för *Chidakash,* men det betonar kärleksaspekten och inte kunskapsaspekten. Kärlek är ett uttryck för Jaget genom hjärtat. *Premakash* är hjärtat + jag är - jag är hjärtat.

Puja

Tillbedjan, dyrkan (*pu, puyati, puta* för att rena).

Purna

Fullständig, fullständig, absolut, oändlig - används för *Brahman*.

Purusha

Den kosmiska anden, universums eviga och effektiva orsak som ger alla materiens manifestationer *(prakriti) ett* medvetande. *Purushas* slaveri i materien beror på "jaget" - medvetandet som föds av *Chitta-vrittis,* som ger upphov till otaliga önskningar.

Rajas

Motivitet, aktivitet, energi (*ra(n)j*, färgas, påverkas, rör sig). En av de tre beståndsdelarna i den kosmiska substansen (*sattva, rajas* och *tamas*) utan vilken de andra två inte skulle kunna manifesteras. Inom yoganegoismen.

Sad-Chit
Det transcendentala villkoret för den universella potentialiteten (*sat*, vara + *chit*, medvetande).

Sadanubhava
Upplevelse av den eviga verkligheten, (*sada*, alltid + *anubhava*, erfarenhet).

Sadashiva
Den eviga saligheten, alltid välmående, (*sada*, alltid + *shiva*, nådig, lyckosam).

Saccitananda
Den ultimata principen med de tre attributen i absolut fulländning (*sat*, varande + *chit*, medvetande + *ananda*, salighet).

Sadguru
Den sanna andliga läraren (*sat*, sann, transcendental varelse + *guru*, lärare).

Sadhana
Den praktik som leder till framgång *kallas Siddhi* (*sadh*, att gå direkt till målet, att vara framgångsrik).

Sadhu
En asketiker, (*sadh*, att gå rakt mot målet).

Saguna
Manifesterat tillstånd med de tre "gunas" - *sattva, rajas* och *tamas*. Det högsta absoluta som uppfattas ha egenskaper som kärlek, barmhärtighet etc., till skillnad från det odifferentierade absoluta i Advaita Vedanta.

Samadhi
Övermedvetet tillstånd, djup meditation, trance, hänryckande uppslutning, (*sam*, tillsammans + *a*, att + *dhi*, placera, sätta ihop). En praktik eller yoga där den sökande *(sadhaka)* blir ett med föremålet för sin meditation *(sadhya) och på* så sätt uppnår okvalificerad salighet. *Samadhi* är av fem typer: *savikalpa*, visualisering av ett sinnesobjekt (vanligen ett ideal eller en gud) i den dualistiska sfären; *nirvikalpa*, bortom alla tvivel, namn och former; *nissankalpa*, alla önskningar upphör att dyka upp i form av "sankalpa", *nirvrittik*, även ofrivilliga mentaliseringar *(vrittis)* upphör; *nirvasana*, även det instinktiva uppsvinget av "vasanas" stillas.

Samskara
Mentalt intryck, minne (*sans*, tillsammans + *kara*, handling; att sätta ihop). Kallas även *vasana,* kvarvarande intryck.

Samvld
Sann medvetenhet.

Lördagen
Den transcendentala aspekten av den ultimata principen i aktivt tillstånd, (particip av roten *as,* att vara). Motsats - "asat".

Sat-Sang

Sammanslutning med de sanna och kloka människorna (*sat*, sann, klok + *sang*, sammanslutning).

Sattva

Varande, existens, sann essens, (*sat*, varande + abstrakt formande *tva*) Inom yogan är det renhetens eller godhetens kvalitet. "Sattvic", ren, sann.

Sattvanubhava

Upplevelse (anubhava) av universums sanna harmoni (*sattva*, varelse).

Satyam-Shivam-Sundaram

Det sanna, det goda, det vackra - *satyam (*abstrakt från *sat*, sant), *Shivam (*Shiva, lyckosam, gynnsam), *sundaram* (*sundar*, vacker).

Satyakama

Den som längtar efter den sublima sanningen (*satya*, sanning, Brahman + *kama, kamana,* begär).

Shiva

En av gudarna i den hinduiska treenigheten - *Brahma*, skaparen, *Vishnu*, bevararen och *Shiva,* förstöraren. Shiva betyder egentligen lyckosam, gynnsam. Shivas förstörelse av kosmos är en gynnsam handling, eftersom förstörelse föregår skapelse. *Shiva är den* absoluta kärleken till
Jag-principen hos en människa. Som en förstörare åstadkommer han en total förintelse av det mänskliga egot.

Shravana

Att höra skrifterna, att höra.

Siddha

Den förverkligade personen, den som har uppnått fulländning, (*sadh*, att gå rakt mot målet, att lyckas).

Smarana

Minnesskapande, mentalt återgivande.

Soham

Jag är han (*alltså*, han + *aham*; jag är).

Sutratma

Förbindelselänken mellan alla varelser, (*sutra*, tråd, snöre + *atma*, själ). Den strängliknande stödjefiguren för de manifesterade världarna, alltså det rena medvetandet som är substratet för alla varelser. Maharaj använder ordet för den ackumulerade karman från liv till liv.

Swarga

De himmelska regionerna.

Swarupa

Den egna formen, naturen, karaktären (*sva*, den egna + *rupa*, formens subtila element).

Tamas

Mörker, tröghet, passivitet. En av de tre beståndsdelarna *(gunas)* i den kosmiska substansen, nämligen *sattva, rajas* och *tamas*.

Tat-Sat

Det är sanningen (*tat*, det + *sat*, sanning, varelse, verklighet). Den heliga texten är "Om Tat Sat" där *Brahman* identifieras med vart och ett av de tre orden.

Tattva

Det sanna väsendet, verkligheten (*tad, tat,* det + *tva,* abstrakt suffix, dvs. "det- är").

Turiya

Samadhis supermedvetna tillstånd (*turiya*, fjärde), själens fjärde tillstånd där den blir ett med Brahman, det högsta medvetandet.

Turiyatita

Bortom det högsta medvetandet (*turiya* + *atita*, bortom).

Tyaga

Avstående. Tyaga är att avstå från frukterna av allt arbete, dvs. tyagi bör utföra karma med distans och utan önskan om resultat.

Uparati

Vila, vila, tolerans och avståndstagande från alla sekteristiska observationer (*upa,* mot, under, ner + *rati,* vila, vila, från roten ram, att göra sig nöjd). I Vedanta en av de sex förvärven *(sat-sampat)*: nämligen *sama*, lugn; *dama*, självbehärskning; *uprati*, tolerans; *titiksha*, uthållighet; *sraddha*, tro och *samadhana,* jämvikt.

Vairagya

Frånvaro av världsliga begär, (*vi*, utan + *raga,* begär). Ointresse för det overkliga och tillfälliga. Därav fullständig frånvaro av all attraktion till objekt som ger njutning.

Vishnu

En av gudarna i den hinduiska treenigheten - *Brahma, Vishnu* och *Shiva*.

Viveka

Urskiljning, rätt urskiljning mellan det sanna och det falska, det verkliga och det overkliga, (*vi*, bort, utan + *veka* från roten *vic*, att sålla, separera, skilja). *Viveka* är ett uttryck för det andliga medvetande som ligger gömt bakom sinnet. *Viveka* leder till *vairagya*.

Vyakta

Manifest materia, den utvecklade naturen, (*vi*, åtskild, bort, utan + *akta,* passivt participium av *anj*, att smörja). Därav utvecklad, smord produkt. Motsats till "Avyakta".

Vyakti

Person, det yttre jaget.

Vyaktitva

Personlighet, limiterad självidentifikation med kroppen.

Yoga

Ett av de sex systemen inom den hinduiska filosofin (från *yuj*, att ok eller sammanfoga). Yogan lär ut hur individen, anden *(jivatma),* kan bli en

förenas med den universella anden (Paramatma). Yogasystemet tros ha grundats av Patanjali.

Yoga-Bhrashta

Den som har fallit från Yogans höga tillstånd.

Yoga-Kshetra

Yogans område, den fysiska kroppen i filosofisk mening (*kshetra*, område).

Yoga-Sadhana

Andliga övningar inom yoga.

Yogi

Den som utövar yoga.

Denna samling av tidlösa läror från en av Indiens största vise, Sri Nisargadatta Maharaj, som av många betraktas som en "modern andlig klassiker", är ett bevis på det unika i siarens liv och arbete. I Am That (nu i sin nionde tryckning) fortsätter att dra till sig nya publikgrupper och att upplysa ängsliga sökare efter självförverkligande.

Sri Nisargadatta Maharaj var en lärare som inte förespråkade någon ideologi eller religion, utan som försiktigt lindrade mysteriet om jaget. Hans budskap är enkelt, direkt och ändå sublimt.

I Am That innehåller hans dialoger med de anhängare som kom från hela världen och sökte vägledning för att förstöra falska identiteter. Den vise var enbart intresserad av mänskligt lidande och av att få slut på lidandet. Det var hans uppgift att vägleda individen till en förståelse av hans sanna natur och tidlösheten i tillvaron. Han lärde ut att sinnet måste erkänna och penetrera sitt eget tillstånd av varande, inte "vara det ena eller det andra, här eller där, då eller nu", utan bara tidlöst varande.

Maharaj var en enkel man som var hushållsman och småhandlare i Bombay där han bodde och dog 1981 vid 84 års ålder. Han hade inte fått någon formell utbildning men blev respekterad och älskad för sina insikter i den mänskliga smärtans kärna och för sin utomordentliga löjlighet i sitt direkta tal. Hundratals olika sökare reste över hela världen och sökte upp honom i sitt anspråkslösa hem för att lyssna på honom. Till dem alla gav han hopp om att "bortom den verkliga erfarenheten finns inte sinnet utan jaget, ljuset i vilket allting framträder ... den medvetenhet i vilken allting händer".

I Am That är ett arv från en unik lärare som hjälper läsaren att få en klarare förståelse för sig själv när han gång på gång kommer till Maharaj med de urgamla frågorna "varifrån kommer jag?", "vem är jag?" och "vart är jag?". Lyssnarna avvisades aldrig från Maharajs ödmjuka bostad då och de avvisas inte heller nu.

ISBN 1-85300-045-3 (inbunden)

ISBN 0-89386-022-0 (inbundet)